Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

P. Langé fecit

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE
TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS
omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. Brodaei, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii,
Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes,
aliisque ineditis, ac praecipue
MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem summo studio curavit & illustravit
TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.
Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit
IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

BIBLIOTHEQUE

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,
CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,
ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS,
KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE,
COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE,
PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c.
NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI,
MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON *indignabere*, *AUGUSTISSIMA PRINCEPS*, *si maximas Tuas expeditiones & illustrissima facta, quibus universae Europae oculos men-*

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam insigni tutela ac praesidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro saeculis communi harum elegantiarum peritorum suffragio est comprobatum.

Cui enim id meliore jure consecrare fas esset, quam Principi, cujus ingenii ac scientiae magnitudo praecelso respondet Potentissimae gentis stemmati, quo ut nemini es secunda, ita animi magnitudine, virtute & constantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratissimis praeteritorum saeculorum Heroinis memorabilia gesta sunt, quod TECUM, Reginarum Praestantissima, Tuisque rebus gestis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata solis suis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per se administrat, cujus fortitudo invictaque constantia Heroibus, quotquot sera posteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

mitabilem hujus aevi aeram constituet, Augustaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant subditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac prospera vota undique in TE derivas; hanc igitur da supplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim sua studia significantium turba non postremus numerer, qui devotionem meam testantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre ausus sum, fructus est laboris viginti annorum, magnaeque curae & sumptuum: Compluriumi eruditorum meditationibus dictata prodit, nihilque est neglectum, quo castigatissima exiret & splendidissima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praesidium, quo munita lucem felicius adspiceret omni jam splendore cumulata; eo quidem Auctor iste non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priscorum philosophorum tectam sub sordida palliolo superbiam, malosque mores & pugnantes inter se sententias, absurdasque vulgi de Diis opiniones falsae riden-

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventosi illi, quos odit, Sophistae, & clamosi Rhetores, subtilibus & anxie quaesitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praestantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perspicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipsum dijudicabit solidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad scientias & literarum studia amorem inspiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, industriam, quae ad regni ipsius prosperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero subditis pariter ac vicinis sibi licet praesagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortissimae armis solio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipsius potestas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conservandam,

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad salutem denique omnium & singulorum, quotquot sub tutelae suae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati summa ardentissimorum ac maxime sincerorum meorum est votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum seriem producat summum Numen, muncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotissimae meae reverentiae ac submissionis pignus clementissime recipias, supplico.

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotissimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium diſquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) extorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis, ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obruatus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, uramque iſtam excuſationis cauſſam ſcio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem; quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

cellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat, ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκεκώφωται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκεκώφηλαι. In *Philopſ.* c. 36. ſ. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαυτλῆν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπαυπλῆν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνσιν recte altera, λαμβάνσι prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιστάμενον, quum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχε dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe, veluti quum in *Bis Acc* c. 12. ἀκούοντι recte *Bſ.* haberet, altera ἀκούοντι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus)

Basil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſint, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπονθα monet, id eſſe a πάσχω, vel ἀγαπαρεὶς, a ἀγαπείρω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus*, quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant, aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae, ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi, ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia, tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes, ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris, in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit, quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus, ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant, exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis, quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera, primum *Theodori Woertmanni*, qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

 lium

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. IOAN. IENSII Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio fit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet πρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον pro μόν, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero emen-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφευκλον in ἄφυκλον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῆ bis dedi pro αὐτῇ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἢ τ τῆ Βρισέως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ -- ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίω δὲ ἢ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπτεσα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων ἢ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπτεσα.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρῴδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρῴηται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἠδὲ φιλόπονος ὤν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, ᾗ κραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ᾗ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philopf.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philopf.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τῶ δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τῶν — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος λογοποιὸν restitui pro πράγματος λογοποιὸν, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξατο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξατο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαθυμῶσθαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμῶσθαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅτι ἴσης ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰρ χρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάναλον absurde; nam ὅσ intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐσχήμως etiam restitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ἠδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ἠδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἐκλαυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῦ ὁδῦ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω ἓ ὁδῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui mantum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam; sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praet.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἕκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγος τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes φησὶ σῦ scribere, non φησί συ. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὥς μοι, ibid. §. 6. φησί τινος. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δέ ἐστι, vel δὲ ἐστι, vel δ' ἐστι, & quae sunt hujusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne nimis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiasten Luciani accentum in φησὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc
„ separatim scribi solent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὡς τε ὥστε, οὐκ
„ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδέ, μόνον δ μονονοὺ, τοὶ γὰρ ἦν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον
„ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα ὧν ὁντινῶν, τοῦτ' ἔστι τουτέστι,
„ δι' ὃ διὸ, γ' ἂν γοῦν, & multis aliis.

Addo ἤμενον, quod *Fl.* in Luciano ἠμενῶν, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio observare differentiam; sed comperi deinde id esse ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id persaepe sejungat. Addere possem ἐπιμήκιστον, quod jungunt Edd. sed *Fl.* separat, vid. quae *Hemsterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἄρχεσθαι quod *J.* amat, ac ταῦν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere semper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemsterh.* fecisse video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiasten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Vossianum* codicem conferendo, quem & ipse oculis subjicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen qui *Clericus* in epistola ad *Graevium*, quam huic praefationi subjungam, de sua cura majora praedicet quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera; etsi enim ab Viro perito sedulo est correcta, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt, ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur, quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clarnoſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deferere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hiſce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit; promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive

ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B* 1. edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A* 1. *A* 2. ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A* 1 *W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendoſe.
2. (poſt numerum) *mediam paginam* ſignificat.
i. *initio paginae.*
f. *finem*, *ſub finem.*
— Deeſt (At cum litterae ſubjicitur, nihil in reliqua voce mutatum eſſe, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
B1. Baſil. 1. in *erratis* ſeu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jenſio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his conſultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; ſunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opuſculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Maſſon collatus. In Scholiis Codex Voſſianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *Ald. W.* margo Aldinae primae Weſſelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, ſecundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. deſignatur	*J. Br.*	Jacobus Gronovius.	*J. G.*
Gilbertus Cognatus.	*G. C.*	Joannes Clericus.	*J. Cler.*
Joannes Bourdelotius.	*J. B.*	Joannes Jenſius.	*J. J.*
Theodorus Marcilius.	*Th. M.*	Ludovicus Kuſterus.	*L. K.*
Lambertus Barlaeus.	*L. B.*	Lambertus Boſius.	*L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil.	*J. P. a G.*	Horatius Vitringa.	*H. V.*
		Jo. de la Faye.	*J. de la F.*
Tanaquillus Faber.	*T. F.*	Eduardus Leedes.	*E. L.*
Franciſcus Gujetus.	*F. G.*	Moſes du Soul, (ſive Solanus)	*M. du S.*
Aegidius Menagius.	*AE. M.*	Maturin. Veyſſi. la Croze.	*M. V. la Cr.*
Adolphus Vorſtius.	*A. V.*	Tiberius Hemſterhuſius.	*T. H.*
Jacobus Tollius.	*J. T.*	Joannes Matthias Geſnerus.	*J. M. G.*
Joannes Georgius Graevius.	*J. G. G.*	Joannes Fredericus Reitzius.	*J. F. R.*

***

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus.

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.
I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani libros.

Διαϛ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰχαρ. (deeſt folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiſſus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de induſtria omiſſa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deeſt folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δι. (pars tantum)	173.
Ἀναϛ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Iarano.*
III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γᾶν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ἂν ὅτ' ἀν ἐπεὶ δ' ἀν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρώην non πρώην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρα.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισθ.	Σκυ.	Ἀφρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ. μισθ.	Συγχρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ-ς, πν. & αν-ς, pro θεὸς, πνεύμα, ἄνθρωπ@. Littera β. in textu hac fere forma pingitur ϐ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον	est	8. Μισθ.	ξς'.	15. Ἐρωτ.	οη'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Υ. εἰκ.	οθ'.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.	οε'.
4. Ἡσ.	ξϛ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.	οϛ'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.	οζ'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.		
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οϛ'.		

Quibus opusculis adscripti sunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuriis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ ἀδόξου τῆς προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Definit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones superstites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc constat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274.) 101. paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post Cl. Jensium { Συγγρ. μισθ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS
VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀχαχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀναδ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἄρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. τρ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διαδ. III. 125.
Θ. ἀσφαλ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Διον. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπισκ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἐρωτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἑλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70.
b. II. 104.
Καλαπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κροσσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισ. I. 651.
ἀ. Μισ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὀν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγγρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187.
b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.
Ἑταιρ. Διαλ.
A. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
I. 310.
K. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
M. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
T. 308.
X. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
ια. Μακροβ.
ιϛ. α. β. paucis Schol.
Ἀϛαβ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκλρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπιστκ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
Θυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
πᾶδιο.

φιλοϕ.
V. 2. πεκ. δ. 7.
ει. δ. 19.
ετ. δ. 7.
γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
ϑ. κρ.
μιαϑ.
γυμν.
πεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀϛρ.
ἐρ.
ἀπφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
ἀποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγϛρ.
δι.ϕ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μιαϑ.
Λρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ἀκ.
* προς Αριϛείδην.
Κυν.
πεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur:
ἑτ. δ.
ϑραπ.
υ. εἰκ.
Νερ.
παλρ.
πενθ.
ῥητ.
Φιλοπ.
& χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριϛαδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγω Ἀλεξανδ. ὀπτικοπος Νικαιας ϑ κατα

τα Βιθυνιαν μετα Ιακωβυ τῦ φιλατυ ἀδελφυ ϗ μιτροπολιτῦ Λαριυσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. μετα Θεοδωρυ Δεξιόνυ τῦ ἡμιν ὑπηρετυντ@. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας ὁ ἐν Βιθυνια μετα Ιακωβυ τῦ ὁμοψυχυ ἀδελφυ ϗ μ ἀριεθμης τῦ πρωτ' μ. τ' κατα δρομ. τ Βυλγαριαν, ἰδιωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναγκαιτ' κ'κο's μεν αὐτῆ κ' κ τοις κτημασι δόντ@ τελείοια. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη Ασκανίᾳ μετα Ιωαννυ τῦ ἐπι τη ἀδελφη Κηδεστυ. Alibi f. ut supra, μετα τυ ον μεμηλε... συνιερεὼς ϗ συνεπισ'κ' ἀδελφυ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. seculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula quae continet alio ordine quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epistolas Cl. *I. Clerici* & *I. Vossii* ex Remonstrantium Bibliotheca Amstelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Wetstenius*.

Illustri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

QUod te ignotus compellare audeam, Vir Illustris, non miraberis, postquam caussam exposuero. Scis te misisse Scholiastas Graecos Mss. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem societatis Typographos. Fortasse etiam nosti eos invitos in eis edendis cunctatos fuisse, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem suscipere; neque enim exiguo opus erat sudore ad dialogos ad usitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque specimina typographica ex Codice mendis scatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem districtus suscepi studio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiastis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi desudandum fore, at non exspectaveram Augiae stabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapse contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, describere aggrediar, vereor ut tibi haud absimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exscriptoribus qui tuum Ms. descripserunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuisse, alii cum imperite descripserunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφυ in sua transtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id est, conatus sum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione versatus, ut maluerim menda exempla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐτοχίαν *suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

AD

IO. FREDERICUM REITZIUM

VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE

IO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδίᾳ ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

****

tio-

tiones quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perscripsi.

♣ ♣ ♣

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo consilio & laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nempe ad ipsos quoque posteros eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum Luciano familiaritatem, ostendunt ea, quae jam quarto decimo hujus saeculi anno, qui aetatis meae tertius & vicesimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me scripta, & in Ienensium Philosophorum cathedra disputata sunt. Jam eo tempore consilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophistae doctissimi, amoenissimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatissimi: quae caussa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis consilio multa subinde impedimenta objicerentur, quo factum est, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata nostra, sed fere ad *tricesimum* penes nos delitescerent, nisi quod capitalem illam encomii Demosthenis restitutionem, non tantum anno saeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatissimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; sed etiam mense Julio anni XXXI. in Chrestomathia Graeca publicavi Lipsiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata est.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu caussis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, &, si non aliud, certe Latine paullo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt versionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id est ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit,

an

an deterior. Hoc tantum ſcio, cum juvenis tractarem Lucianum, ſexcentis locis me offenſum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum ſperaſſe melius aliquid a me poſſe dari: quae ſpes ne me falleret, ſtudioſe equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non diſcederem a ſingulorum verborum ſignificatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; ſed ipſum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum ſermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, ſi quis talibus locis offendatur, aut vitia accuſet, quae ultro affectavimus, uti ſimilis eſſet Lucianeae noſtra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus ſingulorum rationem verborum habuimus, ſi eo genere charactera, quem dixi, aſſequi facilius nos poſſe ſperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut verſus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, niſi putidus fieri velis, & pro jucunda ſalſaque oratione languidum & fatuum ſermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* ſimile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad ſublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praeſertim quorundam licentiam bonis literis fraudi eſſe dicimus, qua non quid ſibi voluerit Lucianus, ſpectavit, ut hoc potiſſimum hic utar, Ablancurtius, ſed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo poſſet. Voluimus ergo interpretationem noſtram Lucianeae orationi, quantum ejus conſequi potuimus, eſſe ſimillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere oſtentaremus; ſed quibus vel rationem redderemus interpretationis, ſi ea a vulgata legendi ratione diſcederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis ſicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obſcuros videri etiam his poſſe putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progreſſi ſunt. Suſpenſo hic plerumque animo fuimus, cum ſemper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupaſſent: quod quidem ſatis ſaepe accidiſſe video, tum in aliis, Elſnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctiſſimi obſervationes neſcio qua mea incuria, vel quo caſu alio oculis, cum iſta ſcriberem, a me uſurpatas non memineram; tum frequentiſſime in his, quae Vir Doctiſſimus Moses Solanus commentatus eſt. Hujus viri obſervata adeo ſaepe cum noſtris congruere deprehendi, poſtquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me miſſa eſt, ut interdum optaverim pudoris mei cauſſa, ne factum eſſet, quod optimo conſilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi conſulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipſienſi A. XXXVII. exemplum verſionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio proceſſiſſet ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod ſcis, Vir Doctiſſime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-
ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum &
interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: conti-
netque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cu-
jus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo
meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde
Herodoti ſ. Aëtione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p.
889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur
libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Sola-
ni ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus pro-
feſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam
ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam
collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid
enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomo-
do alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe,
non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam,
libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae
noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere
velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem ha-
bere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent fa-
cile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpreta-
tionem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: conve-
nire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi
ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demo-
ſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appa-
reat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non no-
vicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus
habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non
opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quo-
que in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde in-
tellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod
inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pul-
chre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pe-
ne inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re
diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi
hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe de-
jectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me ad-
miniſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in inge-
nio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris qui-
dem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei
animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero
mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes
commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus sumebam exspectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito suo clarissimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praescripsit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epistolis* LXVIII. *comprensae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipsiensi rusticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Sicilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, sed eorum postulari, quae ego non nisi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expostulatio cum Appio, *Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere*, Disputabant, Ego contra disserebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil esse dictum*, (nihil dici posse de epistolis tuis) *putas?* cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae sapientia hoc exspectari jure poterat, ut bilem amici, quam injustam ipse agnoscit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipse fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens est herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de caussa existiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum est, objecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiorem fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum quae designamus accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi: sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cujus

* P. 464. med. Hoc si dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Gesnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si seperatim sua edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein„ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *fictores* & reliqua a *fico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non perveniisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *fico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, fat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio,

tio, fieri potest : neque meum est praestare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI studio descripta Florentiae & ad Thomam Fritschium missa sunt , ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. „ Nemini persuadere „ poterit Gesnerus ", de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a „ quo est ante Pontederam ostensum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est"? Quasi vero mirum esset duo homines ab ingenio & literis non destitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque nostrum suam iviſſe , apparebit , si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauca moneamus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca quam curabam Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum , cujus in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, discipulo tum meo, jam Antecessori apud Ienenses praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipsum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , scriberet in margine libri , verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret : quod alacriter , ut erat ardens , si gratificare mihi posset , ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeso, vivat ipse ENGAVIUS, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio , qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum , si non vidissem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuisse puto , sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu Reitzi praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitzi, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis inserirentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic plusscula reponere. Cogita hoc unum Reitzi, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum plusscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

 be-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem.* Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe.* Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τῦτο ἐλέγξαντι, ᾧ ἀνυξόντι δὲ μὴ ὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO
S. D.
TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπιοχοπτόντων· qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum inpulſus, quod Io. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἤν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεπωθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate*. Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem φθινάδι νόσῳ λαφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρᾳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῇ αὐτῇ θεῷ κατέτυχημεν *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῇ Παυλ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῶν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ἐξ οὗ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Jamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξεταμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ συμβάλλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῇ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πλησθέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῇ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὀπίσω αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: poſt occupatas a Cyro Sardes; *aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διασιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁμιλλᾶσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπισοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida*, reſingi malit: ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ ἐκ τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἢ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῇ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γάρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥμισα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii*.

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim* ἀγόμενος. Adde: vel propius ἠγμένος.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄρᾳ] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρην, quod prave mutatum a *Bourdelotio*. Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit.* Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot. Μετεωρολ.* I. f. 4. b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπτύσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctissimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλευτίους decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Διναίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάτεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus*: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον*, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi venenii indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus:* Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάμνην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἄννωνος τοῦ Καρχηδονίων βατιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem.*

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milet. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. *Μόνον non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμῳ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit ἀπετάκησαν, quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium*, *qui usquam sunt*, *librorum*, *ἀπετάθησαν*, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed crati pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτείνεται*, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εἰχῇ v. 45. ibique legitur, ἐρανήν. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Evagrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων ᾠῶν κλειθρίδια καθεῖρξαι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθριὰ, *rima:* alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque ~~styli~~ penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS
LECTORI
S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falsa relig. c. 9. §. 8. Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blasphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Dissert. seq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Censura celebriorum auctorum, p. 121. 122. sequentia etiam congessit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenstedt. Lucian. Samosat. homo *Atheus*, quippe qui promiscue risit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exsibilavit & laceravit, ipsique Christo mundi Servatori maledixit & conviciatus est, nominans eum *Sophistam* de palo suspensum (sit venia blasphemiam repetenti!) unde & *blasphemi* sive *dysphemi*, i. e. maledici & inauspicati, vel potius impii cognomen sibi diabolicis suis calumniis acquisivit. Simplicitatem doctrinae coelestis risit hac voce, quam saepe contra pios usurpavit, *omnis doctrina, omnis sapientia vestra est, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Christian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum subsannator. — Pessime *Lucianus Samosatenus* sophista, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non saltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac insanias, recte id quidem: sed alia debebat substituere potiora. Sublatis enim prorsus religionibus, quid aliud quam hominem sine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Discip. *Luciani* verba sunt tersa, & *phrasis* dilucida.

Bourdelot. vero in praesat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae completae sectator, cui *Nec viget quidquam simile aut secundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingeniosus & dicacitati adeo devotus scriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem suis strophis se stare posse existimet.

Ger. Vossius de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis justa de caussa ἄθεος apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perstingit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias:

Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Boecler de scriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei inest.

Turneb. adverss. p. 542. *Lucianus* festivissimus & politissimus scriptor.

Phot. cod. 128. Ad stylum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed jucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediissimus, loquentiae multae, at sapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. concesserat esse doctissimum atque ingeniosissimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venustius dici aut fingi potest? sed solens more suo facit *Lucianus.* Neque enim temere quemquam reperias tersiorem, elegantioremque.

Is. Casaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca esse mutuatum, & in multis aemulatum fuisse, non dubito: sed facies orationis tota diversa. Quin ipse gloriatur novum scribendi genus se invenisse: ac sub comica jocositate gravitatem philosophicam occuluisse.

M. V. La Croze in Miscel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus.* Cetera vide in Dissert. seq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemsterhusius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingenioси hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis possit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Dissert. seq. de ejus vita.

Luciani Samosatensis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impresso anno 1664. jussu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo*: itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Σύρος — τῆ Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen jam Λουκῖνος efferri, jam Λουκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet videnda. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, nili ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ἐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μυθήματα, εἰ μή τις ἄρα ἐς τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ παιδεύεσθαι ἀπάγῃ τὸν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία ἐς τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνιχνεῖς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τὸν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδής, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοῦς, καὶ ὅσα τῶν φιλῶν συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tilemont.* jam egit.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub initio indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthol. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σωστικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.^ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae*; ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἱ λοιποὶ, ὦ κατάρατε, πρῶτα τὸν Σοφιστὴν Χριστὸν &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 1. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent eneomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Differt. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exoscultatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque defes veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxurioſe ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

****

ad-

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: Pulcritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum Auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leonis philosophi Academici. [hujus, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, jam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis quas ingenuus subire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Salutatione*, in Dialogo ejusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domestica administratione se proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato &, argumento multum dilatato, Auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac resciss quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam

diam ſui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti ſervitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae perfectae ſectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum*, aliam viam ingreſſus, ubi rectum iter vitae coepit inſpicere, cum ipſis ingeniis, ipſo fato, & ipſis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de ſcriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, expoſuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, deſiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet abſolutam. Sed non ſolum virtutem efformandam decreverat, verum omnia inſuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi ſolet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque ſeculi, addidit comites & adſeſſores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philoſophos a fictis & ſimulatis diſcernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectiſſimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione perſequutus eſt, tantum peſſimas illas & execrandas aves in his dialogis inſectatus eſt, vanos & fucatos eos clamitans, qui falſo ſe nomine jactarent, cum veram philoſophiam ignorarent, ac plane diverſa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniſſe; nec ſolum circa res humanas incerta ac ſtulta docere, ſed & de mundo, de Deo, de ſideribus, de providentia divina, falſa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipſi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exſequitur ſublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philoſophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam ſcientia tumuiſſe, Socratis exemplo ſe nihil ſcire profeſſos, cum imperitiae profeſſio ſumma prudentia ſit. Simias vero & mimos ſuos ob quaedam ventoſa & obſcura argumenta, & falſas rerum definitiones ita ferre ſupercilium & elatos incedere, ut vix ſalutatione quemquam dignarentur.

Veros philoſophos amicitiae ſymbolum ſumma conſervaſſe diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS ſive *Amicitia*.

Nullum eſſe pretium operae, ſi verbis virtutem laudemus, diſciplinas omnes perdiſcamus, omnes artes fuerimus adepti, niſi ſimul vitae ſocietatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti ſunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus eſt. Virtutis adſeſſores modeſtia & frugalitate cenſeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in ſummam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec ſibi nec alteri parcere, ut vel poſt mortem ſuperſtitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri ſenſuum damnatoris, ſed ſimulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non ſolum homines in denſiſſimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem eſſe de fato perſuaſionem, quale ſcilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit ſibi, Deos etiam huic fato ſubjici; ut teſtatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi deſiderio teneatur, videat miſeros tyrannorum caſus, domeſticos luctus, inſidias omnium, ſervilem metum, cum antitheſi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA. privatorum vitam praeſtantiſſimam ac tutiſſimam eſſe.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino*.

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, crevit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus „ inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus progenies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſummo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque „ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum & „ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt philoſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis „ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios „ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur, „ longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis laeſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum „ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtianorum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi docuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis

ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδεραςία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas;* nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb Cognatus* & *Jac. Zvingerus;* quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διατρέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μακρομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios.* Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἔραςὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κάκιον, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἔραςὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ ὅλας σοι διατριβῆς ἀνθρώπων λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens: „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: *in eo θεὸν* „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperato„ re jam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. De„ monax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tra„ dit": cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελαστὸν γραφεὶς, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῇ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὧν Φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochenum. Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur — res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectet, sed omnibus, & posteris praecipue. T. 2. p. 1--79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. se in alio opere ostensurum prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum §. 52. seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas promissum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum scriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promisit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad T. III. in not. *Mayji* ad p. 229.

De Mercede Conductis dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat Idem, nihil vero de tempore quo scripta sit, hinc eliciendo, [forsan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. II. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet ad se non spectare quae superiore libro disseruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ἤδη, §. 4.) sub Imperatore Remp. susceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini disserit: eum philosophum Cynicum Parianum ex Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Alpina quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combusserit, Epistola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum contendit idem *Fabr.* in not. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero*] Peregrinum a Christianis rejectum fuisse innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comedisset — ἐσθίων τῶν ἀποφήτων. Varias hinc inde in Christum & Christianos effutit blasphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangelistam, qui in Euangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix credidefim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perstringi, cujus Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide quae adversus hanc sententiam disserit Cl. Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notae *Solani* noster l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hist. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus syntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lucia-

ciano traduntur, illuſtrat *Octav. Falconerius* in diſſ. ad numum Apameenſem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad ſeriem alphab. Gr. dialogos diſpoſuerat, fuſius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem hiſtorica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus aſſignari non poſſe) „ Timon Athenienſis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponneſiaci, quod „ geſtum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Chriſt. 432. Timonem ſe ipſum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Auguſto victus regiam ſuam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis inſtar procul ab hominum conſortio victurus, teſte *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. ſeq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Ariſtophane & Platone Comicis ob miſanthropiam reprehenſum refert. At Pſeudo Plato philoſophus Ep. 24. inter eas quas Allatius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποῤῥῶγας.* Hunc inferorum janitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hiſt.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillographus poëta, patria Phliaſius *ἰδιοπράγμων* & ipſe, teſte Laërtio IX. 112. diſcipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo ſupra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaeſtioni L. 4. & Timonem quem in Sympoſiacis ſuis colloquentem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas ſeorſum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Chriſtum 429. refert; ſed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur ſequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemſth.* in Ed. Luciani minore, ubi ſummis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curioſius hic inveſtigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epiſt. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortaſſis intolerabili motus prudenter egiſſe quidem viſus eſt, cum pro Philanthropo miſanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum ſententiam Luciano tribuat, nihil eſſe, jam occupavimus ſupra, ad Diſſ. *Geſneri* de illo, provocantes.

Celebratiſſimus PETR. BAYLIUS in Lex. Hiſtorico Critico, quod miror, de Luciano ſeparatim non agit; in tranſitu tamen ſuum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Eccleſiae, qui omnia ridicula falſorum Deorum expoſuere, omnino ſunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, ſe contemtum cultus Ethnici inſpirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, ſimulque bona arma Chriſtianis contra perſecutionis impetum ſubminiſtrare. Sed Lucianus, qui adeo ſubſannavit falſos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit deſcriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus deteſtatione dignus eſt; quandoquidem id non agens utili conſilio, nil aliud quaeſivit, quam ut ad deridendum nato ſuo ſatisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico ſuo ſtilo, & quia ſe aeque indifferentem, vel aeque averſum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APELLIS, not. p. 258. b. Anachroniſmum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accuſatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conſpiratio ſpectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis poſt Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis eſſe non potuerit. Confudiſſe igitur exiſtimat quamdam conſpirationem ſub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, obſervat Lucianum horum ſeſe cremandi intrepidum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas subito insilientis; ac velle methodum Brachmanum qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiorem, superque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo derisor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset „ inertiae, ac dixisset: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingeniose Bayli, forsan objiceres, quod eumdem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκεῖνο δὲ μέλλει εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes esse fortiores; si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba sic verto: „ Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid. T. 2. Alex. s. Pseudomant. §. 1. & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob Linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi & Athei traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61. sive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum est] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hist.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus caussas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occasionem nactus qua paupertatem effugeret (ipse nos & alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari JESUM CHRISTUM (quod forsan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss.* Hist. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

En-

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi : idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſolutam vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. Philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέςατον ἅμα καὶ ἀκριβέςατον σὺν πίςει τῇ μεγίςῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίςης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teſte *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuiſſe *Lampridium*. Nam praevias huic *perſecutionis Chriſtianorum* παρῳδίας memorat teſtis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod neſcio quorſum commodius retulerimus, quam ad ſcurrae celeberrimi *Philopatridem*, ſi minus *ſolam*, at ſaltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim laſciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apoſtatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [ſed non tam ſero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum ſcriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine menſis colligimus *Meſori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hoſtes quidem *Perſas*, & Regiam *Suſa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Cteſiphonte*. Nempe quia ſtylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Cteſiphon*. Habet ipſe *Lucianus* exempla ſimilia in Libro, *quomodo ſcribenda ſit Hiſtoria*, coaevorum ſcil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Perſarum* nomen repoſuerint. Hinc ergo belli *ſedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Hiſtoriis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari ſolebant. Idem autem cum *Arabas* hoſtibus accenſet, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi poſſit. Bellum enim deſignavit in *Arrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggreſſus eſt, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem ſatis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Chriſtianorum* mundi *finem* in dies exſpectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perſtrinxit in *Philopatride Lucianus*, cauſam *Perſecutioni* dediſſe veriſimillimum eſt, quae *Chriſtiani* nominis *hoſtes* pro argumento animi in *patriam* infenſi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipſo tempore Chriſtianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* συντελείᾳ habuerit, ap. *Euſeb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non eſt certe cur hoc miremur in Principe *ſaeviſſimo*, eodemque *Aſtrologiae* ominumque ſtudioſiſſimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *ſenectutem*, ſi fuerit *ſexagenario* major. Ea certe aetate ſuum fuiſſe dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & ſeqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo poſtea: γέρων ἤδη, καὶ πεντὸς ἡδέως ἔξωρος ὤν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σοφῇ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipſa ſunt quibus *ſuam* ipſe tum *ſenectutem* deſcripſerat. Erat certa aetas illa ὡμογέροντος, illius nimirum qui *primam* ſenectutis metam fuiſſet ingreſſus. Hoc anno *veteranis* honeſta *miſſio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excuſabantur. Ut proinde *ſera* eſſet *honorum* merces, cum alii a *capeſſendis* honoribus *excuſarentur*. Ego tamen illo anno paulo *ſeniorem* exiſtimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipſe, cum ſcriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripſit autem, ut ſuſpicor, in gratiam *Avidii Caſſii*, ut ſtudium *philoſophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum oſtenderet. Sic *Marcum Caſſius anum philoſopham* appellaverat, & *Dialogiſtam*, Vit. *Avid. Caſſ.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philoſophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honeſto & juſto*, *nec ſentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in perſona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu ſuo e corpore egredi ſolitam fabulantur *Muſcae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipſam *Hermotimi* animam. Et certe perſonam non *ſuam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, ſed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, conſilio, ut perſonam ſenis *elementarii* ſuſtineret, quod *Marco* objectum *ſcholas philoſophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λόγων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *Philosophiae* perstringat, non veram *Philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *Philosophiae*. Eodem denique spectare censeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso *anno*, quo defecit *Cassius*, Hermotimum scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam Potestatem* IX^m. haberet ipse *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *sequentem* annum Cos. designabat *Marcus*, cum de Cassii causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Cassius, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Potestates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόπηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus esset XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egressus* esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{13}{14}$ aerae *nostrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* versus *occidentem* susceperit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn indutus*, *nescius quo se verteret*, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus se combussit *Peregrinus*, de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{13}{14}$. Sic *tria*, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae conveniunt $\frac{13}{17}$ $\frac{16}{17}$ $\frac{17}{17}$ *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδόν ἐτῶν, ad *Philosophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* suae anno $\frac{13}{17}$. *Christi* 160. Anno autem *aetatis* suae $\frac{13}{17}$ *Christi* 163. in *Ionia* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes: *Quom. scrib. sit Hist.* de *peste Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem Ioniae quo praecipue versatus est, Ephesum fuisse, colligimus e *Pseudologista*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{13}{17}$ Christi 166. scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II. III. IV. ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset p. 624. Quae *hujus anni* notae sunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*

ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τῆς ἐπὶ τὰ Παρθικὰ στρατείας p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe inquit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδείων τιμώντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτέλειαν adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^mum attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa προσλαλιᾷ quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. & 501.) Νῦν δὲ καὶ ἕωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅτῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαύλας ἐλπίδας, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea νοθεύεται veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προσλαλιᾶς periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophontei cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradatea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat, eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονήσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ πόθεν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus est & mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujusce modi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret.* Unde manifestum est, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienissimi judicantur? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo; [*quam & nos hic excudi, & addi curavimus*] ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aëti.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniisse testetur in T. I. Dissert. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:

Ale-

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyanenſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintillus*, (ad quem Macrobios ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. f. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe, ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑφάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus atſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Atticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omissis obscoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset; sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulsit, qui licèt nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti possunt)

Amor autem ejus in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait T. I. *Pisc.* c. 15. p. 586. & seqq. ac virtutis amatorem se profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & sinceritas ejus patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili:* quod omittere potuisset; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum & honestas Luciani patet ex eo ipso, quod caussidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Christianum quondam fuisse minime exputo; melius enim eorum dogmata sciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes & scribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγινόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis atque alii existimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorumdem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se siviſſe, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed ejus integritas tamen adparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo pejora in hanc scripsere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus quod Apostolus dixit, se adnuntiare Christum, qui Judaeis offensio, Graecis stultitia esset; quumque Judaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Christo, neque Christianis male dicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae exspectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis ostendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet: *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Jovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemont.* statuit; videmus ejusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam προσαγίας munus suum generaliter adnumerans distinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem*

nem accepisse, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, ibid. indicat, dicens: *se eorum quae aguntur in judiciis commentarios scribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae caussa instituere licuit; sed quum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum Bourdelotio; licet id non absimile vero sit; si ipse auctor est tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse nullis testimoniis probandam; sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίυ Λυκιανῦ. DE ſomnio, ſeu, vita Luciani. p. 1.

Πρὸς τὸ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις. Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23

Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς. Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 37

Δίκη Φωνηέντων. Judicium Vocalium. 82

Τίμων ἢ μισάνθρωπος. Timon, ſive Miſanthropos. 98

Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως. Halcyon, ſive de Transformatione. 176

Προμηθεὺς ἢ Καύκασος. Prometheus, ſive Caucaſus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διὸς. Promethei & Jovis. 204

Ἔρωτος καὶ Διὸς. Cupidinis & Jovis. 205

Διὸς καὶ Ἑρμῦ. Jovis & Mercurii. 207

Διὸς καὶ Γανυμήδυς. Jovis & Ganymedis. 208

Ἥρας καὶ Διὸς. Junonis & Jovis. 213

Ἥρας καὶ Διὸς. Junonis & Jovis. 216

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστυ. Apollinis & Vulcani. 220

Ἡφαίστυ καὶ Διὸς. Vulcani & Jovis. 224

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῦ. Neptuni & Mercurii. 227

Ἑρμῦ καὶ Ἡλίυ. Mercurii & Solis. 229

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης. Veneris & Lunae. 231

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος. Veneris & Cupidinis. 233

Διὸς, Ἀσκληπιῦ καὶ Ἡρακλέυς. Jovis, Aeſculapii & Herculis. 235

Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος. Mercurii & Apollinis. 238

Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος. Mercurii & Apollinis. 241

Ἥρας καὶ Λητῦς. Junonis & Latonae. 243

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῦ. Apollinis & Mercurii. 245

Ἥρας καὶ Διὸς. Junonis & Jovis. 247

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος. Veneris & Cupidinis. 249

Θεῶν κρίσις. Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δώριδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνου.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δώριδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ξενοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένους καὶ Ἡρακλέους.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππου καὶ Ταντάλου.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκου, Πρωτεσιλάου, Μενελάου καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππου καὶ Αἰάκου.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππου καὶ Κερβέρου.	Menippi & Cerberi.	420
Χάροντος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάου.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένους καὶ Μαυσώλου.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππου καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένους, Ἀντισθένους καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππου καὶ Τειρεσίου.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωστράτου.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππου, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιοῦντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πλαίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

****

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώναξτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδὴς, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſive Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πα-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῆς διψάδων.	De Dipsadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Dissertatio cum Hesiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, seu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μελίττα καὶ Βακχίς.	Melissa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Musarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chrysis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Drose.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioessa, Pythias & Lysias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενὶς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τοῦ Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronosolon, id est, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno salutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi charissimo salutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus salutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno salutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Symposium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Gesn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pſeudoſophiſta, ſeu Soloeciſta (qui tamen per incuriam Pſeudologiſtes inſcriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, ſeu, qui docetur (non eſt Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, ſive de foſſione Iſthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι, Βίου Λουκιανοῦ.

I. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τε ἡλικίαν προσηκόμην ὤν·

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λύκι☉, ἢ Ὄν☉, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδ☉· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἡθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικες/ήμα· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸ εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖ ἢ Ἀναβιοῦντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· ἔστι καὶ τὸ †γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκι☉] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φαιτόμην γλύφειν. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis. M. du S.*

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷ☉ δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαινολήλυθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edituſ, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτᾶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: ὦδε τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίηται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem parœmias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλους ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic *Noſt. Epim.* §. 82. & Ἐφ. §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. προσηκ☉] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II, 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴ παιδίσκη προσηκ☉. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. προσηκ☉ κῦρ☉, & παῖδες προσηκόοι τι ἐς τὴν πομπεύσιν ἴσχοντες ἡλικίαν, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲτ τῶν φίλων, ὅ, τι χ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις ὧν ἔδοξε παιδεία μὲν χ πόνε πολλῦ, χ χρόνε μακρῦ, χ δαπάνης ὐ σμικρᾶς, χ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, χ ταχείαν [a] τινα τ ὄψιν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τ βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τ τέχνης· χ μηκέτι οἰκόμus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo, & fortuna indigere splendida; reculas autem nostras tum tenues esse, tum promtum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deest in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκοιμί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπειν μαθητόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλων. M. du S.
Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, *Julian.* Misop. p. 351. A. *Diogen.* L. VI. 69. *Basil.* Hom. πρὸς τὸς Νέους· (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλε in accusativum deprayatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in Θυτᾶν quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. *Bergler.* ad Alciphr. p. 20. 21. *Hoeschel.* ad Chrysost. περὶ Ιερ. p. 500. nec tamen *H. Valesium* culpo, qui, cum apud *Eunapr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλε φοιτῶντα, restituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλε. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis solennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηβος. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηβος ἦν. *Glossae*: Πρόσηβος, *proximus pubertati*: formula loquendi ex Romano Jure sumta, quales ibi multae: L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Instit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus:* hinc integrandae, quod & Eruditiss. *Schultingium* fecisse video, Glossae verb. Jur. Πρώξιμος πυθμενιτάτι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati*, *Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὴν ἥβην προσάγειν apud *Hippocratem* est Aph. S. III. Sequentibus ista *Libanii* simillima sunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τ ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδόμαλα, σωφρονιζόμενος τοῖς ἐπιτηδείοις, ἦν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Fac. Micyllus*, vir Doctissimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem saepissime frustratur: & *egere quodam fortuna splendore*. Sic de Merc. Cond. J. B.

Τύχης δ. λ.] *Aristot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδιάν, ἣ φύσεως δεῖται χ εὐφορίας τυχηρᾶς· neque inelegante *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδιᾶς ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas & lautas*. Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστιν ἄπορα, χ βίε κομιδῆ τινός. ubi *Bergl.* Lucianeum illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem nostras*. J. Br.

8. Ταχεῖάν τινα τὴν ἐπ.] Secundam vocalem omisit *Ed. Fl.* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonasmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Nost.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τ βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλᾶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Hesych. Suid.* vox est Peloponnesiaca: in Peloponneso βαύσ καμινον ἡ ἰσίαν δηλοῖ. *Interpr.* Aristoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος εἰρῆσθαι δὲ παρὰ τὸ τὰς βαύνους αὔειν, τυτθίζει τὰς καμίνους καίειν καλοῦσιν δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo sumta in V. Βάναυσος. T. H.

11. Μηκέτι οἰκόσιτος] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum post tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] τ γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *justam mercedem*. J. B.

i. e. μισθόν. *A. V.* Vid. *Mισθ.* c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata nascitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione J. *Fr. Gronovius* illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, χ τὸ γιγνόμενον ἐκ τύτε ἀποφέρων ἔτρεφε τ Δεινίαν. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Quae paratam opem ferret: quae promtas praberet suppetias*. Ea repetit passim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. χ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεῖος, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖος, χ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis impro-

mi coenaturum (paternae menſae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem ſim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo ſecundae deliberationis initium eſt propoſitum, quae optima ſit artium, & ad ediſcendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito ſumtu parabilis, & quaeſtu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque ſenſus aut experientia ferebat, pater ad avunculum converſus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus eſſe ſtatuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σίλῳ εἶναι, τηλικοῦτῳ ὄντι· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἢ τὸν πατέρα ὠφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ πρωτέ- 15 θη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλῃ ἐπαι- 20 οῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδών, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἐρμογλύφος εἶναι δοκῶν, [b] καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα

[b] Καὶ] Abeſt ab F. habuit P. ceteraeque *Edd.*

probare ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖν, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo poſt priora *Luciani* ab *Thoma* noſtro producta verba ſequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet *Noſter*: iterum §. 7. ὅ, τι καὶ πάσσοφός ἐστι λιθοξόος ὤν, & §. 9. ἀγαθὸς ποιῆσαι λιθοξόος γενόμενος. *J. J.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum ſit εὐδοκίμῳ. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud deſignant, quam *cumprimis*, *maxime*, ponunt inter duos ſimiles caſus, quorum alter eſt nominis ſubſtantivi, alter adjectivi. AElian. V. H. I, 31. Νόμῳ ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενον· *Lex quae maxime ſervatur.* Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* Lucian. noſter in *Gallo*: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄππιος μὲν ἦν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν δὲ ἐν τοῖς μάλιστα δικαίοις εἰπεῖν. Et in *Iſide & Oſir.* p. 364. Ἔτι τὸν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μιλάγγειον οὖσαν. *Dionyſ. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τι καὶ ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem ſenſu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi oſtendimus. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices ſcriptos & Edd. omnes veriſſimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις. Origo vitii a librariorum inſcitia, qui poſt ἐν τοῖς illud εὐδοκίμῳ alio caſu poſitum pati non potuerunt, praeſertim quod crederent cum hoc ipſo vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci ſolent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκιμοῦσι, ἄριστος, ἀρχαῖος· ubi perſpicuum eſt intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ὄντι εὐδοκιμοῦσι, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα ἐς ἐκ πλείστου ἐνάστῳ τῷ δήμῳ. ubi nulla eſt cauſa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἐχθροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei ſenſus eſt, *vir inter vehementiſſimos, & a longo jam tempore infeſtus plebi*: quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id eſt, ἐν τοῖς ἐχθροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementiſſime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus ſub initium Sympoſii, quique optime, quomodo locutio ſuppleri debeat, oſtendit: Ariſtodemus Σωκράτης ἐρᾶσθαι ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τότε in Crit. p. 38. E. καὶ γὰρ ἔφασκε Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐκπεφθείς· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογικὸς τυγχάνω· ſimilia, ſi quis deſideret, reperiuntur apud *Dionyſ. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muſon.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Caſſium*, imitatorem veterum diligentiſſimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, ſed & verbis apponitur: *Dionyſ. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ὃν (Demoſthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν πατρίδα ἐκμεμάχθαι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρώμενος. *Noſter* in Pſeudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τύπτομαι διετέλουν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chryſ.* p. 194. ſic eſſe corrigendum, δυσκίνητος δὲ ὢν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλοπονίαις ἐν τοῖς μάλιστα τὸν ἀνθρωπον ὑπολαμβάνων ἐκπραγόντος. a quorum mente *Hadr. Junius* prorſus aberravit. Nec diſpar eſt ratio in ſimilibus aliis, quae iſtorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνεγκαίμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum eſſe, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· ſed idem, ſi contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς δ. φέρειν vel ἐνεγκεῖν· *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δὴ γιγνομένοις in quo H. Stephanus itidem obhaeſit. Ionibus autem forma non multum diverſa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obſ. Miſc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* legeret

σα [a] εὐδόκιμος,) ὁ Δήμις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ θαρρεῖν, σῷ παρόντι· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτιν ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστήν, καὶ ἐρμογλυφέα· δύναμαι γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἀποξέων ἀπὸ τοῦ κηροῦ, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλατλον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδί· ἐφ' οἷς ὠθούμην μὲν τοῦ διδασκάλου πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθησόμενος τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit, aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe fore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμοις. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. σίδεσθαι δὲ Ἀράβιοι πίσις ἀνθρώπων ὁμοιοτάτοισι τοῖσι μάλιστα. c. 57. θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὁμοιότατος τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum eſt, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ατθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁμοῖοι τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὁμοῖα ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης ὁ Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γυνὶ δὲ κῇ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δικαίοις X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως ἔσαν ἀρχαίαν ὑφήσεσθαι· atque ita ſcribendum judico, deleto εὖ VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἐστὶν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ Θρικῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα ἐς βαρβαρικὸν &c. φοινικότατόν ἐστι· at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πολλοὶ ἐν ὀλίγοισι μέγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ. Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς τῶν δαιμονιζομένη ζηλωτὴ δικαίως ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις ſequentibus adjunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata*: ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδασκε] Διδάσκει *Thom. Mag.* in Διδάσκομαι· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναμαι γὰρ κἀ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύναμαι γὰρ, κἀ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναμαι γὰρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὡ πόλλων &c. Τιμώνιε· δύναμαι γὰρ, ἐπεὶ Διὸς θῆκεν. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *verſam proles tua pandet Idumen,*
(Namque poteſt) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mſſ.* δικαίως, minus Attice. *J. B.*

Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δικαίως· at Vat. I. δικαίως. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Ετ. Δ. VII. ὁ πάνυ μορφῆς εὐφυοῦς ἔχοντος· adde & Εικ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς ὦ ἐκέσας· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἔχοντας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως ὦ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δικαίως plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὼν δικαίως· quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

Ἅμα τε ὢν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἀρχεῖος, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς [c] τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ Φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματιά [d] τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ οἷς προῃρούμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι πρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καλεγκόπτων ὑπ' ἀπειρίας, κατάγνυμι ἡ πλάξ· ὁ δὲ

[c] Τοὺς] Deeſt in B 2. P. [d] Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδῳ τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν α Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. φύσεως εὐτύχω τι καὶ μαιμονικῆς καὶ φιλοπόνου τυχών neſcio quis apud *Suidam* in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τέλυχνικὸς vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν διαζώσης· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας· neutrum ſane tam longe ab ἔχων diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιά· *Malchus* apud *Suidam* in Παμπρέπιος· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in V. Γενέθλιος. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν δ'.] Lege ἀπό. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν δ'.] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

33. Ἀνέπλασεν] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βάλλει δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀπολίζει σοφιᾷ, καὶ γλύφειν ἀστεῖος διωκάθου. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτήδειος — ἥμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παρεδεδόμην] Praefero παρεδεδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Moſis tabulae legis πλακὲς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. Α. δέ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντός, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γάρ λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς οὐ ταῖς παροιμίαις ἅπασι &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λέγει· deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem.* I. fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἡθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δεκτὸν ἂν πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γρὺ quidem. *Jamblichus* diſſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. ἀποφθέγμασι Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. *v.* 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Platonis* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; ἴσως οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. *M. du S.*

δὲ ἀγαναχτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, ὑ πρώως, ὐδὲ προτρεπτικῶς μὲ κατήρξαλο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τ τέχνης.

quae sub manu erat, capta, haud placide; neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimae mihi procœmium essent artis.

Ἀποδρὰς ὧν ἐνεῦθεν ὅπι ϟ οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, ϗ δακρύων τὼς ὀφθαλμὼς ὑπόπλεως· ϗ διηγοῦμαι τὸ

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostendo.

59. Ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδος μὲ ἥμισυ τοῦ παντὸς φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσιόδου· vel scribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ ϗ παντὸς εἶναι φάσκουσιν ita nimirum solent laudare τὼς ἀρχαίους, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τὼς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium. Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἰσοκωλίαν τίτλῳ τῷ σμικρῷ καπῇ· (nondum constitui, utrum malim, ἐποίσομεν an ἐποικοδόμησα ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μάρτυς γε ϗ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἔργῳ μάγιστον ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Hac tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτάλων. *J. B.*

56. Κατήρξαλο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis καθάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ϒ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δὲ ἄλλοισι ῥίπτει. κατάρχομαι, inquit *Scholiastes*, ἀλοχύτας, τῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ὑλῶν, ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἷσπέρ τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέον τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Noster* Τοξ. c. 6. Hic idem valet quod τὰ πρωτόλεια &c. *Mισθ.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. ϗ τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλεῖ δήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος τὸ προοίμιον δὲ τῦτο τὸ φιλόμυθον quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις ϗ τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miserae cognosce prooemia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσί δ' ὅτι καὶ ϗ προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in Vit. Theel. p. 8. Ἰκόνιον πόλις ϗ Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη· *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια ϗ μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξαλο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τ ἐκ τοιούτων προοιμίων ϗ προοιμίων ἀρξάμενον. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Συνεχ. ἀναλύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀνολολύζων] *Mss.* & *Angl.* ἀναλύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀνολολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Et. *Mag.* XI. ἀλολύζων ὥσπερ βρίφω. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. c. 6. *M. du S.*

Ἀνολολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολύζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de fastis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζων, ὀλελυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: *Poll.* I, 28.

in

oſtenſis; & incuſata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

σκυτάλην, ϗ τὺς μώλωπας ἐδείκνυον. ϗ καληγόρων πολλὴν τινα ὠμότητα, προδὴς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τῇ τέχνῃ. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, ϗ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, ϗ τὴν νύχθ' ὅλην ἐνοῶν.

5. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα; ϗ μειρακιώδη τὰ

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, *ἀνωλόλυξεν*, quippe

— *δέξασά πυ*
Ἡ Παιδὸς ὀργὰς, ἥ τιν' Ἰάσων μολεῖν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, Εἶτ' ἀντίμολπον ἦλθεν ὀλολυγῆς μέγαν Κώκυτον, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit:* quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad *λύζειν* acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in Λυγμὸς, *Suid.* in Ἀναλύζουσα, Ἀνυπνίουσα, Λυγμὸς. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. Λύζει] ἴσον λέγει (vel μᾶλλον, ut *Suid.* habet) τῷ ζ ὀλολύζει· ἴσον δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύει, ταράττει, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποιεῖ φωνὴν τραχεῖαν ἀφιέντι, ἢ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis Εἶτα λύζει & Εἶτ' ἀλύει (nam ut *λύει* vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit poſitum pro ἀδημονεῖ, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in Λύζω, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praeferendum mihi videri *ἀναλύζων* propter illud *συνεχὲς, crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora.* Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρὸς Γ'. p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κατομόλῃ τῷ πενθεῖ φησίν antea mentionem fecerat *δακρύων ἀθρόας φορᾶς.* Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμοῦ & δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνακόπτει, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) *ἀνακόπτει. Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae —
— vocisque repens ſingultus apertum
Intercepit iter:

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adtinet: *Lucianus* etiam in Peregr. ἰδάκρυε μάλα γελοίως, & mox, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μαλακῶς. *Heſych.* Ἀναλύζων, ἀναστένων μᾶλλον ἢ μᾶλλον ἀναλύττων, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμὸς itidem pro ἀνανυγμὸς reſtituendum erit *ἀναλυγμός*· at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in Ἀσαλύζων, ἀναλύζων, κλαίων & Ἀσυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique ſcribe, ἀναλύζων, λύζει neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: Ἀποβαλύζω, λύζω, *ſingulto:* ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici *ἀναφέρειν* oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπίοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥῖνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα· haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas πεπαιμένα vel πεπαυμένα· tantillum vitium cum Foeſius in Ἀναφέρειν non animadvertiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in Κροτητά. Egregie *Propertius* illud *ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα* expreſſit: *Surget & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. Λυγδὴν κλαίειν eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. Δακρύων τὰς ὀφθαλμὰς ὑπόπλεως] Τὰς ὀφθαλμὰς aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. Πολλήν τινα ὠμ.] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θείου τὴν ὠμ. hoc, niſi fallor, poſtulant ἴδῃσι & αὐτὸν. Mox illud *ἰδὼν* ſuccedens poſt *κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς* mihi non probatur: *ἔννοια* potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. *ἀγρυπνία ἴσχυσα καὶ ἔννοιαι τῶν γεγενημένων*, καὶ κατάμεμψις (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) *τῶν παραλειπομένων*. melius quadraret *ἐνυπνιάζων* vel *ὀνειροπολῶν*, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν ὄψιν, ἀνηγέρθην· ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. Ἀγανακτησαμένης] Reſtitue *ἀνακτησαμένης*. *J. Br.*

64. Ἀγαν. δὲ τ' μ.] *Thomas Mag.* in Ἠγανακτησάμην. Neminem fere credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὴ ἐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιλητικῶν ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ κατ' Ὁμηρον εἴπω, [b] Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, σαφὴς ἄτος, ὥς τε μηδὲν ἀπολείπειν τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μέχρι τοσοῦτον χρόνον τάδε σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικρῷ [c] γοῦν με διεσπάσατο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμουμέναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ πάλιν μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἱλκόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με καὶ κεκτῆσθαι βουλομένη· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ

sunt & puerilia : quae vero deinceps conſequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, ſed talia, quae valde diligentes auditores requirant : ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi ſecundum quietem venit inſomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abeſſet a veritate : quare poſt tantum tempus ſpecies rerum viſarum in oculis uſque inhaeret, & ſonus auditorum auribus inſonat; tam erant omnia manifeſta.

6. Duae mulieres prehenſis manibus me utraque ad ſe trahebant vehementer ſane & valide, ſic ut parum abeſſet, quin me diſcerperent illo mutuo contendendi ſtudio : namque modo haec ſuperior pene me totum habebat, modo rurſus ab altera tenebar : interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me ſuum poſſidere velle : illa, fruſtra res alienas iſtam ſibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, ſqualida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὴ] Τὰ δὴ μ. τ. F. b Θεῖός &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γοῦν] Γ' οὖν F. quae pari modo ſaepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιλητικῶν] Φιλήκοον non debet verti *auſcultandi cupidus*, ſed *literatus* vel *ſtudioſus literarum*, qui ſic dicitur, quod ſit adſuetus audire docentem, & libenter eruditis ſermonibus aurem praebeat. Hinc φιλητικὸν, *diſcendi ſtudium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεῖός μοι &c.] Tritus uſu veterum verſiculus : ab eo orationem Ἀσκληπιάδης exorſus eſt *Ariſtid.* T. I. p. 73. εὐφήμους dicebant θεῖον ὄνειρον. *Ariſtoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἔναργὴς] Indicium hoc eſt ſomnii divinitus miſſi : nam cetera ſomnia minus vivida eſſe credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione paſſim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adſcriptum : *inſonans* : quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus inſonare deſierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorſius:* ſumta ſunt ex *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus deſcripſit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani ſomnium, ſeu viſio convenit cum Prodici Cei Sophiſtae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in ſolitudine Herculi adhuc puero apparuiſſe, ut utram vellet ſibi comitem vitae adſumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II. citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec diſſimilis eſt Chriſti Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus eſt *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Heſiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro noſtrarum Mythologiarum ſecundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem tranſtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis ſive τῆς ἐνυπνιώδους exordium ſumptum è *Prodici* Philoſophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* ſed *Xenophonti* quidam adſcripſerunt, ut *Cic.* epiſt. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiaſt.* Homeri ad 14. Odyſſ. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipſum *Xenophontem.* poſt primum autorem alii illud ipſum tetigere, ut *Max. Tyr.* ſerm. 4. *Themiſt. Euphrad.* Orat. 3. *D. Baſil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici.* de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Baſil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M.du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter ſe Ἑρμογλυφικῆς & Παιδιάς hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, paſſimque Eruditi Viri notarunt, *Dauſqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

callo plenis, ſuccincta veſtem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formoſa, habitu decora, atque eleganti veſtitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeſſe. Prior autem inculta illa & virilis ſic eſt locuta:

7. Ego, care puer, ars ſum Statuaria, quam heri coepiſti diſcere, & domeſtica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipſo nomine patrem appellabat,) lapidum erat ſculptor, & avunculi utrique magnam ſunt adepti laudem ex nobis: ſiquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abſtinere (monſtrabat alteram) & me ſectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robuſtos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

ἢ κόμην, τῷ χεῖρε τύλαι ἀνάπλεως, διεζωσμένη ἢ ἐσθῆτα, τιτάνῳ καλαγέμενα, οἷοι ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τὺς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, ἢ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, ἢ κόσμιος ἢ ἀναβολήν. τέλος δ' ἂν ἐφιάσί μοι δικάζειν, ὁποτέρα βελοίμην συνεῖναι αὐτῷ. πρωτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη ἢ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

Ἐγώ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι ἢ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σου, εἰπεῖν ἔσα τέκνωμα τῆς μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, ἢ τὼ θεῖω ἀμφοτέρω ἢ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὴ ἢ φλυάφων τῶν τε καὶ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα ἢ ἑτέραν, ἔπειτα δὲ ἢ σωφρονεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γενναίως, ἢ τὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, ἢ ὅπου ἄπει ὅτι ἢ ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barnes.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid ſibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, ſed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βιαίως καὶ καρτερῶς] Sic jungi ſolita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλως εἰχέ μοι] Sic in Epiſt. amator. *Philoſt.* *J. B.*

86. Τῶν ἀπατρίων] ἀγαθῶν. *J. Br.*

88. Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mſſ.* & *Edit.* ſic paſſim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὼ τίχνα, & ſimilia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλαι ἀνατ.] Ut ſolent, quibus a ruſtico aliove gravi opere, fabriliumque inſtrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Muſis operantur, adſcribunt; divites ac potentes in Hieronis perſona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles ſint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὥστε τις μακέλᾳ τὶ λιθοβρῶτι ἔνδοθι χεῖρας. *Dion. Chryſ.* p. 410. B. οὐ ταῖς χερσὶ τύλας ἔχοντα. *T. H.*

92. Κόσμου τὴν ἀναβολήν] Ut poſt paſſim, κοσμιώτερον τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo diſtinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμείτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui ſtatuarius quidem, ſed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quaſi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. ἢ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἐ ἐποίουν ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γενναίως] Male verterunt: *generoſe edu-caberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciſcaris: nam delicatae dapes, quibus iſti nutriuntur, robur corporis enervant. Γενικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentiſſimum, pari ſunt propemodum poteſtate: primum ſaepe videas degeneraſſe in γενικὸς, quae tamen diſtingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Theſ. Heſych.* Γενικῶς, ἰσχνῶς, γενναίως· prave *Suidas* Γενικῶς. *Lucian.* Pſeudom. §. 55. *Dionyſ. Halic.* Vet. Scr. Cenſ. p. 124. v. 13. γενικὸν καὶ μεγαλοφυῆ τὸ προσόψιον ἴθη ἐ πάθη lege, γενικὸν· fruſtra eſt *Sylburg. fortaſſe γενναῖα malet aliquis pro γενικὰ* reponendum enim & p. 175. v. 4. γενικώτερον idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόσωπος, ubi *Porto* ſuſpicanti γενναῖα *Kuſterus* adſtipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* ſi quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adverſabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμοὺς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* ſcribendum eſt in *Theaet.* p. 107. E. Γενικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γενικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunneſius*, *nobiliſſimum teſtem*, quaſi unquam ea virtus eſſet in γενικὸς. Porro Atticorum eſt θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophiſtarum peregrinationibus vide *Creſoll.* A. G. X, 87. ſed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philoſophis erraticis loquitur. *M. du S.*

πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· [a] οὐδὲ ὅτι λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis? nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐ-τελές, μηδὲ τὸ ἐσθῆτι τὸ ῥυπαρόν· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

a Οὐδὲ] Οὐδὲ P. οἱ δὲ margo. A. 1 W. b Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς F.

Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύσῃ· quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπειμι & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. οὐκ εἰδὼς ὅφιν αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδιᾶς tuentur) οὐκ ἐπ' ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiammum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus voculis, quasi eas jam descripsisset, transiit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ γὰρ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστὰ μᾶλλον ΕΡΓΑΣΑΙΟ, τῷ δὲ τύχῃ ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες. sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praevit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οὐδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in pauciss imis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀφροις εὐδοκιμῶν. & Φίλοψ. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversarine meae λῆροι sunt καὶ φλύαφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero σχήματος, *vestis ornatus:* nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* *J. C.*

Τῷ

Jovem exhibuit ; & Polycletus Junonem effinxit , & Myron in laude , & Praxiteles in admiratione fuerunt : hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam ſi tu unus eorum fias , qui poteſt fieri , quin celebris apud omnes homines ipſe habeare ? ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπῃνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν ὅτοι μὲν τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subſcribo *J. Clerico* : quemadmodum jungitur hic τὸ ἰσχνὸν τῷ πιναρῷ, eodem modo paulo ante χεῖρα & ἀνωδολὴν tum c. 13. quod emendationi probandae ſolum ſufficit, χιτῶνα πινηρὸν καὶ χεῖρα δουλοπρεπῆ quod quid aliud eſt quam τῷ χεῖρι τῷ τὸ εὐτελές ; contra χεῖρα εὐπρεπῆ viri literis expoliti, eadem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, ſi liberalis , ingenium bene natum prodit; ſi vilis & indecorus , turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur : bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obeſi corporis , quod ſimili vitio debet , mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. ἐπὶ ἰσχνότητι τὸ μαλακὸν ἰσχνότητος, καὶ ὑπόγυιον ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore:* ut apud *AElian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπόγυιον τοῦ σώματος commemoratur : at tu lege potius , τὸ χεῖρα, *ſpecie corporis erat magnifica , & quaſi ad pompam compoſita :* quocirca non Πολιτικὸν, unde domo erat, ſed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro ſequitur apud *Diogenem* , opinionem noſtram firmat : πρός τε τὸ βάδισμα & σεμνός. junguntur ſaepe χεῖρα & βάδισμα. *Xenoph.* Soc. Ap. p. 411. v. 21. *Ariſtoph.* Veſp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T. H.*

Ibid. Τὸ ὑτιλὸς] *Vilitatem.* Hanc vocem ſaepe interpretati ſunt viri doctiſſimi. Cetera hujus concionatricis habes in Piſcat. *J. B.*

12. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία] Olympicum , ut patet poſtea, & apud Jul. Imper. in epiſt. *J. B.*

13. Ἔδειξε τὸν Δία] Vidi , qui daret; *fecit Jovem:* adlato pari verborum λαμβάνειν & ἀποφαίνειν uſu : hoc procul a vi locutionis abeſt. Tu cape : *tantam ſimulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipſum mortalibus oſtendiſſe videretur.* Δεικνύναι pictorum eſt, fictorumve , qui expreſſiſſima ſimilitudine imagines animant. *Noſter* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δείκνυται κατὰ τὴν Παγκάλου. *Piſcat.* §. 38. ἔδειξε τὰς ψυχὰς ἐναργῶς παθούσας ἐπὶ τοῦ γράφοντος τὰ πάντα προσωποποιοῦντας vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea ſit intelligenda pulchri, multis diſputat. Ἔστιν (l. ἔστωσιν) ὁ Φειδίας τὸν Δία μηδὲν αἰσθητὸν ποιήσας , ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur τῇ) εἰ ἐν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ἡμμάτων ἰδίων φανείη. vide *Damaſc.* apud *Suid.* in Ἰάκωβος ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem ſpectanda viſa, & Jovem velut praeſentem intuens motus animo eſt:* in his, quod gravem hiſtoricum decebat, magnificum eſt orationis pondus : quanto jejunius, idque minime mirandum eſt, *Paler. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipſo coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjeciſſe aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majeſtas operis Deum aequavit.* Cujus laudis ampliſſimum ſane praeconium cumulaſſe videri poteſt *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus ſigno ſe Jupiter ornat eburno* , modo lectio ſit proba ; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noſter illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur , non jam Indicum ebur amplius ſe videre putant , neque erutum e Thraciae venis aurum , ἀλλὰ τὸν Κρόνου & Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μιλησιαρδῆσον. Porro notum eſt, quos *Homeri* verſus , ut dignam Jove majeſtatem repraeſentaret , animo ſecutus fuiſſe Phidias tradatur : eam ob rem de utroque perinde dictum , ὁ τὰς τοῦ Διὸς εἰκόνας ἢ μόνον ἰδὼν, ἢ μόνον δείξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii diſputationem in *Philoſtrato* contuliſſe de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo ſcripſit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. A. 612. Phidiam καλλικλεῖσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τοῦ ἑαυτῆς τέχνης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno , οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείαν ἔδειξε λόγῳ λίθου &c. credas ipſi fuiſſe in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem , qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionyſ. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T. H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici ſtatuam , quae inter VII. orbis miracula habita eſt. de qua videndus *Pauſan.* El. I. p. 156. *Noſter* Συγγ. c. 27. Τπ. εἰκ. c. 14. Πορ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τὸν μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καλλασκεύασαν Φειδίαν, πιστεί σου σαφῆς. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuſcul. 1. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Baſilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mſſ. Θαυμαστὸν ἆθη. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τῶν θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tuſc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἔρ. c. 16. de phraſi ipſa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 29. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ᾗ † πατέρα ἀποδείξεις, εὐβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς ᾗ † πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἀγαπαίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ σωείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη με † μνήμῃ διέφυγεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, finsit altera hunc fere in modum:

9. Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοὶ, ᾗ γνωρίμη, εἰ ᾗ μηδέπω εἰς τέλος με πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μνήμῃ διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα † φαίντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, ᾗ τὴν φωνὴν ἔναυλον, ἆρα τὴν ἔννοιαν † ἱερημένην οὕτω ταχέως ἐξέμβλαπας; παιγνιῶδες τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.

† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis inse-

20. Πλείονα ἀγαπαίουσα] Hunc locum imitatus est *Julian.* Imp. ὁ προσπταίων, ὁ διαλογῶν, οὐκ ἐφιέμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀβροῖσαι σὺν χρόνῳ. J. B.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdelotio*: muetur modo distinctio sic, ᾗ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, *in quacunque sermonis parte barbarizans.* Nihil est *pleraque dicere.* J. G.

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Ms. *Bourdelotii* & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. M. du S.

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, *plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in Nigr. §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, *ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. J. B.

Εἰς τέλος] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. sic ἀφ' τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἀφ' τέλους σὺκ εὐτυχεῖς. M. du S.

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὖτε. id namque διαλιπάτερον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ) *ante me exposuit.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν τῆσδε αὕτη ἀνάμνησίς ἐστι vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipsa* notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τάμυρις οὐκέτι ἐγὼ τὴν κιθαλίαν γε λάτεμοῦσα τῷ Κύρου αὐτῇ, ἀς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τύχη δὲ αὐτῇ; . . . ἀρετὴ μὲ ἡ ἀνδρώδης αὕτη, σωφροσύνη ᾗ ἐκείνη . . . ἡ ἀμωμὸς ᾗ αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς δ' τὴν ἑτέραν (χεῖρα) καὶ ἐκείνην τὸ μάλα δ' αὐτὴ sed scribendum αὖτε quod perspicuum est. Pro αὐτὴ apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ὧδε nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε [ἀλύσω] νῦν πέρασον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὐτὴ] *Jensius* pro vulgato αὐτὴ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. M. du S.

31. Τῷ σώματι πονεῖν] Sallustiana phrasi, inquit J. Fr. Gronovius Obs. II, 7. p. 260. *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc *Luciani* locum descripsit totum & interpretatus est *Herald.* An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γάμψω obiter illustrat. T. H.

34. Τὴν πρόσοδον] Alii Codices, τὴν πρόσοδον. J. Br.

Τὴν πρόσοδον] Ἐντεμὼς τὴν πρόσοδον legit *Mieyllus*, non πρόοδον. G. C.

Ἐντεμὼς] Ita scriptum typorum errore pro εὐτελὼς repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. T. H.

Τὴν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

bona ſis conſecuturus, ſi ſtatuarius fias, iſta praedixit: nihil utique niſi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque ſpem vitae omnem habens repoſitum; dum ipſe ſis obſcurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; ſed ipſum illud operarius, unusque e plebe multa, qui ſemper praeſtantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ ποιεῖν λιθοξόον γενόμενον, αὐτὴ προείρηκεν· ἤδειν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὰ ἅπαντα ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν [c] πρόοδον, ἔτε φίλοις ὠφέλιμος, ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τὸν ὄχλον τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὰ πρόχειρα ὑποπτήσσων, καὶ τὸ λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν,

b Ἀγεννῆ] Ἀγενῆ *J.* c Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις ὁ τοῦ δικάζεσθαι συναγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ὁ τοῖς δίκαις. *V.*

39. Λαγὼ βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ δειλίας αἰσχίστης. Φιλόστρ. δ. βίου Ἀπολλων. *C. G.*

Παροιμία εἰς τοὺς δειλοὺς δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorſt.*

rere, in Adnotationibus contextui Lucianeo ſubjeci. Hoc ipſum quoque ex iſto genere, ſed Graece tamen ſcriptum; quae cauſa eſt, cur ſedes mutare non juſſerim. *Philoſtrati* locum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legiſſe non commemini. *T. H.*

preſſis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἐντιμὸς τὴν πρόσοδον. *J. B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελὴς τὴν πρόσοδον interſit, nec *Lucianum* credo tam fuiſſe ſermonis inopem, ut ſcribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob cauſam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox perſequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congreſſu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*: utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *J. Fr. Gronovius*, *amicis advocatus*, quam rariſſimae vocis poteſtatem hoc in loco ſententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adverſatur Theſ. T. I. p. 1013. ſcribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propenſus eſt ad adjudicandum ſua ſententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectiſſime adſcripſit pater *amicis advocatus.* *J. G.*

37. Ἐκ τῆς π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. Λαγὼ β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼ βίον ζῶν] Demoſth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων ἀεὶ πληγὰς προσδοκῶν. Parœm. λαγὼ βίον ζῇν λέγονται οἱ ὁ σωιχεῖ φόβῳ καθειργμένοι καὶ ἀπηλπικότες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωὸς δειλότερος. de quo *Lucianus* Piſc. & ſæpe alibi. *D. Anaſt.* in Epiſt. de hujus animalis metu. *Ariſt.* c. 1. lib. 1. hiſt. anim. & in Phyſiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter *Q. Cornificius* poëta apud Euſeb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo eſt, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auſon.*

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina eſt,
Forſitan & cœli, ſi canis aſtra tenet. *J. B.*

Λαγὼ βίον ζῶν] *Demoſth.* περὶ στεφ. 191. C. λαγὼ βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων ἀεὶ πληγὰς προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼ β. ζῶν] *Demoſthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifeſto *Galenus* imitatur περὶ τῆς Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲ ἀπολογούμενον, τὰ δ' ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρόμους καί τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καταφρονοῦντα μὲ τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δ' βίον ζώντων. Ad eos ſpectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec ſuis ſe opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari poſſunt; quorſum etiam refertur elegans illud, τῷ κρείττονι ἑρμαιον ὤν. Ab animalium moribus iſtius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαραδριοῦ τίνα βίον ἀμφιζῆν. *Plat.* in *Gorg.* λέοντος βίον ζῆν *AElian.* Ep. 18. ſic σκώληκος βίον. Adde *Pallad.* de V. *Jab. Chryſoſt.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ζ κρείττονα ἑρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, ἢ μὲν τέχνῃ ἅπασιν ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἵος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ χειρώναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν [a] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ ἡ ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τε καλῶν ἔρωτι, τῆς

tam vivens, potentiorisque praeda facilius. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγιλῶ & λοφαινῶ P. Margo *A.* 1 *W.*

40. Ἕρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, λέγει δὲ οὐ ταῖς ὑδαῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατατίθενται. *V.*

Ἢ λέγει τῷ οὐ ἔθει λεγομένῳ, καινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῷ σύμπαντα τὰ ἐσθλὰ, κοινὸν τὸ εὕρημα. *Vorst.*

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. *T. H.*

40. Ἕρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 8. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter haec *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅς, τις αἱ τῶν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noster* in Herodoto c. 2. ἤδη ἂν ἅπασιν αὐτὸν ἥδιστα, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τῶν Ἡροδότου ἑπέων. In Demonacte c. 10. καὶ ἀλλὰ τοῦτο φίλον ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τινα οὐκ οἰκεῖον ἡγέομαι. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπέβη, καὶ ἦσαν ἔχων ἐν τῷ κιρνῶντι, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος καὶ ἡ Σεμέλη ἀμφθείρετο ὑπὸ τοῦ πυρός sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μήν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐκαμπέος ἄστυ ἀλεῖναι debuit ἕξω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃ ὅστις] Consentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. εὐδὶς εὐφυὴς νέος ἦν ὁ τὸ Πίσῃ θαυμαζόμενος Διὰ γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: εὐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἥδεως αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. *T. H.*

45. Οἷος γὰρ ἂν ᾖς] *Summus quantum voles statuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Planto* in Aul. III, 5. v, 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειρώναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ διατρίζων. Aliter Hesych. *J. B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγιλῶ & λοφαινῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mss. & Angl. ἀπαγγιλῶ Id. Cod. pro λοφαίνουσα, λοφαινῶ. *J. B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *Hem.*

Ὅπερ σοι κυριώτατόν] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

acri denique praeſtantiſſimarum rerum ſtudio ; iſta enim vere ſunt ſincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetuſtum quicquam , nec quod nunc fieri expediat : quin & futura proſpicies mecum ; & in univerſum quicquid eſt rerum divinarum humanarumque non diu erit , quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & iſtius, cujus nomen vix conſtat , filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte , paulo poſt omnibus eris aemulationi & invidendus : honores laudemque conſequeris, ob rerum optimarum cultum inſignis , quique genere ac divitiis excellunt te ſuſpicient: porro tali veſte, (ſua, quam ſplendidiſſimam gerebat, oſtentata,) amictus, magiſtratu primaeque ſedis honore dignus habeberis : ſi quo

πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμᾷς· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ σὸς ψυχῆς ἀκήρατος ἐς ἀληθῆς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε τῶν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα προόψομαί μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τάδε θεῖα, τάδε ἀνθρώπινα, σὺν εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βαλανάμυός τι τοῦ ἀγνῶς ὅτου τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προεχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα ἅμα ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφορεῖ) δεχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κεἰ τινα ἀποδημίας

---

orarunt ; quod utique multo conducibilius foret, quam ſi ſolum corpus ad vilis artificii labores inſtrueretur. Scribendum igitur ὅπερ ἐπὶ πλείονα Platonica loquendi formula: hujus enim ſcholae philoſophi Pythagoram ſecuti docebant, τὸ πλείονα ἐπιμελεῖσθαι ἑαυτοῦ ἔθος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari : *Noſter* in περὶ τῆς ἐκ τοῦ Μ. Σ. §. 19. τὸ πλείονα τὴν ψυχὴν τῶν ἰματίων. Mox συφροσύνῃ. διακοσίοις, διστάλοις ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T.H.*

57. Ἀνάριστος πάππος] Sic paſſim alibi : ſic *Julian.* in Epiſt. dixit ἀνάριστόν χρυσὸν defaecatum, ἀνάριστον, ἀνίκητον, ἄθραυστον, ἄθικτον, ἀδιάφθορον, ἀγνόν. *J.B.*

58. Γνῶθι θεόν] Suſpectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Tim. c. 28. τοῦ N. τὸ θεὸν σωφρονίσας. In plurali frequenter, τὰ θεῖα λέγων. *Domoſthani* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δεινὰ πράξαι *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δεινὰ πῇ.] Nihil eſt in ſenſu , quod magno opere reprehendas : & quae ſieri expediant mecum proſpicies : ſcilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura ſolerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Iuuer alia naturam Alexandri hoc ſigno deſcribit *Arrian.* VII. c. 28. ἐνιοῦν ὃ τὸ θεὸν ὅτι ἐς ἀφανῆ τὸ δυνάτωμα ἐδείκνυε πάλαι. Nec tamen nonnihil offendunt tam prodigua τῶν γενέθλ. θεὸν & τὰ θεῖα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile ſieri potuit, ut decepta librarii manus iſto proximo θεὸν iterum deflexerit in θεῖα. Opportune vero ſibi ſuccedunt, οὔτε πάλαι εἰδὼς, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ ἐκ τῶν μέλλοντα, quomodo ſimul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ ὄντα & τὰ ἐσόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo : Πάντ' ἔσαν τε, ἔσται τ' ἐσὶν, ἠδ' ὅσσα τε ἔσται ἐπίσσω. quorum ſcientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα τὰ τε ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio , *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 527. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eſtque fuitque Eſtque patet: Ovid.* Met. I. & Muſis ab *Heſiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. ſed ſaepius viris etiam prudentibus atque eruditis : de Themiſtocle *Thucyd.* I. c. 138. τὰ μέλλοντα ἐκπλήσσειν τῇ γνησιοθρίᾳ ἀμύς· ἀπαρκεῖν mox : τό, τε ἄριστον ἢ χεῖρον ἐκ τοῦ ἐφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα· quod *Arrianus* , quum Alexandrum deſcriberet, aemulatus eſt : de eodem propius ad *Lucianum* *Ariſtides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τοῦ μὲ ὑμῖν εἶναι τὰ θεῖα, καὶ πρόνοιαν, καὶ μεταμέλειαν ἢ πραγμάτων ψυχῆς, ἀλλ' ἅμα καὶ μαντείαν τὰ μέλλοντα προλέγειν, σοφίας εἶδος ἄλλο ἐνέγκατε ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* ſcripturae patrocinium petat. *T.H.*

63. Ὁ τοῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac ſemuis ſortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βαλαν. τι] Litera detrita eſt : lege ὁ βαλανάμυδρός τις, quod ſententiam multum ornat : *Tu qui adhuc deliberas , neque utram ſectari velis decreviſti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus.* Ὁ τοῦ δεῖνος , filius hominis ignoti , nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν , ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζων ὑπὲρ τοῦ Πιτ. §. 16. quod ſi ſcriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem : *inter optimos celebratus :* paulo poſt : προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Τοξαρὶς τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T.H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Oct. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 23. *T.H.*

73. Τὸν

μῆς, οὐδ' ὅλη ἡ ἀλλοδαπῆς ἀγνὸς οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστον καὶ τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris; ne in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τὴν φίλην ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν πού τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τὸ δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi dissertae orationis poten-

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil.* *Des. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito prætereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Hor.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. 1. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 35. αἱ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις οὐδὲν τηλικοῦτον καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen.* L. I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ. *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ. *Galen.* περὶ τῆς Προγ. αὐτὴ μὲν ἦν καὶ τοῖς τηνικῦτα ἀκμαῖον δυστυχία καταλάβοι τὸν νῦν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *Aelian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J.B.*

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζοντα σε τῶν δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J.B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῷ λόγῳ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδιφιλοῦσι] Παιδιφιλοῦσι, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th. M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὁρῶ μοι βίον, πάντως μὲν ὄντα φιλοπάτορα· ῥήτορος γεγονότα· καὶ πάντως εὐκλεᾶ ἔρων. *G.C.*

Ibid. Τύπος υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J.Br.*

Τοὺς υἱοὺς] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπικαλεῖτο δὲ μαχαιροποιός, ἐργαστήριον εἶχεν μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πραττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ἐκ δὲ Διχοῦς ὁ Ῥίτωρ ἦφκει περὶ τὴν μητρός,

tentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

τὴν πατέρα τὴν εὐπατρίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοί γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι ἐκποιήσω. καὶ γὰρ ἂν αὐτὸς ὅτε γ' ἐβίου ἀπέλθῃς, ἔπεσθαι σιωπῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνα υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἐλίκνον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης

a [a] Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὃς J. V. 2. b [b] Ὅμως] Ὅπως P. J.

τρὸς, ὡς οὐκ Γύλιππός τινος ἐκ' αἰτίας προδοσίας φυγόντος ἐξ Ἄργους ἐγγόνοι, καὶ βαρβάρου γυναικὸς, σὺν ἔχομεν εἰκαίῳ εἶτ' ἀληθῶς εἰρῆκεν, εἴτε βλασφημῶν ἐς κατασυκοφάντησε. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τίνος υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνην] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitae *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μὴ τυμπάνου τελούσης. Hoc Demosthenis. περὶ Στεφ. AEschini imprecatur. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidicinae servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρίας is τελέστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τὸν δι' ὃς Φίλιππον ὁρώντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τὸν A. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τὴν τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τελέστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμοὶ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν ἐς παιδίαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servisse & sculpsisse lapides dicitur. Adserunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Siliis, *Laertio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. *F. Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόον τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόος diffe-

ὁ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα φυῆναι ἔδει καὶ χρείττονος, καὶ διαπεδύσας παρ' αὐτῆς κἀτομόλησεν ὡς ἐμέ, ἀκούεις ὡς πᾶσι πάντων ἄδεται;

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀξιώσεις, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτωνίσκιόν τε ὑπαρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δυσπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω τεταμένος εἰς τὸ ἔργον, καμαιπετὴς, καὶ καμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ ἐδέπολε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν ὑπνοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀνακύφων A. P. F. *J. V.* 2. Margo *A.* 1. *W.* b Ἐλεύθέριον] Ἐλεύθερον *C. F.* & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienſibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων ἐν ἐλευθερίοις τυχιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκβαίνοντας τοὺς Ἑρμᾶς, ζητεῖν εἰς τὸ διδάσκειν τὸ μορφῶν ξύλα ἐπιτήδεια &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, οὐ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν ἡ γύαλος, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξυθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Nostet*, quando pro λιθοξόον ponit λίθων ἐργάτην & ξυναρμοστήν. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo τεκτονικὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quòd in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπείκασον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθουργὸς, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λιθοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates ἐργάσασθαι σὺν τοῦ πατρὶ τὸν λιθόμισθον, &, πατρὸς τέχνῃ χρήσεται τῇ λιθικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργία, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat Ἀπατάμους τι πίτυρις σκληρότερος IV. 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot.* Hθ. N. VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄμοιρος ἦν τῶν λιθουργικῶν. *Moeris* adnotat λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπον: recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat institutti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας ἐ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τ Σαρδωνικάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖον, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laertius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ διαλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophronisicum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀνακύφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl.* & *J.* ἀνακύφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo,

οὐρυθρός τε ἡ κόμη ἔσῃ, ἥκιστα σωφρονικὸς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἐμὲ δὲ εἰμένας ἐγὼ τὸ τέλος τοῦ λόγου, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἀργαλικὴν ἀποσκιπτὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψαλο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τὰ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας [d] ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσῃς· θαυμαστοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τὰ δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅπι-

A. 1. W. c 'Απολειφθεῖσα] 'Απολιφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d 'Ενέπριε] Συνέπριε margo *A. 1. W.*

'Ανακύπτειν] 'Αναφῦναι ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas quum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. 'Ανακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπομιδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀνανύειν *Dioni Chrys.* Or. IV. p. 71. *Isidor. Pelus.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν πρὸς τὰ νενευκέναι, ὅπως μὴ ἀρτιωσιοῦσι ἐξαδυνατῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noster* in περὶ τοῦ ἐπὶ Μ. Σ. ὀπτεύσεις κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T.H.*

8. Τὰ μὲ ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τοὺς τὰς λιθίνους εἰκόνας καλαισκιαζομένους, τοῦ μὲ λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατον ἔσαι· αὐτῶν δὲ ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τοῦ λίθου φαίνοιτο. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ ὅπως ποτὲ ὁ ἰατρὸς ὅτι μάλιστα ὁμοιότατον τεκταίνῃ), προσκαθίζεται, ὅπως ὁ αὐτὸς μὴ ὁμοιος δι' ἀκαιδησίαν τοῖς ἀνδριάσι καταλειφθῆτε, ἃ φροντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψαλο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ Σῶν οὐκ ὀλίγας &c. *T.H.*

19. 'Απολειφθεῖσα] *Fl.* & *J.* 'Απολιφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέπριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέπριε priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Ἐμπρίσωλες & Καλατείνας ἐρῶ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύζειν τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβρύζειν. Διαπρίειν alibi *Noster* habet & πρίειν τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T.H.*

23. Θαυμαστοποιοὶ γὰρ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τ'] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abest, ut damnem: *Noster* de Sacrif. §. 8. Φέρε ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δή fere perpetuum ab *Aristophane*, *Luciano*, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae scientissimum, ut in *Dionysio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid. *Thom.*

ὀπίσθι τούτου ζ' ὀχήμαλος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ ἤμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, & faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendissem, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπόπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν]

Thom. Μ. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ i.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praestantia & Usu Numismatum* opere p. 272. Ed. postremae; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mss. & Angl. εἰδῇς toleranda lectio, aliter tamen ceterae editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἅ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τῆ ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρι πόλεις. Mss. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέρων πόλεις] Ex iis, quae apponit *Bourdelotius* non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰς ἑσπερίας πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Hesych.* Ἑσπέρια, δλινὰ μέρη quod *Berkelius* observavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κιλίκων ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, fationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. *Paetus* ad *Arrian.* inter Epist. Hipp. II. Hippocrates Δημοκρίτῳ παιδιαχόβιν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆ Δήμητρος σπέρματα, τὰ τῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis constitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor. Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπέστρος γεωργὸς, πᾶσαν χώραν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀπιστοῦσι ἑσπέρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poetae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔκαινον Π. I, 102. Vid. *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὶς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσσαι, non πιλάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poeticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poetis notissimi: nec *Philostratus* sprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆ φήμης περιόδῳ δηλοῖ τὰς ἄκρας. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, quum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἅρμασιν οὐ Χαρίτων φορηθείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρων τινὶς] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram spargens*: nota est omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδιδυκότα] οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδιδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδιδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam submonefecit, quam fere de me consilii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tantum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum somnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse: quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad

τ' αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἁρπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καὶ ἅμα ἐσθῶσα ἐν ᾧ τ' πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τ' ἐσθῆτα, κἀμὲ, οἷόν ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῷ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τ' τῶν πληγῶν φόβον.

Μέλαξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρυσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ὄφι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσκόπουν *f.* margo *A. 1. W. e* Ἐσπέρων] Τὰς ἑσπέρι A.P. τὰς ἑσπερίας B. *f. f* Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαλο.

45. Καὶ ἅμα ἐσθῶσα ἐν ᾧ τ' πατέρα] Alia lectio in Mss. καὶ ἅμα ἐσθῆτα ἐν ᾧ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. *J.B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fusius in Ἀλιξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι ᾧ] Lege: καί τοί ᾧ. atque ita video posuisse *Fac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαλο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. *T.H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J.B.*

53. Δικανικὸν] Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydris peroretur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum somnium vocavit, quod hyeme noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. *G.C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Erasm. in Chil. *A.V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J.G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτι scribi jubet; quod recepissem utique, si vel unus addixisset Codex: nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hybernum somnium: nam longissimae sunt noctes. Polyd. Vergilius Cognatum* secutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum.* & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male; nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur ἐνύπνιον δικανικὸν vocaverit, *somnium absurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa causidici deblaterare solent. Parum distat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐρῶ ᾧ ὑμῶν φορτικὰ μέ, ᾧ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* saepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obs. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T.H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut solet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo insumtum. Nota est fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipso *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G.C.*

Τριέσπερος] Haec ait per allusionem ad *Lycophronem* in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic: Αἵ μιν τάλαινα θηλαμὼν κεκευμένη Καὶ πρόσθε μὲν πεύκησιν ἐλαμπηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. *J.P.*

Τριέσπερος] Agnoscis etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τ' ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ξ'. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Dosiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurs. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. τ' Βουβώνα παρήσομεν αὐτοῖς ᾧ τ' Τριέσπερον τ' ᾧ γεννάμενον ὕτω ᾧ γενηθέντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Christianus nescio quis apud *Suid.* in Ἰωβ parum concinne: Οὐ κατὰ τ' Ἡρακλέους μῦθον ᾧ τὴν Ἀδμήτου Ἄλκησιν, ἣν ὁ Καλλίνικός τε ᾧ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελέσαντα ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In historia Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei subiit personam, Argon. v. 118. versibus elegantissimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἄωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ γαθέ. οὐδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποθε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τ' ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. ϛ. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τῶν ὡρῶν τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῶν γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἄωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Ἄωλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus præsertim somnii narratione, quod, desperatis Græcorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λαβεῖν respicit aut ἄωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nugæ sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λαβεῖσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλάβοσε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Eurípid.* p. 401. B. ἐδόξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Græcorum. Erroris occasionem præbuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὁ. ὑ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis intersertam, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕστερον λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδόξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἐπι-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, meque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque quales ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξῆμι. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, δεινῶν πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τῶν ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκεῖνο ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ ἀμαυρούμενον. ἀπορρωθήσεται οὖν οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας μου μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προτησάμενος, ἐννοῶν οἷος ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὑδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτῶ.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. male. J. B.
Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. T. H.
76. Ἑαυτῷ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτίθημι ἑαυτῷ προτιθέναι Socratibus Simplic. in Epictet. p. 283. παράδειγμα προτίθεσθαι Noſter habet in Πρ. ἢ Κ. T. H.

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum prope-

1 Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καμοί τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· εἰ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθον ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις

a Βόρβορός] Ita recte F. V. 2. P. S. A. βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini A. W.

ΠΡΟΣ] Poſt annum *Luciani* quadrageſimum ſcripta eſt hæc oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti ætatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. M. du S.

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euſeb.* J. B.

6. Βαρβαρός τις δημώδης] Legendum βόρβορός τις. *Eraſm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* J. Br.

Βάρβαρος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος,

ἀλλὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὸν λόγον ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνου ὄντος, τὸ σοφώτατον τῶν Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὴν Ἀττικὴν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τεμόν; τίς [c] δ' ἡ παρὰ τὴν σοφίαν καὶ παρομηθεία ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆς Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότεροι ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα δὴ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπιφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὴν Ἀττικὴν] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικόν μοι ἐπαινῶν εἶπας ἢ Σόφον καὶ σὺ Σαμοσάτεον. μυκτηρισμὸν δὲ ἂν ἐγὼ τίθην, σὺν ἐπαίνου * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium εἰρώνων. M. du S.

ρον, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. *J. B.*

Βόρβορον] Sic *Plato* de *Rep.* VII. Ed. Lugd. p. 488. B. καὶ ταῦ ὄντι σὺ βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiæ immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota hæc [÷—] sit adscripta. *M. du S.*

Βόρβορον] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. *T. H.*

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. *J. B.*

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πάντ' ὀρθὰ τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζειν, τοιαῦτα φαύλῳ, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα πονηρὰ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. *M. du S.*

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιφημεῖν, & diversa potestate ἐπιφημίζειν probandum fuerat ἐπιφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιφήμισαν tu lege: ἐπιφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & sæpius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti fationi) Κέλσός τε & Μετάνειρα & Τριπτόλεμος ἐπιφημίζουσι· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. οἷς τὰ πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. *T. H.*

10. Εἰρωνείαν & μυκτῆρα] Copiose vir. Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἴητε εἰρωνες σὺν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν ἀμυσότητα τῶν σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse sæpiss. sic χλεύασμοὺς, ἁλισμοὺς, ἐμπαιγμοὺς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph. J. B.*

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες σὺν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char. A. V.*

Ibid. Μυκτῆρα] *nasum: ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere. J. Br.*

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

ra atque animata vobis opera ſunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus eſt. Quod ipſum a Prometheo profectum videri poſſit, niſi quod hoc diſcriminis ineſt, quod ex luto vos non fingitis, ſed aurea vobis plerisque figmenta ſunt.

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νὴ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ πῦρον. καὶ τοῦτο ἂν τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, ſimulachra tantum quædam ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina verſatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus ſimilis ineſt, neque animæ ſignificatio ulla, ſed delectatio quæ-

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, οὐ πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ τούτου τοῖς χοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, ὅτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, ὅτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλ-

[d] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Εἰ μὲ διαλλάττοιλε O. εἰ μὲ διαλλάττοιλε. M.

bon. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T. H.*

Ibid. Ἀτλικῶν] Omnium enim Graecorum dicaciſſimi & facetiſſimi habiti ſunt Attici. *J. Br.*

15. Τῷ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J. Br.*

18. Τὰς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J. Br.*

Ibid. Ζῶντα ἔτι] Haud dubie ἐμψυκώτερον MS. Wittiana Ζῶά γ' ἔτι &c. *J. J.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leoſthenis de Demoſthene dictum, a *Noſtro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde deſumtum hoc credo. *M. du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.] In verſione Lat. hoc modo: *Niſi ſi ſic dirimatis, vos ex luto non fingere, ſed aurea plerisque veſtris figmenta eſſe.* Tu potius ſic redde: *Niſi in eo tantum differretis* (a Prometheo ſc.) *quod non ex luto fingitis, ſed quod aurea veſtrum plerisque ſunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ καὶκεῖνό γε σμικρὸν διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a ſe invicem differunt:* & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲ γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἐπράττετο, ἐν ᾧ τοῦτο διήλλαττον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque diſcrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* caſtigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat ſecutus: ſed jamdudum ſententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox ſcribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim juvat otioſum illud εἰ. Merito *Noſter* probatis cauſarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendioſa. *Damaſcius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸ ἐπιμίσθιον τοῦτο χρημαλισμόν· & in Σκλούριος· ὁ πολύπραγμον δικανικὴν, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa ſunt *forenſia lucra*, quae ſe contemſiſſe, deſerto patrocinia tractandi ſtudio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falſo nomine, quod ſuſpicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μυθεῖται, καὶ ἐν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νείκεα τ' ἐβύσιν, καὶ τειρομβόισιν ἀμύνειν. Ἔστι δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πλοῦτον ἀπείρονα καὶ χρήματ' ἄγειραν· e penultimo verſu maculam obiter eluamus: tali ſtructura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque ſententiam extundere ſibi viſus eſt *J. Gronovius*; & ſane illud ἐν πολίεσι ſatis frequens v. 238. 233. & 224. Θῆτας ἄλλοισι καὶ ἐν πολίεσιν ἀγητούς Τεύχει &c. hanc enim eſſe veram corruptiſſimi loci medicinam nullus dubito: ſed quum ſcribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid ſibi velit, non aſſequor: vertiſſet ſaltem, *cauſas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας inſolens ſit, & plane inauditum. Poſſes itaque non abſurde, Ἔστι δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit. Ἔστι διαστολήσιν ἐρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens Θυμίλεσι, πεισοι, σοφίσι pro Θυμίλησι, πείσῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro verſabantur, valde laborabat, quaſi per fraudes ſummamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Syneſium* Ep. 100. p. 240. C. Ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα ἐν θεῖα ἐν ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κίρκοπα ἀντ' ἀληθείου γινόμενον· & Ep. 147. p. 286. B. Hic ſi teſtis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non diſſimulat, iſti vitae inſtituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt cauſarum conſictationes, & caninae contentionis jurgioſa certamina:* is ſe *forenſium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus craſſa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* diſtare) *poteſtate permiſſa.* *T. H.*

28. Τοῖς καρκαλάβοις] Vide *Ex. Spanhemium* ad *Juliani* Caeſ. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T. H.*

30. Δεῖγμα.] Suſpicabar legendum eſſe δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M. du S.*

32. Ὅτε

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥς[τέ] μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα ὕστω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶσθα καὶ αὐτῷ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ [b] ἰπνοποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ὀβελισκόπτουσες ἐς τὸν πηλόν, [c] καὶ γὰρ τὸ πυρὶ οἶμαι τὰ σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βέλτιον εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀπετετόξευσαι, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυπτα [d] ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλίδια. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις ἂν Δημοσθένης, ὑπὲρ ταῦ-

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, furnorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum coctura. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοὶ O. M. b Ἰπνοπ.] Edd. ἰπν. in O. ἰπν. c Καὶ] καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ J. ὕστω O. M.

31. Ὥς μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis μι, mendoſe. *M. du S.*

Ὥς μι] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπῆλθέ μ' ὧν μοὶ λέγειν *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥστε μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Theomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὥς μ' ὑπῆλθε αὐτῷ ἐκεῖνο. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παρρησιάζεσθαι· in Macart. p. 1028. B. Ἀμφικράτους δ', τί ἂν ἐπίλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὸν μὲν τιμᾶν, τὸν δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπεπήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: δι' ὃ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεσθαι, non μι. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσῆλθε. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθέ δέ μοι, οἷον εἰκός, φοβηθῆναι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ε. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἔ. μηδὲ κ. ἄξια τῆ Κ. ſuperioribus, βάρβαρός τις ὢν Δημοκρίτου, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσθα καὶ αὐτῷ praeferrem, οἶσθα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶσθά που ἐκ αὐτοῦ. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εὐβουλίᾳ χρῶνται τῷ βουλεύεσθαι· ὑμεῖς δ' οὐ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεύς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique ſero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἰπνοπ.] Scribe ἰπνοποιούς, pro ἰπνοπωλούς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμηθεὺς] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus:* imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄλλῳ Προμηθεῖ, ἄλλῳ πηλοῦ.

Hunc

nos ; nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo , ſed novitatem hanc , laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus ; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines , ſua ſollertia excogitatos illos finxit , ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile , & aſpectu gratioſa forent ; & in ſumma , architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva , quæ & lutum inſpirabat , & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit: ſed mihi non ſane ſatis eſt , ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ , ἀλλὰ τὸ καινοποιὸν τοῦτο ἐπαινῶν , ἢ μὴ πρός τι ἄλλο πρόχειρον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ὄντων ἀνθρώπων , τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῷα μορφώσας , καὶ διακοσμήσας , ὡς εὐκίνητά τε εἴη , καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον , ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸ πηλοῦ , καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι , πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔστιν ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν , εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος ,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῶν] Ἰμῶν *F.* *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit *Brodaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſtquam *Luciani* verbis addit : *ubi infinitivus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in ejus locum ſubſtitui debere.* *T. H.*

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *F.* ἢ καὶ. Reliquæ εἶναι & ipſe Ox. vitioſe. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus:* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: *βούλεται μὲ ἐδῶ ἧττον ὁ νόμος εἶναι τῷ ὄντος εἰρῆσις* in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲ τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius , in meliorem partem interpretatus* , quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat , atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur : πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam , quae fluit a propria poteſtate τῦ παραμυθεῖσθαι , *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Iſ. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. ſcripſiſſet κλέμμα μὲ Φιλίππου , ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς , κλέμμα λέγων , ἀλλ' ἡ κατόρθωμα· *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens , non factum prudens atque egregium.* Similem in modum θεραπεύειν τὸ σκληρὸν τῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* *T. H.*

47. Ἐπαινῶ] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium , veteri lectione ſervata , quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt : ἃ ταῦτα εἰκαστέον τοῦ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: ἃ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινῶ non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet , qui te Προμηθέα ὁ λόγιος vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium , reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin , quod maxime placuerit , quisque reſtituat , non intercedo. *T. H.*

49. Τίνος ἐννόησας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* *J. G.*

Τίνος ἐν.] Pravam diſtinctionem , quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum , ſemper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ θειότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur , Minervae ſolent adſcribi. *J. B.*

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mſ. συνεργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. *J. F.*

55. Πρός τι τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τι , aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo : *cum in optimam partem interpretatus dictum , tum etiam * * Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εὐφημότερον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τι ſequi debet καὶ. *J. C.*

Πρός τι] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum : illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix , idque juſſu Jovis : *Stephan.* in Ἰκάριος ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis , ignem furaturus , teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat , video ſatis, quemadmodum defendi poſſit : mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam

ματος, ὃ τοῦτο ἀπόγονόν ὄστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ τὸ [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, ὦ ἵππε, ἐπ' αὐτῷ, τὸ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, οὐδὲ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντρίφθαι ἄμορφον ὄν. τὸ εἴγε μὴ ὕστω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ [b] πεποιθότα.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ εἰς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, τὸ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, εἰς ὑπερβολὴν λευκόν, ὄπισθεν δὲ μεμερισμένον, εἰς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλατε

afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxisset, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa spec-ta-

a Χάριεν] ἢ χάριεν P. F. S. A. χαρίεν τι C. L. ἢ χαρίεντα F. A. H. P. ἢ abest in O. M. b Πεποιθότα.] Πε

ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo sic usurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένον & quod huic simillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει τούτης δωκίμιλλος ἡ γραφής· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec sunt omnia nata*· sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων καλισκευάσματα. *Dionys. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Onesicritus*, teste *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, styli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος τῶν ἀρχετύπων ἀπέστηκε. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet *Lucianus*: vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* filio fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ὦ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *F.* recte. Præter *Salm.* & quæ eam secuta est *A.*, omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. præferunt. Coll. χαρίεν τι. *M. du S.*

63. ᾧ ὕστῳ] Emendationem *Jensii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide Κρον. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jensium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖ σε. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Cherico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam τοῦ *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet: παρὰ τοῦ ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ τοῦ ἡ καιν. οὐδ' ἂν (seu οὐδὲν) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ τοῦν ἐμοὶ. *J. Br.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Παρὰ τοῦν ἐμοὶ *apud me quidem.* *Th. M.*

Παρὰ δὲ ἐμοὶ] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas.* *J. C.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* τοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso adfertur: sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ· οὐδέ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετρίφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme.* Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsequuta, quare ea sumus contenti. *J. F.*

Παρὰ δὲ ἐμοὶ] Ed. *J.* τοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τῦ ξένου] Μετὰ τὸ καινότητος. *J. Br.*

Τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Αὐτὸ πεποιθότα. Ex sequentibus patescit. *Th. M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεποιθότα. *J. Br.*

Αὐτὰ πεποιθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεποιθότα, nimirum τὸ ἄμορ-

ctacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, pleriqueridebant: quidam etiam ut monſtrum fuit averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, ἡ κάμηλον, καὶ ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἁλυργίδι ἐπέζωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ὅτι τέρατι [e] ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἐν τιμῇ ἦγεν ὡς πρὸ γ' ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη·

πολύτα C. c Συναγωγὴν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μὲν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιήσεται, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἃ μὲν ἄλλα τὸ σπέρμα ᾧ ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. *Syneſ.* Ep. 116. διὸ δὴ ἀντιποιοῦσιν ἅπαντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκαλίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιήσεται. T. H.

69. Πτολεμαῖος] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλιστορήσαντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συσήσαντα· ἀλλὰ γὰρ ἐκ τῶν ἀμοιστρότων id *Photius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Ζ. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. T. H.

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἔρμ. c. 71. ἀναθορεῖν. reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. M. du S.

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid. Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor.* I. p. 5. ἀ μὲ τὰ πέτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδρίαντος τοὺς κάπους πολὺς ἀνέθορεν· *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ἐκ τῶν λίχνους ἀνιθόρισε. & XVII, 46. ὑποθορνύμενοι· quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐκθόρνυσθαι in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ἐκ τοῦ ὠοῦ ἄζους ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε· de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ἐκ μητρέων γὰρ λύθεν τοιοῦτον ἐξέθορεν· *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100. *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* T. H.

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. J. B.

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. J. Br.

τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν δίττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσαλο καλῶς αὐλήσαντι ὠδὴν ἢ πότον.

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisset, dono dedit.

Δέδοικα δὲ μὴ ἡ τέμνη, κάμηλος ὁ Αἰγυπτίοις, ἢ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλυσγίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἓκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ὅτε δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὸ ξυνθῆκαι εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. εἰ γὰρ ἀν φαίης ἑπέρατόν τι ζῶον τοῦτο γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, sint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comœdia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, justaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ἢ μὴ] Cum viderem hæc omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullæ editiones, nec Mss. Hæc omnia sic puto posse legi: ὠδὴν ἢ πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλυσγίδα. δέδοικα δή, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigræ magis mirabantur AEgyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἐπεὶ ἢ δὲ] Ἐπειδὴ δὲ O. suspensum ex antecedente. *Th. M.*

Ἐπεὶ δὲ] Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid objiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens *Noster* aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἔτι de Conscr. Hist. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν οἰόμεσθα οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι πάντων ἁπλῶς ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπεὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis *Bourdelotio* res pessime successit, ut satis manifestum est, si *Lucianum* ipsum conferas in Zeux. §. 12. ἆρα τοίνυν μὴ σκοπεῖν, μὴ καὶ τέμνον ὅμοιον ἢ τὸ Ἀντιόχου. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου δὲ καὶ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἔστι γοῦν ὅτε δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὸ ξυνθῆκαι εἶναι] Ἔστι γοῦν ὅτε δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὸ ξυνθ.] Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστὸς· ἀλλότροπον, καθ' ὑπερβασμὸν ἀλλήλων· *dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum* ἀλλότροπον (quasi ex alio genere natum) *deinde transpositione literarum* ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει δὲ ἐξελλογιμῶς, καὶ ἰδιότροπον· *significat ergo in aliam formam mutatum & morosum.* *J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea δίφυιες ab *Isocrate* appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portenti similem, sive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Eustath.* ἱππογρύπους· ἱστορίας, καὶ ὡς οὐκ οὖσι φύσις τιλισοφοῦσι ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putas?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noster* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλάσεις τε & ἀτοπίας τερατολογους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μιπτὸν ψευδῶς ἐξ ἀσύτου τε μητρὸς. teste *Aristot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque secutus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rurſus ex duobus optimis compoſitum fieri poteſt pulchrum ? Ut ex vino & melle commiſtum & temperatum ſuaviſſimum ? Poteſt ſane. Meas vero compoſitiones contendere non auſim tales eſſe ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipſa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino conſueta inter ſe atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & ſeorſum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam diſputationes ſuas habebat : Hæc vero, Baccho ſe totam tradens, in theatris

ζωγράφους ὀπιδωκυμόμους τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί δὲν ἐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυγκεῖσθαι, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἔγωγε· ἐμὸν μὲν γε τὸ ἐμὸν ἔχω ἀφατείας ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἶκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἐν τοῖς θεάτροις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, ὥσπερ ἔδοξε τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus D. *Heinſius* Κένταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δῆλόν ποθεν ἐστὶ. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philoſopho movendum cenſeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate ſit petitus : quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem ſcriptum pertinet, quod tradit *Ariſtot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔτι ὁ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἄτοπος, qualis eſt Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noſter* in Bis Accuſ. §. 33. Dialogum querentem facit : ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. §. 10. ſeu *Lucianus*, ſive quis alius, non inficete quidem Sophiſtas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον de quibus quae notat *Lud. Creſollius* Th. Rh. II. c. 1. ſi ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura deſideres. *T. H.*

4. Ἑπάργου] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro :

Si modo naturæ formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑοριστάλου] Placet ὑοριστικάλου. *J. Br.*

Ὑοριστάλου] *Brodaeus* loco citato pro ὑοριστάλου legit ὑοριστικάλου debuit ὑοριστικάλου. Fateor, me neſcire, num Graeci dicant ὕοριν, unde deberet oriri ὑοριστάτου neutiquam tamen ὑοριστάτου rejiciendum eſſe, convincat vel unus *Ariſtophanis* in Veſpis locus ubi v. 1294. legitur :

Τούτων ἀπάντων ἦν ὑοριστάτου μαχητοῦ.

Vides verſum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Ariſtophane* producit verſum) ὑοριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑοριστος *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πόης. *J. J.*

Ibid. Καὶ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copioſe *Philoſtrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inſt. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulſum* & *oenomeli* quaſi diverſa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συνέφθειρε] De induſtria τὸ συνεφθείρειν, cujus ſignificatio ſit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, poſuiſſe, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθορὰ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diverſi generis mixtura : hac quidem temperatione ſua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; ſed arte tamen alius exiſtit color, qui naturalem ſaepe vincat. Iſtas voces illuſtravit *L. Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Caſaub.* ad *Perſ.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionyſ. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, ſcripſiſſe puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὃ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι ἀφὴ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ ἀφὴ τῷ σ καὶ δ. &c. συνιφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum eſt illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Maſſagetae veluti cum pocula fuſcant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur oſtro :* ubi *fucant N. Heinſii* pro *fuſcant* nequaquam mihi probatur : noti ſunt *Homeri*, verſus quorum ſuaviſſima venuſtate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionyſiis, ſeu die feſto Bacchi, populo ſolebant dari ludi ſcenici. Vide *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi ſaepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & ſequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus perſecuti ſunt

Lu-

τρω ὡμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελοίοποιει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐπεχειρήθη, τὰ πολλὰ τῶν ἑαυτοῦ διαλόγων

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine *A.* 2 *W.* b Ἐπεχουμένη] Ἐπηχουμένη *B.* 2. *P.*

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. *J. C.*

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, ſed Διόνυσος Graece dicitur. *J. J.*

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe ſe tradidit Comoedia, &c. Res notiſſima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, *τὸ, Dionyſio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem ſcripturam retinet Miſcell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in verſione *Dionyſius*, *Dionyſii*, intruſum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος ſcribatur. *J. J.*

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jenſius*. Emendationem, per ſe liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impreſſi omnes corrupte Διονυσίῳ. *M. du S.*

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. *J. B.*

21. Ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον &c.] Verſio Lat. *Interdum etiam anapaeſticis verſibus plerumque in ſublime evecta, dialogi ſocios ſubſannabat.* Prava haec verſio a prava diſtinctione eſt orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Diſtinguenda ſunt verba hoc modo: Ε. καὶ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐπεχουμένη, τὰ π. τ. τῶν δ. ἰ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum poſterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaeſticis verſibus vecta, multa in Dialogi ſocios ſcommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noſter* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in *Lyſiſtr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐπεχουμένη] Secutus ſum *L. Bos* recte diſtinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in ſublime evecta*, quaſi anapaeſtis vecta Comoedia tanquam Pegaſo quodam in altum evaſiſſet. Singularis eſt quaedam atque elegans in iſta loquendi formula poteſtas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὴ τῷ ἐλπίδος ἐχούμενοι ταύτης, *illa ſpe vecti & confiſi*: nitide *Alexand. Aphrodiſ.* de Fat. p. 119. ἐπεχεῖσθαι τοῖς ἀπροσμένοις, *dubiis inniti non aliter ac ſi certiſſima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐπεχωῶ, quando confidentius in ſcenam procedit, in philoſophis irridendis modum pene non ſervans. Illud inſuper, quo magis vis phraſeos eluceſcat, animadvertendum videtur, verſus quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari: *Empedoclis, Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι τῷ ποιητικῷ, ὥσπερ ὄχημα, τῷ ὄγκῳ & τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πιζὸν ἀληθὲς φύγωσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατίδοι δὲν τὸ μέτρον, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro *Daviſius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentiſſimi regis anapaeſtum*; ubi *Lambino* placebat *anapaeſticum*; ſine cauſa. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τῆ Χορῆ λεγόμεν. *Noſter* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Berglerus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα σύγκροτα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaeſti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valeſium.* *T. H.*

22. Ἐπεχουμένη] Ἐπηχουμένη. *Th. M.*

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philoſophos. *J. Br.*

Φροντιστὰς & μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Ariſtophane* in Nebulis ſubſannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum. *J. P.*

Φροντ. & μετεωρ.] Apud *Ariſtoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταὶ, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae reſpexiſſe fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem reſpexiſſe crediderim, qui & ipſe a *Noſtro* narratur in Socratem fabulas ſcripſiſſe. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympoſ.* p. Ed. St. 520, 35. ubi diſces eo nomine ſolitum fuiſſe vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; ſed & ſequentia in ipſo Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis diſcas, & ipſum Socratem ea de re audias opprobria in ſe jacta diluentem. *M. du S.*

25. Μίαν τ. προείλετο] Hoc eſt, illa ſola de cauſa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Ariſtophanis* Nubes reſpicit, quae in eum ſolum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum diſcipulis. Προείλεσις, τὸ προελθεῖν, inquit *Heſychius*, hoc eſt, *in ſcenam prodire, procedere.* *J. C.*

Προείλεσιν] Angl. προσαίρεσιν. *J. B.*

Προαίρεσιν] Veriſſima lectio quam praefert Ed. *J.* & agnoſcunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προείλεσιν, quod alias Edd. inſidet, & ipſum M. Cod. & Ox., nihili eſt. *Vorſtius* margini adſcripſit i. e. ὁδόν. *M. du S.*

Προείλεσιν] Recte *J. Clericus* exponit, cui prorſus adſentior. Quid ſibi voluerit *H. Stephanus* in Theſ. T. I. p. 1273. ſane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* & *Ed. J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere ſecutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt ſingu-

la,

mum, ſubſannabat, *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos ἑταίρους ἐλκεύαζε, φρονίστας, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύοντα. καὶ ῥᾳδίαν ταύτῃ [c] προέλθοιεν ἐπεποίητο ἐκείνους ὅπι-

[c] Προέλθοιεν] προαφίοιτο C. P. L. *F.* margo *A.* 1 *W.* προσιμ. A.

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωρολέσχας produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστής. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροφιλοσοφίας v. 332. μετεωροσοφιστὰς v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ὅτ' ἂν ἴσως προέλθοι, *& ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προσέλθοι. προέναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. αὐτὸλης τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προσελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Freſne* Gloſſ. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Υ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν ἡ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ ἐκ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλθοντα ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ· πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in προελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα & προελθὼν· ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τῷ Κάτωνι προελθόντι· nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσαύτην νίσσηλα ἐξ ἑνὸς ἤθους ἀλλοίου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν· quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti.* Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τοῦ βασιλέως, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόσοδον vel πάροδον ποιεῖσθαι apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. χολὴ ὁ λογογραφῶν σωιχεῖς ἐποιοῦτο τὰς παρόδους· &c. 55. σωφθεὶς τὰς πρόοδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόσοδον ἀπογράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόσοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸ δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων ὑμῖν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἰργεσθαι, ἐκκλεῖσθαι, ἀ τυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸ δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόσοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr.* in initio Areop. & ad finem p. 157. τὴν τε πρόσοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἰρηκα τούτους· *AEſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῆς μὲν βουλῆς τὸ εὐ Ἀρείῳ πάγῳ πρόσοδον ποιουμένης πρὸς τὸ δῆμον· idemque περὶ τὸ Παραπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τὸ πρεσβέων προσόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ἐ γὰρ ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λόγον ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ὅτ' ἂν ἰδιώτην προσόδων. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὅτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγορεῖντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτῃ προειρχομένῳ, *actore in ſcenam prodeunte. Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δι' ὃ τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν εἰκέτης &c. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμῳδοῖς χορηγὸν παριοῦσι· quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Def. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. ὃ τοῖς θεάτροις καὶ δή τινα προεξελθόντα ἀθρόως ἐπιθέσθαι τῷ δήμῳ, τι μὴ μικρὸν ὕψεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; ᾠδείμονες δεῖ καθάπερ πρόλογοι τῆ προόδου τὸ

ὀπισθόπλιν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καλαχεῖν αὐτοῖς· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας, δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψύλλων πηδήμαλα ἀξιομέτρητα, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ δὲ ἀξιόλογος σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τῆς ὀξυτάτης ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ὄντως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

fugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ ἀξιόλογος] Ὥσπερ * Ἀρίστων Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστων] Adde ὁ Ar. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προλάλησις, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προλάλησις non quin recte dici poſſit comoedia *μίαν ταύτην προαφορὴν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπεισπάσιον*, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. ἡ μία σκηνὴ (mulierum ſcenicarum) *πᾶσαν ἂν βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην*· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καλαχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius*. *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut haec tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* περὶ v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψύλλων πηδήμαλα] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀτὰρ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σοκράτης
Ψύλλαν ὀκτώπους ἀλλοῖο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψύλλων . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὀκτώπους ψύλλας τοὺς αὑτῆς πόδας ἀλλοῖο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψύλλων πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 22. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in AEdes. p. 38. ψύλλων πηδήματα καλλιμανεῖς ῥήσεις ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς ἀφ' πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: δὶς ἀφ' πασῶν. *J. Br.*

Δὶς ἀφ' πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum diſcrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Δὶς ἀφ' πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς ἀφ' πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ἀ. μυθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ Ὄλον τοῦ ἅρματι] Hac de re *Phadrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ Ὄλον τοῦ ἁρ. ὑγκ.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ Ὄλον] Hac de re *Phadrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλλωπίζεις] Recte, ne quis conjectet συγκαλλωπ. *Noſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ὑγκαλλωπίζῃ πολὺ τοῦ Φαρμάκης *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χαμαιπέτων ὑγκαρσιωμένη φύσις, pro συγκαρ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φανοῖεν] Neſcio quid ita cunctas Edd. inſederit vitioſum illud φανοῖεν pro φανεῖεν aut φανοῖμεν, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτο, id eſt, ὁμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιηκέναι *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Καταλειμμένα τῇ πιμελῇ] Sic in Proneth. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* 1. Oper. *J. B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα παρεῖχε. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet ἐφ. c. 45. P. & *B* 2. φιλοσόφων. *M. du S.*

Φιλοσόφων] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

coaptare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo feciſſe videar, ut qui fœminam cum mari communiſcuerim, & ob id ipſum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepiſſe fortaſſe auditores, atque oſſa appoſuiſſe ipſis pinguedine obducta, riſum ſcilicet Comicum ſub philoſophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit; hoc certe noſtris ineſſe non dices. Unde enim furatus ſim? niſi

ἐ πάνυ πιθάνως, δεῖ ἡμᾶς ἀπεχόμενα τ κοινωνίας.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαλαμίξας, κ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόχω. μᾶλλον δὲ μὴ κ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τὺς ἀκούοντας, κ ὀστᾶ ἐμβαθεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ τιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τ κλεπτικῆς (κ γὰρ [c] κλεπτικὸς ὁ Θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ πῶς τι γὰρ ἂν ὀν. λέ-

a Φανείη] φανείην Edd. priores. Quod reſtituimus eſt in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων Ƒ. φιλοσόφου P. B. 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere juſſi: quomodo γέλως κωμικὸς, ſic & σεμνότης φιλοσόφου τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut ſolent Grammatici, quo nihil eſt frequentius. Sic φιλοσόφου χαρακτὴρ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίος Euſeb. H. E. VI, 3. φιλοσόφου ἤθους, χῆμα *Origen.* in *Celſ.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γὰρ τ κλεπτικῆς, κ γὰρ κλεπτικὸς ὁ Θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius; Sic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat: *Quod eſt enim furti?* dein quid hoc ad rem, eſſe furtorum deum, ſive is ſit Mercurius, ſive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani*. Primo poſt ἄπαγε cum veteribus editionibus pone diſtinctionem: ἄπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & cœlo ſubduxit. Apage, hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικῆς &c.] Facilem & veriſſimam *Graevii* diſtinctionem ſum ſecutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, abſurdum aliquid procul amovendi, ſic interponunt: *Noſter* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pſeudol. §. 31. *Chryſoſtomo* frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλὸν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ' ἡ τρυφή· Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γυναικῶν παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venuſtatem turbaret, ſcribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat *Lucianum* tam inſignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis conſenſu ſolus obtinuerat, Prometheum ipſi ſocium adjungeret? ſed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui ſemet ipſe in cognomine dialogo ὁμότιχον Mercurio fateatur. *T. H.*

47. Ὁ Θεὸς] Προμηθεὺς *Heſiod.* οὐ E. κ H. *J. Br.*

Ὦ Θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, λοιδορεῖσθε ὦ θεοί, τὸ δίκαιον. Hac in re utitur dictionibus ἀσπρόλογος, λοιδορία, ἀπάγειν. Quod ſemel monitum volo. *J. B.*

Ὁ Θεὸς] P. mendoſe, ὦ θεός, quod *Bourdelotio* & *Verſtio* fraudi fuit. In Fl. tota parentheſis deeſt; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. *M. du S.*

48. Ἐνεῖναι] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἡ πῶς τῷ γὰρ ἂν ἐκλάπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ λέληθε τοιούτους κεντυρίωνας κ τραγελάφους ἑαυτὸς συντεθεικώς;] *Unde enim furaremur? niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſueris.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui fiat illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignoraruntque κεντυρίωνας eſſe centauros. Suidas, πιτυοκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus, quem Theſeus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat uſus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam ſcribitur, ἢ πῶς τῷ γὰρ ἂν ἐκλάπτομεν. corrige, ἢ πῶς τέν γὰρ ἂν ἔκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, eſt, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae ſapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκοῦν ἂν ἐν τούτῳ τῷ εἶναι φιλοσόφου εἰ ὃ ἐν δυσὶν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαύλου, κ ἰκανὸς εἶναι. *Wolfius* interpretatione ſua palam facit, ſe non intellexiſſe veram mentem, & quia *Politianus* omiſit τῷ εἶναι, ipſe non neceſſarias has voculas judicat. *Meriſcus Caſaubonus* neſcio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, poſt eas ſuſpectas habet. Recte noviſſima interpretatio vertit, *Sin aliquis etiam videri Philoſophus cupis.* Ad hanc verſionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ ὃ ἐν δυσὶν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαύλου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτος πιτυοκάμπτας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συνθείκως; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit; qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse compoſuerit. Verum quid faciam? Perſeverandum

a Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. *A.* 1. 2. & pleraeque Edd. ἱπποκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic poſitum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphraſtes illud τῷ εἶναι agnoſcunt, in eo haud dubie imperfectiores ſunt magiſtro ſuo *Epicteto*, cujus ea mens eſt: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio ſufficiat, eſſe te philoſophum: quod ſi vero quis ſit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu ſis: tu vero ipſemet tibi ſatis idoneus & quaſi perfectus eris, cui philoſophus eſſe videaris.* Hinc etiam manifeſtum, puto, eſt, *Epicteti* τὸ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius eſſe prae *Simplicii* & *Paraphraſtae* τὸ ἱκανὸν ἦσθαι τοῦτο. *J. J.*

Παρὰ τοῦ] *Jenſii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίτυοκ.] Caſtigo: πιτυοκάμπτας & τραγελάφους, hoc eſt, *monſtra quaedam.* *J. Br.*

Πίτυοκ.] *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theſeus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in ſublime emiſſos dilaniantem. Eundem πιτυοκάμπτην vocat lib. II. Ver. Hiſt. *G. C.*

Ἱπποκάμπας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπτας ut ἀ. ἱσ. β. c. 23. (vel mendoſe Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam ſcripturam exhibet, niſi quod illic ἱ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπας. De his conſule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus deſcribit *Philoſtratus* sin. p. 774. (locum ipſum vide ad *i. d.* VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctiſſimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praecivit *Fr. Luiſin.* Par. III. c. 25. quod ſi ad liquidum deduci poſſet, rem haberemus confectam. Negari quidem non poteſt, apud *Suidam* extare in *Πίτυς*, *ὄθεν* ὁ Πιτυοκάμπτης (vel potius, ut *Kuſter.* Πιτυοκ.) ὁ *Κένταυρος*· verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnoſco, qua ſola nos contentos eſſe oporteat. Πιτυοκάμπτης eſt Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Seinis* & praeter linguae rationem ſcribi puto) quem ſuo ipſius, quod in alios ſtatuerat, exemplo Theſeus interemit: lege *J. Meurſ.* in Theſ. c. V. Hunc de gente fuiſſe Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abeſt, ut Theſeum ipſum materno genere contingeret: *Pauſan.* I. p. 90. Δηϊανείρᾳ καὶ Σάῳ τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενῆ quippe natum, ut nonnulli ſcripſerunt, Caeneto & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Theſ. p. 11. F. Jam ſi forte Centauros omnes hoc epitheto exiſtimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a ſingulari unius Sinidis crudelitate profectum eſſe ſatis conſtat, origo repetatur? nam quod *Luiſinus* eſt commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis ſtratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere ſolitos eſſe*, ut alia mittam, Graeci ſermonis normae prorſus repugnat: quis, quaeſo, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vaſto corpore & impetu currendi proſternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, ſed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Ariſtophanis* in Ran. v. 997. σαμψαμμοστυοκάμπτ), de quibus ita *Schol.* οἱ σαμψίζοντας ἢ τὰ προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, ὄντ ἀληθῶς ὄ τοιούτους ἰχνῶ· ὄ ἐπιμελουμένους· paulo plenius *Suidas*: Σαμψαμοστ. ἀντὶ τῦ μεγάλοι, ὡς ἀμπίζοντες ἢ τὰ πρωτ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαμψίζοντες necdum enim perſuadere mihi poſſum, quod tamen in mentem veniſſe non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetuſtis Codd. extitiſſe lectionem, ἀφυσμοπιτυοκάμπ)· De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum iſta commentaretur, dubitare non licet: neque abſurdum eſt, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, ſed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur oſtentantes dicti fuerint πιτυοκάμπτας eoque pertinere non incommode videatur *Heſychii* gloſſa; Ἀερολάδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, ſive vocabulum utrumque demta diſtinctione jungas, ſive ἀερολάδους per ſe ſolos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem ſtrepitum excitantes*: vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in *Heſychio* multae ſunt voces, & ſententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπαι legenti; quod ſi quis conjecturae noſtrae anteferendum ſtatuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipſum in *Ariſtophane Friſchlinus* ſpectavit vertens *Eructoſanniones*, tanquam ſi legendum cenſuiſſet, σαμψαμοπιτυοκάμπαι. Sunt ſane πιτυοκάμπαι genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioſcorid.* Alexiph. c. 2. ſed illae, quantum video, nihil ad *Ariſtophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias beſtiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui ſane priſcam lectionem, ἱπποκάμπας, vel, ut ſcribi debebat, ἱπποκάμπους, etſi ad ſenſum melius congruere videantur, non auſus admittere; praeſertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non ſit inſpectus, adſentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo ſi quid in re forte, quod ſollicite perquirere non vacat, fuerit commiſſum, egregiis emendationibus certe penſatur, & *Rob. Conſtantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Ariſtoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱπποκενταύρους haec cauſa eſt, cur, ſi ſcripti cujusdam libri ductus adſpirarent, in *Luciano* prolarem τοιούτους ἱπποκενταύρους καὶ τραγελάφους· etenim vix eſt, ut ad illum Comici locum non reſpexerit. Meminit & *Platonis* Πολ. VI. p. 674. B ἀλλὰ δὴ οὐ ποθὲν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους & τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque ſolent, ut hippocentaurum, pro re-

quae

dum enim eſt in iis, quæ ſemel elegi; mutare enim conſilium, Epimethei, non Promethei eſt.

ἐμμεθετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμεν· ἐπὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quae nusquam exiſteus ſola cogitatione effingitur: *Euſtath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Ariſtot.* initio lib. IV. Φυσ. Ακρ. πῶ γὰρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γάλης & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impoſitum fuerit τραγελάφων nomen, recenſet *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Poſtquam haec ſcripſeram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditiſſimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam ſpecimine commendatiſſimus *J. Jac. Wetſtenius*; quam, quia prope abeſt, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum cenſet Vir egregius τοιοῦτος συλλοκάμηλος· quaſi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane diſcordes, philoſophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam conſociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam ſi binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris eſt artificii* τὴν τραγελάφους συντίθεσθαι, *quam* τὰς δικλοῦς τὴν φύσιν (ut Ariſtides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem ſpeciei, verum* ETIAM *res diverſiſſimas hircos atque cervos ſive Philoſophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuiſſet conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret; ad meamque ſine dubio notitiam perveniſſet.* Jam tu, quaeſo, ad animum revoca, quae leguntur ſub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὐτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce συντοκάμηλον, qui magno niſu in unum cogit conſociatque nixa diverſis radicibus, & materiam minime ſequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, ſi lubet, conſule *Plin.* VIII. 33. Cervis excepta barba & armorum pilis ſimiles. Hujusmodi monſtrum, quod fictitium prorſus credidit *Lucianus*, vidiſſe ſeſe *Salmaſius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. poſt. De iisdem conſule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illuſtrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Μεταβουλεύεσθαι] *Poſt rem conſulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ἐψόωον, quaſi *ſero ſapientem*. *Heſiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀιολομῆτιν ἀμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis inſtructum conſiliis, *Epimetheum* poſt erratum ſapientem. *G. C.*

Nigrinus, ſive de Moribus Philoſophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino ſalutem.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quaſi ridiculum ſit, ſi quis eo no-

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Βίου.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

ΗΜὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι

ΠΡΟΣ....] Philoſophicam hanc diſputationem *Lucianus* paulo poſt adventum ſuum Romae ſcripſiſſe videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; ſed nondum comicos illos ſales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexiſſe, cum haec ſcriberet, palam eſt: graviter enim hic vitia perſtringit ex graviſſimi Philoſophi perſona, cujus famae invidit illa aetas. *M. du S.*

ΝΙΓΡΙΝΟΝ.] Romanus eſſet, an Graecus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legiſſem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil.* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuiſſe ſtatuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quaſi peculiares ſunt. Proinde ut abſurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic paſſim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum ſit homini conſultiſſimo conſilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρεύοντων τινὰ τοῖς πρώτοις ἄρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Ariſtoph.* Ὄρν. & ibi Scholiaſt. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Ariſtophan. M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Eraſm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα δ' εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δή σοι τὰ κατ' οἶδ' διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienſibus objecerunt Comici: praeter *Ariſtoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quaſi praeceſſiſſet Ἀθηναίοις· in Tim. §. 9. οὐδ' ἀπέλιπε εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸ μάλιστα ἓξ ὧν φιλοσοφίας τὸ λόγων ἰριδὶς ἐκπέλασαν αὐτοῖς· libello ſuperiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Daviſ.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diverſa in *Ariſtoph.* Pl. v. 503. πῶμα — πλουτοῦσι Ἀθῆναι αὐτὰ ξυλεξάμενοι χρήματα continentur in πλουτοῦσιν eo pertinet αὐτὰ, v. 566. εἰ γὰ δὲ λαθὼν αὐτὸν ſcilicet κλέπτων. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲ δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμην, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας εἰς Ἀθήνας ἐμπορευόμενον. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τὸν τῶν λόγων, ἀποφεύγομαι ἂν εἰκότως καὶ τὸ Θουκυδίδειον λέγοντα, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲ θρασεῖς, ὀκνηρὸς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοσαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; ἢ τοίνυν προσελέ-

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

[a] Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Ἀντὶ τοῦ ἔοικα. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦ ἔχω, *quoque sim erga Te animo:* nota loquendi formula: *Lucian.* Ατ. πρὶ τ. Ε. Μ. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ἐς σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὸν ἐγχειρισάμενον. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως οἷόν δυνάμεως. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ἐθέλω χρῆναι τὸν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω δ' ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, *& quemadmodum nunc sim affectus:* quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μὲ] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲ θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μὲ &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, sagniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός· designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expressêrunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἐμπειρία μὲν λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἥκιστα εἰώθεν ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγεμονίης τοῦ θράσους· idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ μὲν ἀλόγιστον ἀνδρείων μὲν ἡδυμοῦ, ὥσπερ ὁ τοὺς καιροὺς διελόν τε καὶ θρασὺ γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ μὲν ἔννου τι καὶ λελογισμένον καὶ αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Α.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Bergletus* observavit. *T. H.*

22. Ὁμοίων

spicere nos amplius dignaris, neque conversaris nobiscum, neque sermones ut antea conseris, sed repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris evasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiæ perveneris, & quæ ejus rei causa sit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Insperato felicem & beatum vides factum, & quod in scena solet usurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam subito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo lætemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro servo liberum, pro paupere vere divi-

πων ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, εἶθ' ὁμιλίας μεταδίδως, ὅτε κοινωνεῖς τῆς ἐμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν καὶ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν ἔστως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὀθὼν πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, ἔστως σὺ βραχεῖς; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ σὺ κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ σὸν ἀκίνδυνον; Λ. εἰ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον,

a Μέγα] Edd. priores μετά. b Ἀκριβῶς] ἀκριβὲς P. F.

22. Ὁμοίων λόγων] Ὁμοίοις λόγοις Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοῖο πόλεμο, ὁμοῖο θάνατο, ὁμοίοις γῆρας. *F. B.*

23. Ὅλως] Defendi potest, etiam ex iis, quae notat *F. Jensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλο, ut ad praecedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: *Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris.* *T. H.*

27. Ὀδοῦ π.] *Erasm.* in eo Adagio. *F. Br.*

Ὀδοῦ πάρεργον] *Ut te non morer.* *F. B.*

Ὀδοῦ πάρεργον] Non est, *ne te morer*, ut habet *Bourdelotius*: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, *obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux.* *F. C.*

29. Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. *F. B.*

30. Τρισόλβιος] *Ter beatus atque felix.* *F. Br.*

Τρισόλβιος] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——— ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα διεκπεύσαντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ἅιδου· τοῖς γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. Μέγα] Hanc vocem pro μή reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μὴ τοῦτο referri possit, sed *se beatum esse* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quæ ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit; ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τῷ μέγα in μετά. *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certissima, quam praestant mox, εἰ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν ἔν quae si quis recte consideraverit, nullus est dubitationi locus relictus: quare causa non erat, cur in re clara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum: Plato* Apol. p. 16. E. ἂν δόξω τι ὑμῶν μέγα λέγειν· Phaedr. p. 1231. B. τόδ' ἦν μέγα λέγων· *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τι καὶ καλὸν γεγενῆσθαι· *Leo Allatius: At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi assumo:* inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse:* de Socrate praecedit, μέγα τι ὑμῖν ἐγένετο ὅτο ἀνθρωπο *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* *Aristocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — ἢν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνειν· ὁ Ἑρμιονεὺς *AElianus* ipse I, 60. εἴ τι γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν· *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. ᾧ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν· *Chrysostom.* T. VII. p. 422. B. εἰ θαυμαστὸν ἐστὶ μέγα· quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οὐδ' ἁλίσκεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum.* *Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. *T. H.*

32. Κομᾷς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum esse. *Aristoph.* Equit. ubi *Scholiast.* κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ ἐπὶ τῇ τρυφῇ λέγεται καὶ γαυρούσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Hesych. Suid.* *F. B.*

Ibid. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι τὸ κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem lætantur. *F. B.*

37. Τιτο-

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τῦφωμένου γενέσθαι μέτριώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠξάμην σε τινὶ σπουδαίῳ ὀφθῆναι. Λ. δόξαν οὖν μοι ἀφικόμενον πολλῷ προσιπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔνθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, καλαλαμάριον μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κεῖμαι * ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. *V.*

* Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex *V.* Haec in *G. C.* etiam legi notaverat *M. du S. T. H.*

37. Τῦφωμένου] In quibusdam τῖλωθέντος ſed recepta lectio ſana eſt. τῦφωμένου, ὁ ἐπτημένος ἢ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένου, ἔξω φρενῶν. τῦφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moſchop. Heſych.* qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐκπαγέντα, ὑπερφαντάσθαι. *J. B.*

41. Εὐθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας ὥδε Ἄμασιν αἰτεῖ ἰητρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, ocularii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium.* Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. *Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius,* ὀφθαλμικός· habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. *T. H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagitar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἴπερ τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτην ἐν χερσὶν ἔχοντα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, Idem p. 140. *T. H.*

53. Προὔκειτο ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλαγεγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant,* quaſi legiſſet τοῖς σχήμασι καλαγεγραμμένοις. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καλαγεγραμμένοις τῶν σχημάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καλαγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum σχημάτων. Et certe καλαγεγραμμένου ἀπὸ σχημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τῆς χήματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τῆς χήματος.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων. καλαγεγραμμένου. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. J.*

Ibid. Πινάκιον . . . . καλαγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſio* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A. Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta,* quorſum illud καταγεγραμμένου jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τινι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένων, *tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta. T. H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujusmodi κρικωτοὶ vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάνου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. σ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. *& ſphaera Calani* &c.

lentem; circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hisce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινακίου τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλαγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα [a] καλάμῳ πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἐξήτουν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μοι λόγων ἀμβροσίαν καταχέαι, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὴν Ὁμήρου

[a] Καλάμου] Καλάτου *P.*

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Yvo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ἐκ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐμφυσουμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῆς τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calamo* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Græcum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* I. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῷ παντός] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μοι λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane viderentur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, lotusque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiquae*,

ſtulta & deſtrumenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis. Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖος & πρόπαλος pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ γ' ἀρχαῖος· *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον ἦν ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πίνοντ'. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*, & *nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀποδεῖξαι in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδεῖξαι Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. ὁ βραχὺ παῖδας αὐτοὺς ἀποφῆναι, *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ἐπόταν ἢ ἐς τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita*:) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat. L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. καὶ τὴν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥσι τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtaenetus* Ep. I. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. d. S.*

ρω λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ἔτω θεσπίσια ἐφθέγξαλο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὰ πάντα φαυλότερα βλέπειν τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καλοὶ δοκοῦντα. ἅμα γὰρ ἔγωγε ἀτενὲς καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπῃ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοίως ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐλελεγμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τὸ βίου τὸ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) [b] τὸ ὀ-

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manant, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo A 2. W. b Τὸ ὀφθαλμοῦ] τῆ ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in P. ut reſtituimus, eſt in C. P. L. 67. Ἀρχαῖον] Ἀρίστου V.

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eustath.* AEdeſ. p. 50. *J. B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι] Quae de voce ἀρχαῖον paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae. Plato* Ep. IV. ὡς ἂν ὑπὸ πάντων ὁμοίως παραπλήσιος ἀρχαῖον λακωνίζων, τὰ τε Λυκούργου ἐκείνου ἀρχαῖα ἀποδείξων, καὶ τὰ Κύρου, καὶ εἴτις ἄλλος πάσης ἴδοιτο ἥδιον καὶ πολιτείας ἐπιμελοῖτο. Peſſime *Ficinus*: *cunare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Servanus*. Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati*: minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, enim in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commorentur.* *T. H.*

69. Φιλοσοφ. ἐπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τῆτο ἐμοὶ φαίνει εἶναι τὸν ἀληθινὸν φιλοσοφίαν. *G. C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatiſque deſpectum & negligentiam, denique exceſſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca* πλοῦτος *& Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſes* πλοῦτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τὰ πάνυ φαυλότερον τοῖς πολλοῖς. *T. H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J. Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum aperte ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſum humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δάμ. ἀνεπέτασεν αὐτῇ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus*: qualia ſunt venia magis, quam lau-

ſine exemplo ; neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus cæcutientem inſciens circumtuleram.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus sum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

φθαλμῶ μὲν, ϗ τ τοῦ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· ἡ δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερον ϗ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν θεραπεύων.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε τοῦ λόγου ἦλθον, ὅσῳ ἀρτίως ἡμῶν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γ ὑπὸ τ λόγων ϗ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι ἐδὲν φρονῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν φασ ϗ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τ οἶνον λέγουσ παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτῦ. θερμότεροι γ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν ὕστερον ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. ὕτω σοι ϗ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ τ λόγων θοερχομαι.

E. Καὶ μὴν τοῦτό γε, ὦ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε ϗ σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτοῦ ἀκοῦσαι τ λόγων. ὧδε γ ὦδε καλαφρονεῖν αὐτοῦ οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἀτιτῆ νόῳ. *T. H.*

78. Ἐλληγμένων] Legendum ἐλλελογχμένων ἐλόγχω. *J. Br.*

Ἐλληγ.] *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐλλελογχμένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελήλογξαι. ibidem ἐλήλογμαι. iterum ἐλλελογμένων in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδοῖος ὡς ἐλλελογμένος) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Graecos facitaſſe. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὡς δὴ τὸ κακ.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὸν] Ed. *J.* uti *Voſſius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod *P.* etiam τ ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τ ὀφθαλμῶν repoſuerit in *E. P.* pro τὸν ὀφθαλμόν. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρος] Haec clauſula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionyſiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τ λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. νῦν νήφω ϗ σωφρονῶ τότε δ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγνόουν. *T. H.*

5. Οὐδὲ γ ὦδε κατ. &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones, quos ipſe ego mihi ſi quos tu dignos audiendi intulimus, ut nec fas eſt tibi ſpernere preces optimis eos audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ ϗ φίλῳ, καὶ πρὸς τὰ ὅμοια ἐσπευδαχὼς ὁ βελόμενος ἀκούειν εἴη. Λ. Θάρρει γοῦν γαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ ϗ Ὁμήρου, σπεύδοντα ϗ αὐτὸν προκαλεῖς. καὶ εἴγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παρασήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε ϗ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεί κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ ἅπαξ δὶς ἢ τρὶς τὰς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præſertim ſi qui audire cupit; & amicus eſt, & eodem tenetur ſtudio. LUC. Bono animo eſto, o bone, nam juxta Homericum illud, ultro feſtinantem hortaris. Ac niſi prævortiſſes, jam ipſe rogaſſem, me narrantem audires. Teſtem enim te adhibere apud homines volo, me non ſine ratione inſanire. Quin & crebro meminiſſe, volupe mihi eſt; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamſi nemo mihi adſit, tamen ſic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipſe revolvo.

7. Εἰ

a Γάρ] δὲ F.

audire vult, ſit amicus. Neſcio an exciderit aliquid, an vero elliptica ſit oratio *Luciani.* F.C.

Οὐδὲ γὰρ ἔδη κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac ſi legiſſent αὐτῷ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi ſententia copulari poſſit: nam ſi ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae ſequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Geſnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepiſſe quaſi, idemque ſibi voluiſſe* exiſtimat, *ac ſi dixiſſet*, οὐδὲ γὰρ καλαφρονῶν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις· *neque omnino inſolens eſſe* arbitratur, *ut ex iis, quae ſequuntur, ſuperior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingenioſe ſunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae ſcripſimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum ſententiam, tum ſuperbum illud aurium judicium laedat, ſcrupulus ingratus; cujus amovendi cauſa ſic mutatione minima refingendum cenſeo: οὐδὲ γὰρ ἔδη καλαφρονῶν ἄν σοι, vel potius, ne ſuo caſu verbum deſtituatur, ἄν του, οἶμαι, θέμις· ſenſu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris ſermonibus? *multoque minus, ſi & amicus ſit, & ſimilium rerum ſtudio ducatur, qui cupiat audire:* aut, ſi propius etiam exprimenda ſit vis particulae ἄν., *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt, ut aſpernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ ἔδη, ἔδη μὲ ἔδει virtutem orationi addunt: *Demoſth.* in Timocr. p. 790. B. ἔδη γὰρ ἔδ' ἄκων ἔδην ἔθηκεν ὀρθῶς ἴχον. *Dion. Chryſ.* p. 401. A. ἔδη γὰρ ἔδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἵτι τοὺς ἀσελγεῖς. *Artemid.* IV. p. 198. ἔδη γὰρ ἔδη ἐνεδίχετο τάγε οὕτως ἀλλάλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε ϗ εἰ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε ϗ εἰ, ἄλλως τε ϗ ἐπειδή, vel ἐάν. T.H.

9. Σπεύδ. ϗ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα ϗ αὐτὸν Ὀτρυνεῖς. F.Br.

Σπεύδ. ϗ ἀ.] Metaphora eſt ducta ab his, qui curſu certant, quibus acclamatio ſolet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί μοι σπεύδοντα ϗ αὐτὸν Ὀτρύνεις — *Quid me ſponte mea properantem, maxime Atrida, Exſtimulas?* Eodem alluſit Od. Ω. 486. Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod ſuapte cupiditate fertur ac propendet. G.C.

Σπεύδοντα παραπαλεῖς] De hac paroemia copioſe paroemiogr. & *Eraſm.* F.B.

Ibid. Καὶ εἴγε μὴ ἔφθης] *Calaſir.* apud Heliod. lib. 2. ἀνδύων ϗ ἐ αὐτὸν πρός τινας ἐξεπιτῶν εἶπον ἂν τάχα ϗ τοῖς καλάμοις κατὰ τ μῦθον, εἰ μή σε προσίτυχον. Sic in Lapith. F.B.

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expreſſit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinſium.* Non injucundum erit contuliſſe ductas ab eadem re ſimilitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod poſitum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ ἀξιομνημονεύειν, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari ſit neceſſe: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ σωφρονεῖν ratio longe diſpar. T.H.

19. Αὐτοῖς ἀξιομνημονεύουσιν] Emenda αὐτοῖς· *ſecum, apud animum ſuum recordantur.* Plus centies in hoc ſcriptore erratum eſt in hujus voculae ſpiritu. Eſt autem αὐτῷ ἀξιομνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noſter* ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo poſt τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & ſimiliter in Tim. c. 54. βραθυθυμός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverſo ſpiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non poſſum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria ſollicitarunt Eruditi. Locus eſt in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀστίγονόν φασι τ βασιλέα δημοτικὸν ϗ πρᾶον γενέσθ. ϗ ὅτῳ μὲ σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, ϗ αὐτῷ ἅπασα ἐξετάζειν ὑπὲρ τ ἀνδρὸς, εἰδέναι ἐτράφθη. Hic pro αὐτῷ alii legunt ϕῦ τῶν, alius αὐτά. At vero

αὐτῷ.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amasiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quæ tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi sese præsentibus otium non habent; sic sane & ipse, philosophia non præsente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio solatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν ἀ παρόντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ἀναμιμνησκόμενοι, καὶ τούτοις διατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὸ νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται, καὶ προσάγοντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν [b] ὅτι τοῖς ἐν νοσοῦσιν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας ἀ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίτων, ἀ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν.

[b] Ἐπὶ] Priores Edd. ἐν, quod ipsum deest in *J.*

20. Διαμιμνησκόμενοι] Ὅρα τὸ Διαμιμνησκόμενοι, ὡς ἀττικιστικῶς συνῆψεν. *V.*

29. Ἀναλυλίττων] Σημείωσαι τὸ * ἀναλυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀναλίττων κεῖμαι. *V.*

* Ἀναλυλίττων] ἀναλυλίτω *V.* *T. H.*

αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ, est, *singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noster in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito *Luciani* loco; sic alibi, ut in Scytha c. 6. Λαλῶ ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Nostrum* in Hermotimo c. 51. ὥσπέρ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σαυτῷ λογιζόμενον. *J. J.*

Αὐτοῖς] Cl. *Jens.* αὐτοῖς & Tim. c. 32. πρὸς αὐτόν. *AEl.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. *M. du S.*

24. Τότε] Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, si lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T. H.*

Ibid. Προσάψαντες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *molestia afficit* nihil hoc ad rem. Legendum ἀνῖσθαι, hoc est, *relaxari animo*, praesentibus objectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit. *J. C.*

26. Ἐν τοῖς ἐν π.] Prius ἐν vacat. *J. Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ *praesentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ἡ. τὸ ὄ ἐν ποσὶ μοι. *Anacr.* ξυλίνους ἀσφαγάλους ἐν ποσὶ *ante pedes*. *Terent.* Adelph. Sic passim apud *Lucianum*, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. §. 32. & passim alibi. *J. B.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι] *Bourdelotius* delet primum ἐν ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τοῖς πταίσμασι. in de Conscrib. Historia c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρον ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accusato c. 11. Καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. in De Gymnasiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20. Ἧττον ἂν ἐν ἐδοκοῦμεν ἠνιάσθαι ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. *J. J.*

Τοῖς ἐν ποσὶν] Sic Ed. *J.* uti *Vorstius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jensii* emendatione opus non sit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jensii* conjecturae idoneis exemplis munitae subscribo: *Arat.* Phaen. v. 196. Φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — φαίης κεν ἰοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἐπερπόμενα ἐν αὐτοῖς. *T. H.*

27. Φιλοσ. ἀ παρ.] Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. *J. C.*

ἐν ἅλμῃ, καθάπερ ἐν πελάγει ἐν νυκτὶ πολλῇ φερόμενον, εἰς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενον· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐναπερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἐνδημεύει. καὶ γάρ τοι κατὰ τὴν κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀναχωρήσας μενοῦν, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑπὲρ μερίδος με ἀποκναίεις διάγων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω

8. A M. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus exercrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt:

[a] Αὐτὰ] Αὐτοῦ pleraeque Edd. αὐτοῦ B. 2. αὐτὰ L. J. Margo A. 1. W. Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. V.

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι· non φυκτορίαι, ut in Mſ vitioſe habebatur. J. C.

38. Τὸν Κωμικὸν] Σαφέστατα τὸ τοῦ † Εὐπολίδου. G. C.

In ipſo *Cod. V.* ſcriptum eſt φρυκτορίαι, & πυρσὸν non πυρσὸν, quod in *E. A.* legebatur. T. H.

† Εὐπολίδου] *L.* Εὐπόλιδος. T. H.

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. J. Br.

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. J. Reliquae τὰ αὐτοῦ. M. du S.

37. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. J. B.

38. Κατὰ τὴν Κ.] Eupolidem. J. Br.

Κατὰ τὴν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλέης Ὀλύμπιος
Ἥραπτ', ἰδόντα, σωτικόν τὴν Ἑλλάδα
Πειθὼ τὶς ἐπικάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐπῆλθε, κἀμόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* J. B.

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. A. V.

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. M. du S.

39. Ἔγνατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. J. Br.

Ἔγνατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. G. C.

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον· nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: —— κἀμόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. T. H.

40. Π. ὦ Θ. μ. ἀναχωρούμενον] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀναχωρούμενον quam μικρὸν ἐπανιὼν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. Obſerv. & *J. G. Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *Aelian.* Hiſt. An. III, 13. κρούεσθαι

est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Jovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatris ejiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint? A. M. Multos novi tales. sed quorsum hoc? L. U. C. Vereor ne & ipse minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ τὴ Δία κωμικὸς φαύλους ἐώρακας ὑποκριτὰς, ἢ συριττομένων λέγω τούτων, καὶ ἀφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῆς δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; Λ. δέδοικα μή σοι μείζω δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲ ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τῆ νῦν ἀφθείρων· κἄτα [b] προπαχθῆς ἠρέμα καὶ αὐτῷ καταγνῶναι τὸ δράματος. καὶ τὸ μὲ ἐμόν, εἰ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰ μείζως με λυπήσειν ἔοικε

[b] Προπαχθῆς] προαχθεὶς L. F. P.

τὸ πτηνὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῆ ναῦς similiter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta jubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ ναῦς, ναῦς, ὦ βέλτιστε τῆ κωπίῳ. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγει ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ ὑφημένα. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀναπρωόμβους] Rectissime *L. Bos*. Indidem metaphoram duxit *Aristaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐμβρυκᾶται (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐνίκλινε) γέρων, τὸν τι δυσὶν ἀνακρούεται· contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Nescit vestra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux est inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκπίπτων ἡμῖν οἰκέτηται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀναπρωώμεθα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀναπρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus*. Vereor etiam, ut satis consideratum, proque more suo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in observatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀναπρούεσθαι a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνώγεσθαι apud *AEschin.* Eryx. c. II. ibi satis commode *Serranus*, *Serranumque* secutus *Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livinejus* illustravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omisso quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δὲ σὸς ἐνίκησε, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς ἀφατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philostr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδὸς λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τῷ δράματι τὸ ξωιώτατα, ἐπάξιον τῷ βασιλείῳ προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui sibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. seq. ὑποκρίτης, & ἐξύστατα συρίζομαι. ὀξύτατα, *rusticatim*, *plausu incomposito.* De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem saepissime usurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρίστου &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφω qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῷ δράματι] Persistit in metaphora: supra est: καί τοι τῶ δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Ἐπει-

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ ἡ σκηνῆς πόρρω που καθῆται, οὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῷ σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλῳ τἄλλα τραγικῷ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδιέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διέξεισι· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίτῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum molestè feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A. 1. W.* F. & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H. 1.* & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A. 1. W.*

60. Μίμνησο] Ὅρα σύνταξιν τῦ μίμνησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, measque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀχημονεῖν idem plane sit notetque quod καλαισχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora*. Ἀχημονεῖν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἦ ἐμὸν, τύμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμὲ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τὸ ἐμὸν τῆς κατηγορίας ἥκει, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ὑμῶν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι ᾠδήσκαζον. *J.G.*

59. Ἀχημονοῦσα] Actor scenicus ἀχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἀχημόνησας *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶσι ἐν ποτε αὐτὸν ἀχημονήσαιμι σφόδρα ἀρθῆναι σε τῦ διάτρου συνίδη. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν ταῖς τῶ γραὸς (προσωπεία) εὐδοκιμῶν τιφανοῦται τε & κηφίττῃ, καὶ ἐν ταῖς τῦ βασιλίως ἀχημονῶν κλώζεται & συρίττεται, ἔστι δὲ ὅπου & λίθοις βάλλεται· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι· unde ductum illud *AEschinis* Dial. III. c. 12. δῆμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἔστι δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M. du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet*. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τάλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναβ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τἄλλα, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. A M. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, & , quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τοὺς ῥητόρων νόμον πεπρωοιμίασαί σοι. ἔοικας γὰρ κἀκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἧκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεχομισμένος. οὐκοῦν ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ἦν αὐτοῖς ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τοῦτό γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀμελλήσῃς, μηνσικακήσω γε καὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.

Λ. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivisſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φῦλον ὑποκριτῶν ὄντως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* *J. F.*

Ὡς ἄμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόην Πανδιονὶς ὦρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἰσαμένοιο.
Τὴν φθάμενος οἰῶν τις ἐπιτροπίων ὡς γὰρ ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἦσαν προχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διεύθυνον in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διόρθωτε. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.* *J. Br.*

70. Διεξῇμι] *Referebat.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. l. p. 15. κάλλιστον ὃ πάντων κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν· *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν ἦν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμέλλῃς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege ἀμέλῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμέλλῃς] Ante ἀμέλῃς, vitio in vetuſtis praefertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προετρέψατό με μὴ ἀμελέλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατουρίσας, καὶ μὴ ἀμελήσας. *A. Schottum* ſefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμέλει ſcriptum pro ἔμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μέ, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τὴν Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τὸ ἐμαυτοῦ κεφαλῆς πρόσωπον περικείμενος, καὶ τὴν σκηνὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ ἐμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλασπάσω τι τῶν ἀεὶ τὴν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ εἶ παύσει τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμε-

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A.* 1. *W.*

88. Ῥῆσίν τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὁ μὲν ξυνιεὶς ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ nam quod in multis est Codd. οὐκ ἐν λόγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ μοι λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακρὰν· ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν λέγοντες ἐν τοῖς ἐπεισοδίοις, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus.* Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξύσιδας· ξύσις enim exponitur, ὕφασμά τι τραγικὸν. *Harpocr. Hesych.* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ὁ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τὸ ἰμ. κ. πρ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum trahem heroem:* hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας εἰς μίσους αὐτούς, ἀλλὰ σὺν τοῖς φίλοις ξυνεπισπασάμενος κλίσομαι· ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πίσω vel εἰς πίσω γε κλίσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heins.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πύθαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοὺς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι. Xenoph. K. Π. V. p. 85. v. 40. Φρούρια πρόσφορον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκαλασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Καλαυρίᾳ ποτε Οἰνόμαόν κακῶς ὑποκρινόμενον ἐπέτριψας. *T. H.*

10. Φι-

uti. LUC. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienſibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molε; Α. ἢ μὴν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲ ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἱ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ὅτε τῶν ἀστῶν, ὅτε τῶν ξένων ἡδέως τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἴ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς ὕστερον ἀφηκείμενος, ῥήμασι τε μεθαρμόττεσι, καὶ παιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ διαίτης μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἐποπτεύεσθαι· τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖ ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρει αὐτὸν, ὑπὸ πικρῶς, οὐδ' ἀνίκρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅτι τινα τρόπον βούλοιτο, βιῶναι· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

b Βιάζηται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σωτῇ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ ἀεὶ σύντροφός ἐστι. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam δείσασαν σοφὸν amore captam operam dedisse Numæ, & παιδαγωγεῖν καὶ συγκεραννύειν τὴν πολιτείαν aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς γὰρ καὶ τὸ χῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀμαρτάνειν ἀεὶ τὸ εὐσχήμονος. Cetera Athenienſibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῶν Ἑλλάδος παίδευσιν & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τι ἰδιον καὶ BIOY ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν ἀφέρουσι, τοσοῦτον αἱ λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης] Tangit fœditatem seu malis' feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀκολ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic §. 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλα ἱμάτια, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen glisscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὤετο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχή τις ἂν ὑπεφθέγξαλο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ ὁ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ [a] πρόπολη μέλαξυ λεόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· ὑδὲν ἂν δεῖ σχολοπέδυ. ὁ δὲ ἀκούων ἀ ἦν, μέλαξυ ἐπαιδεύετο. τὴ δὲ ἐσθῆτα τὴ ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀγείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὑποσκώπλοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα τις μήτηρ ἐστὶν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὅτως ἀπέσκωπτον, ἢ τὴ δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τὴ κόμης τὸ πεῖργον, ἢ τὴ ἁβρότητα τὸ ἀκόλαστον. ὥστε μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius. cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

[a] Προπόλη] προπόλυται *F.* pleraeque προπόλλυται, exceptis *J. V. 2. S. A.* Emendatum προπόληται in margine *A. 1. W.*

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, θλίβων τοὺς πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. *V.*

27. Θλίβων] *Atheniensis servis suis obterens. J. Br.* *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* Θλίψεις καὶ στενοχωρίαι· & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλῖψιν disjungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὃς ἐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν ἔπιεν Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ στρατ.] *Tanto comitatu nihil opus est. J. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδων nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ὁ ἄδην εἶχον πτεύοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄδην διείλεκται. De Zenone *Diogen. L.* VII, 16. εἰ δέ τινα ἐπικόπτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπικόπτοι) ἔβλιττε μάλιστα, καὶ σὺν ἄδην ἀλλὰ πόρρωθεν *si quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praepilato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens.* Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὸν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην &c. Ob. *Fortarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat. J. Br.* Ἔαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοκάλλωπες, &, *Dicaearcho* teste p. 9. ἀσκητηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: appositе *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυ τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τῇ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμιλλαν· quibus adfirmari potest P. *Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσῷ θρόνου σικτὸς, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τις μητρός ἐστιν αὐτῷ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi narrat* Lucianus, *quendam introiisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges feciisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προειμένων ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰδήσαι ἐλεῆσαί τε, καὶ πρὸς παιτείας, καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἐπινέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἦν ἐπαινεῖ, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὸ ἀφιλόπονον τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ὄντι. ἀπεφαίνετό τε [c] φιλοσοφίᾳ σωφρόνως τῆς καὶ τοῖς τοιούτοις διατρι-

[b] Ἐστι] Deest in F. [c] Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα τοῦ μ. ἐστιν αὕτη] Subintellige *ἱμάτιον forte hae vestes sunt matris ejus*: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ παιδεύονται] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae *δημοσίᾳ παιδεύονται*: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra feciisse, ac se ad laetitiam dedisse. *AEschin.* κατὰ Κτησιφ. τὴν λαμπὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐστεφανώσατο. *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἁβρύνεσθαι φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienſium ne *Meurſius* quidem, harum rerum indagator diligentiſſimus, apud alios auctores veſtigium reperire potuit. Olympionicis nempe ſolis id licuiſſe patet ex noſtro, Δημων. c. 16. Conſule *Suidam.* v. βαπτά. & *Ariſtoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper veſtem non haberet niſi βαπτόν? Forſan & hic *pulla* intelligenda eſt, quo ſenſu apud *Athen.* in Comico ſumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis teſtem producunt *Lucianum J. Meurſius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an poſt eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non eſt in obſcuro. Scilicet ludos caſtiſſimae Dearum Minervae ſacros in ornatu meretricio ac lenonio ſpectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chryſ.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰς, βαπτὰς ἐσθῆτας ſive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum uſu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuſter.* ad *Suid.* in Ζάλδης. Floridas autem ejusmodi veſtes Olympionicis licuiſſe ſolis geſtare, colligi mihi poſſe non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veſte, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim eſt, quando pompa ſolenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veſte conſpicui, qua de re legendus eſt *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τῷ κήρυκι ἀνειπόντι] Legem ex *Suida* ſupra retuli: aliam cauſam hic aſſignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι δηλαδὴ τὴν ἀγωνοθέτην, quod adfuiſſent τοῖς ἀγῶσι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copioſius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte ſane, ſi ſequeretur χρώμενον nunc ſcribendum puto: ἐποίησε, ὂν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepoſitionis ὂν eſt nota, ſic omitti in hac ſimilive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

ζῆν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέτρει τὸ εὐδαίμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν ἀδικέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότου, καὶ ἀφροδισίων, ἁπλέως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούειν τέρπεται χρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

sonam esse; moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quæ natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparæ mensæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τῷ ζῆν, *lætari, genio indulgere*: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετρεῖ] Hoc vitium omnes Edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετρῶντες ἐκ τοῦ αἰσχίστου τὸν εὐδαιμονίαν qui locus, quum in Rhetorum esset scholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & sæpius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαίμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι· adde *Damasc.* apud *Suid.* in Ψυχή accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quæ ad beatam vitam pertinerent, ventre metiri*, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri suis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phrasin *Noster* variavit Πατρ. Ἐγκ. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Musæus*. Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρῶν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagoræ dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet adsimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διαφθορότων ἀσμάτων] Διαφθορότατα ἄσματα, quæ aliis κατεαγότα μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μεσαὶ] Ex *Homero*. quales perpetuæ parodiæ in *Lucianum*. *J. B.*

Μεσαὶ] Ex *Arato* hæc in prooem. de Jove, quæ in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μεσαὶ] *Aristid.* T. I. p. 98. C. μεσαὶ δ' ἀγυιαὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεως τῆς παλαίστρας ἕνεκα

γεωμόνουν τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεως posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς, quomodo oraculum apud *Demosth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἰσταμένους ἁρπαῖον Βρομίῳ χόρον ἐμμενέας πάντας· editur εὐρυχόρους, ἁρπαῖον, χόρον. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασὶν ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ μὲν ἀσίλληψις ἐκ δὲ ὕπνου ἐκ δὲ ὀφθαλμῶν καὶ παλαχόθεν εἰσδύεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσήμων θαυμάτων πομπὴ, ἡ λεγομένη τῶν ὀφθαλμῶν ἐκ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ λέγεται τινὰν δυρίδων τὰ λεχθέντα ἐπεισάγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι μὲν ἀγ.] Ex *Arato*: πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγορα. *J. Br.*

80. Πάσαις πύλαις τὸν ἡδὺν καταδύεται] *Suet. Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Ὑπ' ἦς δὲ . . .] Sic recte P. & *J*. In reliquis δὲ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὲ ῥ.] Scilicet ἡδυῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex Ed. *J*. At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῆς ἡδυῆς quanto venustius exibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Adfatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi ὠθεῖται non

pe eſt : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe : ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur : quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

διαφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διαλριβήν.

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάσῃσι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καλαδέχεσθαι· τοῦτο μὲ δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεούσης ἀενάου τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲ ἀνθυρώνου) ὁδοὶ συνεισέρχεῖ γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ὑβριορχία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· ὠθούμενοι δὲ, τὴν ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάνθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη τὸν δὲ ἔρημον ὁ χῶρον γενόμενον, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενον, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτῃ

[a] Δὲ] δὴ P. *J.* Margo *A.* 1. *W.* [b] Δίψης] ἰλύος A. P. *J.* Margo *A.* 1. *W.*

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάῤῥου παρασυρῶσι pro φερουμένους. *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρισύρησαν. Congruit haec poteſtas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. *T. H.*

85. Ἀνθρώνου) ὁδοὶ] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἴλυν] *Limo ſemper impletus:* forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλύος quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ἰλύος] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. hæc ſcriptura. δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἄγριόν τι χῆμα ἐ ἄμορφον, ὕλαις ἔκτασιν ἐ τυφώσεις ἀκηράτοις λάσιον. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε ἐ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθεῖν τοῖς ἄστροις. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθέοντας Ἀσσυρίους ἀνδράσι. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθοῦσιν ὑπ' αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. *Cato* apud Soſip. Chariſium: *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert*, mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus. Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσιν ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui quî potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *AEſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθοῦν πέλαγος νιφοῦς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ δ' παλαιᾶς ἀναρμοσίας πόλεως τελεστῶντος ἐξανθεῖ τῷ χρόνῳ. de LL. IV. p. 827. F. ὅπερ σῦς παισὶ καὶ θηρίοις &c. ξόμφυτον ἐκανθεῖ & ſimilia plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ἰλύος, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis δίψος tribuitur & δίψος. Διψία κόνις,

ξηρὰ

αὐτῷ ἀπέφαινε τ῾ πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

῎Εγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῆλθον ἀπὸ τ῾ Ἑλλάδος, πλησίον πως γενόμενος, ἐπιστήσας [a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπήτουν τ῾ δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ ὑπ' Ὁμήρου λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάος ἠελίοιο,

τ῾ Ἑλλάδα, καὶ τ῾ εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τ῾ ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς τ῾ ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τ῾ ῞Εκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἱ-

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem popposci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *equo ho-*

[a] ῾Εμαυτὸν] ἐμαυτῇ Margo *A.* 1. *W.*

ξηρὰ· *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ἢ δύψιος γῆ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης δύψαδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius*, *Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt:* notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam*, *Columellae*, *aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: ῾Η δὲ διψηρή τε καὶ αὐχμήσασα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies διψῆν & αὐχμεῖν· *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἢν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι &c. τῷ διψῆν φυτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τ῾ ὑ ψυχὴν ἠμελημένην, ῥυπῶσαν, αὐχμῶσαν, λιμῷ διαφθειρομένην &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισήσας ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισήσας ἐμαυτὸν positum sit pro ἐπισὰς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπισὰς περιέμεινα· & ἐπισάντες σιωπῇ ἢ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπισήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισῆσαι τ῾ τρόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲ ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε ὃ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὑτὸν ἐπισήσας quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus*, *constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισήσαι per se: *Eusseb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισήσαντας mox: ὧδις ἂν ἐπισήσας. *Dion Chrys.* p. 404. B. καὶ ἐπισήσαντες ἀμφιταπῶσιν ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus*. *Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐνοεῖν & ἐνοεῖσθαι docet: Ἐνοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπισήσας· in Edd. quas vidi: ἐπισής. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισῆσαι πρᾶγμα, *digna res, quae animadvertatur:* dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶ ἐπισάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπισήσας τὴν διάνοιαν, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ γὰρ ἐπισήσαις τοῖς πράγμασι τ῾ νῦν, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth* IV, 2. ἐπίστηθι· quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum cæde, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me-ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μαλος, ἔκλε κυδοιμῦ, τολοιπὸν οἰκυρεῖν εἰλόμλω, ϗ βίον τινὰ τῦτον γυναικώδη, ϗ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῦντα προλιθέμθος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, ϗ Πλάτωνι, ϗ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. ϗ καθισας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα τῶ μετέωρ@ ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμθνα, τῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ϗ γέλωτα παρέχειν δυνάμθνα, τῦτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

Εἰ γῦ χρὴ ϗ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν; μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ δ ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεςέραν τῆσδε τ πόλεως, καὶ τ ἐνταῦθα διαλριβῆς. ὐ γῦ μικρὸν ἀντιχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσύτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκυσι, καὶ ἀγλιλαμβανομθνοις. ἀλλ' ἀτειχῶς [b] δεῖ τ Ὀδυσέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὰ χεῖρε, δειλὸν γῦ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούον-

[b] Δεῖ] δὴ F.

13. Προστιθίμθος] Ὅρα ὡς ἀντιατικῶς τὸ * προστιθίμθος συνέταξε. V.

* Προστιθίμενος] Abſurdum ſcholium: recte in textu legitur προστιθίμ. M. du S.

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat Olear. ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. T.H.

97. Τὰ τῦ Ὁμ.] *Homerus* Od. A. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἦλυθες. F. Br.

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. A. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. F. B.

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. M. du S.

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. Th. M.

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ Ἐκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum*. Eſt autem apud *Homerum* Il. Ξ, 130.

Ἐκ βελέων, μή που τις ἰφ' ἕλκεϊ ἕλκε@ ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. G.C.

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τ Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. F. B.

10. Ἔκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. F. Br.

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ὡσεὶ@ ἔμπαλιν ἀπράγμον@ ζηλωτὴς βίου ὑποχαρεῖ, ϗ μόνοις ἀγαπᾷ &c. συγκλειόμθνος οἴκοι τὰ πολλὰ καθαμῶσι, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ ἀφ' τοὺς ὑπερφυτῶντας σωσυχίστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς διατριβὰς, ἥδιον συμβιωτοῖς χρώμθν@ τοῖς ἅπαντ@ τῦ γένους τ ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲ σώματα διίλυσιν ὁ χρόν@ &c. T.H.

16. Μετίωρ@ ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, F. B.

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. M. du S.

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμησκοῦσι αὐτὸν τ ἐν Ῥώμῃ τροφῆς, θεάματά τε & ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμθνοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. T.H.

28. Μὴ δ. τὰ χ.] *Homerus* Od. M. F. Br.

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμθνον] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. F. B.

ἀκούοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἔνεστι δὲ καὶ Φιλοσοφίαν θαυμάσαι, συνθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τὴν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδε ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἢ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαινομένης τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ πανταχοῦ πάντες ὑπογιγνομένων ἐλπίδων.

audientem & ſolutum, & vere animum ſupra hæc elatum habentem.

20. Licet autem & philoſophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

[a] Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι *J.*

30. Ὑπερήφανον] * Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. *C. G.*

* Ὑπερήφανον] Ex *G. C.* ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. *M. du Soul*: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον] Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται, hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat c. 19. ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed praeterea junctim lego: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ἰ. π. ut hoc totum ſit Scholiaſtae dicentis, *quam accommodatiſſime vox ὑπερήφανον egregie hic poſita eſt.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον, & §. 26. τῆς θαυμάσας τὸ ἁρμοσμένον· ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. *T. H.*

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* *J. B.*

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογισθεῖσα, τὸ τύχης παίγνιον. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. *J. B.*

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογοῦν μηδὲν τῶν ἀνθρωπείων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid majoris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαινομένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυρούσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare: Heliod.* V. p. 209. ἔπαιζε δέ πως ἄρα τι τὸ Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ δὴ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν ποιοῦνται· *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. *T. H.*

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. *T. H.*

49. Οἱ] Ex Ed. *J.* eſt; reliquæ non agnoſcunt. *M. du S.*

51. Καὶ τὰς δακτύλους προτείνοντες] Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. *Th. M.*

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους· quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue mediis articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſaepius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagog, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat.

Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo contentos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu jam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι ἡ γελᾷν ἐν τοῖς γινομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγία, τοῦτο ἤδη σοί φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲ [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, ἡ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, ἡ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, ἡ πολλὴν καλλιγραφοῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοδαπῇ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, ἡ προσκυνεῖν θελήσαντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, ἡ ὑποκύψαντα, ἡ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, ἡ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν ἡ θέλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· οὗ ἕνεκα παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολλὸν χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

[b] Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A. a. W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valeſium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίους βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota *Ariſtophan. Plaut.* Ipſe *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe proſtrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· ἡ οἱ μὲν ἄνω ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τὸ παρειῶν τὸ μιζόνων μόνου τυγχάνουσι· ſcio quam explicationem recipiat τυγχάνειν τὸ παρειῶν, *admitti ad genas oſculandas*; praeferendum tamen videtur θιγγάνουσι· quod viſum an *Schottus* inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briſſon.* de R. P. I. p. 11. Poteſtatem iſtius locutionis προσκυνεῖν θελήσαντες ſatis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehenſa *Benedicti* verſione, *adorari ſe patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιάν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. ἡ στόμα ἢ κεφαλὴν καταφιλοῦν. *pectus & caput deoſculabantur.* & apud *Noſtrum* iterum Mar. c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appoſitiſſimus eſt *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* Manum ſoli olim ſervi oſculabantur: ut arrogantes ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι ἡ θωπεῦσαι δ' ἐπαίρου ut ſapiente & forti viro indignum adſpernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. *Ramireſ. de Prado* & *Deſ. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. ſed inprimis *Lipſii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Πεισθ.] Τὸν προσελθόντα δηλοῦτο εἶναι videtur deeſſe. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum oſculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὼς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oſculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ὅλην κύκλῳ τ πόλιν, καὶ πρὸς τ οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τ πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ὃ ᾧ πόσα μὲ ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῆντες ἀπίασιν, ἢ ἀγαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτοῦ ἐμέντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιλυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oſculanda nos non admittant.

22. Cæterum his multo ridiculi magis ſunt, qui eos ſectantur, atque obſervant, de media nocte ſurgentes, & totam urbem circumcurſitantes, & a ſervis foribus excluſi, canes, & adulatores, & id genus alia audire ſuſtinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, oneroſa illa, atque multorum malorum cauſa, cœna eſt: in qua illi, quam multis comeſis, epotisque præter animi ſententiam, quam multa non dicenda proloquuti, poſtremo reprehendentes, aut ægre ferentes diſcedunt: & vel ipſam criminantur cœnam, vel contumeliam aut ſordes accuſant! Pleni autem & angiportus ſunt vomentibus iſtis, & circa viliſſima quæque proſtibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται] Quum *Micyllus* vertiſſet *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo poſteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσθαι. Verte, *quod ad ora* ſalutanda vel oſculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obſcœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id eſt, oſculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim oſculo excipiebant, eosque ſummæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem ſibi gratulatur Nigrinus negatum oſculum, eo ſpurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. Ἀπόφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμ.] Sic in μισθῷ de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲ ἐξαν.] Moleſtias matutinarum ſalutationum deſcribit, & quam vilium eſſent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noſter* habet de Merc. Cond. prorſus his ſimilia. *T.H.*

69. Πρὸς τ οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime conſtat, quod graviſſimi viri temperare ſibi non potuerint, quin de iſta indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulſum janitore ſaepe nocte ſera foribus ingratis adjacere, miſerrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut faſtus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκέται, janitores ſunt, oſtiarii, θυρωροὶ, ut ipſe vocat περὶ τ ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν. *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demoſth.* περὶ τ παρ. ἀντὶ μ φίλων & ξένων, ἃ τότε ἀνομάζοντο ἐνίοις ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θηρία ἐχθροὶ καὶ τ ἄλλα ἃ προσήκει πάσχειν, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demoſthenis* proxime citato. Sic ἀκούειν apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æſchyl.* in Prometh. ſic apud Latinos *audire. Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis.* hunc *Luciani* locum profert *Caſaub.* ubi de officiis ſalutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & ſæpe alibi. De his incommodis ſportulae cauſa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & ſalutantibus exhiberi ſolitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus ſuis atque adulatoribus praebebant. Has autem veſpertinas epulas matutinae ſalutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis ſemper ſalutationibus diſcurrent. Manilium* expreſſit V, 64. *Inſtar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane ſalutandi portans communis amicus:* luculentiſſime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Deſ. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipſum Luciani locum adſcripſit totum. Neque philoſophi aliarumque artium profeſſores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάσαντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam ſane muniverat Simonides· rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an ſapientem, divitem reſpondit: τοὺς μ σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τ πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teſte *Ari-*

bentes, circumeundi cauſam medicis præbent. Quibusdam enim, novo ſane exemplo, ægrotandi otium non eſt.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exiſtere ſuperbiæ ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores pauperum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritudinem

αὐτῶν καλαχλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς πλειόνων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τὰ κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνους καθίστημι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν πλουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸ χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἶει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος,

a Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνους *F.* b Ἀνόητον] ἀνήκεστον C. *F.*

Ariſtot. Rhetor. II. p. 89. eo reſpexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui ſaepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τῆ Προγνώσεως. Ἤσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰκῆ τι ἐ πράξας πρὸς ἡδονὴν, κολακεύειν, θαπευτικῶς προσαγορεύειν ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, ὀψοφαγεῖν προερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βαυκολοχεύειν &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, προσαγορεύσιμι ἢ προερχόμενον ἴωθεν, εἰς ἑστίαν τινὰ συνδειπνοῦμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆ Ῥώμης πλούσιους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtituiſſe viam: ἀλλ' οὐδὲ τούτων οὕτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἰφοίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτούς, οὔτ' εἰς ἑστίαρα δειπνησόμενος. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod *Lucianus* ſalſe ridet, *Galenus* in fine libri ſerio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστιν ἀληθείαν ζητῶν ἴωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμοὺς, εἰς ἑστίαρα δὲ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum eos, quod *Noſter* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς πλειόνων *Galenus* certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis duntaxat teſtatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε περὶ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολυ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παρεῖναι, μήτ' εἰς οἶκον ἑταιρεχομένους αὐτοὺς θεραπεύειν, εἶτα μὴ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae ſaxum volverent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βριθύσασθαι συνηθὲς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκην καὶ συμφοραν οἱ κεκλημένοι προβάλλωνται· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo ſequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *J. B.*

75. Ἀπολαλύσασθαι] Ἀπολαλήσασθαι. *Th. M.*

81. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. πλειόνων] Hinc ἰατροὶ dicti πλειόνται, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud *Heſychium* interpretatur περιόδων, ἢ πλῆθος ἰατρῶν. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλιας φοιτῶντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζειν. *J. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione ſe refert ad *Theſinopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *J. B.*

85. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Cenſeo.* *J. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. *J. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac conſenſu.* *J. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἰθ' ἡμοί γε μήτε χρυσὸς ὢν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

λος, ἢ τ οἴκων τὸ μέγεθος· εἰ γὰρ ὕτω τῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς ἔγωγε ἀφ' τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. ἢ ὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι θεμελλῶς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσῦ ἢ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, ἢ ἀπευτελίζειν τ δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τῦ.

99. Διὰ τὰ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. ἀφ' τῦ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: ἢ ὕτω δή, non δέ. *T. H.*

2. Εἶναι θεμελλῶς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι θεμελλῶς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπευτελίζειν] *Vile reddere*: vox satis infrequens. *J. B.*

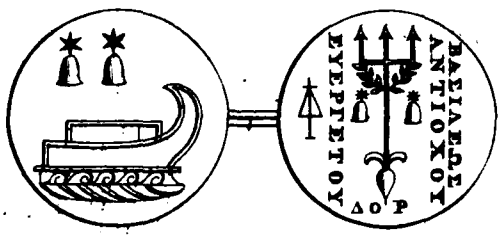
Ἀπευτελίζειν] Εὐτελῶς parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, ἢ πότε τίμιον ἢ εὐτελὲς ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ὕτως εὐτελὲς παιδαχῆ τὰ καλὰ γέγονε. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐτελόν τινα ἐξυπόπτως ῥίπτειν τ λόγον explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὐτελὲς ὄντως ἢ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πάντα ἐκτὸς ἐν καμάτων καλοκἀγαθοῦ τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat τὰ θεουσίας πωλητὰς τε ἢ εὐτελεῖς. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐτελέστερον τ ἀπὸ κεφαλῆς ὠνημένων, & mox ἐπευτελισμόν. Hinc ductum ἐπευτελίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευτελίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευτελίζονται *Dion Cass.* ἐπὶ ᾧ τῷ πλήθει τ δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευτέλισε. in *Polluce* I, 51. ἐπευτελισμένων τ πυρῶν, cui junctum est, τ τιμῆς τῦ σίτου καλλιεθηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπευτελίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναλισκᾶν, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπευτελίζειν, ἄξιον πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὠνὶ ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευτελίζομένους mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τ σωμάτων εὐεξίας ἐν εὐμορφίας, ἢ τἀναντίον προεπευτελίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dian Cass.* p. 335. C. τ δὲ δὴ λογιμωτέρους τοὺς μὲ τοῖς κτήμασι τοῖς τ ἀπολλυμένων ἰδιώζειν (triumviri) τὰ δὲ ἐπευτελίζοντας, τὰ ὃ ἢ πρόπαν σφίσι χαρίζομένους recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τὶ δ' ἂν ἔτι μικρὸν ὄφελος ἔμοιγε αὐτὰ προκομίσει ἐν ἀποκρύψει τὰ σὰ, ἢ ὁ ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευτελίζων αὐτὰ ἀφεθήσεται similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείσῃ, κἂν πωλῇς, ἐπευτελίσῃ. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuis.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἳ τοσαύτῃ ὑπερβολῇ πεποίηνται τ αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς ἐν τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ ἢ κομιδῇ φαῦλα λαμπρύνοντες, ὕτω πωλοῦσιν ἐπευτελίζοντες, ἢ πολλοῖς λόγοις τ αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τ ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶσι ὁ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum evilverant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰρ ἂν ἐναργῆ ἢ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τ λεγόντων μὴ εἶναι σοφῶν, πωλούντων ἢ τὴν σοφίαν ἢ ἐπευτελιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὠνία προκηρύττοντας, τότε μὲ μικρῷ λήμματος &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευτελίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευτελίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευτελίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

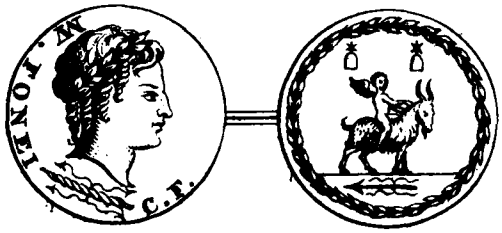
Ibid. Ἐπιτειχίσαντα] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete interjecto.* *J. B.*

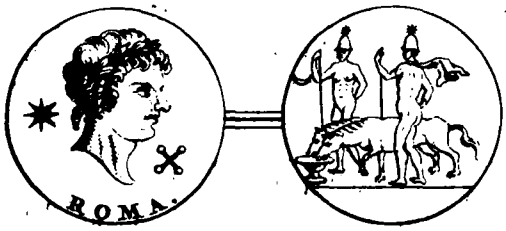
Ἐπιτειχίσαντα] Lege ἐ——ς, quo facto limpidior sen-

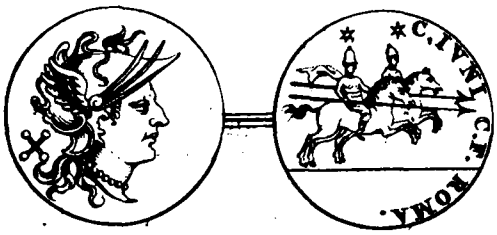

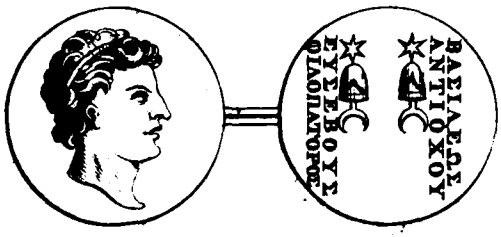
Ex Columna Antonina Bellorii. Tab. XIII.

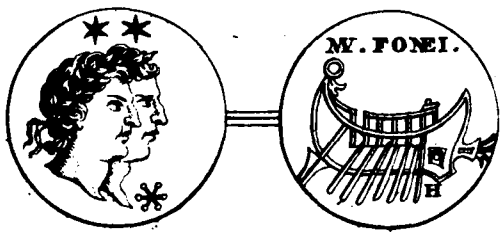

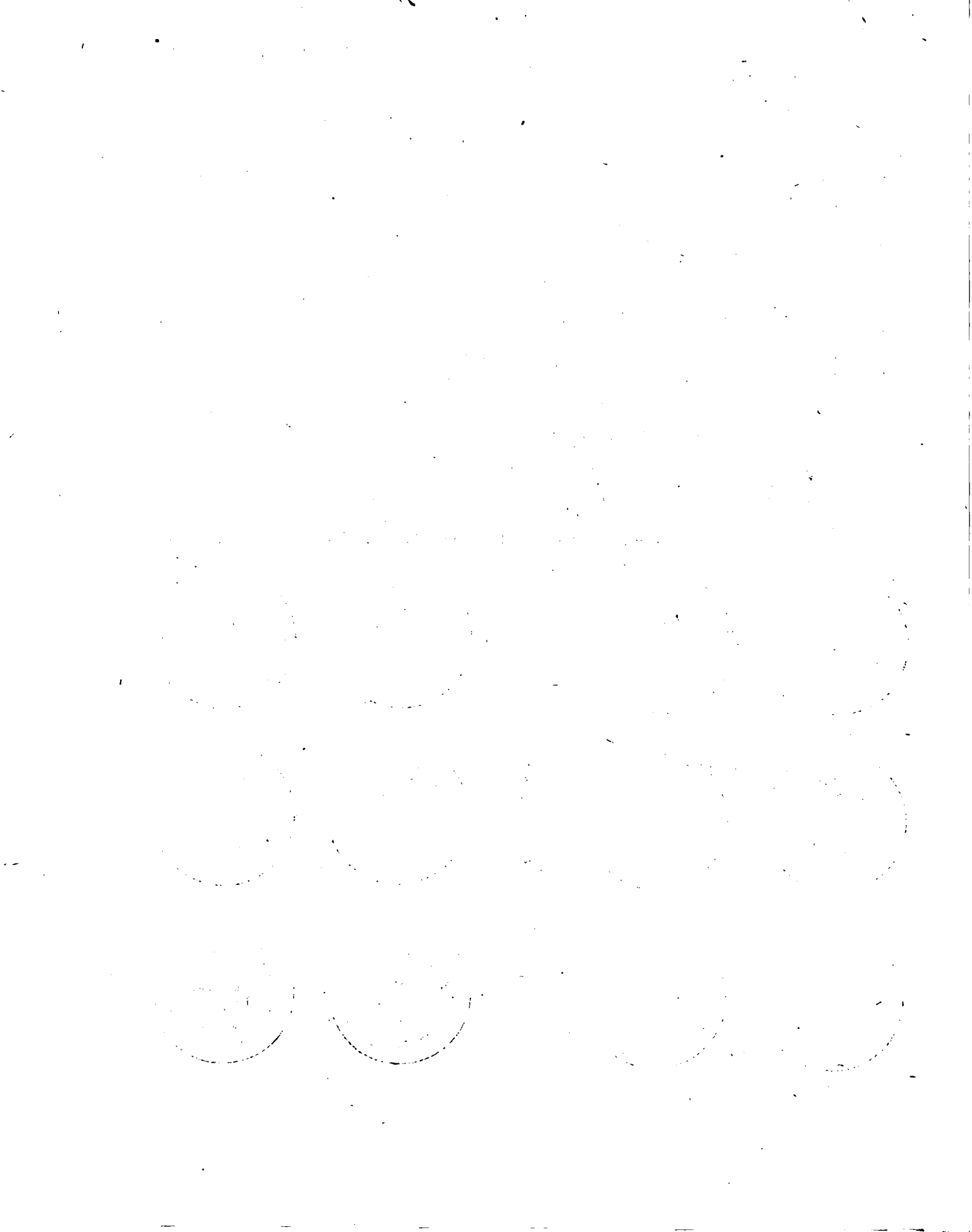

Tom. I. pag. 283.

hoc quaſi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo , ad amentiam perducunt.

τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λαλρεύοντες, εἰς [b] ἀπόνοιαν ἄγουσι.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes , talia factitare, tolerabilius merito exiſtimetur : verum eos quoque, qui ſe philoſophari ſimulant, mul-

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μελριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσόφων προσποιεμένων, πολ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

ſententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσαλα] Ἐπιλειχίζειν & ἐπιλείχισμα, niſi quod ex compoſitione poteſtas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philoſophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teſte *Ariſtotele* Rhet. III. p. 124. poëticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud eſt, ſi mutata ſtructura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus eſt uſitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν poſuerunt : frequens eſt ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Syneſ.* Ep. 79. p. 225. D. imperitiſſime quidem a *Petavio* verſam, ſed Scholiaſtae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian. Ax. Αλ.* IV. c. 27. & alibi ſaepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα caſtellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam incluſam obſideas, vicinosque agros quotidianis excurſionibus depopuleris: quam virtutem ſatis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demoſth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum cenſeo ἐπιτειχίσμαλα τῇ αὐτῇ χώρᾳ, & Acceſſ. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus, quem proferunt e *Demoſthenis* Orat. pro Ctefiphonte, extat p. 486. F. Philippus Euboea expulſus ἕτερον κατὰ τὸ πόλισμα ἐπιτειχισμὸν ἐζητεῖ· (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμοὺς δὲ κατὰ τὸ ψυχῆς βαρὺς ὕπνος ἔστι) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. καλασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 16. Φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τὸ Ὁμβρίκιον quam ſtructurae formam hic quidem ſacpiſſime ſequitur. Hinc facile eſt antiqui ſcriptoris locum, qui tam ſalebroſus *Kuſtero* fuit viſus, ut verſionem omiſerit, emendare apud *Suid.* in Καλασκευή· Ἐπιτείχισμα ἢ πρὸς κατασκευὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. In hoc verbo multiplicis & concinnae translationis eſt fons: *Demoſth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτείχισιν ὁμοῦ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχικὸς τοῦ λογικοῦ. p. 921. A. 1049. C. & varia ſtructura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τὸ ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum verſione ſacpenumero eſt peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπιτειχίζοντες τῷ βίῳ, μεγάλλω δὲ ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν ſenſum evertit Interpres : & *in nobis magnam ſtruentes ſuperſtitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter perſonis adjungi ſolet. Apud *Philoſtr.* in Her. p. 710. Ulyſſes a Palamede ſuperatus ἐπιτειχίζει αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ σωφροσύνῃ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον *Plutarch.* in Brut. imitatur *Iſidor. Peluſ.* II. Ep. 146. *Joh. Chryſoſt.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς περιτετμημένας γυναῖκας ταῖς σωφροσύναις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500. D. quae utraque peſſime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζειν τοῦ παρθένου, ſed ita tamen, ut vim locutionis minime perſpectam fuiſſe pateat : verum in Antiſtite diſertiſſimo ſaepius ad hoc verbum offenderunt : *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat ; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venuſtae poteſtatem abunde conſtare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *F.* ἀγραμμάτους, quod minime ſpernendum, quamvis gloſſema ſapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφίᾳ προσπ.] Omiſſum τινὰς, quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc. A. A.* XXI, 16. vide *Iſ. Caſaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc ſubſidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philoſophi, deſcriptione compara *Dion. Chryſoſt.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλεται μακαρίων τινὰς ὑπολαμβάνειν πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ δίκης αὐτῶν ὁρᾶσθαι παπεινούς multi beatiorum igitur honori fibi duxerunt, ſi philoſophos in comitatu haberent adfectatores: mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς ἐν πρόθυρα σαίοντα καὶ ταπεινόν. *Ariſtid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς ὑπὲρ τὸ πλουσίως ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζου πρὶν εὖ καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτων χάριν ἐξεύρηται ἀνασάσεις καὶ τῶν προθύρων κυλινδοῦνται πλείω τοῦ θυραροῦ σαίοντες ἢ τοῖς δισπόταις denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαισίνῃ δυσεβέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους quibus Chriſtianos deſignari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοὺς ἐπὶ τὰ δεῖπνα προαγγέλλουσι κοινολογούμενον *vocatores* ſignificat aut *nomenclatores*, de quibus egregie *Valeſ.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχήν μοι διατεθεῖσθαί, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορούντα, καὶ τοῖς ὀψοποιοῖς τὰ δεῖπνα παραγγέλλοντα κοινολογούμενον, ὀψοποιικώτερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ σχήματος.

Τὰ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τοῦτο κολάκων εἰκάσομεν; οὐχ ἐμφορεῖται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖστα δὲ ἀποφέρειν τοῦτο ἄλλων ἀξιοῦσιν;

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui, quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si

[a] Μεταλαμβάνουσι.] Edd. priores μεταλαμβάνουσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπιθῦναι] Ἀργῆς τοῦτο ἐστὶ ῥαθύμου ψυχῆς ἐστὶ μὴ

* Τύπους] Leg. ὑπαρχούσης. *M. du S.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: εἶδος τι ἀμείνον ὑπῆν l. c. 31. Pro τῆς σωτηρ. male *C. V.* τοῦ τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *T. H.*

** Ἄλλο] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*

† Ὥσπερ κ'] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*

‡ Περισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: σωσεσῆς. [καὶ τὸ ἥμισυ τῆς τρόπις] Insulse; unum enim est schoσιδνίας εἰς δίον χρῆσις τοῦ κτήματος· ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τὰ πατρῴου * ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας ἀφαίρετον, ἀλλὰ μὴ κεκλη-

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὁ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ ἐμὲ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνουσι] Μεταλαμβάνουσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνουσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. *M. du S.*

22. Τῇ δρ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus?* *T. H.*

Ibid. Οὐκ ἐμφορεῖται] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλείω δ[ὲ] ἀπὸ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Τὴν ἀρετὴν ὄνων] In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρότ. τὴν ἀρ. οὖν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιθ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πριάμενος. & Ἀνάχ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀπεκρίθη σοφὸς ἀνήρ· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἠμπολημένα κριάδια *Aelian.* de Anim. II, 47.

Scri-

ſi qui vero ipſorum urbaniores paulo ſunt, fæpenumero etiam cantare non erubeſcunt. Atque hæc quidem ille ridicula cenſebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philoſophantur, virtutemque ipſam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum ſcholas vocabat. Cenſebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum ſe ipſum quæſtu ſuperiorem gerere debere.

26. Quod & præſtabat ipſe: non ſolum gratis converſando ac differendo cum volentibus, ſed & indigentibus neceſſaria ſubminiſtrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne ſuarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe ſitum habebat, jam

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῷ καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἦν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ὅτι μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προλιθέντων. ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων σχολάς· ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξίοις συνδιαλεγόμενος, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέον ὀρέγεσθαι τῶν ὄντων προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τὰ ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ὀπτῆναι αὐτῷ πολ-

[b] ἑαυτὸν] αὐτὸν *F.*

μόνον ἐτόσιον ** ἄλλο ἄχθος ἀφαίρειν, † ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῇ ἀγρῷ ‡ ἀσιτίας καλλιεργίας, καὶ τὰ οἰκ ταύτης τοῖς χρήζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ εἶμαι καὶ ὁ Θησεὺς Κράτης

lium. *M. du S.*

§ Ἀγρὸς] Reposui pro Ἀργὸς, & modo τῷ ἀγρῷ pro ἀργῷ. Vitium pluribus adhuc locis inſidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voſſ.* ad *Valer. Fl.* I, 310. *T. H.*

τοῖς ἄλλοις ἀφεῖκε μηλόβοτον τὴν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνον τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ¶ ἀδίκως κρίνειν ἐπισκήπτει ἀνδρί. *V.*

¶ Ἀδίκως] Leg. *ἀδικοῦσι. M. du S.* Praeclaram emendationem adjuvat *C. V.* ubi utraque vox hac figura ſcribitur: ΔΙΚΩΣ ΔΙΚΑ. *T. H.*

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus uſitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio ſenſu: ὁ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἡμῖν, *non unus eram forenſium rabularum. Philoſtr.* de V. S. II. p. 603. τὰ οἰκίας ἀξιωματοφόρους ἐπ' ἀγορᾶς prorſus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. οὐκ ἔστιν μισθοδιδόναι οἱ λογοθήραι τὰ σοφιστὰ πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τῶν ὄντων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod iſtorum ſcholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone ſumtum, apud quem ſaepe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophiſtas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damaſcenus οὐκ ἔστιν ὅτῳ τὰ παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut teſtatur ipſe in *Exc. Valeſ.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diverſa, *Lyſias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. Aeſchinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἑταίρων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σκάλμ ἀμφιφόρου· ut περὶ ὅρμια ἀδειράγῆναι apud *Dion. Caſſ.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir ſummus, quum ſententiam exponeret; *univerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, apud proximum cauponem perit:* κάπηλος iſte, & illa σκάλη impactam navim diffringens ipſe eſt AEſchines, quod alio loco clarius oſtendam. Proferunt autem, & pluribus illuſtrant hunc ſcriptoris noſtri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Juſt. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. *T. H.*

Ibid. Ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergaſtula. Ludov. Creſollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas.* Nam talem aliquam ſupponere debemus, ut pag. 153. *J. G.*

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philoſophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, ſic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. *G. C.*

41. Δίων] Edd. omnes præter *J.* δίων mendoſe. In L. etiam recte δίων. *M. du S.*

43. Οὐ πόρρω τ. π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & uſus, quod feſſis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, ſed ſuburbanum. *J. C.*

44. Οὐδ' ὀπτῆσαι] Legendum ὀπτῆναι & διειλῆφός. *J. Br.*

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ † τὴν ἀρχὴν αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ παραδοχῇ † χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, κἀπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τῷ ὀνόματος. ὑ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν ἐθέλουσι παραδείγματα, τὴν τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τὴν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τὴν περὶ τὸ πρόσωπον τὸ αἰδέσιμον, καὶ τὴν ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις τὴν ἀφροσύνης τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου.

Παρήνει δὲ τοῖς συνοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλλεσθαι

tot annis ne invisere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura istarum rerum nullius domini sumus, lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum justum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia hæc compositam mentem morumque mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agen-

a Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μηδ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μήθ' ὑπερτίθεσθαι *V. 2.* μήτ' ἀναβ. Margo *A. 1. W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι διωμ.] * Λευκιανῦ Ϲ τύπίγραμμμα,

† Ἄγρὸς Ἀχαιμβρίδου γενόμιλω πότε, νῦν ὃ Μενέκτεω
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ τῷ δὲ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε * *V.*

* Λευκιανῦ] Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυχὸν unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post ποτὲ addi καὶ τὰ ἑξῆς, & *cætera*, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἄγρὸς] In *C. V.* erat ἄκρος & γείμη. recte vero πάλιν. *T. H.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obs. Crit. p. 59. inprimis accuratissimum *Sylburgium* Praef. *Pausan.* p. 928. *T. H.*

46. Αὐτῷ εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνθ' βροτοί.
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non possidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum nostra dispensatio est.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedet in usum
Nunc mihi, nunc alii. *A. V.*

Αὐτῷ εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. eleganter admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Τούτων μὲ φ. οὐδενὸς &c.] Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Venusinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil possit similius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia juris,
Postremo expellet certe vivacior haeres.
Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus erit, nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi nunc alii: quo circa vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus. *J. C.*

48. Νόμῳ ὃ Ϲ παραδοχῇ] Sic in Timone, sive Misanthr. μεθιστάμενα ἀεὶ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, sive Contempl. τὸν οἰκέτην δὲ, καὶ τὴν ἀγρὸν, καὶ τὰ χρυσία, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβαίνειν τοὺς δεσπότας· haec apud *Lucianum* passim. *Lucianus* sive is sive alius poëta:

Ἄγρὸς Ἀχαιμβρίδου γενόμιλω πότε, νῦν ὃ Μενέκτεω,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ τῷ δὲ ἐκεῖνος ἔχειν με πότ' ἦτο, καὶ πάλιν ἔστω.
Οἴεται, ἐμὲ δ' ἄλλος ἀδικεῖ, ἀλλὰ τύχη. *J. B.*

Ibid. Τὴν χρῆσιν &c.] Nostra sunt *usu* non *mancupio*, ut loquebantur Jurisconsulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus usu.* *J. C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται] Ea passim in *Luciano* sed praecipue in Charont. sive Βιωσκομ. *J. B.*

51. Παραλαβὼν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate.* *T. H.*

53. Παρήνει] Nigrinus, ut ex orationis serie manifestum

agendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus præfinientibus, aut festos dies, aut solennes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus atque laboribus sustinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & si qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere

λεως τὸ ἀγαθὸν, ὅταν τὰς πολλὰς ποιεῖν, 60 προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων δεξομένους τὸ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι καὶ πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τὰ τοιαῦτα καλοκαγαθίας φιλοσόφων, οἱ ταύτῃ 65 ἄσκησιν δοκοῦσι τῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τὰς νέας ἀντέχειν καλαγυμνάσωσι· τοῦτο μὴ δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ὀπιφανείας αὐτῶν καλαξύοντες.

70 Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς καλασκευάσαι, καὶ τὰ ἄριστα παιδεύειν ἀν-

θρώ-

[b] Ποιήσειν] ποιῆσαι Margo *A. 2. W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψεύσεσθαι.

festum est: lapsi sunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρέχει. *T. H.*

58. Μὴ ὑπερτίθεσθαι] Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. Ἀμέλλητον εἶναι] Dignum philosopho praeceptum, quod & *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gatakero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν ἀεὶ προθέσεις ἐπὶ προθέσεσιν ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἐπὶ προθεσμίαις, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσέξεις σαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβαλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solennia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύειν scriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲ δεῖν] Exponere licet ἀφ' οὗτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι· sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲ ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth.* Encom. p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem, καλαγυμνάσωσιν, ἵνα μὲ δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. οἶδα δὲ καὶ πάνυ σωφρονοῦντά τινα Σωκράτει συνόντα, ὃ φοβυθὲν μὴ ζημιοῦτο ἢ παίοιτο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, δίψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δέρειν. *Libanius* etiam Or. περὶ τῶ Τάξ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲ ἀφ' πληγῶν ἐ μαστίγων περᾶσθαι νουθετῶν ἔφυγον. & περὶ Συνθηκῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας ἐ κολάσεις ἐ ἀνακοπὰς πυρὶ ἐ σιδήρῳ σωτελουμένας ἀφθεσμοθετῆσαι dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὅτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε ἐ τομὰς ἐ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibimet ipse admovere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in Σουπριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praeposteram formandae pietatis instrumenta non spreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cresoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen respiciat pro certo affirmare non ausim. *M. du S.*

Ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐσχάζοι, ἵνα μὴ τὰς δυνάμεις ὑπερτείνων ἐλέγχῃ. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ὑπὸ ἀλόγως ὑπερτεινόντων· ἵνα δὲ καὶ αὐτὸς εἴδοι, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμέλει τῇ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον ἀναχείμενος.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehenſionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo eſſe dicebat, dum præter rationem ita ſupra vires intenderentur. Unum autem etiam ipſe vidi, qui cum jam ea apud illos mala degustaſſet, audita ſtatim vera doctrina, irrevocabili curſu aufugiens inde, ad ipſum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ὑπερᾶς, τὰ ἄλλων αἴθις ἀν-

29. Jam vero ab iſtis ad alios digreſſus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ὑπερτάττων] Talis eſt βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui ſolet τοῦ ἀπολούσθαι ὑπερθῦναι μείζονα φορτίον ἢ δύνασθαι φέρειν. *J. B.*

78. Ἐπιταθέντας] Caſtiga ὑπερταχθέντας. *J. Br.*

81. Ἀμιταγρεπτί] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὰ ἀθύρματα αὐτῶν] Hæc παροιμιώδη tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J. B.*

86. Τὸν ὑποδρόμων] Hanc ὑποδρομίαν multis verbis deſcribit Autor de cauſis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paraſ. omnes paſſim. *J. B.*

Ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων ἡλικίας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam ſcilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχὰς δὲ ἐξῆσαν, & ne diſſimulem, vix ab ea ſententia diſcedo. Notum eſt; quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas ſeditiones excitarint, adeo ut ſæpe militæ opus fuerit, ut ſedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum ſermonibus, magis agitatum, quam Circenſium eventus, & Praſinorum, Venetorum, Ruſſatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non poſſum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobiliſſimi agitatoris imaginibus loquitur, ſic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuſo permaduiſſe croco?
Quam non ſenſuro dare quadrigenta caballo,
Aureus ut Scorpi naſus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero teſtatur equo Circenſi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum ſimulachrum. Itaque non mirum, ſi agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuiſſe autem in circo poſita ea ſimulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi conſentaneum videtur.

87. Εἰκόνας] Vide Inſcript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide ſermones habuerint, egregius oſtendit *Joh. Chryſoſtomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ πρὸς τὸν Στοφίαν καὶ τὸν ἵππων ἀμιλλας ἐκτεθηθότες καὶ ὀνομάζοντες καὶ ἀγάλλοντες ὑπὲρ γένους καὶ παίδιά ἐστι ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰκότως μὴ ἀκριβείας ἐπάσης, καὶ ἐν ζωῇ καὶ ἐνεργείᾳ θρόμων. Equi præſtantiores ſuis nominibus inſigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curioſam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiæ proci Marmacis equæ fuerint appellatæ: vid. *Pauſan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodoſ. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Boryſthenes eſt apud *Dion. Caſſ.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith* p. 121. Phoſphorus *Auſonii* Epit. 35. *T. H.*

90. Ἐπιλήπτους] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* *J. P.*

Ἐπιλήπτους] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro ſtudioſis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapſu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & verſio Lucianum non adſequitur, & male periodum hanc majore diſtinctione ab præcedente ſeparant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* At mens Luciani eſt. *Multus enim profecto eſt in equis furor, & multos, qui graves videbantur eſſe, redarguit*; eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum eſſe, in iisdem nugis inſanire oſtendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illuſtrationem hic apponerem inſcriptionem, quam ex ſchedis Peireſcianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Fac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetuſtatis imago vivam fere vim afferat. Ea ſic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

S'ANIPPO CINIS. X		HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus, & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

ἀνθρώπων ἐμέμνηλο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει παραχὰς διεξῇει, καὶ τὸ ὠθισμὸν αὐτῷ, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸ ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων ἀγλολόγυς. πολλὴ γὰ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπ.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρυ δράματος ἤπτελο τῷ ἀμφὶ τὸ νεκυΐάν τε καὶ ἀγθήκας καλινδυμώων, προσιβείς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸ βίον προϊέμενοι, τὴν ἐν ταῖς ἀγθήκαις λέγων, ἵνα μὴ λανθάνωσι τὸ σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

BUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C CALLID. AF. BALLIST. AF. CC
QUOS EQUOS C.

J. G.

Ἐπιλήπτεται] Vere aſſerunt *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ἢν πόλις κῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καλαμβάνομαι· συγχύσει ἐ ἰλίγγυ καὶ ἐπιλημμάνος. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ἐπ. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σκ. c. 5. & 9. Δ. XVII. *M. du S.*

93. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸ βίον προϊέμενοι, τὴν ἐν ταῖς ἀγθήκαις λέγων, ἵνα μὴ λανθάνωσι τὸ σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

προέρται, ἢ ὃ ταῖς ἀληθείαις λέγω, 95 veram emittere, ea intelligens, quæ in te-

sta-

96. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι, &c.] *Ne e veris ſuis ſermonibus quidpiam incommodi capiant*: nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J. Br.*

Ἵνα . . . . .] Senſum hujus loci, quem interpres adſecutus non eſt, explicat *Briſſonius* form. l. VII. mox ab initio. *A. V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deſerit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiſcere Romanos, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii famam alterius læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio? Quæ ſpecies prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu *If. Caſauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inſpexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex ſua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant: hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuæ veriſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento, neque id contingit niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non ſentiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) lætari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac læſerint malo voto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſſint. Hæc ſimplex & ipſa *Luciani* ſententia. Nam cur ἀπολαύειν ſumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui eſt in Timone §. 2. qui ſic ad Iovem. ὅταν δηλόν τινα ἐπιτρατεύσας δεηθῇς αὐτοῦ, ὡς πῦρ μὲ ἢ κεραυνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δῶναι, μόνον ὑ τοῦτο οἰηθῇς ἀπολαύειν τῷ τραύματι, ὅτι ἀνεπλήσθησαν τὸ ἀσθένειαν ubi Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem eſt alius, qui præter duas poſtremas voces repetit, & ſub titulo obſervationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum, ſi vel ſententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adſequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Timone, ubi pari modo ἰκαινὴν ἀπόλαυσιν αἱμάτων, atque ipſi Iovi attribuunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo*, *ad hoc ſolum*) *exiſtimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo ſtolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reſoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectiſſimus ſenſus. *J. G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, ſed minime corruptus. De teſtamentis ſermo eſt, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem ſuppreſſis, integra ſemper manſit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre ſufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accuſatus, & mori jam certus, *ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæſaris compoſuit; ipſi* (Tiberio) *fluxam ſenio mentem, & continuo abſceſſu velut exſilium objectando. Quæ ab heredibus occultata, recitari Tiberius juſſit: patientiam libertatis aliena oſtentans, & contemptor ſua infamiæ*; &c. Nigrini ergo jam facile mentem perſpicis, *omnia Roma præter teſtamenta, adulatione aut metu falſa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Vide etiam apud *Valerium Max.* quomodo illuſerint ea ætate hominibus Romani, hæredes ſe eos ſcripſiſſe per totam vitam profeſſi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde conſtat, laceſſebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X. XXI. & Τιμ. 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque ſenſu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Briſſonius* de Form. lib. VII. poſtquam monuerat, accuratam fuiſſe veterum in teſtamentis ſcribendis diligentiam, teſtamenta ſpecula eſſe morum cujusque, teſtamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. eſſe, quibus omnem affectum fatemur, haec ſubjungit: *Quod & ſenſiſſe videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μόνα φ. &c. *Quibus verbis, quorum ſenſum interpres adſecutus non eſt, hoc ſignificabat, Romanos veras demum voces tum cum ſuprema ſua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in teſtamentis patere, nec, dum vivunt, ſua ipſos veritate utifrui, ſed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam eſt ingreſſus *Jac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ.* ne veritatis ſuae detrimentum patiantur. *Nam* ἀπολαύειν *in malam quoque partem uſurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate ſua depellantur, *quem auctoris ſenſum non aſſecutum* Briſſonius *Praeſes aſſerit.* Hoc enim ſignificabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis ſuae damnum capere, idem puto, ac bonis avi-*

ſtamentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας.

avitis, aut juſta haereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro δικαίῳ, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Iſ. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: *Μίαν φ.* &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quum ſimulate egerint, veram suam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὸν πλοῦτόν τι καὶ τὰς ἀληθείας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praetérire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum effluéret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλινδεῖσθαι, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: *ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum:* quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὸν πλοῦτον τε καὶ τὰς ἀληθείας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀπὸ ἐκκλινδεῖτο ὁπότε τοῦ πιφάσθαι αὐτὸς βέλτιον ποιεῖν. *Iſocrat.* περὶ τ. Ἀντιδ. p. 316. B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδουμένων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους ἐν τοῖς δακτύλοις τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde *μίαν φωνὴν ἀληθῆ προίεσθαι* ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri:* cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid cum ipſo vitae in fine conſtitimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profuturo dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim intereſt, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum mali judices, quamdiu illa depravat ſpes ac metus, ac inveriſſimum vitium voluptas. Ubi mors interclusit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam cura ſanctiore* (vides *μίαν ἀληθῆ φωνὴν*) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι vero pro εἰ μὴ ἐκ ἀπολαύσωσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. T. H.

6. Ἐσθῆ-

ἃ δὲ ἐγὼ μεθ' ἑαυτοῦ λέγοντος αὐτῶν γελᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκαλύπτειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαλαφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν ἐν τῷ βίῳ τιμίων· οἱ δὲ καὶ θεραπεύειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς σφήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ ἐν τῷ τελευτὴν διαμένοντες.

Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

Εἰκάζειν οὖν ἦν ἐξ ἧς τί πέπραχε τούτοις τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τοῦ μετὰ τὸν βίον διαθησόμενοι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ἄλφιτον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis

ἃ Ἧξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur μελέτη de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J. B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo politos omnes sepeliri jussit. *G. C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brissonius* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν τελευτῶν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, conveniet utique multo melius ἔτι καὶ & ἀφαιρούσῃς & mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro ἐν τῷ μετρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παρήνεσαν μὴ πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀτλικώτερον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βῆς ἐπὶ γλώσσῃ, τοὺς ἐν τῷ διοπτεύοντας παρησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T. H.*

7. Ἧξίου] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Lucia.no* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἧξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T. H.*

Ibid. Τί πέπρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J. Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τι ἢ ἀρωμάτων ἐχούσης] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τὸν μὴ πινόντων, ἰνίων ἢ προτούντων. *Th. M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τι ἢ ἀρωμάτων ἐχούσης] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μὴ κρόκου vel κρόκου ἢ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio angusto pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J. P.*

21. Μετὰ κρόκου] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκου: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Malvyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκου efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J. B.*

Μετὰ κρόκου] P. etiam. Vide *Plutarch. συμπ. Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quae de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. *M. du S.*

Μετὰ κρόκου] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκου rescribere vereretur: audi *Crescollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consuevisse) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, irrupoſioις μὴ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐγχέοντας, τὰς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένας ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ὡραῖον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ Φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ὡραιονομοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ ὡραιδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πάλειν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ὡραῖ θύραν εἰσ-

διά-

b Κρόκων] κρόκον A. P. Edd. priores κρόκου. c Ἀρωμάτων] ἀκροαμάτων L. d Τὸ ἐν καιρῷ] Τὸ δὲ ἐν καιρῷ Ἀ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας J.

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρόκου τι κ. ἀ. ἐκ. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὴ κρόκων· *intelligit enim Lucianus quam ſparſionem vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis:* κρόκον ῥαινόμενον *Græci vocant, Ovidius* liquidum crocum, *Corycium* imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸ οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κιναμώμοις ἢ κρόκοις ἰφθίνοντες, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τόσων, ὡραιόμηνος, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρόκου ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκροαμάτων eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐγχεῖν μὴ ἀκροαμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκου & ἀρώματα, vel οἶνον μὴ κρόκου τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque; familiare Medicis non ſolum οἶνον ἁλῶναι, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥόδου. *T.H.*

12. Μέσου χειμῶνος] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* illa *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat.* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu.* Plura dabit *Def. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T.H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ δὲ ἐν καιρῷ & κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελῆ ὑπερφρονοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντες ὡραῖον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quæ pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quæritur, optimum vidatur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honeſtum. *J.B.*

Ibid. Παρὰπλαιον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ὡραία καιρὸν ἡδὺν τίκτει βλέπειν. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J.Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίνου. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T.H.*

22. Παρὰ θύρας] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J.Br.*

Παρὰ θύρας] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G.C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν ὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν.

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat talé voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κἀκεῖνα ἔλεγεν; ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεὸν, ὅτι προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιᾶτο τοὺς στεφανουμένους, ὅτι μὴ ἴσασι [a] τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ ὀσμῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τοῦ στεφάνου] στεφ. τους. Margo *A* 1 *W*.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quædam Romæ natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δυκᾶμεν τῇ αὐλείᾳ τοῦ τύφου ἀποκλείοντες εἰσάγειν τὴν παραθύρου. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ ὠθούρᾳ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quinquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſum incitari*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſum*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Grosovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo interſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, ſed ὠθοῦ: verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem ὠθοῦ τὸν ἱππέα *pro κατά*, nequaquam reſpondet ad illam; quanta erat in *H. Stephano*, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodæus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ ὠθούρᾳ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀρχ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τοῦ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τοῦ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μέμφεθ' τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τοῦ τ. τὸν δ. Ϙ.] Neptunum. *J. Br.*

Τοῦ τ. τὸν δ. Ϙ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τὸν τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non

iis

bat, juxta ipſum, quam proxime fieri poteſt, ſpiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curioſam compoſitionem ſectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia ſuſtinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

σθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε ἢ ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τ ἡδονῆς.

35 Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τ σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων πολυεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. [c] ὑπέφαινε γοῦν τεττάρων δακτύλων αὐτοῖς ἕνε-

b Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. c Ὑπίφαινε] ἀπίφαινε Margo A 1 W.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις τ ἀπὸ ταύτης μαρτὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγ[ος], καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεττάρων δακτύλων μῆκ[ος] * ἐκτεινομένου. V.

* Ἐκτεινομένου] Ἐκτεινομένη scriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic ſonum τῆ I & EI. J. C.

lis ſolis. Nam & caput coronare Græcis etiam uſitatiſſimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipſe, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipſum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuiſſe teſtis eſt luculentus:

Δότε δ' ἀνθέων ἑκάτερ
Στεφάνους δ' οἵους (*Caſaub.* in ſuo Cod. legit ὅπως) πυκάζω
Τὰ μύτραά μου πικαίου.

Sic apud *Lucianum* ipſum δικ. c. 16. *Polemo* deſcribitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηθισμ[ος]. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Caſſ.* 5. epiſtolam; *flores de CAPITE, collo, & ſinu militi excutis.* ubi hi ipſi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, deſcribere piget. Conſule *Paſchal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* viſum, ſed *Philoſophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem aſſignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluiſſet caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata ſunt, odore, præter uſum primarium, etiam inſuper gratis. Idem autem ſentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, ſed pedes delibutus*, ajebat odorem inde ſurſum ad nares ferri, qui a capite in aërem fruſtra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J. B.*

Ὑ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th. M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχρην αὐτὸς σίφιος] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympoſ. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius cenſere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑπόθυμος δ' ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ἃς περὶ τοὺς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐκ μαθεῖν ἐκ τ' Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντ[ος] ποιήσεως, id eſt, *hypothymis & hypothymiades corona ſunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcæi & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τῆ ὑποθυμιάζειν a ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum poſitæ cerebrum ſuo ſuffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J. P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus eſt ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Heſychio* pro Ὑποθύμι[ος] propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμίδες cur dictæ fuerint, exponit. *T. H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῦ ἀναστᾶν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque ſtructuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adſciſcit pro Subjunctivo, exemplis probat: adſentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, ſervata vulgari forma. Utrum malis, haud ſane multum intereſt. *T. H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo ſpatio e cibo ex ore in ſtomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo eſt de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγ[ος], καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ' δακτύλων μῆκ[ος] ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit ſæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J. B.*

ἕνεκα πάντα ποιεῖς τὸν πόνον, ἐφ' ὅσῳ ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. ὅτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπλαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι τὸ ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξήει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικρῶν δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐφάνη, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο ἐν τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶν τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἂν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δεηθῆναι μὴ δέοι, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαινόντων ἀλλοτρίων δέοι προσφερομένων, καὶ ἀνέχοι φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

causſa totum hunc ſuſcipere laborem ſolere, quorum menſuram vix longiſſimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, ſuaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Reſtare igitur, ut illam, quæ velut in transcurſu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem abſurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philoſophia iis ſuppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem proſequentium, contumelias, eos qui ſervis impoſiti geſtantur, ac quaſi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odiſſe viſus eſt, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex ſervis clamare oportet & admonere, ut ante pedes proſpiciant, ſi quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum ſit, atque commonefacere eos, (id quod abſurdiſſimum eſt) quo ſcilicet ſeſe incedere meminerint. Indignabatur itaque, ſi, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac ſani, ad proſpiciendum opus haberent, ac ſuſtinerent voces audire, quæ miſeris hominibus &

excæ-

42. Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Ut ſequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & ſimilia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσῳ &c.] *Chryſoſt.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῶν τυφλῶν λόγους, μέχρι τοῦ φάρυγγος εὑρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέστη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc ſententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior ſenſum voluptatis produceret, collum ſibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praeſtat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Haec ſaepenumero confuſa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In ſtomachum ingreſſu.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφίᾳ] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλύς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere poſſunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen.* *Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpſione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον ἢ βαδίζειν οὐκ ἰδίλετε, φέρεσθε ἢ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δ' ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικρῶν ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. ſc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te ſuperbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, ſi ego fuſtem ſumpſero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eferre*: quam vocem, quoniam non ad ſalivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla conſtat, nec jocus ullus, ſi librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum lebrata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium inten-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτέλλοντες.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἥσυχον αὐτῷ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ περιέμενον. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δή χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταληφθείς, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καταῤῥέομαι, τοῦτο δὲ φθεγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. εἰ γὰρ ἐξεπίπλησε, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐπεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινὶ ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μετοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οἱ μὲν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτεί-

νατ-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemæo Euergete: ὁ πομπῇ ζῶν ἐδὲ πατῶν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαετοφορούμενος ἐκαθέζετο. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Προϊόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Προϊόντας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαύειν parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἡ ὠθισμὸς] Caſtiga ὠθίζειν. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένοις] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῖες, εὐτονώτερον ἢ δέοντος ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτοντο μὲν ἢ ἦτοι τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῆς οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀδρανείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέστελλεν.

to, vehementiori quam par est impetu telum emittunt: & hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittæ autem ipsorum non manent, sed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt, sed languente impetu, sæpenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leviter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissæ fuerunt.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τὸν

37. At qui bonus jaculator est, atque huic no-

a Ἐπ' ἰχυρᾶς] ὐπ' ἰχ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τῆς ἐπιξύσαι μόνον. V.

97. Τῆς ὁδοῦ] Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τῆς σκοποῦ. *M. du S.*

Τῆς ὁδοῦ] Imo τῆς σκοποῦ, ut ex sequ. patet: ἡ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀκ. φόν. ἀπ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἧξεν ἐς ὁρῶν ἐς αὐτὸ πορείας ἔξενεχθέν· & p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ἐπελθών· neque aliter ipse mox *Lucianus*, ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ. Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit hæc lectio. *T. H.*

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. *M. du S.*

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν ὃ οἱ ἐσσίον ἄχρις. *J. Br.*

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαύσαι τρῶσαι ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐν τῷ λιχνῷ. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. *J. B.*

9. Ἐπ' ἰχυρᾶς] Lege, ἀπ' ἰχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ' ἰχ. Tum ἅπτεται τοῦ σκοποῦ pro ἅψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. *T. H.*

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. *J. Br.*

Οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, ἔστε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων] Mirum est *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρμὸς τεύχει ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλα ὃ Κρῆτές γε περὶ πρόλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα περιλίγδην.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ δὲ Κρῆτες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάττοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionysius Halicarnass.* lib. 7. ὅτε τὸν Διὸς τιθηνούμενον δέλεαρ ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, *quando Iovem lactentem delectare volebant armorum strepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους δὲ αὐόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσληφάμενοι μῦθον καὶ περὶ τὸν Διὸς γενέσεως. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiastes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εὑρηκέναι. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis ; principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet , num valde mollis , num rurſus nimis ſolidus , & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet , tum demum tincta ſagitta , non veneno , quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur , neque opio , ut Curetum , ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta , certo jam jaculatur. Telum autem , valide quantum ſatis eſt impulſum , eousque penetrans ut inhæreat , intus manet , & multum medicamenti emittit , quod videlicet diſperſum , totum circumquaque animum ambit : hinc eſt , quod oblectantur , & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit ,

τῳ ὁμοίῳ , πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται ἡ σκοπὸν , εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς , εἰ μὴ στερρότερον ᾧ βέλος· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ , τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ἔστε ἰῷ , καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται , ἔστε ὀπῷ , καθάπερ τὰ Κυρήτων , ἀλλ' ἠρέμα δηλητηρίῳ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως , καὶ ἀφικόμενον ἄχρι οὗ διελθεῖν , μένει τε , καὶ πολὺ οὗ φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον ὅλῳ ὑπὸ κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες , ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον ,

ησυ-

contra ſeipſum pugnans , ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum , εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor , & ejus uſum docuit Cretenſes , non erat notus arcus Curetibus , qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi , & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus* , qui de Scytharum ſui temporis more loquitur , non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo , & ratio vult , ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter , &c , ſi mihi credis , leges , καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus , qui ὀπῷ interpretatur *reſina* ; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem , aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχήν , cui nomen proprium eſt ῥητίνη pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti ; unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco* : opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno , quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur , quorum ferax eſt Creta , & indiga Scythia , regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas , qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum ; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere , quam , ut ante me fiebat , *reſinam*. *M. du S.*

17. Κυρήτων] Mitto , quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius* : de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus , qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant , quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum , ſed ipſa inventione nobiles : a natura regionis , quam incolunt , rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur , quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur : quinimo vel Jovis ibi nati , vel , ut alii tradunt , Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit : Excerpta *Theodoti* : καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres ; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror : nec probandum , quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema , *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida* , ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius* , pene dixi ſolus , AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta ,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni ,
Parthus , ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικῆς τινὸς Κρητὸς τῆς ἐκ Φάρου τοῦτο· quod ſi exponamus , *a Cretenſe quodam , qui ortus fuerit oppido Pharis* , effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc , ut ex ipſo Scholiaſta patet , non minus incertum , quam quale fuerit , & quomodo confectum Pharicum , fatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſanlem viperinam praepararent , exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Ἀ. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum , ſed & ſuccis letiferis : ὁ Αἰθιοπίας γὰρ ἡ τοὺς αἰγοὺς χρίουσι ῥίζα τίς ἐστι θανατηφόρος· ὁ δὲ Σκύθαις αὐτή τε καὶ ἑτέραι πλείους , ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

18. Βάλλ'

ἠσυχῇ ἄρα ζ φαρμάκῳ ϯ ψυχὴν θεο-
θέοντος. ἐπεὶ δ' ἦν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ
ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

Βάλλ' ἔτως, αἴ κέντι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Ὥσωρ γὰρ οἱ ζ Φρυγίῳ αὐλῷ ἀκούοντες οὐ
πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ
Ῥέᾳ λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος
ὑπομιμήσκονται ζ πάθους, ἔτω δὲ καὶ φι-
λοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυ-
ματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι οἰκεῖον τῇ
φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ
θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελή-

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ἔτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J. Br.*

Βάλλ' ἔτως] Ex Il. 4. *J. B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G. C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνειν hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θιάλλεται, νυμφόλεπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λῆψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τοῦ πυρετοῦ λαμβάνειν solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τὰς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθίφανται, ἀνῦται, ἀνάκειται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δ' αὐλητὴς ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δ' τὰς μίτρας ἀπερρίψαντες &c. Mox lege ἔτοι δὴ non δέ. *T. H.*

38. Τῷ λαοῦ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J. Br.*

Τῷ λαοῦ κιχαρισμένῳ] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J. B.*

44. Κἄν τινας ἑτέρους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δικαῖοι post μανίας, inserendum, & pro ἀφεθῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen γυμν. c. 6. & ἀποφρ. c. 25. Consule finem φιλοψ. c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀφεθῶσι] Nihil est causae cur saniissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci ἀφιέναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ἔτως ἀφεθῆναι, ὥστε &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ ἀφεθείη ὑμᾶς ἀπόρους, ὥσπερ διέθηκεν, si vos ad inopiam redegisset, *ut fecit.* *AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. τὸ γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ὡσαύτως ἡγήσεσθαι ἀφεθήσειν *eum enim, qui res suas male administrarat, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς ἀφεθεὶς τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ὅτου διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φοντ μηδ' ἑτέρων ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea insania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morsu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque insaniæ istius multiplex successio. LUC. Itaque etiam ipse nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud necesse erit

θεὶς τό με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆ ἀμβροσίας, ἡ δ' ὃς λωτῷ κεκορεσμένος. ὥστε ἡ μέλαξυ σῦ λέγοντος ἔπαχόν τι καὶ τῇ ψυχῇ καὶ θαυσαμένη, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ χύ σὲ εἴπω, τέτραμαι· καὶ μὴ θαυμάσης· οἶδα γὰρ ὅτι καὶ οἱ ὑπὸ τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀφθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμμεθαίνει γάρ τι τῷ πάθει ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται ἡ μανίας ἀφαδοχή. Λ. ἐκεῖνα καὶ αὐτὸς ἡμῖν ὑπεράν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα τῆς θεραπείαν εὑρεῖν. Λ. τὸ δὴ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποιῶν ὁ Τηλέφιος ὕστερον δίδωσι τὰς ἀρχαιρέσιος, *qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere sibi conciliaris.* Idem K. II. V. p. 86. v. 15. Diversa paulum ratione Plato Charm. p. 468. C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποπιπτῇ καιῶν ἀφτιβότι τὰ ἑαυτῆ ποιήματα. *Marsi. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas: *historionem inepte sua poëmata recensentem*: tu cape: *ut poëta successor actori male sua poëmata* (in scena) *recitanti*: quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Παυσανίου ἢ καλῶς Ἰλιάδα ἢ Ὀδυσσείαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων ἀφτιβότα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I, 58. 62. ὥσπερ γὰρ ὁ παῖς ἐκεῖνος βούλεται τὰ ἱππάκλου ἀφθῆναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν (Oppium a Laodicenis traditum) ὁ Μιθριδάτης ἤθελεν ὅπως ὁ τιτᾶνος ὁ βούλεται ἀφθῇ τὰ ἱστημένα. *Alciphr.* II. Ep. I. p. 200. ὄψομαι τί μοι ἀφθήσει ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur: Philo de LL. Spec. P. 791. D. 793. C. Cont. p. 895. E. πάσχουσι οὐκ ἐλάττονα ὧν ἀφτιβώσιν ubi πάσχω illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, οἱ καιρὸν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοῖς προδεδωκόσι, &, τοῖς καιρὸν τι προξενήσασι ἀντιδεδώκασι quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύντα & Ἀμυντόρου. *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. ταυτὸ δὲ ἔμοιε ἐμπαθόμενον ἀφτιβώσει, *similiter ac leonem, irruentem versum repellens interfeci*: nequicquam in ejus loci sententia Interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, ἀφτιθήσει hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi Medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocularum detrimento facile sanetur: ita lege: εἰ τις αὐτοῦ μόνου (si quis μόνοι, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινας ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel ὕστοι) ἔκ. γ. cur enim Lucianus rotundam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. τῶν παρόντων δή, ἦ δ' ὃς, τί δεῖ αὐτὸ ὁρμᾶσθαι, πλαγιάζειν τε ἐφ' ἡμᾶς ὥσπερ ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχοντες ἰχθῦος ἀγχιστέρω &c. quam a viperae morsu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷν] Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando: καὶ ἐν αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. Ἐρᾷς] μανίας. *J. Br.*

52. Τὸ τῦ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege τὸ ἅμα τῦ . . . *Telephi* historia nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid.* *M. du S.*

Τὸ τῦ ἅμα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi:* τὸ τῦ ἅμα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. *At dubitari etiam possit fortassis an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

πατῶν. Ε. πατέρων αὖ λέγεις; Α. ὃν τρώσασθαι ἐλθόντας ἰᾶσθαι τὸν δυσκαλῶν.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τὸ τῆς Περσέων, τὸ τὸ ἄνω τοῦ Νείλου, τὸ τῶν ἀνεμίων εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τὸ τοῦ γυμνάσιον ubi monuit etiam *Berglerus.* Emenda *Longum* p. 87. τὸ τῆς πλουσίου perperam τῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ε. 295. τὸ τῆς γεγάντων, vetustiores Edd. quod male postea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ τρωσθῆν] Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* & *Broukhus.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Kenchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Lucimi* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in Accessu ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τῆς ἀνοίας p. 47. F. locum, quia hisce Lucianeis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: ἐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριστῖνι λόγχης δίλογχος ἴσπασε, ἀλλὰ & τὴν φιλοσοφίας ἐμφύσημα νόσους ἀσχήμων αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἴασται. Hinc pene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῆ λόγου, ὃ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & sophisticum acumen *Aeliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* *T. H.*

Δίκη Φωνήεντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τ ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι [a] λέγον πάντων τ ὀνομάτων διπλῶν ταῦ ἐκφερομένων.

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σῖγμα adversus Ταῦ apud judices septem Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici τῶ proferri solent.

2. Quum-

[a] Λέγον] λέγων *F. B* 2. *P.*

Δ. Φ.] Quo tempore scriptum hoc fuerit incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντ.] Argumentum illud deest in Mss. autoris tamen censendum est. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντ. Ἀρ.] Hanc formulam accusationis *Schol. V.* etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι λέγον praestat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud τῆς, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας τῆς ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Cetera de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀριστ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuisse *Aristarchum*, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Aristarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico summo locutus, *Aristarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico summo, debebatur. *M. du S.*

2. Ἑβδόμῃ] Septimum mensis diem alibi etiam *Nostor* juri dicundo in ejusmodi judiciis causis assignat; ut in Δω. c. 12. ὀνω. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. λουτρ. c. 16. Erat autem Apollini sacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων & ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales judices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse has vocales isti judicio praefuisse, non alias literas; quae cui judicio praesederunt, oro? Nescio an bene *Bolarus*, *constitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina.* Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & *P.* hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Καταί-

8. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωκήνσα δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικεῖμην ὑπὸ τουτοῦ τοῦ ταῦ, καλαχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καλαίρετο ἔνθα μὴ δεῖ, ἐβαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάττοντα πρός τε [a] ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ εἰς τοσοῦτον ἦλθε [b] πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπᾶν, ἤδη.

a Ὑμᾶς] ὑμῶν C. b Πλεονεξίας] πλεονεξίας τε C.

9. Καταίρετο] Καταπλέοντος, κατερχομένου, V.

15. Οὐκ ἀγαπᾶν] Οὐκ ἀρκούμενος, V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καθαιρῶντος ἔνθα μὴ δεῖ. F. G.

Καταίρετο ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιεῖσαι ἀλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. H. p. 606. ἐκεῖθεν ὃ καταῖρεν εἰς λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καλαπλεῖν exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίρεσις ex quo facile eſt priorem emendare in Καταίρεσις, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένι καὶ ἀγορᾷ δέχεσθαι volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Heſych.* Καταίρασιν, πλέουσιν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μέλισσαι ἐπὶ τὸ τραχύτατον ἕδρας θύμου καταίρουσι· parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀπαιρούσας μὲ ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθαρμοζομένους ὃ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἀπί τι ὃ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπῆραν, ἀφῆσαν lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρίσατο, ἔπαθεν. Ἀπῆρε, μετέστη confer Ἀπαίρει &c. T. H.

12. Φυλάσσοιλα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes Φυλάσσοιλα pro Φυλάσσου, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἰσχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ τὸ γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. κἀμπεφαμαι, διδοὺς μὲν τοῦ χρόνου τὸ τοῦκα τοῦκα ὀνομάσαι. & ipſum Σ, κἀγὼ μὲν τοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μίαν μὲν τὸν ὀλίγον ἰσχίαν, τετταράκοιλα λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγων ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἔτι ὃ τίμαιον καὶ τὰ ὅμοια ἐπιτιθέμενον, ἰδία ταυτὶ λέγειν, &c. Peſſime. Lege λέγων. J. F.

Φυλάσσοιλα] Monet *Jenſius* de Φυλάσσων, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. M. du S.

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quæ in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. M. du S.

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, *& potentiam ſequitur ἄνοια, καὶ μὴ ταύτης ἀκολασία*, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. τὸ ἀρχῆ μὲ ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοκλέους γενομένης καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicujus infortunii*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſaepe. T. H.

15. Οὐκ ἀγαπᾶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμενος. J. B.

Οὐκ ἀγαπᾶν] De hoc idem quod ſupra ad Φυλάσσοντα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. M. du S.

ἤδη καὶ πλείω προσδιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω τὸν λόγον τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ μικρόν [a] μοι [b] ὅτι τῆς ἀποβλίψεως ἐπέρχεται τὴν ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστίθησι, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποβλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ τὸ γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, τὸ ἴσον δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν ἐστὶν ὑμᾶς, οἱ διακρίνετε τὸν ἀλλὰ τὸ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἔξεστι τοῖς βεβ-

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Μοι] μοι Edd. priores. b Ἐπὶ τῆ ἀποβλ.] ἐπὶ τοῖς τῆ ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. c Προστιθὲν] προστιθὴ F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ] Ἀντὶ τοῦ διηνεκῆ * κεκτῆσθαι τὸ φόβου, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοσίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ παλαντευομένης τῇ φόβῳ. V.

Γρ. ἀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τῷ ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐν εἰς τὸ Σ ἢ ψόφος. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege εἰκτῆσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.F.

† Τῆς φόου] An voluit τῆς φόῳ & ψόφος; non puto, legendumque potius τῷ φόῳ. T.H.

18. Ms . . . . ἐπέχεται] Moi legendum esse supra diximus ad Πρ. εἰ σὺ Λ. §. 2. T.H.

23. Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Ms. sic & in sequent. J.B.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου Θ τὰ λοιπὰ γράμματα. Διανοοῦ ὦν. Th.M.

Ἐν ἴ. ϗ κ. τῷ φ.] Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχει. F.G.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & F. Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & F. Ed. integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῷΘ, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam tocdo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. σὺ ἴσῳ δὲ ϗ ἑαυτῷ ἅμα σὺ τῇ ἰσῇ μαχούμενοι. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M.du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Itadum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi dimanseret inter literas locus relinqueretur; atque adeo mens ipse metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior σὺ ἴσῳ τῷ φόβου vel τῷ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & E. F. lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: σὺ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφῳ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus *φωνῇ* literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνῆεντα ἀποτελεῖ, τὰ δ' ψόφους· φωνῆεντα μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Ploto* Theaet. p. 147. E. τὸ δὲ δή, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τὸ ἄφωνόν ἐστι, ψόφῳ τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde σὺ ἴσῳ, σὺ τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *parem loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili, in aperto, in dubio, in incerto, in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβάντες ϗ σὺ τοῦ ἴσου ἦσαν. II, 60. ἐν τῷ γοῦν Θ μὴ σαφῶς διδάξας σὺ ἴσῳ εἰ τῷ μὴ ἐπιμένειν. IV,

unicuique licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea patiatis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus ſum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λαμ-

λομένοις ἀπὸ τῆ καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεαθ, ἢ τοῦτο ὀλιγωρήσειε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλω τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ὀλιγωρῆσαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφήσειε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ προαπολειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ.

Ὡς εἴθε καὶ τῆς ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

da

IV, 60. 61. & ſaepe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεῖ, ἐν εὐτυχεῖ Hel. v. 1243. 1293. &, quae frequentiore uſu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἑτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναί τινι *Scriptor* Orat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς σάφηνας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ παιδάκις ποιδοῖς ἑκάστης ἡμέρας συγγιγνομένῃ modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἑκάστης τιμωμένας ταύτῃ τῇ πόρῃ cujus locutionis haud diſpar eſt ratio: *Lyſ.* p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν ἀληθείαν ἔχει. & verbis ſimillimis *Antiphon* περὶ τῆ Ηρ. φ. Βουλόμην τὸν δύναμιν τῇ λόγων καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. μὲ μὴ τοῖς ποιδοῖς ἐν ἴσῳ θέσθαι ἄφωνον ἵστησιν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: *Heſych.* in Αὐτοξυνῶν. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὖρεῖ ἀιμαλαῖδες in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματαῖδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλαῖδες, ὁ δὲ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει· neſcio, an *Heſychius* ſimili modo ſit emendandus: Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ ἀντικεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ niſi quis praeponat, me non invito, τῳ, id eſt, τινι ψόφῳ. Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſonus aliquis*, vel, *ſibilus*. Κεῖσθαι etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. *T.H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὑμᾶς inſerendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ καὶ] Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit *J. Daviſ.* ad *Ciceron.* de N. D. p. 239. *T.H.*

Ibid. Τῆς πείρας] Attici πεῖραν ἀντὶ τῆ δόλῳ καὶ τύχης, pro *dolo malo* accipiunt. *A.V.*

30. Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur.* Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur.* At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, ὧν προδήλως ἡ τὸ γράφειν πᾶσι δῆτα, ut ait infra. *J.G.*

35. Καθυφήσεῖε τὸν ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demoſth.* in Mid. p. 609. C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πολλοὺς ὀπόσῳ δικαίως ἀργυρίῳ καθυφεῖς τὸν ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Caſſius* XLVI. p. 299. C. καθυφεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde poteſtas τῷ καθυφεῖναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. *Noſt.* in Prom. §. 3. *Demoſthenes* extra forenſes controverſias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων δὲ μεγάλου καιροῦ ἑκάστης ἐκὼν καθυφῆ τοῖς ἐναντίοις δὲ προδῷ. ubi junctum vides προδοῦναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφείμεθά τι τῶν πραγμάτων· pari modo *Joſeph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. εἰδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν καθυφηκάμην. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων δὲ λημμάτων αἰσχρῶν καθυφίεντο τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάττοντο, καὶ προεδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφίεμεν τὸν λόγον, ὧν πίστεως (ἡ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in *Euſebio* H. E. III. p. 97. ſcribitur: *H.* quidem *Valeſio*, quod Mazarinus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque hujus loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus diſtet Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. *Heſychium* emenda: Καθυφεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, Καθυφαίνειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T.H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud καὶ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἶθε &c. ὠφελομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.

ἕδρα τοῦ ῥῶ, ἀμφισβητῶν τοῦ τὸ κισ-
τήρεως, ἢ κεφαλαλγίας· ὅτι τὸ γάμμα
τοῦ κάππα διηγωνίζετο, ἢ ἐς χεῖρας μι-
κρᾶς δεῖν ἤρχετο παλλάκις ὑπὲρ τοῦ κναφέως
ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο δ' ἂν ἡ πρὸς
τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρε-
μένου αὐτοῦ, ἢ μάλιστα ἀγχιλέπτου, καὶ

cum βῶ, disceptans de voce κίσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam fæpe ad manus propemodum veniſſet in fullonia, de dictionibus γναφέως & γνάφαλα. Quin ceſſaſſet etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo ſ[illegible]ans. Adeoque reli-

a Κιστήρεως] κισήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omiſſo δ' ſolum habent C. Quaedam Edd. δ' ἐκ.

40. Κιστήρεως] Κίσηλις ἢ φασὶ γράφεται ἢ * κεφαλαργίας. V.

43. Ἐν τοῦ γναφεύς] Κναφεῖον ἢ ἡ † φασὶ γνάφαλλα δὲ τὸ λαναῖον μέρος. V.

* Κεφαλδ.] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S.
† Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὸ αὐτοῦ.] Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλλα δὲ. M. du S.

In E. A. γναφεῖον, & omiſſum δὲ· utrumque reſtituit Doctiſſ. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in ſuo libro Matth. Sladus. T. H.

λέρου. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inſerta, qui iſtam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς κιστήρους] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G. C.

Κιστήρεως] Apud Atticos κίσηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ϱ. priorem tamen vocem neminem legiſſe puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide H. Stephanum de hac voce diſputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Heſychium eſt in Ὀνομαστῇ. Κίσηλιν aeque ignoro, ac Bourdelotius, niſi quod blaeſus genuinam vocem κίσηρις vel κίσηρις eo pacto ſit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio riſum captavit Ariſtoph. Equ. v. 79. Veſp. v. 45. de quibus Euſtath. ad Od. Ε. p. 1764. Vid. Plutarch. Quaeſt. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari obſervat, rei nummariae cultor & ornator ſummus Ez. Spanhem. p. 119. M. du S.

43. Κναφεῖ] Atticorum ſunt, & quidem veterum, ut ſcribunt Harpocr. in Γναφεῖς & Scholiaſtes Ariſtoph. ad Plut. v. 166. κνάπτειν, ναφεῖς, ναφεῖον, κνάφαλος five κνάφαλον vel potius κνάφαλδ, ἄναφτδ &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ ſolet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκκικόν. Κνέφαλδ Poll. X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo eſt invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Numeſ. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Gloſſis, Tomentum, κνάφαλον, κνάφαλλον ſcribitur, vetus Onomaſticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud eſt apud Strabonem, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἔριον, quo Macedones uſi ſint ἀντὶ κναφάλου. Atticis κνάφαλον dicitur ipſa culcita: Heſych. in V. unde κλίνη ἀμφικνάφαλδ, cujus meminit Poll. X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρουμένου αὐτοῦ, ἢ μάλιστα ἀγχιλέπτου] Voluit ſi forte Lucianus: ὑπὸ τοῦ ἢ τοῦ τὸ λάμβδα μαχόμενον τοῦ γάμματος, τὸ μόγις ἀφαιρουμένου αὐτοῦ, ἢ μαγίδα ἁρπαλίστου. Latine dixeris, *ceſſant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma; propter furreptum ſibi μόγις atque id ipſum etiam furripiens μαγίδα ſeu magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma eſſe fures ac furasi mutua. Gamma furripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, ſed maluere οἱ Ἀτθικιστάι, μόγις: Lambda furripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] Holladius etiam Beſantinus eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Æolibus frequens eſt. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Tim. c. 13. & Epp. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum μόλις, quod poſtea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῷ μόλις favent AEoles, quorum vetuſtiſſima eſt dialectus: iis enim hoc vocabulum adſcribit Holladius apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀπαλογάστρῳ λέξει τῷ γ γράφουσι, ἀπὸ τοῦ μὴ πόνου γινομένου ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες & Αἰολεῖς ὡσαύτως λέγουσι τῷ λ. μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι & γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, ſed & poteſtate diſtinguunt, hoc a μόλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδίως, illud a μόγος vel μογγῶ, μὴ βίᾳ vel μὴ πόνου vide Etymol. & Thom. Mag. quod ſignificandi discrimen etſi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium eſt. In noſtris Homeri Edd. utrumque reperias: in priſcis alterutrum extitiſſe tantummodo, prout huic illive ſcripturae Grammaticorum natio ſtudebat, a vero non abhorret. Haec eſt cauſa, cur Apollonium Rhodium, cum poſuiſſet μόλις I, 674. Scholiaſtes, iniquiore quidem cenſura, notare non fit veritus: κακῶς ἀπὸ τοῦ λ. ἴδιοι γὰρ ἀπὸ τοῦ γ μόγις & μόγα. ſecutus mimirum eos, qui tum in Homero, tum

reliquæ item literæ quievissent, nec confusionem legibus vetitam inferrent. Est enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere vero eo, quo non oportet, ejus est, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἐν ἑρμεῖ παρεχόμενος ἁρμόττεσθαι προσέρχομαι. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' οἷς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

Καὶ ὅστις ἡμῖν τὰς νόμους τούτους ἀφετυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ ποιώτης, εἴ-

5 Ἧς] οἷς F.

45. Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι μάλις ἡ κοινή. V. Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφ' τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ γεωμένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰάλυσις ἀφ' Λ ἐκφέρουσι ἢ γράφουσι. C.G.

• Μόγις] Atticistes hic est *Helladius Besontinus*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται & Διολῦς. T.H.

tam alibi semper istum in modum scribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Jos. Wasse* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T.H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, sed cui non medeor. J.B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα præferunt. Proderit hæc observatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet adseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀσωτεύεσθαι ὁ μάλιστα σὺν τῷ δύνασθαί τις σωφρονεῖν, τί ποτε φρονῶ. *Suidas*: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Φαινόδωρος λαμβάνων sumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. σωφρόνως μάλιστα τεταφόμεθα explicat, ἀντὶ τοῦ καν' ἀκρίβειαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T.H.

50. Ὑπερβ. οἷς ἃ μὴ χρὴ] Usurpat *Feder. Morell.* ad *Dion. Chrys.* p. 13. sed parum appositе. *Demosth.* in Mid. p. 613. D. ἢν ἄλλος προσίῃται, ὅτου μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι πατρίσιος dabatur ἔνδειξις. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; *si, quo non debuit, profuderit*, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαίνοι οἷς ἃ μὴ χρή. T.H.

53. Κάδμ. ὁ ποιώτης] *Phoenix* fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracus. medicus. ζ. η. ψ. ω. G.C.

Κάδμ.] Hac de re copiose vir clariss. *Just. Lipsius* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J.B.

Ibid. Ὁ ποιώτης] *Cadmus* secundum quosdam Tyrius fuit. Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta est. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. *Lipsius* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam *Scaligeri*, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ ποιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Sosip. Charis.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque aetas Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare *Relandus* Palaest. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermisso. Tyrum *Euripides* appellat πόντον in Phoen. v. 212. Φοινίσσας λιπὼ πόντου Schol. τοὺς ὁ Φοινίσσας πόντου τὴν Τύρον ποιεῖσθαι γάρ. hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Ejusdem fabulae versum sextum, ἐλείπων Φοίνισσαν πατρίδα χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam.* Χθόνα: χώραν, γῆν pro urbe poni, praesertim a Poëtis, docet *Kuster.* ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adsumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νάσον ἱμὰς θρέπτειραν Τύρον. Apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ὃ ἀφ' τὸ νῆσον οἰκεῖν δόμαθα· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Festo*: *Sarra, insula Tyrus.* Consentiunt Eruditi post magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod *Is. Vossius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin Sarra proprie sit Palaetyrus, erroris absolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προαιρέσεις βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις σαφῶς. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὸ μείζω διδόασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι· ἡμιφώνοις δὲ, τὸ ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἣν τῶν ἁπάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem

per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης οὗτος τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Φ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe: ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τ' γε λίθος φάρμαχ' ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα κ' φωνῆντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεὶς ἁρμόσας dedi pro ἁρθώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν σὺν ὀρθότητα, id est, ὀρθῶς διοικοῦντα, διατιθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα Δίκτῳ ἀμφὶ restituo pro καλὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur feciisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *AEschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἀναπίθησι, λέγουσα ὁ Ναύπλιος ὑπάγει· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium

per ſe ulla eſt. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quam quo nominari ſolet) quod per Deos, niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα ſcilicet, & ὖψιλὸν, (ejus miſertæ) conveniſſent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam conjunctionibus &

γωρόσας τι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συμπλοκὴν ἀγαθοὶ, καθήκοντες ὁρᾶσθαι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο [b] οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρίων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ

a Τὸ] τὸ δὲ abeſt a F. τό δέ γε C. b Οὖν] τοιοῦν margo A 1 W.

lium quendam, iſta commemoraſſe. Praeterea quatuor verſus, quos *Scaliger* adnectit, poſtremi optime quidem ad ſenſum reſpondent; ſed, ſi verum eſt, ut ſane videri non diffiteor, ex Nauplio Παμήδει priores eſſe depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diſerte teſtatur *Euſtath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam eſſe ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, ſapiebat ſane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi ſapit, ineptiſſimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compoſitas adſtringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. ſatis circumſpecte: *ſecundum quosdam ipſe reperit literas: quae res ſi forte ſit dubia, tamen certum eſt Θ, φ, χ ab hoc inventas cum adſpiratione.* Ζ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter ſe conſentiant, expoſitum leges tum ab aliis, tum a *J. Meurſio* ad *Heſych. Illuſt.* p. 159. & *J. G. Voſſio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, ſed per certas leges ad commodum ordinem atque uſum diſpoſitis: ceteroquin poſt Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidiſſet, qui trium tantummodo, vel quatuor ad ſummum compoſitarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni verſio, quod Lino *Diodorus* adſcriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadverſum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Ampliſſ. *Boubier.* Diſſ. de Pr. G. & L. L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσῳδίαι Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem ſimiliter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅτως δ' ἡ τάξις τ' γραμμάτων ἔχει νενομίσται, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod poſterius retineas an μόνον etſi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ ἡ ſequens. In Nigr. tamen §. 1. οὐ κεφαλαίῳ μόνῳ. §. 38. οὐκ αὐτοῖ μόνοι λυσιτῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec ſaepius a librariis confuſa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mſſ. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνοις] De his & *mutis* conſule *Dionyſ. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὑτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὑτὰ μὲν ὧν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admiſſa, omnia jam plana ſunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν ὧν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Miſc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illuſtret. *T. H.*

70. Καθηκοῦσις ὁρᾶσθαι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem uſum τῶ καθήκειν probet, & deſiſtam huic ſcripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρᾶσθαι· quae uſitatiſſima eſt loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rheſ. v. 380. κάλλιστος ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Priſc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ἂν ἰδεῖν *AEſchin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipſe καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὸν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης & χαρίεις ἰδεῖν ſicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἴσχιστος ὀφθῆναι τὸν ὄψιν de Hiſt. Conſcr. §. 9. Rarius illud *AEſchinis* in Tim. p. 7. v. 34. οἱοὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ ἀλλοφύλους ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰς περὶ τὸν ἥλιον· quo loco ſi quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὀφθῆναι autem ne ſede ſua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae ſane parum felici, non vetuſto Codici debeatur. Sunt enimvero Α & Υ ſpecie ad videndum pulchra, ſi ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκουσις ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec ſcriptura eſt. reliqui libri ὁρᾶσθαι. *M. du S.*

74. Ἀπελάσαι] Melius congruere ἀπελάσαι & ἀπελάσαι

ὁμῶ σωιδέσμων ἅμα ϗ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν ἢ ἔλοττον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, ϗ ἀπό τινων ἀρξάμθνον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὄζι πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ ϗ τὸ κράτιστον ῥῶν γειτόνων τὸ βέλτιστον. καθηγόμην δὲ τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχον ἐκάλειτο, Βοιώτιον μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

75 præpositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ἐῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχον] Οὗτος ἦρξατο τῆς τοῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα * καταταλμήσας εἰπεῖν ϗ τήμερον. *V.*

* Κατατολμήσας] Levis menda; lege καταπολμήσας, Lysimachus scilicet. *J. J.*

Ita restituerant *M. du Soul*, & *Matth. Sladus*. *T. H.*

ἀκῦσαι nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμθνον legatur, an βιασαμένων non multum interest. *T. H.*

75. Σωιδέσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. *M. du S.*

76. Ἔκλοττον] Mſſ. ἔκπλωτον, ἤτοι βίαιον ϗ ἀφόρητον. *J. B.*

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.* *J. B.*

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere femininо dicatur a *Stephano* Κυβέλλα, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἔστι δὲ Κυβέλα Φρυγίας· scilicet ὁ. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας ϗ ἄστρα δὲ Θαλάμαι· ita lege, non Θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆ Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad Insc. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non Τzetzes quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππώναξ κώθωνι τὴν Ῥέαν λέγει ὡδὶ τὸ ἐν Κυβέλλῃ πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera similiter ac Κυβίλλια κάμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954 C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος· Ἀσίῃ· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι δὲ Κύβελλα Φρυγίας πόλις nimirum ex praecedentibus) ϗ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam perveniſſe satis constet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλῳ (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλῳ sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignariſſimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cujus e Lycurgo tanquam ἐντελοῦς μελοποιοῦ meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in τ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνέκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur perveniſſe. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰσέον ὃ ϗ ὅτι ὁ πάνυ εὑρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὑστερω Ἀτθικοὺς, οἱ Ὁμήρου σύμφυτον λέγουσι, τήμερον αὐτοί φασιν. ὡς δὲ τὴν καινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, ϗ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἰλιος ὁ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλῖναι πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν ϗ ἐξέχησιν ϗ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἁρμόττει. διὸ δὲ Ἀριστοφάνης τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἴσασιν ἡμῶς ὀκ ὀλίγοι σιγμάτων Εὐριπίδου (ex Ἐορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit *Schol. Eurip.* ad Med. v. 436. ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λόγοι

ϗ

sed qui se tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hospitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae. Praeterea cum τήμερον & similes quasdam voces ad sese pertraheret, dicerετ eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγειν τὴν Ἀττικῆς. ἐγὼ δὲ τούτῳ δή, τὸ ξένῳ τὸ τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀπορρεῖν με τὰ συγγεγενημένα μοι, σωφθείαν ἅμιλλαν σωτεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷόν τ' ἦν μοι τὸ ἄκεσμα, καὶ ὑπάγου τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὑπό-

a Ὥμιλλαν] Post ἅμιλλαν margo *A* 1 *W.* interserit τὸ πρᾶγμα.

δὲ ὅτι Παικλὴς φησὶ πρῶτον ἐκαλῦναι τὸ λῆμμα τὸ σίγμα χαμαιζήλιστον τῶν γράμματος, ὡς ἁπαξ ἐν πλάτωνι, γυμναζόμενον αὐτὸ πρὸς τὸ κατεσθίειν καὶ ὅτι Θέττιλοι ἐν Κιτιεῖς, ὡς οἱ κατὰ Θουκίδιδον, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον πλησίον ὅτου φασὶν ἀπὸ Κιτίου γωνιακὸς τινος, Θάλαττα λέγων καὶ πίττα καὶ παρθάττειν ἐν Ματταλίαις καὶ τοιαῦτα, ὅτι ἰδιωτικὸν Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τοῦ μὴτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα χαίρειν αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τῆς λόγου &c. Haec talia sunt, ut sequi debuisse putes, quae de Lysimacho refert noster *Lucianus*. Ceterum, quod observat AElius, θάλαττα, πίττα, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem jure suspicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui todas odas, offensi ingrato literae sibilo, fecerint ἀσύγ- quin Pindarus ignominioso titulo Σὼ κἄδμειον appellavit, ut testantur *Dionys. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Misc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inspecto *Christ. Wasius* inconsiderate ipse de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Affione* Σ *adversus* T *injuriarum & damni dati Lysimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, eundem illa omnia rescivisse.* *T. H.*

Ibid. Παλύχριον] Sic *Julian.* Imperat. *Misop.* de Lutecia. Mendose in Mss. πολύχριον. *J. B.*

82. Ἀνεμιαχθ-] Hujus Comici quis alius meminerit nescio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . . restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. Ed. *J. C.* ἄμεμπτον τὸ σ. γρ. & post λέγων, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mss. praeferebat) videtur locus totus sic legendus; ἀπορρεῖν μὲ τὰ συγγεγενημένα ἐν σωτετραμμένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν σωνήθειαν ἅμιλλαν τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀπορρεῖν participium sequens. V. *Eur.* Tr. p. 501. A. ἀλλ' ἐᾷ πᾶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τὸ σωτραφύσης, ῥᾳδίως ἔλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν δὴ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν δὴ ὀλίγοις ἐπεχείρει τεττραράκοντα λέγειν, ἀπορρεῖν τί μοι τὰ συγγεγενημένα μοι καὶ σωτεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, σύνθειαν ἅμιλλαν τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷόν τ' ἦν &c. Forte nonnemini offendat λέγειν in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurri: *M. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τ. τετραράκοντα ἀπορρεῖν μοι, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, σύνθειαν ἅμιλλαν τὸ πρᾶγμα τ. συγγεγενημένων ἐν σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷόν τ' ἦν* &c. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet; *M. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετραράκοντα ἀπορρεῖν μοι τ. συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, σύνθειαν ἅμιλλαν τὸ πρᾶγμα τῶν σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷόν τ' ἦν* &c. Quomodocumque statuatur, hoc certe adfirmare possе videor, σωνήθειαν recte mutatum esse in σύνθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque conjectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deserto Σ pene contubernali, ad violentissimum illud T sponte se applicarent. Σωνήθειαν profecto, in quamcumque partem vertas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, *Πάντα φίλων κοινὰ*, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus esse non potest. *T. H.*

87. Λέγειν] Pater adscripsit λέγων. *J. G.*

88. Συνήθειαν ἅμιλλαν] Desunt in Mss. *J. B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Post λέγειν in Mss. σωνήθειαν ἅμιλλαν τὸ πρᾶγμα. *J. B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων δεξάμενον ἐτόλμησε καλλίτερον εἰπεῖν, καὶ κάτλιμα, καὶ πίτλαν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασί-95 λιτλαν [b] ὀνομάζειν, ἐ μέμφομαι ὅτι τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, διὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῆς βοηθησόντων, σύγγνωθι δικαίας ὀργῆς. εἰ γὰρ δεῖ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τ' συνή-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initio, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut κατσίτερον, κάττιμα, & πίτταν pronunciaret, deinde, abjecto omni pudore, βασίλιττων quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam σῦκα, σῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριβριάσε F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρεμένῳ * τ' συνήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφαλίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφίλητόν γε ἐόντα. V.

* Τῶν συνήθων] Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνήτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρεμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφαλίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφίλητόν γε ἐόντα. Vulgo ἀποστερούμενον & ἀφαλίσεται cenſuim & punctum poſt συντάσσεται omiſſum. J. J.

† Ἀφαλίσθαι] ἀφαλὲ V. Homeri locus Il. A. 299. ubi nunc pro ἐόντα vulgo ἕοντες. M. du S.

95. Βασίλιττων] Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: βασίλιττων qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni exuſto. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλησσόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σσ veluti μάζω, μάσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ ſubjiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράττω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Waſſe* ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſciveit; neque tamen ita promiſcue nulloque diſcrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θάττα, Θρᾴττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾷττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, Κλίττας, Κρῆττας, ἥττας leges. Λυκαβηττός, Ὑμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos transmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἀλιμαφυττόν aut Ἀλιμαφυττόν, Παρνηττὸν aut Παρνησσόν, quanquam hic in Phocide, ubi Doricе loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλιστα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averſatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſtheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacrorum uxor βασίλισσα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλαινα· quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ συναικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τῷ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν εἰ μέσον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλινναι δὲ φησι Μακεδόνες λόγιοι. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἕρμινα, Κάρινα, Μύρσινα, Φίλιννα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσαμεν & Τριακοντάς· καὶ τὸ τῆ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριακοντὰς βασίλιννα factu clatum, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui mineriet ἐμπαίζων Τριακοντάς in *Ariſtophanis* Luſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audaciter vitiis ſua nomina ponunt, di-

fuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam κίσσαν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήσσαις (id eſt anatibus) & κοσσύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

ἦν γὰρ συνεσχολακότων μοι [c] γραμμάτων· ἡίσσαν μὲν, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς κόλπου [d] ἁρπάσας κίτταν ἀνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. ἐξέσπασε δὲ καὶ μέλισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσας] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλου. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαν. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίᾳ τὸ γὰρ ἀνέκαθεν nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τάτλιον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τατλόισσα, Τλατλοῦσσα, Τιτλουσσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox ἄγες, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσων τῆς κόλπου] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφοις] Φάττας, νήττας, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίτται ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων· apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Steph.* in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δὲ φασὶ τοὺς κοττύφους λάλους γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot.* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II, p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Dorieae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *AEſchine* in Cteſiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κολίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχιδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόλυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσυφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ἰταλικὸς χειμὼν ἀλέγειν, κόλυχος ἐπὶ ἴσῃ κόσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόλυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόλυχος, ἐπὶ ὀρνέου. Κόσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego diſcrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, nili & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κολυσία reddit inter alia τὰ τῶν κοσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κολίχια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κολυσία, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κολυχές. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττὸς alioqui pro ipſis clementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβὰς, & paulo diverſe *AEſchylus* γράμματα ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελισσοτρόφος

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ἅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ἡ πᾶσαν [a] ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, ὥδε τε ἐκ κήπου Φειδάμμωνος [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξικακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζήτα σμαράγδου ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῖ πᾶσαν ὀφθαλμῷ συνθήκας, καὶ τὴν συγγραφέα τοῦτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γείτονί μοι ῥᾳθυμήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego iſta commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσῃ,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάτταλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥᾳθυμήσαντι venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλειχέ μοι] μου C. Edd. priores praeter *F.* ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. b Σεύτλων] σευτλίων *F.*

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſſ. ἀποκέκλειχέ μοι τὴν θάλασσαν. *F. B.*

Ἀποκέκλειχέ μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. *F.* & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλειχέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ Ἕλληνες τὴν θάλασσαν· & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμα. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης παντελῶς nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſeclusi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῦρα, Ζιζῦνα utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſubſidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *J. A. Fabricium*. In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum*, *Scalpulus*, ζωίλη in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) ἡ τὸ ζμύρνα ἢ τὸ ζμικρὸς ἀφ' οὗ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τὸ ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſaepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῖ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῖ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξὺν ſcribere pro σύν verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀθίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξύν, ξυμβάλλειν, ξυγγιγνομαι, ξύμμαχοι, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas σωίσαι, σωτίθιας, σύμμαχοι &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυρρίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura violentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

c παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, ϗ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ὀπὶ κόρρης. καίγὼ εἰμὶ τοιοῦτον.

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον ϗ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, ϗ τὸ θῆτα, ϗ τὸ ζῆτα, μικρεῖν δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, ϗ μάλιστ' ἐμοὶ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῖ λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· ϗ θῆτα κρούοντος, ϗ τὴν κεφαλῆς

c Παρ' αὐτῷ] παρ' τοῦ C.

cianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τῦ ΕΥ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm, p. 13. *T.H.*

27. Μυρρίνας] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper *Μυρρίναι* ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσύλλω, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τ' Ἱππίου, quaſi ex μυρσίνη, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσίνης. Apud *Thucydidem* ſaepius legi Θάρσος & Θαρσεῖν, quam Θάρρος & Θαρρεῖν obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. Μικροῦ δεῖν] Vel ϗ μικροῦ δεῖν vel μικροῦ δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, αὐτά μοι κάλει aut deeſſe dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere ſcribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompoſite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forenſis, μάρτυρας κάλει, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. Ε. p. 77. A. αἰτίαι, ἐφ' ἧν ἡμεῖς τὴν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. *T.H.*

37. Ἐνδελέχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budaei* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Davisii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελέχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελέχειαν ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Davisium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελέχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) ϗ τὸ συρίζειν, συρίττειν, ϗ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τῦ ἐντελοῦς σωματος, *perfecti corporis comprehenſionem. Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, ϗ τὰς τρίχας τίλλοντος quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας ἐπὶ κόπτεσθαι *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λαιοῦμαι pro λαοῦμαι. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάραπις *Guyetus*: τὰς τρίχας μαθυμένη ἐτίλλετό τε ϗ βοᾶν ἐκαίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔκλασε, ϗ τ' τριχῶν ἔτιλε. *Pectoris, feminum, capitis percuſſiones: Cicer.* T. D. III. c. 20.

Qui

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ὅτι τῷ [a] κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· ἃ ζῆτα, [b] τὸ συριζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρόταλον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἄρα [d] εἰ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τρόπον τινὰ τρόπον. εἰ γοῦν ὑπερέπεσε γε [e] αὐτοῖς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί, μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλωττᾶν ποιεῖ τὴν γλῶτταν. ὦ γλώττης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι προβαλεῖν καὶ σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰπεῖν

40 capillos evellens, eo quod privatum est (τῆς κολοκύνθης,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quæso ferat? aut quæ pœna satis magna erit 45 tam scelesto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus lædit, sed jam in homines ipsos grassiatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim res humanæ rursus me admonuerunt γλώττης, (id est linguæ:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶτταν facit γλῶτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς κολοκύνθης] καὶ τ' C. F. b Τὸ συρίζειν] τῷ F. A 1 W. c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] εἰ C. e Αὐτοὺς] αὐτὰς C. Margo A 1 W. f Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν καὶ λέγεται. V.

53. Τὸ μὲν] Ἀντὶ τοῦ ἴσον κατ' αὐτό. V.

Qui sæpius aliquos dolore percussi & caput plangant, & pectora pugnis tundunt: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam scribunt. *F. G.*

Καὶ τὸ καλόν.] Ed. F. & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Græcis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Puntium* ad *Mich. Apostolii* C. IX. n. 33. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretæum* in T. Notum proverbium Τγιὸς τῆς κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *Ælian.* Ep. X. *Corinthius*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς βαρυτόνους μονοβίβλους λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὸ ἐνδιαλίγκιος, ἐνδιαλίγκιος, καὶ κολοκύνθιος, κολοκύντιος ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδιαλίγκιος & ἐνδιαλίγκιος solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anim. ad Euseb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Σαρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῷ σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola F. τῷ. *M. du S.*

48. Τοῦτον] Sententiam non adhuc dum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβηκε τοῦτον ἢ τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam*, *o judices*, *priusquam pergam*, *cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefecit*: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: κατ' αὐτὸ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις, ἀλλὰ διαφθείρει τινὰ τρόπον ἢ τρόπον &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, ἀκράτητον νόσον de Tantalo *Euripid.* Orest. v. 10. ad nostrissimum versum respexit, puto, *Lucianus*: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης κάκιστον νόσημα ταῦ. *T. H.*

57. Διαφθείρει] Permutatio illa τοῦ Κ, in T. Doribus frequens, uti a *Moschopulo* aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρεισπεσὼν] Mss. παρὰς πεσών. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὃν ἔφη ἔφη ἄλλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dinon* in Persicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens ταλὸν ὀφεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεμπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὃν ἅπασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιοῖ. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα ποιεῖται τὸ κλῆμα. ὁ δὲ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, οὗ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶναι φασὶ, καὶ τὴν αὐτοῦ φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ ἐν τούτῳ ὀπίσθει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τυρόν τινα ἀπέφηνεν.

ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de palmite:) hoc vero, est enim re vera τλῆμον, (id est, miserum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, sed jam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram & mare cessisse, atque naturam suam mutasse, insidiatur, & ex ipso, cum Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Οὕτω μὲν ὅσοι ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ ὡς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτοῦ τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipsa & opere eosdem lædat, audite. Plorant homines, atque suæ fortunæ vices deflent, atque ipsum sæpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ pessimum nomen obve-

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὸν. αὐτῶν quoque ad marginem *AIW.*

lerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis *Jesaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt *Claudiani* versus de III. Cons. Honor. v. 97. — *qui militat aether, Et conjurati veniunt ad classica venti:* istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus supersedeam, quum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, *ἰδόντας θεῖόν τινα, καὶ σαφῶς ὑποσημῆναι τὸν παῖδα Κύρῳ εἰς βασιλεύσειν. Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro παλῷ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ satis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem literae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παραθενοπαῖον φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαῦν, ὃν ἔνιοι λέγουσι τὸν Κάλαον προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφεὺς δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *T. H.*

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. *G. C.*

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὸν, quod in Impressis est. *M. du S.*

74. Τοῦ δὲ τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce scripserunt, nobilissimus locus: ita vertit *Lipsius* I. c. 8. *Hujus enim corporis filum tyrannos ajunt secutos, ejusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. *Isidor.* I. c. 3. & *J. Grialum*, *Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmas. de Cr. p. 239. *T. H.*

Ibid. Σώματι] Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit & symbolicas. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem ταῦ literae formare. *G. C.*

Σώματι] An σήματι. *F. G.*

79. Ἐπωνυμίαν] Id est, σταυρὸς, σταυροῦσθαι. *F. G.*

θεῖν. τούτων ἓν ἀπαίτιον ἕνεκα, τόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζεται; ἐγὼ μὲν οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολειπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου ἠδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀνομάζεται.

niſſe. Propter iſta omnia, quot mortibus ipſum ταῦ dignum eſſe cenſetis? Ego quidem exiſtimo merito hoc ſolum ad ſupplicium ipſius ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, quæ ſane ut crux eſſet iſtius opera effectum eſt, nomenque etiam apud homines ſortiretur.

Ἑκατομφάλων συναλλαγῶν] Veriſſima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυρὸς, hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpoſito ſigma ut fieri ſolet, σταυρός. *AE.M.*

Ἑκατομφάλων] Volueritne Ταῦ Græcis *Crucem* notaſſe, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res eſt. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam ſimilitudinem myſticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari conſueviſſe fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *teſtatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: ſcilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id eſt, quomodo ille intellexit, *ſua ſigura inuſtam notamque pœnas luere debere.* Hæc ſane ſunt abſurdiſſima, & a *Luciano* longe diſtant: ſed obſcuram ejus mentem ne Caſaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T. H.*

84. Ὁ δὲ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F. G.*

Ὁ δὲ σταυρὸς . . . .] Mens *Lucieni* ſatis aperta; verborum compoſitio neſcio quomodo intricatior eſt. *M. du S.*

Ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum eſt, quod ſcribit *Guyetus*, εἶναι abundare, ſed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ γὰρ τούτους ἀεὶ ταῦτα τοῦτο εἶναι ἐν ξυμφέρουσιν apud eum ſæpe. *Ariſtot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. τὸ δὲ τοιοῦτον ἐμοῦ εἶναι πρὸ ὀλίγου γέγονεν· plura præbebit Index *Luciani.* Uſus eſt hoc loco *S. Petrus* Miſc. III, 9. p. 153. *T. H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

Timon, ſive Miſanthropos.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητά, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

TIMON.

11. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Epheſtie, & Aſteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo aſſignetur nihil eſt. Sed inter *Luciani* optima merito cenſeatur. Comœdiam habes elegantiſſimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum *Ariſtophanis Plato* contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic *Noſtro* multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συναιρεῖντες colunt τὸν Ἑφέστιον, Φίλιον Φίλιον, οἱ δὲ τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένιον Ξένιον, τὸ ὅρκιος συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ διόρθιοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Maſtig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J. B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleraeque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Græcos vel a limine ſalutarit, ignotæ eſſe poſſe videantur. Sola hæc mihi negotium aliquandiu faceſſivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ὁρκεῖε vel ὅρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid. Tro.* v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & jurisjurandi, cujus ſumma fuit apud veteres religio, curator & præſes Jupiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegaretæ, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φελιγαρέτα, ἢ ἐριγδοῦπε, ἢ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ἢ μάλιστα ὅταν ἐξάπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμην ὑπερείδειν τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σου νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, ἢ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ἢ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἐξεγήεις, ἢ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, ἢ καπνὸς ποιη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ ἴσον, εἰ μὴ μόνον ψόφος * ποιητῶν ἐστιν. V.

* Ποιητῶν] C. G. ποιητικὸς τῶν ἐπῶν. M. du S.

λέου, Ξενίου, Ἑταιρείου, Ἑφεσίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, sed & Ὁμογνίου eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, præſidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὅρκιος & dedicatus in Elcorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quae ἐς ἄκρωλξιν ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi ἀνδράσχην κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiae majeſtatis facie altera manu praeterebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁρκίου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Juſjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὅρκιος reperiatur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ὅρκιον e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Gaiſus* ὅρκιον & ὁρκίσιον ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὅρκιος plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis coguominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum quam Ἑρκεῖος ea *Cornutus* pleraque, quo diximus loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dion Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ez. Spanheimius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 528. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλοῖς ὀνόμασιν ἴσχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Καῖρε Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνθεοι, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & vooe Comica, μουσοπάταλοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ἅτε διθύραμβοι ὄντες ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ οἱ βροντῆς γενόμενοι, ὡς φασὶν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθεῖς τῶν χορευτῶν ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλάσι, καὶ τοῦ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. *Heſychius* quidem, Καρασιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιτος) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ τραπέζιον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες ἐκπάλαιστο τῶν τραπεζοποιῶν κεραυνοβλήτους, τοὺς δὲ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερείδειν τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ] In Virgilii vita, quam *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter ποιῶν vocat ὄγκον τοῦ λόγου, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: recte *Schol.* ἐπεττὸν δὲ παρέλκον τὸ τοῦ λόγου, δηλονότι τοῦ ποιοῦντος τὸ φορτίον· ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφός, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ δὲ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H. Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt παραπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τῆς ἁρμονίας ipſam vides *Luciani* phraſin. *T. H.*

8. Ἐξισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye*: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νίμεσις, ἢ Διὸς βαρυβρεμοὶ βρονταὶ κεραυνίου τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατέρου τῶν

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω ᾧ πατάγου τῆ ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, ᾗ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων [a] ἀφ-φυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

[a] Διαφυλάττον] ἀφυλάττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῆ πατάγου τῆ ὀνομ.] *Nuga eamora, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῆ πατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ἢ πόσα φθαρτὰ ἔξω καὶ αὐτῶν ἔξω τῶν αὐτὸν σωτῆρα γράφω θεόν. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τόν ἀνθρώπων ἐλάττονος ἂν ἡ εἱρήνη ἔξω τῆ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερβὰς πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆ συνθέσεως, μιμεῖται τὰ Δημοσθένους κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πατάγων τῆ ὀνομάτων, quia πατάγων ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπατάγησεν· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi; quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt commineſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὄπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. οὐ τὸ κατενηνεγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οἱονεὶ φυλαττούσης σπινθῆρα τίσεως. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὸν πόλεμον Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas στενὸν σῶμα τῆς ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἀφ' τὸ μηδέπω δύνασθαι ἀφειδῶς, μηδὲ ῥᾳδίως τὰ ἐκείνοις αὐτοῖς σπινθῆρα τῆς κοινωνίας· debuerat quidem ἐμπίζεσθαι vel ῥιζοῦσθαι ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκριβολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐμπιπίζ· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἴσον αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnium formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρατὸν & διὸν ἀφ' τὸ κελεύειν τοὺς ἀδικοῦντας ἐκ κρατὸς ἐκ κυρίου πάσχειν ἔχει δὲ καὶ τὸ κεραυνὸν μετὰ χεῖρα συμβολικῶς τοῦ δικάζεσθαι. *T.H.*

19. Θρασύλλου] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρασύλλου] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλὸν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. ἀμάρυγμα ξύλου, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς λεπὸς τῆ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorinens ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλὸν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſemiuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῆ τραύματος] Sunt qui haec verba, μόνον δὲ τῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῆ τραύματος, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῆ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol

que-

2. Inde eſt quod perjuri potius metuerint heſternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oriturа; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris conſeſſuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται ἅπ Διὸς ἐρώντων. Reſpondet paullo poſt Mercurius, Σύφορα, ὦ Ἥλιε, μή τι καιὸν ἀπολαύσῃς ἅ λέγων. Clariſſime quoque D. D. XXI. Οἱ δὲ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι καιὸν ἀπολαύσωμεν ἅ φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mauſolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύσαι τοῦ μνήματος, ὅσον ἂν ἐδυνήθησαν τελεσθῆναι ἔχοντος ἐπιμέτρου. Hic ſicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem ſumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noſter*, Mauſolus ab ſuperbo ſibi poſito monumento adſciturus, quantum gravatus eſt, tanto ponderi ſuccumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluſo, ὁ μὲν δίκαιος ἔπαθεν, ἀπολαύσας ἅ αὐτῷ ὑμηνιάσας. Acerbiſſima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pſeudologiſta: Οἷς ἐκεῖνα μὲν ἐκεῖνα μόνα τὰ καιὰ τοῦ σώματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Παικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὸν τυχόντα ἀνύτειν, ἡνίκα τοῦ τινος ἐξέσται καιοῦ ἀπολαῦσαι καιοῦ προσωτέρω.

Eſt ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, ſimpliciter notans *affici ab re aliqua*, ſeu id, quod ex re quapiam provenit, ſive gratum, ſive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluiſſe ſaepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic καιὸν ἀπολαύειν ἅ φλυαρίας, *Lucianus*: καιοῦ προσωτέρω ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Ariſtophanes* in Pluto vſ. 236. adjicit ἀγαθὸν

Ἄγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' ἐδὲν αὐτῇ πώποτε.

Ellipſin amant Graeci in uſu τοῦ, ἀπολαύειν, ut in pleriſque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, ſubauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel καιὸν. quae, ut vidimus, aliquando adſunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena eſt oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; ſine quo genitivo vix utuntur τῷ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, ſupprimitur; quam praepoſitionem reperio additam apud *Noſtrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ἃς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσωμεν. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Θᾶττον γῆν τις ὀρύξειεν ὀρυχεύτων ἕκαστος ἢ Τρωϊκὸν ἅλωσιν ἐπιβουλεύσας ἐπιτυχεῖν, ἢ τὸν τῆς παρθένου κεραυνὸν φλόγα· ἔστω δαλός τινα ἐπαναλείνας δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ διδόναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῆς τραύματος, ὅτι ἀναπλη-

'Ακολαύειν τῷ τραύματος] Haec quicquid eſt Interpretum ad contemtores Jovis pertinere cenſuerunt: diverſus abit ſolus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque ſatis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipſi Jovi attribuant?* reſpondebo pro aliis, quia ipſa Luciani mens explanatiſſime propoſita, & ſtructura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non ſtabit, quominus ſemper ſolus hanc cauſam defendat *Gronovius*. 'Ακολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter uſurpari ſolet & per ſe ſimpliciter & conſtructe. *Ariſtoph.* Av. v. 1358. Ἀπόλαυσα γὰρ ἱλὺν ὑπαδὶ quod ludendo perinde eſt poſitum, atque ὑπάρλα vel ὑπαίμλα ἂν *praeclare enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀκολαύειν καιὸν τι, τι φλαῦρον, *Iſocr.* Συμμ. p. 175. B. ſaepius omittunt. At frequentiſſime genitivus accedit ejus vel perſonae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiſcitur, plerumque ἀπὸ vel οὐ intellecto, rarius expreſſo: *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαιλες οὐ τῶν πολλῶν ὑπερίξουσι ubi mediae ſignificationis eſt. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀπ' ἄλλου ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολαλαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Syneſ.* p. 18. C. ταρίχη ἀπολελαυνότα τοῦ χρόνου, *quae a vetuſtate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπόλαυσα δή τι κἀγὼ τῶν κατ' Ἑλένην γάμων nonnihil *ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit*. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis eſſe participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ἢ πᾶσα ἴσως ἡ πόλις ἀπολαύῃ ἅ ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, *Serranus* vim phraſios *Ficino* longe melius expreſſit: *atque ita impiorum hominum ſupplicia in univerſam civitatem quodammodo juſte redundent*. *Platoni* ſine dubio Heſiodeum illud in mente fuit Ε. ἢ Η. v. 240. Πόλλαι δ' ξύμπασα πόλις κακῶ ἀνδρὸς ἀπῄρων ubi ut rem ipſam & ſenſum recte, ſic naturam locutionis ſecus intellexit Eruditiſſ. *Graevius*. *Ariſtot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ δ' γινόμεναι στάσεις συναπολαύουσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium ſeditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum diſtat, quod legimus in *Mich. Apoſtolii* C. XV. n. 78. ἐμοὶ συναπολαύσειε τῷ Παμφίλῳ ἅ κακῶν quod, niſi fallor, ex vetuſtis Scholiis excerptum ad *Ariſtoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. ſi quis, inquit, cum homine μαίνεσθαι ἐρασ-τὴν

πληθύσηι) τὴ ἀσβόλῳ. ὥστε ἤδη ἀφ' ταῦτά σοι ὁ Σαλμωνεὺς ἀπίθανος ἦν, πρὸς ὕτινα ψυ-

fuligine operiantur; atque inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis hominum

πληθύσηι collectetur, cum maculari necesse est, ὕτινα ἢ ἔστις ἀδίκως ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι ἢ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολύεσθαι ἢ τῇ κακοῦ, ἢ συναπτίμπλασθαι τὴ μιαίνης. ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ὥσει φίλαν ἢ οἰκείαν σφετέρας πειραμένων βίας ἢ ἄλογον τὸ πάθος, ὑδὲ ἀπέλυσαν αὐτῇ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ κακοῦ ἢ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολελύσθαι *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum* ἀσβόλου *seu fuliginis fiat mentio: quare lego* καύματος, *id est*, adustione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα κερανοῦ. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ὑδὲ γὴ τὸ κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἰτίαν μοι γενέσθαι τῷ τραύματος. Perquam apposite *Euripides*: Παλλὰς ὃ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ἔλεσε· istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἄναιμον quanquam Latinis usitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus inelegantur cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *cur suis Demit imaginibus violento volnere vorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: — *patris cur telum perpetimur Obtundi — teli determinet ictum. Herodot.* IV, 79. ὡς ταύτην θεὸς ἐκσπᾷ βέλος VII. c. 10. §. 5. ὡς σίνασθαι τὸ μέγαρον &c. τὸ τοιοῦτον ἀποσπᾶται τὸ βέλος· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔκτυπον, ἄναξ, ἐγκατάσκιον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ· notavit ad eum locum *H. Stephanus*. *T. H.*

26. Ἀπίθανος ἦν] Olim arridebat: ἢ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς ὕτινα ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξαπορήσας πιθανὸν ὅτινα σὺν πρᾶξιν ὑπὸ δήνος. *Arrian.* A. A. II. c. 12. ὡς τις πιθανὸς δηλοῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς ἢ ταῦτα ἢ πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὃ πλάσαν ἄστρον ἀπίθανος ἦν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 891. A. ὅτε μὴ πανταπασιν ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λόγους. *Æschines* sub initium orationis περὶ Παραπρ. καὶ ψεύσασθαι δυσχερείας, ἀπίθανος ἂν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Nester* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemtus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon insertam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii* V, 91. post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis* (nisi malis, *Pontibus ac positis*) *missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Jovem terris de fulmine finxit: Sensit ut immensos ignes; super ipse secutus Mortem Jovem didicit*) *generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger.* de *fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipsum se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειῷ ῥοαῖς Θεῦ ῥοπὰς ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρέπελος & Χρῆμα. *T. H.*

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γὴ ἔ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rhes.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς γὴ] Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat Doctiss. *M. du Soul*, πῶς γὴ ἔ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam explere: πῶς γὴ σὸν ἀντιβροντήσει σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adversum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obstet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾶν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum fortis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὴ φοβεῖται ἂν τὸ ἐπιφθόνως τις ἐπιχειρήσειεν τὸν τῷ κεραυνῷ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὴ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεὺς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὴ ἔ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν ἐστιν, aut, καταφάσεως δηλωτικὸν contra πῶς γὴ, ἀποφατικὸν *Lucian.* Ἁλιευτ. §. 14. ἔστω ζῶν μὲν ἐδὲν ὄφελος ἐδοκει τῷ Σίμωνι· πῶς γὴ; ὃς ἐδὲ αὐτὸς ἥψατο τῷ χρυσίου· *hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: nonnisi quam*

nam facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adverſum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti ſub mandragoris recubans perju-

χρὸν ἢ ὀργὴν Δία, δημιουργὸς ἀνὴρ, ᵃ ἢ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις; ὃς ὅτε τὴν Ἕκτορα

φ Καὶ] Al. καὶὰ vel ſolum καὶ dele. Margo *AldW.*

27. Θρασυμήδης] Θρασυμήδης ὁ * Πλαγιαυχενιόπους καὶ πάντολμος *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Παροιμία † ὑπὸ τῶν ἀνεπιμόνων καὶ ῥᾳθύμων, παρόσον οἱ τὰ μανδραγόραν φαγόντες ἀναγκαῖον ὑπνώττουσιν. *V.*

* Παρακαιπρόσωπος] Blandiebatur παρακαιπλάσσων sed non valde opus eſt hac mutatione. Noſter παρὰ τὸ μὴ P. II. A. §. 5. ὑπέθημεν καὶ παρακαιπρόσωπον. Vid. *Suid.* in Θρασὺς & Παρίστημι. *T. H.*

† Ὑπὸ] Lege ἐπὶ. *T. H.*

quam ſane, ut qui ne ipſe quidem divitias ſuas attingeret. Lyſ. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, οἷς ἐδὲ ταῦτα &c. *Iſaeus* p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; οἱ μὲ γὰρ ἐνομάζον) συγγενῆς. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam ſub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adſentior pro πῶς γὰρ, ὅστις σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰρ ἄν; ὅστις σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γὰρ; ἐκότε &c. In his, minimis quidem, ſed ad nativam Graeci ſermonis indolem permagni ſane momenti, mirum eſt, quam ſaepe fuerit offenſum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis:* qua etiam epota ſomniculoſi ſunt homines: *Demoſth.* Phil. Δ. ἀλλ' ὑδὸ ἀνεγιγρῶσκειν δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐοίκαμεν ἀνθρώποις. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρᾳ] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioſcorid. Heſych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρᾳ καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis.* Ita vertit *Eraſmus*, bene ſecundum vulgatam lectionem; male ſecundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legiſſe ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta ſatis eſt ſententia verſionis *Eraſmi*, qui mandragoram herbam lactucae non abſimilem, ut ex *Theophraſto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita ſcripſit, non ita intellexit *Lucianus.* Lege meo periculo ὑπὸ μανδραγόρου, id eſt, *poſt mandragoram ſumtam*, vel, *poſt mandragorae potionem.* Sic & ad eundem ſenſum infra in Demoſth. Encom. οἷον ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδοντας, id eſt, *a mandragorae potu* vel *eſu.* Sic etiam loquuntur medicorum filii, ὑπὸ πλησμόνης, ὑπὸ φαρμάκου, id eſt, *ſtatim poſt repletionem, ſtatim poſt pharmaci potionem.* Mandragoram vero eſſe ναρκωτικὸν φάρμακον, & ſomnum inducere, notum eſt vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Eraſmo lapſum; ſed an non majore ignorantia ipſe corrigit ὑπὸ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat cauſam efficientem: utque idem ſit prorſus voculae ὑπὸ? Vertit ſane Eraſmus *ſub mandragora:* an ideo ille adſpiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor ſcribebat nobilis ille Gallus haec, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεσκολιάν, ἧς δύοδμα ἦν μήκωνος ὀσμὴ ἐπιπλεῖ ἐ μανδραγόραι in libro 1. Verae hiſtor. & tam vere nunc in Eraſmo ſic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari ſolebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua ſimilitudinem ſomniabant corporis humani. Sic igitur & quum ſub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumſtante vel ſerto facere arborem; & ſpecioſius cum veles dicitur ſub vitem ſumicere haſtas, ſtare cenſebitur in vinea. Iocoſa hominum ingenia! an *Eraſmo* unquam exciderit illud ὑπνοῦλικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius ſodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, ſtudioſe collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium eſt ejus verba proferri. Poſtquam hunc ipſum poſuiſſet locum, & alterum ex *Demoſth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίσως μὲ ἄκοσμος οἶον οἱ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτῶ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco ſignificare voluiſſe* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: ſed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν οἱ μανδραγόρου illi, quos* Demoſthenes μανδραγόραν πεπωκότας *dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, eſſe intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρᾳ *in dandi caſu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρᾳ non ſubſcribam ι literae α, ut talis ſit genitivus, qualis* Πυθαγόρᾳ· *vel in* μανδραγόρου *mutabo, ut in poſteriore loco* οἱ μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc ſive illo modo genitivus ſcribatur, dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *ſonare*, prae mandragora, *pro eo quod eſt*, prae nimio mandragorae potu: *ſicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiſerim*, ſub mandragora dormis. *Mirum eſt autem apud Eraſmum eo ipſo in loco, ubi male hunc locum interpretatur* (ejus enim illa *eſt interpretatio*) *& tanquam lectionem illam vulgarem ſequens* ὑπὸ μανδραγόρᾳ *tamen recte* (meo quidem *judicio*) *legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones ſecutus etiam *Leo Allat.* ad *Euſtath.* Hexaëm. p. 57. Ste-

κύντων ἀκούεις, ὅτε τὰς ἀδικουμένας ὑπισχνοῦ-
πεῖς· ἡμᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττοντας πρὸς τὰ
γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, κα-
θάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ
ἀκμαῖος ἢ ὀργὴν, πολλὰ κατ' ἀδίκων
καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ εὐδέπολε ἦγες τότε
πρὸς αὐτὸς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐπ' ἐργοῖς

oros non audias, neque injuſtos adſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis ſunt jam provectioris.

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus injuſtos ac violentos deſignabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat

44. Πολλὰ κατὰ τ ἀδίκων] * Εἰ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τ ἀνοδυσπετημάτων. Καταλλήλως ἄγαν ἡ προσφυῶς ἐκάσῃ πλαγῇ τὸν ἔλεγεν ἐπιφθ. V.

* Εἰ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiaſtes, quisquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem perſtringit, cujus gravia deſicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem depoſcant. Mox ἐκάσῃ πλαγῇ ſunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἴγλη, ἡ βροντὴ, ἡ αἰσραπὴ &c. quibus ſtatim ἃ ἔλεγεν ἐπιφέρεται, ἐπεγλὲ ἦν, ἐκτονᾶτο, ἐκτανγᾶτο, σφοδρότητι ζετο &c. Quam hic πλαγὴν, ictum orationis dixit Quintilianus. T. H.

Stephani obſervata *Palmerium* fugerunt, quando *Eraſmi* verſionem tam falſe irridet, ipſe propterea viciſſim a *J. Gronovio* irriſus: cujus equidem rationes *Eraſmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in λαὸ quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae λαὸ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti ſub mandragoris recubans*, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Jovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perſpexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expoſitioni Vet. Signi ſubjectis p. 294. a cujus ſententia non diſcrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, ἀπόθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes Editores videntur immutaſſe pro ſuo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praeſertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: *Seren. Samon.* *Nec non mandragorae guſtu ſopor additur altus*: ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V. 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἀφαιρεῖται τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, καιροίζει· ἀνθρώπους ſervant *Athenaeus* & *Stobenſis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὰς, vel, ut *Tollius* etiam poſuit, ἀνδρᾶς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. T. H.

31. Λημῶς] Haec illuſtrat *Eraſm.* Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime ſequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται de Jove, cui prae ſenio aures obſurduerunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta pene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφηκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε λόγου quae quum imitaretur *Ariſtaen.* I. Ep. 24. p. 110. ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt utram formam uſurpes, ἐκκωφῶ an ἐκκωφοῦ prior in *Ariſtoph.* Equ. v. 312. ubi prorſus diſplicet *Suidae* lectio ἀπεκεκώφηκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria: poſteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θέαμα τοῦτο (τ Ἑλένης) ἐκπεκωφωμένοι καὶ attoniti & ſtupore capti, *dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant.* Ingenioſiſſime *Salmaſius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. reſtituit, τοιοῦτον ἡ λύπη μοι τ συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφωτε, quod vulgo legitur ἐξεκωφώθη. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφῶ. T. H.

36. Οὐδέπολε ἦγες &c.] Ad ea fine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbiſſimis, quos fulmine Jupiter percuſſit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν σωφρόνως ἐκρύπτουσαν, ἅς ἡ γῆ δεχομένη τ Δίαν τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτους αὐ Ἀρκάδας ἐκεχειρίαν γενέσθαι. Tzetz. ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. deſcripſit. Eorumdem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. T. H.

38. Ἡ αἴγις] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θεῶν. κρισ. & Bis accuſ. paſſim denique. J. B.

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνοχὴ &c.] Interp. *Faculorum in morem*

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur : terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem ſaxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; ſingulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πέλεκυδον. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς ἀφηγήσωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πολαμὸς ἐκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae*; additque vocem utrumque ſignificare; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' εἶναι νομιζόντες ἀκροβολισμὸν εἶναι εἰς μακρὰν ἐπισπουδήσου τῆ κακῆ. *H.V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri inſtar frequentes.* *J. Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πίλημδον, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. παντοδαπαὶ σωρηδὸν προσκομίζοντα . . . συνθλιμμένων δριμάτων φορυμηδὸν . . . ἁρμαμάξαι στοιχηδὸν ἐπὶ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jenſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſolitum in iſtis, πολαμὸς ἑκάστη σταγὼν, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore numquam ferret: neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Luciani* Φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ὕσωσεν ὁρατὰς χειμαῤῥους ἐκόντιζε &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit πολαμῶδες δέκνυον, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T.H.*

43. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε ἱρακῆ, ἀμφί τε ἀσίφιον ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento.* *J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T.H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A.V.*

Ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσκεῖται τῷ Λυκαρεῖ] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΑΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον ἡ τῶ Διὸς πανομφίου δι' ἑαυτῶ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δημόσαλο ἐ τὰς σωτ. Ubi miror illum Διὰ πανόμφαιον in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβριον πανομφῶν. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim? quum ipſe eſſet Athenis, cur Διὰ πανόμφαιον exſpectare debuit? & eo ceſſante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμὸς· adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J. G.*

ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καλαδεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκείλαν τῷ Λυκωρείᾳ, ζώπυρόν τι τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρματος ἀφορυλάττον εἰς ὕστερον κακίας μείζονος.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα ῥᾳθυμίας ταπίχειρα καρίζῃ παρ' αὐτοῖς, ὅτε θύοντος ἔστι σοι τινὸς ὅτε στεφανοῦσθαι, εἰ μή τις ἄρα παράεργον Ὀλυμπίων ἢ ὅτου, ἢ φαῦλα ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἐχθὲς συνελών. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἐπιφαίνουσι, παρ-

sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent.

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præstat, rem se haud sane perneceſſariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o deorum præstantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἔν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῇ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. *V.*

51. Ταπίχειρα] Μισθὸς, τὰ ἀφ' τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἐπιταφόδειοι. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχάροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. *T.M.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J.Br.*

48. Τῷ Λυκωρείᾳ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J.Br.*

Τῷ Λυκωρείᾳ] Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte observat *Thomas Magister* dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ὡς κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τῆς τῶν ἀνθρώπων γένους ἀφεισαμένου. Sic passim *Origenes c. Celsum* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφισάζουσαι ζώπυρα τῆς Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα ἀφελπόμενα τῆς παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. *T.H.*

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. *J.Br.*

51. Ταπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Ταπίχειρα· quod in *Aeschylo* legitur P. V. v. 28. Τοιοῦτ' ἀπίνειν τῷ φιλανθρώπου τρόπου vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγίνετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀπαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν ἢ ἐξαπολυθέντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus cum ea Superiori tapichiram laudabit, Ipsa sibi tum ipsa merces esse potest.* *Pell.* III, 143. & *Jungerm.* *T.H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα παράεργον &c.] Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Des. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Nostri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter insectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ὡς παράεργα τίθεσθαι. *T.H.*

56. Κρόνου] Prov. i. e. ἀνόητον ὡς μωρὸν, λῆρον, ἀνοσιώτατον. *A.V.*

58. Ἐῶ λέγειν, ἀσεβάκις &c.] Ex sententia *Gisb. Cuperi* Obs. III. p. 298. *his verbis sine dubio* Lucianus *ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit*, teneturque adeo eodem errore, *si is error est*, cujus *Ciceronem* accusavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem *Lucianum*, quum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμοθρᾴου δυνάστρια πάροιν. De fanis Deorum *sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedonum* limilia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T.H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Justin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Aristot.* Rhet. II. p. 106. δρόμου ἀγωνισαμένῳ Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demosthenem* autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι τιμήσας παῖδας τοῖδε con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ωσάμενοι † τιμῆς. ἐᾷ λέγειν ὁπόσακις ἤδη σε † νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ σοὶ αὐτῷ τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκοτάζομένους τοὺς † φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους ἀφειρόμενος ὑπ' αὐτοῦ, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσει; ἕως

59. Οἱ δὲ καὶ αὐτοῦ τοι] Ὁμοίᾳ ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὸν ἦ τοῦ τινὸς τὸ οἱ ἢ κεῖται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ βοῆς δραμόντες. V.

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὐτοῦ. *M d w S.*

‡ Τῇ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίσασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari ἐδὴ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud *οἱ δὲ* iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur *οἱ δὲ* c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi veritatem, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. *J. C.*

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* *T. H.*

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tueatur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἐνίκα Πυγμὴν ἐν Νικοφῶν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem adfert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲ λὰδ τῆ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ ᾗ λὰδ τῆ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα † ἐπιῤῥήματα ζητεῖ † πρῶτον τῦ ὀνόματος τόνον οἷον, Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπιάδι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τὸ λῇ τῦ οἶδα· ἐκεῖνα γὰρ ἐπάλλαξε. οἷον, ἵππος, ἱππόθεν σεσημείωται) τὸ οἰκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. *T. H.*

62. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ ᾗ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? *T. H.*

66. Τοὺς πλοκάμους ἀφειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto ἀφειρόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* *T. H.*

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἕτως ἀμελῶς παροράμα ; ἢ πότε κο-
λάσεις ἢ τοσαύτην ἀδικίαν ; πόσοι Φαέ-
θοντες , ἢ Δευκαλίωνες , ἱκανοὶ πρὸς ἕτως
ὑπέρογκον ὕβριν ζ βίου.

lare desines ? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas ? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας , τὰμὰ εἴπω ,
τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας , καὶ πλη-

5. De me enim ut dicam , iis ; quae ad ceteros pertinent , omissis , postquam tot Athenienses evexi , divitesque

71. Πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ' τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ ἀφ' τοῦ Δευκαλίωνος τ κατακλυσμόν. δο-
κεῖ δέ μοι καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τ ἐκπυρώσεως ἀφιστάναι, ἀλλὰ ἀφ' Σοδόμων * ὑποφαίνειν. V.

* Ὑποφαίνεται] C. ὑποφαίνειν. V. ὑποφαίνει M. du S.

siniſtra Sceptrum. Menſuram autem ſtatuæ idem Auctor nobis, quia minorem juſta tradi cenſebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. ſedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαίθ. ἢ Δεύκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπόφαλλον] Operae nonnihil huic eſt voci impendendum, tum ut explorati quid de ea conſtet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae ſane fugit Interpretes, illuſtretur. Ἄντλος , ἄντλον , ἀντλία , quemadmodum Latinis *ſentina* , & aqua ſordida, ſive ex mari in naves ingeſta, ſive per tenues rimas & juncturas hiantes ſeſe inſinuans , & ipſe locus navis inferior ad carinam , quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & moleſtum contrahit. *Euſtath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἄνωθεν ἐ τὸ ὂν τῆ ἁρμονίᾳ &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ὂν τῷ ἀντλῶν (imo potius ἀνατλᾶν) καὶ καρτερῶν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ' τ ἐχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, ſi quis τόπων retineat : ſed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEſchyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δ' ὦ εὐδία τε , καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πλημμαῖς ἄντλον οὐκ ἰδιξάλο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: ſignificat rejectos oppugnatores & depulſos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuiſſe : ſic recte *Scholiaſtes* primus, qui, tametſi haud magni pretii, fecundo tamen longe melior. Ambiguum eſt , utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναὸς. ἦν δ' ὑπερβάλῃ Πολὺς παραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero ſentinam hauriens:* cur ſpernas, praeſertim accuratius ſervata τῆ εἴργειν proprietate ? *undam inſultantem e navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & ſubterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto diſſenſionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem poſteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πληρώσαντος , καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἀναβῆναι σωθῆναι ἐ ἐκπῆξαι τὰς ἄλας, *Schottus* non optime , ut ſolet fere vir literas juvandi ſtudio praeclarus , ſed in vertendis Graecis haud ſane pari ſolertia ; *aquam ſentina hauriente :* at voluit *Zonobius*, ſentinam, quae per inertiam dormitantis nauclerii evacuata non fuerit , tantum increviſſe, ut irrumpens in ipſam navis alvum ſales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐκανὰς ἀσης, quod oſtendit *Mich. Apoſtol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum eſt difficile definire, quid ſit ὑπόφαλλον σκάφος, ναῦς ὑπόφαλλος· nempe cujus ſentina, vel aqua per fatiſcentes rimas illabente , vel tumidis fluctibus deſuper infuſis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri poſſit, atque adeo periculum inſtet praeſentiſſimum, ne merſa navis intereat ; quod poſtremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae poteſtatis ratione. Pauca duntaxat , & velut ad aditum aperiendum , delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur , apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμαζόμενά τις ὁρᾷ ἀκμαιοτέρα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ἐ λαίλαπα καλαιγίζουσαν καὶ κυμα-τούμενον πέλαγος, ἐγκομίζειν δίον , ἐξορμίζειν καὶ ἐξανάγεται· τὶς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος ἅτε ποτὲ ἐμπειρότερος ἐ παρόντος, ἵνα , ὅσον εἶπον καλασκηψάντων, ἐβλήσας πλεῖν, ὑπόφαλλος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ θαλάττης ἡ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαλαπονῇ· partem vidit D. *Hoeſchelius* , male quidem mutans ἐγκομίζειν. ἐβλήσας abſolute poſitum rariore ſtructura , quanquam *Philo* ſaepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ὅρμα ὢν ἀναῤῥάφει , θεὸς ὢν ἀφαγὼν τοῖς συμπλέουσι , μὴ τὸ σκάφος ὑπόφαντον γένηται· ne tanti viri pondere depreſſa navis aquas hauriat & ſubmergatur : & ſane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expoſitum tradiderat διὰ τὸ καὶ-βαρῆσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τῦ ἥρωος, teſte *Schol. Apoll Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum uſurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὀλκάδος πρὸς τὴν Σάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπεφάντου γενομένης· & *Dion. Caſſ.* LII. p. 473. A. elegantiſſimo loco , ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Auguſtum quam poteſt acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capeſſat : μήτ' ἐν χειμαζομένῳ ἔτ' αὐτὴν ἀφεῖδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπόφαλλός ἐστι. μήτε περὶ ῥᾴμα ἀφορᾶγῆναι ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum eſt, ni verſus *Alcaei* nobiliſſimos in mente habuit , qui poſt *D. Heinſii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum ſunt perſanati. *Diphilus* uſu paululum inſolentiore naviculariam ipſum, cujus ratis in hoc periculum ſit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ἐκ πενεςάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικυρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τὴν φίλων ἐκχέας τὸ πλῆτον, ἐπειδὴ πένης ἀφ' ταῦτα ἐγένομην, οὐκ
80 ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ἔτε προσκλέπτουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες,

κἀκ-

ἔτα, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀπεδύσατό τις εὐθὺς ἀπέβαλεν τὸν ἑαυτοῦ, ἢ παιδάλιον συντρίψας νεώς, Ἢ φορτίῳ ἐπείψας ὑπέραντλος γενόμενος fallatur autem, meo ſaltem judicio, ſi quis emollire tentet refingendo ὑπεράντλου γενομένης. Non invenuſte *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἵνα ἢ φθάσαι ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσηται εἰς τὸ εἰμαρμένον ſint, *antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum, mergetur in deſtinatam fati ſortem*; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραντλον, πλῆρη, additque incerti ſcriptoris verba: οἱ ἢ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον en mirificam verſionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, niſi corrigas τὸ πλοῖον, tali ſenſu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themiſtius* Or. XVIII. p. 221. B. ἔκουν αἱ σιτοθῆκαι μιμηταὶ εἰρῆσθαι τῆς ἀραχνίου, ἀλλ' ὑπαρχειλεῖς ἢ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθήκας ὑπεράντλους; equidem valde vereor, ut *Themiſtius*, ſi veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deſerere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπαρχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Καλιπᾷ δ' ὑπέραντλος ὢσα Συμφορᾷ· gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur *Scholiaſtae* verba ſint producenda: οὐ μεταφορᾶς, inquit, ἢ ὁ τῇ νηὶ μηκέτι τὰ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, τὴν ὑπερβαρῆ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· apparet eos dici μηκέτι τὰ ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Ariſtophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷόν τ' ἔτι' ὑπερέχειν τὰ ἀντλίας hoc ſcilicet indicat: *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad ipſum ſcarabaeum explendum ſit ſatis*: rectius, niſi fallor, quam *Scholiaſtes*, cui aliquid alienum eſt adſutum e *Suida*, eumque ſecutus *Flor. Chriſtianus*: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλίᾳ undecumque depromtum, οἷόν τ' εἰρὴ πεδιανίχειν, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiaſtem* repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram καλιπᾷ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορᾷ ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέραντλος ὕδρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque injuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πάσοι Δικαλίωνες ἰκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντλος ὑποπτέων ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhauſtam*: id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiſſ. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. *Heſychius*: Ὑπέραντλα, πολλά· imo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέραντλος ὕδρις, πολλή· ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic jam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce *Luciani* prorſus adſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipſum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus eſt *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentiſſimum: *Iſocrat.* Arch. p. 130. A. *Demoſth.* pro Cor. p. 517. B. *Euſebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέσομεν. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philoſtr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Caſaubon.* Uſurpari a Scriptoribus Eccleſiaſticis pro, *ſumtus, viaticum ſubminiſtrare*, vel, *ſtipem conferre*, monuit *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* H. E. VII, 5. *Ariſtoph.* Plut. v. 831. — ἐπῆρεν τοῖς δεομένοις τοῦ φίλου· quem locum niſi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perſpectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Deſ. Heraldus* ad iſta *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde ſalutet acclinis, ancillatum ſervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

καὶκ ἔ ἐμοῦ νεύσαι. ἀνερημένοι. ἀλλ' ἦν πού τις ἐν ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ ἔ χρόνου ἀναλέπραμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ ἐν πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκλέπτουσι, δυσάντητον, ἐν ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεως ὑπολαμβάνοντες, ἅτε πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, ἐν εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

& ex meo penderent nutu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii me veluti eversum hominis jamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursu infaustum, atque aversandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτῆρ ipsis & εὐεργέτης fui.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ὅπῃ ταύτῃ ἢ ἐ-

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

a Ἐντύχοιμι] ἐντύχω F.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. *Menander:* Ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλῃ παλαιοῦ νεκροῦ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλῃ π. ν.] De Columnis sepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλῃ παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν] Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ἦ τάφον, νῦν τι παρεχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma priſtinos amatores amiſiſti. *T. H.*

87. Ἔτυμον] ἐδίν. *J. Br.*

Ibid. Δυσώντητον ἐν ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Miſc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύγωσιν. *Infauſtos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & ſobrios, ut infauſtos & inutiles vitant:* ubi pene mihi perſuaſi legendum eſſe, *infauſtos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occurſus: facile tamen diſſentientem feram. *Chariſius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Voces quae jungi ſolitae, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppreſſum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἰχνιὰν τρ.] Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, *Eraſmi* dico, qui τὴν ἰχνιὰν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus conſilia.* At nihil aliud eſt ἰχνιὰ, quam praedium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἰχνιὰν] Ἐχατιὰ, ὦ θεοί μὲ τῆς σωτηρῆ, τὸ ἀπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον ῥηθέν. παρὰ ἦ τοῖς ὕστερον, ἰδιωτίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. *Euſtath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Ariſtoph.* Nub. v. 72. Eccleſ. v. 80. διφθέραν ἐνημμένος, ἐξεβεβλημένος, inquit *Suidas.* *Myron Prienenſis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. conſtituiſſe Lacedaemonios refert Hilotas κυνῆν τε ἔκατον φορεῖν & διφθέραν ἐξεβεβλῆσθαι. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. σὺ δὲ ἐναυτὸν ἀγρικᾶς, γάνος ἐναψάμενος ἐν σμινύην λαβών· γάνος & διφθέρα hoc quidem uſu non differunt. *Philoſtr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (neſcio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) ἐν σμινύην φέρων uterque jungit σμινύην ad opus ruſticum faciendum, quomodo *Lucianus* δίκελλαν· ideo Timon §. 7. ὑποδύθρος· σκάπτων δὴ, ἄρα, &c. §. 8. δικελίτης ἐν διφθερίας & §. 42. δικελλαν & φιλτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Pani conſecrat. Eſt autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στρωτὸν, πρὸς ἡμέραν μάλιστα ἀποφυγὴν ἐκκιῶν, ut recte Scholion illud inſertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, poſt *Caſaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de ruſticorum διφθέραις apud Atticos *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. obſervat *pro* Luciani *phraſi magis proprie* Phocylidem *dixiſſe* v. 149. σκάπτειν διαλλᾶν· multum abeſt a noſtri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos peſſime odi, conſortio cum ſolitudine atque iſto ligone philoſophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel ſuas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quaſi proverbio αὔραις & ἀνέμοις λαλεῖν· γῇ & ἀέρι λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noſter, ut Timonis ſui perſonam tueretur, ligonem & ſolitudinem ſubſtituit. *T. H.*

99. Ἴπνον] Vide *Celſum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ ὦ θεοὶ τοῦ καπνοῦ Ζεὺς ὃν τῷ μακρῷ ὕπνου διατείνας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Ariſtophanis* multum ineſt. *J. B.*

Ibid. Ὑπὲρ τῆ Ἐπιμ.] *Eraſm.* in Proverb. *Epimenidis ſomnus.* *J. Br.*

Υ. τῆ Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & desertum agrum concessi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum consequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altissimum istum somnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dor-

ἀχαλίαν τραπόμην, ἐπιφαύσκων διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ 95 τροφιλοσόφων ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὐ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἦλθε ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσοβήσων, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοί-

1. Ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοίμ.] Ὑπὲρ γὰρ τοῦ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ὃς καὶ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον· λέγουσι δὲ * ξ ἔτη ὑπνώσαντα ὅτου μὴ ταῦτα ἀναστῆναι τοὺς βαρβάρους καὶ κεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. *V.*

* Ξ' ἔτη] Prave apud *Suid.* in Ἐπιμενίδης, & *Apostolium* C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ἐξ ἐκδοσθαι. Vide *Kusterum.* *T. H.*

† Εἰς χρησμόλογον] *V.* εἰς χρησμολογίαν. *C. G.* πρὸς χρησμολογίαν. *M. du S.*

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an seni gerenda sit Resp. Tertull.* & *Pausan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. *M. du S.*

Ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὑπνοῖ δή, ὅσον ἤκουσα τῶν φωμαίων σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam & quadragesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in *Platone*, qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas adveniisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν ἔτεσι δέκα μᾶλλον de LL. I. p. 780. F. *hoc est, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Persae in Lydiam venirent*: τηδὲ γὰρ ἴσως &c. *in quo cum Laërtio consentit* Plato: *nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit Vir Eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὴν Περσικὴν Ἀθηναίων φόλον, εἶπεν ὅτι δίκα μὲν ἐτῶν οὐκ ἔχουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσον) πράξαντες οὐδὲν ἂν ἥκιστον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλεῖα κακά. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis adfuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hospitem illum Athenienscm ita loquentem facit: Ἆρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὰ ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Is. & Osir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, ζείρους δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲ κατάπλασμοὺς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura pene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod *Democharis* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienscum erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἷς μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versae specimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

κοίμησαι,) ἢ ἀναρριπίσας τ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τ Οἴτης [a] ἐναυσάμβους, μεγάλῳ τοιήσας τ φλόγα, [b] ὀτιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδράδες ἢ ταυικῆ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ὄζι τὰ ὑπὸ Κρητῶν σοι λεγόμενα, ἢ τ [c] σῆς ταφῆς μυθολογήμαια.

miendo vicisti) flatu denuo susciitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

ΖΕΥΣ. Τίς ὗτός ὄζι, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κακραγὼς ἐκ τ Ἀτλικῆς ῥιζῶ τ Ὑμηττὸν ὑπωρείας; τωναρὸς ὅλος, ἢ αὐχμῶ, ἢ ὑποδίφθερος. [10]

7. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus? in-

a Ἐναυσάμβους] ἐγκαυσάμβους C. b Ἐπιδιξαιο] Sic vetustae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδιξαις. c Σῆς ταφῆς] ἐκεῖ σ. τ. J. notatur quoque ad marginem A1W.

2. Ἀναρριπίσας] Ἀσακήσας. V.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τ Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, ἐν ᾧ μύθοι εἰσὶ πυρὸς φλόγας ἀνιέναι· πῶς δὲ τοῦτο λέγει

10. Πιναρὸς] Ρυπῶν. V.

* Οὐ μὴν καὶ] V. μὴν (μέντοι). M. du S.

† Φιλοκτήτου] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, *Celsi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ εὕδει Διὸς ὀφθαλμός *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ὃ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τῶ Διῶ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύσακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύσαλος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *T. H.*

2. Ἀναρριπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu excitare*, quod *AElian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπερξάψαι, alias ἀναζωπυρῶν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξάρμοστ καὶ ἀναῤῥίπισον & *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ ὃ ἀδιδυμόν σου, πανδημόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. *J. Br.*

Ἐκ τ Οἴτης ἐναυσάμβου] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Herc ule, qui in summo vertice (τ Οἴτης ζηνὸς ὑψίσου πάγου appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατίσχυσε τ βίον λῆξε τ ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκηδεμόνος. *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τ Οἴτης πυρὶ τὴν Πυρὰν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγίαι λόφ τῶ ἐκεῖ πυροῦχοι τ Ἡρακλέα· *Stephan.* in V. alia notant *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui* Prestion *nomen est:* melius, ut puto, Πρηστόν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, λόφ τῶ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus heroïs, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere insuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem:* sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Manilliique* loca perperam exposuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ὁκ τ Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad accendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνλω in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philoſophus eſt; neque enim ſermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttenſem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille eſt, qui nos toties ſacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem ſplendide ſolebamus agere Diaſia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ὀπτικευφὼς· λάλος ἀνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ ἂν ἔτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ πάνπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἥτις καλουμένη, ἣν εἰσάπαξ μὴ γνησίοις ἐπιτελῶν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ ἔοικε· ὃ δὲ τοῦτο ποιοῦσι διὰ τὸ § διασαίνειν τοὺς θεοὺς. *V.* Διασαίνειν ὃ τὸ ἀποτρέπειν τὰ ἀνίας· ὅρα εἰ τοῦ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. *C. G.*

‡ Ἑορτὴς *A. a.* καλεμένης] *L.* ἑορτὴ . . . καλουμένη· & sic *V.* *M. du S.*

§ Διασαίνειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendoſe ſcriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῆ διαφυγεῖν αὐτὸς ψυχάς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita *Suid.* ex *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. 407. apud quem perverſe legi ἄτας monuit *Kuſterus*: idem vitium ex *Sapphus* Oda deterſit *H. Stephan.* ad *Eratian.* p. 158. Brevius *Etymol.* παρὰ τὰς ἄσας τὰς αἰτίας. Non quaero, quam recte: ſed hinc ſaltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo ſcripliſſe noſter Commentator, ἀπὸ τῆ διαθύεσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς αἰτίας. Quod ſi ab *διασαίνω* compoſitum extitiſſe unquam *διασαίνω*, longe diverſa foret ejus poteſtas. In Etymologo quoque veſtigium aliquod hujus Grammaticorum inſcitiae reperiri ſuſpicor, Διασία ἡ, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quaſi ſingulare femininum eſſet: tametſi fateor eam difficultatem poſſe tolli, modo ſcribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. ſed citius inepti hominis adſumentum eſſe dixerim. De voce ἄσαι multa *Foëſ.* in OEcom. Hippocr. Iſtius γυγιότητος (minus recte *E. A.* γυγιότητος) Heſychius meminit, ſed plane mutilus in Διάσια· tum ſcribe in *C. G.* ἀποτρ. τὰς αἰτίας. Noſtri locus in Icarom. §. 24. *T. H.*

inquit, ἐς τὸ οὐρανὸν ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas eſt vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἀναυσάλβος libenter legerit ἀναυσάλμος· non adſentior: ἀναύειν hac ſignificatione notum; alterius auctoritatem deſidero: quamvis ἀνάπτειν & ἀνάπτειν pro *ſuccendere*, *ignem immittere*, illud frequentiſſime, rarius hoc uſurpari non ignorem. *T. H.*

6. Ὑπὸ τῶν Κρητῶν] Qui te juxta Gnoſum oppidum ſepultum praedicant. *J. Br.*

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* ἐς Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* *J. B.*

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Reſtituimus ex Ed. *J.* vocem ἐκεῖ in aliis omiſſam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipſum ſepulchri titulum exhibet I, 11. ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & *Chryſoſt. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. *M. du S.*

10. Ὑποδίφθερος] *Caprina pelle amictus.* *J. Br.*

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philoſophorum familia, qui de Diis male ſentiunt. *J. Br.*

13. Οὐ γὰρ ἄν] Excidiſſe videtur ἄλλως vel ſimile quid. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἄν] Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἂν πότε, οὐ γὰρ ἄν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. *T. H.*

Ibid. Καθ' ἡμῶν] Ψ Θεῶν. *J. Br.*

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. *J. Br.*

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine ſcio. Sed ſcripturam omnium quos vidi librorum ſequi malui. Monendi tamen quibus Mſſ. Codicum copia eſt, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inſpexit, ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ ſcribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* *M. du S.*

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & P. τελήσσας ἑκατόμβας vocat. *J. Br.*

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. *M. du S.*

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud ſanequam frequens: hunc ſolum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita conſtructum appareat: uſitatius, quod ibidem oſtendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diverſum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὔχεσθαι, de quo *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 657. In Philopſ. §. 21. dedimus ex ſententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιᾶσθῆ, quum prius eſſet in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, ſic perinde ſolent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὁμόσαι· utramque ſtructurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud ſatis ſcio, an praeter uſum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus eſt *Dukerus* Eruditiſſimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Scul.* *T. H.*

17. Ὁ πάνπλουτος] Atqui mox paterna bona fuiſſe indicabit c. 8. Tamen ſic iterum uſurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo ſubito patre. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὰς ἑκ. ἑκ.] Θύων ſubauditur. *J. Br.*

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος θύοντος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος Διασαίνειν τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπωίκια. ut apud *Long.* ποιμεν. lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. *J. B.*

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit *Noſter*

ΖΕΤΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, καὶ ὑπ' αὐτῶν τοσούτων φίλων; τί ποθὲν ὧδε κακοδαίμων ἐγένετο; αἰχμηρὸς, ἄβιλλος, ἢ σκαπανεύς, ἢ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, ὕστε βαρεῖαν καταφέρειν τὴν δίκελλαν.

ΕΡ. Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, ἡ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἄπαυστος οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία καὶ τοῦ φίλους· ὃς δ' συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ὤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαιρούσας τῇ βορᾷ.

JUP. Heu! quæ isthæc rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret præterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent.

Ii

a Τοὺς φίλους] φίλους R.

ster Ixap. c. 24. ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; &, si foetus est genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meursius* Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: *Ille est, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Jovis*: satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: diserte *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Castellano* jam observatum: longe alia est ἱππίων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis *Lucianus*, quasi victimas eo festo Jovi immolassent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἐπὶ δὲ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἧκον ἐπὶ πόλεως, ὃ ἦν παυδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐκ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοὶ, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, quum solis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non *Scholiastes* solum, sed vel maxime *Pollux* I, 26. suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse *Thucydides*: ὃ δὲ παυδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι ὃ πολλοὶ οὐκ ἱερεῖα, ἀγνὰ δ' θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δέ: confer *Porphyr.* περὶ Αποχ. II. §. 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam *Polluci* vacillasse, quod *Camerarius Kuhnius*que contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὐτωσὶ μὲ εἰπ.] *Ut ita dicam: ὡς δ' ἀληθῆ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* *J. Br.*

Οὐτωσὶ μὲ . . . .] Eodem redit cum his in Ἀρμοδ. ὅτε λόγῳ μὲ, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναμφίλογόν τι νῦν, τὸ δ' ἀληθὲς, ὅταν ἐν τοῖς ἀπαλαχθεῖσι ἀνθρώποις ἐπαθημόνων τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun.* & *Jov.* ἀσυχεῖν δὲ τῷ λόγῳ. Vide *Dan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi solennis: similes notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Jos. Wass.* ad *Sallust.* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲν ὀνόματι, τῇ δ' ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲν τῷ δικαίῳ, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae saepe mersit stoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem passim Dial. Mort. Sic vocat Θρασύτους καὶ πολεμικὰ dictum antea ex *Demosth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζῶσαι] Hanc perelegantem nudati spoliatique Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit *Lucianus*. Ἐκμυζῶν, *fugendo exinanire*: ἐκμυζᾶν τὸ αἷμα, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστόμωτος, sicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διαμυζῶντες ἀναστόμωτοι μᾶλλον τῶν τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: *Aelian.* de Anim. I, 32. alibique saepe: *Testam. Patriarch.* p. 204. ὡς παρδάλεις ἐκμυζῶσι ἄφορον haec enim vetusta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Hesych.*) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themist.* Or. XXII. p. 282. C. μετάσχοις βραβείων καὶ σὺ σφόδρα εὐπαίρων δώρων ὄρνις (ita lege, ne sensus mutet, non ἄνθρωπος) δι' ὧν αἱ πάμπαν ὑπὸ τῶν ἱερητῶν ἐκμυζῶνται· ista ἱερητὰ sunt ejusdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauserunt. *Aristid.* T. II. p. 312. C. διὸν δὴ ἡ φύσις παλαχὴ τῆς θυμοειδοῦς, καὶ τῇ φθόῃ θρεπτήριον ἄλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθόης, ἀλκεῖ γάρ, nam exulcerat) ἀκάματος τις δυνάμεις, καὶ ὑπερπνοικὸς ἐκμυζᾷ τὸ κακόν. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Ossa vides regum vacuis exsulta medullis:*

Cla-

Si vero nudatis Timonis offibus, & circumroſis, ac medulla, ſi qua ſupererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis exciſum relinquentes, abierunt, ne noſcentes quidem amplius aut aſpicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid viciſſim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone inſtructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad inſaniam adactus, quod certos homines a ſe antea ditatos prætereuntes ſuperbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις ἦν μυελὸς [b] ἔτι, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ὑπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολελειμμένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γ' ἢ ὑπεκυρήσαντες, ἢ ὑπεδόντες ἐν τῷ μέρει. Διὸ καὶ ταῦτα διχελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπλικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve eſt. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γ' ἂν ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ

[b] ἔτι] ἦν *F.*

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto reſtituendam *Prudentio* Pſychom. v. 600. *Mox ſpolia exſucto de corpore deripit* — id eſt, extenuato & prorſus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me ſtat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον ſæpius a *Luciano* dici *exhauſtum bonis & evolutum* monuit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 853. venuſte ſubditur τὰς ῥίζας ὑποτιμηθέντα nam τὰ φυτὰ ἀφ' ἧς ῥίζης ἀκμοποίητα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut eſt in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὐτὴ σοφίσιν ἵδρυ — ibi Gratiis noſtris aridum eſt minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque ciſtae fundum triſtes ſe recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Heſychius* notavit, Comicorum uſus: Κρύον, τὸ ξηρὸν τέθνηκε δ' ἐκ ψυχῆς. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulſa. *J. Br.*

38. Πόθεν γὰρ] Phraſis *Demoſtheni* familiaris, ſed alio ſenſu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γ'] Priores Interpretes, quaſi cum ſequentibus una ſerie cohaereret, πόθεν γ' ἢ ὑπεκυρήσαντες. Rectius disjunxit *Faber*, ſed parum accurate vertens. Diſtinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γ'; ἢ ὑπεκυρήσαντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demoſthenem* creberrime, *non amplius agnoſcentes illum, aut adſpicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam ſane) aut opem ferentes.* Ita ſolet interponi, praeſertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non ſimpliciter ſed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ὄφεσί μοι ῥῶσαι; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam*; ubi pejus inſuper tentatur: *Dion. Chryſoſt.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Caſaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt ἰδιωμάτως *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Ariſtoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* deſcripſit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Heſychius*: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ἔτι· lege: Ποθὲν, ἀπό τινος μέρους· ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ἔτι· vel ἔτος· hoc poſterius ad πόθεν pertinet; nam accentus ſignificandi facit discrimen: illud autem μετ' ὑποκρίσεως eſt, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πώ, qui perinde Atticis notat uſurpari πώμαλα. Haec ſatis eſt tetigiſſe; nam ubivis obvia ſunt exempla. Adde, ſi lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuſter.* ad Eccles. *Ariſtoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *viciſſim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adverſus ingratos atra bile ſtomachatur*: hoc ſi verum foret, ſcribi debuerat, omiſſo οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum ſudabunt, dum probent Graecos uſurpare μελαγχολᾶν τινι pro, *atra bile percitum ſtomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς eſt ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter *H. Stephan.* Theſ. T. IV. p. 555. A. quem dum deſcribit *Barlaeus*, invitum onerat aſſumento deterioris verſionis, *ob mala* vel *malos*. *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτοῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non ſatis perſpecto Graecae linguae, hoc in caſu, genio orta eſt. Verba autem, ſicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic ventiquam faſtidiendus & negligendus; jure enim indignaretur ſuam infelicitatem, quum & nos ſimiles foremus exſecrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis*, &c. Ἠγανάκτει tritiſſimo Hellenismo poſitum eſt pro Fabri ἀγανακτοῖ, *indignaretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσαμεν; plane ut in Reviviſcent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviſcentes Philoſophos perpellere ſtudens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paullisper

ἐπεὶ ἢ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὀπιλελησμένοι ἀνδρός, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, ἢ αἰγῶν πιόταλα καύσαντι ἡμῖν ὅτι τὸ βωμοῦ. ἔτι γῦν ὀ ταῖς ῥισὶ τὸ κνίσαι αὐτοῦ ἔχω. πολὺν ὑπ' ἀσχολίας τε, ἢ θορύβου πολλοῦ τῶν ὀπορκούντων, ἢ βιαζομένων, ἢ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου ἢ πολλοὶ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοί γ' ἔτοι, ἢ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac ſceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum ſacrilegorum (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

[a] Μηρία] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ὀπιλελησμένοι Margo *AIW.* ὀπιλελησμένοις. male.

ναρῶν κάλαμῶνα ἢ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρίξομεν γῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορῶν ἰθέλουσι, καλαλιώσαιλες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παρίξομεν intelligatur pro παρίξοιμεν, *praebuerimus*. Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἐ σὺν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ ἢ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸ Ὀδυσσέα τῦ λωτοῦ ἀποστρέψαντες, ἐπὶ τὰς σωφρόνας ἀγωγὰς ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abſtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γῦν ἐπ' ἐκεῖνο, πάλαι ἀνεσπάσμαι ἄνω, ἢ σωμῶ αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea ὁ τοῦ ἄκρου fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer*. Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ἦ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοιοθῆ ὄντα, vertit *ἔγνω agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius*. Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [ἢ οὐκ ἂν ὀδὶ ἀνέστρεψεν εἰμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon*. Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβούλευσάτ' ἄν, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*. *Lucianus* voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis*. At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ ἢ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, ὡδὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes*. Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit*. Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale*. *J. F.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus*. *J. Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε ἐ αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε ἢ αἰγῶν ἵκανα ἐπὶ τὸ βωμῶν. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ὧδ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τὸ παραδείγματα σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. F.*

Τοσαῦτα τ. τε ἢ αἰγῶν πιόταλα] Vocis μηρία ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis αἰγῶν πιόταλα pro αἶγας πιοτάτας etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur αἰγῶν πιόταλαι, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τὸ κολάπων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt*. B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cerda*

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς ἡ Ἀτλοίην· ἢ μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. 60 μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐκκωφώσαμένοις χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐκπεριβῆναι πρὸς αὐτοὺς, ἀρετήν τινα, ἢ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυν- 65 είροντων. Διὸ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμελη θῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ἐ φαῦλον ὄντα.

[a] Ὅμως

[b] Ἡμῶν] Priores Edd. ὑμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *AIW.*

da ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut *οἱ στωϊκοὶ τὸ γενικὸν, οἱ μιγαλοφυεῖς, οἱ πολίτικοι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πραξικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων* apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jonſ* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit *τὰ στωϊκὰ τῶν γενικῶν, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων.* Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, *τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐκοιῶντο. Thucyd.* I, 5. *τὸ πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοιεν, Herodot.* I, 24. *τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. *πολλὸν δὲ Ἀσίας, Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe *πολλὸν δὲ γῆς, δὲ ἱερᾶς χώρας* apud *Thucydidem* & *Dioderum Siculum*, *πολλὸν δὲ στρατιᾶς ἀπολέσας Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιμῶν. . . . . *τῷ ἐμοὶ τῷ ἐμοὶ ἐπιφανεῖ*, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem *ἐμοὶ τῷ ἐμοὶ* vel *ἐμοὶ τῷ ἐμοί*. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros *τοιαῦτα πιθανὰ*: huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, *τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν ἀναδιγμάτων.* *T. H.*

49. Μαῖα] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid Ταῦρον τι ἢ αἰγῶν] Ex *Homer.* I. Iliad. quae repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid Ἐκπεπόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. *Ἐμπολᾶν τὸ ἀπὸ τῶν παραπαρόντων ἀναγόμενον, ἐκπολᾶν, περιδύειν. Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐκπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano ἐμπεπόλασαν, ἐκπεπόλασαν*, vel *ἀπεμπεπόλασαν*: haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] *τῶν φιλοσόφων.* *J. Br.*

62. Ἐκδυσκάμενον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos *μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας*, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμῶν] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hac in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum *διὰ ταῦτα τοι ἐ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμῶν, ἐ φαῦλον ὄντα*, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum *φαῦλον* vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμῶν] Monet *Tan Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, *πρὸς ἡμῶν, ἐ φ. ε.* Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμε-

Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Δαλαδὲ, ἄπιθι παρ' αὐτὸν καὶ τάχα. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω καὶ δὲ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκῃ αὐτούς τὸ εἰκός. σεῖσαι δὲ τὸν κολάκων ἐκεῖνον, καὶ τὸ ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις ἅ σκέψομαι, καὶ δίκαιον δόσουσιν, ὑπειδὰν τὸν κεραυνὸν ὀπισθυάσω· καλεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec se habent; assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime. adjungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum præbent, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti sunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὅντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἡμέ. & ὁ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda est *J. Gronovii* sententia: sin minus, jungi convenit ἀμοιληθῆναι πρὸς ἡμᾶς, ut §. 5. εὖθ' γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. *T. H.*

79. Ἱστόησα] Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster frustra apud alios quæras. Nempe ficta sunt inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa æde Dioscurorum fulmine dicitur verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & Ε. 433. I, 420. Od. Ε. 184. *Eusseb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερέχει αὐτῷ τὴν χεῖρα] Etsi minime sit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obs. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέχει, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum est Pericles: *Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέχειν τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronunciantis. Testatur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἐκκλησιάζ.* v. 263. *ubi salax mulier*: Ἐκεῖνο δ' ἡ γυνὴ παρφροντίσαμεν, ὅτε τρόπῳ τὰς χεῖρας εἴρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰδισμένοι γὰρ ἐσμὲν ὠρεῖν τὰ σκέλη. Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, sed pedes tollere assuetae sumus. *Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid.* Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως γ' χειροτονητέον Ἐξεμισάσασθαι τὸ ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia sint, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *Æschines* testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν· nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminentia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, Il. Ω, 374. in Camino; Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη θ' ὑπερέχῃ χεῖρα καμόντοιν. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμηχανά τι καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεὰν τις αἴρεται ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπίσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. καὶ λιλείπετο τὰ πράγματα ὑπὸ τούτῳ Δακεδαιμονίοις, ὥς φασι θεῶν τινὲς χεῖρα ὑπερέχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεῶν μοι προνοίᾳ δικῶν τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντων. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις δὲ τὸ θεῶν εὐθὺς ξυνίασθαί τι καὶ ξυπιλαμβάνεσθαι τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἢν ἴ τελμήσῃς σὺ μοῦ Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, στεῖσόμεθ' — *Nicol. Damasc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτῷ ὑπέρχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμ', ἐπαρχῶ σ' ὁ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμῷ πλέαν· obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπεραστίζει σοῦ. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερέχει) αὐτὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἀφειδεῖ φάλαιναν, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρος alter optime, ἀντὶ τοῦ αἰτίῳ χεῖρα. Horum tamen leporem frustra fis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* versus apud

retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; & ab eo aberravi frustrato ictu; protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in Castorum ædem cum præter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quanquam interea satis pœnarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum

ται, ὅτε φιλοψιθυρότερον ἐπεξῆσα τῷ λόγῳ ὅτι τ σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὡς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲ ἀδημάρητον (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτῦ τ χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ Ἀνάκειον ἐμβαλὼν, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, κ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεθρίβη [b] περὶ τὴ πέτρα. πλὴν ἱκανὴ ὀ τοσούτῳ κ αὐτὴ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτῆσα τ Τίμωνα ὁρῶσιν.

EP. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, κ ὀχληρὸν εἶναι

[a] Αὐτῦ] αὐτὸν *F.* [b] Περὶ] Ex R. ante ὠθεῖ τὴν πέτραν edebatur.

83. Ἐς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τ Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demosthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίνυν γὰρ μεγάλῳ & ἐπισκοπῷ & Ὀφρυοκατέρῃ Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει· proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀφρυοκατέρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Jovem ceterosque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Ἐις τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Hesych.* verbo ἄνακες. *F. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Castoris & Pollucis: ἄνακες enim Διόσκουροι & Ἀνάκειον. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis est, quae ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione.* Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Castoris & Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum ædem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat *Maussacus*, censeo, & plane illos Ἀνακεῖς ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ ὃ κ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλέμματα. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερίσχε γὰρ αὐτῦ τ χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronunciandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *F. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *F. Gronovius Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam ejus confidenter, ut solet, venditatam erudite disputata sunt ab *Hemst. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Fac. Oiselius* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἄνακες studiose *Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Luciani* loca fugerunt: hunc ipsum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asty, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τ Μυστ. p. 7. v. 9. *Lucian. Asin.* §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc nostro Pericle: ἀνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους οἰκίαν, κ συμβουλεύει τις μαντεύεται αὐτὸν Ὀλύμπιον κελεῦσαι fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen instauro & exacuo.* *F. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres: *Quanquam vel id supplicii satis magnum in illis fuerit.* Ego malim: *verumtamen satis magna interim & haec ipsis erat poena.* Omisit Interpres illa οἱ τοσούτῳ, quae significant *interea.* Auctor Noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Παναῖπη, ἀκύμαντον οἱ τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me Neptunus jusserat, *Panope, tranquillum interea servare pelagus:* & paulo post: ἡ Ἔρις ὃ οἱ τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. οἱ τοσούτῳ δ' ἐπαίρονται ubi perperam Interpres: *verum adeo in sublime attollantur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur:* i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Sympos.*, ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κακαγγ.] Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλε & ξένε, & reliqua. *F. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ἐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ ϗ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γοῦ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενέστατος καλαφήσει ὁ Τίμων, βοήσας, ϗ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὑπερέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἐσκαπτεν ὑπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἐσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, ϗ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος; 90 esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad se advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præsertim jubente?

ΠΛ. Ὅτι νὴ Δία ὑβρίζει εἰς ἐμὲ, ϗ ἐξεφόρει, ϗ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, ϗ ταῦτα, πάλαι ὄντα αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν [b] χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις ϗ κόλαξι, ϗ 1 12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀκόντιζε, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ἐ σωνιχῆ, ἀλλὰ δημηρεφῆ, οἷς ἐφάπτου τῷ σωροῦ, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις ὃ ἐ λιμῶσιν οἱ τοῖς ἄλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: δημηρεφῆ ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. T.H.

91. Ἀλλὰ ϗ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaum* ad *Matthæum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. *J.G.*

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. *J. Br.*

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. Δίκρανα sunt *furcæ*; & proverbium est apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlæus* occupavit. *M. du S.*

Δικράνοις ἐξεώθει] Tanti pæne non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* ϗ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt:* hæc sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. *T. H.*

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀναπόλουθον in his verbis videntis, ideoque ϗ ante καθάπερ inculcantis. Quæso & ego, quæ ἀναπολόϑου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum præ dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri ϗ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθητέον. *J. J.*

7. Ἑταίρους] Scribe, ἑταίρας, *scortis*. *J. Br.*

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίρας neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίρους is reponi jubet ἑταίρας. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* siculneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σταδίσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους ϗ τὰς ἑταίρας ibi commode *Bergler.* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορνεῖς διδύσι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέχναις. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor óbolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet, liceat. Sed tu quidem, memini, mihi dixisti, te ab ea educatum esse, quæ nunc Timonem ad hæc impulerit. Quamobrem, si tibi videtur, ad illum abeamus, ut ipse quoque audiat, quæ nos de ipso loquamur.

MERCURIUS. Ita est, Jupiter, ut dicis. Sed quid tandem Timoni accidit, quod ita subito ab hominibus recessit? Nam ante hæc tempora, ut audio, ille quidem hominibus amicissimus fuit, illi vero ipsum colebant, & ad ejus fores frequentes adibant, & ipse omnibus benefaciebat, & ad ejus mensam semper plena erat, & ipse ad omnes hilaris erat, & ad omnes ridebat, & omnes ipsum amabant, & ipse omnes amabat, & nemo ipsum unquam tristem vidit, & nemo ipsum unquam flentem vidit, & nemo ipsum unquam lugentem vidit, & nemo ipsum unquam ægrotantem vidit, & nemo ipsum unquam senem vidit, & nemo ipsum unquam mortuum vidit, & nemo ipsum unquam mortuum esse credidit, & nemo ipsum unquam mortuum esse dixit, & nemo ipsum unquam mortuum esse scivit, & nemo ipsum unquam mortuum esse audivit, & nemo ipsum unquam mortuum esse

λαθέρως, ὅτε ἀποκλαίων, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις κατ' αὐτῶν ὑπὸ πλουσίων, καλαχυκλείας λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείοις [a] ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παθεῖν σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγειας λέγων ὁ πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἀθρόον τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσας ἀπαλῶν εἰ καιρῷ λάβοιο παρ' αὐτοῦ. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ὁρᾶν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύειας ὑπ' ἀκριβέσι καὶ πα-

bitum fuit, permisit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adversus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id propter ea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi consuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, si quam nanciscī occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravissimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem custodiri velut alteram Danaën, & sub acribus & scelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. J. A1. b Ἀποδράσας] ἀποδράσαι Schol. Aor. 1. & Fut. 1. sæpe commutantur, sic ut, quid ab ipso Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσας] Ἀποδράσαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τῦ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγειας] *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum est eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρούς, εἰς ἃς ἀποτίθει τὰ χρήματα ἴσως, πλούτου διαμαρτύρασθαι, narrante *Philostrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chrysost.* Or. IV. p. 75. C. ἀνίξεσθαι καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸ πλοῦτον τῷ ὄντι, κατακλείσαντα ἴσως τινὰ κρυπτὴν ἐν ἀφύκτοις βαρύθρους. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare Lucianeis hisce sensu verbisque quam simillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τὰς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisse, curvatosque vitium contraxisse, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ὑπογραπτοῦντα ἐκ τούτου ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατασκληκότας perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collationibus*: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wowwer.* de Polym. c. VII. *Ermic.* Astron. I. p. 6. *Vides ut primos discentes computos digitos tarda agitatione defectant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnasia pingi refert *Chrysippum* digitis *propter numerorum indicia constrictis*, *Euclidem propter mensurarum spatia laxatis*: vide *Savaronem. Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, fovem salutabunda subrexit*: habes ibi συνεσταλμένους δακτύλους· neque omittendum est, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis vecursantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronensis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: quam peregrinantem ferali supputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατρέφων) *non desinit, ut summam quaerat, non quam commodatio dedit, sed quam ei pepererint armati numero dies, menses & digiti.* Haec admodum esse corrupta, qualia in istius sive Zenonis, sive cujuslibet sermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis sunt sane permulta, nemo diffitebitur: etiamsi quis posteriora sic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum mensumque digiti*, ab auctoris ipsa manu abesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus expectandum est auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adscripsit Pater, forte συλλογισῶν. Quod quidem manifestius, sed potest retineri

terosis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent, possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili custodia servarent, figillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aspicientes; seque abunde potiri existimantes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si præreptum irent; quod plane canem in præsepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodi-

πονήροις παιδαγωγοῖς ἀναιρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτούς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ πολαύειν, καὶ τολμῶντας, καὶ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν πόλαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ αὐτοὺς πολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς πολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τοῖς κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι διατρέφουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ καλεγέλας αὐτοῖς φειδομένων, καὶ φυλαττόν-

neri quoque alterum. *J. G.*

Ibid. Ἀποφάσεως] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποφάσεως, minus apte. *M. du S.*

36. Δανάην παρθενεύσεως] Sic postea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. Διαπαρθένευσις *imminutio, infloratio.* *J. B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obsignata erant domi omnia.* *J. Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰκμαίνειν ἢ ὑλωπίζειν. *Schol. Arist. Ipp. Hesych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. *J. B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Sensus minus attento paullum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἔξὸν πολαύειν καὶ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς πολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc πολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum ἱκανὴν ἀπόλαυσιν existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. *T. H.*

47. Τὴν ἐν τῇ φ. κ.] *Erasmus* in Paroem. *Canis in praesepi.* *J. Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. *J. B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th. M.*

Κ. τὴν ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeste ad *Æsopi* fabulam, quae in Æsopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἄπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinas ad fuliginosam & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servent, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero suo subtectis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, ᾗ τὸ καινόταλον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρα ᾗ οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸ κακοδαίμονα, ᾗ ἀνέραστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μικρόστομον λυχνίδιον, ᾗ δίψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς δὴ οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν rent, & (quod prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi forent; ignorarent autem scelestissimum aliquem servulum, aut pædotribam, clanculum subeuntem, hero inamabili & diis iratis nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo, usuris computandis invigilat. Qui autem, ò Plute, absurdum non sit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *J.* Marg. *A1W.* b Πῶς δὴ οὐκ ἄ.] πῶς δ' ἂν οὐκ ἄδικα των. . . . πάλαι μὲ ἐκεῖνα αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς δ' ἂν οὐκ ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *J.* habet πῶς δ' ἂν οὐκ ἄδικα ταῦτα σοι, πάλαι μὲ ἐκεῖνα αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλειπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miserrimus herus, ut ad justam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut significetur, furacem servum id jam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum temulentum lascivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, sed ab ultima voce ἐάσας· quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μίμησαι γοῦν αὐτά μοι λέγε τὸ οἰκοχόον τοῦτον (Ganymedem) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum esse, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon lustranti, visum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μικρόστομον λυχνίδιον, ᾗ δίψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in *Nostri* Gallo §. 29. Ὁρᾷς γὰρ Δία πρὸς ἀμαυρόν γε ᾗ δίψαλον τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepsiade habet *Aristophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμνάσας· ᾗ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· ᾗ παιδότριψ ὡς ἀπὸ Δευκαλιωνος τοῦ Τίμωνι ᾗ Μισανθρώπῳ. Miscet παιδοτρίβων & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* sibi cavit in Thes. T. III. p. 9. παιδοτρίβης est *magister exercitor*: παιδότριψ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *Aeschinis* Axiocho profert, ᾗ γυμνασαὶ, ᾗ παιδοτριβαὶ, lectorem frustratur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus est *Apul.* lib. 2. Milet. ubi de Milone hospite suo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Δίψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Δίψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt scripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς δὴ οὐκ ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae, ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς δ' ἂν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σὲ πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σὲ rescribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὲ, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob causam interseritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, specimen: saltem ipsam in partem τῷ Τίμωνι τὸ πάνυ τοῦτο ἀντιμῦσαι, quod Pluto tanto opere displicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud σὸν εὐνοϊκὸν appositio, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo post σὺ θράττε, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis σὺν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. *T. H.*

Ibid. Π. μὲν σου] Scribo σε. *J. Br.*

Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθ'] Non utique significabit *te in his accusare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo scribit σε. Potest enim intelligi *haec tui* vel *hanc tuam rationem olim accusasse*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀνήκοος αἰμὶ αὐτινα ἠτιάσατο τῦ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου.

vitibus objeciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

σὺ ταῦτα αἰτιᾶ, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet: illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

ΠΑΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ἔστε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς μᾶλλον, οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμέ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς δὲ οὕτω κατάκλειστον ἐν σκότῳ φυλάτ-

ττειν. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J. G.*

62. Τῶ τι γὰρ Τίμωνι &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τῶτε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, frandem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμέ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ἆρα Κρῶσε, καὶ οὐ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα ἢ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) ſive, *cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum comparatur*, *caecus eſt ille Lyncens.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας ὦ ἴδοι εἰσὶν ἄπαιδας ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ῥήτορα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt: Τοὺς δ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζοις ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἅπαντα γὰρ ὡς πρὸς ἐκεῖνα ἄπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι δίαυμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυόττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόρδωσεν αὐτὸν ἄκρως, ἀφεντὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λαυτρὸν, ἀναγκαίως δὲ ὡς πρὸς τὸν τοῦ δαιμονιωτέρου ὑποδοχήν. *Deinde contimuo illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυρπαιδ. Ἴσμεν ἐπὶ τοὺς Ἀσσυρίους, ὃς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσαμαι αὐτὸν ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τῦ βίου χρόνος πρὸς τὸ πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γὰρ ἴσως ταῦτα πρὸς τὸ τῆς ἀρετῆς βίου. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμῖν ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἐδόξει. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲν οἱ πολέμιοι πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους οἱ ὠθούμενοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κύκνους, ἢ τοὺς κολοιοὺς σεμνύνας μὴ εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τῷ Σωκράτει πίθου, τῷ Διὸς αὐλῷ εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ ὑπὸ τῶν πλουσίων, πρὸς ἐμὲ Ἴρου. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζοντι. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ἄλλως, εἰ δὲ παντάπασιν οὐκαλαφρόντα, ὡς πρὸς τὸν δίαυλον ἐξετάζεσθαι τὰ συμπόσια ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & ὠθοῦσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Δυσωπῦσι καὶ Σόλωνι ὡς ἐχθὶς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσῆν ὠθούμενοι, φαίνονται γεγονότες. *J. J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμοὶ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμοὶ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς ὑ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν Θήβαις] Reſtituo cum Θήραις nec Θήφαις (Θήβαις) placet. *J. Br.*

Ἐν Θήφαις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe Θήβαις & Θήφαις at rejiciens utrumque, reponit Θήραις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μὲν σὺν ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σὲ pro σὺν. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ὃ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοῶν ἐκεῖς αὐτούς.] *Brodaeus* pro δὴ legit δὲ, item *Faber*. *J. J.*

Ἐν Θήραις] *Brodaus* Θήβαις. alii Θήφαις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

λάτίονλας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενόμην, καὶ πιμελὴς, ἢ ὑπέρογκος, ὀπιμελουμένους, οὔτε προσαπολουμένους αὐτούς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθέντα πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, ἢ ὑβριστάς, εἰδὲν ἀδικουντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλασίριστους· ὄκ[a] εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τ εὐδαιμόνων με καλαλιπόντες.

nerent, dantes operam, ut me craſſiorem redderent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere juberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

Οὔτ' ἂν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ πρόχειρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅστις ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, ἢ μήτε ἀφελομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, ἢ καλὴν, ἔπειτα μή-

16. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod adprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæſo, Jupiter; ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

a Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ὕτω * συνηχῶς κεχρημένους· ἢ ἐ ἰθικὸν τοῦτο ποιεῖ ἢ ἁπλαϊκόν. V.

* Συνηχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ Θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Ariſtophanis* Pluto. tu comſule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. J. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi ſunt.* J. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorſus, penitus.* J. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait ſe non poſſe illud ἀπάγοι, quum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμας, ὁρῶ ἑδέως μεγάλου ἕνεκα τοῦ Θεσσαλλουσίας ὑμᾶς, οὔτε πατρίδ Θ κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Catoplo: οἱ δὲ, υἱέας πρὸς ὕβριν ἀπαγομένους ἀγωνακτήσαντες. *Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τ σφετέρων γυναῖκας ἁπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἤχθε ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat.* *Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἰ τις ἀξιοπρεπὴς παρθένος ἐπὶ κάλλει τ ἐγχωρίων, ἁπῆγεν αὐτὴν ἐ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic ſiqua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἂν εἴρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεράπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔπεσε ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀπήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero ſimul rumor diffe rebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe.* *Aelianus* in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τ πρὸς ἀγωγὰς ἀδὲ προσίσχε, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκόμισε. *Phocais vero non juſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Noſtri* Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumptum ab *Noſtro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἰφήβους ἀναπτῶν, ὁ ἐμβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad ſe trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

cuſtodiat, neque ullo zelotypiæ ſenſu moveatur, noctu & interdiu qua viſum eſt vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam ſuam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæſo, talis vir uxorem amare videatur? Haud iſtud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid ſit amor, re ſæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo latus liberos ſerat*, florentem autem puellam nec attingat ipſe, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere ſinat; domi autem concluſam cuſtodiat, nullam ex ea prolem ſuſcipiens, ejus tamen amore flagrare ſe dictitans,

τε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφεὶς ἡ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι πάστωρ, ἡ μεθ' ἡμέραν, ἡ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχθυθησομένῳ, ἀνοίγων τὰς θύρας, ἡ μαστροπεύων, ἡ πάσας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ γαμήλιον ἐπ' ἐρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας ἡ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ ἡ ἔρημον καλαχλείσας παρθενεύοι, ἡ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων, ἡ

[b] Αὐτὸς] αὐτοὺς *F.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. *C. G.*

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, ſi quis & hic maluerit ἀπάγεσθαι. Dixerunt id Latini *perducere*. *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illuſtrium, capitibus quantopere ſolitus ſit illudere, evidentiſſime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati conſtantiſſime recuſantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad ſtuprum, dicitur Pauſanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Juſtino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecerum*. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. F.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερμαίνειν γνησίων, ut ait *Heſiod.* εἰς σπόρον τ' ἀγαθῆς. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Conſule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienſes haec erat formula: *Iſidor. Peluſ.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι· quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτον dicatur eſſe ἀγαθὸν πρὸς γάμον ἡ παίδων γονήν, ſi hoc viſum ſomnianti obveniat, hic tamen ſatis eſt certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honeſtioresque de re venerea locutiones pluribus illuſtrat, & *L. Kuſter.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γνησίως memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε ἡ νομίμῳ γενομέναι, *Ariſtaen.* I. Ep. 19. ἡ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἰφομένῳ ἠγάγετο γαμετὴν· mireris ſane Elegantiſſimi *Joſiae Merceri* perſpicaciam non minus hic ceſſaſſe, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Deſid. Heraldus*, tametſi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipſum protuliſſet *Luciani* locum, p. 119. ſcripſit *contrahitur matrimonium* ἐπ' ἀρότῳ παίδων. Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritiſſimo linguae Graecae *Berglero* non obſtitit, quominus certam emendationem perviderent: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀροτόων γνησίων σωτῆρά σοι γάμῳ non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergenſis Codicibus, quorum a *Neveleto* inſtituta collatio penes me eſt. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, neſcio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν ἐ ὡς τ' ἄροτον μισησάντης τ' ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem ſic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτα δ' ἰναίοις ἀρότοις ἐπιθήκατε τέκμωρ (paulo ante ſimili ratione *Lucian.* μίτρον ἐπιθήσοιμι) ubi *Rittershuſius*, ut ſolet, plena manu. Imo liberos ipſos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτον *Heſych.* Ἄροτον, ἐγίνησεν inde ἀροτὴρ, *pater legitimus.* Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτον invicem commutatae, ſi quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προπροσίαι. *T. H.*

93. Καλαχλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν eſſe *virginem cuſtodire.* Eodem pertinet καλαχλείσας· nam caſtae virgines, & honeſtiores matronae, quae publicum virorumque conſpectum fugientes thalamum ſervabant, κατακλεῖσαι & θαλαμοῦχοι *Salmaſ.* ad *Tertul-*

ᾗ δηλῷ ἂν ἀπὸ τ χρόας, ᾗ τ σαρκὸς ἐκλιπαρείας, ᾗ τ ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐῶ ὅπως ὁ ταῦτ᾽ ἰδὼν παραπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, ᾗ ἀπολαύειν τ γάμου, καλλιμαραίναν εὐπρόσωπον ἔτω ᾗ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἁβρὰ παντὸς τ βίου; ταῦτα ᾗ αὐτὸς ἀγαναχτῶ, πρὸς ἐνίων μὲ ἀτίμως λακλιζόμενος ᾗ λαφυστόμενος, ᾗ ἐξαντλούμενος· ὑπ᾽ ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγαναχτεῖς κατ᾽ αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἀπόροι ᾗ ἄγλυστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὀπτικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τ φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ᾽ ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ πολὺ τῷ Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γὰρ ποτέ παύσει ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπη-

idque indicans vultus colore, macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam defloreſcere absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἱερείᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαιοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυστόμενος] Ἀντὶ τοῦ λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι ἀδιαχωρούμενος. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τ αὐλείου προειχόμενα ἐ θαλαμιδίοις παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ἐ δημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ἀθεῖσθαι ἐ πολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἴζεσι ὃ τοῖς βουλομένοις τ ἄλλων εἶκοι τὰς καλακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jes.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit λῆρεῖν & ᾠδὴν παίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ λῆρεῖν ἐ ᾠδὴν παίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii.* *H.V.*

1. Ἱ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J.Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æschines*, *Demosthen.* *Æschyl.* quales Vestales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quæ quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Musarii*: καθάπερ οὐχ ἱερᾶσα, τ ἢ Θεσμοφόρῳ ἱερειά τις οὖσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quæ eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. *Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M. du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφορία. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τ δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδα διώκουσι τὰ ἀνθίσματα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M. du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. M. du S.

19. Ἐς τ τῶν Δ. πιθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

μένῳ, πρὶν ὅλως εἰσχυῆναί με, ΧΤ' σπεύδων ἐξαντλῶν, φθάσαι βυλόμενος τ' ὀπρόσθεν, μὴ ὑπεραντλῶν εἰσπεσὼν ὀπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τ' τ' Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, ϗ μάτην ἐπαντλήσειν, ϗ κύτος μὲν τ' ἐγχυθὲν ὀπορρεόν τος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησόμενόν ϗ ὀπορρεόν τος· ἔτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τ' ἔκχυσιν κεχηνὸς ϗ πίθου, ϗ ἀκώλυτος· ἡ ἔξοδος.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, ϗ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σε βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τ' διφθέραν αὖθις, ϗ τ' δίκελλαν σὺν τῇ τρυγὶ ϗ πίθῳ. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, ϗ πλουτίζε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τ' Αἴτνης, ὅπως τ' κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισκλάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένῳ αὐτοῦ δεησόμεθα.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12. Ἀφαιρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ ἐρευνώμενοι. V.

22. Τοῦ ὀπιῤῥέοντος] Τῆς ὀπιῤῥοῆς. V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ] Ἀντὶ τοῦ ὅλου. V.

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Moliriquæ ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: ϗ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Ἐς τ' τ' Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῷ κ. μὴ τ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J.Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τῷ ὀπιῤῥέοντος· ἔτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber.* Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum.* Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit:* quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt.* Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem.* Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.J.

Εἰς τὸ ἄπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ——ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M.du S.

31. Ἐκ τ' Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J.Br.

34. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί ἔν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενναῖε, οὐ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν με ἀπίῃ τοδί τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν ὅπου τὸ τέρμα προγηράσαντά ποτε καὶ ἐπιμύοντα. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄφει, πολὺ τῶν [b] ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀναχηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, ὑπὸ ἁπάντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ [c] καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ὑπὲρ ὀβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute; nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. *J.* Marg. *AiW.* b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. *J.* Marg. *AiW.* c Καὶ] τοι R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὑσπληξ] * Τὸν συνίχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ὃν ἀρτίως ** λάμπαν φασὶ, ὑσπληγα καλεῖ. *V.*

* Τὸν συνίχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῶ κιγκλίδω. L. τῆς. *M. du S.*

Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνίχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνιχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit *M. du Soul*, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. *T.H.*

** Λάμπαν] Id est, *lamina*: sic σίτλαν fistulam apud *Trallianum*. Ita recte *M. Sladus*. Retinui ὑσπλιξ & ὑσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magistrum* in V. *T.H.*

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. *G.C.*

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ὤν. *J. Br.*

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciissimis. *G.C.*

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. *J.B.*

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. *J. Br.*

40. Ἐλθεῖν] P. L. & Ed. *J.* pro τελεῖν. *M. du S.*

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸ σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. *T.H.*

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. *J. Br.*

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνίων. *J. Br.*

Ὀρνίων] P. & Ed. *J.* ὀνείρων, quod etiam in Mſ. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Od.* Λ. 221. *M. du S.*

Τῶν ὀρνίων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ἀκτῖνα esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: πτανόποδας ἅλαι ὀνείρους *Orpheus* H. 85. πτεροῦσθαι ὀνείρους *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. λιποπτέρυγας πάλιν ἀφανεῖς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita disperiere, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV. 385. — ὄφρ' Ἀλκίνοος τοῖον ὀνείρου οἶκον ἔοι' εἰς ἥρωα μεταμώνιον —. *T.H.*

44. Ὑσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πρόσθεν βρίχω] Sic fine hujus dialogi. *J.B.*

50. Ἐπὶ λιπαροῦ ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. *J.B.*

Λιπαροῦ ζεύγους] *Horat.* Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λιπαροῦ ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐλαιόχριστοι ἐπὶ λιπαροῦ ζεύγους, οἱ ἐλαιοτριβοῦντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τιτάνος ἀγάπης· ζεῦγος λιπαροῦ ἡμιόνων χρυσῷ κεκοσμημένον ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. *T.H.*

52. Χρυσόχειρες] *Annulos aureos manibus gestantes. J. Br.*

Χρυ-

ſibi pararent laqueum, hodie repente divites exiſtunt, ſumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne aſellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum ſatis ſibi perſuadere poſſunt, ſuas illas opes ſomnium non eſſe.

21. PLUT. Iſtuc quod dicis, Mercuri, longe diverſum eſt; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, ſed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipſe ſit (opum largitor) & ſplendidorum munerum dator, quod & ſuo ipſius nomine ſatis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum eſt, me in tabulas teſtamentarias conjiciunt; ac diligenter obſignantes

ωρίας βρόχον, ἐχθὲς πτωχοὶ, ἄφνω δὲ τὴμερον πλουσίους, καὶ παλυσιλεῖς, ὅτι λαμπρῶν ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κάν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεθίστασθαί δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καλασημηνάμενοι ὀπιμελῶς,

Φορη-

49. Πράσεται βρόχον] Βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις ἐξαστράπτοντες, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερβαλλόντως χειροκλυδῶς † χρυσὸν † διασπείροντες. *V.*

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Ἀδιάπτωτος εἰς τοὺς λαὸν ἢ τελέστους τούτων πλουσίων ἀφθόγγους † κλῆρον. ‡ ταύτῃ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν § αὐτοῖς τὸν λαὸν † χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ † ἐν ἐλάτῃσι βιβλίον. C.G.

† Διασπείροντες] Sic legendum, non, ut editum, *διασπείρουσιν* Χρυσόχειρες, *ſive aureis annulis undique ſplendeſcentes, vel ob affluentiſſimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J.J.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φασὶν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττονα. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτὸς *V.* *M. du S.*

¶ Τῇ ἐν ἐλάτῃσι β.] Τὸ ἐπιπλοῦν βιβλίον. *T.H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro ſunt annulisque oneratae: ἀπὸ χρυσοδακτύλου· τὸ λαμπρῷ ἐσθῆτι· Epiſt. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: ſimiliter ἀλουργοὶ res in pleriſque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: Δαϊδουχίδαν χρυσοδαφῆ τ' ἰσυφίλιξ' εἰν Ἑρμέλαν ἄναξας· hoc video tentari in nuperrimis ad *Philen* Animadv. p. 181. ſcilicet vix dubitatur, quin legendum ſit, χρυσοδαφεῖς, *opulentos & longe ditiſſimos.* Non bene, ſi quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipſos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοδαφεῖς, quia veſtibus χρυσοδαφέσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipſa ne ſcrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοδαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Caſaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum eſt lectionis priſcae. *Heſych.* Χρυσοφώγης, χρυσοδαφής· prius vocabulum unde ſit ductum, diſcere licet ex ipſo *Heſychio*, in Φώγη· *Etymol.* in Φῦγη·, *Schol. Homer.* ad Il. I, 677. *T.H.*

54. Ὄναρ] *Per ſomnium.* *J.Br.*

58. Πλουτοδότης] Conſtantinus πλουδότην exhibet ex *Heſiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Heſiodi* E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos poſt mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα ſive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleuſiniam Πλουτοδότειραν θεὸν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτείην καρποῖς ἰνιαυτῶν, quod a veteſta τῇ πλούτῳ, quam bene *D. Heinſius* ad *Heſiodum* expoſuit, poteſtate pendet. Tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum feſto praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, reſpondiſſe magno clamore, qui ſacris intererant, Σαμαλῶ Ἰάκχε Πλουτοδότα. Jacchus Diis χθονίοις adcenſetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης, in quibus omnibus appellationis ratio non eſt obſcura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δῶσει γυναῖκα φανεῖσαι ἐκ τὴν Πλουτοδότειραν. *T.H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae teſtamenti ſive lignea ceratae, ſive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, niſi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτος. In *Hieroclis* Ἀγείοις §. 22. πινακίδες· Scholaſticus in naufragii periculo πινακίδας γράφει, ἵνα ἀφθόνως γράφῃ. Merito autem *Lucianus* καλασημηνάμενοι ἐπιμελῶς· quanta enim in obſignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re teſtamentaria quum multi diligentiſſime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam eſſe factam, non ſuccurrit. *T.H.*

φορηδὸν ἁράμενοι, μελαχομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προπτερομένην τερίγοτες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐνέμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

22. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

a Ἀφαιρεθῇ] ἀφρηθῇ & mox ἀνῳχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἐν τοῖς ἑξῆς χώραις ἐστὶν ἰσοκατάληκτον τοῖς ῥήτορσι λογόφθορον, [a] ἢ ἐν πάθει. V.

a Ἢ καὶ πάθει] ἃ καὶ παρ' ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκεινται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ἀρῶσθαι πᾶσι νεκροῖς ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ κατατίθεσθαι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *T. H.*

66. Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπελπισθέντες· ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum περιμένουσι· tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T. H.*

69. Τερίγοτες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J. B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφρηθῇ & ἀνῳχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J. B.*

Ibid. Τὸ λῖνον] *Quo tabulae teſtamenti ligantur. J. Br.*

Τὸ λῖνον ἐντμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T. H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet καινὸς. *J. Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J. B.*

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Συν. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξωρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰσ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J. B.*

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιδ. — p. 30. B. Τίβις. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μισ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Grav.* ad περὶ Ὀργ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud

An-

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀνακηρυχθῇ μι ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων κ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεναῖος Σπλαδῶν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ γ τέως Πυρρίᾳ, ἢ Δρόμωνι,

80. Ἀντὶ τῦ τέως Πυρρίου] Οἰκειοτικὰ ταῦτα ἀνθ' ἧς τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. V.

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Canterus*) κ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐςι Φρυγικὰ· δὸ ἐ ἐκεῖθεν ἐπεὶ ἦλθε, ὡς Μάνης ὁ Φρυγία· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τ δὲ Τίβην ὁ Μάνδρου σωιχῶς (an σωιθῶς; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) κ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ὃν τοῦτον κ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηνος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηνος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνίοθι οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τιβίους· poſtquam commemoraverat Belgarum παροικιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri οἰκίσεως ὄντας τ κατὰ τ Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: ἀφ' ὧν δὴ τὸν ὁμώνυμον Παφλάγονας φασὶν αὐτοὺς· inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit· verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. σώφρονος Τίμιος, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίβυς, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡράδης ἐ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε ἐ Τίβιον ἐπώλητο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ κ οἱ τῇ κωμῳδίᾳ εἰσάγειν, Εὐθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea discrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Aleib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι γὰρ ἐ τοῖς ὀνόμασι διεκρίνοντο οἱ ἐλεύθεροι τ δούλων κ ταῖς θρίξί. Γέται γὰρ ἐ Δάοι κ Φρύγες ὀνομάζοντο τοὺς δ κ ταῦτα σωιχίσθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μανος, ἢ Τίβις, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρόταρχος μεϊονομαζόμενος

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ὑ μέντοι μήτηρ οὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι τὰς ϗ τοιαύτας ὁ τῇ πατρὶδι οὐγενὴς εἶναι φασίν* haec ego sanissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἰδιικῶς loquitur maledicentissimus veterator: id *servuli* servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρὶξ οὐγενὴς ἢ πρὸς ἄλλας ἀγαθὴ μόνον, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἱκανῶς sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται Ἡμεῖς ἀκούσαντες (ᾗ γὰρ αὐτὸς αὐχοῦμεν Ἕκαβον εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praesiciebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adsciscebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. *Μεγακλῆς*] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Καισύρα feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοσμημένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοσμημένη, ἀφ' Καισύρας τῆς Μεγακλέους μητρὸς τῆ Ἀλκμαιωνίδων ἴσῃ δὲ, σεμνοπρεπὴς καὶ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐπιλελημένη ϗ ἐγκαλυμμένην plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen.* L. II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἕκαβος μέ, ὅστις ἂν ἦ ποτε (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἀφιπεράμενός μου &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρτιάι, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam missit Μαγάζυσον. *Liban.* T. II. p. 490. C. *οἱ τὸν περὶ Μαγάβαζον λοιδορήσαντες ὡς Μακεδόνα ῥᾳδίᾳ τὸ δίκαιον ὑποφορήσουσι, ὡς ὑφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ὑπὸ τ' ἀνδρὸς* Interpres: *qui Megabasum interfecerunt*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, *οἱ περὶ Μαγαβάζου, missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesias* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ὑπ' ἀμοστρὶ Ἑλλὴ ἀδελφὴ ὄνομα Ἀστητις καλέσα ὧν τ' ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν ἐ ἀκαλλεστάτην scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliviſſe Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: disserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερέας δ' αὐτοὺς εἶχον, ὃς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, ϗ ἀπὸ πολλῶν μετιόντες καὶ τιμᾶς ἄξιους ἐ τοιούτης προσηκίας, ϗ ἦγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ σωιζόμενοι δὲ τούτου ἐχὴν παράδοσιν. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. ϗ ὃ ἐν Ἐφέσῳ δὴ τῶν Ἀρ-

illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, τὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ ἀλιτρὸν, ἀλιτρὸς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷς

Ἀρτέμωνι ἰσρὸς, ὁ Μεγάβυζος ἐγγόνους, ὑποδεξάμενος τὸν Δρουσίλλαν εἰς βασιλίδα, ἀχθόμενος δὲ ἐκείνῃ, Ἐφεσίων δὲ αὐτὸν Κλεοπάτρας ἐκτρεψάντων μεθύοντα Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam carum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Ephefii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge *μετιόντες, etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἀξιῶν τὴ προεδρίας, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecat, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſecretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάκορος — ὁ Μεγάβυζος ὢν, ὅς τις (forte melius Ὅς τις) γένοιτο ζάκορος — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quintilliano* l. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum eunuchum aurum depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſiae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis carissimus.* *J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac ſi diceſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quemodo ἰατρὸν παῖς pro eo quod eſt ἰατρός.* Vide, quo poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματικῶν, φιλολόγων, ἰατρῶν παίδων, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus filius*, pro, *medius filius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἴαντος ἵδρυμα τοῦ Τελαμῶνος· unde οἱ πολῖταί γε τῆ ἱερωσυνάδος ἀπομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἰάδαι. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtitutus a *Caſaubono*: ῥηγῖν δ' ὁ Μεγαβύζου δίκτυας ἐπὶ μισθῷ οἴτιν' *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἡ πρεσβὰ γε χρυσίον αὐτῇ (σοφιστῇ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπάγει ὡς σοὶ τὰ Μεγαβύζου *quoniam tibi jam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζῶν, id eſt, ut *Heſychius* exponit, πυκνὸν, σωρηδὸν γεγῶν ὑ & μέγα. *Etymol.* in Βόσπος· τὸ δὲ βῶ ἐπὶ τῦ μεγάλου ἐλάγετο κ) Σάιφαν βύβα (an βοῦα; quamvis apud *Heſych.* Βοῦα (ita legendum) τοῦτο ἐπὶ τῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τῦ μεγὰ & πλῆρη & μεγάλα· βόζων εἰς τὸ πῆμα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo βόζων quaerenda eſt vox πῆμα*, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quintilliani* locum notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. T. H.

82. *Μετοιμαμβεύς*] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. *Ἀλιτὸς . . πένθος*] Juvenal. *Plorantur lacrymis amiſſa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θεω-

οἷος · αὐτὸς ὁ Θύννος ὅτι μυχῷ τῆς σα-
γήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δίλιτρον
καλαπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκα-
λος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέ-
δην τρέμων, καὶ εἰ παρίων ἄλλος μαστι-
ξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ὦς, καὶ τὸν μυλῶνα
ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φο-
ρητὸς ὢν τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε
ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ,
ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξε-
στιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ
ἱπποφορίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι πλουσίοις
ἑαυτὸν ὁμιλήσειν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲ Νη-
ρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τῆς Κέκροπος,
ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τῆς Ὀδυσσέως,

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

a Αὐτὸς] Αὐτῶς Marg. *AIW.*

88. Ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ζ. & Od. Μ. X. *G.C.*

Θύννος οὐκ μυχῷ τῆς σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύειν. *J.B.*

86. Τὸ δίλιτρον] *Magna ad eum inaſcendum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido* &c. *ſed Budæus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι & ἀναίσθητοι. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. οἷς παχύδερμον ἢ αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ Ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακὸς inter alia: διὸ & τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ παρίων ἄλλος pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τύπος ὅτι προσκυνῶν τὸν Θῆλυν, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὸν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὸν λοιπὸν κύριον γενέσθαι· & ſacpius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῆναι εἰς μύλωνα ἐμπεσεῖν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λαὸν μυλῶνον & τὴν αὐτοῦ ἀγυρτικὴν ἄγυσθαι ἐπὶ δωρεάμενος τὸ & ἀρχῶν λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν Θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκτιον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκτιον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* I. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκτιον. & not. ad *Sympr.* c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφικῆς τοῦ πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἢ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κο-

ſedecim ſimul una Creſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme , quod res eſt , dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris , qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas , viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas , ad quos te miſerit Jupiter , divitiis illos eſſe dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint ? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque

πλουσιώτερον δὲ σωμάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ὃν ἀκαρεῖ ᾧ χρόνῳ ἅθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, ᾗ ἁρπαγῶν, ᾗ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτά σε σχεδὸν φὴς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἐν αὐτόποις βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οἷς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἐπορεύλῃ, χρίνας εἶναι ᾧ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. οὐκ οἶδ' εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἐ πάνυ. ἐ γὰρ Ἀριστείδην καλαλιπὼν, Ἱππονίκῳ ᾧ Καλλίᾳ προσῆκες, ᾧ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῖ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράτ'ῃς καλαπεμφθείς; ΠΛ. ἄνω ᾧ κάτω πλανῶμαι θεινοτῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅτις ἂν πρῶτός μοι θεί-

ὁ Βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπες] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male , quum de quæſitis ab eo , cujus hæres eſt , intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem , quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia , *Qui quamvis perjurus erit , ſine gente , cruentus Sanguine fraterno* , &c. *Anonym.*

7. Αὐτόποις] Quia antea dixerat ἐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀριστ.] *Ariſtidem* , Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos. M. du S.*

Ibid. Ἱππ. ᾧ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis , de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ ἢ Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Lacoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus , *Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici* , ut videtur , filius. Adeo autem ille ſceleſtus , ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit ; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata , fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ.

Ἱππονίκῳ ᾧ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione , ut , quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur , proverbio locum dederit : Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε τεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid. περὶ Μυσ.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXX. p. 309. μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῇς, ᾗ πλουτήσεις κατ' Ἱπποτίκος ᾗς, νικήσεις κατ' Καλλίου ᾗς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἰρήσεις κατ' Μέλητ ᾗς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum , oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen , quod quum bonis adfluerat , Ariſtidem ἀνιψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit , legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Fac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus : liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus , & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω ᾧ κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

σε τύχῃ, [a] ἀπαγαγὼν ἔχει, σὺ δ' Ἑρμῆν ἤδη τῷ κερδολόγῳ καὶ κέρδους προσκυνῶν.

ΕΡ. Οἰκεῖν ἐκπάτην ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε [b] χρῆναι τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους δὲ [c] οὐκ ἔστι τῶν πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. Οὐ μάλα δικαίως, ὦ ἀγαθέ, ὅστις γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ὄντα χρῆμα, καὶ προπολλοῦ ἐνλελοιπότος ἤδη βίου· ὅσῳ μὲν ὁ Λυγκεὺς ἂν εὕροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὄντα καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ὀλίγοι μὲν ἀγαθῶν ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ὄντων τὰς πόλεις τὸ πᾶν ἐπιχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω σεαυτόν, καὶ σαγηνεύσας πρὸς αὐτοῦ. ΕΡ. Ὅτα πᾶς, obvium habuerit, ad se abductum observat, nec Mercurii, ob lucrum adeo inoperatum veneratus.

25. MER. Deceptus ergo est Jupiter, eos a te ditari existimans, quos ipse opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum esse sciens, eos quæsiturum mittebat, rem, ut vides, quam non sine summo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo sit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines & scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a. Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἥξεται τὸν Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἵηχ. Marg. *AIW.* b Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δικαῖον πλ. *J.* κατὰ τὸ αὐτοδικαῖον. Marg. *AIW.* c Οἴονται] οἴεται *S. A.* priores omnes οἴονται. d Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide supra Ἐνυπν. c. 7. ἔρμαιον ὄν. & hoc ipso *Tim.* c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἥκοντα, deestque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σὲ τὸν Ἑρμῆν. *J. Br.*

Σὺ δὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῷος. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. ὄντα χρ.] Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς] *Aristoph.* in Plut. v. 210. Βλέπουτ' ἀποδεῖξαι σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπέστερον Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euseb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. saepe *Noster*, ut *Erasmus* observat in *Lynceo perspicacior*: *G. Cognatus* in *Lynceus*. *T. H.*

31. Σαγηνεύσας] Lege σαγηνεύσομαι *circumdor*. *J. Br.*

37. Εἰρῆσθαι γάρ] *Dicendum est enim*. *J. Br.*

42. Οἱ δυσέρωτες] Δυσέρως qui modum amori statuere non potest, sed ejus violentia se totum abripi patitur: exposuit illam vim *D. Heinsi.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Thesauro hic ipse locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kustero* ad *Suid.* in Ἀκοντίσας· Τὰς τριτὰς δύναμας, τὸ γάμου τόδι, τάνδε κορίνναν Ἄνθεσσε (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλᾳ. Ὦ Πᾶν δέχευσο δῶρα τὰ Δάφνιδος ἅτα δὲ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλάοις ἐ δυσέρως τελέθοις. Sumsit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσέρως vel δυσέρως apud *Hippocratem*, de quo *Foes.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγαλήτορα πόντου Ῥίπτειν, καὶ πέραν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. *J. Br.*

Εἰς βαθυν. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in sententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πενίαν φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντου] Ex *Homero*, ut postea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem est. *J. B.*

Εἰς βαθυκήτεα πόντου] Vana est haesitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quae in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, quum id posset, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; sed *Lucianus* se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli sequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens, & ipsum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut postea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequibit *Faber*, verius vertisse *Erasmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅτιπερ ἤδη τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς, *quod illos nullo pacto respexisses*, quam ipsum, *quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses*. Sed vice versa queri debeo, quum sic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἄρτιόν ἐστιν οἶμαι ἀρήσει τὸ πᾶν ἐπισκεῦσθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ὠθρισμένον, vertisse *Obsopaeum*, *neque sub initium fatearis aliquid tale te flagitiose deliquisse*, *Benedictum*: *nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis.* *J. G.*

Εἰς βαθυκήτεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ

cum illos relinquis; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque respondе; qui tandem fiat, ut, cum cæcus sis, insuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique potiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se precipites piscosa per æquora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod

ἐπιθυμῶν καλλίστης αὐτῆς, φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ἐξυδερικὴς τότε πᾶς ἡ ἀετὸς γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ πρόσωπον ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐπὶ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποθέλειν σε σύ, καὶ τυχόντας εὖ, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; εἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ σοι οὕτω εἰς ἀνιέρωτας ὅλας, ὥστε καὶ εἰς βαθυπάτρα πόντου φέρουσι ὁρμῆσαι αὐτούς, καὶ πτῶμα κατ' ἀλιτήριον, ὑπερφάλαγγα νομίζοντας ὑπὸ σοῦ, ὅτι-

e Ἔχοις] ἔχοις *V*1. *B*2. recte: notatur etiam in Marg. *AIW.* f Βαθυπάτρα] βαθυπάτρα R. *J.*

41. Οὐκ οἶδα γοῦν τινας] Τὸ θεόγνιδος ἀξιοπίστου. *V.*

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἀπειλέων.
Ἧς δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγαπάτρια πόντου
Ῥηγτῶν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. *J.* cum Mſ. T. *Fabri* βαθυπάτρα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide *Mod.* c. 5. & *Amb.* c. 10. *M. du S.*

Βαθυπάτρα] Editus Theognis meneque scriptus, μεγαπάτρια· quam vocem servant *Apsthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 998. v. 25. Apud *Steph.* p. 518. ad marginem additur βαθυπόρου quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* consentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile sit dijudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγαπάτης post *Homerum* Od. Γ, 178. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionys. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius est βαθυπάτης. Ut plurima sunt in *Homero*, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγαπάτης, opinionum difficilio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλας κατὰ ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto hæc virtus adhiberi possit ad μεγαπάτρια καὶ μελαίνην Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως καίειν, vel, ὑπερχεῖσθαι ἐς πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionysii Schol.* μεγαλεπτάλειον imo in Etymologo legas, μέγα πάντα ἔχοντας, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quæ sit origo diversæ lectionis βαθυπόρου, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedæmone κευτάυρη Il. Β, 581. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Thes. Ind. *Βαθυπάτρα πόντου Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeas cete ingenia: est enim & piscosum mare & profundum.* Mallem hæc indicta, quæ prorsus ab ingenio linguæ Græcæ abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, *profundissimum* vel *immensæ profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *angustiis formidandæ paupertatis adtrisi, cujus metu vel in mare nos ire præcipites, suadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πέτρων] *Ac se e scopulis præcipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* scripsisse aut ὅτιπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτε, vide εἰ Δ. VII. extremo. Ἐμπ. c. 23. De ὡς Συν. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptæ, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui leviscula mutatione nitori suo reddi posse videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερφάλαγγα νομίζοντας ὑπὸ σοῦ*, ὅτιπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὑμᾶς αὐτοὺς hoc est, Benedicto interpreti, *rati fastidiri sese abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto respexisses.* Sed jocus, quem in voce ὑπερφάλαγγα captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὁ ν. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ ἀπὸ τ. ἀ. ἰ. ἀ. & verto, *despici se a te rati, quos ne adspexisti quidem.*

ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes. Ceterum tute ipſe confiteberis, opinor, ſi modo te noſti, inſanire iſtos, qui talem amaſium, tam vehementi, tamque perdito amore proſequantur.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ γε αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. ὦ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν [a] αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ πανταπάσιν ἄμορφός εἰμι; πρόσωπόν μοι δεδεμένος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυσθαι μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπηγυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγίνωσκον ἂν αὐτοῦ, ἀμελυώτατοί

27. PLUT. Cenſes nimirum, eum me ipſis videri qui ſum, claudum ſcilicet, cæcum, & quæ alia in me ſunt vitia? MER. Qui, quæſo, niſi & ipſi cæci ſunt? PLUT. Haud ita eſt, o bone, ſed ignorantia & error, quæ nunc omnia invaſerunt, caliginem ipſis objiciunt. Adde quod ipſe quoque ne prorſus deformis videar, aptata mihi perſona perquam amabili, inaurata, gemmisque diſtincta, inſuper varia veſte ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre ſe non perſonatam aliquam pulchritudinem, ſed in ipſo vultu efflorescentem, amore inardeſcunt, ac niſi potiantur, præ doloris impatientia ſeſe ipſi perditum eunt. Sane ſi quis me nudatum iis oſtenderit, damnabunt ipſi ſeſe, qui tantopere

[a] Αὐτοὺς] αὐτοῖς Marg. *A1W.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώτατοί εἰσι] Ἀντὶ τῦ μὴ ἔχοιεν, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συμπτωμάτων ἐις ἃ πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμβλυώτατοί εἰσι τὰ τηλικαῦτα, οἰονεὶ, σκοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τῦ βλέπειν ἀπολελοικότες. *V.*

78. Λαθὼν ὁ τύφος] Τύφος δέ τὸ οἰεσθαι ἐκπεπληρῶσθαι χωρὶς ** ἐξηρημένης † ἐπαλαιότατα τοῦ πάθους τούτου ‡ βιβλίσεως φρενῶν, καὶ μηδ' ὁπωσοῦν ἴσως συμφερόντως αὐτῷ ἐπιζώμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος † τύφω γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω φασὶν· σύνδρομος δὲ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοητοῦσι γὰρ οἱ τοῦ τύφου σιτωγωδιβόοι ‡ τοῦ μὴ εἰδό-

* Ἵν' ἀμβλυώτατοί εἰσι] *C.* ἵνα ἦ· *V.* ἵν' ᾖ. *M. du S.*

** Ἐξηρῆσθαι] *C.* ἐξηρημῶσθαι· *V.* ἐξηρημῶσθαι. *M. du S.*

† Τύφω γάρ] Ὁ prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασί. Si abſit a ſcripto *C.* legendum eſt τ. γάρ ὁ φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὰ δῦ δύν ἔχειν οἱ χρίοντες] Verba profecto inquinatiſſima in poſteriori parte. Τῷ μὰ δῦ δύν ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monſtrum? Doctiſſimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ὦ μὰ δῦ ἔχειν. *ut ſenſus ſit: Qui volunt habere quæ non oportet, eos importuna invadit ſuperbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρίσαντες ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐκπεπλήχθαι ſtatim legendum fuit. Non piget noſtram hic conferre ſymbolam.

Ita nempe haec uſtima legenda putem. Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοητοῦσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ συναγωνιῶντες τῷ μὰ δῦ δύνα ἔχειν, ὅ, τι χρίσαντας ἑαυτούς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαρδιοπληξία μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, veſtigiis modo corruptae ſcripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* faſtui *adjuncta eſt deſipientia. Namque quos faſtus conſtrictos tenet* (qui faſtu faſcinati ſunt) *deſipiunt eo, quod neſciunt* (ſive, *quod ſcientiam non habent*, vel, *quod ſcire ne-*

Sic enim aliquo modo ſervatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adſpiceret? Ridet itaque querentes *ſe ſupercilioſe adſpectos a caeco*; quae vis eſt vocis ὑπερφιάλῳ. *M. du S.* in Specimine.

quemadmodum ſeſe geſturi ſint. In hos intempeſtiva inſuper ſe infinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia. Ἔχειν οἰδύνας eodem modo *Scholiaſtes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipſe Lucianus, οἷς πάντα χρὴν ὑπομένειν δι' αὐτά, πρῶτον ἔχοντες οἰδύνας; *unde ſcis, propterea eſſe omnia ſubeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἴσμεν εἰ ἔχουσιν οἰδύνας εἰ ἀλλοῖόν φασιν. *Neque tamen ſcio* (vel *ſcire poſſum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ ἐυρόντες, ἴσμεν οἰδύνας, εἰς ἐκεῖνο ἂν τὸ εἰκολαλεῖ; *Et ubi invenieſſetis, ſcirctisne, illud eſſe ipſum, quod amiſſum fuerat?* Porro pro οἱ χρίσαντες ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρίσαντες ἑαυτοῖς. Sic Noſter in Scytha §. 3. ὡς ἴσχων ὅ, τι χρίσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἔθέλω γὰρ οἰδύνας ἔχειν ὅ, τι καὶ χρίσονται αὐταῖς. Iſocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορῶ ὁρᾶσιν ὅτι χρίσονται τοῖς σώμασι. Emendatius ſcribes, ὅ, τι χρίσονται τ. σ. Quae poſt haec apud eumdem *Scholiaſten* ſequuntur, non minus ſpurea, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μαθ' οἰδύνας ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὰ οἰδύνας ἔχειν ἃ. *M. du S.* Pro οἱ *M. du Soul* ἦ· praetuli *J. Jenſii* ὅ, τι. *M. Sladus* δηλ. τὸ μηδὲν ἔχειν· minus recte. *T. H.*

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorſus.* *J. Br.*

48. Καρυβαντιᾶν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μακαρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εὔορμοι] Placet εὔορμοι.. *J. Br.*

64. Αὐ-

pere cæcutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLUT. Plurima sunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, 'Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quæ ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quæ miranda non sunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

64 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί οὖν [b] ὅτι καὶ ᾧ αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἢν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, δᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον [c] προΐοιτο; ὃ γὰρ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὡς [e] ὀλίγιστον ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. εἰκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄτλα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καλαληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ μὴ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φθιτῶν. κἀμὲ

[b] Ὅτι] Priores Edd. Τί ἔστ' ἐκ. ὅτι ἢ R. Marg. Alii. τί ἔστ' ὅτι ἐν αὐτῷ. *J.* [c] Προΐοιτο] προΐοιτο *J.* [d] Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δεῖ. [e] Ἐπίχρις] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσ *S.* & *A.* quod *Faber*, etsi nihil moneat, secutus videtur.

ναι ἔχειν δ', τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπισίχεται § μεγαλαυχία τῇ λαῇ τῶ πλούτου ἀφεντότητ τὸ δόθεν ὑποθυμβρῆν φιλάθρητον, ἀλλά γε δὴ ἐκ μαλακίας συνήσιον αὐτοῖς ἐκδιδάζεται τιθάσσει ἑαυτὸν, τὴν θρύψιν τε ἐκ θηλύτητα λῇ τὴν εὐπορίαν προσκλομένην. Σώμ-

μαχοι ταύτας λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τὸ μὲ τὸ ὦκλον λῇ τὸ πλοῦτον ὑπερφρονῶν ἐχούσης, τὸ δὲ τὸ ἀθάλογον τὸ οἰήσεως κρατύνειν ἀκαπεισθούσης, καὶ ὡς καλῷ καὶ σωτηρίᾳ τούτῳ προσανακαλοῦσ. *V.*

§ Μεγαλαυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία. Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiss. *M. du Soul.* Attamen prope mihi persuadeo, inveniſſe Scholiasten in corrupto *Luciani* Codice μεγαλοψυχία, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὁ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάθρητον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditissimis tam spurce fœdata, & OEdipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui: τὸ ἀπὸ τὸ πλοῦτο ἀπερτυτότητι τὸ δόθεν ὑποθυμβρῆν φιλάθρητον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακία συνήσιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat *M. du Soul*) ἐκβιδζεται τιθάσσει ἑαυτὸν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα θεὰ τὴν εὐπορίαν προσκλομένην. Mox sensus erit dilucidior, si interseratur τῆς μὲν τὸ πλοῦτον ὑπερφρονῶν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec caltigatissime esse scripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἀνέραστος. *T. H.*

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem secuti Mſ. a *Fabro* memorati, & Ed. *J.* quæ ὅτι habet sine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum αὐτοῦ. *M. du S.*

71. Οὐ γὰρ δεῖ] Emenda δὴ. *J. Br.*

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorſtius* in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. *M. du S.*

72. Ἐπίχρις] *Fucata.* *J. Br.*

77. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophanes v. 107. Cum istis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum est φθιτῶν, quia φευκτὰ mere Tragicum est, & *inevitabilis* significat, non *vitandus.* *M. du S.*

Φθιτῶν] Apud philosophos αἱρετὰ & φθιτὰ inter se pugnant. *Cebes* p. 77. ἅτινα γὰρ ἐκ ἀφέλιμα ἐ βλαβερὰ ἂν εἴη, ἢ αἱρετὰ ἐ φθιτὰ ἀμα ἐστί. saepissime *Plato*; quare nihil hic mutandum. *T. H.*

ἢ πάντων ἐπαίνων πατέρα τὸν εἰσηληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῆς, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείναν ἄν.

tot malorum, quæ ingreſſa ſunt, parentem ſuſpicit, illorum cinctum ſatellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere ſuſtinuerit.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρός, καὶ [a] δυσπάθητος, καὶ ἀφεκτικός, εὐδρομίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεως, ἢ οἱ ὄφεις ἀφ' ἧς δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλλοι ἤδη φλυα-

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, anſam nullam, quæ firma ſit, præbens; ſed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos neſcio quo pacto elaberis; at contra viſcoſa ac tenax Paupertas eſt, facilem anſam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam acceſſerint, continuo arripiantur, nec ſe illinc expedire queant. Verum interea dum ſermones nugando cædimus,

a Δυσπάθητος] δυσπάτοχος R. b Ἐγχέλεως] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἰξάλη τε) F. B1. V2. S. A. Marg. AtW. ubi, ſicut in F. & P. ἰξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μέλλοι] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τῶ θράσους ὕθλῳ πολλὰ τοιαῦτα [εἰ] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G.

4. Ἐπισκήψας] Ἐντελλάμενος. V.

10. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέρβολος ὅτος, ὃν Ἀριστοφάνης ἢ Εὔπολις Πόλεσιν Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλος ἔτι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμης, ὃν Θεόκομπος ἐν τῷ πρὸ Δημαγωγῶν Θεόκομπος ὁ πάλιν ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

Θεόφραστος δὲ τῷ περὶ Νόμων λέγει Πολύζηλος ὁ δὲ Δημοτυνδαμίῳ (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτον φησι. Κρατῖνος ὁ ἐν Ὥραις (5) παραλλάττος νέου τῷ βάμμασι μάμηται τὸ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλος ἔτι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμης, ὃν Θεόκομπος ἐν τῷ πρὸ Δημαγωγῶν Θεόκομπος ὁ πάλιν ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὅτι ὀστράκουσθαι] Legendum ὀστράκινον. Quid ſit ὀστρακίζεσθαι dudum oſtenderunt Eruditi. J. J.
V. ὃν ὀστράκουσθαι. Exc. G. ὃν ὀστρακίσθαι· C. Παρεμβ. ὃν καὶ ὀστρακίσθαι. M. du S.
Dedi lectionem C. V. reſtituerat M. du Soul ἢ ὀστρακίσθη. Haec autem optimae ſunt inprimis notae, atque ex vetuſto quodam vel Ariſtophanis vel alterius Comici Scholiaſte depromta. Commentatorem noſtrum de Hyperbolo teſtem citat J. Waſſ ad Thucyd. p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiſſ. M. du Soul Παρεμβ. integrandum eſt Παρεμβάσεσι· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit J. Meurſius de Pop. Att. in Παρεμβάσεις quare Scholion ſic poteſt ſuppleri: Ἀντιφάνους ἢ Παρεμβάσεσι, ἢ ὀστρακισθείς. T. H.

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδοκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. ſupplevimus, in quibus mox Ἀνδραικίδης legebatur: ſed nihil mutavimus. Vid. Schol. Ariſtoph. ad Veſp. p. 1001. ad Pac. v. 680. M. du S.

(3) Ὡς Θεόφρας] Haec omnia in impr. manca ex C. & ſupplevimus & refinximus. M. du S.

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελίθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extat φασὶ), ſed ſcribendi compendio, quod qui deſcripſerat adſecutus non fuit, nonnihil obſcuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτοντος. T. H.

(5) Παραλλάττ] Προσιλλάττ· hoc enim poſtulat τῷ βάμματι παραλλαγὴν ἐπὶ τὸ βάμμα pariter uſitatum. T. H.

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipſo Hyperbolo: quod non animadverſum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurſ. in Att. Biblioth. recenſet etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, ſemel. Ejusdem generis inter ejus comoedias Piſander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud ſignificare voluit, quam mancipium vile ſervis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notiſſima ſervorum nomina. T. H.

(7) Χρέμητος] Χρέμης Schol. Ariſtoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noſter Scholiaſtes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanem eum fuiſſe filium: ſuſpicari licet, Antiphanem joculā Comoediae libertate transformatum abiiſſe in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major eſt in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῷ. M. du S.

85. Τίθηπε] miratur. J. Br.

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις agit H. Stephan. Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. T. H.

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἐξώδης tamen legit interpres. J. B.
Ἰξώδης] Mendoſe plerique libri ἰξώδης. Vera ſcriptura, quam expreſſimus, ex J. B1. & S. eſt: agnoſcunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξάλη τε. M. du S.

97. Ἀπολυθῆναι] Poſt vocabulum hoc expuncto Πλοῦτε· ſcribe ἀλλὰ μέλλοι &c. ὑθλιαθῆ. Poſt vocem hanc loquitur Πλοῦτος. τὸ πεῖον; Ἑρμ. ὅτι ἡ Δημεγορία & reliqua. J. Br.
Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μέλλοι] Male hic notata Pluti perſona: loquitur enim haec idem, qui ſuperiora, Mercurius. Th. M.
Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina perſonarum antea per-

dimus; rem haud negligendam obliti fumus. PLUT. Quam? MER. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero sequere hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero. PLUT. Recte sane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ἐῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ὦ μικρὸν διέλαβε.
ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸ Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα ὅτῳ ἦδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάῤῥει τοῦτο γε ἕνεκα. σὺ τῇ γῇ αὐτὸν καλαλείπων, ἐ ἀνέρχομαι πάρ' ὑμᾶς, ὀπισκήψας ἔνδον μένειν ὀπτλεισάμενον τὸν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. ἐκοῦν ὀπολείπωμεν ἤδη τὴν Ἀττικῆς. καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ὑπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι θεινομένων. ἀλ-

ε Ἀφίκωμαι] ἀεὶ ἀφίκ. R. quod mihi placet.

βουλόμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐκβληθῆναι ἀναπράττειν, τὸ ἓν τοιοῦτο αὐτοῦ τὸ σύνομα βλαβῆ (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγῶν ὢν Ἀθηναίοις πρότερος αὐτὸν ἔσχε ἔτη, ὃς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος ἐν ἐκκλησίᾳ πολλῇ, θρασὺν ὄντα, ὕβρει, παθὸν Φοίνικος ἱστορεῖ, συναλλάξαντα Ἀθηναίοις παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τίβωνα ἔχοντα, ἐν εἰλεῖσθαι αὐτὸν ἀναβαίνοντα τὸ σύλλογον, τυγχάνειν δ' αὐτὸν θύοντα, καὶ ῥῆναι αὐτῷ μάλιστα, ἐν ἀλλᾶσθαι τὸν ἀκκλησίαν. Δεσμοῦ δὲ εἰς (10) ὑπιβολὴν ὑπῆρχεν ἐν τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφὴ τοῦ (11) ἐπ' αὐτῷ Μιλτιάδου ἐστιολὴ ὑγιὲς δὲ Μιλτιάδης ἀλοὺς ὑπὸ Πάρου τοῦ τραπεζοῦ, τὸν μὲ ἔμπροσθεν ἡμέρων συμπολεῖται τῆ δήμου, ὃς χρὴ Λιοδίων ἐπάντων πλὴν Μιλησιανῶν τοὺς μὲ ἐθέντας ἀποτίσαι, πεῖδας ἐν ἐγκαίνας ἀνδραποδίσασθ, ἐν τὸ ψηφίσμα τοῦτο λύσειδαι ἐπὶ τῆ Παράλου τῆ δὲ νυκτὸς ἐκεινοῦς ἐλθόντου ἐς αὐτὸν τῆ ἐκκλησιάσταν Ἀθήνησι Λεοδίων, ἐν δέκα παλάντους αὐτὸν ἀργυρίου μιλιθόντων, μιλιαπόσαι πάλιν τῆ Μήδου, ἐν τρι-

(8) Ῥιφῆναι] Exc. G. ῥιφθεὶς & C. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. M. du S. T. H.
(9) Δημήγορ] δημηγορῆ V. id est, δημηγορῶν. M. du S.
(10) Ὑπιβολὴν] ὑπίβολον V. prave. M. du S.
(11) Ἐπ' αὐτῷ] ἐπ' αὐτῶ. V. M. du S.

perturbata restituit jam ante nos *Benedictus*. M. du S.

Ἀλλὰ μᾶλλον &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava personarum distinctione laborantem adjuvit, præter *Brodæum*, *Franc.* etiam *Luisinus* Par. III. c. 2. T. H.

99. Ἕρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸ Θησ.] Male notata etiam hic persona Mercurii, & omissa Pluti: esse debet: Ηλιον. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τὸ Θησαυρόν. Th. M.

7. Ἐκείνῳ τῆ χλαμύδος] *Luciniam ducens*. Dixi ad *Petron*. J. B.

8. Τῶν ἐσχατιῶν] *Æschin.* in Tim. p. 13. v. 43. ταύτην γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῦ, *Salmasius*: ὃ ἄκρον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiastes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαὶ αἱ τόποι ἔρημοι τῆ χώρας πεπατημένοι ἢ αἱ ὄρη ἢ αἱ θάλατται· τὰς ἐπὶ τοῖς τερμασι τῆ δήμου ἐσχατιὰς ἐκάλουν. Ἄλλως δὲ τοῖς χωρίοις ὑπεπλαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι αὐτὴν, αἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ *singulorum agri fuis finibus distincti & separati*, ut monuit *Casaubon*. Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem castigans, qui *de nescio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; sed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit *Demosth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπομνύμην Κυβήριδι (lege Κυδήριδι) τὴν ἐσχατιὰν αὐτοῦ ἣ πρῶτον μὲ ἀξιωγωγὸν τὴν ἐσχατιὰν αὐτοῦ πλοῖον ἢ σκάφος ὕστερα τετριμμένον· & complurium in sequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* observatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἐσχατιαὶ significent, dubitari non potest: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Hesych.* in Ἀλωπεκίδες. eum in modum historici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. *Lysias.* περὶ τῆς ἐσχατιᾶς illudque proverbii vice positum a *Constantio* Ep. ad Antioch. in *Athanasii* Apol. καί τοι τῆς ἀγορᾶς ἐσ τὰς ἐσχατιὰς οἰκοῦντα. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequebatur, occursu ingrato abesset, ἐσχατιὰς colendam commisit, ἐρημον ἐ ὑπόλυθον γύδιον non aliter, quam *Libanius* Δυσπλόῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. T. H.

10. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλ.] hoc est, *Pessimo cuipiam Atheniensi*: Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Comoediae infamant. J. Br.
Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Aristophan.* in Pace. J. B.
Ὑπερβ.

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

Sed quis hic sonus, quali si ferrum ad saxum allidatur?

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινόν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἔνδον· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ ταπεινουμένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames; multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν ταχίστην; εἰ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου παρασκευασθέντα. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τοῦ Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

PLUT. Quid igitur causæ sit, quin hinc quam ocyssime fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit. MER. Jovi aliter visum est; quare strenui simus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργιφόντα;

32. PAUP. Cæcum istum, o Argiphonte

ἐφ πάλιν ἄλλην ἀποστέλλει ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα· ὅτου (12) Θουκυδίδης. Ἐπίτηδες δὲ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνην, ὡς Φιλόχορος ἐν Ἀριστοφάνης, προδοὺς ἄρχοντα Εὔθυνον (13) Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ἀκριβεστέροις αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν Θρασύντητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε δὲ φω-

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & sequ. cujus verba nonnulla Scholiastes expressit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ πυριζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale scripturae compendium Ἀριστοτ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo πρεσβεῖς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius post Φιλόχορος interserantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quamquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπώνυμος, & subsortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse *Scholiastes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσθεὶς δὲ Ε καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ πυριζ. Hoc postremum admonavit etiam

Ὑπερβ.] Adde gravissimum de hoc Thucydidis testimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλου ἢ Κλέωνος] Nobile par hominum improbissimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in administranda rep. versatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepisset, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεθύμει δὲ ὁ Κλέων ἤδη λαβεῖν τὰ πρῶτα ἐκείνου (Periclem) ὀργῆς πεφυσούμενος ἔτι τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto sine controversia primas tenuit, καὶ τὰ ἄλλα βιαιότατος τῇ πολιτείᾳ,

Scholiastes ad *AEschin.* Orat. in Tim. Mss. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ὕδατος σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) πυριζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδέψου] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκαπτικὸς cum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. *Aristophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίας] Lege μανίᾳ: *Plutarch.* T. II. p. 855. B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιπικροῖς σαφόντων utatur; veluti quando Θρασύντητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κερδολογίαν dicit. Cleonis κερδολογίαν perstringit *Thucydid.* IV, 27. sed idem quoque c. 39. καὶ τὸ Κλέωνος καὶτοι μανιῶδες ὅσα ἐν ὑπόσχεσιν ἀπῆρε. *T. H.*

(16) Ἀμυνίᾳ] Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, multum in iisdem pugnae narratione discrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

τοῦ τε δήμου ἐν Ἀμφιπόλει ὁ τοῦ τότε πιθανώτατος, teste *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, & in fuga caesus interiisset Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Aristoph.* Pac. v. 680. Scholiastes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· mox: ἔτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: δυοῖν ὄντων ἐν τῇ πόλει δυναστῶν, τοῦ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus *Aristoph.* Nub. v. 549.

te Mercuri ; quotam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid ? nunc ad Timonem Plutus mittitur ? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiæ, & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt, in qua ſic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere poſtuletis, poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem ſcilicet, ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. ὅτι τοίνυν τὸν Τίμωνα ἐπεμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νὴ ὁ Πλοῦτος ὅτι Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς τῆς Θαλαττίσης, τοιοῦτοι τῆς Θαλαττίσης, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα, ἔστως ; ἆρα εὐκαταφρόητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ὀργὴν ἐξεργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος τῆς Θαλαττίσης αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀσήμαντον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον ; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τοῖς Διΐ.

ΠΕ.

a Ἆρα] ἄσθμ. *F.* nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἆρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui præclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe, qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὸν Περικλέους πολιτείας ἐπαινοῦμεν ἐπὶ τῷ Βιαίῳ ψέγομεν δὲ τὸν Ὑπερβόλου ἐπὶ Κλέωνος. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi *delicatus* & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τινας ἐπαινῶν τυχὸν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς p. 541. D. ἐθέλω πάντα ὅτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς ὥσπερ Ὑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐστυφόωντι Περικλέα Κλέων ἴφυγε Νικίας Ὑπέρβολον Δημάδης δ' ἔκρυπτε Δημοσθένην Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγγράφετο. *T. H.*

15. Ὁρμιὸν] Male Baſil. edit. ult. ὁπλῖτον, ut & quædam aliæ edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖνος] Non ignoro, quam vim ſæpe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολος ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκεῖνον, ſcilicet Τίμωνα. *T. H.*

23. Περιχηράδων] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατίχημαι. *T. H.*

25. Ἀργυφόωντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. Θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quæ Paupertas de ſe prædicat in *Ariſtoph.* Pl. v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri*, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρήσας. *M. du S.*

Ibid. Τὸν πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus* : melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer*, *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δύσεως, τὸ τῦ λόγου, ῥάκος πολυχοῦς ἐργασάμενος· iisdem verbis περὶ τῦ ἐπὶ μισ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυιστὴς, ἁλίου βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum ætate florent, incedunt πώλοις ἀγαλλόμενοι — ὅταν δὲ προσκίσῃ γῆρας πικρὸν τριβωνας ἐυθαλόντας ἐκ χρωτὸς κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τὶ μὰ ὦ πόπαι ἐξώρισας ὡς κλιτύφιον ita ſi legas, jambus erit tolerabilis ; ceteroquin ejus loci integritatem non præſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effœtum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπίπτουσῶν τῶν ἡλίκων, καὶ τῦ τόνου σὸν ἔτ' ἐόντος &c. Paulo aliter *Seneca*, teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos* : viliſſimos puta, nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάρον, ὡς παλαιὸν ὄργυιᾶς σάρον· ſic enim emendandum videtur : Φίλαι δὲ λέγουσι, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρι σοῦ εἶσι, ἀφ' τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes, non pluris illam facies, quam ſportam.* *T. H.*

42. Οὗτος]

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἔργων ἢ σιωὴν, ὑγιαινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένως δὲ τὸ γήρως διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ θεῖα τὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βλόμβοι δεῦρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' εἰ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συμβρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· εἰ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μέν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, καὶ σῶζε τὸν πόνον. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nam iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quæ ipsum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostram nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera; aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prædicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ ἢ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *A1W.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὴν σύνεργον πρὸς τὸν πανέμορον διαλογικῶν ὕστερον γύσεως ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀμφοτέρων ὄν. *V.*

42. Οὗτος] Legendum ὅτῳ. *J.Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολιψῇ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum præstantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργον & διδάσκαλον etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J.J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολιψῇ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ἀγγίζεσθαι & ἀγωνακτῶν εἰ μὴ τὸ μειζον αὐτὸς λάψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. Δ. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προκείμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Min.* & *Sosir.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολακεύσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in *Dia.* c. 30. εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M.du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ γαῖα, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἐχούσης σύνεργον. *T.H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτῷ. *M.du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J.B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: τοῖς βώλοις τοὺς πωμιόντας βάλλειν· ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem τοῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — εἰ μὲ ὀλιγ τεθριγότα βῶλον ὀδοῦσι λαζόμενοι πρηεῖς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. τοῖς. *T.H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero τῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *T.H.*

60. Δέχου τὸν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. *M.du S.*

63. Ar-

dii eſtis ; vapulabitis tamen ; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero iſtum, quisquis eſt, hoc meo ligone comminuere certum eſt. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accerſam : plane enim homo inſanire videtur.

35. MER. Ne quid inſcite facias, Timon ; quin potius agreſte iſthuc & aſperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus ; illosque ingratos deſpicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium faceſſite. vobis haudquaquam egeo : affatim copiarum in hoc ligone habeo ; cetera felix, ſi ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice ?

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάλαι γὰρ ἅμα ὑμῖν θεοῖς ὑπ' ἀνθρώπων μισοῦ, τελευτῇ δὲ τὸ τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, ὑπ' ὀπτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὑ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάτριον τοῦτο ἄγριον, ὑ τραχὺ καλλαλῶν, προϊέναις τὰ χεῖρε, λάμβανε τ' ἀγαθὴν τύχην, ὑ πλοῦτει πάλιν, ὑ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, ὑ ὑπόρχα τ' ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ὑδὲν ὑμῖν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἁπὶ πλοῦτος ὑ δικέλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως ;

Hæne Jovi referam tam dura atque aſpera dicta?

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀτηρά τε, κρατερόν τε ;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος. c. 44. *Interp. Ariſtoph.* ad Aves & Lyſiſtr. *J. B.*

69. Μηδὲν σκ.] Παιδικὸς ſubauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὸν ἀγριόηθη. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primus claſſis homo. J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis peraude atque Ionibus locutio familiaris : plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian. Bala.* §. 3. ὁ δὲ μαγειρικὸν τι ἂν τὰ πρῶτα *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα τ' ἐμὸν φίλον *Ariſtoph.* Ran. v. 424. Κρὶ τὰ πρῶτα τ' ἐκεῖ μαχήσεσθαι. *Libanii.* T. II. p. 212. C. Τούτου Μάνδρις μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Καρδῆσιν *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιεῦσι οὐ τοῦ ἐμοντοῦ τ' Αἰγυπτίου ἦν Λάμπων ὁ Πεθέω, Αἰγυπτίων τὰ πρῶτα· nam ſuperſcriptum illud φέρων, quod Edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, reſecandum eſſe, obſervans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέρειν· ſic & *Xiphilinus* e Dione p. 796. A. *Cornelius Pronto* ὁ τὰ πρῶτα τ' τότε Ῥωμαίων ὑ δίκαιος φερόμενος. Pari modo *Philoſtr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. Μεγιστίας ὁ τὰ δεύτερα φιλοσοφούμενος παρὰ Θρᾳξὶ. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μᾶλλ δεύτερα (niſi forte praeſtet μὴ τὰ δεύτερα) τ' προτιμηθέντα σοφιστῶν μᾶλλ' ἐκπεπόμενα τῆς ἀγυιᾶς. In multis eandem loquendi formam ſectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάσχειν ὑ, ὡς σὺ (repono, ἢ σύ). πατρὸς γὰρ οὐ τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μάγιστα φίλαν ἰδέσθαι, id eſt, Hercules. *Dionyſ.* Ecl. D. A. p. 78. ὕστερος ἄρα μάγιστα ἐγὼ ἐνομάσθην γνῶσις, ὕστερος γε δὴ ὁ τὰ ἄκρα τ' Ἑλλήνων πταίσασα ὁρᾶται· vix aut omnino non dubito : Polemonem intelligit, de quo Sophiſtarum principe modo fuerat locutus : ſtructurae rationem exempla, quae poſui, ſatis confirmant ; ὁ τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα τραπέζης· exquiſitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatiſſimis obſecuti : tale erat in Somn. ὁ τῶν μάλιστα εὐδαιμόνων. Verum obſervari meretur, iſtam dictionis elegantiam multo frequentiſſime de uno homine, aut certis ſaltem & deſignatis uſurpari : τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expreſſa : at τὸ πρῶτον τ' Ἀθηναίων, quicumque ſunt Athenienſium praecipui. Excuſamus *Baſilium* in V. Theol. p. 54. Thamyris γένει λαμπρότατος, ὑ πλούτου τροφῆς, ὑ τ' πόλεως ὄντ τὸ κράτιστον· debuerat potius, ὑ πλούτῳ ἔτι τὸ κράτιστον· idem accuratius p. 86. εἰ μ' ἦν (γυναῖκας) ἐρῶσθαι τοῖς πραγματικοῖς κατὰ τ' Θέλειαν, ὅτου ἀστραγάλου ἐ ἀπόλαυσον ἦν ὅτου μάτου γε σοφροσύνῃ ὑ κίνησιν &c. Diverſum eſt, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὸν πανοῦργὸν ὑ πανοῦργον ἐ πανοῦργοις, & δίκαιος ὑ χρήσιμος. Ex Latinis ſimilia notat *P. Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipſum quoque *Luciani* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum verſus, quaſi proverbii locum : Softratus eo quam opportune fuerit uſus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, εἴτως ὀλιγωρούντων σου τῶν θεῶν.

Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a quibus tot tibi ortæ essent injuriæ; deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἐπιμελείας. τὸν δὲ Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἐτέρῳ κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ὀλιγωρίᾳ ἐπαγαγὼν, καὶ μίσει ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ καταφθείρας, καὶ ὀλίγου δεῖν ἀποφήνας. τέλει δὲ, ἄφνω καταλιπὼν εἴτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ μὲν τίς ἡ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τότε ἀναγκαῖα κάμνουσι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι ᾧ βίᾳ, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit, assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exsuscitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deserens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus postulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res despicere docuit, efficiens ut omnes spes vitæ in memet sitæ essent; ostendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere posset assentator palpans, neque sycophanta autem me terrens, non

a Καταφθείρας] Διαφθείρας *J.* Marg. *AIW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recusset: §. 37. Contra, ἡδυμία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi sum obstrictus*: quod impudenti tribuit *Theophrast.* Char. Eth. p. 46. qui, quum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ si vertas, & *ibi*, & *tum porro*, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quicquam aliud desideres. Atticæ venustatis est, quod *Aristoph.* habet in Lysistr. v. 865. 869. ἡδυμία ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις χάριν ἡδυμίαν οὐδ' ἐδιῶν· *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καταλιπὼν ἔτως ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ἔτος. Alia res est §. 38. ἔτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων] Similes sententiae a multis congestae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius est *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Aristoph.* Acharn. *Hesych.* *J. B.*

12. Ἡδονὴν] *Ne puberibus quidem exceptis,* *J. Br.*

Ἡδονὴν οἰμώξειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon; Plutum suum sibi Jupiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ὧν π. ἀ. ἡ. οἰμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσειε, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem jussero, sed re vera fecero. Formula solennis & nota, μακρὰ κλαύσειν, οἰμώξειν σοὶ λέγω, σὲ κλαύσειν· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλαῦσαι vel λάξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui

non populus exaſperatus, non quilibet in concione ſuffragium ferens, non denique tyrannus inſidias ſtruens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc induſtrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, ſufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem ſat erit, ſi omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave iſthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati ſunt. Sed iſtam tuam iracundiam, & inconſulti adoleſcentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aſpernanda ſunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me cauſam adverſus te agere? an tibi moleſtum eſt loqui me? TIM. Dic, ſino, modo ne longam orationem & prolixis procœmiis gravem habeas, quod facere perditiſſimi iſti rhetores ſolent. Id enim Mercurio, qui hic adeſt, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὑ δήμῳ παροξυνθεὶς, ὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ⸗ ἀφελέας δύναιτ' ἄν.

Ἐρμῆ τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τεθνηκότι τ ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ἁδὲν ὁρῶν τῶν ὀφ ἄγει κακῶν, ἱκανὰ ὑμῖν ἀφορμὴν ἔχω τὰ ἄλφιτα πορίζειν τ διὰ βίου. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τ Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡδηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ ἀγαθέ· ὑ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, ὑ μειρακιώδη, ὑ τ Πλοῦτον πρόσλαβε. ἔστι ἀποβλητέα εἰσὶ τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπιτριπτοὶ ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, μετὰ τ [c] Ἑρμοῦ τεθνηκότι.

ΠΛΟΥ.

b Μακρὰ] Ita ſola *F.* ceteræ *μακρά*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* *c Ἑρμοῦ*] Excepta *P.* omnes Ἑρμῆ.

22. *Ἀνέξομαι γάρ σε*] Σκέπτει, πῶς ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ εἰς τὸ ἀνέξομαι λοιδοροῦντος σου, ἀλλ' αἰτιατικὴν * ἐπενέγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ † ἀνεσθέξομαι ἢ μεθέξομαι προσελήφθη. *V.*

* Ἐπενέγκας] Ita ſcripſi pro *ἐπενήνεκας*. Inepti hominis obſervatio, cui tanquam uſitatius obverſabatur *ἀνέχεσθαι* genitivo junctum: quid enim aliud ſibi velit *ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν* exputare nequeo. *T.H.*

† Εἰσδέξομαι] *M. du Soul* repoſuit *προσδέξομαι*, & pro *παρεχωρήσαι* prioris editionis *παρεχωρήσω* poſterius etiam vidit *M. Sladus*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T.H.*

qui Epheſios, quum Hermodorum, civem omnium excellentiſſimum, urbe expuliſſent, *ἐκέλευσεν ἡσθεὶς ἀπαγχεσθαι*. B. Πρ. §. 14. *ἐγὼ δ κέλομαι πᾶσιν ἡσθεὶς οἰμώζειν* ibi vide plura. Vel ſic tamen in *Luciano* praetulero: *ἱκανὸν δ τοῦτο ἐκεῖνο, ὧν πάντας ἀνθρώπους ἡσθεὶς οἰμώζειν ποιήσω*. Vera ſunt, quae de voce *ἡσθεὶς* notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorſus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T.H.*

16. Οὗτοι λοιδορ.] *Homer.* Il. Γ, 65. *J.Br.*

Οὗτοι λοιδορητά εἰσι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. verſu,

Οἱ δ' ἀπέβαν' ἐπὶ Τροίην ἰμαντόεσσι δόρποις.

Heliod. lib. 5. *Phil.* Apol. 1. *Caſaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J.B.*

18. Δικαιολογήσομαι] Unde apud Græcos τὰ δικαιολογήσεως *Demoſth.* initio περὶ στεφάνου. Vertit *Terentius* in Eun. *juſta*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Δικαιολογήσομαι] Scribe δικαιολογήσωμαι nam ἵνα intelligitur. *T.H.*

20. *Μακρὰν*] Ῥῆσιν ſubaudio, ut & in *μακρὰ, ῥήματα*. *J.Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquæ quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰν] Reſtitui *μακρὰν*, quod in Ed. *Fl.* ſola, a qua reliquae omnes male diſceſſerunt: ita mox §. 38. *μακρὰν ὑπῶν*. *T.H.*

ΠΛΟΥ. Ἔχῃν μέντοι ἴσως ἐμακρολογεῖν εἰπεῖν, ὅτε πολλὰ ὑπὲρ σοῦ κατηγορούμενος ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῄς, ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· ἀθέλητος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος ἐμὲ ἤδη, καὶ θεσπιῳδάς· εἰ δὲ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καλαβάταις, ἐπαινῶσι, καὶ καλαγωγοῦσι, καὶ πάντα τρόπον θηρεύουσί μου· καὶ τάχα τελευταῖον ἔφηδα, ὡς προδέδωκά σε· τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ θὲξ κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας τοιαύτην ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιέθηκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὗτοσί, πῶς ἐκέτευον τὸν Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σέ, ὅτε δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Conſentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accuſaſti; tamen diſpice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi ſuaviſſimarum quarumque rerum, honoris ſcilicet, præſidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum cauſa fui. Propter me ſpectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; ſi quid autem, quod nolis, ab aſſentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria eſt, quem adeo contumelioſe ſceleratorum illorum libidini ſubjeceris, laudantium, aſſentantium, omni arte inſidiantium. Quin etiam poſt omnia dixiſti proditum te a me fuiſſe: ſed cum a te ex ædibus excuſſus ſim, & capite protruſus foras, quanto te verius proditionis accuſare poſſum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda iſta Paupertas; itaque hic Mercurius teſtabitur, quam enixe Jovem obſecraverim, ne ad te denuo mitteret, qui tantum in me odium exeruiſſes.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis ſit:

a Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς F. b Μηκέθ'] Sic R. L. J. Marg. Α1W. reliquae μηδ'.

35. Ἐπιβουλεύοντι μοι] *Fabrum*, qui σοι legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conqueſtus Plutum, infinitorum ſibi malorum cauſam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν cur tamen hic quicquam mutandum ſit, ratio iſta non eſt ſatis gravis: hic Plutus injurias ſibi factas expoſtulat, ſe ſcilicet objectum eſſe, quaſi nullius pretii, peſtibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, ſibi omni modo inſidiarentur. *T.H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abeſt, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακὴν, tum τὴν διφθέραν oppoſitam; ita χλανὶς & τρίβων *Teletis* apud *Stob.* p. 523. Nihil eſt in ſcriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. *T.H.*

43. Μηκέθ'] Ed. J. & Mſſ. R. G. & L. Reliquae Edd. μηδ', quod ut minus venuſtum exulare juſſimus. *M. de S.*

56. Ὑπόσηθι] *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφος Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόσηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Caeterum in hac ſententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. ſtatuit vulgarem illam omiſſionem τοῦ ὡς vel σκόπει ante particulam ὅπως, caſtigatoque interprete ſic vertit: *Suſtine & fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia.* Mihi ſecus videtur: ſenſus eſt, niſi valde fallor, talis: *Quin tu ſuſcipe curas iſtas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei cauſa, tum, quanquam durum ſit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores iſti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati ſuae minus tribueret Timon, telum ſecundae rationis adhibet certiſſimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, pernovendum: quod enim ſpectaculum Timoni gratius, quam ſi adulatores peſſime de ſe meritos rebus ſuis opimis non macreſcere videat, ſed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod ſupplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσηθι repetitum jungas cum ὅπως ἂν πλήσωσι &c. Verum interferi debet καὶ γὰρ, ἐκ χαλεπὸν τοῦτο &c. *T.H.*

57. Οὐκ εἰκὸς] *Ferendum non eſt.* *J.Bs.*

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδιατείνοντες ῥηγνύμενοι τὸ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Def. Heraclid.* ad *Menandr.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, ſignificat: *Ariſtoph.* Equ. v. 339. & *Kuſter. Ariſtides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum ibi monebat: ὁ δὲ Μῶμος διῤῥήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque La-

fit: itaque tum eo jam audacter facito, ut conſueſcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Theſaurum ſub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auſcultabit. TIM. Parere neceſſe eſt, Mercuri, & de integro diſcendum. Cum enim dii ipſi vim adhibeant, quid, quæſo, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus ſis incommoda, qui vita uſque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus ſum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea cauſa, etiamſi iſthuc moleſtum eſt, & ægre tolerandum; perfer, inquam, ſaltem ut invidia diſrumpantur aſſentatores. Ego autem in cælum, ubi ſupra Ætnæ cacumen aſcendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere eſt. Tu vero, Timon, iſthic maneto; hinc enim ubi abiero Theſaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Theſaure, huic Timoni auſculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, ſtrenue fo-

ἤδη γεγένησαι; ὥστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· ἡ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ ὁ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσῃ γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, ἡ δαίθις πλείστεον. τί γὰρ ἂν ἡ πάθοι τις ὑπὸ τῶν θεῶν βιάζοιτο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς ὁ κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι καὶ ἀδικήσας, ἡ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἶδ' ὅτιν' ὄφελος, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῆς φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνης ἐς τὸν ἀέρα ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῆς ὠτίδος· σὺ δὲ αὐτοῦ μεῖνον· ἀναπέμψω γάρ σοι ὁ Θησαυρὸν ἀπωλθών· μᾶλλον δὲ σαῖς· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσῆ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳ, καὶ παράσχες σαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis uſitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentinque [illecebram], quæ ante rumpebar, nunc ne moveat quidem.* T. H.

61. Τῇ ὠτίδι] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J. B.

Τῇ ὠτίδι τῶν πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurſ.* ad *Lycophr.* v. 25. quædam tamen inconſulte ſcribens, *Nic. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T. H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ ὑμ. ὑπακ.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus eſt, immo ne *Thomas Magiſter* quidem intellexit. Sciendum eſt, Plutum adſumere hic perſonam theſauri ſui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, hoc eſt, *ego a Vobis effodiar*. Non aliter haec intelligenda eſſe, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις ad Plutum autem; σὺ δὲ ὁ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσῃ γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc eſt, ubi te, Theſaure, tetigerit Timon ſuo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis ſunt; quippe ubi clariſſime patet, Plutum cum theſauro ſuo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certiſſimum eſt. Et quis, quaeſo, alius Plutus quam theſaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo theſaurum ipſum, ſive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τερπίκερα, ἡ φίλοι Κορύβαντες, ἡ Ἑρμῆ κηδεῖ, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo ſatis evidenter, ſuperiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσήσομαι] non ſignificare *ego vero a vobis diſcedam*, quem admodum vertunt & intelligunt omnes; ſed, *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, ſive, ut ita dicam; *ſubſtabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus eſt, memoratur vel abiiſſe, vel abitum adornaſſe; quum non ut abiret, ſed ut de integro copiam ſui Timoni faceret, fingatur veniſſe. Fruſtra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controverſiam) tentat ἀνήσομαι, ubi, licet abitum Pluti ſignificaret hic locus, tamen ex *Th. Magiſtro* potuiſſet diſcere, ipſum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legiſſe; quamquam ipſe *Thomas* Noſtrum non ſatis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσαμαι ἀντὶ τοῦ, χρυσίον ἴσαμαι. Λουκιανὸς δὲ Φιλοψεύδει· Ἐν σκοτεινῷ ὑποσάς. ἡ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ ὑμῖν ὑποσήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipſe aliquo modo verum, quae hic poſcitur, τῷ ὑφίσαμαι dedit ſignificationem; nempe κρυφίως ἴσαμαι. Sed longe planius in ſequentibus, Ὑφίσαμαι ἡ τὸ, ὑπακούσατε τινὸς ἴσαμαι. ἡ Ὑφίσημι, τὸ, Ὑποβάλ-

λω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποσήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὀπίρρωσον σεαυτήν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τῶ βάθους τὸ θησαυρὸν ἐς τὰμφανὲς προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πῶς

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

a Ὑμῖν] ὑμῶν λάσ. *J.* ὑμῶν ἀάσ. P. L. Marg. *AIW.*

68. Ὑποσήσομαι] Ἀποσήσομαι. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ᾠδομένῳ ἐ μανιώδη δῆθεν * τῷ συγκυρήματι. *V.*

* Τῷ συγκυρήματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρημάτων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδη· an σπάνιόν τινι δόξαν τῷ σ. quanquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. *T. H.*

λων τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J. J.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *J. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατοίσω ἐ τρίτλω, *impingam tertium ictum*. *J. C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πληγὰς ego γῆς mox ἐκ τῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρων valeat, *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καθεγγυκότα ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὴν ἀγκυραν in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμινύην καλαφέρων διὰ νεφῶν &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατινάσσουσα τὴν ἀρτίλλω καλαφέρει τὸ ἰχθύδιον prorsus eodem modo atque hic τὸν δίκελλαν καλαφέρων βαθείας τὸ γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑπος.] Alii Codices ἀποσήσομαι. *J. Br.*

Ἡμῖν ἀποσήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποσήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποσήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenissimus enim est frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ — ὰ — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ ἐ διηνεκῶς ἀπλαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντες ἀποστησόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ὑμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Haec VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nigr. c. 5. & Ουρ. c. 6. *M. du S.*

Ὑποσήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποσήτω ἀντὶ τῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, ἀναχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπακούσομαι· ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν δὲ αὐτὸν θεράπευσον ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὡς ὑπακούσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχλῇς εἶναι. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποσήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura consPirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἀπειμι, κἀποσήσομαι Θυμῷ μὲν ἥσσων, Θεοῖς δυσμαχωτάτοις quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἀμάχω τὼ ἀνδρε. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῶν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium peti[illegible] Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus antiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adsciviSSent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὁ τῦτον ὑποσήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποσήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποσῆσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρασιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J. C.*

72. Φί-

somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γῆν μὴ ἄνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τῇ ὄψει ὑπερήδιστον.

Aurum, suave munus es mortalibus.
Namque ignis instar eximie micas, - Et noctu

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, ἐν νύκτωρ, καὶ

Ἔα με κεκλῆσθαι κακλῆς κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς ἡδὺ μήτηρ, ἡδονὰς τοίας ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, ὦ φίλος πατήρ,
Οἷας σύ, κἂν εἴ τις δύμασιν κεκλημένος.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quarimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe sit, quaris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda potest
Par esse prolis, non sacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobæum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus* cohærere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse;

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σίβουλα τοὺς θεῶν νόμους
Πίνειν ψυχίου δέξαν ἠμπολημότα.

p. 27. *tract. de habendo delectu sententiarum,* quem *Comic. Sententiis* præmisit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M. du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J. Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J. Br.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebat oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Jovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ἀρχηγικῶν ἐν ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φασιν verba sunt *Strabonis* X. p. 326. *J. C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis aversabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόροι Eccles. v. 1061. Notat ibi *Faber: Ex Luciani* Timone *apparet* (*sed & aliunde constat*) *Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse.* Nimis, credo, festinabat, quum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τραγικὸς invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam est: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον πρὸς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῴου ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T. H.*

73. Κερδῶι] Mercurio, ut supra visum est ad c. 15. acceptum referebant quicunque thesaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quæ talia. Κερδῷ apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M. du S.*

74. Μὴ ἄνθρ.] *Erasm.* in Prov. *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quasi hoc somnium esset. *J. Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cætera ex *Pindaro* 1. Olympionicarum. *J. B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* versus, qui apud *Stobæum* legitur. *A. V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. novissimæ in hunc modum.

ἡ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλτατε, ἡ ἐρασ-
μιώτατε. τὸν πείθομαί γε ἡ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν κ ἂν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ὕτω κα-
λὸν ἐραστὴν ἀφ' ὑψηλοῦ τέγους καταῤῥέοντα;

Ὦ Μίδα, ἡ Κροῖσε, ἡ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμω-
να, ἡ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὃν γε οὐδὲ βασι-
λεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, ἡ φιλτά-
τη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀνα-
θεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἅπασαν πριάμε-
νος τὴν ἐχαλκᾶν, πυργίον οἰκοδομησάμε-
νος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶ-
σθαι· τὸν αὐτὸν ἡ τάφον ἀποθανὼν ἔχειν μοι
δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, ἡ νενομοθετήσθω
πρὸς τὸν ὀπίλοιπον βίον, ἀμιξίαν πρὸς ἅπαν-
τας, ἡ ἀγνωσίαν, ἡ ὑπεροψίαν· φίλον δὲ,
ἢ ξένον, ἢ ἑταῖρον, ἢ Ἐλέου βωμὸν, ὕθλος

& interdiu. ades huc ; o mea voluptas. Nunc ſane mihi credibile fit, Jovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non excipiat?

42, O Mida, o Croeſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rheno ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando auro exſtruam, quæ me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, hæc ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere; amicus autem vel hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac nugæ.

89. Ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἑκατικαῖς δὲ καὶ τοῖς ἑρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύσθαι. V.

97. Ἢ Ἐλέου βωμός] Ἴδρυτο δὲ καὶ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείᾳ καὶ φιλανθρωπίᾳ αὐτοὺς ὑφηγησάμενος. V.

* Ἱδρύσθαι] M. du Soul ἱδρύσθαι· ego vulgatum retinui. T. H.

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. J. Br.

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Croeſi. J. B.

Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀνάθ.] Vid. J. Perizon. ad AElian. V. H. VI. 9. T. H.

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι.] *Longus* lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι, & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariſſ. μακαρίτης Iſaac. Caſaub. ad *Athen.* J. B.

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris inſignia Diis praeſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τῷ Διονύσῳ μὲ ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα. τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸ πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. *Fumagermann.* p. 213. Conferendus *Ariſtoph.* in Plut. v. 843. T. H.

91. Πυργίον] *Pauſan.* in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἰδὼς μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντας ἀνθρώπους. J. Br.

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. J. B.

96. Ἐλ. β.] *Pauſan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστὶν ἄλλα ἐστὶν οὐκ εἰς ἀκαιρίας ἐκτέτμηται, καὶ ἐλέου βωμός. J. Br.

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiae Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine deſcribit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. *Damasc.* c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto *Meurſius Ceramico gemino* c. XVI. M. du S.

99. Καταλύσεις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in *Catone* 641. 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀπὸ τῶν πανδήμων, φίλοι, καὶ ἀδελφῶν ἱερῶν ἐστὶν ἀναστρέφειν οἴκαδε εὐλόγως. M. du S.

1. Μαίμης ὁ δίαιτα] Sic poſtea in Saturnal. μαιμὼ λέοντες, quorum victus, ut ſuum, μαίμης. J. B.

Μαίμης... ὁ δίαιτα] Confer. *Epiſt. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii.* Atqui & res nota eſt, & ab *AElian.* prodita, συνόμους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, ſive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Div. inter Κρον. c. 4. ubi diſerte noſter *Leones & Lupos ſolitarios veſci* vulgo tradi ait. M. du S.

Μαίμης δὲ ὁ δίαιτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἤδη ἡ μαίμη ἡ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici εὐγνῶμονες ἰσχυρότεροι ἡ μαίμης, καὶ φιλάνθρωποι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud *Heſychii*, Μαίμης βίου., μοναχικὸν βίον iis enim οἱ δὲ μαίμης βίον ἐκπεφρικότες ſunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gat. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habeat; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολὸς καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικυρῆσαι δεομένῳ, ἀφροσύνη, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, σκοτεινὴ ἡ ἡμέρα· καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνώφελῆ ὀνόματα· καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερφρατῶ ἁπάντων· καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

[a] Τῶν ἰδίων] τῶν ἰδίων R. ἰδίων F. Marg. *Alii.* [b] Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

ζ'. Ἀποφράς ἡ ἡμέρα] • Ἔστι τῶν Λουκιανοῦ ἐπιγραφόμενα ἕτερα λόγων· Ἡσίοδος παρ' Ἕλλησιν ἡμέρας ἀποφράδας εἰσηγησάμενος πασιν ἐς ἀργίαν, ὡς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν μέντοι ἐδεῖτο προσθήκης ἂν τις τοῦτο, ἀεὶ καθάπαξ φίλας † ἐπιφθόνου φύσει, ἀλλὰ ἐν τοῖς ἀγχεμάτοις ἐν αὐτοῖς ἐπιλέγει δὲ τοῦτον αὐτοῖς κατὰ † ‡ Φεβρουάριον μῆνα, ἵνα καὶ ἐπίηχον τοῖς κατεχθροῖς· καὶ πᾶς ἕτος ὁ μὲν αὐτὸ τοῖς κατοχομένοις μὴ συγγένεσθαι πάντων προῖστο § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγκάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν ἐν πᾶσα τινα τῶν ἀπαίσιων ἀποφράδα ἐκάλεσαν, οἷονεὶ ¶ ὃ μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσιπεῖν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. *V.*

• Ἐςὶ . . . λόγος] Haec inscribi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G.* Exc. vel *C.* deprompta. *T. H.*

† Ἐπιμίγνυτο] Prius edebatur ἐπιμίγνυτο. *T. H.*

‡ Φευρουάριον] *Matth. Sladni* Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox auctius *M. du Soul*, τοῦ κατεχθρίσις ἔνεκα. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quæst. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*

Quid si ἑτέραν τρόπον; *inferorum more: inferos imitati*: sic infra χθονίοις, *palliat.* Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃ ἢ φράσαι] Exc. *G.* & *V.* ὃ μηδὲ φράσαι. *M. du S.*

Idem *Matth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vitæ comparatur, sunt μόλυσι, μοσυνίδαι. Vid. *Bochart.* Hierozo. III. c. 10. p. 823. *Ex Spanheim.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Longurone.* *T. H.*

4. Αὐτὸν] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μόνον.] *Duntaxat adspexero.* *J. Br.*

Ibid. Ἀποφράς ἡ ἡμέρα.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψαλίδων. *A. V.*

10. Φυλέται ὁ καὶ Φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen. Thucyd. Hellod.* *J. B.*

11. Ψυχρὰ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita rei familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* *T. H.*

16. Εὐωχείσθω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γίνεται καὶ ἥμερος ἐκείνῳ τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσεσθαι διδόσθω, ἵν' ὅτι ἀπόπληκτος ἡ αὐτῷ τέφανος ἐπιτηγεῖν] Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, hæsi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide, semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem morienduni sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκποδὼν τῆς ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. ὁ τρόπος δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ βαδί-

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcumque praestiturum jactat. Sic in *Aristophanis* Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ οὔ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς βαδιοῦμαι ταῦτα.

& in Lysistrata vs. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείτω] Nihil mutandum; in eo enim est ἐμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχείσθω] Sic rescripsimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκποδὼν τῆς ἄλλων] Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere, excutere: Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μάτην τύχῃ τις λογισμῶν ἐξίστησιν αὐτὸν ἡ θεωρία τῶν ὅλων δόξα. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μήτις ἐκστήσῃ σε τούτων τῶν λόγων ἐν ἔργῳ· ἰδοὺ ἐκστίσασαι ὑπ' ἄλλου μὲ ἐθέλοις, ὑπὸ σαυτοῦ δὲ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chrysostom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαίων ἐκκόψαντες ἐκποίουσι τοῖς βασιλεῦσι, ἀφ' τῶν φυτῶν ἐλαίου αὐτοὺς ἐν φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐκποιοῦσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκποίων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes.* Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δεξίωσιν προὔτεινε ἑκάστῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* K. II. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ἐν ὑμῖν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἄψασθαι, ἢ ὄμμα τέμνων ζῶντος ἔτι προσεδίδου ἰδέσθαι, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ ὅτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Aristoph.* Eccles. & Lysistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo innuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non sacpius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τῷ βίου ἐδίδοντο ἐκ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄπος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦται, στέφανος (ἐδίδοτο τοῖς νικηταῖς) ἐκ τοῦ βίου διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad Lysistr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢν δὴ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέῃ, *si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse. Xenoph.* K. II. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μαχεσθαι, τοῦτο πόνων (τὸ ἄρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucydid.* VIII. 81. μὴ ἀποκρύψαι αὐτοὺς τροφῆς, μὲ ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ τροφὴν ἐξεργυράσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἢν τι δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τῆς λιγαμίτης συμπράξεως πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τοῦ

tem videro; atque ut extinguam obſecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum eſto. Tum porro ſi quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne ſe attollere poſſit: ſic enim iſti ſcelerati par pro pari acceperint. Hanc legem ſcripſit Timon Echecratidæ F. Colyttenſis, concionis ſententiam confirmavit idem Ti-

25 φθειρόμην, ἢ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίτυῃ ἢ ἐλαίῳ καλασβεννύναι. ἢ ἤν τινα ὁ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀποφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ἀθεῖν ἢ τοῦτον ὅπι κεφαλὴν βαπτίζοντα, μηδὲ ἀνακύψαι ὀδυνηθείη· ὕτω γὰρ ἂν τ' ἴσα ἴσοις ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυτ[illegible]εὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός·

τῦ σώματος quam facile vero potuerit intercidere ob ſequentem ſyllabam ſimilem, opus non eſt, ut moneam. Deinde Timon ſenſum fortunae praeſentis cum odio generis humani miſcens ita ratiocinatur, quaſi poſt mortem ipſe ſibi ſolus advocato nemine juſta funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod ſi in hoc tam felici rerum mearum ſtatu moriendum ſit, debitumque fatali naturae neceſſitati omnino ſolvendum, mihimet ipſe quoque coronam ut imponam, decretum eſto:* animus infeſtus Timonem abripit in facetiam ſane venuſtam & ſalis comici plenam. Neque multum diſtat §. 46. φόνου τάχα προκαλήσῃ μὲ· ſcilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demiſſus dicam erat Timoni ſcripturus. Forma loquendi nonnihil diverſa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Baſſus noſter videtur mihi proſequi ſe & componere & vivere tanquam ſuperſtes ſibi, & ſapienter ferre deſiderium ſui.* T. H.

Ibid. Στέφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari ſoliti erant.* J. Br.

28. Ἐπὶ κ. πίπτοντα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. J. Br.

Πίπτοντα] Sic Ed. J. Coll. & Mſ. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἐρμ. c. 79. & quae ibi a me annotata ſunt. M. du S.

Βαπτίζοιμι] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito diſplicuit πίπτοιμι· quod ſi reperiretur in contextu Lucianeo, ſedes mutare juſſiſſem. Nihil eſt certius, quam βαπτίζοιμι· non ſatis erat Timoni in caput iſtum dare praecipitem, niſi protinus etiam ſubmergeret, nulla relicta fugiendi periculi ſpe. Plane poſtulat illam lectionem, quod ſequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro uſitatiſſima phraſis in *Luciano* ἀθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo ſuſtentetur, illo πίπτοιμι nequaquam indiget. T. H.

30. Τὴν ἴσην] δίκην, τιμωρίαν. J. Br.

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. J. Br.

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admiſimus. M. du S.

Ἐχεκρατίδης] Verum eſt, praeter hunc locum nusquam in hoc libello ſic ſcribi: quia tamen defendi poteſt, a Luciano refingendo manum abſtinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter ſe convertuntur; neque inſolens eſt, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem perſona locum obtineant: ita Λυκόλεων & Λυκολεωνίδης· Ἀδείμαντος ὁ Λευκολεωνίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Ariſtoph.* Scholiaſta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Ariſtophane* dictus & *Eupolide* Λυκόλεων. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνων vocat, qui p. 957. B. eſt Ἐπαμινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπιβολή· ὡς ἢ ὧδε Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου· atqui haec ipſa eſt oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία· in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lyſias*, quem alibi ſemper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 985. l. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non eſſe de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teſte *Hier. Magio*, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre poſſem, quorum ignoratio errandi anſam ſaepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, ſed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici cenſuit *Valeſius*, Laertii filium: quod nunc pluribus perſequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, ſi vel unus Codex acceſſiſſet, reddere non fuiſſem veritus Ἐχεκρατίδου. T. H.

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores perſequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus eſt *L. Kuſterus* de Verb. Med. p. 133. & ſequ. longoque intervallo induſtriam ſuperavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Theſ. T. IV. p. 730. tametſi nonnulla ſint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidiſſe in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum eſt. Otium aliis feciſſe potuerat *H. Valeſius*, ſi, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. diſponere licuiſſet ipſi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac ſuadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις ſententias rogat, populumque mittit in ſuffragia: hoc eſt apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν πρόεδρων ἐπεψήφισεν Ἵππων Κρατιστοτέλους Ξυπεταιών *concionem legitimam in ſuffragia miſit ex Proëdris Hippon F. Cratiſtotelis, demo Xypetaeon:* iſtorum mirifica circumfertur verſio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudſonus* in Pſephismate, quod *Joſephus* habet A. J. XIV, 8. ſed prava loci diſtinctio virum Doctiſſimum fefellit: ſcribendum eſt: ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, ἢ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ δεῖ πολλὴν ἀν' ἐπιστάμενον ἅπασι γιγνώσκειν πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχους. παντάχοθεν συνθέοντες κακονιμμένοι, ἢ πνιγόμενοι, οὐκ οἶδα ὅθεν ἀσφαπόμενοι ἢ χρυσίου. πότερον οὖν ὅπως τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον πρᾳονομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀπόντο παροράμενοι· τοῦτο οἶμαι ἢ ἄμεινον, ὡς ἐκχώμενα ἤδη αὐτοὺς, ὑποσάν-

mon. Eja, ſtatuta hæc ſunto; hæc viriliter obſervemus.

45. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſciſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem. ea enim res ipſos ad ſuſpendium adegit. Sed hem, quid iſthuc, quæſo, eſt? quid ſibi hæc properatio quærit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe unde ipſis aurum ſuboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, urantur impenſius. Erit id, ut opinor, melius. Quare hic ſubſiſtentes, jam eos excl-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον πρᾳονομήσομεν] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον πρᾳονομήσομεν, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον πρᾳονομήσομεν. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . σμαραγμήσομεν] Haec addidit *M. du Soul. T. H.*

τοῦ θεάτρου, τὸ προέδρων ἐπιψηφίζει δημότου· ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τοῦ δήμου, perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ λέγει τοιοῦτόν ἐστι ἐψηφίζετο Ἀθηναίους τὸ τῶν δέκα στρατηγῶν θανάτου quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ἐστ' ἐπεψηφίσατο Ἀθηναίους τὸ τῶν δ', &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ὅτε ἐπεψηφίσατο καταδικάσαι κατὰ τὸ ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπεψηφίζειν hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἰξ ἰρανίαι e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῶ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ὅτε ἐψηφίζετο, ὅτε καθεχειροτόνουν, καίπερ Ἐπιστάτης ὤν in quo ne credideris quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12. τοῦ δ' οἱ πρώην δεκα στρατηγοὶ; ὃν ἐγὼ μὲ σὺν ἐπιψήφῳ τὴν γνώμην omnino non perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Horreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. τῶν ἐπιψηφούντων ὁ Ἐπιστάτης, διαχειροτονήσειν ὁ δῆμος p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ τῶν ἐπιψηφιζόντων Ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διεχειροτόνουν τοὺς δοῦναι: nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Schol. Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, πρυτάνεις ἔλεγε ψῆφιον. *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. πρυτάνεις, ἀνάβαλλον ψῆφον, χειροτονίαν quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνη & ἀγχονῆ· ἐξηνάγκασε μὲ γὰρ τὸ ΔΙΚΑΙΟΝ τῶ πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ χοινίον ἢ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὲ ἆρα ἦν ἀγχόνη ἢ λύπη τούτων. Ita βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμὸς τοῦτον αἱρεῖ τὸν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina*. *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes*. *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἰδίαις βάλλει, κεκονιμένους ex palaeſtra: prave legitur p. 387. στρατιώτας ἐκβεβλημένους πανταχόθεν (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένους. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιαμένους, κεκονιαμένους· perinde eſt utrum probes κεκονιμένους an κεκονιαμένους· κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro; *pulverem plantarum radicibus adſpergere*. Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. *T. H.*

40. Ὀσ-

excipiamus. Age ; videam quis hic ſit, qui agmen ducit ? is eſt Gnathonides aſſentator , qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia ſæpe apud me vomuit ; ſed bene ſane quod venit ; ante enim alios ejulabit.

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἑστὸς ὄζει; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους σπαρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego ſæpius, Timonem virum bonum a diis non ſemper neglectum iri ? Salve , Timon formoſiſſime, & ſuaviſſime , & potator hilariſſime. TIM. Salve tu quoque , Gnathonide , vulturum omnium voraciſſime , & hominum nequiſſime. GNATH. Tu quidem ſemper dicax es ; ſed ubi paratæ ſunt epulæ ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφόταλε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώταλε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώταλε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτόταλε ; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον ; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων

[a] Εὐμορφότατε] Εὐμορφότατε. Ita priores Edd. monuit *J. Jenſius.*

40. Ὀσφραινόμενοι τῆς κ.] Paxiter in Anac. §. 48. ἀσφράτας τῆς χρυσίου. *Ariſtid.* T. III. p. 512. C. de philoſophorum iſtius aetatis impudentiſſima natione : τὴν προσώπων (τὴν πλατείαν) κἀδὶς ὀσφραίνεσθαι τὴν Θρᾴκιον ἔχουσι, τὴν ἀρετὴν ὠθοῦσιν ὑπηγοῦσαι· quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abſtruſus usquam nummus videtur , quem non arcbitetti hujusce legis olfecerint? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occaſione :* memineram , credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus eſt odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor , ut venuſtius ſcribi credam in *Ariſtoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν εἶναι οἱ φίλοι Ὀσφραινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ , quam , quod vulgatur , Οἱ φιλόφρονες. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφραίνεσθε μόνον τοῦ Ῥάμνης , ἀπόστατοι πάντων ἐκεῖσε. *T. H.*

42. Ἀκροδολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἐτόξευον βάλλοντες μάλα πολλοὶ ἐποίουν. Ἀκροδολισμὸς eſt lapidum conjectus apud Philoſtr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius :* diverſa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἠκροβολίσατο πρὸς τὴν δίκην. *T. H.*

43. Παρωνυμούμενον] *Sabella* τὸ παρωνυμούμενον , quod placet : πότερον ἀσπάζεται, ἢ τόγε τοιοῦτον τὸ παρωνυμούμενον. Παρωνυμεῖν vero , quia omne cum hominibus commercium velut lege lata ſibi Timon interdixerat: ſaepius autem illi παρωνυμεῖν dicuntur , qui praeter ordinem conſuetum & vitae inſtitutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἀλιτροζόμφος πλοῦτος ἀσπάσεται καὶ παρωνυμεῖν. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen paraſiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copioſe Clariſſ. *Caſaub.* ad *Theophraſti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρίξας] Emendo ex conjectura, ἐρίξαλο. *J. Br.*

Ὀρίξας] Cur ex conjectura , vel qualicumque cauſa alia, ſuſpicetur *Brodaeus* IX. Miſcell. c. 7. legendum hic ἐρίξαλο, pro vulgato ἐρίξας, ne conjectura quidem adſequor. Quin ſi ἐρίξαλο eſſet ſcriptum , locus haud dubie foret vitii poſtulandus. Quid enim, quaeſo , ὁ πρώην ἐρίξατο foret ? Deberet ὃς ἐρίξατο. At vulgata ſunt plana & rotunda ; quod qui non prorſus infans in his literis eſt , abunde perſpicit. Caeterum lepidiſſime in fine dicit *Lucianus* ἐκπεπωκὼς , pro quo Lector exſpectaret ἐκπεπωκώς , *qui epotavit ſaepe domi meae integra dolia.* At id , quod conſequitur , ponens loco ejus , quod neceſſario praecedit , miram quamdam captat iſthoc ἀπροσδοκήτου elegantiam ; ſimul lurconis illius & bibonis ſpurciſſimam intemperiem tanto magis declarans , ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauſerit , ſed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμεμηκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἠμείκετο. *M. du S.*

56. Νὴ σὺ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Niſi hic excidit Δία, ut legendum ſit Νὴ Δία ; notandus eſt uſus τοῦ νὴ ſimpliciter pro *revera*, ſine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentiſſimi *Maittairii* Ind. *Dorian.* in Βορός. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philoſophis paſſim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Adſentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. II. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲ ἐκ τοῦ μουσικοῦ τὰ τοιαῦτα καὶ ἀνθηρὰ τέρπει. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑκατόνῳ φορμιγγὶ νέους κιλαδήσομεν ὕμνους· ποιητής τις, inquit, ὅτι ἀσημος γράφει· eum eſſe Terpandrum oſtendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* eſt emendandus. *T. H.*

61. Δι-

χλων διθυράμβων ἤκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἆσαι μάλα παθητικῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὴ, ἰή, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ὀκνήσῃς, φόνῳ τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀπτάσας ἅμα χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἰχαιμόν ἐστι τὸ Φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἢ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ὢν χρηστῷ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ἄλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν ἅμα ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἑπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ὀπυρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. AIW. b Ἑπομοσάμενος] Ἑπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. AIW.

70. Ἰχαιμον] Ἐπίχον τὸ αἷμα. V.

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J. B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J. Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T. H.*

70. Ἰχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J. Br.*

Ἰχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμὸς, θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J. B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J. C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ὅλον θεράποντα, ὅλον μὲν τὰς τρίχας, ἀτὰρ δὲ πυῤῥαΐ, ἄστιβ ἐς τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *reburrum:* Gloss. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philopsr. §. 18. *Alciphroni* restituo I. Ep. 28. τριχουρον καὶ φ ἄλαντον, vel, φάλαντον (utroque enim modo scribitur) γυρόττιον, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & synephebi fumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum præsto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostræ memoriæ hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res postularet, posses, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniissem, accepi in re ampla & bene aucta forte esse te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etsi fortasse, cum tanta sis præditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori præcipere potes, quid factu opus sit. TIM. Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium est; quoniam quæ ipsi conducibilia sunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens. Hic cum

ὅστις; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν [d] οὗτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μελριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ὅτι τράπεζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι [e] φιλοῦντά σε τὸν νοῦν ἐχόντων ἀνθρώπων ἅπαντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καιριώτατα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἦκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δέῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν. ΤΙ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῆς ἀχαριστίας, διότι τὰ συμφέροντα συνεβούλευον αὐτόν.

ΤΙ. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆ ἑαυτὸν εἶναι λέγων. οὗτος ἐκκαί-

d Οὗτος] οὕτως Marg. *AiW.* idque *Fabrum* probasse versio declarat. *e* Φιλοῦντα] P. φιλοῦντων. *f* Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσωμαι *B2.*

4. Κατέαγα τὴν κεφαλήν] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν αὐτοὶ μὲν ἀεὶ ἐπὶ μίσους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τὴν ἄρτον, ἔπιον τὴν οἶνον. οὕτως ἐν τῷ κατέαγα τὴν κεφαλήν. *V.*

λαντον prioris vocabuli potestatem pete ab *Hesychio* in Τρίκουρος. *T.H.*

75. Βδελυράτατος] *Impurissimus.* Legend. *Casaub.* ad Char. *Theophr.* *J.Br.*

79. Ἐπομοσάρδιος] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. —. *Jensius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M. du S.*

Ibid. Ὀδικώτερον τοῦ κύνεω] Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cycnis. *J.B.*

88. Ἐπιτιδὲς] Lego ἐπιτηδὲς. *J.Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα subaudi. *J.Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τῇ τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοὶ τοι πόσιος βρύουσιν εἰσὶν ἑταῖροι. *M. du S.*

92. Πιστότης] Pro πιστότερον. *J.Br.*

Πιστότης] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M. du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus sit.* *J.Br.*

Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα τῷδέτινι τινί, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετῆσαι τινά. Errat *Brodaeus:* recte *Faber.* *T.H.*

4. Κατέαγα τ. κ.] *Comminuta est mihi calvaria.* *J. Br.*

Κατέαγα τὴν κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγῆναι & Κιφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem sanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T.H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiscitum, decretum,* de quo mox. *J. Br.*

9. Συγγενὴς &c.] Perquam apposite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ μὲν αὖ τῶν φίλων οἱ μὲν ἐν πράττουσιν ἐπῳδὰν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ ἐγγυτέρω μοῦ λέγουσι. *T.H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσειν τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γάρ, ἢ ἐδέδετο. οὐκ ἀποδώσων, κἀγὼ ἐλέησας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφελέσθαι τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, ἵνα εἰδείην γνωρίζων πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἄγαλμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόο-

de meo solviſſet reipublicae uno die ſedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum ſolvere nequiret; ego autem, quem illius commiſereſceret, hominem liberavi) nuper autem ſortito theoricum Erechtheidi tribi diriberet, ego vero acceſſiſſem, ſut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non conſtare ſibi civis necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Græciæ pro-

24. Διανέμων τὸ (1) Θεωρικὸν] (2) Ἐσπαίδαζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρικά, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θέας τοῦ Διονυσίου ἀφ' ὧν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖον

(1) Θεωρικὸν] Pro Θεωρικὸν legitur in *Luciano Θεωρικὸν*, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barthii*. *J. C.*

(2) Ἐσπαίδαζε ἀρχαῖον] Diviſi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβάσεται] Ante legebatur προβήσεται quod Graecia non agnoſcit. *T. H.*

(4) Μόνον δὲ τοῦ θεάτρου κατελαμβανόντων ὀχλήσεις τε ἐγίνοντο καὶ μάχαι ἐπ' πλησμοί. (5) ἔδοξεν ὧν τοῖς

(4) Μόνον δὲ τοῦ θεάτρου κατελ.] Hiat oratio: verſus unus librarii culpa videtur intercidiſſe, quod vulnus hunc in modum reſarcio: μόνον δὲ τοῦ θεάτρου ἀποδημιούντων, σπουδαί τῶν τοῦ θέατρου, vel, τῶν τότε καλαμβανόντων ἐχλ. &c. Aliter etiam haec expleri poſſunt, ſi quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: ſed, quod dedi, accommodatiſſimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita ſcripſi pro ἔδοξαν. *T. H.*

20. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo ſolvere, numerare, dare*, ſic & Graecis ὑπό. *Theophraſti* Teſtamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοῦ ἐκτίσαιτο, καὶ ἃ τὸν πατέρ' Ἱππάρχου αὐτοῦ συντέταχα δηναρίων χιλίας ἑκατόν. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἔπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφελέσθαι τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αὐτῷ τὸ γιγνόμενον] Haec ultima verba in mendo deliteſcunt. Lege, αὐτῶν τό γε λοιπόν, & videtur bene legiſſe *Eraſmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei ſucceſſit, quando Θεωρικὸν interpretatus eſt *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ Θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad ſpectaculorum impenſas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon ſupra non ſemel Κολυττεὺς dictus eſt. At Κόλυττος demus ſeu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit ſe acceſſiſſe ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum diſtribuebat, ut ſuam legitimam partem acciperet, qui cum eſſet Colyttenſis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falſus eſt *Harpocration*, & qui eum ſequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accenſuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttenſem facit; quod non eſt veriſimile, cum id non ſemel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . ἀφελέσθαι] V. *Plaut. Aſin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριτυάρχῳ dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὺς δῆμος καὶ Ἀττικῆς ἡ Αἰγηΐδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditiſſimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli poſ-

ἀξιώματος (3) προβήσεται πεισθεὶς ἀρετῆς ἕνεκεν φιλοτιμίας (4) μόνον δὲ τοῦ θεάτρου κατελαμβανόντων ὀχλήσεις τε ἐγίνοντο καὶ μάχαι ἐπ' πλησμοί. (5) ἔδοξεν ὧν τοῖς

ſit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Ἀγηΐδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuiſſe putans: ſed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi poſſit, mihi plane obſcurum eſt. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, ſi culpam tribus perperam poſitae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praeſtantiſſimis etiam ſcriptoribus excidiſſe nonnunquam imprudentibus, palam eſt. In *Stephano* Byzant. vitioſe ſcribitur Ἐρεχθία, ut jam *Meurſius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipſum accuſans, & corruptiſſimum, in quod inciderit, exemplar: objecti criminis eum abſolvit ordo literarum, qui ſatis clare teſtatur legi debere Ἐρχία vel Ἔρχια. Tum porro totus locus hunc in modum eſt conſtituendus: Ἔρχιος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ὁ καὶ Ἐρχίους τῇ ξενίσματος. Δήμαρχος τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχίους φασὶν ὁ δημότης Ἐρχιεύς. καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχιεὺς ἢν τὰ τοπικὰ, Ἐρχιᾶδον, Ἐρχιάζει, Ἐρχιέων. Diphthongum in iſtis vocabulis adſciſcas, an ſimplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμων τὸ Θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς ἐπ' ἑορτὰς διδόμενα τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Heſych.* haec autem pecunia dividebatur in ſolos cives, ut pararent ſibi πανηγύρια, & alia vel ad ſacrificia vel ad ſpectacula neceſſaria, ut patet ſin. ſeq. diſtributio videtur μοιρῶν. ἐπίδοσις τοῖς ὑπ' ἀστῶν τοῦ φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μοῖρας, εἰς θυσίας. *Demoſthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus diſtributum videtur τὸ Θεωρικὸν, ſed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem Θεωρικοὺς τοὺς τοῦ θεοῦ ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. *Heſych.* ſive Θεωρικοὶ ἢ Θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad ſacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Chriſtian.* ad Pac. *Ariſtoph.* Locus alius hac de re fuſius dicendi. *J. B.*

Διανέμων τὸ Θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praeſtabit *Demoſth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. ἢ μὴν ταῦτα ἅπαντα Παναθηναίων ὄντων καὶ μεγάλων τῇ ἀφ-

propugnaculum ; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt : *Quandoquidem Timon Colytenſis Echecratidæ F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quamvis haud in quoquam Græci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit ; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, & curſu*

βλημα τῆ Ἑλλάδος· ἡ μὲν πάλαι σε ὁδῷ ξυπελεγμένῳ, ἡ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι συμμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυτιεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς ἔστιν ἄλλος οὐ τῇ Ἑλλάδι, πρός τε πάντα χρόνον ἀπετέλει τὰ ἄριστα πρᾶττων τῇ πόλει· νικήσας δὲ πυξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμου,

τάτους μισθοῦν, ὅπως ἔκαστος ἔχοι τι οἰκεῖον τάπιτ μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προσταλαιπωροίη, μήτε δ' ὑσιρῶν λειτουργοῖτο τ' δίκης. Ἐπειδὴ δ' ἠλαττοῦντο οἱ πένητες τ πλουσίων πολλῷ ἐ ἱτοίμου μισθουμένων, τὸ τὶς τοῦτο ἀνάλημμα ἡ πόλις παρεῖχεν οὐ τ πολῶν ἱκάστ. Δραχμὴ δ' ἦν τὸ διδόμενον, καὶ ὅτι πλέον ἔξω δοῦναι δραχμῆς, ὅτε ἐλαττ-

(6) Τοῦτο] Ante legebatur τῇ τοῦ. T.H.

διαδόσει (interponendum videtur οὐ τῇ δὲ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἔξεσι καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit : *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τ δῆμον ἐπὶ πληροφορίας ἐ θεωρικὰ καὶ μισθὸν δικαστικὰς προσχῆναι. Plura dabit de δικαστικῶς, etiam τῷ θεωρικῷ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum D. *Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budæus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur* pecus. C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. T.H.

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. J.Br.

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* J.Br.

Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlæus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, σὺν εἰς μακρὰν ὁ ἐ τ πατρίαν ἰόντα, λοιφὴν ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναιδείας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, ἢ κεφάλαιον ποιήσας, ἰρατᾷ τ θεοξενηθῆναι, τι γάρ; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μίαν ἰρατήσας ἐπιστήσας, ἐπέγραψα τῇ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τῶν δὲ νεκρῶν χρημοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενός τι ὄνομα, ἢ τοὺς ὀκτὼ δραχμὰς ἐ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. J.G.

16. Πολίτην] *Civem eſſe* : hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. J.Br.

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & præſidium* cum *Horatio* dicas. *Æſchin.* περὶ τ Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος ἐ πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιεῖς τ πολιτικῶν λόγων ἐ ῥητορικῆς ὄφελος *Philoſt.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quæ dicemus ad §. 55. T.H.

τον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι λῷῖ τ χρυσὸν πλουτοῖεν, μηδὲ οἱ πένητες λῷῖ πενίαν βιώζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κύριος Δημοίας τὸν τοιοῦτον ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων λῷστον· εἰκότως (6) τούτων ἕνεκα τῇ Τίμωνος λοιπόν πεμπόμενοι, ὡς αἰτήσοντες αὐτῇ (7) τότε τὸν θεωρικὸν δραχμὴν ἐ ἀλαζόνας παραβαίνοντ. V.

(7) Τότε] Reponi malo αὖτε. T.H.

18. Τὸ ἄρισμα τ Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, ἐρίσματα. J.B.

Ἔρισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. M. du S.

Ἔρισμα τ Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, *ai λιπαραὶ ἐ ἰοστέφανοι Ἑλλάδος ἔρισμα Ἀθῆναι*, cujus præter alios meminerunt *Æſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνῶ σωτῆρα ἐ ἰσηγόρου, καὶ ἔρισμα, καὶ ὀφθαλμὸν ἐ κηπίδα ἐ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non præterminſſo, collegit *Ritterſhuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. T.H.

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. J.Br.

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, ἐς τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἐξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent : τ Ἄρειον πάγου ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἐξακοσίους *Dion. Chryſoſt.* p. 541. D. Quid præter iſtius ætatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. T.H.

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. T.H.

23. Κολυττιεύς] *Suidas* : Κολιττιὺς· ὁ δῆμος ἐ Λεοντιδῶν ἐ τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττιὺς, ὁ δῆμος τ Αἰγηΐδος. F.G.

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quædam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quæri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *Æſchin.* in Cteſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. T.H.

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. J.B.

28. Ἐπ

ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, ἢ τελείῳ ἅρματι ἢ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖται ἄμεινον. ἢ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, ἢ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia præterea hujus generis multa addi satius est: *Quin & anno preterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' ᾧ γὲ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [a] προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρι-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

[a] Προεγράφην] προυγράφην. Marg. *AtW.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἁρ.] *Quadriga ab equis perfectae aduleaque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ διπαπώλῳ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam Ἀχαρνεῖς dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχάρνεις pro Ἀχάρνα. & sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς atque adeo perlibenter restituam Ἀχαρνᾶνας: ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem fuscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. τὸ περὶ Ἀκαρνανίαν (ὑπὲρ τῶν ἴσως πραχθέντων Ἑλλάδι) & T. II. p. 48. B. οἵδε δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνάνων ἀφῖκτας· vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt, *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Grǽcam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem καταπόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Σπυρὶς ἐν Κορίνθῳ ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius:* vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μηδ' ὅπ.] Quod nulla arma possideam. *J.Br.*

36. Προεγράφην] Προσεγράφην. *Th.M.*

Ibid.

ti haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob hæc omnia placuit curiæ, & populo, & Heliæa per tribus, populis autem Attica singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum præterea septem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ρις οἱ ἐν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ ἡ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, ἃ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ὅθεν τούτοις ἅπασι, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα ἀγάλματι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἔχοντα ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ ἀκτῖνας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀναγορευθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Διικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὑπαίθριον προκαθημένων τῶν δικαστῶν· παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, ὥσπερ τὸ ἐλιοῦσθαι τοὺς εἰωθότας ἀθροίζεσθαι. *V.*

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον δηθὲν τῷ Διΐ· ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant ætatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγράφειν ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. πρῶτον ἔφησεν ἰδιωτὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ λέγε τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν. Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δὲ ἐστὶ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίθη. ἡ βουλὴ συνεστᾶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol. A. V.*

43. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ εἰκόνες ἐγένοντο· ibi vide *Bergleruum.* Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσοῦν, χαλκοῦν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. ridens Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, *lunulæ*, *nimbi radiati* statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper ab avibus conspurcarentur, quae *Scaligeri* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Paus.* VI. p. 514. τῷ δὲ (ἀγάλματι τοῦ Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι· saepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV. 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτῆς πόλεως· καὶ μέντοι ἕνδεκα ἐπίζησας τὴν ἀρχὴν ἀπέβαινε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum expiendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* restituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις cujus rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradidérunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῶν Ἀπλ. Φαρμ. βιβ. IX. ἐντιθέασί τε ὁ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ὄντες, καὶ χλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα ἑπτάκτια, καθάπερ ὁ βασιλεὺς Νεχέψως ἔγραψεν ἐν τῇ τετραπλαισιδικάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὰς ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. *T. H.*

ἐν Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε † γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεύς, 50

nysiis tragœdis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demearhetor, Timonis cognatus genere proximus, ejus-

50. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστὴς ἢ * ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, ἢ ἀγχιστεῖς, οἱ διὰ ἀδελφῶν ἢ ἀνεψιῶν ἢ θείων κατὰ πατέρα ἢ μητέρα † ἐγγυτάτω τῷ τελευτήσαντι· οἱ δὲ ἔξω

* Ἀγχιστεὶς] Exc. G. ἀγχιστεία. *M. du S.*

Ita correxerat etiam *M. Sladus*. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida* in Ἀγχιστεῖς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντι, ubi τῷ hinc est restituendum, & σὺγγενῶν μόνον, & τοῖς ἔξω, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀγχιστέα, κατωτάτω &c. *T. H.*

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατα. *M. du S.*

τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. *V.*

48. Τραγ. καινοῖς] Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. *M. du S.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καιναὶ δράμαλαι· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νίκων κιθαῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυξις est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: *ad* δὲ νίκαι ἦσαν κιθαῳδίαι & κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νίκων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαῳδοὺς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ διὰπαλον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona, in ψηφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber, tragoedis novis:* nam quod priores Interpretes expressérant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνιστῆναι, ἀναπρύσσειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμων τε διδυκότα ἐξουσίαν ποιοῦσι τὴν ἀναίρεσιν τῷ στεφάνῳ τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττειν τοῖς τραγῳδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrat, ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον & Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύειν, prius ab *AEliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μιᾶς ἡμέρας, ἐν ᾗ Διονυσιάζοντες καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατέρχει Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπικεκραμένοις, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλῆθη συμτρέχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est*, τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν· extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis ψηφίσμασι γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ὅτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adscisci ἐώσαν, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἰαμβεῖον· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ejusque discipulus: etenim optimus rhetor est Timon, & quicquid ei libuerit.

ὁ μαθητὴς [a] αὐτῷ ὤν· ὁ γὰρ βήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, ὁ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. Τυτὶ

[a] Αὐτῷ] Deeſt in *F.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὸν καινὸν ἰαμβον; Ego, quum praeſtantiſſimus Cod. Aug. ſuppeditet καινὸν vel τὸ καινὸν, non video, quid obſtare poſſit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro ſolent integra locutionis καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *Aeſchin.* in Ctefiph. p. 438. B. ὧδ' ἐκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, ἢ ἐνιαυτῷ τῷ ὄπισθεν, ἀλλ' ἐνιαυτῷ τῷ Ἐλαφηβ. Idem p. 434. B. rariore forma ſcripſit, quam alibi extare non ſane memini: γνωμῶν γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνηκόντων τινὸς &c. quod ſi ſanum qui poteſt aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari ſolent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονύσοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, ſive μεγάλοις iſta fieri ſolebat fabularum commiſſio: ſic & p. 435. A. τὸ χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ Θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναῤῥηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum miſſo apud *Joſeph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνειπεῖν δὲ τὸ στέφανον ἐν τῷ Θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, ἢ Παναθηναίοις, ἢ Ἑλλανίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν eum in modum poſtrema conſtituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheſeos auctore revocandum eſſe τραγῳδῶν eo magis, quod inſolens quiddam & vix uſitatum ſonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phraſin expeditiorem videri, ſi corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων nam licet τραγῳδὸς in hac formula capias pro ludis ipſis ſcenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod ſecundum Scaligeri mentem probata a nobis exempla ſatis adſtruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum uſurpantur ἀγῶνες τῆς ἰφιγ. ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, ſic perinde dici poſſe τραγῳδῶν ἀγομένων eſt enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos uſus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum diſcrepabit, ſi quis in ipſo *Aeſchine* τὸ γυμνικὸν anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδὸς καινοὺς dici conſueverit, ratio eſt, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in ſcenam darent, ut diſertis verbis docet *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 311. praeſertim Tragici tetralogias ſuas, quam in rem egregius eſt, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. ſed etiam actores ſcenici ſorte ducti ſuis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec eſt illa κύρωσις ἐπαιρίων, de qua *Heſychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Κύρωσις ἐπαιρίων· οἱ ποιηταὶ ἐλαμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλῆρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα. ἀφ' ὁ γινώσκω εἰς τάξιν ἀκρίτως πεπληρῶσθαι· ἴσως ὧν ἐκ ἂν (vel ἄν) διαίρεσις eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari poteſt: deinceps ſequentia ſic interpretor: *quorum Dionyſiorum qui ſuperior diceſſit, in poſterum ſine ſortis diſcrimine ſuos ſibi actores legebat:* nam in Notis *Mauſſaci* ad *Harpocr.* p. 294. ſummi *Valeſii* ſubitanea quaedam eſt, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιθὸν ἀκρῶλον πιεῖν. quam attentiore cura repetitam ipſe ſine dubio primus abjeciſſet: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo ſumitur a *Schol. Ariſtoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem eſt perſuaſum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod poſtquam *Eraſmus* perpetam accepit, haud ſcio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggreſſus. Primum *Harpocrationem* ita reſtitue: Τοὺς ἐπὶροις τραγῳδοὺς ἀγωνιῶτας. Λυκοῦργος ὁ τοῦ πρὸς Δημάδην· Διάδημος φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil intereſt) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπίκαιρα, καὶ σεμνοκομούντων ἑαυτούς. Talem, ſi cui forte difficilior videatur, habent ſenſum: *Aliis* (pone, in ſequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos ſpectat, qui ſeſe comparant ad res venturas ſuſcipiendas, & largis promiſſis magnifice ſe faciunt.* Sic nimirum exiſtima Demadem, ut judicium effugeret, operam ſuam in poſterum luculentiſſimam Athenienſibus venditaſſe, perfecturum ſe multis & egregiis meritis, ne eos ſui accuſatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* reſpondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos ſinite; ſcilicet τοὺς ἐπὶροις τραγῳδοὺς ἀγωνιῶτας. Conjecturae fidem facit uſus τοῦ ἁρμόζεσθαι πρός τι certiſſimus hac ſtructura: contra σεμνοκομεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐνιαυτία, aut ſimili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Eraſmum* lege in, *Alios tragoedos provocat:* nam de *Schotto*, homine literarum ſtudioſiſſimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, ſi nihil extricet. Nunc teneri non poſſum, quin *Mich. Apoſtolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τομῶι] Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων & σεμνοκομούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐνιαυτία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πάλιν ἔπνει ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium eſſe nemini poteſt, quin iſta Δίδυμος . . . . τὰ ἐνιαυτία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τομῶι· Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel ipſius *Apoſtolii* culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe? Porro ſi ſuſpiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt *Michaelis* inſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras: ſponte enim offert ſe, literarumque ordini commode reſpondet Τορωναίων λιμένος κωφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum reſtituendus: Κωφότεροι τῶν Τορωναίων (vel Τορωναίου) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τῇ Θράκης· τοῦτον δὲ ἔχειν δύο μυκῆς τὸν, διὰ τὸ πο-

Τοῦτο μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν ἐπὶ σέ, ὃν ὅτι τοῦ σοῦ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν δίδῳ θεὸς, ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτῃ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀφ' οὗ ἦν; ἀλλὰ δώσεις ὀλίγου τὴν δίκην τάττε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

§ 52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρηται, ὦ μαρὲ,

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

στιλέγους καλαίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius καλαστύουσας) ὡς μὴ ἀκούσαι τοῖς ὠὰ αὐτοῦ τὸ τ' θαλάττης ἔχουσι emendationi tanto minus diffido, quod *Petri noſtri Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Λημνίσκους prave legeretur σινὰς, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τορωναῖος, vel, Τορώνης σκύφοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τορώνη praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρασυκλῆν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδὸς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ἔτος τῇ φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδῶν δὲ ἐπιχορηγῶν (incptum eſt ἐπιχορηγῶν, quod vulgatur) ὕστατος. *T. H.*

53. Τοῦτο μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non σοὶ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ & σε at σοὶ eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ὕθλους καὶ μυθῶν ὑπὸ τῆ λόγων ἀπειρήσομαι. *Ita tibi & ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυρλὸς ἐμοί σοι, ὦ Πόσειδον & III. Ἦ δὴ, πῶς σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυριωθὲν legimus; Ταῦτα μὲ δὴ σοι τὰ ὀνειδίσια. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ καὶ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιάλεσον, ἐτοιμότατα ἅπαντα. & paſſim alibi; etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Faberum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἥλιδι, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρέλκει. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δὴ, ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπίμενον σιωπῇ. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι. In Contemplantib. Κεῖται αἰμάξεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτιθήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μετέστωσαν οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῷ ἡμῖν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [ὦδε λέγεσθαι τοιαύτας ἡμῖν οὐ παιδιὰν ἐποιῦ] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet ἅμα. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiscum*. Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί δ' φῂς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παρέλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ βῆ, ἥξει τίλα αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν δ' ἐγὼ αὐτὸν τῶ παρόντων ἕνεκα ταῦτα λεγεῖν, ἵνα ὁ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? *J. F.*

57. Ὅσαγε] Ἀντὶ τοῦ, ὅσον γε. *J. Bv. Ibid.*

arx non est: quare cuivis apparet esse te sycophantam. DEM. At persodisti ærarium, & inde natæ tibi opes sunt. TIM. Sed persossum non est; quare ne isthæc quidem credibilia sunt, quæ dicis. DEM. Persodietur quidem postea; sed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; sin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si unicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipse internecione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλον εἶ συκοφαντῆσαι. ΔΗ. ἀλλὰ γὰρ πλουτεῖς, τὸ ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. οὐ διώρυχλαι οὐδὲ ἔστιν ὥστε ἀπίθανά σου τὰ ταῦτα. ΔΗΜ. διοχθήσῃ μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ σὰ αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἐκεῖ γὰρ ἄλλων λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι γὰρ τρίτλιν. ἐπεὶ γὰρ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καλακόψας ἄοπλος, ἕνα δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ δύπιτρίψας μάτην γ' ἂν εἴην γὰρ νικηκὼς Ὀλύμπια πυγῇ, γ' πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasycles philosophus? & certe is est. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφός ἐστιν ὅδ' ὄν; ἦ μὴν ἄρ' ἄλλον ἐκπετάσας

a Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. Διορύξας *J.* Marg. *AIW.* b Διοχθήσῃ] διωχ. Edd. priores. c Μιαρὸν] μιαιρὸν *J.* Marg. *AIW.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς ἱερόσυλον Διοθάνατον τοῦτο φησὶ ὁ δι' ὀπισθοδόμου ἱερὸν τὸ ὀπισθεν ὃ τῶ ἀδύτου. * Ὀρύξας L. ut in textu est διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin fingularis hujus libelli venuftas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi affentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. *T.H.*

62. Πλαγὼν λαμβάνων] Vid. *Def. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. *T.H.*

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro palſans.* *J. Br.*

Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis praeſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύττεις τοὺς ἰλλάβους] *Def. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἐ δικαῖα, κ τυραννικὰ ἴσως ἐμοῦφανῆς. v. 462. *T.H.*

66. Τὸν ἀκρόπολιν ὑπέτρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αὐτοῦ τι παρ' αὐτῷ (τῷ σῷ ἰραστῇ) κ ὄψει σεαυτὸν ἢ τὰ τοίχια ὑπερφρονοῦντα ἢ τὸν νάισκον καλλύνοντα. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ πανοῦργον προδοσίαν, ἢ ἀρχεῖον ὑπορύσσοντα (ὑπερύσσοντα in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάλυσιν δήμου. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T.H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. *J. Br.*

Τὸν ὀπισθόδομον διορύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo aerario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὸν ἀκρόπολιν ὑπέτρησας, ſubjungit τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομον locus erat ὀπίσω τῆ νεὼ ἢ καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut. *Lucian: Heſyd.* *J.B.*

70. Διορύξας] Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διωρύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Schohaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *J. J.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρύξας prave legitur praeter *J.* quae habet Διορύξας. Vide initium Is. β'. *M. du S.*

78. Μιαρὸν] Ex Ed. *J.* arripui: reliquae μιαιρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλακ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μιαιρὸς ſaepe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Attiçis perquam familiare. *T.H.*

82. Ἐκπετάσας τὸ πρόσωπον] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Tapl. *J.B.*

σας χεῖρ τ πώγωνα, ϗ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, ϗ βρενθυόμενός τι πρὸς αὑτὸν, ἔρχεται, τιτανώδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ ὀπὶ τῶ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. ὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, ϗ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ ἀναβολὴν, ἔσθητα μυρία ὅσα περὶ χρείας διεξιὼν, ϗ τῦ ἡδονῆ χαιρόντων καθηγορῶν, ϗ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λυσάμενος ἀφίκοιτο ὀπὶ τὸ δεῖπνον, ϗ ὁ παῖς μεγάλην τ κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ὑπεδείκνυ τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extensis supercilliis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem præ se fert; qui omane de virtute disserit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τε] Deest in *F.* b Σοφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκε.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ δυμὸν μιθυμιζίεσθαι, ἢ πρωτοτιπίεσθαι, ὀργίζεσθαι ϗ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βράθος ὁ πόνος, ϗ χριόμενοι οἱ γυμνάται μέγα φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ δυμὸν μιθυμιζίεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* secus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irati prae se ferre.* *T.H.*

† Οἷον τῦτο ϖ.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Sophronisci filium. *M. du S.*

Distingue Οἷον τῦτο ϖάτραιχον. Intelligi voluit Scholiastes οἷον Σωφρονίσκος, tanquam Sophronisci aliquis. *T.H.*

84. Τιτανώδες βλ.] *Erasm.* in Adagio, *Titanicus adspectus.* *F.Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipsemet Boreas, aut Triton*: Deus marinus ac buccinator. *F.Br.*

Αὐτοβ.] Sic Αὐτοκλείδα in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοσκήπτρου ὁμοίως quale sit, videbimus ad Philops. §. 18. *Alcipho.* III. p. 446. στέλας ἰμαντὸν ἀγριπᾶς &c. αὐτοσωπικὸς ἰδιώτου. Ὅ, τε βασιλεὺς τ τρόπον ἦν αὐτοκλήτης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmas.* de Transsubst. p. 534. Ejus generis apud Philosophos frequentantur, αὐτάρχη, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T.H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In Poecile positam fuisse suspicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum *Ol. Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. *T.H.*

88. Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαδίσω ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud *Petron. Incessus tuus compositus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *F.B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. *F.F.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι isti philosophi ϗ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim,

88. Καὶ Σωφρονίσκος] † Οἷον τῦτο πάτραιχον λέγει τὸν Σωφρονίσκου παῖδα ἤτοι.

quibus tamen nihil usquam satis. *F.B.*

93. Μεγάλῳ τῳ κύλικι] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore*: amabant calices amariores: μεγάλῳ autem videtur esse κύλικος ὄγκου, ut apud *Virg.* 1. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *F.B.*

96. Ὥσπερ ἰκτῖνος] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τε ἅμα ϖροφθεγμένου λαγωνεύσαντες ἁρπάζωσιν &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ ϖαρέσθαι μᾶλλον, ϖόθεν Ἀλθαίαν τὸ ζῶον ἢ ὑπερβόλιον Ἑρύ —. *T.H.*

98. Τὸ γάστριον ἀπέκλινεν] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῖται. *F.B.*

2. Τῶ τρώλιτι] Generaliter pro catinis apud *Aristoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρῶλιον εἶδος ὀξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. *F.B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, sive λιχανῷ, *Casaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *F.B.*

4. Μυρίγραφος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel suem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est.* Testatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen, fastigium* in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλω, quatenus significat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Hesychio* dicitur significare αὔξησιν, *augmentum.* *F.C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. *Nigr.* c. 25. *M. du S.*

5. Ὁ,

milvus præripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus: se se cibis implens, quasi in patinis virtutem inventurum se speraas, lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

§5. Iniquius partita obsonia semper quereas, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat; tum porro, (qui gulæ & insatiabilis voracitatis fructus est,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & saltationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi sumpto in manum calice, multos sermones fundit at. Tum enimvero de sobrietate & modestia agit, idque jam vi-

ἐκτῖν· τὰ ὄψα, ἢ τ πλησίον ἀγκωνιζόμ·, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμ·, ὀπτικευφὼς, καθάπερ ἰὸ ταῖς λοπάσι τ δεῖπνον εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον ἢ μυττίωτὸν καλαλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ ° ὡς τ πλακοῦντα ἄλον, §ἢ τ σῦν μόν· τὴν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι τῆ λιχνείας ἢ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσ·, ἢ πάροιν·, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχήσ· μόνον, ἀλλὰ ἢ λοιδορίας, ἢ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὑπὲρ τῆ κύλικι, ὁτότε δὴ ἡ μάλιστα, ἢ σωφροσύνης ἢ κοσμιότητ· ἢ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ ἢ ἀκράτ-

τυ

c Ὡς] καὶ Marg. *A1W.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματ· ὑ καρύκ. *V.*

3. Τῆ μυττίωτ·] Μυττίωνὸς τρίμμα ἐξ ἀρτομάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐπάλλων δὲ § καὶ τι ὀπτέτμημα λέγ·

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Hesychio*, in quibus tamen multo plura. *T.H.*

§ Καὶ τι] Interpositis *Moses du Soul*, & mox ὧν. *Aristophanis* locus in Pac. v. 272. *T.H.*

¶ Τρυβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. *J.J.*

Si tanti est monere, ideru visum fuit *M. Stado* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περιπίδυται ex *V.* & *C.* notavit παρεπίδυται. *T.H.*

5. Ὅ, τι περ λ. ἢ ἀ. ὄφελος] Ad sequentia referunt *Erasmus*, *Benedictus*, &c, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major est distinctio post ὄφελ· posita. *Clerico* si locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci: Xenoph. Hell. V. p. 328. v. 32. παμμαλθακὸς ἀπώτατον ἀνθρώπους, ἢ ὅ, τι περ ὄφελ· ἢ τῷ τοιούτου (male τούτου τῷ) τραυτόματ·. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. ἢ πεζῶν ὅ, τι περ ὄφελ· εἰς τραυματίας, peditum strenuissimos ad triginta millia. *Aristid.* T. I. p. 5. A. Musas alloquitur, invitans, ut sibi Jovis hymnum paraturo propitiae subveniant: εἶτε σὺ Ἕλικόν σφ βοιωτίῳ κρηνύττε, ἢ Διὸς ἄγων τι ἢ δωρῶν ὅ, τιπερ ὄφελ·, *Vos, o Musae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum: Casterus* in his vertendis prorsus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. ἢ τῷ θεάματ· ὅ, τιπερ ὄφελος ἀνθρώποις, & *spectaculi quod jucundissimum est*, vel, & *jucundissima spectaculi pars interest: Holstenius* non accuratissime: & *spectaculum, maximum operae pretium paris.* Similis usus in ὅ, τιπερ ἀπὸ ἢ. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἢ αὐτῶν ἀσφ· ἁπλώλει· imitatur *Dion Cass.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὅ, τι αὖ (non muto: quanquam videri possit, ὅ, τι περ ἄν) ἄνδρες αὐτῶν ἔξω τ ἄστεως (lego ἢ ἄστεως) σφᾶς, ἐφθειραν L. p. 428. C. ἢ γὰρ πλῆθ· πολὺ ὑμῶν ἐστι πᾶν ὅ, τιπερ αὖ· ἐ ὑμῶν ἢ ὑπαίθριον ἐ πᾶν ἢ συμμάχων ἐξελογήσω. Igitur in *Lucimo*, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placentam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum.* *T.H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τ κύλικ· *Diogen. L.* II, 82. ὡς ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τ κύλικ· φλυαροῦν λέγοιεν, sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ὀδύνη τι αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ἐξαίφν. *Aristaen.* I. Ep. 3. p. 18. ἃς (Διόνυσόν τε & Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνέχοντες ἠθελογήσαμεν· minus opportune *Mercerus*: *quos in paterem coactos delibavimus*: debuerat, *quos inter pocula confociantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι & τῇ τροφῇ &c. πρόθυμοι, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine superior est, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *sermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum disertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad mensam solent suboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκιοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Casaub.* ἐπικυλίκιοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Mus. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de musica disputationem: Luisin.* Par. III. c. 11. melius ad sensum, *sermones de musica ad mensam habitos*: sed quod *Aldus* im-

τὴν πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβαυλίζων [a] γελοίως εἶτα ἔμετον ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, χειρόμυοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου ἢ αὐληρίδα ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων ἂν δεῖ τὴν πρωτείαν [b] τοῦ χωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ὑπορχεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παντάχοθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεται· τοιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαὶ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτον [c] σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γιλοίως] Γελοῖος priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita *V*2. *B*2. *S*. ceterae pleraque πρωτείων. c Σου] Ita recte *P. S. A*. Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ βοᾷς, * ὦ Ἑκ Παμφάσιος ὕτως ἡμῖν † ἀπὸ φαρμάκων φιλοσόφων γοήτειαν καὶ τερατείαν γράψας διατιθέσθαι, ὡς ‡ ὕτος ἀπαραλλάκτως

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* ibi, neque tamen addiderat, unde lumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. *T. H.*

† Δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας] Id vult Graeculus Commentator, Philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φαρμακείων γοητείας καὶ τερατείας γρ. *J. J.*

impressérat ἐπικυλικείων adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορῶν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορῶν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὶς ἀγορεύῃ. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φαγτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποβαυλίζων] Ψιλίζων ἐ μηδὲν ἄφορον λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γιλοίως; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετον] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐληρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τὴν πρωτείαν] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρδὸς πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ παντάχοθεν ἀκριβὲς, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διάφορον. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μωρὸν τὸ χρῆμα, καὶ πάνσοφον, καὶ βαρύ. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum fuccurrat, displicet illud χρη-

& sumptuosarum cœnarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte cœnem, cæpe autem & nasturtium jucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, pernicios issima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quæ multis sæpe gravissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δύπτων πολυτελῶν ἐλπίδι συμβεβραμένοις, πολλὴν τὴ κολακείαν ὑπιδεξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἡδὺ τὸ θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶην, ὀλίγον τὴ ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων ὑτος ἧς βύσσου πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τ· ὀ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτὲ χάριν ἐφάλην, ὡς μὴ ἁλαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῦτο καὶ ὀλεθριώτατον κτῆμα ὁ πλῆτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀπορίας συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ὡδὲ

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. *V.*

χρυσὸς ὤν debebat sequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τ χρυσῦς Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. *T.H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique si quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἷς φύσει, sensu convenientissimo, *qui nimirum divitiorum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic sollicitandi necessitatem non video. *J.F.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, ἀλ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum Clariss. *Jensio*, non maximam esse quicquam hic sollicitandi necessitatem sentio. *T.H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *simplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc ἁπλότης sumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem* μάζαν accepisse pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis sed compositæ. *Aristoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thrasycles temperantiam simulantis victus, qui Persarum, de quo vide *Brisson.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam ἀπὸ Κραίσπεδος τ πολυτελοῦς τραπέζης δεπνεῖσθαι *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam est *Apollonii* Tyanensis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expressa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖ τ ἰμπόρου πάλαι σπάνιν ἔρωτ ἔχειν τὴν ἀλίπον τροφῆς· ὁ Θέμιδος ἔπος *Mercatorem* (Euphratem fugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captantem, quales philosophos Socrates κατάλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, videndam commovere: mihi contra sit in honesta pauperie nullas opes venantem justo temperantoque vivere.* Haec recte jamprideni intellexit *Casaubonus* ad illud *Persii* Sat. V. — *regustatum digito terebrare salinum*; itidemque *Gatakerus* A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus est in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ Θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Aristoph.* Pl. v. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τῇ δυσκόλῳ ταύτὴν θύμον φαγόντες optime *Schol.* ἐ αὐτὴς πενίας μαλαχόντες. *T.H.*

32. Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula passim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἡ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Nasturcii succum.* *J.B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Aristoph.* male apud *Hesych.* ἐννάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis saliens; unde & hoc nomen isti impositum. Vide *Hesych.* & *Etymol. M.* *A.V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appositus est *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit parasitus, ἀνάγκη μοι σκάνδικας ἐδίων ἢ τήβεα, ἢ ψιάς ἀναλέγειν, ἢ τ Ἐννεακρούνου πίνοντα ψιμμαλοῦ τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec Lucianea non praetercirunt: p. 392. ἰδὼν τ Καλλιρόης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25. ἢ δὸν τῆς Ἐννεακρούνου λοῦσαί τι ἢ πιεῖν, ἢ τ αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε ἢ χειμῶνος ἔχειν ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλεύθερον ἐ ζῶντα ὐ Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditissimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis est monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus suasu Crates id ipsum feciss dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam historiam ob oculos habuit *Hieronym.* Consol. ad *Julianum*: *Contemnis aurum: contemserunt & multi philo-*

ὑδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τ φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

quippe quas non desideret vir bonus, & qui philosophiæ opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τ οἰκίας, ᾗ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ [c] ἀπῇς, διάδιδὲς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μέν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, δημοσίαν, ἢ τριημισείαν φέρειν δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεμαδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τ πήραν ἐμπλήσας ῥᾳδίοχος, ὑδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ χὴ μέτριον χρὴ εἶναι τ [e] φιλοσοφοῦντα, χὴ μηδὲν ὑπὲρ τ πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτα.

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos Æginetæos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. ΤΙΜ. Isthuc recte

a Ὄντα] ὄντι *F.* In Marg. *AiW.* ὄτι notatum erat pro *μοντοι*, quod accidisse credo describentis culpæ, qui variationem Ed. *F.* nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. b Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς *F.* Marg. *AiW.* c Ἀπῇς] ἀπῇς *F.* Marg. *AiW.* Locus suspectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *F.* cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo *AiW.* e Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον *F. M. AiW.*

losophi; e quibus unus, *ut ceteros sileam*, *multarum possessionum pretium projecit in pelagus*, *Abite*, *dicens*, *in profundum*, *malae cupiditates*: *ego vos mergam*, *ne ipse mergar a vobis*: *philosophus gloriae animal*, & *popularis aurae vile mancipium totam simul farcinam deposuit*. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. οὐχ ὅττον οἱ, ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλασσαν καβαπτιοῦσιθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A. οἱ μὲ πλήρωμοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς διορύξασι παρέσχοσαν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος εἶ ἐπὶ ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. T. H.

46. Ἐπεμβὰς] *F.* Ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant hæc verba *Dial. Enip.* & *Nept.* ἀ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλίσουσα, μὴ ἐπεμβαίνουσα, μὴ λουσθήσῃ. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματόδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *F. G.*

Κυματωγῆς] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quæ & illic in impressis in κυματώδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματόδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. χὴ ἐπὶ τ ψάμμου πλησίον τ κυματώδους γῆς ἐδάδιζε ζητῶν τὰς τριχίλας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυματωγῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. T. H.

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀπῇς· αὐτόθι, nempe σὺ τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat, Idque jam considerabit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo*, *confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias*, *largiens quibuscumque opus est*. Marcilius legit αὐτῷ, *illic*. *F. F.*

Ibid. Ἀπῇς] Proba scriptura, vide Ἀπωθ. c. 1. Ed. *F.* ἀπῇς. *M. du S.*

52. Ὦ δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *F.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit. Ἄ μέ, ἄ δέ neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Ἀπ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo Edd. *talentum rejecimus*. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *F.* potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum

&

ete, o Thrasycles; sed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia, & leges, in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γῆς ἢ πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ᾗ νόμοι, ταιόμεθα ὑπὸ σῦ καλαξάτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν ἐξαπατῶ σε; ᾗ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causæ, quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quæso mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυμέρχονται Βλεψίας ἐκεῖνος, ᾗ Λάχης, ᾗ Γνίφων, ᾗ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν ὀμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δικέλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε σε μείς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π.

66. Παρακέκρουμαί σε] *Ἠπάτημαι σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. *V.*

*Ἠπάτημαι] Quid sit ἠπάτημαι, ignoro. Lege ἠπάτημαι, *decipiebam.* *J. J.*

Lege ἠπάτημαι sed reliqua hujus scholii absurda sunt; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. *M. du S.*

57. Δύο μεδ. χοιν. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam Pseudophilosophi graphice describit *Lucianus.* *J. C.*

Μεδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denariorum Anglicorum, Æginetica XII. seu unus *Shilling.* *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber: medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hoftus* de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Græcos recentiores μόδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliusve aridorum mensuræ AEgineticæ nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniæ pretio Atticos AEginetæ præcessérunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. *J.* auctoritatem servavi. *Noster* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σταξάμενος πήχεα. *T. H.*

59. Φιλόσοφων] Ex Ed. *J.* Reliquæ φιλοσοφοῦντα. *M. du S.*

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν, *caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπλήσω κονδύλων vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admensus:* sunt certe κονδύλαι vel κονδυλαὶ, ἀνοδήσεις in *Hesychio*, *tubercula*, *tumores*, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: *Schol. Aristoph.* ad Acharn. v. 1180. Καὶ τὴν πλευρὰν κονδύλῳ ἐπόησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. *Herald.* Obs. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. Ἐπιχαλάζω] *Noster* in Gall. §. 22. καταχαλάζων αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. *Sana grandine plura: Ovid.* Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. *nimbis*, *imbribus*, quæ valde sunt Latinis usitata, *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἄπιμεν consonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυὼν, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, seu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

ΤΙΣ ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῆς αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

CHAER.

11. QUae ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μόνωδος ἢ ἴση μικρῷ τροχιλῷ, χροιὰν δὲ * ποικίλλων ἴσα τῇ ἁλιαιέτῳ χλωρὰ, κυανᾶ, ὑποπόρφυρος, βάμμος ἔχουσα λευκὸν, ἐπιμηκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῆς Σικελικῆς πελάγους αἰγιαλοὺς, πίνει μόνα κυύσκουσα ὕδα. οὐ βλάπτ τι τῷ ἰχθύϊ † πηγνύσα τὸν καλιὸν παρὰ μόνην ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σπάνια τὰ ᾠὰ ὁμοῖα ἰατρικῇ, ὡς αὖναι τὸ κύτος κοιλότερα αὐτῆς, τὸ σῶμα δὲ σπόγγου τι ἔστω πρῴου, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνάμμον οὐ πάντι ἢ τῷ οἰκείῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ ὃ χειμῶνι δὲ νοττεύουσα μίσῳ, ὡς ἔπτα ἡμέρας ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἴσπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τῆ τοιαύτῃ φασὶν ἴσην. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ § Πλειάδος δύσιν καιρὸν ἐπικαθεζομένη τι § τῆς πετρῶν ᾄδει τι μέλας λιγυρόν. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πέλαγος δι' ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ γένεσιν. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων φθέγγεται. πάσας δὲ ὅτως ἀνθρώπους πεφύκασιν, ὡς τὰ ἀρρένων γαμετῶν ὑποτάττεσθαι τε καὶ ἀμφίβιον αὐτοὺς, ἢ ἐκείνοι βούλοιντο ἐκποδὼν εἶναι τι τοῦτο τὰς οἰκείας θηλείας ἐν τῷ ἐφ' ὁρᾶσθαι τι ἐπόντας ἀμφιτιλεῖν μὴ τὰ ἀρρένων τελέστιν· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ἢ οὐ μόνον αὐτὴ ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν παγκάλλες, ὡς φασιν, ὡς μὴ βραχύν τινα χρόνον τεθηξεται. G.

* Ποικίλλων] Lege ποικίλα. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Aristotel.* περὶ Ζ. I. IX. c. 14. T. H.

† Πηγνύσα] Πήγνυσι. Modo pro ἐν Θαίνῃ legendum est ἐν βωὸνῃ, quemadmodum ex *Aristotele* liquet. T. H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Aristot.* Hist. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις, nisi major vitium lateat. T. H.

¶ Ὧν μόνον &c.] Scribe: ὧν μόνη αὕτη ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quanquam μόνον retineri potest. T. H.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapsus est, ut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate disseritur, deque divinis rebus. G. C.

ΑΛΚΥΩΝ] Non est Luciani, sed Leonis Academici, si *Antonio Mureto* sua stat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliriationes arguunt satis. *Th. M.*

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non est *Luciani* ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: sed posset esse *Luciani* animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est *Platonis* imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, & sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere vix quicquam de ea melius posse dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaest. V. *J. C.*

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; sed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipsum Dialogum ex *Galei* Collectaneis aliisque satis constat, eum esse qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philosopho, teste eodem *Diogene*, tribuebatur; unde satis liquet non posse *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coevus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et sane etiamsi haec testimonia non supperterent, vix credibile fit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Caesar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. *M. du S.*

4. Ἄφωνα] Causam adfert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: O *mutis quoque piscibus Donatura cygni, si libens, sonum. Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι

multa ſunt ; quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam , o Chaerephon , avis , Alcyon vocata , luctu lacrimisque abundans , de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula : ferunt illam , quum mulier eſſet quondam , AEoli

ἐγὼ δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἀμητόμενα. ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν , ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη , πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλη-

μου τὸ ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τὸ ἰχθύων ἀφωνότερον. G.C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem ; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni , naufragio periit : cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem , doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas , quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones , ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae , referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele* , paulo ampliores ſunt paſſere , colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες , Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos , & totidem ſequentibus pariunt : unde *Mantuanus : Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti : nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine , ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie , ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido , ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορεύουσιν ἡμέρας ὁ νόμος ἔγει. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγειρ' ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies :* hoc eſt , *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim , cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte : qui ubi conſenuit , a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit , quae ſuperſtes eſt , longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. *Gaza carulum* vertit. G.C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur : nam in voce Κήρυλος Pauſaniam ſcribis condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta , quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba : Ἴσιον δὲ ὅτι κήρυλος κατὰ Παυσανίαν ὁ ἀλκυών ἄρρην &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T. H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος γνησίου] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Æoli Graci filium*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam , Æoli filiam , Hellenis neptem* , vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis* , vel ex *Dicaearcho* , cujus verba ſunt: ὁ μὲν Ἕλλην τὸ παλαιὸν ὑπό τινος πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τῆς Φθιώτιδος quae loquutio non minus notat patrem Æoli fuiſſe Hellena , quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandridae , Elei filio* , quum patria, non pater deſcribatur. J. G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Æolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit ; uti & *Apollodorus* , p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippote filius traditur , Hippotae ex filia nepos. *M. du S.*

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus , ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi* , quem *Gronovius* adtulit , locus eſt corruptus : *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit : *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum , ut *Dicaearcho* ſecum conveniat , legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός mox ipſe: Ἕλλης μὲν οὖν ἦν, ὅστις μητρὸς πρότερον ὠνόμασεν , ὡς ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν· ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur , origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T. H.

Ἕλλην@ θυγατέρα, κεφάλιον ἄνδρα τ' ἑαυ-
τῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν τόθ' φιλίας, Κήϋκα
τ' Τραχίνιον, τ' Ἑωσφόρου ἐξ ἀστέρος, κα-
λῆ παῖρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεωθεῖσαν
ἀφ' τινα δαιμονίαν βύλησιν, εἰς ὄρνιθος τρό-
πον πεπέτεαζ τὰ πελάγη, ζητοῦσαν
ἑκυῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν πε' πᾶσαν,
οὐχ οἵά τ' ἦν εὑρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; ὃ
πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τ' φωνῆς, ἀλλά
μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν
ὡς ἀληθῶς τ' ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον
δέ τι χ' ἐστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ὃ μέ-
γα· μεγάλῳ μέντοι ἀφ' τ' φιλανδρίαν εἴ-
λκυε [a] πρὸς θεῶν τιμήν· ὅτι γὰρ τῇ τοῦτο
νεοττείᾳ χ' τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας
ἡμέρας ὁ κόσμ@ ἄγει, κ' χειμῶνα μέ-

10 Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, ſuum fato functum luxiſſe deſiderio conſuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis inſtructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

2. CHAER. Alcyon id eſt, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi inſolens revera accidit: flebilem ergo plane ſonum emittit animal iſtud: quali autem corporis eſt magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob ſingularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

a Παρὰ] Sic F. ceterae omnes περί.

10. Κεφάλιον ἄνδρα] Vid. Reineſ. ad Inſcr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Heſperi ſive Luciferi & Philomidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Muncherum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆϋξ μὲν Αἰόλου Διὸς ὑπὸ τ' Ἀλκυόνης τ' γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορεύονται: cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, ſi modo unam vocem ſedem mutare juſſeris: Κῆϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τ' Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcurſu foediſſimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἤγαγε σφετεριζομένη ἀδίκως τ' τοῦ ἀνδρὸς θάλαμον τῇ Σύλλᾳ imo vero τῇ Σύλλᾳ. *Noſter* etiam in initio, λάθ' τ' αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήϋκα . . .] Rex erat Trachine. Cum noſtro ſentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui ſibi Deorum nomina aſſumpſerunt; Κῆϋξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ' Ἀλκυόνης τ' γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορεύονται. Sed & *Theocriti Scholiaſtes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τῆ ἀστέρ@] Sic legendum, ut edidimus, litera minuſcula. V. *Heſiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium eſt ut ſomniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Autorem is filium. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρ@ dicitur Ἀστραίου ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum ὑπὸ θεῶν. Ad hanc fabulam alluſit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpiſſime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro ὑπὸ obtrudunt; enim tamen proclive ſit ex ſimilibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipſius dialogi: τιμῆς οὕνεκα ἔτυχε ὑπὸ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver. hiſt. c. 3. ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶν@ λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in P. recte eſt ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνου λαχοῦσα τ' τιμῆς. Notandum autem in Aldina ſaepius reperiri π' (quod proprie eſt περὶ) poſitum pro παρὰ, ut in hoc poſtremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγράφασι τὸν Ἡρακλέα π' τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum eſt in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς πλουσίοις. Cum haec ſcriberem nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certiſſimum eſt: in multis explorata linguae ratio contra quicquid eſt Codicum Mſſ. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν quae plus una vice *AElianus* de Anim. eſt imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus eſt *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τὸν@ γενέσεις ἐ τόκους ἐ ἀδῖνας ὁ θεὸς ὕτως ἐτίμησεν; mox: τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς χεῖμα ἵησι θάλασσαν ἀκύμονα ἐ ἀσάλευτον tum φιλανδρ@ μὲ ὕτως ἐσὸ &c. De Alcyoniis quid aliis indictum ſuperſit, ſunt ſane non pauca, nunc operoſius inveſtigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuſter. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque ſeptem eſſe dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νοττιᾷ] *Henr. Stephan.* Theſ. L. G.

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σον ἀφέρουσας ταῖς ἰυδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ὅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνε᾽ γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πειθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνε᾽ πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τ᾽ δυνατ῀ τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατ᾽ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον ὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὴ φαίνε᾽ ἡμῖν καὶ

[b] Παντὸς] Πάντων P. L. *J.* atque inde margo *Aldi.* [c] Τῷ] Priores Edd. τῷ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου τοιούτου quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T. H.*

25. Ἀλκυον.] Ἀλκυονίδης, ἡμέραι τινὲς τ῀ ἀριθμὸν ιδ'. γαλῆναι, ἐν αἷς νοσοῦσι αἱ ἀλκυόνες. *Hesych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον ἀφέρουσας ταῖς ἰυδίαις] Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *J.* πάντων habent. Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel παντῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τίχοτε. *F. G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τινι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πῷ δὲ A. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus*: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὸν ἄγνωστον ὄντα &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀθίατος. Ἀμιμητος. Ἀνίκητος. Ἀπρονόητος. Ἀσύστατος. Ἄφθονος. Ὑπτητος quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄκριτος. Fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T. H.*

38. Εὐίκαμεν] Hic εὐίκαμεν ὦμαι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum εἰκὼς non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Εὐίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Ritterhuſius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T. H.*

καὶ τὰ εὐπόρων ἀπορα, καὶ τὰ ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεί τοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ πᾶς βίου χρόνος πρὸς τὸ πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ ἀγαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη ὑπέλαβεν ἄν τις τὸ οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὐτή γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον δὴ οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμου, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

a Νεογιλὸς] νηγίλλος Schol. νεογὸς C. d Τοι] τὸ Margo *AIW.* male. c Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AIW.*

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀληθῆ. *V.* νεογενὴς. *V.C.*
47. Καὶ νεογιλὸς] Ἀντὶ τοῦ νέου, * νεογόνου,

* Νεογίλιπους, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere *νεογλές.* *T. H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J.G.*

Ibid. Νήπιος] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὶς ἢ νεογιλὸν, εἰ ἐν Ἰσαίῳ εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, ὑ δύκιμον. Νεογιλαῖος per me licet exulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὴν ξυμπασαν αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. *T. H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυπόστατος χειμάρρους *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδίων φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδίων φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J.C.*

85. Τεχῶν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marcilius*

inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumta, facile ex eadem ſaepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praeſtantiam neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiusmodi atque in facili poſita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur majus, indicare tu poſſis?

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa conſequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, homimum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe discrimen, quo alius alium ſuperet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe.

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὅλως ἄμυα πηλόν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μεταχηματίζει πολλὰς ἰδέων φύσεις. τὸ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην καὶ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸ ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῷ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, συνήσαι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἰκὼν δὴ θεωρῶμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας· ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων ἅπτων πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τεχνῶν. G.

lius & Vorſtius; ſic legendum, non τεχνῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. F. & Codd. Mſſ. P. & L. M. du S.

Τεχνῶν] Recepi, quod in F. Vr. S. A. fuit expreſſum, itidemque in margine AIW. reliquae τεχνῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τεχνῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: διὰ τῶν χειρῶν (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro τεχνῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teſte M. du Soul: eoque facto jampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim τεχνῶν adſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari poſſit: nam primum αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam ſimul complectebantur: deinde τούτων appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monſtrare Socratem crede, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Uſu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Ariſtot.* περὶ Ζ. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ οἷονεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis objiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, quum mox ſequatur διὰ τοῦ σώματος· ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. T. H.

Καὶ ἡ ἰσχὺς δὲ ἡ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει ἢ ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ ἂν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία πανελῶς ἄπορος δήπου πάντων, ἃ μήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ Φύσιν. σπανίως ἂν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπῳ τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν ἡ σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμος ἢ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ ἢ δύναμιν αὐτοῦ, καὶ ἢ φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν καὶ παρὰ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ δὲ ἐν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἐσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα ἢ ἑτέροις πάνυ ῥᾴδιον. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἴχειν, nisi quod typorum vitio εἰχειν in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτοῦ *J.* Margo *AIW.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἴχειν. *M. du S.*

2. Τηλικαύτην . . . . αὐτός] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτοῦ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν ἔν δόξει, ὅσην ἴχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν καὶ παρὰ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *F.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγινῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπῖσαι. Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγινῶναι. Γραμμαῖσιν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens*. *F.G.*

Παραλαβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μιλ. σοφῷ] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείου μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἐκτὸς ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cal. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τῶν] An τισὶν; *F.G.*

Τῶν] Legendum τισὶν cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Tu-

multo magis arduum eſt, usque eo dum ſint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere ſine pedibus ac pennis animal, pedibus appoſitis atque alis, & varietate multa expeliens pulcraque & omnimoda colorum, apem ſapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis muris & inanimatis plura genera fingit alitum & terreſtrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert ſententia, ſacris aetheris magni ad tanti operis curam inſuper uſa.

8. Quum ergo vires immortalium ſint ingentes, nos mortales & puſilli plane, qui neque magna poſſumus perſpicere, & ne parva quidem, in pleriſque etiam, quae circa nos accidunt, haeſitantes, non valeamus utique explotate quicquam ſtatuere neque de Alcyonibus, nec de Luſciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt patres,

γραμματικὸν τρόπον, ἀδύνατώτερόν ἐστι τέκνα, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιτήμονες, ἢ γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν ἀφαβάλλεται ζῶον ἄπτερον, ἀ ἄπλευρον, ἀόδας ὑπαθῆται, ἀ πλεράσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύναται πολλῇ ἀ καλῇ ἀ παμποδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θεῶν μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, ἀ ἀψύχων, πολλὰ γένη πολέτλει πτηνῶν τε, ἀ πεζῶν, ἀ [c] ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχνας τινὰς ἱερὰς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

Τὰς ἐν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὔσας, θνητοὶ ἀ σμικροὶ πανέλεως ὄντες, ἀ ὅτε τὰ μεγάλα δυνάμεθα καθορᾶν, οὔτ' ἐν τὰ σμικρὰ, τὰ πολλὰ δ' ἀπορεῦντες ἀ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων πάθων, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀηδόνων κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

c Ἀνύδρων] ἐνύδρων C. F. *Alt.* rectum puto.

Τινῶν, τέχνας] Vorſtii ſtrictura ſuadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum ſic reſtitui. *M. du S.*

Τινῶν] Etſi tranſponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad ſequentem ſententiam, προσχρωμένη τέχνας ἱερὰς quem nexum ſubjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* ſaepe, *ut veteris ſapientiae doctrina tradit:* ita λέγειν *Democritus:* τάδε λόγῳ περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τινὰ orationis ſtructura liquida: tum etiam recte τινὰ, quoniam artes quidem aetheris magni ſacras, ſed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Poſtremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς ἐν ἀθ. δ. μεγάλας ὔσας] Si locus eſt integer, nec quicquam deſideratur, quae ſuſpicio non immerito poſſet ſuboriri, nihil eſt reliquum, quam ut accuſativos abſolute poſitos agnoſcamus: quae ſtructurae ratio ſatis alioquin apud Graecos obvia feſellit Interpretes tum hoc in loco, tum ſaepius alibi: exempla dedit ex *Pauſania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* ſunt aliena; & diverſi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων. *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen.* L. IX, 42. ita nunc legitur: φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ᾗ Περιπάτων, ἐλθόντα Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα. *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud oſtendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτη πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conſpiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτο ἐν τοσούτῳ φασὶν ἀπαντῆσαι Σωκράτει, λέγοντι τὸν βάτραχον ibi recte *Kuhnius.* *T. H.*

26. Ἀηδόνων] Luſciniarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δ' μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quaſi vertendum ad verbum eſſet, *gloriam fabularum:* ſed κλέος hic eſt, ut ſaepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Euſtathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Euſtathius.* Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum ſe liberis, quae a parentibus de priſcis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, ſed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris eſſe proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Conſulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat τοὺς παῖδας πρῶτον μὲν ὅτι κάλ-

τέρες, τοιῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδέ, παραδώσω τῶν σῶν ὕμνων περὶ καί σε τὴν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἐρῶσα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ· [b] λέγων τά τ' ἄλλα, περὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. εὐκαίρων ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐστί. τί φαληρικόν. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιοῦμεν ὅτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ἐριθάκαν P. b Λέγων] λέγον in *J.* error est typorum. c Πρέπει γῦν] In sola P. πρ. γῦν, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην & Μυρτώ. *V.*

πάλιστα μιμοθολογημάρια πρὸς ἀρετὴν ἀκούων *damdam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint.* *J.C.*

28. Θρήνων μιλ.] Ὦ ὄρνι θρηνομιλῳδὲ legendum est. *J. Br.*

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. *M. du S.*

Ibid. Ξανθ. τε & Μυρτοῖ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. *G.C.*

Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ἦ χῶν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲ πολίτιν, καὶ κοινοτέραν πᾶς, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τοῦ Λυσιμάχου καὶ τὴν μὲ Ξανθίππην ἐξεπλαχεῖσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ λαμπροκλῆς ἐγένετο τὴν ἦ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. *T.H.*

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem*; & *quod Alcyon pia in virum sit*, & *quod is in uxorem*. Haec notantur ad marginem *A i W*. *T.H.*

39. Φαλ.] Φάληρος λιμὴν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. *A.V.*

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμήν. *M. du S.*

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅτος, ᾧ τ' ἄθλιον Τιτᾶνα τυτονὶ προσηλῶσθαι δήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη χρημνόν τινα ὀπιτήδειον, εἴ που ἡ χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καλαπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ ὅτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ὅτε γὰ ταπεινὸν ἐν προσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ᵃ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῦ οἱ 10 ἄνθρωποι, ὅτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον

ᵃ Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνοι. Suppletur in *F.* ἐπαμύνοι αὐτῷ δύναντας idem in Marg. *AIW.* ſed transverſa linea induſtum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰ λέγουσιν Ἔλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτὸς] L. ἀνθρώπους· & ſic C. abb. & *V.* αὐτοῦς. *M. du S.* Idem notaverat pro πλάσματα corrigendum eſſe πλάσματα: mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam coeleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quae in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praeſtitum eſt, quae ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Pauſanias*, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνοι. Sola *F.* δύναντας addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνοι exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειεν] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνοι δύναντας. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνοι αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῦ, Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λαοργὸς, ἀνθροποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πηλόπλαστον σπέρμα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum vult conditor aevi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πως ὑπὲρ τὸ φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπελαβὲς τὼ χεῖρα ἀπὸ τουτὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβολοι, παλαχόθεν ἠρέμα ὀπισθονυχίαι· καὶ τὰ ποδὶ στῆναι ταύτῃ ὁ χρημὸς ἔχει τὴ ὀπίσασιν, ὡς [a] ἀκροποδιτί πως μόλις ἑστάναι· καὶ ἄλως ὀπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σαυτὸν καλαπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, καλελεήσατέ με τῆς ἀξίας δυστυχοῦντα. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλελεήσαλε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας καὶ ὀπιτάγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπαλαλθθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴ δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισον καὶ προσήλωσον, ἵνα μὴ ἀποδρᾷ.

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes, & inaccessae, undisquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, teque praebe defigendum ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, miserescite, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί πως] ἄκρῳ ποδί που *F.* b Ἱκανὸς] Plerique Edd. ἱκανῶς excepta *Vr. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AlW.*

14. Ἀποτομοί τε γὰρ] ★ Ἀποτετμηκότα, μηδεμίαν ἔχοντα ἀλῆθειαν. *V.*

★ Ἀποτέτμηται] *L.* ἀποτέτμητται. *C. abb.* ἀποτετμῆσθαι *& V.* *M. du S.*

12. Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. *G.C.*

Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *AEschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T.H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώθω] *Crucifigatur:* inde Caucasus dictus crux; monuit *Lipsius* tract. de Cruce: σταυρὸς postea. *J.B.*

Ἀνεσταυρώθω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere, cruci suffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, verteates *rursum crucifigere.* *T.H.*

13. Ἀπὸ τουτουὶ] Ab hac in contrariam partem. *J.Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud *Ennec.* Hercule fur. *J.B.*

Ἀπότομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti *Pyr.* c. 7, In impressis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδιτὶ πως] Scribe, ὡς ἀκροποδιτὶ πως μόλις ἑστάναι. *J.Br.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι] Ἄτοπος inde *atta* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Sueton.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὶ ἀκροδάκτυλα τὰ ἄκρα, ἄκρῳ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκροδακτύλων ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mf. legitur μόγις quod idem est. *J.B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ πως] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδιτὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, suspenso gradu: *quum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκροις ποσὶ, summis pedibus; *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *loco non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certe nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pedum*

quæ clavis malleum valide quantum potes adige. Et alterum prube: hanc etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu malî admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λω, καὶ † σφῦραν ἐρρωμένως κατάφερε. δὸς γὰ † ἑτέραν· καλειλίφθω εὖ μάλα γὰ αὐτὴ εὖ ἔχει. καλαπτήσει δὲ ἤδη γὰ ὁ ἀετὸς ἀπὸ περῶν τὸ ἧπαρ, ὡς σάντα ἔχοις 3 ἅντι † καλῆς γὰ εὐμηχάνε πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, γὰ Ἰαπετὲ, γὰ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ὑφ' ὧν δεινὰ εἰργασμένων; ΕΡ. ὑφ' ὧν δεινὰ εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ † νομὴν τ' κρεῶν 4 ἐγχειριδεὶς, ὕτως ἄδικον ἐποίησω, γὰ ἀπατήλην, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, † Διὰ δὲ ἀλογίσας ὅσ' ἀγαθὰ κάλυψας ἀφῆκέ σε θνητῶν; μέμνημαι Ἡσιόδε, μὴ Δί', ὕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, γὰ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὅπι πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα † θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, γὰ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε ὁ Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ † διαχθόντων ὑπὸ Διὸς † θεῶν, γὰ ἀφ' τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.

40. Ἐγχειριδεὶς] Ἐμπιστόδεις. V.

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, *scil.* V. uti conjeceram. *M. du S.*

dum digiti tuæ stete vix liceat. Præterea malo, τοῦ τούτου ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίθετον propter illud πῶν, ἀκροτελεύτιον πᾶν. *T.H.*

24. Τοῦτ' ἔφης] Sunt victæ fractæ, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ καπελείψασιλας ἀντὶ τοῦ ἀκατακολουθήτως, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πλημμῶν αἴτιον καλαστάσεως μοι. *J.C.*

25. Τὸ καπελείψασι] Ingeniose *J. Fr. Gronovius*. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ καπελείψατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφης, τὸ καπελείψατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I. τοῦτο φῄς, ἐπιστῶ μα τ' ἀρχῆς. *T.H.*

28. Καὶ δ' δὸς] *Nos ambos.* *J.Br.*

32. Τὴν ἑτέραν] Χώραν *Subaudio.* *J.Br.*

Ibid. Καπελίφθω] Vid. Eruditiff. *Dukerum* ad *Thucydid.* p. 541. n. 7. *T.H.*

34. Πάντα] Legerim τάδε τα, *ut hæc habeas*: nam πάντα nihil hic significat. *J.C.*

35. Πλαστικὴς] *Quod homines e luto finxeris.* *J.Br.*

42. Ὅτε καλύψας ἀφῆκέ σε θνητῶν] Idem de Mercurio dixerat Hesiod. I. ἔργ. *J.B.*

Ὅσα . . . .] *Theog.* 540.

Τῷ δ' αὖτ' ὀξέα λάθρη βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Cont. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. I. ἔργ. *J.B.*

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. *M. du S.*

43. Ἀργέτι δημῷ] *Alba pinguedine.* Vide Higinum in Sagitta. *J.Br.*

Ibid. Ἡσιόδῳ] *Hesiod.* in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. *J.Br.*

47. Ἔκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens delcatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. *M. du S.*

Κλέψας] Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset κλεψας: *furatus es, & hominibus dedisti*: debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor* III, 17. ὃ γὰ † Προμηθεὺς λέγεσθαι ἐπὶ τῷ κλέπτειν τοὺς ἀνθρώπους, γὰ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. *T.H.*

49. Δεδέσθαι] *Vinculis constringi.* *J.Br.*

ΠΡΟ. Ἐικαῖς, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε καὶ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ διαλογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, καθάπερ καὶ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῆς Κασπίων τούτων πυλῶν, ὑπὲρ τὸν Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἔωλον μέν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, καὶ ἐς ὀδὸν δέον, ὅμως δ' ἂν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως ἀναμεῖναι ἀναγκαῖον, ἕστ' ἂν ὁ ἀετὸς κἀλαπτὴν ὑπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· ἢ ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτῃ σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχον, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem; tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *AlW.* quod alius iterum induxerat. ſic *Noſter* §. 10. b Ἔχον] Ita recte *F. Al. Hl. Vz. Bz. S. A.* ἔχων *F. P.* ἔχειν & ἔχοιμι C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνίστανται τῆς βουλῆς τῶν, ἵνα ἐσθίωσι * τὰς σιτήσεις ἀπίλυνται τοὺς δέ τι μέγα εἰργασμένους τῆς πολιτικῆς καλῆς, ταύτης δωρεᾶς εἰ πάλαι ἐτίμων. *V.*

62. Ἔωλον] † Ψυχρὸν ἐστὶ ἀνωφελές. *V.*

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπίλαυον, & mox καλῆς pro καλῶν. Poſt ταύτης *M. du Soul* addebat τῆς. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψύχρὸν καὶ ἀνωφελῆ. *M. du S.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ] Ἔφεσις ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἐπικλῆσιν φασὶ δὲ ὅτι ἀνωφελές σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ἐθέσπισαι ἄλλο δικάσεσθαι. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν, ἵνα ὁ κριθεὶς μείζονα δικαστήρια ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτῶται. Soni τῶ H. & EI confuſi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αἰτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς σὺ Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς σὺ Πρυτανείου σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ ἦν δίκη μοι κατὰ τὸ δίκαιον τὰ ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτον τιμῶμαι τὰ σὺ τοῦ Πρυτανείου σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionyſ. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς σὺ Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide *Demoſth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem, hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἵνικα μέ, εἶπε, τὰ ἐμοὶ ἀληθεστάτην τιμῶμαι τὸν δίκαιον τὰ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς σὺ Πρυτανείου σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II. 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τὰ ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαλο. Hac de re plura congeſſit *Le Clerc* ad *Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Voſſius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῆς Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vaſtitas* p. 417. *Mortalis nemo exaudit, ſed late incolens Satthatarum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum*. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V.

P.

abutamur sophistae; qualis tu es artificiosissimus orationum artifex.

καὶ λαχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ παντεργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri; utque me quam vehementissime accuses, nec quicquam tibi perire finas eorum, quae pro jure patris dici possint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem; sed probe scito, me pro judice accusatorem tibi fore; qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti. PROM. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto jam differe: Mercurius autem & hominum creationem, & carnium distributionem incusabit: ambo enim artifices & dicendi peritissimi videmini esse. VULC. Pro me dicet Mercurius: nam ego a judicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata. PROM. Nun-

ΠΡΟ. Πρότερον οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὲ ὡς δεινότατα καθηγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν τοιοῦμαί σε ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων· ὡς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἐκεῖνα διελόμενοι τὴν καθηγορίαν, σὺ μὲν τὴν κλοπὴν ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ ἐγὼ τὴν ἀνθρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ ὅλως τῶν δικανικῶν εἰμι λόγων ἄπειρος, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηκεν αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὖν

ἄν

c Τὰ τ. ὑ παρ. μαρ.] Ex P. ita notatum invenio: καὶ τὰ τοιοῦτα ὑ π. μιμεῖσται] καὶ τ τοιούτων &c. ex L. μιμελέτηκεν αὐτῷ] μεμιλῆκε τ τοιούτων f. τ τοιούτων ὑ π. μεμέλεται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philostr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τῷ Κιμμερίῳ προσοικοῦντας odisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: δεῖσθαί τι ἐπ' αὐτοὺς ἥκειν τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φύσεως· οὐδὲν γὰρ τοῦ μύθου ἧττον· *tantopere sunt fabulae editi veram credentes:* haec posteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plaustro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὄρη δὲ εἰσὶ αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πύτραι ἀπιέρονται πολλαὶ, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, διὰ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἃ τὰ Κασπίας θαλάσσης ἔστω καλούμενα, ἃς ἡ πλείας Ἀσίαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Eustath.* ad *Dionys.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγωνιᾷ] Lego ἀγωνιᾷς. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ὕδλ δέον] *Frustra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμβ] Malim ἐπιμησησόμβος, *quae mandet:* ab ἐπιμνάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμελησ.] Videtur Lucianus scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad *Dial. Aj.* & *Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμβ] Cave, quicquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae jecoris ejus curam sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Jovis ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per sane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστικὴν, οἷος . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστικὴν, οἷος εἶ σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *AEschyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleum* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα subaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam significationem sequi: *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice: *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Διὸς Φαν. §. 30. Illa ὅπως μὴ ὡς δικ. κατηγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipsi verbi σκοπῶ. *T. H.*

Ibid. Τῷ πατρὸς] Mercurius Jovis est filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμέλη] Haec scriptura ex Ed. *J.* est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελητηκ. τ τ. *M. du S.*

Μεμελέτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando se-

ἂν, οὐδὲ ἤμελεν ἡμῖν εἰ καὶ ὁ κλοπεὺς τ' Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, εἴδε ὀνειδῶν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ γε τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τ' καλὴν ἡγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γῶν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ὅπῃ τὰ σοὶ πεπραγμένα· ἐγὼ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῆς ἀδικημάτων ὅτι ὑπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τ' βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, εἶδεν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅτι τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου καὶ Διὸς πεπειραμένῳ. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσῃ καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τ' ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιαύτῃ ποιῆσαι τ' νομὴν τ' κρεῶν, καὶ τὰ σεαυτοῦ κλέψαι τοὺς ἀνθρώπους κατεργάσασθαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κεκατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcerrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem surfuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te feciſſe, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te feciſſe divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sinone nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciaturi. *J.* lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μισθοῦ, fuerit probatum. *T. M.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτο; nimirum ὁμότεχνον ὁρίσασθαι saepe casu destitutum per se significat, *tum aggredi & sustinere, provinciam subire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaestio nihil fecerit*: videtur horum alterutter Prometheus aut Mercurius indicari. *T. M.*

93. Οὐχὶ ὃ ἀπόχρη μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit post ἁρκεῖ & ἀπόχρησε quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γῶν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων &c. καὶ ὃ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ' ἐμοὶ, ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μόνοις ἔτως ἐ μακρὰν εἰπεῖν sane ἐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. *T. M.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *J. Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T. H.*

4. Φίλον τινὰ μακρὸν διαπεπλάσθαι] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. ἢ μακρὸν ἦσθα διαπεπλασμένος ἐν τοῖς ἐδωδοῖς in Protag. p. 250. C. περὶ ἃ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον διαπεπλάσμεθα. *T. H.*

22. Τὸ δ' ὀργῆς κεφάλαιον ἥλιξ ἐστιν] Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ δ' ὁ κ. τὸ κ. ἥλιξ ἐστιν, quod in Impressis est. *M. du S.*

23. Ὡς μακρολόγου] Sic in Timo. & Toxare. *J. B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* *J. Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι ἐ ἀγαναχτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψῃαι legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. *J. J.*

Λήψεται] Dictum supra ad *Tim.* c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens idem, aut praeteritum perfectum resol-*

vi

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sustinere ais, quae accusatorio more a te proferuntur, omnino, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de canibus. Atque equidem, ita me juvet Coelus, nunc etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciosae querelae, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum minetur veterem adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versuras ejusmodi, Mercuri, convivialis non decet, opinor, memoriae mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore reondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

ἐρήμας, ὁ Ἑρμῆς, μικρὸν ὕστερον ἐγὼ δὲ ἐν ἐμαυτῷ δοκῶ ἱκανὰς φὼς εἶναι τὰς καθηγορημένας, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, λῦσαι καὶ τὰς ἐγκλήσεις. ἐν πρώτοις μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κυνῶν. καίτοι, μὰ τὸν οὐρανόν, ἐν ᾧ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ ὅτου μικρολόγου καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς δίκαι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀναπολοπιθησόμενον πέμπειν παλαιὸν ὅπλον θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγαναχτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· εἰς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μνήμην ἀφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γὰρ ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς [b]κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ [c]σιλλαίνειν, καὶ ὀπτικὰς, τὸ [a]καλα-

a. Αὐτὸ τὸ ὀρ.] ὦ τὸ τ. ὀ. π. ἰλάου ἐστὶν. P. L. posterius ἰλάου ἐστὶν alios legere notatur in marg. *Alw.* b Κομψείας] F. κομψὰς mendose. c Σιλλαίνειν] Σαρσιλλαίειν P. *J.*

35. Σιλλαίειν] Σιλλαίειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίειν τινὲς γὰρ τίλλειν δὲ ἐρὶ τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ χλευασμὸν ποιεῖσθαι, παρὰ τὸ ἀφ' οὗ σείειν τοὺς ὄλους, ἢ ἀφ' οὗ σείεται τοῦ χείλους ἢ ὀφθαλμῶν ἄλλο δὲ

* Τέτρυ] Τρυτὴν emendavit *M. du Soul*: itaque restituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Σίλλυ· huic enim priora illius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τὸν λοιδορεῖν τινὰ hic ponatur, posteriora *Suidae* in Σιλλαίνει apud

vi posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim si μὴ λήψεται esse pro si μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro si μὴ εἴληφε: non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat*: & alia plura perquam subtiliter, ut parum abfit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἰλάου ἐστὶ· nam αὐτὸ nolim mutatum in αὖ τὸ· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμπετ. . . . ,] Hinc veteres illud usurpabant, μοῦσα μάμονα συμπέτευ. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπορριπτούλιν] Μισᾶ μοῦσα συμπέτευ. Id. in

ol ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ ἑλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαίνειν, ἀφ' οὗ ὀφθαλμῶν σκόπτειν ἢ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῦρος καὶ ὁ μοῦρος καὶ ὁ ἀπολαυσίας καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογραφεῖ. *V.*

Lapith. *J. B.*

31. Ἑωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολον, quanquam forma non discreper ab ἔγκοτον, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίειν] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24. & ibi

[a] καλαλειπόμενον δτι μέθη, ἢ κόρος, ἢ σιωπὴ, σκυθρωπὰ ἢ ἀτερπῆ πράγματα, ἢ ἦκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὅς γε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ὤμην τὸν Δία, οὐχ ἅπως ἢ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, ἢ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεποιθέναι, εἰ ἀφανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἐπαίζε, φερόμενος εἰ ἀφαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Jovem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, seque gravem injuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἐπενεμηκέναι τῷ Διΐ, τὴν δ' ὅλην [c] ὑφηρπάχθαι· τί οὖν ἀφ' τούτου ἐχρῆν, τὸ ζῦ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, ἢ δεσμὰ, ἢ σταυρὸς, ἢ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, ἢ ἀετοὺς καλαπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν;

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Ista

a Καλαλειπόμενον] Priores Edd. καλαλοιπόμενον. b Μνημονεύειν] μνημονεύσειν Marg. *Alw.* c Ὑφηρπάχθαι] In cunctis Edd. ὑφηρπάσθαι, quod Grammaticae leges respuunt.

ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in *F.* & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τῦ σιλλαίνειν. *M. du S.*

Σιλλαίνειν] Verbum πωλικώτερον est *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & ἀφσιλλοῦν adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι τὸ ἄκων ἀφσιλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ἂν προίχθη habet *Hesych.* in V. & ἀφσιλλαίνειν in *Διαλοιφῶν. Καλασιλλαίνειν Hippocr.* in *Παραγγ.* p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an ἀφσιλλαίνειν. *T. H.*

38. Ὡς ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit: debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum: οὐχ ὅπως* est *nedum.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύειν] Castiga οὐδὲ μνησικακεῖν. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo iraesceretur*: quod non expressit Interpres. *F. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικούτως *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius esset.* *J. Br.*

46. Τὸ τῦ λόγου] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.] Hic locus *Erasmum* non fugit in *Mare coelo miscere.* *T. H.*

51. Εὐτέλειαν ἢ ἀγέννειαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. *J.* est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέννειαν, leve est quod moniturus sum; in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola *Fl.* ἀγέννειαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλειαν, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγωγὴ & ἀγωγὴς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγένειος promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ἐργάζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, *si quidem ob tam exiguam carnis causam tantopere indignatur.* Et statim cur non, ut jusserat *Bourdelotius*, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παίδων jubent, rescripserunt sequentes Editores, praesertim Mss. volentibus, ἐκκοπῆναι; est enim a ἐκκόπτω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ἐργάζεται] Genuina haec lectio est, quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet *Noster Asin.* c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Jovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ἐργάζεται, illud dedi judicio *J. G. Grae-*

Iſta vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic deſignet, ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tanto opere ſtomachetur!

10. Contra homines quanto ſe præbent æquiores in iſtiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de juſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit: ſed veniam dant ipſis: ſin eſt ut etiam valde iraſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut

ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καὶ ηγορᾷ τὸ ἀγανακτοῦντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν ἕτερος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον ἂν φέροιεν πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἐξ εἰκὸς ἦν καὶ τὰ εἰς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυρῷ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, ἢ [f] περιελιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τοῦ κρεῶν καταφάγοι· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργιοῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κορ-

[d] Ἀγένειαν] In Exc. P. ſic legitur: καὶ ἀγένειαν (haec ſcriptura F.) τῆς γνώμης] γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.] ἐντέλειαν. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe: ἐντέλειαν ἢ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetuſti Codicis pro ἐντέλειαν, quod ipſum *J.* praebet loco τῇ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγένειαν. [e] Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Priores Edd. τοιαῦτα ὀργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in Marg. *AIW.* [f] Περιελιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. *J.* & *H. Stephan.* Th. T. II. p. 673. eſt autem a περιελιχμάομαι. Reliquae Edd. περιελιχμ. [g] Ὀπτωμένων] Sic *J. V2. P.* In ceteris ὀπτομένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. ἐντέλειαν. *G.*

63. Ἡ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τοῦ δακτύλου, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τοῦ δακτύλου ἐγγύεται. ‡ Ἡ κόνδυλός τις ἂν, εἰς τὰ κενὰ δίδυμος τοῦ ῥαπιζομένου· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. *V.*

Κόνδυλος] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in *Etymologo*, inde corrigenda ſunt: περὶ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κόνδυλοι· tum: ἡ κόνδυλός τις ἂν εἰς τὰ κενὰ δύμενος &c. quae itidem in Exc. *G.* rectius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet. *T.H.*

† Κόνδυλοι] Exc. *G.* κόνδυλοι. *M. du S.*

‡ Δύμενος] Exc. *G.* δύμενος, & antea κόνδυλος. *M. du S.*

vii & *M. du Soul*, ut in *Lucianum* redire ſim paſſus: innumera ſunt exempla, ubi ὀργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confuſa. *T.H.*

58. Μαγείρῳ] *Hor.* Serm. I. 3.

Si quis eum ſervum, patinam qui tollere juſſus
Semeſos piſces, tepidumque liguriverit jus,
In cruce ſuffigat; Labeone inſanior inter
Sanos dicatur. *M. du S.*

60. Περιελιχμήσαιτο] Scribe περιελιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* & *Horat.* *J. B.*

Περιελιχμήσαιτο] F. Περιελιχμήσαιτο. *F.G.*

Περιελιχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt περιελιχμήσαιτο. Ipſe quoque *Noſter* infra in Deor. Dialog. XII. περιελιχμησάμενοι. Mox ſcribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immiſſum juſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutieris.* Idem mendum irrepſit in *Noſtri* opuſculum, *Fugitivi* inſcriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnalib. καὶ τὸν ἴλιφον, καὶ τὰ διλφάκια μαλαχῇ ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὶ ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ συναυτόμολοι καὶ σήραγγες, ὑφηγήσαιτο τὴν ὁδόν. Corrige συναυτάομαι· eſt enim ab συναυτάομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe viae praebuerunt.* Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. *J. J.*

Περιελιχμή—.] Recte in Ed. *J.* erat. Aliae omnes mendoſae. Recte etiam in Cod. L. *M. du S.*

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregie notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρῖψαι μάλα τερεὸν apud *AElianum* eſt V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur: ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες *Alciphron* habet III. p. 368. κὰν ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις *Liban.* T. I. p. 238. D. Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης. *T.H.*

κόρης ἐπάταξαν, ἀνασκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ οὗτοι ἀπολογία· πολὺ δὲ αἰσχίω καὶ ἡ κατηγορία ἐκείνη.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δέ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιῶσθέ με· πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέρον τὰ καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς ἀπλῶς, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μεμψαμένους, ἢ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους)

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

a Ὁπότερον] Omnes excepta *J.* καθ' ὁπότερον. Confirmat P. vice τῶν πρότερον in Marg. *Alw.* πότερον.

69. Τοῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τοῦτον . . . ἔχοντα scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τοῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύσακες male sollicitat *Kusterus*. itidemque in Παρῳδήσεις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σαλοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. εὐνομηθέντες pro εὑρηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *J.* legitur, reliquae habent ὃ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γῆν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *J. G.*

Ἀ. γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστον, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ἐν πηλοῦ ζῷα πεποίηκα, ἐκ τοῦ τέως ἀκίνητον καὶ ἄργαργον hoc est illud ἀτρεμοῦν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquievissent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμοῦν ἂν τὴν γῆν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἐόντας. ut simile sit ei quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τὴ ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *AEschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex §.

divinum ſolum ac coeleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis, ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua, neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi, qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero, ſemper enim aliquid conſulo in commune, mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum, ſi, parvula quadam luti parte accepta, animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia: etenim ita ſtatuebam, deficere quiddam naturam divinam, dum nihil extat ipſi contrarium, ad quod inſtituta comparatione, illam eſſe beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud eſſe volebam; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque, ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthaec ſunt ſcilicet, quae gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἄπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεὼς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπάντα χόθι φαίνεται μετὰ πάσης ὑπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω τοῖς κρείττοσι, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται τὰ τῶν θεῶν, ὑπιδώσω δὲ καὶ τἄλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα εἰς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον γε πηλοῦ λαβόντα, ζῷα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ νῷ ἐνδεῖν τι ἔμοιγε τῷ θείῳ, μὴ ὄντος γε ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συντόνωτατον, καὶ γε βελτίονος εἰδαιμόνος.

Καὶ δή, κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδατι φύρας, καὶ ἀναμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν προκαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] φυράσας Marg. *AIW.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta B1. συνεπιλαβέσθαι. Quod reddidi, habet etiam Margo *AIW.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τῷ θείῳ δηλονότι. *V.*

* Τῷ θείῳ] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τῷ θεῷ. *M. du S.*
Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τῷ θείῳ δηλονότι. *T. H.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτατος ὁ λόγος. *V.*

† Βαρύτατος] L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*
Ἡ . . . . .] Hac interpungendi ratione, quam & Ed. *J.* praefert, omnia ſana, neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin, quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*

92. Ἀεὶ γάρ τι] Parentheſis in voce καλλος terminatur. *J. Br.*

Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθεῖσθαι & προβουλεύεσθαι ſunt idem. *J. C.*

93. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *J. Br.*

Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus*, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*

2. Αὐτὸ εἶναι] Ἔστι ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*

5. Κατὰ τὸ π. λ.] Γαῖαν ὕδατι φύρων. *Heſiod.* ἐν Ε. καὶ Ημ. v. 61. *J. Br.*

K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*

6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*

7. Σωφρονιστὴν] Caſtigo σωφρονιστὴν. *J. Br.*
Σωφρονιστὴν] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt; uti etiam

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα τοσαῦτα ποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὰ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοί, διότι καὶ ἐπὶ γῆς ἔνιτα ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ ἀγαναχτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ἐπιστάσιον ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι τοῖς θεοῖς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ ὠδέν ἠδίκησθε ὑπ' ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τὸ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

via in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac justa me perpessum a vobis fatebor.

14. Quin contra hæc in rem esse Deorum,

etiam B1. Editor & *Vorstius* conjecerant. In reliquis συνεπιβαλλόμενος. *M. du S.*

Συνεπιλαβέσθαι] In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae consentit: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor*. *Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοὶ τῷ ἔργου *q. d. esse mihi adjutricem operis*, pro, *Adjuvare me in opere*. Quum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse Ed. B1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc.* συνεπιβάλλεσθαι μοὶ τῷ ἔργου *una mecum opus aggredi*: cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιλαβέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβέσθαι. Suam locutionem tuetur *Lucian. Eἰκ.* §. 8: συνεπιλήψῃ τοῦ ἔργου αὐτῷ ὁ Θησεὺς ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. Φέρε δὴ καὶ ἡμεῖς τὴν τύχην ταύτην ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit *D. Heinsius*, quum scribi volebat ἐπὶ τῷ παρόντος λόγου Δ. XXVI. p. 267. τούτοις δὲ τὸ θεῖον θέλει ξυνίστασθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausaniam* est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *Aelian.* Ep. XIX. εἰκὸς μή τι καὶ αὐτὴ τοῦ ἔργου τῇ Φρυγίᾳ τι καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβάνεσθαι· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τὸν πόνον συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένῳ ὥσπερ θεᾷ, Ἀκόντιε, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου· *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. *Herodot.* V. c. 44. Κρητονιῆται δὲ ἐδέοντο σφίσι φασὶ ξύμμαχον προστιλαβέσθαι τὸν πρὸς Σύβαριτας πόλεμον. Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ κ.τ.λ.] Me judice melius erit, si legas: τοῦτο γὰρ ἐ ἀγανακτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτοῦ. *Th. M.*

Ἐπ' αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit *Marcilio* & *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ἐκ τούτων ὠνητομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεσαὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεσαὶ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena.* G. C.

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meursio*, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara*. V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pausania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστι Προμηθέως βωμός. καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες κεκομμένας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meurlio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἐδόμης] *J. Brodaeus* Misc. I. c. 18.

Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

25 θεοῖς, ὅτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας ἢ γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ [a] ἀκαλλῆ ὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις ἀλλαχοσοῦ μηκύνην, καὶ ἢ θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, 30 ἁπανταχῆ δὲ βωμοὺς καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοι- 35 νὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἁπανταχῆ ἔστι, Προμηθέως δὲ, εὐδαμοῦ. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροΐδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

40 Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐνθύμησον,

[a] Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Ep. ἀκαμῆ ἀντὶ τοῦ ἀκατέργαστος, ἀπεριποίητον. G.

Ibid. Ἀκαμῆ ὖσαν] Γράφε] ἐ ἀκαλῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

31. Μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀρότου. G.

38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτατον εἰρωνία. M. Θεοὺς ἰδίωται, βαρύτατον ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀκαλλῆ. T. H.

† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec *Luciani* fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνίαν &c. mutavit Doctiss. *M. du Soul*: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ἰδίωται] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea *Luciani* verba §. 13. v. 9. T. H.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συστυμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν· ἐν τῷ τεμένει τοῦ Θεοῦ· & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀχαιῶν ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς· ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλήθους ἀμῆς οὐκέτι οὔσης, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέλησιν ὀχεύματος, ὃν Ἀσκληπιὸν, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, cique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed his honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti, praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. T. H.

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἔτι δὲ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. M. du S.

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐνθύμησον, εἴτε σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἁμάρτυρον, εἴθ' κτῆμα ἢ ποίημα &c. εἴθ' enim aeque, si non magis, placet, quam ἤ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuis-

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἁμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσει, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἁμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. εἰδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἐλαττον ἀποβλέπομεν αὐτὸν, εἰδ' ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, εἰ μὴ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὰ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμείροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅπῃ τῷ πολυτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, eas-

tibine videatur bonum aliquod teſte carens, ſeu poſſeſſum, ſive arte laboratum ſit, quod nemo videat, laudet nemo, ſimiliter ſuave jucundumque fore habenti? quorſum autem illud dixi? quia non factis hominibus teſtem habitura non erat pulcritudo univerſi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam eſſent in admiratione, nec nobismet ipſis perinde carae; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta verſentur in felicitate, niſi quosdam intueri daretur bonorum noſtrorum expertes: ſic enim demum magnum pateſiat eſſe magnum, ſi ad parvi menſuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob ſollers inventum honoribus afficere, in crucem ſuſtuliſtis me,

50. Παραβῶμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζωμεν, συγκρίνωμεν, ὡσαύτως λέγωμεν. γράφεται ἢ καὶ ὡσαυτωσῶμεν. *V.*

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. *M. du S.*

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δέξη ἂν μέγα. *G.*

fuiſſe conjecto, qui, quum pravam vocalem ει ſcripſiſſet, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter uſu veniat, ignorare non poſſunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ὅτι δή, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Pr. εἰ οὐ A. §. 5. Non repugnem, ſi quis paulo poſt v. 63. malit, ὅτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν. quod ſane notatum quoque video in margine *AIW. T.H.*

41. Ἁμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. οἷον. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid deſiderari videtur, quod Interpres ſupplevit. *F.G.*

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorſum haec dixi? Quia niſi eſſent homines, univerſi pulcritudo teſtibus careret.* *F.G.G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *F.Br.*

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus proſequi.* *F.Br.*

Ibid. Πολιτεύματι] Proprie quidem πολίτευμα ſapiens aliquod viri prudentis conſilium ad remp. conſtituendam, aut commoda civitatis augenda: ſed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis ſingularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῷ πολιτεύματι ἐπαγωνίζεσθαι τὸ πυθέσθαι, συμφέροντος ὑπὲρ τοῦ πολιτεύεσθαι apud veteres uſitata. *T.H.*

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. *F.Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi ſatis acute per varia argumenta Mercurio demonſtraſſet, ſe, quod homines fabricatus eſſet, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, ſed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque neceſſariam, per πρόληψιν ſibi ultro objicit id, quod a Mercurio ſibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῄς εἶναι οἱ αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, inceſtas nuptias, parricidia, commiſcant, non magis culpandos eſſe ait homines, quam ipſos Deos, apud quos haec quoque flagitia ſint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Heſiodo potiſſimum & Homero, ſicut veroſimillimum eſt, ita quoque ab ipſis Antiquis ſaepe teſtatum. Paſſim Lucianus noſter, ubi ridiculum quid, vel flagitioſum de priſcorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς idemtidem ſolet repetere. Unus locus ſit inſtar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἦν παιδίον ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενον εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum eſſem, & audirem Homerum atque Heſiodum narrantes bella & ſeditiones, non ſemideorum modo, ſed ipſorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones, fratrum & ſororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, iſtiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipſe ab Homero & Heſiodo ait eſſe afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

easque mihi vices reddidistis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

ἐν ταύτῳ μοι † ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆς βουλεύματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι οἱ αὐτοῖς, ἐν μοιχεύουσι, ἐν πολεμοῦσι, ἐν ἀδελφὰς γαμοῦσι, ἐν πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; ἐν ὃ ὅπως ἄλλο τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις † οὐρανὸν, ἐν † γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. [a] ἐπεὶ ἐν τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. ἐχέτω μέν γε τοῦτο ἐν ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν † ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. ἐν εἰ τοῦτό γε ἐργῶδες τοῦτο, ἐν ἡδὺ ἄλλως, ἐν ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφιλοτιμίαν. τί γὰρ ἂν ἐπράτο-

a Ἐστι] ἴστι Marg. *AIW.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *AIW.* c Ἀτερπῆ] Pejores Edd. ἀτερπές.

70. Διαίρεσιν] † Ἡ ἀφιτρὼ ἐνταῦθα τὸν ἄπνευν σημαίνει ἐν τὸν κατὰ χολὴν κάθαρσιν. *V.*

† Ἡ ἀφιτρὼ] Pessime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum *Lucianum*. *T. H.*

Omnia Deis adsignavit Homerus & Hesiodus,
Quae apud homines turpia sunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foediſſima labes, quae omnes editiones infidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, ἐν μοιχεύουσι, &c. Sed scripsit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim fingitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 8. in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημὶ, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἴσχε· ἴσως φήσεις ἀναπτελάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι. *J. J.*

Ibid. Φ. εἶναι.] Alii Codices εἰσί. *J. Br.*

Φῆς εἶναι.] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jensius*. Mihi placet, Φῆς vel Φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: mox ἴστι ϵ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T. H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At insigne est Deorum apud *Homer.* Il. Y. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipse Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπὴς] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, ἐν εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, ἐν ἡδὺ ἄλλως, ἐν ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφιλοτιμίαν. *Ottomarus Luscinius* vertit: *quando operosum istud sibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat esse injucunda.* Salmuriensis autem Interpolator: *Cui si sit hoc operosum, est etiam jucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem.* sed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφιλοτιμίαν. Verte: *& si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem*, sive, *conjuncta est cum suavi labore.* *J. G. G.*

Οὐκ ἀτερπὴς] A *Graevio* non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se *Noster* ipse dissentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοντες [a] ὧν προσδεόμεν; ἠργῆμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τὴν ἀμβροσίαν ἐνεφορούμεθα, ἐδὲν ποιοῦντες.

Ὁ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ ἐδ' ἀφαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμεθα, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμεθα; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριώδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ἀνεῖτε, κἂν

mus non habentes, quibus profpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, biberetur que nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

[a] Ὧν] ὧ F.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γίγνεται, ὅτε Εὐρώπῃ ταῦρος, ὅτε Ἀντιόπῃ σάτυρος, ἄλλοτε Λήδᾳ κύκνος. V. ἴσως καὶ ἐπιγραμμα περὶ τούτου. G.

* Λήδᾳ] Sonus τῆ T cum ſono τῆ H confuſus: ſcriptum enim eſt Λήδαι pro Λήδᾳ. Correxerat etiam M. Sladus. T. H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι ὁ παιδίων τινα οὐκ ἀτιρᾷ ἐδὲν ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Al. Is. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲ ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτιρᾷ δ' ὅμως σιωπῆς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτιρᾷ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι ἀφορμὴν Philoſtr. de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba *Luciani* ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ εἰ τούτῳ γε ἠργάδης τοῦτο, καὶ ἐδὲν ἄλλως ὁ φροντίς, οὐκ ἀτ. &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo exceubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer *Cicer.* de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. T. H.

71. Ἠργῆμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. J. B.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. J. Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* J. Br.

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ὁ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. T. H.

89. Μετ'

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos *eſſe* oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

ὅτι τ' Ἀχαιὸν ἐλθεῖν δεῖ, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τ δὲ τ τιμῆς ὑμῖν κ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκαμεν. περὶ μὲν δὴ τῆς ἀνθρώπων κ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δέ, εἰ δοκεῖ, ὅπῃ τὸ πῦρ μέτειμι, κ ἥ ἐπονείδιστον ταύτῃ κλοπήν. κ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς γ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γάρ, οἶμαι, φύσις τοῦτ' γ κτήματος ἐδέν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ ἁψάμενος ᵇ ἐναυσαμένου τινός· φθόνος δὴ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ' οὗ μηδὲν ὑμεῖς ἠδικημένοι τοῦτων κωλύειν μέλλοιτε τοῖς δεομένοις· καίτοι θεούς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, κ ᶜ δοτῆρας ἐάων, κ ἔξω φθόνου πάντως ἑστάναι· ὅπου γε εἰ κ τὸ πᾶν τοῦ-

ᵇ Ἐναυσαμένου τινός] ἐκαυσαμένου C. male. ᶜ Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* eſt, δοτῆρας ἐάων formam vocum poëticam ſæpe *Noſter* mutat, ſæpe retinet? Ἐάων ſcribendum ſit, an ἑάων lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμένου τινὸς] Ἁψαμένου. *V.*

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J. Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Diospoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ὀφῶ δὴ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νέκταρ, hoc eſt, Phoenicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J. C.*

94. Κλόπιν] Lege κλοπήν. *J. Br.*

96. Ἐσθ' ὅτι] Reſcribendum eſt, ἐσθ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου κ παρ' ἀνθρώποις ἐστιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἐσθ' ὅτι, non ἐσθ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτι pro ὅτι ſcribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μάκισταί εἰσιν αἱ νύκτες *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae:* inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J. G. G.*

Ἐσθ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clariſſimus, mihique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἐσθ' ὅτι legit ἐσθ' ὅτι, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J. J.*

Ἐσθ' ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἐσθ' ὅτι, vel potius, τὶ ἐσθ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T. H.*

5. Δοτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J. Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L. K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extremis Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ὑφ' ἅ καθαρὰ ἐ ἔξω τ' ἀδίκων φαίνεται, δοκοῦσι ὑμῖν οὐ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδίξαι. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε ἐ ἀπροσδεὴς ἐ ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*; cujus eſt in Phaedr. p. 1222. B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσταται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τ λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται· idem ſaepius uſurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium*. Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap* in AEdeſ. p. 54. ψεύδεται γὰρ ὁ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ κ λόγου ἵσταται. *T. H.*

τοῦτο τοῦ ὑφαλόμυρον καλεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτῆς καλαλιπὼν, ὃ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἑψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ὀπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχωσιν κνισᾶν ἀγυιὰς, καὶ δι' λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ὅτι τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν ἀέρα ἡ κνίσα γένηται ἑλισσομένη σὺν καπνῷ. ἐναγωνιώτατα τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῆς [a] ὑμετέρας ὀπθυμίας. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι τοῦς ἐκτὸς ὄντι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διορθοῦσθε, καὶ διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρας] Ita *B2*. Priores Edd. ὑμιτέρας.

14. Κνισᾶν] Θυμιᾶν *V.* ἀντὶ τοῦ θύειν. *G.*

14. Κνισᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμούς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισᾶν ἀγυιάς] Scribendumne ſit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. περὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρας] An ὑμιτέρας; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρας] In omnibus libris legitur ὑμιτέρας. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam haec ſcripſiſſem in *B2.* ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνησο] *Gaudeas.* *J. Br.*

Ὄνησο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὀνήσομαι monens Atticum eſſe ὀνήμην & concinnius, quam ὀνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T. H.*

31. Ἐξ ἧς δίκα] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ἂν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *AEſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: ἐς Κροκόδειλον (ὃ Κρόνῳ) μεταμορφωθεὶς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἔτμα τὰ ἐγκατρίων ποιμνία Καυκάσου ἀναταμὼν, καὶ καλανοήσας αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν τὰ σπλάγχνα, εἶτεν (an potius εἶδεν) ἃ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum

eſt

20. MERC. Facile non est, Prometheu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum objurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non præsciveris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me solvi debere in posterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear solutum, & una nobiscum epulantem; sic tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor, & Jupiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam ista? eloqui ne graveris. PROM. Nostin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἔτι γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄνησο, διότι μή σ' ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας, ἔτι δεινῶς αὐτῷ καταγόρους, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες ἔτι κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μέν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καί πού τις ἤδη τῶν Θηβῶν ἀφίξεταί σοι φίλος οὐκ εἰς μακράν, καλαοξεύσων ὃν φὴς ἁπτήσεσθαί μου τοῦ ἀετοῦ. ΕΡ. εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ὁπόταν σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, ἴδοιμι· [b] καὶ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὸ Θέτιν;

[b] Καὶ] Ita *F. A1. J. V2. S. A.* Reliquae fere γάρ.

30. Ὄνησο] Εὐφράνθητι, * ὠφελήσο. *V.*

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] Ἐξ ὧν δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη αὐτοῦ γὰρ ἐστὶ † τὸ τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὸ τέλη φυλάττουσι τῶν ἁπλῶν. *V.*

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος ἰδίωσε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένοντο

* Ὠφελήσου] Corrupte. *M. du S.*
Credo legendum ὠφέλησο· hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandam. Legit autem, legere saltem se putavit ὄνησο. *T. H.*

† Τοῦς] τῆς recte reposuit *M. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀναιρῇ] Ἀναιρεῖ. *V.* *M. du S.*
Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς stribligo est recentiorum. *T. H.*

est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. *T. H.*

38. Τις] Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide *Hes. Θ.* 526. *M. du S.*

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. *J. Br.*

39. Καλαοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τὸν μὲν ἀετὸν κατέτοξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας λῦσαι τὸν ἐργῶν ἔσωσε τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. *T. H.*

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicunque ex Thetide nasceretur, patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucasea quae refert volucres, furtumque Promethei:* & in sequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Isthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. *G. C.*

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. *M. du S.*

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, ἢ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς κολάσεως. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, ἢ γὰρ ἔτι ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμεινον οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι ὁ Θηβαῖος, ὃν φῄς, τοξότης ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὄρνεου.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατεμούμενον. T.H.

Θεῶν Διάλογοι.

Deorum Dialogi.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

PROMETHEI ET JOVIS.

ΠΡΟΜ.

Λυσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.

ΖΕΥΣ. λύσω σε φῄς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῷα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ δὴ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι προβαλόμενος, καὶ τὰ ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκεῖνο ἱκανὴν ἤδη δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυ-

PROM.

SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, tonderi, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse nocturna in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. J.C.

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. Is. Voss. ad Catull. p. 126. qui hujus loci meminit. Dion Chrys. p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετῶν. Gregor. Nazianz. Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82. Κείρονται οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετὸν ἐφιστῶντες τῇ κείρονται. Nost. in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII. 839. — tondetur præcordia rostro Alitis — T.H.

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. Theog. v. 567. E. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam solis. E.L.

8. Ἃ δὴ γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucianus. G.C.

13. Τοσοῦτον χρ.] AEschylus dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. G.C.

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV. & CXLIV. M. du S.

18. Μυ-

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas techinas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

κάσῳ προσηλωμένος, τ' κάκιστα ὀρνέων ἀπολλύμενον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. ἀλλὰ πολλοῦ ἡμίριον τοῦτο, ὃν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. ἢ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Κολασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, ἢ δ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀπαιτήσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅτι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. ὡδὶ τὴν Θέτιν, συμμισγόμενον αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τοῦτ' ἤδη ἔγνως. τί δ' ἔστι τοῦτο; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινώσῃς τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ σὲ, τὸ τεχθὲν ἴσως ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῂς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ· πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὺ δὲ ὁ Ἥφαιστος λύσατε.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς παλαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. *Μηρύσω πάνυ ἀν.*] Interpone τε *μηρύσω τι πάνυ ἀναγκαῖον.* *T. H.*

27. *Παρὰ τὸν Θέτιν*] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed *Lucianus* hic videtur *Aeſchyli* poetae & aliorum ſequi ſententiam. *G. C.*

30. *Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινώσῃς*] Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* obſervat *Dauſqu.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide porro, ſi tanti eſt, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. *Ἔνιοι δὲ φασιν Διὸς ἐρασθέντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν παρελθεῖν Προμηθέα, τ' ἐκ ταύτης αὐτῷ γενηθέντα ὑφ' οὗ δυναστεύσειν.* *T. H.*

Ibid. *Τῇ Νηρηίδι*] Id eſt, *Θέτιδι.* *F. G.*

36. *Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.*] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. *Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ*] Sic D. D. VII. *τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον.* proverbialiter. *J. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Reſpicit ad id, quod habet *Heſiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, ἀφ' ταῦτα γὰρ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων γὰρ ὢν τρυγᾷς ὅτι; EP. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φὴς, ἐγὼ, διότι με ἐβούλησαι ἀφανῆ ΖΕΥΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν ὕστερος ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδὲν ὄφελος μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως ἀδεμίαν ἥντινα ἐραθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ ἀφ' σὲ γεγενημένῳ· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢν μὲ ταῦρον, ἢ κύκνον φιλῶσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, quum vetulus ſis & vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

EP. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνητοὶ ὄντες τὴν ὄψιν τὴν σὴν. ΖΕΥΣ. πῶς ἂν οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; EP. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρας εἶναι, μὴ ὄπισθεν τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένην βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένην, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμ-

2. CUP. Merito ſane: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quam jucundiſſimum te redde, utrimque demiſſam cæſariem mitra ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Μετὰ φυσικισμοῦ μιμήσασθαι. *V.*

64. Χρυσίδας] Χρυσὶς κύριον ἡ χρυσῆ * φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. *V.*

* Φιάλη] Φιάλη in *V.* Pro κύριον lege κυρίως. vid. *Poll.* VI, 98. *T. H.*

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. *J. C.*

Ἀρχαιότιρος τῦ Ἱαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeii, a quo Japetus. *Heſiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noſter* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον εἰ τῇ παιουργίᾳ. *M. du S.*

Ἀρχ. τῦ Ἰαπετοῦ] Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. *Heſych.* Ἰαπετὸς, ἐπὶ Δημιουργῷ πρεσβύτερος ἀρχηγὸς legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ Δημιουργῷ, ἀρχαῖος niſi reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Ariſtoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Euſtath.* ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβύται Τιθωνοὶ ἐκαλοῦντο, ὡς ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. *Syneſ.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γήρως. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noſter* retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetuſtiſſimi, tradidit: *Antagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἦ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρωτα εἴπω. Vid. Excerpta Praeſtantiſſimi *Wolfii* ex *Damaſcio* de Princ. p. 256. 257. *T. H.*

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaſter. & locis innumeris hujus operis. *J. B.*

49. Κύκνον] *Iſocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος ἐς τοὺς Νεμέσεως πόλους κατέφυγε. De Leda notius eſt quam ut addam. Addit idem ἀεὶ δὲ μὴ τύχης ἀλλ' ἡ μὴ βίας θηράμενος. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἕρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀστερίης, Δανάης. *M. du S.*

Ibid. Ἀετόν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; ſecundo ut Aſterien in Coturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. *E. L.*

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανία, γοητεία. *Suid.* μαγγάνευε, γοητεύομαι. *Heſych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Ari-*

para concinne ingredere : tum tu videbis plures te secuturas esse, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage : multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, sed faciliore via potiri : eaque ipsa te conditione dimitto.

πάνυ εὐρυθμία βαίνῃ, ᾗ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῆ Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστός εἶναι τοιοῦτος γενόμενος. ΕΡ. ἐᾷν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτό γε. ΖΕΥΣ. οὐκ, ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ' [a] αὐτῆ ὅπως τυγχάνειν· ὅπῃ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT.

1. INachi filiam, formosam illam; nosti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella est ea, sed juvenca. MERC. Prodigiosum hoc ; at quo tandem modo mutata est ? JUP. AEmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata est adversus miseram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat juvencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere ? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic uspiam Argus pascit)

ΖΕΤΣ.

Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τὸνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ΖΕΥΣ. καταπτάμενον εἰς τὴν Νέμειαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖ-

[a] Αὐτῆ] αὐτῇ *J.*

Aristoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς οὖν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς ἔν, *quomodo*, inquit, *non hercle semel tantum ibi peccatum est.* *T. H.*

57. Ὁ Βράγχος] Quem hic Apollinis amasium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit : *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομᾷτω] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonsorib. *Philostr.* Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσοῦ βόστρυχοι. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pseudom. hæc notissima. *J. B.*

62. Καθειμένος βοστρύχους] Sic post, βαθὺν πώγωνα καθειμένων, Piscat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Djal. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Θηλυμίτρης. *Long.* lib. I. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde constat, quod a Junone inter ea recensetur, quæ indicio erant, Bacchum luxu perditum & effoeminatissimum esse Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Const. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὔρυθμα βαίνῃς] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῆ] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Jupiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτῇ· nam non antecessit ἥρως. *J. C.*

Αὐτῆ] Si abesset, sensus nihil damni pateretur : nunc facile fero & positum intelligo pro τῇ ἐρᾶν ἐπιτυγχάνειν τῇ ἐρᾶν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *sub hac ipsa conditione : Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὴ δοὺς ἐπὶ τούτοις ἐκέχλετο paulo aliter in fine præcedentis dialogi. *T. H.*

75. Τῷ τρ.] Id est, τῷ· an τῷ scribendum? *F. G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem si demas, ipsum est illud τῷ, quod scribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adscribit *Lucianus* ὑπὲρ Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipse Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔτω

ἐπεῖσον μὲν ἀπάτωνοι, ἢ δὲ Ἰὼ ἀφ' ἧς πλάγης ἐς ἢ Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. ἢ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐπεῖ ἢ Νεῖλον ἀναγέτω, ἢ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, ἢ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. ΖΕΤΣ.

JOVIS ET GANYMEDIS. JUPIT.

Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, [a] ἃ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, ἢ καλαπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου ἧς ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a Οὐ] ἀλλ' J.

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. J.B.

86. Τὸν N. ἀναγέτω] Vide Mus. c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγγινόμεθα. & Batt. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluis campis & jam se condidit alveo.* M. du S.

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui eum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσεις vel ἀναχύσεις Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. ἢ τὴν ἐπιχωρίων τοῖς ἐπὶ τῷ ἐρήμῳ, ὡς τὰ αὔξοντα τὸν πλημμυρὸν ἢ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἴσιδος. T.H.

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat*. F.G.

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἐπιπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates mittat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat*. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ἐρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. Θεοὶ &c. ἀνέμους μοι ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δὴ πολλὰ καὶ κακὰ ὁ Θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.* p. 105. v. 9. Θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur *ἐπιπέμπειν Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἐμπουσία. *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἐπιπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* T.H.

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. J.B.

91. Οὐδὲ] Ex J. est. Reliquae οὐ. M. du S.

98. Πρὸς τὸ καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸ καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire*. T.H.

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religioso sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

istæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evasisti? JUP. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu solum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui

95 σκηνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' οὔτε ἄνθρωπός εἰμι, ὃν ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετός, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τ θεῶν οὗτός εἰμι, πρὸς τ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φής; σὺ γὰρ ὁ Πὰν σκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ σκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον 5' ὅτι τὸ σπήλαιον ἄγοιτες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνθρωποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τ ὑοῖ, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φὴς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας b ἡμῶν τ πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν c ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τ ψόφον, ὦ τ

b Ἡμῶν] ἡμῶν sola *F.* ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro *J.* ὁ πρώην καταχέας ἡμῶν non male. c Ὑπερά-νω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγάπηλο θεὸν τ Πάνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes *Lucianus* observaret. Hirco sibi fieri ab Athenienſibus testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐπιλέξαμβοι τράγον ἔναρχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi statua ejus est collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγγα ἐν ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐνόρχεα dixit; ex eo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accus. tangit *Long.* lib. 2. *Aristophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνθρωποδιστής] Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. *Xenoph.* ἀνθρωποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπιπλεῖ τοὺς λῃστὰς τοὺς λαμβάνοντας τ ἁλιείας μισθὸν, ἀφ' τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀφθόνως, παρ' ἄν ἂν λάβωσιν τ μισθὸν, id est, *sunt libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὁμόριον venerati sunt, ut testatur *Strabo* & *Pausanias*; & Ὕετιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus: Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα ἕ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui saepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἰδὴν δ' ἐκάνεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις adde Ξ, 292. 352. Ο, 152. Indidem hausit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάνιφα· locus est apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter *Homerum* testatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Περιέκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον ὑπαλλάττε Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαῖος Κρονίδης Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἁπάντων τ γιγνομένων κατὰ ἠρινὸν κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν & κεραυνῶν καὶ τ ἄλλων τ τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas sui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus personae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βροντᾶς, Ἀστροπαῖος vel Ἀστροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miscell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπεράνω] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. *M. du S.*

ἢ κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τὶ ἀφαίρεταί με ἁνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ προβάλα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ὀλισθόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καταξεῖς με ἤδη εἰς τὴν Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. εὐδαιμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος. ΓΑ. οὐκοῦν ὀλιζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καλαλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· σοῦ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται τοῦ νόμου.

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδι, καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὀπιλάθου αὐτῶν, ὦ ποιμνίου, καὶ τῆς Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἕδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἕδῃ] ἐδῇ & πιῇ notatur ex P.

15. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν καὶ ἀνηρπάξατο θεὸς Διὶ οἰνοχοεύειν ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209. Ὅππη οἱ φίλον ἦτορ ἀνήρπασε δῖος ἄελλα. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeus* teste XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὴ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον καλλιγραφοῦμεν, ὡς λογοποιησάντων τούτων verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τὸν Γανυμήδη ὑπὸ τῶν Διὸς καὶ τόκου δικτύλης Ἀρπάγιον καλουμένου, ἐν ᾧ καὶ μορφῆναι λέγουσι τὸν ἀετόν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. α. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T. H.*

40. Ἀφίσω σου] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ὕστερον ὑδρίας fit, non ἀστὴρ Aquarius. *G. C.*

Ἀφίσω σου] *Broduei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς τὸν ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis insereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ & *Kuster. T. H.*

45. Ἀσπαγέλους] Hoc quidem oppido festive *Lucia-*

nobis præbebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, sidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet: in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim: hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat: aequi cœlum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non: sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu ἡμῖν αὐτὲς παρέξεις ἐγχέαι. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἄστρα σε φαίνειν ποιήσω κάλλιστον, ἢ ἄλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; οὐ γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλαὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦτα· σὺν παιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ παραγάλυς μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴθι, καὶ μηδὲν ὀπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δέησει κἀνταῦθα; ΖΕΥΣ, οὐκ ἀλλ' οἰνοχόησεις, καὶ ὀπὶ τῷ νέκταρι τεταγξῃ, καὶ ὀπιμελήσῃ τῷ συμποσίῳ. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδῦναι τὸ κισύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδού, πάλιν οὗτος [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις ἀφικνήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δὲ οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τὸ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἶσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τὴν νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. ΓΑΝ. μόνος

b Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *F.* c Γάλακτος] καὶ γάλ. *F.* quod restitui volebat *M. du S.*

clamus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promtu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Ioon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἀπήλαον· ἦ τοι μοῖρα Μάρψε· ἴσως λαιῇ ὑπαΐξαντι χειρὸς ἄγος ᾤρτο· istud πάμπαν, quod suis in Edd. ostendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quidquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑπάγειν suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κάλπιν. jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλιν δ' ἐκβαλὼν κόλπου e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostratus* accedat: πλήρη τῶν πέντε τὸν κόλπον ἀφανίσαι. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῷ πέντε] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ φέρειν τὸν σκύφον. *J. B.*

Ἐπὶ τῷ πέντε τεταγξῃ] *Eris a cyathis Budaeum* vertisse testatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάτεν ἔρ, ὦ χρυσέαις Ἐν αἰνοχάοις ἀέρα βαίνων Λακεδαίνοια καὶ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλόγαν λατρείαν argutum est illud ἀέρα βαίνων nam honeste catamitum & tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδῦναι & ἀναδῦναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισύβιον] Παροιμιῶν ἱστορικὰ λέξ. τῶν κισσοῦ. *Schol. Theocr. Hesych.* legit κισσύβιον, & interpretatur ποτήριον· καὶ σκύφον. *J. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύων, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putasque se hominibus ministraturum.* *J. J.*

ν. ἢ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, [a] Γανύμηδες, οὕτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε ὠφελήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἑαυτῷ, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μέλαξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ ἀφ' ὅτου τοῦτο, ὡς φῄς, ἀνήρπασάς με, καλαθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ ἀφανιῶ σε πολλάκις, καὶ καταπτύσω. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καλαφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρόσφερε τὴν ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχόησόν ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. F. b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. F.

78. Φιλῶν γὰρ ἀφανιῶ σε] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aïta cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἦ που τὸ χαρακτὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιδωσεῖ Λυδὴ ἴσον ἔχειν πότερ' ἔρωτα &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* T. H.

82. Πιόντα τὴν ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπόλαυσιν ἀφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύνασθαί τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀϊδίους, ἀϊδίων γε ἐπιτήμονας· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. T. H.

87. Μὴ προσίχεις τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis prolectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσίχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσίχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἔοικας κτᾶσθαι τὸν Ὑπερίδου βεβουλῆσθαι ὡς ἥκιστόν σοι νοῦν προσίχοιμι· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. T. H.

94. Τὸν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐγγυᾶν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ θυγατέρων ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δὶς Κατ. §. 29. Δ. Ετ. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεσθαι. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. T. H.

95. Ἦ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *F.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum nuc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

ΕΞ ὅ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ' Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀπήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τ' νῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλόπυπεις ἤδη, ἀφελὲς ἔτω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ὤμην σοὶ ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέπονθα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ' νόμῳ γαμετὴν, ὅπῃ τ' γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρον, ἢ ταῦρον γενόμενον. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναί μοί σοι κἂν ἐν γῇ μίμνοιεν· τὸ δ' Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπτης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ὑπὲρ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοεῖ δὴ τῷ λόγῳ· ἔτως ἀπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἀλεξικακούμενοι; σὺ δὲ

ε Ἡ σάτυρον] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *F.* d Ἰδαῖον] δικαῖον P. L. e Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *Alw.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *F.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πριαμίνα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρη Θυμοβόρου ζάλου κάτρα ἔχουσα νόα. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis; ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ἐπάγειν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλήν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἠγωνάρχουν δ' ἐγὼ ἐκ μητρὸς καὶ ἀπρώγμονος ὥρας πολίτου, μὴ νέους ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τῶν μὲν ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως ἐκ δικαίου τῶν ἐπ' γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναβῶν ἀπαλῆς. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲν nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκας ἐπεισάκτους clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν. Vulgo ἡμῖν omittitur. *F. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *F.* ἡμῖν abſque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

δὲ ἡ Ἥβη κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἡδίον ἢ νέκταρ. καὶ ἀλλὰ τοῦτο οἶδε διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῃ· καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἦν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν ἔπιεν, καὶ [b] αὐτὸς ἔπιες, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπαίσιο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτῆς, παίγνια τηλικοῦτον καθειμένος. πάντα ἐν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λαθάνειν.

ZEYΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον ὄντα καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδέως ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν ἐπιτρέψῃς αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μεμψῇ μοι, προλαμβάνοντι τὸ φίλημα εἶναι. HPA. παιδεραστῶν ὄντοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, οὕτως ἐκλελυμένῳ. ZEYΣ. μὴ μοι λοιδορεῖ, ὦ γεναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὗτοι γὰρ ὁ Ἡλιυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſæpe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, præbere ſoles ipſi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis eſt, Juno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utriſque oſculo ac nectare? imo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium. JUN. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit usque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *F.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *F.*

25. Ἐκτεθλιμμένῳ] Ἐκλύτῳ ἐπαλῇ, ἢ μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. *V.*

* Ἀσελγεῖ] καὶ ἀσελγεῖ *M. du Soul.* *T. H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Auferens*: ἀπολαβεῖν αὐτὴ τὸ ἀρπάζειν· sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libataque vina
Auferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *F. B.*

Ἀπολαβὼν τὸν υἱὸν] Vid. *Douſam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia*, cui demum recte reſpondet καὶ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἤδυνας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T. H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Euſtac.* ſive *Eumath.* de Iſmin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *F. B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ κεκλακτισμένος, τεθλιμμένος ἀπὸ τῶν ἡδονῶν. Θηλυδρίαι τραχαλάσαι αὐτόν. Interp. *Ariſtophan.* Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. *Heſych. Suid.* *F. B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redundaturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Junonem ſcilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ὑπερόπτην, περὶ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἰδοῦ γε ἔοικε ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T. H.*

40. Ἡδίως ταῦτα] An ἰδοὺ; *F. G.*

Ἡδίως ταῦτα &c.] Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Jupiter deſcripſiſſet Vulcani for-

mollis ; sed tempero verbis, ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia : memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, strictu ris adhuc opertum, forcipe jam modo depositio ; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem : hæc jucundiora ; nonne ? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat sympositum Deorum : Ganymedes autem demittendus iterum in Idam : mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, est Vulcanus, & digiti ejus indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutrivit : dudum ista non videbas, nec scintillæ, neque caminus avertebant te, μαλθακὸς, ἥδιον ᾗ πολεμότερος. εἰ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ὀλιγόλεον.

HPA. Εἶθε γὰ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοὶ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι ἀφ' ἑ οἰνοχόου τοῦτου ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ τ' Ἥφαιστον ἔδει τ σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ὅπ τ καμίνου ἥκοντα, ἔτι τ σπινθῆρων ἀνάπλεων, ἄρτι τ πυράγραν ἀποτιθέμενον, ᾗ ἀπ' ἐκείνων αὐτῷ τ δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τ κύλικα, ᾗ ὀλισθαινούσης φιλῆσαί μέλαξυ, ὃν ὑφ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τ ἀσβόλου καλλιθαλεμμένον τὸ πρόσωπον ; ἡδέως ταῦτα· ὑφ' ᾗ ὑφ' ὧδε πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καλαπεμπτέος αὖθις ἐς τ Ἴδην· καθαρὸς γὰ, ᾗ ῥοδοδάκτυλος, ᾗ ὀλίγα μένους ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, ᾗ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, ᾗ φιλεῖ ἥδιον ᾗ νέκταρ.

HPA. Νῦ ᾗ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, ᾗ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀναξίοι τ σῆς κύλικος, ᾗ ἀσβόλου μεστός ὄστι, ᾗ ταυτηδὶ ὁρᾷν αὐτὸν, ἐξόν τι καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

---

c Ἥδιον ταῦτα] Ἥφ. ἰδοὺ ταῦτα. Z. G. Marg. *Alii.* sed personis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

sordes & squalorem, qui Diis ministrarat, subjicitur ; ἥδιον ταῦτα. εἰ ᾗ δὲ ἐ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τ θεῶν. Contra mentem *Luciani suavia. haec sunt : adeoque multum ille pacillator cohaeret Deorum convivium.* Sed Mſ. Ἥφ. ἰδοὺ ταῦτα. Ζεὺς. εἰ ᾗ δὲ ὦδε πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. *suaviora haec sunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Juno ait suaviora haec sunt, videre obsitum fuligine Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἥδιον ταῦτα . . . .] Sic omnes impressi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum addidimus. *M. du S.*

Ἥδιον ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem : Junonis personam interponi debere, minime concedo. Vera *Luciani* manus sine dubio fuit : ἰδοὺ ταῦτα· εἰ ᾗ δὲ ; ᾗ ὦδε πολὺ &c. Jovis ea sunt falsae uxorem irridentis : *Suaviora sunt ista : nonne ? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam describit) *magis deceat sympositum Deorum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & digitis roscis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularum εἰ ᾗ δὲ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adjuvat : vid. *Aristoph.* Av. v. 612. Eccles. v. 760. saepe in *Platone.* Illud ἐκπαροινεῖς ὀργῆς apud *Xenoph.* K. Π. I. p. 6. est καλῶς οἰνοχοεῖν ᾗ συγκαμπτόμενος, κορυφῆς οἰνοχοεῖν ἐ καθαρίως ἐγχεῖν, στουδαίως ἐ εὐσχημόνως πᾶς προσενεγκεῖν ἐ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τῷ νέκταρ] Sic apud *Hesiod.* Scut. Herc. τέ σφιν πολὺ φάρμακον ἠύκομος. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Νικὼ πρὸς ἡμέτερον Γανυμήδη, ἐρᾷς Ζεῦ. *T. H.*

52. Λὰ-

μὴ ἐχὶ πίνειν παρ' αὐτῆ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, εἰδὲν ἄλλο, καμοὶ ὀφθαλμὸν τὸ ἔρωτα ζηλοτυποῦσα· εἰ δὲ ἄχθη τῷ παιδὸς ἀφαίρει δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὸ κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμώξει γὰρ, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret; at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑ.

JUNO.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. εἰ γὰρ ἦν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τῆς συμποσίου ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὑβριστὴς γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

1. IXionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio. JUN. Indignus sane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

a Δέδιθι] δεῦδι Marg. *AiW.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δῖαν τὴν * Οἰονέως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συνεκδιαιτᾶσθαι ὀργυιὰ γῆ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἤμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνον ἀλάσειν αὐτὸν καὶ λαβὼν ἰδίᾳ ‡ ἐφῷ ἀφῆκε μεταδιδοὺς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος ὁ ἀκόλαστος ὢν ἐρᾶσθαι ἔφη Ἥρας, ἣ ἀνήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείπατο τῆς φιλίας τῇ Ἥρᾳ, ἢ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὸν μὲ ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς § ὑποστόρῳ τροχῷ ¶ δήσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι μαστιζόμενον ὑπὸ λέγοντος, χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. *V.*

* Διωνέως] Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Cl. *Bernes.* Διωρέως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονέως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis soceri nomen scribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem ὅτε. *T. H.*

‡ Ἰθρῷ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διαλαθραίως, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἰφρῷ non ἰθρῷ extat. *M. du S.*

Pro ἰθρῷ *Matth. Sladus* reddiderat μισθῷ qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὶ] Eam particulam merito interposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δίφρας] Debuerat scripsisse ἐνδίφρας vel ἐφεδρίους. Paulo ante ἢ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. εἰδὲν ἄλλο, καμοὶ &c.] Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse interpretationem *Micylli*: *AEgritudine, Juno, te ipsam affligis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

ἀ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν οἷόν ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. ἀ μὴν ἀφ' τοῦτο μᾶλλον εἴποις ἂν, [b] ὅσον ἀ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν ἦν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ οἱοῦόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὃ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. ἀ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ· ὁ δὲ ἀ ἔστενε, ἀ ὑπεδάκρυε· ἀ εἶπόν τιθέσα τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει σὺν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· ἀ λαβὼν, ἐφίλει μέλαξυ, ἀ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, ἀ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. ἀ ὀκνολύ μὲ ἠδέμην λέγειν πρὸς σὲ, ἀ ᾤμην παύσασθαί ποτε μανίας ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ ἀ λόγοις ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, ἀ προκυλινδούμενον, ὀπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, ἀ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμε-

[b] Ὅσον ἀ αἰσχροῖς] ὅσων ἐ αἰσχρῶν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνδρα τον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, ἀ συμπότικόν] Vertunt : *hominem esse benignum, Juno, & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena : *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἰκανὴ μὲν , ἀγροικὸς δὲ. *Commoda quidem , ſed ruſtica* : ubi interpres; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόπις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes*, cum ſint , *inepti , decori rudes. J.G.G.*

63. Χρυσὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμπότικός τις ἐ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T. H.*

66. Ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron. J.B.*

72. Ἐπείρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare , pudiciam alicujus tentare. Pindar.* II. B, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſu, Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T. H.*

79. Ὃ δὲ] Forſan ὅτι δὲ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίων ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμέ nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ , quaſi vellet intellectum ὑβρίζειν εἰς τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμοίως ἡμῖν legeretur ὁμοίοις ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμοίως & συνίσιν ἡμῖν frequenter Ixion dicitur. *T. H.*

ἐμεθύσθη τῷ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες εὐειδέστερα κάλλη, καὶ οἷα οὐκέτι εἶδον ὅτι γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτοῦ, ἐρασθέντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὺ μὲν καὶ πάνυ ἐτός γε δεσπότης εἶ· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ὁ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἔνθα ἂν ἠγῆται σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νὴ τὸν Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμιλω ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῇ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθων ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σχαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φὴς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπεν-

inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ὑπὸ ἔρωτος] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ. Θ. XXIII. *ἀκράτων ἄρχων. J.B.*

2. Ἄγει σε ὁ φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: *ἀνὰ νόμου δὲ δίκης ἄγοιλας καὶ φέροιλες ἀπάλους Polyaen.* ad alia traducitur: *ἀγομένης δὲ φερομένης τὰ κεφαλῆς. Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι δὲ φέρουσι. *T.H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς φ. ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M. du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T.H.*

8. Αὐτῷ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T.H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M. du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: *ἐπιθυμῶν λυθῆ. καὶ κεῖνος ἀγρυπνῇ. T.H.*

23. Μὴ ἄρατον ἴκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ἄρατον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; *στασιάσωσι μὲν ἄφιλοι γὰρ μὴ ἄρας ἵκοιλο.* Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J.B.*

Μὴ ἄρατον ἴκοιτο &c.] An scribendum? *μὴ ὄνατο τοῦ ὑπὲρ ἐμ. F.G.*

Μὴ ἄρατον ἵκοιλο τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, *μὴ ἄρατον ἐκοίμιλο, nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent ta-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum: ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage: peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno: quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe: quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe: credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶκεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὥστε καταχλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ ἂν παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὄψαισιν ἴκοιτο τῆς ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμίας. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμενον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις φεισὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συμέῃ; ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα. ΖΕΥΣ. εὖδεν τοῦτο φής· ὅτε γὰρ ἡ νεφέλη πόλε Ἥρα γένοιτ' ἄν, ὅτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπαληθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καὶ ἐλθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρον εἶναι τοῦ Διός. καί που τάχα ἐρᾷν με φήσουσιν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη σοῦν. ΖΕΥΣ. ἰσχέτω, ἤν τί τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ἐσθλὴν ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς, [b] συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. ΗΡΑ. εἰ γὰρ δοκεῖ ταῦτά γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπαληθήσεται] ἐξαπατήσονται *B1. B2.* b Συμπεριενεχθήσεται] Ita recte utraque *B.* In ceteris vitioſe συμπεριενεχθήσεσθαι.

23. Ἄπαγε, μὴ ὄψαισιν] Σαφολοίσιας μὲ Ἀτθικῶς. ὄψιλε γὰρ, μὴ ὄψας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μὴ καλὰς αὐτῷ τὰ ἴτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. *V.*

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus* ὁ πάνυ Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὄψαισιν ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὄψας non ὄψαισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. X. *M. du S.*

Μὴ ὄψαισιν ἴκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam impreçandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὄψαι erant navigandi tempora; & μὴ ὄψαισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T. H.*

32. Ἐξαπαληθήσεται] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσονται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσεται· immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσεται legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina*: ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσεται· id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τετράκυκλον δίσκον vocavit, τετράκυκλον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τοῦ μ.] An ὑπὸ τῆς *F. G.*

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ. VULC.

ΕΩρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆ Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τε ὄν, καὶ ἅπασι προσγελᾷ, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποδησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐς τὴν πανουργίαν; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο καὶ νεογνὸν ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτῳ γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τόξῳ καὶ τοῖς βελέσιν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὁ μόγις ἐκ-

1. VIdistin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer est, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui Japeto sit senior, quantum ad astutiam? VULC. Eccui male facere possit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vaginā gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

2. VULC. Hæc iste recens natus, qui vix mo-

a Προσγελᾷ] προσμειδᾷ L. b Τῷ] ὦ τῷ L. c Ἐκπίτο] ἵστηι τὸ P. ἵστηι τὸ F.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praesagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. *J.C.*

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Usitatius ἐς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποδησόμενον, sic & *Xenoph.* K. Π. V. p. 76. v. 13. ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε· similem in modum φέρειν καλὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. *T.H.*

55. Ἐκπίτο] Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. *F.* ἵστηι τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἵστηι, punctum admirationis ponendum. *M.du S.*

64. Ὀξύχειρ] *Poll.* II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὴ ὥσπερ Μακάνθρῳ εἴρηται, τὸ ζῶν ἀλλ' ἐπὶ. Comicorum nomina facile persuadeat, utrosque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες· qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D — δυοῖν δὲ πᾶς Τἀλκίστοιν γύοιτο ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχησεῶς & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφαλάπταις sive praestigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θαυμάτων ὄψεις δι' ὀξυχειρίαν πλάττουσιν eandem vocat ὀξυδερκίαν τῶν χειρῶν & τὸ τάχος τῶν κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanasio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Mos. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ πρόστυχὲς μὴ ἀπτοῦσι τῇ ὀξυχειρίᾳ θηρῶντας τέχνην. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit jocoso conderе furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. *T.H.*

68. Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα· sic videtur legisse interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὑφίλκυσαν τὰ πόδε Mss. ὑφιλῶν τὸ πόδε, quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulgatum possit ferri. *J.G.G.*

Προσκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλισάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel versio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad se Cupidine.* Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Mieyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' οὐκοῦν προσύτατί μοι ἐς προκαλεῖτα. Itaque scriptis libris obediendum. Video simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo Δεῖ τοῦτο ἐχθὲς σε προσπράσσαι τὸν Ἔρωτα, ubi cum *Micyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praripere oportebat.* In Piscatore dicunt Philosophi de *Luciano*, ἴσως γὰρ ἂν οὐκ ἄλογα προκαλοῖτο, δικάζοις ἀξίων· ubi vertunt, *nam cum iste vir judicio velit experiri, haud absurde provocare videtur.* At in hac

movere se poterat in fascíis ? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. AP. Quid ergo ? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit ? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum surripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gra-

ρεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἶσι, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἦ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν μὲν λαβίδα οὐχ ὁρῶ. ΑΠ ἀλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους. ΗΦΑΙ. ἔστως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη γομφία, καὶ ὀπίτροχα. ὁ δὲ καὶ ἀφηκοντίζειν ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὴν Ἐρώτα καλλεπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὸ πόδε· εἶτα μέλαξυ ἐπαινέμενος, τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπηξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βρύ-

d Ὑφίλκων] ὑφιλῶν G. L. *f.* e Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *F. f.* In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εἰσάδις· Ὀλυσσ. T. λόγος ἐστὶ, φασὶ, τῆς Ἑρμοῦ, ὡς γενιτὸς συγκλαπῆναι τὴν κλεπτικὴν, ὡς ἡ μητρὸς Μαίας συναισθομένης, ὡς ἤθελεν ἐκεῖνη, ὑφιλόμβρος τὰ ἐνδυθέντα ἔκρυψεν. G.

67. Ἤδη γομφία] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπαστικά. † τὸ ὀπίτροχα, ἐπιγεγραμμένα τοιχεῖα. *V.*

* Εἰσάδις] *P.* 1870. v. 54. ᾧ (Ἑρμῇ) λόγοι ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκλαπῆναι τὴν κλεπτοσύνην, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλαμβανούσης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφιλόμενος τὰ ἐνδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλαμβάνουσα recte scribitur. *T. H.*

† Τὸ] *M. du Soul* τὸ δὲ ὀπίτροχα. *T. H.*

hac loquutione vix est differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestiæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. *J. G.*

Προσκαλεσάμενος] Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλεσάμενος adstipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor* I. p. 57. Τὸ ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προσκαλεῖτο· recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προὐκαλ. *T. H.*

70. Ὑφίλκων] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. *J. M. duo S.* Ὑφίλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuetur καλλεπάλαισεν· luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσφύειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *subducere pedes Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφίλκειν, ὑποσφύειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret.* Quum probata fuerit haec potestas in ἀφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quasi pedes illi surripuerit*, mallem Viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat *Senecae*, *pedes abstulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. *T. H.*

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *J. B.*

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & *J.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manu auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam sacpius ἔρχεσθαι ἐπί τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi jam omissum in *Al.* & *Hagenoensi Francianus* tamen

ρύτερ@ ὁ κεραυνὸς ἦν, ἢ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καὶ κεῖνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τ παῖδα φῄς. ΑΠ. εἰ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, sed & jam musicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Justinam* revocavit dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia subjicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M. du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Is. Voss.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι sunt *aeren fila* protensa juxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde Interpres vertit *calames*: nam calami pulsati non resonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην ἅμα τε πρῶτα εὗρεν ὀργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις δ' ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς, καὶ ἐντεινάμεν@ ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδὸν πάνυ γλαφυρὸν, ἅ Ἥφαιστ. In editione Salmuriensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto jugo, deinde calamis infixis, & subjecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim observavit maximus *Scaliger* ad *Manilium:* sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καμπύσατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθείς, verum erat, si καλάμους scripsisset *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mf. κολλάβους. *Κόλλαβοι* sunt *paxilli*, vel *claviculae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyss. Φ. dicuntur κόλοπες

Ῥηΐδιος ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit novae clavicula fides.

Ubi *Eustathius*: κόλοψ ὁ τῶν ὄπισθε κόλλαβ@, δι' ὧν τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ ὅτω φασὶ λαγόβολον, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τ πρὸς τραχήλῳ τ βοῶν, ἴσως δ' ὅτι ἐ τ αἰῶν quaere ibi plura. Vides ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸν vero, sive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subjiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur, ut erudite *Scaliger* ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recensent inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶτα οἷα κρανίῳ ἐλάφου γυμνῷ τ σαρκῶν. καὶ τὰ μὲ κέρατα πήχεις ἅσπερ ἦσαν ζυγώσας ὁ αὐτὰ, καὶ ἐπέψας τὰ νεῦρα, εἶθ' κόλλαπι ἐφηρμόσας, ἁρμονίδιόν τι καὶ ἀστραβὲς. Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum jugum adjecisset, & fides alligasset, quas non fideliter tendebat, agreste quiddam & absonum canebat:* legendum autem οἷα, *solummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλοπα dici, qui dicitur κόλλαβ@ in dialogo superiore. Cranium cervi erat πυκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πήχεις sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendose pro μαγάδας & κολλάβους. Ita *Mosch.* in sua constructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat sensui quam usitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mf. & Schol. quamque ego etiam ex Mf. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem hujus lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis *Gravii* notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Observandum denique Nostro κόλλοπας τ κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M. du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμ@ olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset *Lucianus*, scribendum fuerat κάλαμον ἐμ-

4. ΑΡ. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenſ-

ΑΠ. Χελώνιον τι νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα * κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμε-

* Κολλάβους] κολάμους priores Edd. κολλάβους P. κολάβους Schol. καλλάβους G.L. Margo *Alw.* ubi & μαγάλα pro μαγάδιον.

79. Χελώνιον] Τοῦτον μάμυκτρας καὶ Νάκασφος ὁ τοὺς Ἀλεξιφαρμάκους. G.

81. Κολλάβους] Τὰ τῆς χορδῆς ἐπιτόνια. *V.*

82. Καὶ † μαγάδιον] ‡ Σαὶς τέμνομαι, ὑπόνομος, δέχομαι ὑφ' ἑαυτῇ τὰς τῆς κιθάρας νόμας. *V.*

* Ἀλεξιφαρμάκους] v. 557. *T.H.*

† Μαγάδιον] *L.* μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. *M. du S.*

‡ Σαὶς τεμνομ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ. in Μαγάδι, quem nec *Luciani* locus praeteriit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T.H.*

ἐμπήξας. *Otto* quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe κολάμους ἐμπήξας: *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur*: ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλοπος· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri κολάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. Ερ. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλότας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ οἱ μὲ ἄλλοι Δῶλιον λέγουσι, ὁ Φρυνίχ Ἰπποκλείδην οὐ φησὶν ὀρθῶς λέγειν κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς τῶν χορδῶν περιγραφὰς παρέχοντας ἐν βασανιζούσαις ἐπὶ τὰ κολλόπων τροχίσκους plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβος tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκκολλαβίσαιμι, ἐκλαμπύνω, ἐκφρονίσαιμι· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι καὶ τὴν τῶν κολλάβων ἁρμονίαν σύμμετρον ἀπεργαζόμενος haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δύνα δὲ κόλλαβοι, εἴτουν πασσάλισκοι ὧν ἐπὶ τῷ πήχει τῷ ψαλτηρίου γραφόμενοι ἑτοιμόν τι τὴν χορδὴν ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκκολλάπτω. Κερόβαλα vocabantur, ut Idem docet, οἱ οὐ τοῖς ἀρχαίοις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κεράβαλα, κόλλαβοι δημώδεις· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Gravius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδιος autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Groſium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inducta, ſubigi ſe patiatur ac molliri. *T.H.*

82. Μαγάδιον] Μαγάνις ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἔστιν

ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκῶντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ὁ παῖ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ φιλεργίας ἄχρι καὶ ἀδὺ κατίοι, κλέψων τι καὶκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεω δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ ποιητὴν θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸ μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι πολυχρόνιον αὐτὴν, εἴ που ὡς φῆς εὑρεθείη καὶ τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi inviderim, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

VULCANI ET JOVIS.

Η Φ Α Ι.

Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸ πέλεκυν ὀξύτα-

V U L C.

Quid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρόν] Ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἴμερτον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν· τοῦτο σημαίνει τὸ γλαφυρόν. *V.*

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Died. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Καὶμὲ . . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπλεω] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, præterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum præferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orce
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orce
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E. 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἰ μέμνησαι] Longoliani exemplaris ἢ μέμνησας corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te *jubente*? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ ἡ λίθος δέοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφτεμεῖν.
ΖΕΥΣ. ἔγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου
τὴν κεφαλὴν εἰς δύο καλενεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ
μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόστατε δ' ὧν τἀληθές,
ὅτῳ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆ-
ναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ὃ νῦν
πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ
καθικνεῖσθαι πάντι τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μου τὸν ἐγ-
κέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ,
μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ἀξυὸς γὰρ ὁ πέλεκυς
ὅδε, καὶ οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατ' Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μέν, καλοίσω δέ· [d] τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ὅπου πρατόπεδον, καὶ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ,

[a] Μιᾷ πλ. ἀφτεμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφτεμοῦς] γρ. ἀφελόψαι. |. λίθον |. ἀφτεμοῦς. [b] Εἰ μέμηνα] ἢ μέμηνας. L. [c] Ἀναιμωτὶ] ἀναιμοτὶ F. & veteriores Edd. in margine *AIW.* notatur ἀνιμωτὶ. Aldus. [d] Τί γὰρ χρὴ π.] τί γὰρ ἄ χρὴ. Marg. *AIW.* [e] Ὑπὸ τὴν μήνιγγα] Schol. *V.* τῇ μήνιγγι.

11. Τὴν Εἰλιθυίαν] Ἡ τῶν τικτουσῶν θεὰ. *V.*

18. Ὑπὸ τῇ μήνιγγι] Τὸ ἐγκεφάλου ὑμῖν. *V.*

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. *T.H.*

12. Μαιώσεταί σε] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. *E.L.*

14. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ ἄ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem *AIW. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente:* usitatae loquendi formulae; τί ἄ ποιεῖν; τί ἄ φύγοιμι ἢ λέγειν; τί ἄ πάσχειν; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis facias?* id est, *frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, τί γὰρ ἂν πάθοι τις; Θ. Κρ. §. 9. *T.H.*

15. Κόρη ἔνοπλος] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam *Metin* qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moschopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενὴς dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est,

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc & *Lucianus* ridet. *G.C.*

δᾷ, ᾗ πυῤῥιχίζει, ᾗ † ἀσπίδα τινάσσει, ᾗ τὸ δόρυ πάλλει, ᾗ ἐνθουσιᾷ· ᾗ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ ᾗ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ὡς βραχεῖ· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τῦτο ἡ κόρυς. ὅστε, ὦ Ζεῦ, μαίσῤῥά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γᾶν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τῦτ' ἐβυλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· ᾗ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἴ σοι ῥᾴδιον, ἕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐναπλῶ ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτῷ] Ἤδη κατὰ γάμους κοσμούσαν. *V.* συνάψας μοι αὐτήν. *V.*

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζει ὀρχοῦντας hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Graeciſmi. *T. H.*

21. Πυῤῥιχίζει] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrhus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad Π. Β, 127. inter alia non protrita: ὁ δ' Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸ ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆ (Ἀθηνᾷ) πυῤῥιχίζουσι· ὑπ' αὐτῆ non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾷ τὸ ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλησάσῃ, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὸν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, διὰ μικρὸν ἐκπρέπειαν ἔσαν, ἡ χρόα τῷ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾷν, καταπληκτικὸν, ἔμπυρον ἐκ φοβερᾶν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς ἐκ καταπληκτικῆς ὄψεως ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὸν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα διὰ μικρᾶν ἐκπρέπειαν ἔσαν ἡ χρόα τῷ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῷ κράνει ὀφῶσα, ξὺν ἀῤῥωστῷ τι τῷ ἤθει τὸν παρεῖον ἐπιφοινίττουσα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ὅλη στρατιῶτις πλὴν τῷ προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους ἔχει videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένον ἰδιῶτ κόρης ἐξεστράπτει τὴν κεφαλὴν ἐ ταύτῃ καλλωπισμῷ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τι τρίφυται μήνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον ἕτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes ἕτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

N E P T. Π Ο Σ.

Estne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. ὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί. ΠΟΣ. συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἄρτιως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέ-

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi gravior menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δέ ὁ τὰ γενήσεως ἐνέστη χρόνος, πελέκωτε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἡ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, ὑπὸ Ἡφαίστου, οὐκ ἀφρονῶς ἐπὶ πολλοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέβαρε. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Πελασγιῶται λέγουσι ῥῆξαι τὸν τοῦ Διὸς κεφαλὸν, ὅτι Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὸν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν οὐκ ἀπὸ κεφαλῆς Ὅπλοις λωμαπορρῶν χαλκέοις ἄνθος ἰδυῖαν, apud *Eracl.* in Tim. Plat. I. p. 51. T. H.

32. Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὸν νόμῳ γαμετὸν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσος τις ἐστὶ φυτάνιμον ἄρμα λαχοῦσα
Ἰδμὼν ὁμοῦ ἐς πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα:
Ἐνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. J. B.

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vide Ἑρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδμήτα θυρᾶς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιθύμει ἀδμήτα. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Noster*: in Herc. Fur. v. 318.—ἄλλως δέ, ἀδμήτου ἔσω' ἰρᾶς. T. H.

36. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiasten Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τῷ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. T. H.

τέτοκεν ἐκεῖνο; ἐκ τίνος; ἐκεῖν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσπερ ἡ Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ ἡ κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἴσως· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ σπλαχθῆ τὸ σῶμα. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. κομψὰ, εἰ καὶ δόξειεν εἶναί σοι δοκεῖ. ἦλθε μὲν γὰρ Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῆς καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ οἶκος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναταμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀναιρούμενα ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπλαμνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐνέθηκεν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ τὸν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν δὲ πῶς τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. εἰς τὴν Νύσαν ἀπενεχθὲν

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis: at quænam est Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Juno (nosti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, perscisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum

[a] Ἐπεσήμαινεν] ἐπεσήμηνεν P. J. Marg. Alw.

46. Οὐκοῦν] G. Budaeus C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato scripsisset, ἔχων ἐλελ. addit: *Sed in hoc posteriore* ἐκοῦν *mihi legendum videtur* ἀπεσημάνης. Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. T. H.

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπεσήμηνεν legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτῇ ἡ γαστήρ. T. H.

51. Τοκάδα τὴν κεφαλήν] Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκὰς κύων apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοκάδα Τὸν Διογόνου Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Thes. Τοκὰς λέαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 21. T. H.

52. Ἐκ τοῦ μηροῦ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hisce verbis exprimere, יצא מירכו, *egressus est ex ejus femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שמלה, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos sonat. J. C.

Ἐκ τοῦ μηροῦ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Hesiodi* Theog. v. 940. T. H.

61. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. J. B.

67. Ἔμβρυον ἐπλαμνιαῖον] Consentit *Cornut*: de Nat. D. c. II. Ἔτεκε δὲ ὁ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπλαμνιαῖον ὡσεὶ τὴν Σεμέλης· pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas solas ὀκτάμηνα τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla sit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo *Lucianus* instruxit: plures alibi, & quidem valde dissitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Σμίκρος μὲν Διονύσος, ἐν ὁ Δρομάνα πιφύσκει Ζεὺς ὑπατος μεγάλων ἐκ

tum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomine. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέφειν, Διόνυσον ἐπονομαθέντα. ΠΟΣ. ἐκεῖνα ἀμφότερα, ὦ Διονύσου τούτου ἡ μήτηρ καὶ πατὴρ ὅδε ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐγὼν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἄλλα ποιήσων, ᵇ ὅσ' ἂν νομίζῃ, ὥσπερ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

MERC.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

ΕΡΜ.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μέλαξυ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σὲ μακρῷ σαυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις ἀγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβεβαίκειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κἀτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι αἱ νύκτα. ΗΛ. ὦ

ᵇ Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo *Alii.* ἃ Παραγγίλλων] Priores Edd. παραγγιλῶν. Sola *F.* παραγγίλων.

ἐκγεγονέδα Διὸς λόγας quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat didiciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνου σ', οἱ δ' Ἰσμάρου ἐνιπεύσειν Φασὶν, οἱ δὲ Νάξου, θέσαν γόνον Εἰραφιώτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πόλεμον βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit *G. Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκοντον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἔτυ Δρακάνοιο λιχαίνον ἀμφὶ κολώνῃ Πηχεῖ πολυσθενέι λαβὼν Μαιάδος Ἑρμῆς Ἠιόθεν πεπότηλο — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύσσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ. Theog.* 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγιλῶν] Flor. παραγγίλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit παραγγίλλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint παραγγιλῶν· quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: κατὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγίλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγιλῶν· tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγίλων. *T. H.*

πῶ δὲ ᾖς ἐκεῖ, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; EP. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεσμεν. ΗΛ. ἐρᾷν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; EP. εὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ὅτε ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος b παρὰ τὴν Ῥέαν ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσὶν γυναιξὶν ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεῖς μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ὀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ c μένουσαν ἓξ τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκότει. d τοιαῦτα ἀπολαύσουσι τοῦ Διὸς ἐρῶντος, καθεδοῦνται δὲ μεμνημένοι, ἕως ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρᾷ τῷ ζόφῳ. EP.

Ille autem ubi est, aut unde missus tu? ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (sumus autem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miseræ mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Jovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea est in L. J. Pro ἐσμὲν Margo A1W. ἐσμέν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae περὶ. H. Stephan. Thes. T. II. p. 293. etiam ποθέ. c Μένουσαν] Sic scribitur in A. P. L. J. V2. Marg. A1W. Ceterae μὴ οὖσαν. d Τοιαῦτα] τοιούτων P. L.

3. Αὐτοὶ γὰρ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρᾷν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae sunt personae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Jovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus. Et una nox non sufficit?* subjicit ille. Patet τὰ, ἰφῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas; EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεσμεν. ἐρᾷν αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. *J. J.* Ἐρᾷν αὐτῆς Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Jupiter, statim ac cum fœmina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit si Mercurio tribuatur. *M. du S.*

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. *J.* μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34. & Ὀιχ. c. 4. *Xenoph.* Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μή. & *Plat.* Ed. Pas. p. 142. B. *M. du S.*

Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν] Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum uruntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. *Aristoph.* Acharn. v. 503. Thesmoph. v. 479. *Plato* de LL. VIII. p. 910. E. *Philostr.* V. A. T. VI. p. 271. Μίλητόν φησι δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὦ Τιτανῦ, γεγόναμεν de V. S. II. p. 618. v. 36. πάνυ ἐπιδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *solus*, *sejunctus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit Interpretes: *Theocr.* Eid. IV, 15. — αὐτὸν λίπητε Τῶτα — XXVI, 2. — αὐταὶ ἰοῦσαι, *solae, sine virorum comitatu:* hoc si *D. Heinsio*, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promtu, verissimam lectionem non iuisset Eid. XVIII, 12. *Philostr.* de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐκαθήμεθα ἐσκληκότες οἱ μὲ παῖδες ἐ οἱ παιδαγωγοὶ μόνοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοῦ. Ita sumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitiſſe noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ὑπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ καὶ ταῦτα οἷς ὁ Ζεὺς [e] ἐπέστειλε, τὴν μὲν σελήνην βραδαίνειν, τὸν δὲ Ὕπνον μὴ [f] ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσουσι μακρὰν ἔτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

VEN.

1. QUid iſta, Luna, dicunt facere te? quum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via? LUN. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa. VEN. Hem: ille inſolenter injurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſignavit, nunc in Idam deducens Anchiſæ Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem quum & Proſerpinæ amabilem fecit,

ΑΦΡΟ.

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπόταν ἐν τῇ Καρίαν γένῃ, ἐφ' ἅρμα μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ

e Ἐπέστειλε] Ita G. L. J. P2. Marg. Α1W. In reliquis Edd. ἐπέστελε. f Ἀνιέναι] In aliis ſcribi ἀνεῖναι notatur a Schol. V.

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. V.

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipſe: Serv. ad AEn. VIII, 682. apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſe (Agrippa) ſuperavit. Vid. J. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Uſ. Ἀντίκρυς. II. p. 513. C. A. Dukerum ad Thucyd. III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. T. H.

4. Παρὰ] Mendoſe hic in plerisque περί. Fl. J. S. & A. recte παρά. V. Διὰ c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα ἀπέκαστον γιγνόμενον παρ' ἡμῶν. Et. Δ. X. abſque præpoſitione uſurpat ἀπέκοιτον. M. du S.

5. Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, σωπᾶν, καυνᾶν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino ſolere. J. B.

12. Μὴν ἔσαν] Male Angl. μόνον. Nullus enim ſenſus eſſet. J. B.

Μόνον] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. J. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ἔσαν. quod vel ſine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. M. du S.

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mſ. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quæ Jupiter mihi mandavit. J. G. G.

Ἐπέστειλε] Genuina lectio, quam præter Mſ. Gr. habent etiam L. & Ed. J. vulgatæ ἀπ— mendoſe. M. du S.

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat Lyſidis Epiſtolam in fine: φασὶ δ' ὅτι ὁ Δαμὼ διώκουσα Βισαλία τὴν ἑαυτῆς θυγατρὶ τὸν αὐτὸν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλω ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπιστομίσαντα ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί. Heſych. Vid. Stanl. ad AEſchyl. P. V. v. 3. T. H.

31. Ἐμοὶ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα] Ariſtaen. I. Ep. 8. τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide Joſ. Mercer. T. H.

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. F. G.

Ἀσσύριον] Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba haec ſaepe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re Bion, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. J. C.

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter Alciphr. I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν ἀνεψύχεις, μό-

ἐξ ἡμισείας ἀφεῖλετό με τὴν ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν, ἀφαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἁπάντων.

ἈΤΑΞ. εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; ὑπαραμύθιον γὰρ ἔστω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τὰ πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τοῦ χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] θελκτικωτάτη· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καθίσασα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαράχθείη· οἶσθα· τί ἂν οὖν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

ex dimidia parte mihi ſubripuit meos amores. Atque adeo ſæpe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe ejus arcus & pharetram, imo etiam circumciſuram alas: quin jam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in præſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur. LUN. Mihi quidem ſane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando ſubjecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummisque pedum digitis innixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quæ conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *A1W.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περικεκλασμένη] ἐπικεκλασμένη L.

μήπου καθαλιφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ᾠδηλάθῃ ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T. H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiaſten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proſerpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æſc. Dixerunt ad illud *Perſ.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. &. L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενον] Defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noſter* alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένους· *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σοὶ πίτλους ἁπαλὸν νάκος ἤνιδε βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, *Perſ.* ſic ὄμμα κεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶσθα τί ἂν οὖν] Nullae Edd. poſt οἶσθα diſtinctionem habent, niſi quod in V2. ἐκλαραχθείη, οἶσθα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit cauſa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Caſaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quae diſcrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινα *Kuſterus* obſervat ad *Ariſtoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura ſunt, quae cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*, V. *Julian.* Or. V. & *Salluſt.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄτλη] De nomine hujus non adeo conſentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄτλιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄτλις. *Lucianus* neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττιν, niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis *Pauſanias*. *E. L.*

Ἄττη] In varia abeunt Codd. Ἄτλης hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄτλι, uti recte etiam in Ἰναχ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττιν habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Proſ. *J. B.*

76. Πῆχυν] *Eraſmus* vertens, *penem enſe deſecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. §. 50. τάμνων.

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN. Ο Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam jam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adsumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint & ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ. Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ἐ τὰ ὀ τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τὺς ἀνθρώπυς ἀναπείθεις καθ' αὑτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ ϗ τὰ ὀ τῷ ὑρανῷ· ὃς τ μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ ᾧ καιρῷ δοκῇ· τ Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ ᾧ ὑρανᾶ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τ ἱππασίας. ἃ μ γὰ ἐς ἐμὲ τ μητέρα ὑβρίζεις, θαῤῥῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, ϗ τ Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, ϗ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, ϗ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· ϗ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, ϗ ζεύξαμένη τὺς λέοντας, περιελαύνουσα ϗ τὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικὺς ϗ αὐτὺς ὄντας, ἄνω ϗ κάτω τ Ἴδην περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῷ, τέμνει ξίφει τὸν πῆχυ, ὁ δὲ, ἀνεὶς τ κόμην, ἴεται μεμηνὼς ἀγὰ τ ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus invenisset αὐλὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἴσχοντας ἐπιτηδείως, triplex tibiarum fuit genus, Doriæ, Lydiæ, Phrygiæ, ut ostendit *Pausan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς Ἑλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀγκῶνιον, *aduncum cornu & reflexum*, teste *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύποιν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τριχορῖ ῥυθμῷ, ἅτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰ ὁ τόνος, παρ' ὃ ϗ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀσυλλογοῦν τῷ τ σαλπίγγων κώδωνι. IV. p. 185. A. Scio nihil absurdi commissurum, qui τρίχορον ῥυθμὸν exposuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poëtae verba in jambos, ut per metri legem τριχορῖ ῥυθμῷ sollicitare non sit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρίχορῖ ῥυθμῷ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρίχορῖ πώγωνι quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Aristid. Quintil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: ϗ τ κερασφόρον αὐλὸν ἀπὸ ψαλίδος αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μηνοειδεῖ τὸ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, ϗ βαρύτονον ἐπίσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τόνον λέγ. φασὶ Φρύγιον ἀπὸ τ ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἕτερον, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας sive *cornu*: Latini quidem frequentissime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem, *Reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit

ὁ δὲ, ὑπορομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὑπικλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· ἢ ἄλως, δόρυβος ἢ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σε κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἐκμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ ἢ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ ἢ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. ἢ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, ἢ τὴν κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, ἢ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, ἐκλιχμησάμενοι ἀποδίδοσί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, ποτὲ δὲν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῷ

alius bombum excitat pulſo tympano, aut increpat cymbalo: & in ſumma, tumultus furorisque in Ida omnia ſunt plena. Pertimeſco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quæ te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis ſuæ compos jubeat Corybantas comprehenſum te diſcerpere, aut leonibus objicere: iſta timeo in periculo te verſantem videns.

2. CUP. Bono eſto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipſis jam familiaris ſum, & ſæpe conſcenſis eorum tergis, prehenſaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes reſtituunt: de ipſa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adverſum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, ſi oſtendam pulcra, qualia ſunt? vosmet autem ipſæ deſiderio tenemini pul-

rit in, *revoante*, *revocante*, obſcurum non eſt. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, ſed *ἀναπόστα*, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adſcripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus verſiculi ſcripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus eſt *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 228. haud ſcio an alios, me certe adſtipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quæ ſcripſit *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem ſtrepitu cymbaliſtarum & tympaniſtarum & cheraularum. Cheraularum* a *Salmaſio* reſtitutum Pl. Ex. p. 87. A. veriſſime, ut collatus hic ipſe *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a ſaltantibus pulſabatur; cujus ſonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit inſtrumentum conſtans duobus hemiſphaeriis æneis & concavis, quae collidebantur, & quorum ſonitus voce κτύπος commode deſcribitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum ſi hic nihil eſt otioſe poſitum, & plane κίβδηλον. Mea quidem ſententia ſcripſerat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro ſpuriis habeo, quæ mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, ſi mavis, τι τοιοῦτο, ejectis, quae ſenſum inutiliter onerant, legendum eſſe *J. Jonſio* prorſus adſentior. Ἀ-

κοσμιώτερα notat *H. Stephan.* in Theſ. T. II. p. 769. *aliquando capi pro ſimplici μαίνεσθαι, & ſignificare*, furere, inſanire, *vel*, vehementer inſanire, vehementi furore eſſe percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἐκμανεῖσα, *furore percita*, ἐκμανεῖσα. Secutus eſt eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem verſa Rhea, aut magis etiam ſui compos ſanaque menti reſtituta, te diſcerpi jubeat a Corybantibus*, quam ſi contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ ſcribas, an ἐν αὑτῇ vel ἑαυτῇ, nihil intereſt; haec enim frequentiſſime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα σὺ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶν. *T. H.*

83. Ἀπομανεῖσα] Id eſt, μανεῖσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὑτῇ, id eſt, ἐν ἑαυτῇ, *ſana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine ſuo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, ſed & cum Deis; quin quod ipſam quoque Rheam vetulam fecerit παιδιᾶς, & amore inſanientem cum inſanientibus Corybantibus diſcurrere. Propterea ait ſe vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore perſiſtat, immittat in eum Corybantes, a quibus diſcerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae poſui, verborum ſenſum eſſe puto; atque adeo videri poſſit excidiſſe τὸ, μανίᾳ, ut ſit, ἔστι δὲ αὐτῇ μανίᾳ ὄσα. At ubi diligentius verba conſidero, eſt elegans ellipſis τῇ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἐκμανεῖσα relinquitur ſubaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ ὀκτέρους ἂν σὺ τούσους κρατῇ, ἢ ἀμαύσους ὡς ἔχεις τὰς φίλους, αὖ-

pulcrorum : eorum ergo ne me infimuletis : hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ΑΦ. Θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾷν, μήτε σὲ τοῦ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σέ; ΑΦΡΟ. Κἀς δεινὸς εἶ, ᾧ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησο μου ποτὲ τῆς λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

JUP.

1. CEssate, Æsculapi & Hercules, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, istum veneficum supra me accumbere? ÆSC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΤΣ.

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. καταπεπτὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῆς συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τοῦτόν τὸν φαρμακέα προκαλαχλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. καὶ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a Ἢ] ἢ L.

αὐτός τε νικήσειν ἔφασκε καὶ τὸν αὐτοῦ ἀναιρήσειν, κάλλιστον ἀγῶνα & στεφανίτην ἀγωνισάμενον. Et hic subaudiendum *vidit*. quasi esset, *αὐτός τε νικήσειν ἔφασκε καὶ τὸν αὐτοῦ νικῆσαι ἀναιρήσειν. Ac quicunque in iis superior fore, ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo certe certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud *Euripidem* in Phœnissiis vs. 11.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην μὲν τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater imposuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Historia lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiastes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὀνομάζεται. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum *Livium* eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. *J.J.*

93. Λάτη . . . . ἐκάθη] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his similia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus venisti.* Petron. *J.B.*

95. Ἐν τῇ Ἄτῃ] Ἀτῇ *Flor.* supra tamen Ἄτῃ satis apparet Ἀτῇ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec Editio fuit expressa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentissime solent Ἄττιδος, Ἄττιδι· nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani*. *Phot.* Ep. 49. Τῇ Ἄττιδι μὲν οὖν ἀναφέρουσι, Γάλλων καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus ulitatum: de Dea Syr. §. 15. *Festus Diaconi* in *Italia*. *Nicand.* Alexiph. v. 8. — ὀργυίῃσιν Ἄττεω ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἔρωτ. p. 756. C. Ἄττει καὶ Ἀδωνάδι. neque aliter *Pausan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, *Damasc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Hesychius* ut propriam videtur adsignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Attyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Thes. in Ἄττης, *Salmas.* ad *Solin.* p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio teneremini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione *Luciano* restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. *T.H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus sum ad Petron. *Pharmace responde*: sic Θ. Κρ. c. 10. *J.B.*

Ibid. Προκατακλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *supra me accumbere.* Postea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *superiore* *J.C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEsculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἀ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ἐστὶν ἔτι, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετέλαβες; ΑΣΚ. Ἐπιλέλησαι γὰρ ἄρα σὺ, ὦ Ἡράκλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καλαφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. Ἄκων ἴσα καὶ ὁμοια βεβίωκα ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καλαγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τοὺς φαρμάκων, ἀνδρώδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύμα-

Jupiter fulmine percuſſit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Jovis ſum filius, tantosque labores ſuſcepi expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injurioſos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris. 2. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flam-

mæ

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης, φιλοκερδής. *V.*

* Ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, κλοπὸς, ὀχλαγωγὸς ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. Priora ſumſit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτης & φιλοκερδὴς, quemadmodum in noſtro *Schol.* contra quod apud eum praecedit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem praetermiſit *Kuſterus*, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, οἵαν ἐκεῖνοι ἐθηράτο, πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυτομίαν· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, verisque medicis exoſum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ιερ. νουσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. *T. H.*

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνίστησι, pro ἀνίστη, τὰς Φιτειάδας pro τὰς Φοινίσσας, aut, quod prave reposuit *Barneſius*, τὰς Φοινίσσας τὰς Προίτου θυγατέρας pro τὰς Κρεσίου θ· quas emendationes facile praeſtabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyaſi*: quod quum *Schottum* praeteriret, male verſatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀναβιῶναι & Αἴσωπος. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. *Eratoſth.* Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe *Hygin.* in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας & ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετῶν φλιχθεὶς ἔλειτο. Quid ſpectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας, ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν & μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἤσκει. Mox ἐκεῖνοι *Graevii* ſi fuerat a vetuſtis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus: nunc ἄκουν cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. *T. H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noſter*, Περ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur ſcribendum: οὐκ ἄν ἴσα καὶ ὅμοια βιῶναι ἡμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita?* *J. G. G.*

Οὔκουν] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ ſectæ Deus præſes Hercules. *J. B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua verſus citat Interp. *Apollon.* Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Æſculapius, Agyrtæ dicuntur. *J. B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T. H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magiſtrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Περ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. c. 8. ubi hæc verba reperies: τοὺς μὲν ξωτριβέντας, τοὺς δὲ μὴ πάμπαν διαφθαρέντας. Aut peccaſſe dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magiſtrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τῷ σώματι] Credo veram eſſe Thomae lectionem in Διέφθορεν. Etiamſi *Lucianus* carpat illum uſum τῷ διέφθορα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὸ σῶμα

mæ vestigia sanavi, quando nuper huc adscendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim sublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipse mederi tibi possit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν ᵃ διεφθαρμένῳ τὸ σῶμα, τ χιτῶνι, ᾗ μὴ τοῦτο, τ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ ᾗ μηδὲν ἄλλο, ὅτι ἐδήλωσα ὥσπερ σὺ, ὅτι ἔξαιτον ἔρια ἐφ Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, ᾗ ταινιούμενος ὑπὸ τ Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα ᾗ τ γυναῖκα. HPA. εἰ μὴ ταύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἶσῃ, ὡς ὦ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ῥάμβος σὲ, ῥίψω ὀπὶ κεφαλὴν ἐκ τ ὑραγ῀, ὥστε μηδὲ † Παίηονα ἰάσασθαί σε, τὰ

a Διεφθαρμένῳ τῷ σώματι] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα ᾗ † τὴν γυναῖκα] ‡ Μεγάραν· τέκνα τῷ Ἡρακλέους, Ὀνίτης, Θερίμαχος, Δημοκόων & Κρεοντιάδης. *V.*

† Τὴν γυναῖκα] *Megaram*] Haec ita distinxi, ut nomen uxoris Scholium sit. *M. du S.*

‡ *Megaram*] Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam *Matth. Sladus*: in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & Μεγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane *Diodor. Siculus*, cujus, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τιλίσας τὰς ὀφρῦς τὴν μὲν ἑαυτῷ γαμετὴν Μεγάραν συνῴκισεν Ἰολάῃ, διὰ τὴν αὐτῆς τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτεύσαντι τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιΐαν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἱστοροῦσιν Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μόνον, οἱδέ τι ὁμοίως τοῖς ἐκ τῶν θρύλων λέγοντες, ὁ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Παυσανίας ἐν τοῖς Ἔπεσιν ἱστόρησαν, teste *Pausan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poëtarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. τούτων γυναῖκα ἴσχυε Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀποκτείναντα αὐτὸ χρόνον, ἀπὸ παίδων τε ἐσχηκότα τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὸν ἀγάμους (malim ἀγόμους) ἐπὶ τοῖς ἀμείνοσι τῶν θνήτων. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset *Scholiastes Nestor*; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum signans, quod nec *Seneca* fecit: ergo citandus est *Apollodor.* II. p. 107. qui nos docet: ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θερίμαχος, Κρεοντιάδης, Δεικόων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκόων. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat vero a male sedulis correctoribus non raro migrare jussum in τῷ σώματι: ista labes mentem corrupit sententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερὰ μάλιστα τροφῆς ἡ ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν ἀφαιρεμένην κακῶς. *Arcerium* hic nihil vidisse satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνι] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδηλώσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιήσεται] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιήσεται ὑπὸ τ Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Crefollius* Th. Rhet. V. c. 6: ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Casaubono* egregie fuerat illustratus ad *Sueton.* August. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ † Παίηονα &c.] Quo spectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica: nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quasi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcumque dentibus modo tetigerit, cum exspirare necesse est, Οὐδ' ἢν Παίηων, εἰ μοι θάμις ἀμφι-

τὸ κρανίον συνῤῥιφέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθέ, φημι, ὦ μὴ διαπαράττεσθε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῶν συμποσίων· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλεις, προκαλακλινεσθαί σοι τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε τὸν πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυσχεῶ ὀλίγα τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὴν ξυνουσίαν] Τὴν * εὐωχίαν. *V.*

* Εὐωχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* εὐωχίας. *T.H.*

φαδὸν εἰπεῖν, Φαμμάκην — quem locum commode protulit *L. Bos* Obſ. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T.H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philoſtr.* Imag. p. 798. Vetuſtiores Edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque ſolus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philoſtratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meurſio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hiſt. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. ſcriptura, cognoſcere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meurſii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non ſine ratione dolorem amiſſi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipſe ſimili plane caſu Crocum, delicias ſuas, extinctum luxerat, verſum etiam in odoratum ſui nominis frutticem. Vid. *Galen.* περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀναδύου, ſive dolorem ſedantis, compoſitionem deſcripſit, interpretatur: meminit etiam *Auſon.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flectit ab inviſo morientia lumina diſco Oebalius Phœbi culpa doloreque puer. Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (in*quam* malebat *D. Heinſius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet ſermonem fuiſſe de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocoſe negat unquam ſe cum Hyacintho comparaſſe. *T.H.*

54. Λόγου] Sola Ed. *J.* hic τρόπου habet. Reliquæ & ipſa *Coll.* λόγου, quod ut non infrequens ſervavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνίμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis eſſe ἀναπόλουτον, quod plane tolli poteſt, ſi, ut eſt in edit. Baſil. ponas punctum poſt vocem ὑπερφυΐας. *Atque ego cum illo ludebam diſco. Perditiſſimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipſe jam dudum amabat, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium. Ego vero ſurſum jeci, ut ſolebamus, ſed ille ſpirans ab Taygeto, diſcum illum in caput puero impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. poſt eamdem hanc vocem locat ἐβούλευσε, *inſidiatus eſt*: & certe id videtur requiri; ſed puto vitio typothetae ſecus id pro ἐπιβούλευσε excuſum eſſe. *J.J.*

58. Ἀπολούμενος δὲ κ' μὴ φέρων] Vides pendere ſenſum, & nihil eſſe ad quod referatur ἀπολούμενος δὲ & μὴ φέρων. Sed omiſſa eſt vox, ex Mſ. reſtituenda: ἦρα μὲ καὶ πολλοῦ & αὐτὸς, ἀπολούμενος ὃ & μὴ φέρων τὴν ὑπερφυΐαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲ &c. *jamdudum etiam & ipſe amabat, ſed neglectus & non ferens faſtidium inſidias ſtruxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὴν ὑπερφυΐαν] Lenire voluit aſperitatem oratio-

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, ego-que una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer

μενον παιδὸς τὸν Ἀκάνθου τοῦ [a] Οἰβάλου. ΕΡ. τέθνηκε γάρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ἔγωγε μάλα. ΕΡ. σὺ δὲ τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέρας ἦν, ὃς ἔσπασεν τὸν καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἐκὼν ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἁπάντων Ζέφυρος, ἤρα γέ πού μοι καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπερηφανίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριπτον, ὥσπερ εἰώθειμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἵματός τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸ παῖδα αὖ-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AtW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. F. c Ὑπερηφάνειαν] Post ὑπερηφάνειαν inserit G. ἐθούλετο. d Τῦ Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. F. B1. 2. S. A. Marg. AtW. Ceterae Edd. τὸ Ταϋγέτου.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ. . .] Οὐχ ὅτως ἔσεσθαι προϊδεὶς τὸ εἰδέναι τὴν γενικὴν ἐκφορὰν οὕτως † Ὅμηρος Β. συνέπεσε ὁ μὲ ὑμνῶν υἱὸν ἐκάνει. Ἢ ὁ ὑπερβατὸν τοῦτο τοιοῦτον τὴν σύνταξιν ἀμελούμενος δὲ λέγει τὸ Ταϋγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ ἐ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, ἀφ' τί ὁ τόπος ἦκεν, λέγει τῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ‡ Φαμὲν, ὅτι Ἀτθικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς οὐδεμίαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ † Ταϋγέτου] Ἀντὶ λέγει τῦ Ταϋγέτου Ἀτθικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς οὐδεμίαν παραλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνσείσας ἐφόδευσεν αὐτὸν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M. 79. quod passim in Schaliis hisce laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τὸν Ταϋγέτου] Legendum τὸ Ταϋγέτου. Dicitur enim etiam ἀδύτερον, ut docet Stephanus in Ethnicis: & observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. F. C.

Ἀπὸ τὸν Ταϋγέτου] Scholiastes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταΰγέτου, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa ὅτως non οὕτως, sed ἀντιπλὴν forent. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου. F. F.

Ἀπὸ τὸν T.] Tol. C. M. τὸ & τῦ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interpositi ἐφοδεύσας, sive potius ἐπεφοδεύσας sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀναπολογίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. T. M.

59. Ἐγὼ μὲ . . . . .] Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud Xenoph. Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκου] Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. F. G.

Τῦ Ταϋγέτου] Sic saniores Edd. F. B2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταΰγετον, & ipse Scholiastes,

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸ μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντα ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ τὸν τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ᵃ ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; EP. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ θνητὸν ποτε ποιούμενος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui præterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

ᵃ Ἐπαιάζοντα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμενος] Ἐπισπάμενος ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενος ἢ μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάομαι· ἐπισπόμενον ᾗ ἀντὶ τοῦ ἑπόμενον ἐκλελοιθησαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἔστι δὲ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσεται ᾗ γενικῇ. V.

71. Ἐπαιανίζοντα] § Ἐπιθρήνουτα, ἐπιτραγῳδοῦντα. G.

* Ἐπισπάμενος] Ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενον μέγα] Sic vitiose A. & mox ἐπισπώμενον δὲ· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*

† Μικρόν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: *dolites*, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐπ.] Literæ AI, AI. quæ cui flori inscriptæ conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo hæc & Ajacis fabula putanda est. Certe florem in sylvis purpureum vidisse me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. *Ovidius* & *Moschus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ] *Salmasius*, quia notae utriusque a Veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Iatr. c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῷ νεκρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria promsit *N. Heins.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Paus.* II. p. 195. Hermionenses refert annuum egisse festum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ὑπὸ τῶν ἀνθέων, ὁ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κομοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μιγέντα ᾧ χρόᾳ ἔπεσι δὲ οἱ ᾧ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὁρᾶτε τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνυόντας Λακεδαιμονίους, οἳ τὰ παλαιόταλον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *Meurs.* Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Cosmicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conspirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* restitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc insuper addens; *Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata sint in *Ovidii* libris antiquis illa versiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinsius*, monstra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, & dicavit florulentum subcubam. Philostr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ὃν Ὑάκινθον; ἐν δὲ ἐστεφανώσω τῷ τραύματος; quorum versione novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruisse putas?* longe aliud spectabat *Philostrati* sophisticum acumen: *Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in ensem Hectoreum incumbentis ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* versibus egregiis, quos *Theocriti Scholiastae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρέη ὑάκινθε, τὸ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείης ἀμάεθοισι διδυπόστος Αἰακίδαο Εἶμεν ἀντίλλειν γεγραμμένα κωκύουσαν· hunc in modum e membranis corrupta verba Praestantissimus *Casaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diversus abierit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

M E R C.

1. ET quale tandem, claudum iſtum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati poſſint conſuetudinem ejus, maxime quando vident ſudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, oſculantur & una

E P M.

75 Τὸ δὲ καὶ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἀπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ † Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνόντας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς † κάμινον ὀπτευφότα, πολλὴν αἰθάλην ὅλῃ τῇ προσώπῳ ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκα-

80

[b] Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *F.*

78. * Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

* Ἀσ.] ἀτυχία] Pravo uſus eſt Codice; utrobique enim erratur. Εὐσ. ἀτ. ſcribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῆμις, cujus vicem ſubierit adſcriptum interpretandi cauſa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obſtitit, ne ſenſum Euphorionis haberent exploratum; quod *Caſaubonus* diſtinguendo, *Salmaſius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim αἷμα hic non *ver*, quemadmodum illi ſunt arbitrati, ſed *ſanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Heſych.* in Ἔαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠροπόστης, Ἴαμα, Ἰαροπόστης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen poteſtas ceteroquin *Salmaſium* ipſum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito caſtigatur. Jam ſententia, ni fallor, verſuum eſt planiſſima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα καινόσταν, *ipſis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingenioſe conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde ſecuti ſunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea ſermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum abſit, quin intercidiſſe nonnulla ſtatuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti poſſe videatur. Ἥφαιστον adpoſuiſſe aliquem ſuſpicor in margine, ut, de quo ſermo haberetur, indicaret: poſtmodum illa vox, quemadmodum ſaepe fieri ſolet; in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diverſa eſt ratio, defenſionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ καὶ χωλὸν ὄντα † Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, abſque τόν. Optime, mea quidem ſententia, *F.* quam expreſſimus. *M. du S.*

78. Τὸν Χάριν] Hoc eſt, maximam natu trium Charitum, ſeu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαρίεντα, *elegantia.* *F. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, poſtremum verbum συγκαθεύδουσιν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accuſativum & poſcunt & habent, quaſi & ipſum gauderet eodem caſu; quod tamen re ipſa ita ſeſe non habere, manifeſtum eſt. Sed ita ſcilicet aliquando ſolet unus caſus poni, ad quem verba ſequentia, diverſum licet caſum poſtulantia, ſint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rurſus ab Senatu ei poſtulandum fore.* Hic unum *addi* poteſt proprie ad τὰ, *id eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque ſum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae ſatelles, in Sicilia *omnium adverſarios, omnium inimicos diligenter cognoſcere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoſcere* & *attentare*, caſu conſtruitur, proprie aliter conſtruendum foret, ut notum eſt. *F. F.*

καθεύδωσι. ΕΡ. τοῦτο ἐγὼ αὐτὸς ἀγανακτῶ, ἐπὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα φρόνει, καὶ ἐπὶ τῷ καλλει φρόνει, κἀγὼ ἐπὶ τῇ [a] εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλεσθαι ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ βίας δίσκῳ ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγουσι τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπέ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοῦπτεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, καὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ, κἀκείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ γε χαλκέως τούτου μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipſe indignor, Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulſa, & ſuperbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæſtricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, ſoli ſcilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenuſtus ſum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime ſupra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum eſſe; ille autem diſci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: ſed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperiſſe. Verum illud mihi, ſi forte ſcis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipſo degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem eſt occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipſam fabri iſtius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum ſcire? MERC. Sane: ſed quid effi-

a Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀιδὴς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti ſupra viſum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Muſicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum eſt. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Theſ. T. I. p. 613. poſtquam monuerat ἀναφρόδιτον eſſe *a Venere alienum, invenuſtum*, politis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adverſa Venere natus. Non aliter *invenuſtum* capit venuſtiſſimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt* ἀναφρόδιτον. *Graecus ille Samoſatenſis*: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venuſtas *interdum eſt* ἡ τῶν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me eſt fortunatior, venuſtatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetuſtatis: *ſed falſo, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res eſt nota: Aglaiam ὁπλοτάτην Χαρίτων vocat *Heſiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teſte *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ἄτερ ἀφεκλύτος ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pauſanias* obſervat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud ſane formoſiſſimo, quis tam ſollicite proſpectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic ſuum, ſed alios auctores videtur ſecutus) ut, partito munere conjugali, ſive in coelo verſaretur, ſeu Lemnum viſeret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infuſus gremio amplexus inire poſſet, mihi non ſuccurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol. Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaeſitum eſt apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam ſunt induſtria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit juſſa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum eſſe Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Paſitheam, quae ſororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo ſcilicet, ut propius ab optatiſſimae virginis adſpectu ab-

efficere poſſit, quum ſtrenuum videt juvenem, eumque militem: quare quieſcit, ſibique temperat; niſi quod minatur, vincula ſe quædam machinaturum adverſus illos, & oppreſſurum irretitos in lecto. AP. Neſcio: at equidem optaverim is eſſe, qui ſit capiendus.

φάσαι δύναιτο, γυναικῶν ὁρῶν γαμίαν, ἢ στρατιώτιν αὐτόν· ὥστε ἢ ἡσυχίαν ἄγω· πλὴν ἀπολεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ὅτι ἂν εὕρῃς. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ. ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN. ΗΡΑ.

1. PUlcros enim vere, Latona, & tuli liberos peperiſti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis eſt, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque obſervatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo neſcit quales cibos capiat hoſpitibus interfectis, atque imitata Scythas

Καλὰ μὲν γὰ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. ἁ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτι μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ καλλικεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενωπὸν τέρας καὶ μέτρον, καὶ ὄρος, καὶ τὸ τελευταῖον, εἰς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμεῖται τοὺς Σκύθας αὐ-

abeſſet, in Lemno deſedisſe. At *Homerus* & Charitem, & ipſam Vulcani officinam in coelo collocavit, neſcio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuiſſe credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum ſtrepitus coeleſtium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem poſteriorum in eos poëtarum non vulgare conſtat beneficium, qui deſtructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, ſi quid operis moliretur, migrare juſſerunt ad inſulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis inſuper (nam *Homerus* plane ſolum ad fornacem atque incudem deſtituerat) aerumnoſi laboris adminiſtris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque ſecus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; ſed diverſo conſilio, ut operam ſociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox diſplicet αὐτὸν mallem ἢ στρατιώτιν ἄν. etſi non me fugiat uſus aliquis τῷ αὐτὸς haud valde diſpar, de quo alibi dicam. *T.H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perſpicuum eſt, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J.J.*

Ἐπιμηχανήσασθαι] Cl. *Jenſii* emendatio eſt. In libris noſtris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non ſolus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Graviſſimus poëta *Homerus* Odyſſ. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo ſuggillat, Dialogum XVII. ſcripſerit. Jocoſior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλλικεκόσμη. . . .] Vide Θεσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit afferentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phraſin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς] Locutionem illuſtrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρόνου ἐσπουδάσθην ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chryſ.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρησιμός τε. *T.H.*

25. Οἷα ἐσθίει] Hoc eſt, quibus ſacrificiis delectetur: nam ſacrificia eſſe putabant convivia Deorum. Vide quæ monuimus ad Prometh. §. 17. *J.C.*

Ibid. Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J.B.*

αὐτὸς, ἀνθρωποφάγος ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καθάπαξ ἁμάδυος ἐργαστήρια τὰ μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδε ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλεῖοι μὲν ἀπὸ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καθαγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τεραστεύοντα· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, καὶ προμαντεύσαιτο δὲ, ὡς φεύξεται) αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οἷον καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐκ ὀρθῶς καθότι καλλίστην τὴν Νιόβης ἔδοξας.

ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se præbent fascinandos; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque præstigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præstare videaris.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ ἐπεῖν θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπώλετο, ἀδίκως ἀλλ' ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος ἔτι καλὴ ὄφθη, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, ἐξ

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musæ judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

a Φονεύσει] χωνεύσει Marg. *Ald.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*
38. Τερατεύόμενος] Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ *C*

* Μαθυσόμενος] Lege *μαθυσόμενος*. *J. C.*
Μαστυσόμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur *μαθυσόμενος*. Ego certa conjectura ductus mutavi. *M. du S.*

Mihi placuit *μαθυσόμενος* idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τόξον δ' ἀμφιλαφὲς ἔ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, † Κλάριον, † Πύθιον, † Διδυμεία, † Ἀμφιάρεω, † Ἀπόλλω, † Ἀμφίλοχον. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Celf.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Δοξῇ] Momus in Apollinem Διασυρ. Sic in Alc-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐὰν γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τικτούσας ἐμαιεύετο, παρθένος γε ἡ αὐτὴ οὖσα. ΗΡ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἀφ' οὗτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὀψομαί σε μετ' ὀλίγον αἰθὶς δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOL. ΑΠΟΛ.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἠδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ ἐπὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθείς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὸ κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς φίλος καθεζόμενος δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τῆς λέχους, καὶ ὄντες ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς [b] ἐγεγένηντο τοῦ ἀρχείου, περιπλέκει μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμά, ἐφί-

b Ἐγεγένητο] ἐγένηντο F. In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὸν αὐτόν. G.

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Ἀλέξης Apollinis cognomentum. *J. B.*

50. Μαρσύας] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* *J. B.*

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. P. *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. *T. H.*

53. Ἄδλιος] Addi ſolet articulus, niſi forte legendum ἀδλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀδλιωτ. *M. du S.*

59. Καὶ αὐτὰ ἦσαν] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὰ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγὼν quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἄρτεμις ἀγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. *T. H.*

84. Ἐν

ἐφίσταλαι δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἦν, ᾗ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀπεφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ σαφεὶς ὢν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τ μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τ αἰσχύνην τῆς γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τ καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἦκεν οὖν καὶ [a] δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; sed convocatis Diis spectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane jucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. AP. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

a Δεδῆσθαι] Δεδῆσθαι omnes Edd. exceptis *F.* & *V2.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον] Talia describit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κάτωθι δὲ δεσμοὺς Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ἔρρ' ἔμπεδον αὖθι μένουσι· & v. 299. Καὶ τότε δὴ γνώσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φάκτὰ πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστεια proverbio dicuntur, quibus expedite se nulla vi licet: ἐπὶ τῷ ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim esse recte censuit *H. Valesius*, insigni loco, qui imitationis Homericae vestigia clare praefert: ὁ δὴ τρίτον ἅμα συγκαλιλημμένῳ πάθει ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἰμυί γε σὺν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Hujus autem subtilissimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur: ἀφανῆ δεσμὰ paulo ante *Noster*. & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat σὺν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoso argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vs. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admisitque Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dîs non tristibus optat
Sic fieri turpis. *F.F.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat scribi, μονονουχὶ σὺν αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ modo, καὶ σὺν ἔργῳ ἦσαν· nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id est, *coitus.* *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poëtam ipsum legeris Od. Θ,

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἀν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἰᾷς, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθών, ἐπαινέσομαί γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια ᾖ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓΩ μὲν ᾐσχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνών, ἀβρότερος αὐτῆς ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, εἷς μόνος,

ὃς

[b] παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. V. Πανί.

10. Πάνυ μᾶλλον] * Πανί V. Γρ. παντί. G.

* Πανί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. M. du S. Quum in nonnullis Codd. exiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. Τῷ πατρί] Πανί. T. H.

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, τύπτεται Θιᾶν ὁ Διὸς τούτου διδυμεύς Ἄρης. *Lucianus* ξυνδιδυμέους, διδυμάων, διδύοιν quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam διδυοῖς, διδύοιν. T. H.

98. Οὐκοῦν καὶ διδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda διδεῖσθαι vel διδεῖσθαι. Quid enim sibi vult διδεῖσθαι? J. J.

Διδεῖσθαι] Ex Ed. J. est, cui suffragatur L. reliquae omnes διδεῖσθαι mendose. M. du S.

4. Ἐγὼ μέν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. J. B.

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi appareret. Quin & Θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. G. C.

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. M. du S.

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, *Horatio* teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. T. H.

16. Στρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τὺς καλαχθέντας Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ * στραλιωλικῷ, τύς τε ἐλέφανλας εἶλε, καὶ τ χώρας ἐκράτησε, καὶ τ βασιλέα σπρὸς ὀλίγον ἀνλιστῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωλον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχεύμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῄς, καὶ ἐνθέαζων. εἰ δέ τις [b]ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τ τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀφοπαοθῆναι ποιήσας ὑπὸ τ μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, εὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἴ λογίσαιτό τις οἷος ἂν ἦφων ἔτος ἦν, ὅτε ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c]ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τ οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυοθέντες ποιοῦσι σφάλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d]τραπόμενοι, καὶ ὅλως

Juno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas sibi subjecit; sed & adversus Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paulum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit male dicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthæc facit ebrius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametsi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam versi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. V. b Ἐπιχείρησε] F. ceteraeque Edd. excepta sola P. ἐπιχείρισε. c Ἐπαινέσεσθαι] Ita F. quod merito reduxit S. quum priores vel vitiose ἐπαινεῖσθαι vel male ἐπαινεῖσθαι exhiberent. Mox εὕρημα sola P. Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum tuentur. d Τραπόμενοι] τροπόμενοι al. Marg. AIW.

16. * Στρατιωτικῷ] Γράφεται στρατῷ. V.

* Στρατιωτικῷ] Ex hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. M. du S.

22. Ἐνθαζων] Ἐνθουσιῶν. G.

Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῷ. T. H.

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. M. du S.

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit causa, cur mutarem: τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p. 423. Herodianum satis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. T. H.

24. Καλαδήσας] Vid. Ovid. Met. III. Fab. VIII. M. du S.

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, non est quod invideas: non enim invidebat Juno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc est, odium. Solent invidia & odium esse conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. J. C.

35. Ἰκάριον . . .] Hygin. fab. 130. M. du S.

Ἰκάριον] Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam AEliani locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpositae negantis particulae solusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: Ὅτι τ Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτοις πιεῖν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πω ὡς θάνατον εἶναι τὸ παραχθὲν, ἀλλ' οἰηθὲν κάρον, νενόμικαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῷ Διονύσου τιμωροῦντος πρώτῳ γεωργῷ τ αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres dissideant, commemorare non videtur operae pretium. T. H.

44. Ἐπιζηλοτυπῶ] Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica perveniisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπῶ· saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. §. 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπῶν, ἐοικας, ὦ Ἥρα. Εἰγε omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo ; cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis : non enim vinum ista, neque Bacchus facit ; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero : qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit ; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminisse, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

μεμνῆσθες ὑπὸ τῆ πότυ † γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, σκαίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. εἰδὲν τοῦτο φῄς· εἰ γὰρ οἶνος ταῦτα, εἰδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆ πόσεως, τὸ τὸ πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τῆ ἀκράτυ. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, εἰδὲν ἂν ἐργάσαιτο εἰδένα τῆς ξυμποτῆς· ἀλλὰ σὺ ὀπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, τῆ τὴν Σεμέλης μνημονεύειν, ᵉ εἴ γε ἀμφάλλεις τῆ Διονύσυ τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. QUid est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

ΑΦΡΟ.

Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καταγωνίσω ἅπαντας, † Δία, † Ποσειδῶ, † Ἀπόλλω, † ᶠ Ῥέαν, ἐμὲ †

ᵉ Εἴ γε] ἤγε L. Marg. *AIW.* ἤτε P. ᶠ Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. V2.* Marg. *AIW.*

35. Τὴν γῆν Ἰκάριον] Ἐκτείναν ὡς φαρμακέα δόρασιν ἢ † μεθυσθέντες ὅτι ἰφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege μεθυσθέντες. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Astronom. lib. II. c. 4. Idem observaverat *Matth. Sladus.* *T. H.* *J. J.*

tandum : quamvis in *AIW.* ἤγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἤγε] Sic L. ἤτε P. Impressi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus est elegans. *G. C.*

49. Τὴν Ῥέαν] Insignis hæc *Juntina Ed.* emendatio ; quam confirmant insuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit ? Adonidem solum amasse dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὴν Ἥραν] Nullum est in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae vestigium : neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habebatur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum extitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid ejus generis habuisset Jupiter, quod ulla veri specie conjugi objiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Junonem in amores suos importunius invectam flagitii similis exprobratione repulisset ? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor ; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit : nam Protr. p. 21. B. legitur τῇ Ἥρᾳ Ἀδώνιδος, nimirum Ἀφροδίτῃ illud Ἥρᾳ literis iisdem constans, quibus Ἥρα, minus attentum fallere videtur potuisse : quin in ipsum Jovem amati Adonidis suspicio meliore jure cadat ; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi juvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insul-

μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρον μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' ἐστὶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, ἢ ἄσχολον; ΕΡ. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὑπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ὑποσείουσα τὸ λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ διαῤῥεῖ με τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ ἐφοβερώτερος ἦν, καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ ἐνίκησας. ΕΡ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ἀφορᾶται ἀεὶ, καί πόθεν ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτλω, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἢ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησί, μὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τῷ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείληται· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὅτι τῷ στόματι ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅτῳ ἐγὼ μάλιστα δέδοικα τὴν μητέρα.

quoque matrem; a sola vero abstinens Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CUP. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego sic prætervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem juro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa ejusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

a Αὐτὴ] αὐτὴ C.

64. Τὸ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσπαικτέον τὸ ἢ διαφθερῶ ἤδιστα ἅμα καὶ ἀφελῶς. V.

ᵇ Διασπάσω] F. διαφθερῶ. sic & V. M. du S.

sultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. *Philostr.* Ep. XXXIX. ὅτῳ ἐγὼ ὁ Ἀπόλλων ποιμαίνων ἁρπ, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλει, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τὴν αὐτὴ σὺν αἰδοῖ τὴν Ῥέαν scribitur in Cod. Pal. secundo Ἥρα. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ κατ' ἄγκωνα τῆ Ῥέᾳ συγκυϊσθέντα τὸν Διὸς Θηκτέρμονα reponendum est τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifesto patet, quæ traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνῃ capiendum erit, *quod ad illam attinet*: sin malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ' ἐκείνῳ, *adversus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet prædicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, νύδα μιν μὴ πατὴρ τέκε τῶν βουλῇσιν, Οἷόν τιν χρειὼ θελκτήριον εἶδε πόθοιο. T. H.

54. Κερατὴ] *Hesych.* Κερατὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. F. G.

56. Ἐκπλήττει] Parisiensis mutavit in ἐκ—. prave. M. du S.

62. Ὑφορῶται] Eleganter *Erasmus*, *adductis superillis observat*, utraque verbi potestate conjuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, *torve semper adspicit*: hoc est δριμὺ ὁρᾷ, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *suspectum habere*, & *diligenter ne noceat observare*: *Aristotel.* περὶ Ζ. ἱ. τ. 44. de leone: ἴσως δὲ τὸ ἦθος οὐκ ὑποστὰς οὐδενὸς, ἀλλ' ὑφορώμενος οὐδὲν contra Mars Cupidinem dicitur προσιὼν & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Thes. & himis quidem, ut sæpe solet, tenuiter. T. H.

69. Πρόσωπόν τι] Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῇ Γοργόνι προτέτακται. F. G.

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adjuverit, quo persuasissimum fiat ἀκριβίνους ἀπάλλαξε & ἀσπαρθίνους, ut vocantur, revera esse. Non dissimulo, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Τζετζ. ad *Hesiod* Ε. καὶ Η. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quæ alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? an & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delimitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

μορμολύττεσθ γάρ με, ἢ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ ἡ μὲν Ἀθηνᾶ δέδιας, ὡς φῄς, ἢ τὴν Γοργόνα· ἢ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς κεραυνὸν τὸν Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι ἀφ' τί σοι ἔστρωσαι, ἢ ἔξω βελῶν εἰσιν ; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ἐπιθείσαι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν ; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τῆς μέλους. ΑΦ. ἆρα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· ἢ δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τίμωσιν ; ΕΡ. τὸ μὲν ἄλογον, ὅτι καλλίκαλον αὐτὴν οἴονται, φεύγουσαν ἀεὶ ἀφ' τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα [b] ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον ; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, ἢ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, ἢ καταιξεύειν, ἢ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ὄντι. σπεύδει τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, ἢ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, ἀλλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

Θεῶν

[b] Ἤδη] Deeſt in Ȝ. Pz. [c] Καὶ] Omiſſa vocula in B2. P.

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam earum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἃ Κύπρις Μούσαισι, κορύσσετο τὸν Ἄφροδίτης Τιμῆτ', ἢ τ' Ἔρωτ ἄμμιν ἰφθιμότατος· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἆρει τὰ στομίλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' ἀ πίστας τύτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Bradaeum*. T. H.

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. G. C.

82. Τὴν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius*. T. H.

89. Ἐπὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte : ἐπὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. F. G.

Ἐπὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. T. H.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

ΖΕΥΣ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς Φρυγίαν πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα.

JUP.

Accepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum

a Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς & Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον] Δεῦτε τοῦτον τὸν Θεοῦς πρὸς τὸν Πάριν. G.

* Καλὸν τὸ μῆλον τὸ Διὸς χρῆμα δῆχα.

* Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T. H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. *M. duo S.*

94. Τῆς Ἴδης τὸ τοῦ Γαργάρου] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης δὲ κτημάτων Φαλακραῖός ἐστι βάσις· pro quo nescio quam recte suppositerit Pergamum sive *Tzetzes*, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ἐνοσίφυλλης — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγάνιφον· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ τοῦ Γαργάρου πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τρωϊκὸς πλησίον Ἀντάνδου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαίων εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαίων εἰς νάπας ἦλθ' ὁ Διὸς Μαίας τε. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐπὶ ἁλοκάμου πόκου ἦλθον· tum Ἰδαίων λίμνας· ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediae nemorosis vallibus Idae*: *Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅσα τὼν Ἴδᾳ Φρυξὶ ἰδίκαζεν ἔρις, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑποκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειον, ἔνθα τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος· quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ, p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρειον· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖος κλῶν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat; ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μίγνυσιν ὁ ὑπάρχων (mons Ida) τῇ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ὄντων θεοτρικὴν, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Coluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ γὰρ ἰθύσασθε μελαίνας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μελαίνας) Ἰδαίης διὰ φάρυγος ἐπὶ πέτρῃσι Φαλάκρης· ex

co

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem:

† βουκόλον, (νέμει δὲ [b] † Ἴδης ὄρη τοῦ Γαργάρου,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· τῇ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς † δικαστήν· ἐγὼ

[b] Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλληρικὰς κώπας argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque cenſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poeticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 363. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας δ' Ἀλεξάνδρῳ δικάζει, διαπρὸ τοῦ εἴδους, Ἥρῃ καὶ Ἀθηναίῃ Ϛ' Ἀφροδίτῃ· quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devenius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas, pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Páridem induxit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριος, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κύπρου praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, ἀξιωτὴν alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτιδι τριπλαΐς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos noa laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis Θυωρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὸν φιλικὸν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρίδιον, κοινόβιον. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυρογνώμων, ſic θυωρίτιδι ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· ἢ τοὺς ἱερεῖς ἢ μυστικοὺς ἐπιτηδείους καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰς θυηφυλάκους. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi: penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κόμματος· rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λοίδη ἴσον ἔχειν ὕδατι τέρμα, χρυσὸν ἐπαΐξαι Πάριν δοτῆρα μὴ φιλάργυρον, ἐπίπυρον, ἀργυρεμπολικόν. *Etymologi* emendationem a *Poſtero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi λοιδὸς ἄλλης; (τραπεζίτης) ὅτι ἄμφω τὰς θυὰς· *nunc autem translatio ducta eſt ab alio menſa*, nimirum nummularia: ὦ Ἀνάφρων autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαΐς, vel κριτὴν· locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τῷ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates, eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπαυθέμαι τὴ δίκαιαν, ὀπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κ εἰ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε κ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲ αὐτὸς οὐκ ὀπιτήδειον ὑμῖν δικαστήν. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιλε, βασιλικὸς μέν ἐστι, κ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενὴς, τἆλλα δὲ ἀφελὴς, κ ὄρειος, κοὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μέ, ὦ Ζεῦ, εἰ κ τὸν Μῶμον αὐτὸν ὀπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδοῦμαι πρὸς τὴ ὀπίδειξιν. τί γὰρ ἂν κ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ κ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ὀπιτραπῇ τὴ δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα κ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ κ σοὶ ταῦτα, ὦ Διόνυσε, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀπεστράφη, κ ἐρυθριᾷς; ἔστι μέν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῖν τὴ παρθένων· [d] ὀπινεύεις δὲ ὅμως· ἄπιλε οὖν, κ ὅπως μὴ χαλεπήνῃς τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ἐντρίψασθε τῷ νεανίσκῳ. ἐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τὴ Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· κ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ὄντι καλὸς, κ τἆλλα ἐρωτικὸς, κ τὰ μὲν ἐμὰ ἐγὼ ἀπαυθέμαι τὴ δίαιταν, ὀπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κ εἰ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε κ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲ αὐτὸς οὐκ ὀπιτήδειον ὑμῖν δικαστήν. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιλε, βασιλικὸς μέν ἐστι, κ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενὴς, τἆλλα δὲ ἀφελὴς, κ ὄρειος, κοὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas viciſſe videam: hoc porro, ut alia ne dicam, neceſſe, uni ſi formæ præmium tribuas, pluribus eſſe in odio. Propterea ipſe quidem haud idoneus vobis ſim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ ſtirpis eſt, & Ganymedis iſtius cognatus; ceterum ſimplex & montanus: neque illum quis indignum cenſuerit ejusmodi ſpectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamſi vel Momum ipſum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ oſtentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo ſi permiſſum fuerit arbitrium; ſed accipimus iſtum, quicumque ſit, Parin. JUP. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubeſcis? eſt hoc quidem proprium, ut verecundiores ſitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non poteſt, ut æque ſitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiſcamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente ſequimini me: bonoque eſtote animo; novi Parin, juvenis eſt formoſus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικηκυίας] Ita O. V2. S. A. In ceteris Edd. prave νενικυίας. b Τούτου] τουτοῦ L. c ΗΡ.] ἡ Ἀθ. O. d Ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις J. e Κακὸν] κακὸν ἔργον ἐντρ. J.

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. V.

2. Ἐπίσης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod ſervari non poteſt, niſi ſequentia his adnexa ſic conſtituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, κ, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον. Malo tamen, & mollior eſt medicina, τε mutare in γε, probata diſtinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ἐστὶ pro αὐτός. T. H.

23. Ὅπως] Sub. videte. F. G.

33. Πρὸς ὑμῶν λέγεις] Attica locutio: Ariſtoph. Veſp. v. 645. Τὸν δ' ὑμὸν ἐργον ὑπερά — Καὶ καλεπὸν μὴ πρὸς ὑμῶν λεγοίτ'. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ὑμῶν. μὴ ἀφίστασθαι μοι λέγουσι. Plato in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. T. H.

36. Οὐ πάνυ, ἀγαμέμνων. . .] Οὐκοῦν Κελεύσω τοῦ πολεμοῦ δυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἤγημαι Paris. Vide Apollod. III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) E. L.

38. Σιωπᾶν] Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI. c. 7. T. H.

Ibid. Ἰσαὶ μέ] Supra Graevius ad Dial. VI. vertit: commoda quidem, ſed ruſtica, interprete caſtigato, qui

talia dijudicanda imprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nisi rum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose scisscitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt prochives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος. οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. οὐ πάνυ λῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ σφόδρα ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' ἦν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί οὖν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. οὐ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ τὸ πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι [l] τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη χαίρουσα τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

f Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ O. P. *f.* g Πότερα] πότερον O. h Ἠρόμην] ἠρώμην *H1.* i Κοινολογούμενος] κοινωλ. Edd. primae: in *B2.* & posterioribus bene correctum. k Εἴρετο] ἤρετο O. Poëticam formam omnes Edd. servant. l Τί δὴ] τι δαὶ O. satis commode. m Καὶ] Abest ab O.

qui dederat, *sus quidem formosa.* Non audio: saepius enim ἰκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. T.H.

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. *nullo certo consilio neque de industria.* Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod.* E. καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. T.H.

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris.* F.G.

43. Κοινολ—.] Sic Νεκρ. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ἕνα τινα —. M.du S.

44. Ἠρόμην] Ox. In editis εἰρόμην. M.du S.

53. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. T.H.

62. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχεις, μηδ' οἷς μετεσχετῶν, εἴ τι δὲ ἐγὼ καὶ ταύτῃ κἀγὼ τὸ ἁπλῶς ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεστάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε καὶ τῆς Φρυγίας ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. [a] ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καμοὶ φαίνεται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, ἀλλὰ δὲ τὸν πλησίον, ἔνθα τὸ ἄντρον καὶ ἡ ἀγέλη ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοίδια καὶ τὰ ἐμὰ [b] ὑτιτὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ τῆς σκοπέλου καταθέοντα, [c] καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀπείργοντα μὴ προόσω

ægre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter responsi.

5. Sed interea, dum sermones cædimus, jam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ sumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipsum vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad sinistrum respice; non ad summum montem; sed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus dissi-

[a] Ποῦ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. [b] Οὐτωσὶ] ἐτοσὶ O. [c] Καλαύροπα] καλάθρ. O. P.

74. Καλαύροπα] * Καλάθρον· ἐστὶ ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόκαμπος, ἐν ἀφῶσιν ἐπὶ τὰ τῶν αἰγῶν ἀπωκιστῶντα. V.

* Καλάθρον] Καλαύρον. καλάθρον autem, ut Εὖρος pro Ἔερος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec *Matth. Sladus.* T. H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποστάσας, ubi *Erasmus, cum plurimum nubium essem emensus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse *Lucianum* putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσωσιν, ἀφῶσαι ἐς τὴν θάλασσαν. *postquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse *Luciano*. *Hesych.* Ἀποστάδην, ἀφίστησαν. leg. ἀποστάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀποστάσαμεν] An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀποστάδην ἀπὸ τῶν ἀστέρων. *F.G.*

Ἀποστάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς· quasi dixisset, ἐποιήσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab astris subduximus*. *J.C.*

Ἀποστάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποστᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶν vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta *Nicolai Damasc.* p. 426. ὅτου ἄγριον διώκων ἐπιπλήσσον ἀποστᾶναι τῶν ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀποστάσειαν ἄκρι πολλάγους διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποστασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη· neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεμάθη. Eandem vim obtinuit ἀποστάσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐπεὶδὴ δὲ ἀποστασθέντων σταδίους ἐνενήκοντα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐπεὶδὴ δὲ ἀποστάσεως σταδίους ἐνενήκοντα, ποιουμένων τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ Τιμόθεον παρεσκεύαλον Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκεῖθεν δὲ ἀποστάσεως, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, libra-

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sæpiuscule huc veni ab eo demissus ad invisendum

Ἀφροδίτην; ΗΡΑ. ὁρῶ νύν, εἰ γε ἐκεῖνός ἐστιν. ΕΡ. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ὅπῃ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καλαστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφαράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] κατεβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, καταβᾶσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. εὖ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. [f] Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπήν τοῦ

d Ἀλλ' ἐκεῖ] Ἐκεῖ· ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν G. L. e Κατεβεβήκαμεν] Priores Edd. κατέβης. f Ἀλλ' οὐκ] Omittunt O. P. *J.* Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *Ælian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μέλαθρον &c. ἢ μὲ σωθρατῶν ἀπόστασα πολύ. *Synes.* Ep. 108. μόνον γὰρ ἴφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν εἴ τινες ὄντες ἐμοῦ τοσοῦτον ἐδύν ἀπόστασαι τὸ χώρας ἐτολμήσαμεν. *Noster* de Domo: πολὺ λοιπὸ τῆς γῆς ἀπόστασαι, *procul a terra in alcum provehi.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μοὶ ἀπαγαγὼν ἐς πολὺ τὸ ἄκρον ἀπόστασας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀποστάσαμεν. *T. H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Farnabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoscit *Eustathius*; agnoscit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E. L.*

67. Πῦ] Sic Ox. & L. At reliqui ἔστου. *M. du S.*

74. Καλαύροπα] Mf. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαύροπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενικὴ δ' ὑπαίξιλο βοῶν ἐλάτηρα καλαύροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem se probasse *Scholiastes* ostendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπιμαμπές, perinde ac *pedum Festus* & *Servius.* Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος· λαγωβόλον. Vid. *Poll.* X, 131. *T. H.*

77. Ἀλλ' ἐκεῖ] Rectius in Mf. scribitur Ἐκ. ἐκεῖ· ἀλλ' ἐκεῖσε πλησίον γῆς ἐσμέν. *J. G. G.*

Ἀλλ' ἐκεῖ] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum: *Imo is ipse*: tum ἐπὶ τῆς γῆς jungenda cum καλασάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus*: ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καλασῆναι monentur, nihil huc faciunt. *T. H.*

79. Καλασάντες] Pro καλασάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*; νῆα καλάσσῃσιν Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *quae aethera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Nostro ὑφισία τε πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* fine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd.* I. 59. *M. du S.*

82. Καλασ—.] Ox. Mf. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii καλιασ—. *M. du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic fine οὖν Ox. P. & *J.* Ed. *M. du S.*

τῷ παιδός. ἐν ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκάφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἁρπάσαν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὄπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κύφωσε μάλα τοῖς ὄνυξι τὼ βραχίονε, καὶ τῷ στόματι τὴν κεφαλὴν τιάραν Δακὼν, ἀνέφερε τὸ παῖδα ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαθον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἔτοιμός ἐστι πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbitet hicce prope adest: quare adloquamur eum.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; εἰ γὰρ ἐπιτήδειαι ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε ἔσται καλαί. ΕΡ. ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὸν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἆθλον εἴση ἀναγνὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ', ἴδω τί

7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & pallescis? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *AIW.* Placet vulgata. b Δακὼν] ἔχων O. P. L. Marg. *AIW.* c Ἀποβεβλήκει] ἀπεβλ. P. d Ἐπιτήδειαι] ἐπιτήδιαι F. in ceteris emendatum. e Ὀρεοπολεῖν] ὀρειπ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸν ἆθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. *G.*

91. Ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis antefferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila laseret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ἐπότε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila*, *aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Mohill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium.* In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, ἐν χήμαλι ἀετοῦ. *J. C.*

96. Περιβαλὼν] An ἀμβαλών; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβεβλήκει] Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀπὸ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβεβλήκει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* K. II. VIII. p. 131. v. 10. ἐδιδαχήκεσαν καὶ ἀφ-

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? haec enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quae capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult abstistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praesens probat: quod si ad aliud transierit, id aeque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, haec ut sit Jovis soror & conjux, illae filiae: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? M E R C. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ἢ βούλει; Η ΚΑΛΗ, φησί, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἐν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, διωρθούμην ἐγὼ ἄνητος αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι θαυμάσιου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἁπαλῶν τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲ αἰγὸς ὁποτέρα ἢ καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ἄψιν ἀποσπάσας· εὖ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσηται πρῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ θαμβεῖ, καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον θαλαμπόμενον· καὶ ὅλως περιέχυταί μου τὸ κάλλος αὐτῆς, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὰς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ἅπᾳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲ εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἂν οὖν χαλεπὴ καὶ ὕστως ἡ κρίσις; ΕΡ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδῦναί πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

g Δάμαλιν] Priores Edd. δάμαλιν. Δάμαλιν O. & Marg. Mss. h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλῳ.

2. ἁβρῶν] In Codicibus haec variare solent. Vid. J. Perizon. ad AElian. V. H. III, 19. Duker. ad Thucydid. p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Dositheo p. 875. T.H.

17. Τὸ ἆθλον] Scribe τὸ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἴσως, proemium certaminis erit, non τὸ ἆθλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Solocecistam. J.G.G.

Τὸ ἆθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. J. M. du S.

Τὸν ἆθλον εἶσι] Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἴσῃ, & incogitanter interpretatus. T.H.

18. Μῆλον] De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ex. A. V. M. du S.

24. Ἀγιναῖαν] Ἀγυναῖαν. F.G.

26. Δάμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur, M. du S.

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. T.H.

33. Ἐπ' ἄλλῳ] Ἐπ' ἄλλο. F.G.

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλῳ, nisi quod in J. punctum sub ω deest. M. du S.

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβῆσῃ ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox θαλαμβάσῃ] si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus: semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quicquam juvat. Cogitavi: θαμβαπάζεται, vel, θελάμπει· utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. T.H.

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. M. du S.

ΠΑ. [a]Ἐν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, πεῖσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς γειτνιώσας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b]Οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῇ δικαστῇ καὶ προστάττειν ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυθι, ὦ αὗται· σὺ δ' ἀπίσκοπει· ἐγὼ δὲ [c]ἀπεστράφην.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri; fac ſibi perſuadeant, ut ne infenſæ ſint in me, quæ inferiores diſceſſerint ambæ, ſed ſolum oculorum hunc eſſe putent errorem. MERC. Ita ajunt ſe facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum ſcire volo, utrum ſatis erit ſpectare illas, ſicut ſunt, an inſuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite veſtes: tu inſpice: ecce me averſum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

a Πεῖσαι] πεῖσον O. L. b Οὕτω] ὁ O. J. c Ἀπεστράφην] ἀπεστράφω O. P. J. Marg. AldW.

45. Πεῖσαι] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. M. du S.

Πεῖσαι] Πεῖσον non admiſero, antequam majore librorum ſcriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri poteſt explicatio; nam poſitum eſt, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam ſcribendi conſuetudinem adfectabant, qui ſupra modum Atticiſmo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . παυσολοῦν . . . . καὶ κομίζειν· iterum: ἀλλ' εἰσιέναι . . . . ἰδόντα καὶ τὸν κάρδοπον σμῆν. De hoc uſu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati ſaepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Fac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* reſtituit V. p. 210. In *Doſithei* ſententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldaſtus* edidit, πεῖσον τὰς κριτὰς· qui, quum inſuper adnotat, *perſuaderi judicibus*, *Mſ. lectio* ἐλληνίζει, quid ſibi velit, haud plane perſpicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἁμαρτεῖν εἶπε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίσι. Πεδύπους ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὃ μιᾴφακες, σὺν ἂν ἁμαρτεῖν καὶ ἄλλος συνῳδὸς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Verſus integer Ariſtophaneus: pro αὐτοῖς, niſi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. T. H.

48. Οὕτω φασὶ π.] Genuina haec lectio Ed. J. Reliquae ἔτω. Vide Ἀτεχν. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. M. du S.

Οὕτω φασὶ π.] Non eſt, ut multis rationem reddam, cur E. J. lectionem poſthabuerim. T. H.

54. Σὸν ἂν εἴη τῇ δικαστῇ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis ſimplicis pectus vidimus*. Vide *Voſſ. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. E. L.

57. Ἀποστραφείην] Ex Mſſ. Ox. & P. & Ed. J. repoſuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. M. du S.

58. ΗΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H1. J. B2. Fr.* (Mſ. Ox. vero poſt ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, ſi ſepoſita Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, ſtare poſſe eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & ſpeciem habet amorum Dea, non nimis caſta, nudam ſeſe videri cupiens, & Virgini Minervae, caſtaeque matronae Junoni, gratiam obſequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam ſcriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice impoſitam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non ſolum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum ſentiebat; ſed praecipue ut occurreret ſuſpicioni, quam ſuboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari ſe ſciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* ſaepiſſime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero ſi *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbaniſſimus; aut, ſi partim aſſervatur, *Junonem* ſolam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non poſſit βοῶπις, quod Junoni, ut & λιπαρόλενος, proprium eſt. Si ea mens *Luciano* fuiſſet, γλαυκῶπις ſcripſiſſet, quod Minervae proprium epithetum eſt. M. du S.

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut perſonarum ordinem, qui in poſtremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adſcribi, quae jam ſupra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciſcendae injuriae occaſionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus* su-

veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque æqualiter ſum tota, & ſimilem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit (eſt enim venefica) ne te faſcinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de ceſto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὄπιθεν δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἀποδύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίρά τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· κἀκεῖνο ἀπόθου. ΑΦΡ. τί οὖν οὐχὶ κἀ σὺ Ἀθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸ λόφον, καὶ τὴν δικα-

d Τῷ] τὸ F. e Καλὴ] Poſt hanc vocem interſerit Ed. J. ſola: Πα. λάσθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. f Ἀποδύσῃ] λάσθῃς P. J. g ΠΑ] Ἑρ. Marg. Alii.

autem ut Junonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν· hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi jam hic omnem veſtitum Juno depoſuiſſet, quid erat cauſae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, λάσθι δὲ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Junoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis Edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποτραφεῖν, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emiſſitios verearis, averti.* T. H.

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut ſc. Juno; quae *Homero* ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. J. G. G.

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. J. C.

61. Ὁμοίως καλὴ. Αφρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε λάσθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Th. M.

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν λάσθῃς ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν λάσθῃ] Hic aliqua excidiſſe autumat *Th. Marcilius*, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε λάσθι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, καὶ σύγε ἀπόδυθι, niſi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. J. J.

Πα. λάσθ. δὲ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* neſcio quo pacto ſuboluerat, in Ed. J. reperiuntur in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires ſuas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, ægre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. *Homerum* qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & jocis, neque fere in plerisque hujus ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ, 214. At ſi non niſi monitus hujusmodi alluſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. M. du S.

Ibid. Αὐτὴν λάσθῃς] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipſam exueris*: quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris Ed. J. λάσθῃς: nam λάσθω μαι ne ponatur pro λάσθω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν λάσθῃ, *ne prius ipſa ſe exuat*; vel, αὐτὴν λάσθῃς, *ne tu prius illam veſtes ponere jubeas*: alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & J. T. H.

63. Κεστὸν] Vide *Euſtath. ad Il.* Ξ. 214. M. du S.

σὴν φοβῇς; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος ὑφ' οὗ φοβερῶς βλεπόμεθον. ΑΘΗ. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῃρῆσθω. ΑΦΡ. ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' [a] ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τῶν θεῶν, ὡς καλλους, ὡς ἡδονῆς; οἵα μὲν ἡ ποικιλία; ὡς δὲ βασιλικὴν [b] αὐτὴν καὶ σεμνὴν ἀπαλάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲ ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ὀπτεύειν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. [d] περιμένω. καὶπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα καὶ ψήφου καὶ ἐμῆς. ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. σὺ δὲ δῶρα

cem territas: num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæsium illud oculorum, si absque illo galeæ terrore spectetur? MIN. Ecce tibi, cassis hæc est demta. VEN. Ecce tibi, cestus quoque. JUN. At exuamur.

II. PAR. Jupiter prodigialis! quod spectaculum, quæ forma, quanta voluptas! qualis hæc virgo! quam regium ista & verendum resplendet, vereque dignum Jove! hæc autem ut suaviter intuetur! imo etiam festivum quiddam, atque illecebrosum subrisit. Jamque ego quod satis est habeo felicitatis. At, si placet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam nunc quidem ambiguus hæreo, nec scio, quo potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ: tu, Juno, resta. JUN. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an placeant tibi dona, quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, judicaveris esse forma præstantem, universæ eris Asiæ dominus. PAR. Non donorum spe no-

a. Ἀποδυσώμεθα] ἀποδυσάμενα Marg. *A IW.* b Αὐτὴν] αὐτῶν Marg. *A IW.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδε ἡδέως *F.* sed in *V2.* plane scriptum est ὁρᾷ. d Περιμένω] περιμενῶ Marg. *A IW.* e Σοὶ δὲ τὰ δῶρα καὶ ψήφου καὶ ἐμῆς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα καὶ νίκης καὶ ἐμῆς. Quod reposui, est totum in *O.* & *G.* nisi quod hic aberat τὸ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος ὑφ' οὗ φοβερῶς βλεπόμεθον] Vertunt: *An vereris ne tibi objicias coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi præ se ferendo adspicitur.* Davus sum non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedio: sed sim licet Davus, scio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis ne tu te reprobandos caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur:* τὸ φοβερὸν vocat κόρυδα, qua φοβερὸν δικαίως illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea; superius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ σε τόνδε σε κόρυς; sine illa caesios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes castigavit; sed in verbo ἐλέγχῃσι & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est: *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta casside inspectum?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit *Coluthus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴν] Sic lego, non ut in Libris est αὐτή. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] Sic hunc locum, foedissime in vulgatis Edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quaeso, quod omnes insidet, ὁρᾷ δὲ ἡδέως. sine ἥδε quod *F.* suppeditat? In eo *F.* non sum secutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudeat, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari: aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἰδέως ὁρᾶν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac lite finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 τὰ ἡμέτερα· πολὺ ἀλλ' ἄπιθι, καὶ πρᾶξον ὃ ἄν σοι δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσκευά σοι. κἄτα ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, ἔκπλεα ἥξεις ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν· πολεμίζειν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. ἴσθι, [f] Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τε Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητον ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, εἰ μειονεκτήσεις γε, κἂν μὴ ὅτι δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ἐκ κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· ἥκει Ἀφροδίτη παρεῖναι καιρός.

10 ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραπέχουσ' ἀλλ' ἐνδιαλιβδῶν ἑκάστῳ τῶν [h] μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, 15 ὁπόθεν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὰς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ

24. Ἀφ-

[f] Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. [g] Ἐπίθου] ἐπίθεις O. [h] Μελῶν] μερῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷ δὲ ἰδίως] Jampridem ante viſam Ed. *f.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷ δ' ἰδίως· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾷν· φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τὰ νίκας ἡμᾶς] Mſ. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τὰ ψήφου τὰ ἡμᾶς. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *f. G. G.*

Ὅρα σοι ⟨ἐ⟩ τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Τῆφος ἡμῖν, *ſuffragium mihi fecundum & favens:* quemadmodum enim Latinis *noſter, veſter*, ſic apud Graecos aliquando ἡμῶν, σῶν uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde *nihil* apoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὅρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτή σοι ἐγώ] Αὐτὴ ſcribatur an αὖτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & ὅτος commutantur. Saepe tamen ſolent, ὅτος σοι ἐγώ, vel, αὐτός τοι ἐγώ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ ὅτοι ἀγγελοι τῆς σωτηριας αὐτῶν ἥκομεν ibi *Gronovius* e Mſſ. profert κὐτοι. *T. H.*

ἀμαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὴ γὰρ σὺ ἀπολαύσεσαι τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπονήσαιο τῆς σῆς κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἀγροικόν τινα καὶ χωρῖτιν, οἵαι κατ' Ἴδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα που ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ ἀφαρπασθεῖσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ

corrumpas formam in ſolitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat jam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicujus ac ruſticæ, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Eſt filia Ledæ, illius formoſæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæſtræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit, ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte hic ſcribitur ἐν Ἐπισκοπῶσι. *J.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. ſolus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γενόμενος; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetuſtis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab ſe, vel monitorem *Marcilium* ſecutus diſtinxit, atque iſta, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adſignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. *T.H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴ] *Lucianus* alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in *Luciano* merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστικὴ] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστικὴ] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστριὰς, hoc, quanquam *Alexis* uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praeivit p. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a παλαίστρα formetur παλαιστρικός· nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικός· *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pauſan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes*: praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T.H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad ſententiam conferat haud ſatis aſſequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι ἀφισποῦδος] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. ἀφισποῦδος, ponitque deinceps hunc ipſum *Luciani* locum: id quidem recte, Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio experta, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſponsandam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus & Eros

40 ὥστε δή τι θεοπρεπὲς, ὅστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, καὶ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. ἐπεὶ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος καὶ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καλλιπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὴν γεγαμημένην; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδα, καὶ πεισθεὶς ἀφίξῃ εἰς Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὰ ντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θάρρει τοῦτό γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως

δ Δὶ] δὴ P. ε Ὡς] Nullae Edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem O. f. Δέω] δὸ Hi.

venit, quae θεοπρεπέστερον, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τοῖν' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχων. In ὅτου δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae notnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνέκαθεν ὅτου τι καθεῖρε. T. H.

41. Ἄωρον] Ὀρφανὸν. *Ariſtan.* ἄωρα τὰ δεῖ καιρὸν τρυγώμενα. *Interp. Ariſtoph.* Achārn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. J. B.

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* J. B.

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τῇδ' Ἔρος ἁρμάρτωσι καὶ Ἱμέρος ἔσπετο καλός,

& in raptu Helenae utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. E. L.

Ibid. Δύω καλώ] Male antea δὸ καλᾶ. J. B.

Ibid. Ἵμερος & Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. J. B.

Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Eratine*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Lect. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filius, & Himeros Cupidinis adſectator* (Graecorum ὀπαδὸν interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer manualiter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius*. Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Στέφει δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος & Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenis* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius*. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. T. H.

Ἔρως· τάττω σοι τὸν Ἵμερον ἡγεμόνα καὶ ὁδηγὸν τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ ἴσως ἀναπείσω τὸν Ἔρωτα, καὶ ἐμβήσεται ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει δὲ γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δὲ Ἵμερος αὐτῷ σοι συνέχυθείς, τῷ ὄντι ἐστὶν, ἱμερτόν τι ποιήσει, καὶ ἐράσμιον καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα δεήσομαι καὶ τὴν Χάριτα[65] ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαντας αὐτὴν ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ εὖ οἶδ' ὅτι καὶ ὁρᾷν αὐτὴν οἴσομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν Σπάρτην ὑπεδήμιον, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάλαι ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμήτορα, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ κἀμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρῆναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάλαι γὰρ ἔνεστί σοι, τὴν ἐρωμένην, τὸ κάλλος, τὸν γάμον· τούτων δὲ μόλις πρίασθε. ΠΑΡ. δέδοικα μὴ μοι ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βούλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαί σοι τὴν Ἑλένην συνοικήσουσαν γυναῖκα,

Eros: utrosque tibi tradam duces viæ fortunos. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratiam, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam pernovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ἁλῶς O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖν O. c Ἀναπείσομεν] ὧν πειρώμην. P. Mang. Atw. d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. Atw. e Πρέπει γὰρ] πρέπει γὰρ ἂν P. πρέπει γάρ ἂν J. Vs. f Νικηφόρον] καινηφόρον εἶναι ὑμῖν π——. G. P. νυμφηφόρον vitiose J. g Τούτων] ταυταὶ O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει ἐν J. Vs. βούλει τί σοι. O.

75. Καὶμὲ καινηφόρον] * Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος φησιν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατίσησαν αἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐκτίσθη τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ τοῖς ἄλλοις πομπαῖς. V.

* Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος] Exc. G. β Ἀτθὶς· fatetur tamen se reperisse in Cod. Mſ. in βάτθιδι. C. M. β. Ἀτθίδων. M. du S. Haec totidem verbis extant in Harpocrat. & Suid. V. Κανηφόροι. T. H.

66. Καὶ ὕτως ἅπαντας] Καὶ ὕτως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. M. du S.

67. Ὅπως δὲ τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mſ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. quomodo hæc successura sint obscurum est, Venus. J. G. G.

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. M. du S.

74. Προμ. & νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo ὠνύμφιος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. E. L.

75. Πρέπει γὰρ ἂν . . .] Καινήφοροι virgines nubiles — Hartung. p. 658. πρέπει, pro πρέπει ex P. Cod. M. du S.

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέπει γὰρ ἂν κἀμὲ· ut in Platonis Alc. I. p. 432. C. πρέπει γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὰ καλῶς λεγόμενα. Καινήφορον habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic op-

ti-

ullique populo se Deorum esse; neque Ilium ad vos profecturum? Ipse ego adero, & adjutrix ero ad hanc omnia. PAR. Etiam Amorem & Hymenæum & Gratias adducis? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenæum insuper adsumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

ἐξαλεθήσειν γε ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ἀφίξεταί τινας ὑμᾶς εἰς † Ἴλιον· ἐγὼ δὲ αὐτῇ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἦ † Ἔρωτα, ἢ † Ἵμερον, ἢ τὰς Χάριτας [k] ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, ἢ τὸ [l] Πόθον ἢ † Ὑμέναιον [m] πρὸς τούτοις ἀναλήψομαι. ΠΑΡ. ἀλλ' ὅτι τούτους [n] δίδωμι τὸ μῆλον, ὅτι τούτους λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII. ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS. ΑΡ.

M. AUdin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Jupiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluero sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quæcumque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερόπτικά τε καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀπερεμαδίσητε καλαστρᾶν [o] βιάζηθέ με, μάτην ἀνήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ † γῆν ἅμα, καὶ † θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα γε ἴσθ' ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἕκαστον

[k] Ἄξεις] ἴξεις O. [l] Πόθον] Πειθὼ Ald. W. [m] Πρὸς] ἔτι πρὸς O. [n] Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μ. J. Vr. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest in O. [o] Βιάζηθέ] Ita J. & Vr. Reliquae βιάζεσθε minus recte.

ptime respondet ἐφράζειν τὰ ἐπιόντα. *Hartungius* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiastae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nuptiras τῇ Ἀρτέμιδι καταφορῶν ἐπὶ ἀφορίαν τῆς παρθενίας, ὅτι μὴ τεμοῦσαι ὦσι αὐτῆς. Hoc quid valeat ad καταφέρων firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem καταφέρω, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, καταφέροι prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: ὥρ. ᾗ π. νικηφόρον, ἅμα, ὑμῶν παρεῖναι *T. H.*

76. Νικηφόρον] In Ms. scribitur πρέπει γὰρ καὶ νικηφόρον εἶναι ὑμῶν παρεῖναι sed vulgatam non damno. *J. G. G.*

79. Τουτουί] Ms. Ox: pro τούτου. *M. du S.*

81. Βούλει ἐν σοι] Mss. Ox. habet τί σοι. *J.* ἐν. Desunt in *Fl. H.* & *Vech.* Ego hanc inde concinnavi scripturam. *M. du S.*

81. Ἐπομόσομαι] Conspirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμφιβόλως ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἵνα, ἢ ἄν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magistro*. Dial. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαί σου τῆς ὀφρύος. *Aristoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει ξυθῶ σοι δῦρον; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T. H.*

84. Ἐπ' αὐτῷ] Hoc a *Luciano* profectum esse non credo: an ἐπ' ἀκαιρίᾳ; ut *Long.* III. p. 81. γυμνάσιον ἐπὶ κακῷ ἢ ἄσκησιν imo potius ἐπὶ αὐτῷ. *T. H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule *Eust.* Od. Λ. *M. du S.*

93. Ἐκ τῆς οὐρανοῦ σειρᾶς κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & sequ. *J. C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρτήσας nisi expresserit illum *Homeri* versum Il. Θ, 25. Σειρὴν μὲν κατ' ἔπειτα χρυσείην ἐνέτειλε Διὸς θρόνου Οὐλύμποιο Διαπρύσιον· nam συναρτᾶν est συνάπτειν, ut veteres exponunt. *T. H.*

ἁπάντων ἀμείνων ᾖ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀντιθείην· ὁμοῦ δὲ τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ [a] καλαβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἐπολαύσωμεν ἐκ φλυαρίας. ΑΡ. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γὲ μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανεστάντες, [b] ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ὢν δεδιὼς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελέησασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆλθέ μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιεπείᾳ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace: fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a Καλαβαρήσειν] καλαπονήσειν *J.* b Ἐπεβούλευσαν] ἐπεβούλευον *J.*

5. Καὶ τὴν Θ.] Pone tantum κ. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. *T.H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milesi. I. *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas:* ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. *T.H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J.G.G.*

16. Ἐπεβούλευσαν] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπιβούλευσε μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. Τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι· perperam editur μιγῆνται. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* *T.H.*

44. Δακὼν τὸν δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* *J.C.*

45. Τὴν Ἰκ. λ. Πηνελόπην] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τὴν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώτη *Propertio Icariotis*, *Quaeque terunt fastus, Icarioti, tuos*, III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icarionem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab AEolo, vel altius

XXII.

PAN ET MERCURII. ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PAN. ΠΑΝ.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: sed quomodo fim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita sane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium sum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri potest ut sis cum cornibus, & naso tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda super nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra stuprum commisi? PAN. Non capram quidem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim inculisti: quid commorso digito quaeris, multumque haesitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱός εἰμι σός; ΠΑΝ. μαχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἑτέρου σοι γενόμενος. ΕΡΜ. μὰ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικά, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα ἂν σκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱόν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σεαυτόν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φῂς σου μητέρα; [f] ἦπου ἔλαθον αἶγα μαχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀπάμησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ πολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

EPM.

c Ἐξ ἑτέρου] Ἑτέρου C. *f.* notaturque in margine *AiW.* d Ὅσα] ὁπόσα P. *f. Vz. AiW.* e Ἀποφαίνῃ] ἀπο-φαίνεις P. *f. Vz. AiW.* f Ἦπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Jove repeti potest. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enareten filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perieren, sed Cynortae; λέγεται, inquit, τὰ περὶ τὸν Περίηρα διαγόντων ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ γένους ἀληθέστερον. Praestitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. scribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρη τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ ἐκ Ναΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκάριον, quanquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Messenium quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, Περιήρη, τοῦδε inseruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane Κυνόρτου δὲ Περιήρης sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed OEbalus fuit filius; itaque *Pausan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuisse uxorem, teste *Pausan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. ὧδε τε Ἀφάρεα τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re scriptorumque dissidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo seu Perieris sive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam.

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ ἄγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λέγω σοι ἐρῶ· ὅτε ἐς με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τ' Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, ἔφη, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τ' πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν εἶναι τὸν Ἑρμῆν τ' Μαίας τ' Διός· ἢ δὲ κεκαυφός ς τ' τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὁπόταν γάρ μοι σὺν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ αὐτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι τ' λύπ τοῦτο ἐκείνου ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, ἐμνήμην ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem eſt rei, quòd, quum illa mihi deberet, hirco te ſimilem peperit?

2. PAN. Ea ipſa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego ſum Penelope Spartana: at patrem ſcito deum habere te Mercurium Majæ & Jovis filium: quòd autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori ſit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum ſe adſimulavit, ut lateret: ea eſt cauſa, cur ſimilis evaſeris hirco. MERC. Sane commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

a Σοῦ] σωτὴρ ϝ.

Eurypyli filiam ipſi jungit *Schol. Homer.* ad Od. O, 16. Periboeam, σύμφωνα Νεύτῳ (nihil erat iſta actate asymbharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque maſculos, unam feminei ſexus Penelopen: ſororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797. neſcio quam rectè; mihi quidem ratio conſtat, cur olim in *Homero* ſcriptum fuiſſe ſtatuam; Εἴδωλα ποίησε, Μάδυ δ' ἵκετο γυναιξὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορι Ἰκαρίοιο. Ulyſſes vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat profeſſus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti politetur, ſi nuptias Penelopes ſibi conciliet, tale ſe conſilium adſaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam perſequitur *Apollodor.* III. p. 217. T. H.

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus eſt Mercurio in arietem converſo, & Penelope uxore Ulyſſis*, *Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima eademque caſtiſſima Penelope adduci potuerit, ut hirco ſe ſubmitteret, admodum ſolerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus eſt in *Exeges.* Ἰσ. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. ἢ ἐπαίσας αὐτὸν μαγικῆς τινὸς φύσεως αὐτῇ ἐπίπνοιας, ἢ ἀχεύῃ ἰσὰ τῷ τράγῳ nonnihil ſane Penelopes honori conſultum vides, quae culpam praeſtare non tenetur, quam faſcinata magicis artibus ac mentis non compos admiſit. Pater Mercurius, ne neſcias, tertius eſt, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam veneranda vetuſtatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. Tzetz. ad *Lycophr.* v. 772 Noſter hicce cum Herculis Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauſerunt, quod credere licet adſirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquiſſimus eſſet Pan, ἢ τ' ἄλλα τ' περὶ τοὺς λογοφόρους θεοὺς & *Herodotus* quidem, qui ſtudio vetuſtatis barbaris adverſus Graecos ſaepe faviſſe deprehenditur, quanti Deorum huncce noviſſimum fecerit, haud obſcure declarat c. 146. ἢ Πανὸς γε πέρι οὐκ ἔχουσι εἰπεῖν οὐδὲν (οἱ Ἕλληνες) ἢ ὅτι ἐτράπετο γενόμενον· mirandum ſane fabulam aliis excogitandi quidvis foecundiſſimam hac in parte claudicare: Athenienſes tamen, dummodo ſit iſte Pan idem, qui noſter, quod dubitare nonnullos ſcio, quis eſſet quamque ſalutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande monſtri ejus arcanum patuit demum ſub Imperatore Tiberio: quum enim ex inſula Paxis audita vox eſſet, magnum Panem obiiſſe, eaque res Romam relata cunctorum animos ipſiusque Tiberii advertiſſet, philologi, momento graviſſimae quaeſtionis expenſo, conjectarunt, hunc eſſe Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo ſagaciſſimis hominibus adverſari, tametſi qua fortuna, quove conſilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; niſi quod deſertis locis, atque inſulis etiam cum valde delectatum fuiſſe ferant: vide *AEſchyl.* Perſ. v. 447. & Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commode plane cauſa eſt, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juxta & noſtro Pani communis; utrumque enim γλαφυρά τε δὴ & γλίσχρα αἰγοπρόσωπα & τραγοσκελῆ, teſte *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan διφυὴς Theſpidi Tragicorum vetuſtiſſimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Theſpidem obſerva quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceſſiſſe, poſt quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numeroſiſſimam ab Athenienſibus adſcitus fuit Pan: vel Theſpis igitur ritus in Arcadia ſolemnes deſcripſit, vel

formæ spectator fuit, adhuc imberbis ipse, meus pater dicar, & ludiberium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem & thiasi socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Ma-

πάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὤν, σὸς πατὴρ καλοῦμαι, ἢ γέλοιόν σοι πᾶσι ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἐπαινοῦμαί γε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καρτερόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἄνευ ἐμοῦ ἄνδρα ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρόν τε καὶ θιασώτην ἐποιήσατό με· καὶ ἡγεῖμαι αὐτῷ ἐς χορούς· καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρόσθεν δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ὅτε ἠρίστευσα ὁ Μα-

μα-

b Παῦε] πρὸ Al. Hr.

vel fabulæ ipsi tributæ falsum nomen mentiebantur; quod voluit Vir Maximus. Καρδίστου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad *Aristoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non vereor: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi supplueris p. 504. v. 2. Καρδίστης, ὁ τὰ ἀκροτάτια τῶν ὀρέων βαίνων &c. καρδιστὴς pari ratione *Dionysio* Perieg. v. 995. ubi itidem nescio quid *Scholiastes* & *Eustathius* tricantur. *Plato* superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obtecta, vel Penelopæ placere potuisset, in Crat. p. 280. Ἢ. Παν αἰπόλος, δῆθεν Ἑρμοῦ υἱὸς, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τριχὸς, καὶ τραγοειδής. Porro, si *Lucianum* audis, Ulyssi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. secus *Herodotus* sensit: nam si Πανὶ τῷ ἐν Πελοποννήσῳ ἐλάσσω ἔτεα ἐγένοντο ἢ τριῶν, ut ait II, 145. cum oportet in lucem prodiisse finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Panα ex Penelope Ulyssis filium dicit:* (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithacesius; ut a patre, non a patria vox hæc videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus:* adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam præterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi sodalem ac consortem faciat, minus observatæ temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati ætatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compensant. *T. H.*

62. *Μουνοὺς γάρ εἰμι*] Sic in Bacch. & *Dionysio*. Copiose *Mosm.* Dionys. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *F. B.*

Ibid. Πάνυ καρτερόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καρτερὸν σῶμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μιλαφρινῆς. τὰ δὲ ἑξῆς τὰ ἰδιαιτέρων ἰδίοις τὸν γίγαντα. Tangit aliam interpretationem, & hæc verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν sed καρτερὸν verbum rusticum, ut in *Longi* ποιμ. τέρψεως autem ἐπάλαισεν καρτερὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγριόπουν τῆς συρίγματος, ἢ ἂν γλυκὺ εἶον ἐκ καρμήλου σπόνδυλον λιγυθρυμμόδιον. *testarum sonitus.* Qua de re viri Clarissimi *Isaac. Casaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Pers.* *F. B.*

Καρτερὸν] *Dulce.* *F. G.*

Π. Καρτερὸν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καρτερὸν] Πάνυ καρτερὸν γελάσας, *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit! quod adfertur ex Epigrammate, *Nossidis* est Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καρτερὸν γελάσας ὁ Θρασυλλίων. Fluctuare Viros Eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam adsequi non licet, nisi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmasius* quidem pervenire videtur potuisse ad *Ael. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Panα majore, quam humanα staturα exercitui Græcorum prælisse* (Vide *Homer. hymn. in Panα*) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriæ est; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauf.* Att. *M. du S.*

70. Ἀλ-

ραθῶσι, ὅπερ καὶ ἀριστῖων [a] ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἔχει ζ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαιμῶς, ὦ πάτερ· ἐρεθικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἶξὶ δηλαδή [c] ὀπταίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἁπάσαις ταῖς ζ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα ἔγωγε, τί χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρώτατα, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ προσίθι μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

rathone, ut virtutis praemium auribus tuis mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quaeso, dic mihi, duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis atque observor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus ista. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἡρέθη] ἠρέθη F. ἡρέθη A1. f. V2. b Ταῖς] ταῖς δὴ f. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. f. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. f. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ep. ea persona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. sic.

70. Ἀριστῖων] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόποδα τόνδε Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μίδην
Τὸν μετ' Ἀθηναίων ἑσπόμενον Μιλτιάδῃ.

Rest. 306. f. & 390. f. V. & A. G. IV. 871. Innotuisse tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noſter* Δισ. c. 9. Μακραὶ dicebatur ſpelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰω. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id eſt, Πᾶνα. *F. G.*

75. Ἐρεθικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένος, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικὸς. *Long.* lib. 2. *J. B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. *f.* niſi quod in hac mendoſe legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis eſt ἐπιβαίνεις. Vide Dial. ſeq. finem & *Epiſt. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amaſſe, vide *Polyan. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moſchus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probiſſimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam ſi totus foret hircus. In hac re propria ſunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ τρικὸς ἕδανον ἄλλος ἄλλῳ, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pauſan.* V. p. 448. ſolet quidem *Ariſtoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον ſed apud alios ſaepius invenias ἐπιβαίνειν τὸν ἵππον vel τῷ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἐὰν παχυγνιὸς ὀχεῖον ἐπιβῇ inſcendere Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ἐχιώτης· nam ἐπιβάτης vix uſitatum credo. *T. H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan φιλοπαίολον πόσις Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem verſae fabula nihil eſt notius. Quod praeter Ed. *f.* nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale ſit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cuſi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At ſi unius literae mutatione vitioſam ſcripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri poteſt receptae, atque ab ipſo *Luciano* profecta: Pitho ſane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεοῦ κύπρι παιδοδότου Panem vocavit *Pindarus* apud *Ariſtotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re ſacra faciunda; *Demoſth* Πρ. Δημ. LXIII. ἐθύσαμεν δὲ τῇ τῇ Πειθοῖ & τῇ Μητρὶ τῇ θεῶν & τοῦ Ἀπόλλωνι. *Hermeſianactis* Gratiarum una Pitho, teſte *Pauſania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μείλημα τέρπνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiaſtes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός· plures adnotavit teſtes *Kuſterus* ad *Suid.* in Ἰυγξ. Echo, quae ſibi jus maritum itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam ſuſpicari non abſurdum eſt, librarios ſolenni facinore Πειθοῖ ignotius immutaſſe in Πίτυϊ. Quae paulo poſt leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

APOL.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. BAC. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

ΑΠΟΛ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομήτριους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχων μεγάλην πεπιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν ἐξακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες ἀλλόφυλοι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

f Διακρῖναις] Ἀλλοφύλους C. Atticorum more: Ἀλλόφυλος *F.*

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθέτως αὐτοῦ τούτου δηλοῦν Πρίαπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου καὶ υἱὸν, † μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μυασέας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἢ ἔρωτα αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῆς μητρὸς αἰδοῖ ἐχόμενα. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα ἐπ αἰδοῖον· λελοῦσθαι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς ἐπ μίξεως ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. *V.*

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. *V.* *M. du S.*
Male mutarunt in Ed. *A.* supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. *T. H.*

† Μητρὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διώνης] Διώνης correxerat etiam *Mattb. Sladus*: δὲ pro ἢ *M. du Soul.* Ego securus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χθονὸς καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χθονὸς; Corruptus sine dubio *Strabo* XIII. p. 879. A. ὅτι τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Θεῶν, ὑμνουόντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν Θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur *G. Cuper.* ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χθονὸς· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant teste *Pausan.* IX. p. 771. *T. H.*

‡ Λειμῶνας] Λειμῶνας prima manus: mox factum λειμῶνας, & hinc λειμῶας, quod in *V.* est. *J. G.*
Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λειμῶνας. *M. du S.*

ta, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. *T. H.*

79. Πίτυϊ] *Suid.* in Pitys: *Nonn.* Dionys. lib. 2. *Propert.* lib. 1. Male in quibusdam Πυτῆ. In Anglic. Πυθῆ. *J. B.*

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. *E. L.*

Πυθῆ] Angl. P. L. & Ed. *J.* Reliqui Πίτυϊ. *M. du S.*

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito *Diodor. Sic.* IV. p. 150. B. *T. H.*

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου Dixi alibi: vocant ἀκροπόδια· de qua dictione alibi. *J. B.*

καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἴει γὰρ αὐτὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥτις γε καὶ παρεσκεύασται, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηται πώποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένη τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εἶεν ἐκείνη σαθρά.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πριάπῳ, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πως [b] μέσας νύκτας ἐπανεστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν γε. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγεῖος· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ δικαίως ἂν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὴν

sane eodem geniti patre sæpius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti. B A C. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam diffident, quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & sanes ægrotos. A P. Putasne sororem delectari Scythis, quæ ita se jam compararit, ut, si quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata cædes. B A C. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem tenes. A P. Tu autem quid ad hæc? B A C. Quid aliud quam risi. A P. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. B A C. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

a Ξενοκτονεῖ] Ita recte *V2. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκλεῖ. b Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. V2.*

8. Ἥν τις Ἑ.] Oresti fabulam tangit, cum quo aufugit *Eur.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βεβαίως ἤδη ἐστέρας ὑποβεβρεγμένοι. *Heliod.* lib. 1. & 2. *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae significationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβεβρέχθαι, λελουμένοις, σεσωσμένοις μέθη, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo saepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane descripsit *Des. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* λελουμένοι ἤδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον θαρραλεώτεροι, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τὴν ἡμέραν τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέθῃ apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum est commadefacere*, sive, *quod superest diei Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampsaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀφαρίδα· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πῶμα τῇ ὑστεροῦσῃ ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet : habeo enim cum coma etiam arcum.

πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, ὦ κομήτης, ὡς [c] καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' εὖ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μεθ' ὅπλων κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

MERC. ΕΡΜ.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ὁ οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; ΜΑΙ. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας ἀγασπώμενος; ἑωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ ἀγορώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ ἀγγέλλειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον προσκεῖσθαι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεόνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

[c] Καὶ νήφοντα ἄν σοι] νήφοντά σοι ἴσως τὸν Πρ. *J.* νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. *V2.* [d] Μηδέν] μηδὲ ὅν τι *J.* pejus ἴν τι *V2.*

21. Ἔδγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, ἴσγε, ὅτι μὴ καλὸν. *T.H.*

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrium.* *A.V.*

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπιῤῥᾷ. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δηλῶν ἐπιχείρουν ἐρωτικώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπιῤῥᾶτο τινὸς τῶν ἀθυμίαν. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αἰχίαις ἐπιβαίνεις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. *J.B.*

29. Ἐγὼ] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *J.B.*

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ προσαγ. πλ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*; eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer. *T.H.*

40. Νεόνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E, 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. *T.H.*

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Υ. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχουσι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν multo ſerius haec ſcena eſt acta. *T.H.*

δω μόνῳ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. καὶ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, σὲ παλαίστρας εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque proſequi, & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt, quæ de die facio, quum in palæſtris verſor, in concionibus præconem ago, rhetoras edoceo, ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερον καὶ ὑράνῳ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὧδε Μαίας τῆς Ἄτλαντος θρέμμα αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὧδέ πῃ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾗ πέπομφέ με ὀφόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ὀπισθόμενον.

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt: mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum, quid agat puella, antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

a Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita B2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ὁ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκροπομπὸς, ψυχοπομπὸς, πομπαῖος, πομπαῖος. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J.B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus*. *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερον ὑπὸ ὑράνῳ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν] Non ſatisfacit *Benedictus: Leda filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur*, vel, ut alii, *alternis inter ipſos vicibus agitant*. Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὺ γάρ ἐσθ' οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὖθις, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῶν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γυναίμφοι ἐυωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J.G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] *B2.* οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. ὁ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent deſumta, tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. *T.H.*

56. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὧδέ πῃ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ᾗ πέπομφέ με, ὀφόμενόν ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula, quam tangit, non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet, ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam, Semeles ſororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove viſum, quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J.G.G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam, quam voluit *Graevius*, ſi tetigerit *Noſter*, nihil eſt, quod prius credamus, quam illum intelligi noluiſſe: quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Imo vero facile poteſt probari, nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet: apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ τὴν Ἀθάμαντος, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην. atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, *Lucianum* memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T.H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος. *F.G.*

62. Ἄργος.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei.

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam viſe. Jamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ὁ πατὴρ ὁδῷ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. ἐγὼ ὅλως ἀπηγόρθμκα ἤδη. εἰ γάρ μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. MAI. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. ἀλλὰ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

Z E T Σ.

1. QUalia patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quæ in terris ſunt omnia,

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα,

mei-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. *E.L.*

63. *Ἀπηγόρθμκα*] *Eraſmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *ſe pariturum negare*, *recuſare* Latine reddiderunt; quæ ſignificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo *Luciano* res eſt geſta: notiſſima virtus verborum *ἀπαγορεύειν*, *ἀπειπεῖν*, *ἀπειρηκέναι*, *ἀπαυδᾶν*, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid. *Ἤδιον ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι*] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. *de his qui ſui vel alien. jur. ſ.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet *Grot.* Flor. Sparſ. ad d. §. 2. *A.S.*

64. *Ἠξ— πεπράσθαι*] Athenis ſervo juſta de cauſa *πρᾶσιν αἰτεῖν* licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſaevitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat *πρᾶσιν αἰτεῖν* vel *αἰτεῖσθαι*, teſte *Poll.* VII, 13. qui quando monet, *ὁ δὲ* OI NYN *φασὶ τὰς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν* &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii Reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem *Plutarch.* *περὶ Δεισιδ.* p. 166. D. ſcribat, *ὅτι ἐν δούλοις νόμοις ἐλεύθερίαν ἀπηγορεύσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ διεπότμω μᾶλλον ἐκκλεῖειν ἐπιεικέστερον*, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendae libertatis deſperatio; niſi forte *δούλους τὴν ἐλεύθερίαν ἀπηγορεύοντας* ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſaevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco *S. Petitus* p. 178. repoſuit; praetermiſit, ſtudione an temere, *J. Meurſius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, *ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι τοῦ μὴ τὴν κεκτημένην ἀτυχεῖν ἢ κακόδουλοι*, (*Noſter* appellat *κακῶς δουλεύοντας*. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) *διεπότων ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλεύθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες* ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiſſ. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Inſtit. *de his qui ſui vel al. j. ſ.* ipſius rei *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caeſ. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. *Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες*] Sic in Contemp. c. 1. Cætera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primae Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum *Luciani* in vetuſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσω γε ἐνεχθείς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους ἀμαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· ἢ ὅλως εἶδέν ὅ, τι εἰ ξυνετάραξε, ἢ ξυνέχει. ἢ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, εἶδε λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ καλὸν ἡνίοχον ἢ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἰκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν ἢ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, ἢ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ ἢ τοὺς ἵππους τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τοῦ χαλινοῦ; εἰ γὰρ ὀνοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ὀκνηρῶς, καὶ οὐκ

adoleſcentulo inſipienti concredito curru ; qui hæc exuſſit , prope terram latus , illa frigore corrumpi fecit , multum inde abducto igne : utque paucis dicam , nihil eſt , quod non conturbarit , & confuderit : ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine , ne reliquiæ quidem hominum reſtarent : talem nobis optimum illum aurigam , & currus agitatorem emiſiſti.

SOL. Peccavi , Jupiter : ſed ne acerbius feras , ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti : unde enim ſperare potui tantum fore mali ? JUP. Non tu ſciebas , quanta indigeret accuratione hæc res , &, ſi quis tantillum evagetur a via , actum eſſe de omnibus ? ignorabasne porro equorum animos , utque deceat continere ſumma vi fræna ? ſi quis enim relaxet , habenas aſpernantur ſtatim : quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra , poſt paulo ad dextra , interdum etiam in contrariam , quam quo curſus ferebat , partem ; tum ſurſum & deorſum , ac plane quo vellent ipſi : hic interea nihil habebat , quod equis faceret.

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram , ac propterea renitebar diu , nec com-

88. Ἀφνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀποῤῥίπτουσι. V.

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur , & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam , ſive , ut ait , hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβιβασάμενον] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum* ἀναβιβασάμενον *non eſt* impoſitum ; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem :* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβάμενον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti , & de re literaria bene meriti , ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐναβιβάσας *Herodot.* I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβιβάσασθαι ἐπὶ τὰς ἁπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας *Apollod.* III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸ τρόχιον τοὺς ἀπογραφέντας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus , opinor , juſtius reprehendere licet , quod βεβηκέναι dederint *vinc inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere , illum corporis ſtatum componere , qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur :* ἑστηκέναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum τὸ βεβηκέναι a Graecis , verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur , hinc τὸ γόνασι βεβηκὸς , *genubus innixus :* ἀπὸ βαρὺς vel ἀβρὸς καὶ βεβηκὼς , στηριστικὸς τὴν ἀγωγιλίαν καὶ βεβηκὼς , μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη , σύνθεσις ἀξιωματικὴ ἐ αὐστηρὰ ἐ σεμνὰ ἐ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐστήκασι ἐπ' αὐχένος , ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura , quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἰχέλο τ' ἄντυγος] *Micyllus , jugum currus :* hoc ferre non potuit *Benedictus* , ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὑπὸς ἅπαν αὐτῷ τ' ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ καλλιπάρῃσε δακρύων, ἡ μήτηρ Κλυμήνη μετ' αὐτῆς, ἀναβιβασάμην ὀπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅσσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κατανλες αὖθις ὑπείειν, ἡ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, ἡ μὴ ἐφίεσθαι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ ἡ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὑπιβὰς τοσούτῳ πυρὸς, ἡ ὑπερύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἠσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ὑπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες ἡ μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, ἡ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχέ τ' ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τ' δίκην, κἀμοὶ, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὰ λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν ἐν συγγνώμῃ ὑπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον ἐνθυμήσῃ, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ ἀφέδρον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον ἐστὶ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρὶ-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνίας τινὰς] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τ' τοῦ ἅρματος ἀεφιρείας· λέγει δὲ τοῦ πύλου τοῦ προπηγότος τὸ τῷ ἅρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab *Homero* sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ· v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — δίκαι δὲ πυρίφορμοι ἄντυγες εἰσί, quae scilicet τ' δίφρου vel sellam curulem superne ambiant: *Schol* αἱ ἀεφίρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ἐφ' οἷς ἡ τὰς ἡνίας ἔχαπτονται αἱ ἀεφίρειαι τοῦ ἁρματείου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριὰς, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἐχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τ' ἀεφιρείας, ἢ (scilicet ἀεφίρεια prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) ἡ ἄντυξ ἐ ἐπιδιφριὰς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χρὴν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτὸς. Multa similia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τ' μὲ Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τ' ἡνίων, τὰς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τῆς παιδὸς ἐξενεχθῆναι τῆ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. *T. H.*

24. Ἐπὶ

πυρωθέντος. ὃς ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα καὶ ἔπεσεν ἐκδιφρεύσας, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτῷ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π. Α Ρ.

ΕΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο- 30

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

a Γὰρ καὶ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Doderant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. καὶ σφίσι (Γαλάταις) ἀφ' ὧν χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα που αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς οὖρεα κεραυνῷ Ἠριδανὸς Φαέθων πίσυι &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quinctilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noster* περὶ τοῦ Ἡλίου. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι οὗτος μὲν . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἐρωτ. 16. ἡμιπόρους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caestuum* cicatrices *Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: ἐδεῖ ἄλλου τί ἰδεῖν ἢ ὦν χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων ἔγωγε σὺν ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρων. *Arrian.* Α. Α. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῶν ὕβρεως, τὰ διάγραμμα &c. *Aeschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent insultae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν ἁλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen. L.* VII, 23. τὸν γνώριμον τινος παιδάριον μαμμωλαπισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρᾷς, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὸς καὶ μώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων σίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Aelian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι· ναυτίαι μεγάλαι, γυμ-

νοὶ

lux? nam equidem ut diſcernam eos, non eſt. MERC. Heri qui nobiſcum fuit verſatus, is Caſtor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoſcis? ſimiles enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ accepit ab adverſariis pugilatu certans; ea maxime, quibus eſt a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jaſoni ſocius navigabat: alter autem nihil tale præfert, ſed purus eſt atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta ſunt paria, ovi dimidium ſegmentum, eique addita ſuperne

λυδείκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, ὅτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ὅτος μὲν, ὦ Ἀπόλλων, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παλαίων τοῖς ἀθλητικοῖς ἀγῶσι, μάλιστα, ὅτε ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ ὁδὶ τοιοῦτον οὐδὲν φαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὄρθως, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τἄλλα γε ἄλλα τοιαῦτα ἴσα, καὶ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον

b Διδάξας] διδάξας F. quod niſi Mſſ. auctoribus mutandum non fuerat.

καὶ τὰς παρειὰς ἰσάτροι, ὅμοιον τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo veſtit. T. H.

38. Τοῦ τοῦ Βεβρ. Α. . .] Quidam Caſtorem a Lynceo occiſum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum ſuſpexit arenis.* M. du S.

42. Τὸ ᾠοῦ τὸ ἡμιτ.] De pileo intellige. M. du S.

Τῷ ᾠοῦ τὸ ἡμιτ.] Quum ſingularem in enumerandis Dioſcurorum inſignibus ac miniſteriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, ſi nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo ſaltem reconditiora promamus: nam Meurſianae diligentiae ſectatori juſti voluminis materia ſuppeteret. Pileos intelligi τῷ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Caſtores utebantur, in aperto eſt poſitum, indeque *Catullum* appellaſſe *pileatos fratres*: figura ſane pileorum diſſectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium eſt *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Caſtor & Pollux, quorum capita caſſides obtatae ſtellarum apicibus inſignes contegebant*: tu ſi ſcripſeris *ovatae*, quemadmodum *ovata ſpecies Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus eſſet Numidicus*, ſuam manum agnoſcet Afer, & lubens ſuis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetuſtarum Edd. *aeratae*; *Brantii*, *jubatae*: ingerebat C. Fl. ipſam veritatem, quam tamen unius ſolum literae ſolenni mutatione obſcuratam, *Elmenhorſtius*, neſcio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Caſtores autem Spartani jure pileos inſigne patrium geſtabant: ovi ſimilitudinem quid credibilius eſt, quam ab eorum fabuloſis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuiſſe derivatam? vide Τzetz. ad *Lycophr.* v. 506. Ὦν ὀρθίων τριβώνων Κάστωρ ἐκτάσεως — qui locus vetat, ne cum Eruditiſſ. *Poſtero* in verſu 89. Καλυφάων τριβώνων (ita legendum puto) ὑφαινομένων, interpretando de cochlea cogitemus: ὑφαινω poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum teſtae: *Heſych.* Ὀρφάνων· Ἀττῖται, τυτθοὶ, ἀφτὶ γυμνοὶ ὑφάνων· ἀντὶ τῶν ᾠῶν, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo conſtituendus eſt hic *Æſchyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter exiſtimaſſe *Salmaſium* pateret, ſi genuinam ſummi Viri manum operi ſuſcepto longe impar *Schrevelius* fuiſſet adſecutus. Haec etiam cauſa, cur ova per ſe Dioſcuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Conſtantinopolitano locus τοῖς τῶ Διὸς ἀναικτόροις κούροις, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτῆρες (καμπτὸς ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἱππέων γνωρίσματα ἀφ' ὧν ἐπικεκριμένων ᾠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teſte *Codino* in Orig. Conſt. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud poſteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari ſuſpenſum, taeniis, quippe res ſacerrima, velatum: εἶναι δὲ φασὶν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τικτῶν Λήδῃ ἔχει λόγος nimirum ad aetatem usque *Pauſaniae* perduraverat vivaciſſimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo ſumtam rationem invertit prorſus *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam ſtatuens, quod toti ex ovo diſſecto, id eſt, ex pileolis, quae geſtant, prodire videantur. Sane ſubtiliſſimum eum fuiſſe fabellarum conſarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proceſſerit ad commentum originis mirificae penitus ſingulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, ſed & nobilitatis fuiſſe indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis ſimulacris Hippocratem ideo conſpici teſtatur, quia pileus ſit σύμβολον εὐγενείας, non ſecus quam in Ulyſſe: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo diſtinguebantur ab Hilotibus,

τιον ἐν τῇ χειρὶ καὶ ἵππος ἑκατέρα stella, jaculum in manu, & equus utrique al-

quos πωλῶν geſtare voluerant : ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἀλλοφύλου ἐ εὐγενείας ἐν Λακεδαίμονι τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἀλλοφυλίας καὶ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπερέσω talem ornatum pulcre nummi præferunt, quos ex ditiſſima Socori mei *Fac. Wildii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir præclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quæ reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stelliulas, quæ in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares præcunctas, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυπλεομένοις φαινόμενοι feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectæ, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritæ conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ἦσαν δέ τινες, οἱ τὸν Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου ναῦς ἐκατέρωθεν, ὅτε τῶν λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς αἴσιον ἐπιλάμψαι λέγοντες· quod adeo non ſprevit, virtutive ſuæ adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtæ memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῷ Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera*; *gemina Ledae ſidera*; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* Λ. Π. v. 25. &, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut præcipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποβάσεως honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quem ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα ἐ Πολυδεύκην ἔσχεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ὃν τῇ Λήδᾳ ἐγείνατο Κάστωρ μόνος ἐ Πολυδεύκης, ὃν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum aliò ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridæ ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δέ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quæ ſæpe ſibi viciſſim nocent, voculæ ſunt commutatæ; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphærium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiæ, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἐτημμένους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τὰ ἄλλων ἀστέρων ἑκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις· ſic autem vocat poëtas, præſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀκοὴν ἀκριβῆ τὰ τελεσκοπούμενα πλάσμασι συνφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τῶν τὰ ὀνόματα θέσει κεκομψεῦσθαι, τότε ὑμνοῦν εἰς ὑμνοφαίριον τὸν λόγον διχῇ διαιρήσαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐπώνυμον, τὸ περὶ τὰ ἐτημμένα αὐτῶν προστησάμενοι δίδυμον· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῶν ἀμφοτέρους, addit, ὡς ἐ ἀλληγορούσιν εἰς ἡμέραν ἐ νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphæria diviſiſſe mundum bina, quæ alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἑτημμένων alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locus *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravæ lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hæc emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut præter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphærium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quæ modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῶλος, ait, τ' ἐπιτίθασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὸν ἡμισφαίριον καθαυτόν. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellae micuerint fruſtra quærimus, ſi hæc jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubuleus, Dionyſius. Tritopatreus,* quod

albus : quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- Ἀλλήλους· ὅτι πολλάκις ἐγὼ τὸ μὲν πρόσω-
πον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριπάτορες· ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui Θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes ἄγουσι τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοδιλίσας, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, Θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Euſebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ἐκ τῆ Σιδύκ (Σάδυκον vel Σάδυκ appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σαδύκου *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κεφαλῆσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα μεγάλους τῶν θεῶν οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem ἐκ Θηβαίοις τὸ Καβείρων τὸν τελετὴν καθαγήσασθαι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐκ τῆ χώρη, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi —— κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί, Οἵ τε Σαμοθράκλῃ ἱερὴν χθόνα ναιετάουσιν Κυδύνους θνητῶν ἀπερύκοντ' ἀνοσιοπλανήτων· illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, ἰθύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πτοιαὶ ἀίναοι, ψυχοτρόφοι, ἀερσιδῆς, Οἵ τε κῆ ὑράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniae rex victus διέπλωσεν εἰς Σαμοθράκλω, καὶ καταφύγων ἐπὶ τὸς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virileis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones praebent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſane graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Aſtron. II. c. 22. & *Caeſar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris præteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus aetati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *prater eis*, hoc eſt, præterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt*: juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum iliud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Daviſio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

πον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸ δὲ τῷ Ζ pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum, Pol-

Suidas in Κόλλαφ, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λόφους ἵππων ἐπέθηκαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς φενακίδας χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat φενακίδας· nam κεφαλαῖς φενακίδας ἀστέρας, quamvis ξιφ φεύγεσθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους φενακίδας κ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἔδωκε τε πίσυρα μῆλα οἴνου τ' ἔμεναι — de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τ κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσπάζοιτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῆ φενάκιμ VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphêum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοὺς Σαμοθρᾳκῆ τὰς ὑπὲρ τ σωτηρίας εὐχὰς εὐθὺς δὲ τῷ πνεύματι ἐνδόντ, κ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τ Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ ϵ τοῖς ἐπιγινομένοις Θεοδοσίμου γενομένης τ φενακιτίας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τ πλοίων εὐχὰς ᾗ τίθεσθ τοῖς Σαμοθρᾳξί, τὴν δὲ τ ἀστέρων παρουσίαν ἀναπίμπλειν εἰς τὴν τ Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τ θαλάσσης λεχθῆναι, κ σωτῆρας τ πλοίων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe*: quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaeſtiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μ τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη πλεοχρόνους ὑπὸ τ πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀπήγαγε· βουλομένη δὲ πίστιν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, ὅτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὡσ' ὁρωμένους ὑπὸ τ οἰ τῇ θαλάττῃ κυβερνῶντων σῴζειν, αἴτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Hæc ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρ πτυχαῖς Σέσθακον ἑσμὸν ναυτίλοις σωτῆρσιν, & Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεθίουσαι θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐκκλ ἐπὶ κατὰ Εὐριπίδ σωζομένοις· ὁ μέντοι Σοσίβι ἁμάρτηκε φάσκει ὅτι τὸν ὑμνωδὸν αὐτὸν ἐπιφαίνεσθ. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus fidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe perniciosiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres*: merentur adſcribi, quae *Lucatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam Πολυδεύκους ὀνόμασε· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

rit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros : contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenae praeſidio committatur : credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἐθύελλας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſaepiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν οἱ ἀλλοι ῥᾴδιοι Τιμὰς σωτῆρας ἴσχοῦσι, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἴσθι ἴσον ἴσχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἴσχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀσυάγους, ſic & Dii τιμὰς ἴσχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur : non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἀνθρώποις τὴν περὶ τὸ γνῶναι τιμήν· multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν· σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λωβητῆρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μαιὴν *Carein.* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri Aetoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὄπιν βλητῆρα θεῶν malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλήτειραν θεῶν, etſi mollius hoc ad aures accidat : addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum : *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας, σωτῆρας ὑφέλπεσθαι νεῶν· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίζεσθαι ἐπιχειμάζοντά τε μαλάξοντας βίαιον πόντον, ἀκτίνας τε ἀνέμων ῥιπάς· in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ὁτιοῦν, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τριηρεμβόλους κατεπαύσαντο, πολλοὺς δὲ καὶ φιλτάτους λαμπτῆρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἤπειρον ἀνήψαντο· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quinetiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt : id enim continere πολὺ δῶρον, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint : iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἄδδηκες. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo probis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δικαίοις γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους· quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὸς δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς Τοῖς μὲ μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Οἵοισι δ' ὅσιον & τὸ δίκαιον Φίλον εὐ βιότᾳ, τούτους καλεῖτον Ἐλευσῖνος μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi : quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἑστῶν *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἴμπας ὑμεῖς τε καὶ οἱ βυθοῦ ἴλικες υἷες Αὐτοῖσι ναύτῃσιν ἀρωμένοις ἁνίσεσθαι· quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὴν θάλασσαν ἀναταραχθεῖσαν οἱ πνεύμασιν συνοφθαλμιῶντες, καὶ σκάφους τῷ μὲ καθαδύντι, τῷ δὲ ἀναλυζομένου, καὶ τῷ κύματι ὑπὲρ τοίχων αἰρομένου (Interpres mirifice : *fluctu jam muros ſuperante* : lege ὑπὲρ τοῖχον, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξέφρασαν τῷ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum : Ἴσμεν δὴ & τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὦσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων ἀποπέμποντας αὐτούς τε καὶ τὰ γόμια· ἀλλ' ὑπὸ τῷ μὲ ῥίονται κλυδωνίῳ, τῷ δὲ προΐενται· interpres, qui ſentinam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis : *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus onerataam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παρωτίδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ τοῖς ὅσοι λοιμικήματα· ταῦτα ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ & πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δήποθε οὐκ ἄμφω ξύνεσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἕτερος αὐτός.

illud, quid tandem sit causæ, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἕτερος αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ᾗ ξυνετὸν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ νομὶν, εἴτε διὰ ὄφρυος ἔθεσαν ἕτερος ἀλλήλους, ὅθεν ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ πα-

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρατιδῶν sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρατιδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit*, Διόσκουροι *vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus*: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἐπὶ ὑπερ λίγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τῷ ἱερῷ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κίρνῃ τῆς Ἀχιλλέως, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείζω ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς παλαιστῇ πλησιάζουσιν ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φαίνοντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νηΐ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* conferis Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius*. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T.H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. Λ, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast: V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus*: mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit*: signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux*: ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux*: ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant*: meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἴτεροι, inquit, ἐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem ἀκριβολογούμενος τοῖς ὑπὸ τῆς Νικομαχικῆς λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὅτι κατὰ μὲν τὴν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀναθήσουσιν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MER. C. Neutiquam, illis hæc est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, considere in ea navi, illaque vectos servare. A P. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

60 ὁλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τἄλλων ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ὅτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; ΕΡ. ἐδαμῶς, 65 ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθήν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apolled.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ σὺ θεοῖς εἶναι καὶ σὺ θνητοῖς ἔδοξας. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτεόν μοι] παρ' ἡμέραν ἀμφότερα, ἢ μίαν ὡδὶ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτι μὲ σὺ Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Ἀΐδαο. Fuere Viri Docti, quos dissidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐπιμελεῖσθαι τὴν ἀθανασίαν, *Schol. Homeri* πίμπλασθαι πρὸς τὴν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *AElian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Ὅτοι δὲ τι π. ἡμῖν] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. ὅτοι τι ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorsus δὲ· malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsi ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενιᾷ πρώτῳ Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγείνατο. quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, παρεστήκει μὲ Ἄρτεμις τῇ Ἀπόλλωνος, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Menander* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Eugraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται· μάγος ἐστὶν Ἄρτεμις· θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μαῖα δ' ἐστὶν Ἄρτεμις causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῖον, ἀσφαλὲς, βέβαιον· pro Παίγιον Λοῖα, ἐλίθριε· pro Λοίγιε ἦγι & ἤιε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἰργωλὰς nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Ἑρμ-

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

ΚΑλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὀπτεύεσθαί σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. Δ Ω. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ἦν ἄγριός ὕττω καὶ λάσιος ἀφαίρετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀφθῆναί ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, ἦ, ὡς φῂς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὁ, τε ὀφθαλμὸς οὐχ ἁπλῶς ἐστιν ἐν τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. Δ Ω. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι Διάλογοι ιά, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθευόμενα διαπαίζει. G.

2. Ἐπιμεμφόμαι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδος, ἢ μάλλος, ἢδὲ κεκόνις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σταλύσις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ἀλοπὰς μαλακίας — Ergo recte quadrat ἐπιμεμφεται τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac ἀθεμιστεύεται τινὰ vel τινί, ἰμμανέως, ἀθεμιτῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Emixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo.* Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦρις editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polypheinus ἀφ' ὕβρεως ἐρασθεὶς Θεμιστοῦς τῆς Γαλατείας πολυπλήθειαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας. certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*, sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in oppposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas consedisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T.H.*

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara suam non intermisceat undam.* *G.C.*

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Mss. L. & Ox. & Ed. *F.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τὰς τῆς ἐξυδρικούσας ἀπὸ τῆς σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, quum a specula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, & amore dignam: at vos despectæ fuistis. DOR. Tu si pastori & lumine defecto pulcra fuisti visa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod adsueverit caseo & lacti: cuncta igitur his similia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris discere, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον ἀλλὰ τὸ πάνυ φθονερικὸν τοῦτο καὶ φέρω ὑμῶν καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τᾶς [a] σκοπιᾶς παίζοντας ἡμᾶς ἰδὼν ὅτι τᾶς πάνυ ἐν τοῖς [b] πρόποσι τᾶς Αἴτνας, καὶ μάλα μεταξὺ τᾶς ὄρους καὶ τᾶς θαλάττης αἰγιαλὸς ἐπομπεύει, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν καλλίστη ἔδοξα· καὶ μόνᾳ ἐμοὶ ἐπέσχε τὸ ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δείγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέρατος· ὑμεῖς δὲ παρόφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμάνι, καὶ [c] ἐνθεῖ τὸ ὄψιν καλὰ ἔδοξας, ὀλίγον οἷα γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σὲ σοὶ ἐπαινέσαι ἔχεν, ἢ τὸ λεπτὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ἔσα τὸ ὄψιν, ἀπὸ τέ-

a Ἀπὸ τᾶς σκοπιᾶς] σκοπᾶς O. L. *f.* b Πρόποσι] ποσὶ O. c Ἐνθεῖ τὸ ὄψιν, καλὰ] Ita P. Post ὄψιν F. καὶ Ed. Priores Edd. *ἐνθεῖ καλὰ τὸν ὄψιν.*

tarcho frequens: ita verbum σκοπιωμιάζ in *Aristoph.* Vesp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiastes.* Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve usitatum σκοπιά apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyte* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξοπόρῳ τόδε Πανὶ καὶ Ἀελίσσιν Θῆλυ Νύμφαις Δᾶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾷ vel σκοπιὰν nisi forte malis ὑπὶ σκοπιᾷ) Θεόδωρος οἰνόμος. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν usurpet, ἀδιαφορισμῶς, ait *Schol.* ἀντὶ τῆ τῶν ὀψηλῶν Αἰτνῶν· quomodo *Dionysius Perieg.* σκοπιὴν Ἑρμιονέων, Ἀμαθοῦντος. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque Edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τᾶ προπόδων τᾶ Αἴτνας protensique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνας παρωρείας dixit *Philippus Thessal.* in Epigr. apud *Salmas.* ad Solin. p. 73. *T.H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ἱστορίᾳ, & alibi. *J.B.*

22. Ἔρωσ] Abundat. *M. du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

25. Ἐνθεῖ τὸ ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, sedem commutare jussi. Vel in ordine vulgato ἐνθεῖ jungendum erat ad τὸ ὄψιν· nam ἐνθεῖς per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, εἶδε ἐνδιάτρεπον ὄρθιον, ἢ αἰ δὺ ὄψιν. *T.H.*

Ibid. Τὸ ὄψιν] Mf. Ox. & P. τὸν ὄψιν, non cum καλὰ conjungunt sed cum præcedenti ἐνθεῖ. quod probarem, nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox & supra *D. xp.* c. 7. & *iv. β.* c. 36. *viv.* c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus constat familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam *Polyænus* Strat. VIII. p. 602. C. τὸν ὄψιν ἀτρῶσι. Juntina καλὰ τὸν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἱστορολογικός. *J.B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ἔσα τὸν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed *Lucianus* hic aliter sentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum, ὁμοίως, ὡς αὐτῷ, κατόπτρῳ*, id est, *speculo, ut sic dicam, consimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ἐδ' ἰδὼν ἔχω καλὸν, ὡς μοι λέγοῖς.
Ἦμος ἐπὶ πρῶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἐς δὲ γαλάσσαν.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γύαια, καλὰ δ' ἰμὼν ἀ μία κώπα &c.

Quod est hujusmodi:

Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in undo
Nuper enim vidi ipse meos de littore vultus,
Cum nulli flarent tranquilla per æquora venti.

Hinc illud *Maronis* sumtum est: — *nuper me in littore vidi* Quum placidum ventis staret mare —. *G.C.*

πέτρας τινὸς, εἶπόλα γαλήνη εἴη, ὑπακύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λαμπρὰν ἀκριβῶς. οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν [b] κἂν τοῦτον ἔχω· ὑμῖν δὲ οὐκ ἔστιν ὅτι τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ ποιμὴς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ φηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, τόνεις ὥσπερ ἦσαν. ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι χρησάμενος, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὰ γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ οὐδ' ὑποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσύχαζε, εἰ φανείη μεμελῳδὴ τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi eniteſcat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ὑπιπρέπῃ] ἐπιπρέπει O. b Κἂν τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro κἂν *f.* & Marg. *Aliter.* καὶ. c Ὁ δὲ] ὅ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κάλλιστε] Ἥλιε τὸ κιθάρας. *V.*

33. Εἶπόλα γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἦ ῥ' ὄφρα ἐς πόντον ἐσκέψεται· ἦς δὲ γαλάνας dubito an *Noster* eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λάσιόν μοι κραιπᾶς ποτιδῦν· quod Ovidius ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *Antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cætera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἷα;] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi Φιλοψ. c. 25. *M. du S.*

Οἷα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ κιθάρα· οἷα κρανίον ἐλάφου quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne vocularum, quae propria sit poetis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem videram, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philogra-*

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat; tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἑτέρας ὃν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτε σκύλακα, ᾧ τὸ λάσιον αὐτῷ προσοικότα. τίς ἂν οὐκ ἂν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτε ἐραστῦ; ΓΑΛ. οὐκοῦν, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τ σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, ᾧ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπισάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέρασος εἶναι. τοιῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάδρας ἀποζῶν ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὃς φασι, ᾧ σιτούμενος τὺς ἐπιδημῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, ᾧ σὺ ἀντερᾷς αὐτῦ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

CYC.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

ΚΤΚ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ ᾧ καλαράτε ξένε· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T.H.*

48. Κόλλοπι] Id eſt, *clavicula*. *F.G.*

50. Ἄλλο δ' ἢ λύρα ὑ.] V. Anacr. *Od.* I. *M.du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρίφω δέ τοι ἔνδεκα νέβρες, Πάσας ἀμπαφίας, ᾧ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae; Inveni, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ago verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάδρας ἀποζῶν, ὥσπερ οἱ τράγοι; *T.H.*

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M.du S.*

64. Κινάδρας ἀποζῶν] Sic philoſophus Lucianeus κινάδρων λυθύμβους Dial. M. X. § 8. Sic κινάδρας ἀποζῶντα, Dialog. ἑταιρ. Κινάδρας, δυσωδῶν τ τράγων. *Heych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τε κιναδρώντων μέλη, vult etiam κινάδρων eſſe τ μυχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάδρας. *Catull.* *J.B.*

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *J.B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύρημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλευ. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, εὐδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον αὐτὸ τοῦ ἄντρου, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ὀπισθολεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δέ ἐστι μοι πανμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνευσάμενος ὁ ἕφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτὸς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὅσους εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανυργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥτις, εἴτε Ὀδυσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μέν, καὶ εὔοσμον, [b] ὀπισθολόταλον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἄπαυστα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι φέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον τε-

ausus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem oppositi januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum ver-te-

a Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. b Ὀπισθολόταλον] Ita G. P. J. V2. ἐπισθολάστατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. G.C.

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπισθολάστατος, scribit ἐπισθολώτατος sic & apud *Synes.* ἐπισθολόταλα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπισθολὰς sed ἐπίσθολος non infrequens est Graecis scriptoribus. J.G.G.

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρὸν μέγαν ἠλίβατον· αἶψα· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρησι. v. 313. Ῥηϊδίως ἀφέλῃς θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειθα Αὖ ἐπέθηκ', ὡς εἴτε φερέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipsas membranas, sed *Graecii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν *Poëta* vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. T. H.

88. Ἐπισθολόταλον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. F. Mss. Gr. & P. sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπισθολωτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπισθούλιωτος. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσπισ—. M. du S.

Ἐπισθολότατον] Quem tibicinem huic voci solum supposuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπισβολότατον. Est quidem in compositis ἐπισβόλως per sane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς ἐπισβολώτατος ταύτης ἦσθα (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυσεπισβολώτατοι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων σὺ τοῦ τοιούτου τό, τε ἀτρεμοῦς καὶ ἀπαπλητότατόν ἐστιν ἀβαρυθυμότατόν τε καὶ ἀπαπαρτητότατόν καὶ δυσεπισβολώτατόν ἐστιν. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων ἀδιάφορός τε ἂν ἀνεπισβουλευτότερος εἰκότως βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπισβέλοντος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητὸς, ἀμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπισβολαυτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάμνειν τοῦτο ἐπισβολότατον κτῆμα ἐστὶν. *Stob.* e *Dione Chrys.* Ἀβολὴ κακὸν καὶ ἐπισβόλατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἴχθυσιν ἐπισβολότατον. T. H.

93. Ἀποξύσας τὸ μοχλὸν] Ex *Eudaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *extremo, denado, acuo.*

tebatur ; nec amplius omnino apud me eram ; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille , raſo ad acuendum vecte , & ambuſto inſuper , lumine me privavit dormientem : ex eoque tempore cæcus ſum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiviſti, fili , qui non exſilueris , dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit : nam , ut mihi quidem certo perſuadeo , non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipſe abſtuli, ut magis eum caperem exeuntem : nam quum conſediſſem juxta januam , venabar manibus expanſis, ſolas prætermittens oves ad paſtum , præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum. CYC. Convocavi , pater & venerunt : ſciſcitati autem inſidiatoris nomen , ubi ego dicebam Utin eſſe , atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀπεῤῥέφετο, ᾧ οὐκ ἔτι ὅλως ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ εἰς ὕπνον κατεπάδθην. ὁ δὲ ἀποξύσας τὸ μοχλόν, ᾧ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· ᾧ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλουμένου. ὁδ' ἦν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; ᾠήθη γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· ᾧ καθίσας ὡδὶ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα εἰς τὴν νομήν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὅσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑποξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει βοηθῆσαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, ᾧ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο βοηθεύοντες τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι ΟΥτις ἐστί , μελαγχολῶν οἰηθέν-

c Γε] Deeſt in P. d Καθίσας] καθίσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura , ut in initio hujus dialogi μαθίσας pro μαθόσας, non digna ſane , quae commemoreantur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας G.

acuo. Lucianus , ὁ δὲ ἀποξύσας τὸ μοχλὸν ᾧ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε με καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt an* ἀποξύω *poſſit etiam pro* ἀποξύω *accipi, id eſt, acuo* : quidni ? modo poteſtate ſecundaria , *deradendo* , quemadmodum in lignis fieri debet , *exacuo*. Vereor tamen , quanquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύσας ab *Homero* ſumtum Od. I, 326. — ἀποξύσαι δ' ἐλαίνοιν· mox : — ἐγὼ δ' ἐθέλουσα ᾠδήσασα "Ἀκμων, ἔφαρ δὲ λαβὼν ἀνυράπτιον ἐν πυρὶ καλῷ *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύσας ἄκρον Εἰς πῦρ καθίσω — Illud *Homeri* Ἀκμων *Scholiaſtes* interpretatur : ἀκόνιον tum ἀνυράπτιον , ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem , quae perperam in nonnullis Edd. poſita *Benedictum* deceperat , recte collocavit *Budaeus* : ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro : *Stephanus* certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nusquam recenſuit. T. H.

Ibid. Μοχλὸν] *Palo*, *Virgil.* AEn. III. — & *tela lumen terebramus acuto.* G. C.

Ibid. Πυρώσας γε , προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. Exacuto vecte & praeterea igne ſuccenſo. Sic eſt interpungendum & vertendum. J. C.

2. Καὶ καθίσας] Uſque ad μόνα aberant a Mſ. J. B.

6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις , ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte diſtinguit hæc editio ex Salmurienſi ; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. J. G.

Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta : ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi : μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, *ex iis, quae narras, intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita plane *V2.* & ferri poteſt, ὑπ' ἐκείνοις, ſcilicet προβάτοις· ſed potius habuero , ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut *Homero* , cujus paene verba Lucianus expreſſit , ſit conſentaneum : vid. Od. I, 444. *Nonnus* ſive *Maximus* Σύναγ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. διέβρασε δὲ μαθόντας τὸ Κύκλωπα, ᾧ τυφλώσας αὐτὸν, ᾧ ὑπὸ τὸ ἦθος εἰς κριῶν καταχρημάσας ἑαυτὸν , ᾧ ἐξελθὼν σὺν τοῖς κριῶν ὕστις ἀπέδρα. T. H.

οἰηθέντες με, ὤχοῦν ἀπιόντες. ἔτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ τὸ μάλιστα ἀνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατήρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμοῦ ἐποίησαι ἀδύναλον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. ἐ ἀποκόψαι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστι, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T.H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam', occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— — *Alpheum fama est huc Elidis amnem*
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — *Populisque per aequora mittens*
Sicaniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — *Tumida sic transfuga Pisa*
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. G.C.

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. 1. ὅταν ἀν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲ εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλοι δ' ἄλλα ἄθλα· ἐγὼ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἁρμονίαν κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἆθλα πολιτικά. *J.B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἅ δ' Ἀρτεμις, ὦ κόραι, φεύγουσα τὸν Ἀλφεὸν, mutatum iret in Ἅ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειώα vel Ἀλφειῶσα Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T.H.*

Ibid. Ἀλφειὸ] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. G.C.

22. Οὔτε ἀναμίγνυσθαι..'.] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem affe-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

1. QUid hoc eſt rei, Alphee? ſolus aliorum illapſus in pelagus nec commiſceris ſalo, ut quidem mos eſt fluviis omnibus, nec requieſcis te diffuſus; ſed per mare concretus, ac dulci ſervato liquore, non permixtus præterea purusque properas, neſcio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ ſolent & ardeæ: & videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam eſt, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuiſti ſæpius.

Π Ο Σ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνῳ τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πολλοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθεὶς, ἀλλὰ ἀφ' ἁλὸς θαλάττης ξυνεχῶς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου βέλτιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. Α Λ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

Π Ο.

b Ὅπου] ὅποι *J. Vr.*

ferentem, p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male diſtinctum puto ὅτι ἀναπαύεις, σεαυτὸν ἀφχυθείς, quum rectius non diſtinguatur ab *Bourdelotio*. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæſitum in ἀφχυθῆναι, quod ſi *Luciano* potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, ejus ſcripta. Non alia τῷ ἀφχυθῆναι eſt poteſtas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familiariſſima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τε ἀφ' ἑσπέρου συμμίσγειν τὸ ῥεῦμα τῷ πόντῳ μὴ ἀφχόμενον τῆ θαλάττη &c. παπιλλῶς μυθῶδες. V. p. 325. C. Padus ἀφχόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμίσγειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνιστάναι· ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δύσεις κατὰ γῆς ῥεῖθρον μίγνει τὸ Σικελὸς ἀμιγὲς τῇ θαλάττῃ ἀφσῦζον τὸ ποτιμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. Φυλάττων ἀμιγὴς ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Jonen in Syria conſiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἀσπάσης οἴκων ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι δὲ τηρόσπλους τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσούτῳ πλήθει τῷ πολλῷ, κατὰ τὸ λεγόμενον μῦθον ὃς ἐν Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγων τὸ πεδίον ἀφ' θαλάσσης μέσης λάμπιγγι πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum præterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quæ alibi proferentur, juncta per copulam καὶ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſuſpectum mihi eſt ἴλιγγε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt hujus dialogi, ἐπιτιγόμβων μοι κατέχεις, ὦ Πόσειδον· id enim ægre videtur ferre Alpheus, Neptunum moleſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; noſti mores amantium & feſtinationem, ut qui ſæpe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάροι latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Laro hiante Eraſmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Ariſtot.* Haec avis urinatur, ſicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σεαυτόν.] Filum orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανῶ. *Neſcio ubi, ſicut gaviae & ardeae, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exſeruturus.* *J. J.*

Ἀναφανῶ] Cl. *Jenſii* emendationem in textum recipere viſum eſt. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελὶς καὶ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ λιμνώδης τέ ἐστι, καὶ λιμνὴ καθαρᾷ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

a Αὐτῶν] αὐτὰς *J. V2.* Marg. *AIW.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥεῖ;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς ῥεῖ; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δηλονότι κατέκαμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελεώτατόν καιρὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα εἰς τὸ ἀκριβέστερον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἀμέτρως λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τὰ δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἱρὸν ἱδρύσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ἰμεῖς δὲ, τῷ δι' ἁπλησίων τὶ, καὶ ἀκριβασμὸν ἀπαιτοῦντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ, ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲ οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τῷ σώματος, ἐδόκει τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κέρβεροι δὲ, καὶ Μελιτιάδην ἐκείνους ἀνοήτους φασίν.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet *ὁ πάνυ J. Fr. Gronovius.* Cujus exemplis ex *Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo puraeque Latinitatis flumine, *Cicerone.* Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen inveniisse.* cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem,* &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent* socii *in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis injurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. *J. J.*

Hh

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα τ' πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην ὃν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μὲ, καὶ εὐτύχει ἐν τοῖς ἐρωσι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τ' Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. οὐ λέγεις· χώρει ποθὲ τ' ἀγαπωμένου· καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τ' θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

b Παρ' ἐκείνου] ἐκείνῳ *F. V2. AldW.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. c Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναμμίγνυσο. C. P.

Ἤδη πῶ . . . αὕτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὕτη μὲ γὰρ ἡ Ῥέα, ποτὲ ἂν ἐκείνη χολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμοὶ, ὅλη ἔσα σὺ τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὕτη, πηγὴ legendum. Adde *Mſv.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὲ, πῶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὲ non eſt idem plane, quod αὕτη ſic enim ſcribendum fuerat, ἥδε δὲ πῶ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα· ſequi ſolet ὅτῳ in hoc ſtructurae genere crebrrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δ' ἐπιτίθραμμόν τοὺς τῶ φοιτητῶν εἰσόδους ὅτῳ εἰσιόν πως τότε. *Noſter* πῶς δεῖ Ἰσ. συγῤῥ. c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἷόν που ἡ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἡ τ' ὑμετεραχειρίσαν τοῦτ' ἐστι. de Luct. οἱ δὲ τῶ μείζου βίου πολλοὶ ὄντες ἔτοι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διανοῖς τί ἐστι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus transjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἀνδρας θ' οἱ πίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωαγ. Ἰσ. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τ' Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τι καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνον δ' ἀτέραμνον τ' ἀλυκῶν τὸ τ' Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναζωλύζει] Inde ἀναζωλύσις πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ἐν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τ' Ἀμφιτρώνος γυναικὸς, ſcil. ἐπιμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χάρει ποθὲ τὴν ἀγαπωμένην. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἴσως σὺν ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρά τινα πιμφθεὶς ὑπὸ τῆ Διός. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ ποθὲ τὴν σελήνην ἀπελθών. Κόρης ἕνεκα καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. F.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναναμίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἂν ἀήθη συναυλούντων ἀκούειν. Ejusmodi συναυλίαν, ſive συμφωνίαν τινα τ' αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Polluce*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδος προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίου αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χαρὶς λόγου τῶ προσμιλωδοῦντος· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕ Ν.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, εἰκὸς ἀπίθανον, ἐναλίῳ γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως ἐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαύμαζε, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον μὲν αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεταί γε πρὸς σέ, γόητευσιν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τοῦ ὁρῶντος, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΜΕ Ν.

1. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri potest: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est: verum, si & ignis fieri possit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res est, fio. MEN. Vidi ipse equidem: sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præstigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2. PRO.

---

liis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade sunt depromta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλία ἐστὶν, ὅταν δύο ἢ καὶ πλείους αὐλητικὴ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὁμοιον, εἴτε ἀλλοῖον, ὁ μὲν καλάμου, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῇ χαλκῇ ἰαυλῇ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν & πυθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ & συμφθεγξομένης. haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι πυθικοὶ, ὡς καὶ προσίνλουν, meminitque *Athenaeus* τῶν ἐν αὐλῷ πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philostr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τῷ Ὀρφεῖ τῶν κύκνων ὁμολογῆσαι (Ζεφυρ.) *Libanius* de Nicomedia terrae motu subversa p. 207. B. τὸν ἴδιον καὶ πέτρας δρῦσι δάκνειν, καὶ ὄρνιθας τοῦς ἐς συναυλίαν τὸν πόνους. *Synes.* Ep. IV. p. 159. D. τὸν πρὸς ἰρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμενα. Praeiverat iis *Aristoph.* Equit. v. 9. — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλόμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diversa in re *Aristid.* T. III. P. 708. B. ὡς' ἐλλιπὲς τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τῷ τε σοφιστοῦ καὶ τῷ ἑταίρᾳ praecesserat, καὶ δῆτα ἴσως ἡ ὁ κορυφαῖος ἴσην κατέστη τῷ χορῷ. *Hesychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διττὸν quod ita capiendum, si concinant inter se duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτῃ (ὁ ἰχαρίτης) ἐθέντο ὑπόκρισιν ἔχει πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederant, *eadem alia ea cum Jove illa miscean-*

ris, aegre, quaesum spectes, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *consortium* significat: veluti de matrimonio *Aristot.* Pol. VII. p. 212. ἁρίσκεις χειμῶνα τὴν συναυλίαν ποιοῦσαν τοιάνδε. *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίας γεροῦσιαι, quas bene restituit *Anaximandrides Casaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum est ἡ μανυλία & ὁμαυλία. T. H.

M. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyss.* librum IV. legerunt. M. du S.

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptum rege careret, in regem adsumtus est, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuisse tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias se formas vertere solitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. secutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite gestare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus insignia. Idem *Lucianus*, in Comm. de Saltat. Protea illum in varias se demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam saltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuisset, veluti Empusa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diversam his colligit allegoriam. A Proteo natum est adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερον, id est, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & versipellem comperit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς παλίμπους γίγνῃ. id est, *sed prorsus Proteï in morem in omnem speciem verteris, sursum ac deorsum ac ipsum diffor quoque.* G. C.

98. Ει-

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis reſideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas meinet ipſe conversum fecerim? ſin fidem non habes, idque negotium falſum eſſe videtur, inanis ſcilicet quaedam ſpecies ante oculos conſiſtens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortiſſime, manum: probe ſcies, videarne ſolum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adſit. MEN. Non tutum eſt hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidiſſe nunquam, quaeque hujus piſcis ſit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcunque petram acceſſerit, aptaveritque acetabula, & adgluti natis haeſerit cirris, illi ſimilem ſe reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὀλίγου τοῦτο ἐναργὴς γένοιτο; Οὐκ ἀπαγωγὰς τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἃς ὅσα μεμηχάνημαι ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ᾗ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐγενόμην, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε ὁμοίως πρόσεστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς εἰδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, εἰδ' ὁ τάχει ὁ ἰχθὺς ὅτῳ εἴδεται. ΜΕ. ἀλλὰ τὸ μὲν πολύπουν εἶδον. ἃ τάχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ δὲ πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τὰς πλευτάδας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκαί μοι. *Al. F. Vr. S.* b Κάειν] Ita vetuſtae Edd. eaque reperitur in *Xenophonte* ſcribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* κάειν.

58. εἶδε] Non videt tamen apud *Homerum* Od. Δ. 456. & ſeqq. Sed v. 418. praedixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur ſcribendum eſſe, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ᾗ τὸ πρᾶγμα ψεῦδος εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐγενόμην. *Quod ſi non credis, & haec res tibi videtur falſa quaedam ſpecies, quae oculis obſtitit.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδος. *F. G. G.*

Ibid. ψεῦδος εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus ἐναργὴς, φαντασία τις &c. Sed nihil eſt cauſae, cur commoda verba & aperti ſenſus ſollicitemus. *Heſych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ὡς ἀληθὲς, ἀπὸ τῆς φήμης. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas converſione particulam vide Polluceae declamationis, quam *Philoſtratus* excerpſit de V. S. II. c. 12. ubi ſophiſticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. M.*

72. Πολύπουν] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Praeterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, ὅς τοι πάντῃ
Τῇ προσαμείψῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

Id eſt,

Mentem habeas vafri polypi, qui protinus illa,
Se quibus admoris, ſaxa colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inſcribitur, ex *Pindaro* opinor: ποτίνιον Διὸς πυρφόρου τέκνον ἔχων *G. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Aelian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλευτάδας] Differunt, ſi accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula*, *calliculi* polyporum, & πλευτάδες, πλόκαμοι, ὀπῖραι, τρίχες, recentioribus Graecis κορμία vel εἴναι, *crines*, *cirri*, *pedes*, *brachia*, *flagella*, ut adverſus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* obſervavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodeſſe potuerat *N. Heinſio* minus in hac re circumſpecto ad *Ovid.* Met. IV, 287. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, ſaepe Grammatici ſolent interpretari πλευτάδας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad *M. Ἐγκ. Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Heſych.* opportune *Euſtath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδὼν; αἱ τῷ πολύποδι πλευτάδες ἀπὸ μέρους. τοιοῦτον, ὅτι τὸ βραχιονάτατον κοτυληδὲς πᾶν, αἱ πρανεῖς τῶν πλευτάδων ὑπάρχουσι· ὁμοίως δὲ καὶ κοτυληδόνες αἱ τῶν πλευτάδων αὐτῶν ἐπιφύσεις· apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta ſuppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ τῶν πλευτάδων αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex iſta vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua conſuetudine ſuſpicio mihi fuit oborta, fieri potuiſſe, ut κατὰ τὰς πλευτάδας a margine tandem delatum fuerit in ipſa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec ſenſu nec ſtructura ſatis viderentur conſtare: cur enim poſt ἁρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦναι ἔχειν onus illud orationis limpidae ſupervacuum adderetur κατὰ τὰς πλευτάδας; aut, ſi addi omnino voluiſſet *Lucianus*, cur non

τὸν, ἢ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλανθάνων, μηδὲ φανερὸς ὢν ἀφ' οὗτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. εἶδον εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸ αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ.

Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; ΓΑΛ. ἐγὼ μὲν οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, εἰσῆλθε

PANOPES ET GALENES.

PAN.

1. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quæ non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore ταῖς πλινθίσιν extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret. & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumis mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. *T. H.*

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; *F. G.* Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi* hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi. J. C.* Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. εἶδον εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Garakius* eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita veriatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin paucuis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit εἶδον εἶδον, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *cujusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae*: nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. Scriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præsentibus? at hæ sibi quæque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus res perveniſſet. Ille tamen, ipse quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, istæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulcriorem formarum elegans spectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τ῀ μὲ πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀᾴδούσαις προσεχόντων τ῀ νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲ Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέτησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ὑμῖν, φησι, περὶ τούτου (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τ῀ Ἴδην πρὸς τ῀ Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγιγνώσκειν τ῀ καλλίονα, φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τ῀ Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μοι μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τ῀ κρατοῦσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τ῀ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ ἀμβλυώττων.

ΤΡΙ-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem sartum tectum relinquimus suum illud εἶδον εἶδον. *T. H.*

7. Ἐπιλέξατο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπιλέξαντο. VIII, 128. Τοῖσι δὴ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pausanias* saepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adsentior *Sylburgio*: nec non pari significatione ἐκλέξασθαι & ἐπιλέξασθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat *Dion. Cass.* LX. p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι. *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ τῶν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν οἷός τε ἔσται, *singula scriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venustatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatissimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἐν τὸ πρὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενον. *T. H.*

11. Διέτησεν αὐτός] Commodius αὐτὸς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur *Benedictus*: *ac nisi Jupiter ipsas diremisset.* Paulo post κρίναι legas an κρῖναι nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Doctiss. *Jensius* approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶμι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur; καὶ τις ἥξει μοι μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρῖναι, ut Σ. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος διαφθεῖραι κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὸν Ἴδην. καί τις ἥξει μοι μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, τ῀ Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paullo post, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi; nulla alia superior erit, certante Venere*, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite distinxerint. *J. J.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ Λέρναν, ὦ Πόσειδον, ἡ παρθένος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρεύσουσα· μὴ πάνυ καλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὐδέν· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοὔνομα· ἐπυθόμεν γάρ, ὅτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quædam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine; scisscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ. V.

25. Ὑδρευσομένη] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Συλλαγωγεῖ τὰς θυγατέρας ἐς αὐτουργῶν διδύσεις, ἢ πάνυ ὕδωρ ἀφυσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J. C.*

33. Καὶ αὐτουργῶν διδύσεις] Leg. *Sueton.* August. *J. B.*

Αὐτουργῶν] *Antoninus* I. §. 5. τοῦ τὸ τραφῆναι accepisse se scribit τὸ φαίνεσθαι, καὶ ὀλιγοδεῖς, καὶ αὐτουργικὸν ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ & αὐτοδίδακτοι, αὐτουργία & αὐτοδιδαξία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πάνυ ὕδωρ γε ἀφυσομένας pro τε. Quod *Graevius* monet jungi debere, διδύσεις πρὸς τὰς ἄλλας, Interpretes non praeteriit. *T. H.*

34. Ἴδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακρὸν ἂν τὸν ὀδ. ἐξ Ἀ. ὡς Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit. loca non exiguis inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum eunte via longa*

nam *ideo sit pro tempestate*: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἄργους τὸ πόλισμα τοῦτο σταδίους ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν Λέρνα· Στάλικτον quam intercapedinem, spatium inter Piraeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, gestibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγίας χωρίον pro Ἰσθμίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὸν Στάλικτον τὸν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τῆς Ἄργους ἐξ καὶ ἑπτὰ σταδίους ἐπὶ τὸ Στάλικτον. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Arges Hippium cognominatum: supra lacum Lernae a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus fuis manibus faciendum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria conducerefacit, ut impigre ſint.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

γαγεῖ τὰς θυγατέρας, ἢ αὐτουργεῖν διδάσκει, ἢ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, ἢ πρὸς τὰ ἄλλα πανδήμει ἄσκυος εἶναι αὐτάς.

ΠΟ. Μόνη δὲ ὁ Δηγίνης μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, εἰ μείρεσθαί με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τὴν παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. ἢ κελεύεις πως κεῖσθαι μέσην τὴν ὁδὸν ὄκνον ἐμβαλοῦσαν ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἀκοῦσαι ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν ἀργίαν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῷ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐμπυθάζειν· σὺ δὲ ἄλλα δελφινά μοι τινὰ τῶν ἀκείων πρόσαγε ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. ΤΡ. ἰδοὺ

σοι

Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. 7, 60. ἡ δὲ Λέρνη κατὰ μὲν τινας πρὸς πατὰ δὲ τινας λοχμαῖόν χωρίον, ὃν ἡ μυθολογία τῆς Ὕδρας καὶ Διὸς λέγει· φασὶ δὲ τὸ Ἄδωτον πρὸς αὐτὴν εἶναι· ἕτερα δὲ ἡ πόλις φασίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἄδωτον πρόλιν, illa λίμνη ἡ Ἄργους ἔστι καλουμένη dicitur *Heſychio*: quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τοῦτον ἀγαγεῖν τοὺς ἀφεστῶτας, καὶ τὴν Κλεομένους καταλύσαι δύναμιν εἰς Λέρνην, ὅπου τὸ συνέδριον ἔμελλον ἄγειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris Ex. *Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 46. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ὕδωρ τοῦ Λήθης ἀπομάξουσαν καὶ Πειθοῦς ὑδροφορούσας apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Laïs ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. T. H.

37. Ἐξ Ἄργους ἐς Λέρνην] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus*. De πολυδίψιον Ἄργος videant quibus hae res cordi ſunt, doctiſſimum Ex. *Spanheimium ad Callim.* p. 377. & ſeqq. *M. duS.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. Δ v. 171. Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. *J.G.G.*

43. Οἰκεῖον ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtuleruns. *Proinde curruum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injicies, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein οἰκεῖον δὲ ἀκεῖον, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Nubeſ.

— σὺ δ' ἀκεῖα τούτων λέξον τι τοῦτ' ἔπος.

Sic autem verte: *Junge itaque curruum, aut ſi hoc longiorem morum affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adduxito, in quo equitans celerrime provehar.* J.G.G.

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praeſtat Graevii verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. *T. H.*

Ibid. Διαλφοῦ] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐπειδὴ δ' ἐπεκάμπτετο τὸ ἅρμα ἐφοβοῦντο τοὺς ἵππους, καὶ ἐδεδοίκει τὸν γλαυκὸν καὶ τὸν Δίνωτον διαλφεῖς. *M. duS.*

49. Ἐκ-

σοι ἑτοῖ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παραμύχιε, ὦ Τρίτων. χαπιδὴ πάρεσμεν ἐς τὴ Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά πω, σὺ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ παροῦσαν αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

tibi iſtum delphinorum ocyſſimum. NEP. Bene : avehamur ; tu vero juxta adnata, Triton. Poſtquam pervenerimus ad Lernam , ego inſidiabor iſto fere loco ; tu proſpecta ; quumque ſenſeris adventantem illam. TRI. Hæc ipſa tibi prope adeſt.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. ΑΜ. ἄνθρωπε, τοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῷ θείῳ ὑπεπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι κ ἀθλία καλαδύσα. ΠΟ. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

3. NEP. Pulcra , Triton , & florens virgo : omnino comprehendenda nobis eſt. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis ? plagiarius es , & videris in nos ab AEgypto patruo immiſſus eſſe : quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic eſt. AMY. Quid mihi Neptunum dicis ? quid vim adfers mihi , homo , inque mare detrahis ? miſera ſuffocabor demerſa. NEP. Bonum animum habe : nullum incommodum patieris : imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi ,

[a] Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Diſtingue. εὖγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* Sic ſuperius perperam diſtinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδιᾶς ἕνεκεν ἅπαντα αὐτὸς delendum enim comma: ſententia enim eſt, ἀέκοντος πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, ſed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male ſunt conglutinata & ſtructura renitente , ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ· tu disjunge : ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interſere καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. poſterius membrum ne integrum efferret Neptunus , in cauſa fuit Triton interpellans : hoc ſcilicet ille voluerat : *tu vero ſpeculator & obſerva ; atque ubi ſenſeris illam adventare, ne me ſtatim monere intermittas :* interea videt Triton Amymonen jam prope adeſſe , ac mox, fine non expectato , Neptuni ſermonem intercipit. Hoc ſæpius in iſtis dialogis eſt factum, & rationem imitatur eorum , qui familiarius inter ſe colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφίκοντο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianaſſa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo proſpectare obſervandi cauſa :* Noſt. N. Δ. XXVII. ἀποβλέπειν καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τῶν πελάγους κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere* , ut acutius in longinquum proſpicias, nec multo lumine offundaris, quem *viſum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Joſ. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehenſorem *Salmaſium* ad *Flav. Voſſ.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τῷ Δ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conſpecta eſt. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea ſolis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Baſ.* p. 11. *M du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui , quin ex Fl. revocarem μὴ· ſic enim ſolent , etiam *Noſter* in Ἀναχ. §. 16. θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ὑμᾶς μὴ γένηται ἄδικον· unde ſimul liquet minime opus eſſe iſto πάθοις. Ἀναδῦναι, ἀναῦναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ὡς Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τοῦ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, uſus ſunt tritiſſimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. ἀνὸ τῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησε· quem locum ſi ad hunc, qui prae manibus eſt, componas, fieri non poteſt, quin ſuſpectum ſit ἐάσω· longe certe commodius erit ποιήσω , praeſertim quia ſequitur, παπάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἐᾶν ſæpius apud *Noſtrum*, ſed diverſa virtute : ἐκόντα ἐάσαι ῥίψαι ἑαυτὸν ἐκεῖσε ζῆν ἔασον ἔασον μὴ ἔχων &c. De Amymone multa tradidit *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M.du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Eſt Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens , cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pauſan. Cor.* 79, 34. *M.du S.*

Ibid. Ἀναδῦναι] Fuit cum mihi videretur ſcripſiſſe

ibi, percussa tridente hac petra, prope maris æstum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

θα, παταξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν οὐ κομιεῖς ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

NOTOY KAI ZEΦYPOY.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita est, Note: neque tunc tamen erat juvenca, sed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

N O T.

ΤΑύτην, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν ἄγει διὰ τοῦ πελάγους εἰς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγων, ἐ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλοὺς ἐρωτι; ΖΕ. ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι οὐ πάνυ ἐρᾷ τοῦ Διός. ᵇ ΝΟ. νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τοῦ βοός; ΖΕ.

ᵇ NO.] In *F. A1. J. Za.* ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατακρύψασαι δὲ αἱ Δαναΐδαι θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθός φησι, τοὺς ἑαυτῶν ἀνδρας * διεχρήσαντο τὸν ὁ δίκη. *V.*

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτεμε. *G.*

* Διεχθέσανδο] Quid sit διεχθ. ingenue fateor, nescio. At certissime legendum διεχρίσανδο, *interfecerunt*. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud inferos aquam in perrusum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετρημένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertusus, perforatus*: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso *Luciano* in Dial. Mort. XI. αἱ τῶ Δαναῶ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ἀκατάλυτον. *J. J.*

In Mſ. erat διεχθέσαντο, quod, monente Clar. *Jungio*, sic mutavimus. Pro τετρημένον *L.* τετρυπημένον. *C.* τετρέμον. *M. du S.*

Etsi διεχθέσαντο Graecum sit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est *Jensii* διεχρίσαντο. Vid. *Poll.* IX, 153. & Notas. Τετρημένον, quod rescripsi, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatissimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Aristot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum*. Alii saepe πίθον τετρυπημένον dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. sed illud, si *Thomae Magistro* credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in ὕφος τετρημένας & τετρυπημένας. *T. H.*

sic ἀναδῦναι. Sic *Dion Chryſ.* 69. A. πυγῆς ἰσχνὸς ἀναδδύσης. *M. du S.*

66. Παταξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Παταξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in sticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia, sed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δ' οἱ δίχα πουλὺ διέστη. Ἐκ δ' ἔχυτο μέγα χεῦμα —— *Percussit montem sceptro: at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum.* Sic est vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum discessit*: nam δίχα διέστη est, *divisus est in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror hoc non fuisse in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μόνη . . .] Scripsitne hoc praeter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pausan.* p. 80, 24. cujus filium fuisse Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide supra 9. A. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & s. Διαφθείρων τὴν κόρην, διαφθείρει: διακορίσεις, διαφθορεύς). defloratio, devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] *Luciani* nomen omisit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι. ubi est *Scholiastae* Δημοσθ. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut supra monui, *Ovidius*. *M. du S.*

ΖΕ. ἦ μάλα· ἦ ἀλλ' τοῦτο εἰς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἕως ἂν ἀφορμήσηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν. 80

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ἦ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῖν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῖν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι πνεῖν. ΝΟ. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· νὴ Δία εὐμενέστερα γοῦν ἔσται γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γοῦν διεπέρασε, καὶ ἐξέθορεν εἰς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὴ τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα πανκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. 90 Παράδοξα γῆν [a] ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔστι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρὰ, καὶ δίχηλα τὰ

ZEP. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

NOT. Hæc juvenca ut Dea fiat? ZEP. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcumque nostrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. NO. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ZEP. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

a Ταῦτα] ἰφῶ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ἤδη, θεὸς γένηται ἢ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum erit:* nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῖν ἔσται δέσποινα, *Præeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina.* Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ἢ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Osiride AEgyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex AEgypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη] Quam voluit *Graevius*, secuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμοῦς· sed parum interest. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐμενέστερα] Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γῆ & ἀλλὰ γῆ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συμόντων. *H. Stephan.* Th. L.G. T. II. p. 1052. omisit γῆ· ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξέδυσεν ἐς τὴν γῆν] An sic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξαπίνης οἰκ Ταύαρον. In mercede Conductis, μμήκασιν τὸ δίκτυον συναφθὲν, ἄλλως πανῶς ἐξαπίνης. *J.G.*

Ἐξέδυσεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit semel iterumque ἐξανῆκε, ἐξανήκασιν, usurpare vix licebit ἐξέδυσεν; id saltem non improbandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νώσω, νένηκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἢ ἀμφὶ νευσίαν· *Hesych.* Νεῦσαι, πλεῦσαι. Νευσόμεθα, πλεύσομεθα. Νευστὴρ (vel potius νάστης) κολυμβητής. Νεῦσιν habet *Aristot.* Z. I. V. c. 6. τὴν δὲ νεῦσιν ἡ μὲ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἡ δ' ἐπὶ τὸ σῶμα ποιεῖται & τὰ νάστικα I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ κελεύθῳ κέρκῳ &c. σιγανόποδες δὲ καὶ νάστικοὶ quae plane firmant *Philostrati* νευστικοὶ Ic. I. c. 8. Hinc & ἐλάσινάστραι in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet ἀφανῦσαι οὐ τῷ ὕδατι. *Themistius* eleganter: τὸ μὲ δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανηύμαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανηύμαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐνηράσθημεν. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, ἀφανίσαι, pro Διανεῦσαι. Προέπλευσαν reperies apud *Thucyd.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προέπλευσαν cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Casl. malis, προέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, *adnatarunt.* Imo ipsum illud ἐξέπλευσα est in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξέπλευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς οὖν ἐκπέπλευσα δοκεῖς; ubi vide *Barnesium.* *Hesychius*: Ἐκπέπλευσας, ἀπολωλυθήσας. Pla-

amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro juvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἐπέρασε χόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. REcte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum

Π Ο Σ.

Ἔγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὅτε τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὴ τῆς μη-

Σκιρωνίων τῶν πετρῶν occurrit in sequ. Dial. *T. H.*

88. Τίλφουσαι] Hoc cur apud *Suidam Kusterus* malit, quam Τίλφουσαι, ubi locus extat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aeque probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροσφυρί. Dicitur etiam τίλφουσθαι. *Aristoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, depromta sunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. πτισσ. παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδιστὶ βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. est τίλφουσι τὸ πάλαι ἀκροβατοῦντες. *T. H.*

95. Κυνοπρόσωπος] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. Ὅτι . . . .] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. Τὸ τῆ Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae*: ubi vide *Munckerum*, qui *forsan* in *Hygino restituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde est necesse*: nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. *Stephan.* Γερανία ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' ὗ πηδήσασα Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Isthmionicas *Pindari*: Ino ἀφὶ Γερανίας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ σῶσα ἐπὶ τὸ καλούμενον Μολουρίδος πέτρας ἅλλεσθαι σὺν τῷ βρέφει εἰς τὸν ὑποκείμενον θάλασσαν rectius apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἅλλεσθαι ἑαυτὴν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holstenius* ad *Stephan.* εἰς τὸν ναυαγὸν εἰς Γερανίᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα· ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἄγναν τηλεμάχοιο ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim sive πρὸς Μεθωνίας, sive Μεθωνιάδις πέτρας, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον· sic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μὴ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὸν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη λαβὼ τῷ λευκῷ παιδίῳ ἥλατο, ὅ ἐστι περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔῤῥιψεν. Quod autem dialogo sequenti *Lucianus* ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπέρκεινται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ταύτας ἐδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, βάχις τις μακρὸς ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τῆς ἱστορίας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τὸν Κρισσαῖον θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικαῖς ὅροις· εἶτα ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παράκειται δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Thes. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV. 525. Vid. *Philostr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τὸ γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲ ἑαυτῆς, λυπεῖται τε καὶ τῶν Νηρηίδων κόπλον τὸ δὲ τῶ

μήλους ἡμπεσόν· ἢ νῦν σὺ τὸ κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρᾳ· οὐδὲ φροντίδες ἔχουσι ὑπὸ τῆς ναυτῴης ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ' ἂν τὰ κατ' Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna poſtquam dorſo ſublevaſſes cum ipſo habitu citharoedico & cithara, enataſti ad Tænarum, neque neglexiſti male nautarum ſcelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, ſi hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipſi in piſces verſi. NEP. Imo equidem accuſo Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuiſſet in poteſtatem redigere tantum, quo pacto alios ſibi ſubjecit. At quomodo, quæ ad Arionem iſtum ſpectant, ſunt facta, Delphin?

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν θαυμάζων τὴν τέχνην. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν,

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & ſæpius arceſſebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias deſiderium cepit domum redeundi Methymnam

[a] ΠΟ. καὶ μέμφομαι.] Haec, omiſſo Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καλαν. [b] Πῶς δ' ἄν] Πο. πῶς δ' ἄν P. L. Pariter C. ſed neglecto Πο. quod ſecuti ſumus: priores Edd. ὅπως γάν.

παιδὸς, ἢ γῆ Παλαίμονι τῷ βρίφει χρήσεται. Λευκοθέᾳ poſitum inter ἑαυτῆς & τῇ τοῦ Νηρέως κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in caſum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a ſequente mox verbo* χρήσεται adfirmans: illud alienum prorſus quaſi nondum ſufficeret, addit inſuper: *phraſin autem* χρήσεται Λευκοθέᾳ *vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur perſona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, ſi non ſuccurrat, mox editurus eſt. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ] Vel haec ſuo loco ſunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel poſt Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in ſimili caſu Coerani Parii: καὶ ἔνθα ἐξενήξατο ἐχοῦσα αὐτόν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conſpirant, in Arionis hiſtoria diſſentit Noſter, alios ſine dubio ſecutus auctores. Vid. *Joſ. Scaligeri* Anim. in *Euſeb.* p. 84. hymnus Arionis ipſius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* ſervatus eſt de Anim. XII, 45. Apud *Philoſtratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ ſtatua eſt poëtae celeberrimi aenea, quam in ſempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε ὄντας τοῖς ἀνθρώποις, καὶ φύσει φίλους, καὶ οἷους φιλοξενεῖσθαι πρὸς λιγυρὸν ὑπὲρ ἀνθρώπων ᾠδὴν μουσικῆς ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, ſic φιλόμουσοι ſaepe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorſum ſuſcipiente ac ſuſtentante ἀναλαβὼν uſurpatur vel ὑπολαβὼν infra: utrumvis verbum reſtitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐμοῦ γιγνόμενον, καὶ πειρατίου σωζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι διλφῖνά τις ἢ ἰλλύριός σε ὑπολαβὼν ἄν, ἢ τινα ἄλλον ἄπορον σωτηρίαν nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, eſt illud omnino hujus poteſtatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis hiſtoria dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴν proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. ὡς τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι mox: ἐνδύσασα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβοῦσα τὸν κιθάρην. de Nerone *Dio Caſſ.* LXI. p. 699. A. ἔστι τε ἐπὶ τῇ σκηνῇ ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς ita *Pollux* ἐπικόσμημα exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ' ἄν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γάν, minus commode. Obſervandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς· & hic praeponi Πο. *M. du S.*

Ὅπως γάν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monſtrat, unde vulgata fluxerit: quum enim ſcriptum fuerat. ο. πῶς δ' ἄν, omiſſa, quod ſaepenumero fieri ſolet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae ſequenti junctum adhaeſit: quamvis autem ὅπως interdum ita poſitum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius eſt orationis contextus, quam qui eum uſum recipere poſſit. Deinde ſuſpicionem injicit aliter olim haec fuiſſe diſtincta, cum in modum ſcilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' ἄν &c. cuncta non Neptuno, ſed Delphini fuerint tributa; quod ſatis commode potuiſſe fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ὑμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. N E P. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ὑπιδείξαο ϟ τ πλῦτον· ϟ ὑπεδὰς τοροθμεῖτο τινὸς κακέργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, ϟ ἄργυρον, ἐπεὶ κ τ μέσον τὸ Αἰγαῖον c ἐγένοιτο, ὑπιβελεύσουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γ ἅπαντα ὑφηνέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκ), ἔφη, ἀλλὰ τ σκευὴν ἀναλαβόντά με, ϟ ἅσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόντα ἐάσαι ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, ϟ ἀνέλαβε τ σκευὴν, ϟ ἅτε πάνυ λιγυρῶς ϟ ἔπεσεν εἰς τ θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀπολούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, ϟ ἀναβιβάσας αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τ d φιλομουσίας· ἄξιον γ τ μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τ ἀκροάσεως.

ΠΟ-

c Ἐγένοιτο] Ἐγίνοιτο *F. J. V2.* In ceteris Edd. ἴγίνετο *F.* notatumque in margine *AIW.* illud praeferendum duxi. d Φιλομουσίας] φιλοτιμίας

ὑμᾶς refingas in ὅτι ὑμᾶς καταπονηρίας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſævius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' ὦ &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. *T. H.*

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeiſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ὥστε ὅσα ὑμῖν ἐπεχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δύο τοιουτοισὶ περὶ τοῦ Στεφ. p. 509. D. παῖδας δ' γυναῖκας ἐφ' ὑμῶν ποιούμενος σωφροσύνης οὕνεκα περὶ ὑμῶν ἔχοντες ὑπῆρχον. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ὃν τότε Καὶ Θεολύτη μαλ' ὑπερόπτῳ, ϟ καλὰ Ὑπέφαν' ἐφαίνη — & ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis praefaciebat: *Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνων pro ὑποφαίνων legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. *T. H.*

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet ἐκυλίσθη, *inſiliit*. *J. C.*

32. Ἐπαινῶ τ φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σε τ φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod *F.* dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati; dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. *T. H.*

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

ΠΟΣ.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καὶ ἡμέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα- 35

1. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Helleſpontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρέϊδων omnes Edd. excepta *F.* ubi 'Αμφιτρίτης' repoſitum hoc etiam in *AIW*.

'ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *F.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepſias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T.H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus. G.G.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit*. Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ *pulcerrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὴν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ἀρχὴν ἐπιθέντες θύουσιν male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τῷ πελάγει apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τῷ πόντῳ, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμον τοῦ θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τῷ ἐνιαυτῷ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ὁ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomine tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus *P. Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis συντυχίματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἱερωσύνη in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit*. Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τῶν γερουσίων, οἱ δ' γήρως ἢ τιμῆς ἕνεκα ἐπώνυμοι. *Geleuius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T.H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείσθω. Τ. δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηΐδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ τοῦ ἐπωνύμου παῖς ὁλόλυγι τεθάφθω· ἐλεῖσθαι γὰρ αὐτὴν οἰκτίσασα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, εἰ θέμις· ἐπ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅσῃ [b] ἔφην ὁ τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ Χερ-

[b] Ἔφην] Ita G. P. *f.* *Vr.* *S.* *A.* Marg. *AIW.* In ceteris Edd. ἴφης. [c] Τρῳάδι ὁ τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem *Aſvnάδων*, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nouae Aſvnάδων nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. G. G.

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *f.* S. & *A.* Sic etiam *Stephanus*. Edd. reliquae ἴφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. cap. c. 12. Ἔκτορι θύουσιν οἱ Ἴλιῆς, ἢ Πρ. καταλιμπὰν οἱ Χερρόνησον. M. du S.

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ὁ τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπῃ ἴφην ὁ τῇ τρῳάδι ἢ ὁ τῇ χερρονήσῳ τιθέψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut* in *Cherſoneſo mox ſepelietur* : ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *f.* G. G.

. Τρῳάδι ἢ ὁ τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μεταξὺ Τρόας καὶ Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Troja facta fuit mentio, commemorari videas τὸν ἀντιπέρας Χερρονήσου καὶ Θράκης. Auctor Arg. Hecubae Euripideae: ὁ Χερρονήσου τῆς παλαντινίας Ἀχαιὸν *Xenophon* non procul initio libri primi K. A. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps eciderit, ſatis accurate delignat *Apollodor.* I. p. 39. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν μεταξὺ κειμένου θάλασσαν Σηστοῦ καὶ Χερρονήσου, ἔλιτεν ἡ βοῦς ἡ Ἕλλη κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interlit, ad ipſum peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐποιήσατο τὸν ἐπὶ Ἕλλησποντον, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἕλλης τάφον καὶ Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίην πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενόμον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Cataſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλην, ἐξ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ἐπώνυμον Πάϊονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poet. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum*, & *a Neptuno compreſſam Paeona protenuſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici*: *Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἕλλης καὶ Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (φασὶν οἱ λόγοι) καὶ Τυρῶ τῇ Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυθαόνῃ, καὶ ἄλλαις τισὶ καλῆς, καὶ πρόφασιν γε καὶ ταύτην ὑπὸ τοῦ κάρφους· offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἕλλης τῆς καλῆς cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo; quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψει. Ἐκεῖνο δὲ [a] παραμύθιον dabitur : id autem ſolatium erit ipſi non
ἐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐ- mediocre , quod poſt paulo eadem & Ino
τὰ ἡ καὶ Ἰνὼ πείσεται, ὑπὸ τοῦ patietur , præcepsque cadet ab Athamante
Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' fugata in pelagus ex ſummo Cithærone,
ἄκρας τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόσον καθήκει εἰς τὴν Θά- qua parte protenditur ad mare, gerens præ-
λασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν Μελικέρτην τὸν ἀγκάλης. NH. terea filium in ulnis. N E R. Sed illam
ἀλλὰ καὶκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαριταμβύκας quoque ſervare nos oportebit gratificantes
τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ. Baccho ; nam nutrix præbuit illi mammas
ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν εἶναι· ἀλ- Ino.
λὰ τοῦ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, 2. N E P. Haud oportebat tam malam ;
ſed Baccho gratiam illam negare , Amphi-
trite ,

[a] Παραμύθιον ἔσται] παρ. τὸ μικρὸν ἔσται G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. [b] Χαριταμβύκας] χαριταμβύνους G. P. L. Marg. *Aldi*. quod reddidi pro χαριτάμβυκας priorum Edd.

leſponti nomen his maris anguſtiis inditum increbuiſſet , vetuſtius extitiſſe *Berysthenis* ſcribit *Stephanus*; unde liquet , cur *Heſychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem caſu fluxerit appellatio, quod ſumma conſpiratione veteres amplectuntur, an hoc pro ſomnio ſit explodendum praelata *Salmaſii* ſententia *Pontum Hellenicum* , aut *mare Graecum* exponentis, diſputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμύθιον] Mſ. codex addit, ἐκεῖνο ὃ παραμύθιον ἐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* *J. G. G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Calliſtratus exhibet , omnium poſtremam. p. 906. Tangit Noſter ἐρωτ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆ Κιθαιρῶνος] Apud Calliſtratum Σιθαίρων dicitur in vulgatis ; poſtrema editio mutavit in Σιφών, jubetque adire *Paus.* Att. p. 43. *M. au S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam , (vide ἐρωτ. c. 42.) qui, deus factus, *Palaemon* dictus eſt: mater autem *Leucothoe*. *M. du S.*

51. Χαριτάμβυκας] Χαριτάμβυνος ſcribe. *F. G.*

Χαριτάμβυκας τοῦ Διονύσου] Dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαριτάμβυνος ſc. σὺ. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαριταμβύνους, ſc. ἡμᾶς nos , te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν εἶναι , notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios , Phryxum & Hellen. *J. G. G.*

Χαριτάμβυκας] Legerim χαριτοβύνας *ſed & illam nos oportebit ſervare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. *J. C.*

Χαριταμβύνους] Omnes Edd. χαριτάμβυκας , niſi quod St. χαριταμβύνας. Nos ſecuti ſumus Mſ. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαριτάμβυκας] Hujus omnium Edd. lectionis ſtructura claudicat , cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαριταμένας nimium arrogaſſent ſibi Nereides, praeſente Neptuno : quare maluiſſem χαριτάμενον, te ſcilicet Neptunum. Sed optimum eſt, quod Codicibus obſecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri ſolet, ad potiorem relato : Dial. XIV. *Perſeum nollis , opinor, τὸ τοῦ Δαναὸς παιδίον , ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐκτεθεῖσι κιβωτῷ ἀνεπάρασαι* ΑΥΤΟΙΣ. Ino prima *teneri nutrix , eadem matertera , Bacchi* , cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem , καὶ πολὺ τρίφου ὡς κάρᾳ· tam ſollicite cavendum erat , ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Poſtquam Ino in furorem acta mare ſubiiſſet, alio dolo fuit opus , quo miſellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur : Διόνυσον δὲ Ζεὺς ὡς ἴφθον ἁρπάσας τοῦ Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν εἰς Νύσαν τῆς Ἀσίας πόλισμάτων. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane conſentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* ſcripſit non Mercurium, ſed Nymphas Dodonidas (non aliae ſunt , quam Nyſeides) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidiſſe*, teſte *Hygin.* Poët. Aſtr. II, 21. *Inoni* inquam , cum membranis meis & Ed. *Micylli* ; nam Munckeriana perperam *Junoni*. Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum Θρέπτειρα ἰοὺς φόνου Διονύσου Hymn. LXXIII. ſed & Palaemon σύντροφος Βακχιχόρου Διονύσου H. LXXIV. alibi alias edit , quae operam Baccho nutriciam praeſtiterint , de quibus nunc quidem exponere commodum non eſt. Verum nymphis Dodoniſin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum ſenio jam paene dilaberentur, eas , exorante Baccho , Medea recoctas in priſtinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *Aeſchylo* in Fabula , niſi plane fallor, Satyrica, περὶ Διονύσου Τροφοῦ, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae , quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *Aeſchyli* dramatum indiculo, *Heſychio* , & *Photii* Lex. Mſ. V. Ἐψιοῦσι· male *J. Meurſius* & *Stanleius* duas inde tragoedias concinnarunt. *T. H.*

58. Καὶ δύνασαι] Codex εἰκότως. πανοῦς γὰρ ἐ δύνασος αὐτύχων πρὸς τὸν φοβόν. in vulgatis καὶ δύνασαι. Non longe ab his repone ex eodem codice: συσπωγῶσα, καὶ τῷ δάμβῳ ἅμα συχθῆσα ἐ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως *Perculſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum :* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſuſti lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, & οὐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἆρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὀπιθοῦσα ὀχήματος ἐφυβρίζει, καὶ ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάμβει ἅμα ἀφεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως [e] ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς

[c] Δύναται] δυνατὸς G. P. L. [d] Θάμβει ἅμα χυθεῖσα] Θάλπει G. tum συχυθεῖσα G. P. *AIW.* [e] Ἐπειλήπτο.] Priores Edd. ἀπειλήπτο. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συχυθεῖσα, pro vulgato χυθεῖσα, cunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δύναται] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύναται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert; contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ἐπικλύδιον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. ἐφυβρίζου] Erat enim *caper volans*; vide ἀστρ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χυθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίᾳ ἔχεσθαι apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρᾳ δίψει *Anton. Libor.* c. XXX. vel συνοχῇ, quemadmodum ἐπιθυμίᾳ, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβος & ἔκπληξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρισ. ἐκπλήξει ἢ θάμβει συνεθέντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἴδωσα μὲ ὑπὸ θάμβους ἢ ἐκπλήξεως ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, præcipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Graevius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπω enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλόγωσις, καῦσις, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχειν. Ita commodum erit & τῷ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐκπνεύσας οἷς βάθος ἀχανὲς ἐκπλαγὴς hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιῶν hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερόν τε λόγου κεφάλαιον ἢ κατ' ἰδιωτὸν, ἀκρατὴ τε γυμνάσιον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἡνιῶν; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ ἀρχαίᾳ τῇ περὶ τὸν λόγον, ὃν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Plato* Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιᾶν τε καὶ (ὁ σμικρὸς οὗτος τὴν ψυχὴν ἐν δήμοις ἐν δικανικοῖς) ἀπὸ ὑψηλοῦ χρεμασθεὶς, καὶ βλίττων μυττώσεις ἄσυδον, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἰλιγγιάσασα] Σικελοδωρίσασα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὸν καρδίαν τρόφος γίνηται, ἰσακολουθεῖ ἐμέτος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἰλιγγιᾷν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δικαίως σεσοφισμένος, κύκλου συγκρίσεως. *Heſych.* *J.B.* *F.G.*

64. Ἀπειλήπτο] An ἐπειλήπτο.

Ἐπειλήπτο] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπειλήπτο] Rejeci vulgatum ἀπειλήπτο, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνομαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro ἀπειλήπτο legendum eſt ἐπειλήπτο nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Ἐνύχ. §. 4. τὸ κεφαλαῖον ἐπειλημμένου. *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιόντος κύματος οἷος καλλιόπου ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μώσεα &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ἀρᾶς. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τῆ κέρατος vel θα-

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον τὴν πλαναμένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ὀλίγου συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεύς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INsula ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Jupiter, e vestigio constitue, inque lucem profer, & fac jam ut conspicua in AEgæo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus usus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipsi usum in lucem educta, neque amplius inna-

[a] Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀποσπ. G.

Θετίρου τῆ κεφάτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. *Hesych.* Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπιλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπιλημμένη, ἀντιλημμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen *Hesychii* caput recidit. Idem post Ἐπιλήπτης, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήφθης· Ἐπιλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. *T. H.*

66. Νιφίλῳ] Scribe Νιφίλῃ, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J. G. G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. *G. C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλαναμένην, ὦ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *J. G. G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mss. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἣν. *M. du S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum esse hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti insideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter adscivero; apte congruunt τὴν πλαναμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recusdo: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quanquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilior erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, quum — τὰ πρότερα μέγας Ζεὺς ὕφαι θείων Ἄφρι τριγλώχιν — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἤθελεν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἄφετον πλαγίοισιν ἐπίπλοις — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in AEgaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλοι ἐπιπέχειν, ut commode jungi non possint: est enim ἐπιπέχειν, *in summo mari erraticam innatare*, ὕφαλον autem *mari mersus*, vel saltem *solo fluctibusque tectus*: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλῶν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari mersa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀνασῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ἐπιφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι πέχειν συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέοντα· id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

ἢ μηκέτι πλέουσα; ΙΡ. † Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ σταίρας ὑπὸ † ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί δῆτα; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ ὅτῳ, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε † γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ † ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. στῆθι, ὦ νῆσε, καὶ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους † θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, ἀμφιπορθμεύσατε † Λητὼ ἐς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. † δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

b Ἀνάδυθι] ἄναδε P. c Αὐτίκα μέτεισι] αὐθὶς μετελθοῦ). B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adversf. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀνάφλυ, ἐπειδὴ ἀναφανῆναι δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη ἐ ἀφανὴς ἦσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. sed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam cum Delo confudit, merito castigarunt *L. Holsten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξυμπεσοῦσαν Heraclides ait. *T.H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Insulae, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνώμοτον] *Thom. Mag.* in Ἀνώμοτον utitur hoc loco. *T.H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens fretа; cui lateri sonus hispida nanti
Frons hominem præfert; in Priſtin desinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Acesandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nunciasse Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam describit *Ovid.* I. Metam. & II. *G.C.*

94. Αὐτίκα μέτεισι ἐ τιμωρήσει] Mf. αὐθὶς μεταλήσεται ἐ τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. v. *Phi-loſtr.* *J.B.*

Μέτεισι ἐ τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Clariſſ. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T.H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἔῃ ἡ Δῆλος· ἡκέτω [b] ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

ΞΑΝ.

Δέξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. ἀλλὰ τί δέ σοι ἐνέ-

XAN.

1. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. MAR. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? XAN. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. MAR. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐτρεπῆ priores Edd. praeter *B2.* quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λάτω ἤδη καὶ. P.

95. Εὐτρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mſ. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia esse parata:* vulgo legitur πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere:* inepte. *J.G.G.*

Εὐτρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse,* non, *praeclare omnia se habere.* *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita præter Mſ. Gr. etiam L. & *St.* & *B2.* Reliquæ Edd. mendose εὐτρεπῆ. *M du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαί &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ τἀνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ. *Antiphan* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ᾖ τὸ συτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὸν Καλλιρρόλιον εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐτρεπῶς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in primo Cataplo: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* sanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἴσως τὸ θέατρον εὐτρεπὲς, pejus alii Codd. εὐτρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα δὲ εἰς πορείαν ὦσιν ἐπὶ, δίξοι, καὶ εἰς μάχην εὐτρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐτρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριταρχεῖν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ κατάργυμα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιούμενος sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲ τὰ πρὸν εὐτρεπῆ ποιεῖ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Διδασκάλει μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποίει λαβών, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ Τὴν δίκτυραν τράπεζαν εὐτρεπῆ ποεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδικοῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λευκασπὶς ὄρνυται λεώς· εὐπρεπὴς ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, καίξεπάζεῖ) πεφὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὴς ὁδὸς. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρὸν τεμάχη μὲ ἐξαπτημένα, Καλλιχυσματίοισι παιδαπάσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπὲς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T. H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius: Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum διίπετα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ξάνθου διίπετα, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
Νέσφι νιῶν ἀγαγὼν ποταμοῦ ἐπὶ δίνητι,
Ἐν καλῇ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ὅλ.] Lego ἀπηθράκωμαι ὅλως. Vide initium Iap. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Ἀφ' ὑιὸν Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φρυγίαν τὴν Φρύγας ἱκέτευσα, οὐδ' ὣς ἐπαύσατο ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλέησας τὴν ἀθλίως ἐπῆλθον, ἐκκλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ἔπτησε δὲ καὶ τὴν κακοδαίμονα ἰχθῦν, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθαλάσσαι ποιήσας μικρῷ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ὃν, ὅπως ἀφήκειμαι ὑπὸ τοῦ ἐκκαυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ἐλθὼν, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox ἀνέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦν legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύματα proficiſci non potuiſſe contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis omat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας ἠδὲ μυρίκας. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τίφυαι' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τοῦ ἐκκαυμάτου] Herculis ἐγκαύματα, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τῶν ἐγκαυτῶν notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἔχω μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται), μᾶλλον δὲ ἐκκέκαυται. Τραύματων *Etymologus* exponit ἐγκαυμα ὅπερ γινόμενον ἐπὶ τῷ γνάθῳ, quale *Anacreonti*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὥστε ἂν ἐγκαύματά μοι ἀνεπαλύτου γραφῆς ἐμμενῆ μοι γίγνεσθαι. *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam*: cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam inſecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθηματικὰ, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἐγκαυστὴς τῶν θυρῶν in Inſcript. apud *Sponium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi, adurendi*, τῷ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶν πρόσω γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῦσαι *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐν πυρὶ, *Etymologus* τὰ ἐν τοῖς σκίλλαις γινόμενα ἐπικαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetuſto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμῶνλα ſunt τὰ ἀπὸ κρομμύου γινόμενα τοῦ ποδὸς ὑποκαύματα, quorum vice *Suidas* ἐπικαύματα ſcripſit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ἐγκαύματα. Ex his conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *coctilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *Heſych.*

ἐκκαυμάτως. ΘΑ. Θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δέ, ὡς [b] φῄς, ἀπὸ τοῦ πυρός. ΧΑ. εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὀπὶ τὸ ἐμὸν υἱὸν ἄρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, o Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

DORIDIS ET THETIDIS.

Δ Ω Ρ.

Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

D O R.

QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] Θολερῶς P. L. *f. V2. AIW.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. b Φῂς] ἔφης P.

sych. in Εὔσταν. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ ἐν τῇ λιπτότητι λεπτόμερον εἰς τὸ ἔμπυρον· & sæpius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοίνικος πεπυκασμένοι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμένοι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judæum* in primis: τὰ τῶν ἰχθύων ὑπεκκαύματα ζωτικρίσαντας. p. 905. B. *T.H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *f.* Θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμός. In P. ὦ Ξ. καὶ θ. non inveniri testantur *Excerpta.* *M. du S.*

Θολερός] Nihil prius in mentem veniat, quam θολερῶς & θερμῶς, scilicet λέλουσαι· quia præcessit, ἔπυσε λέλουμαι. Eo factum, ut, quum θολερὸς mutare instituissent in θολερῶς, desierint in θερμός, absterriti scripturæ constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θέλατθαν & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati vicinorum* Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι ἐς τῆσι Νηρηΐσι δύοντες *Herodot.* VII, 191. *T. H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱόν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G. Ce*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀπεκτάσατο] Subintellige τὴν ναῦν: *postquam multum a terra provecti essent.* *J. C.*

34. Ἔστι ἔμοιγε] Sic ex fide *Mss.* hæc omnis clausula scribenda: τόδε δ' ἄνισα, ὦ ἀδελφὴ, οὐκ, ἔστι ἔμοιγε ἀκριβῶς ἄπιστα. *J. B.*

Ἔστι] Paene malim οὔπω nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Baurdel.* ἔστι, vel potius, οὐκ, ἔστι.

35. Ἔστιν *T. H.*

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

πολὺ ἀπὸ τ γ̃ης ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι εἰς τ θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, ϗ αὐτὴ ϗ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, [c] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτ̃ης καλλίστην ἔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' ὧν τ Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τ κόλπον καταρρέουσα τ θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις ϗ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· ϗ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τ κιβωτὸν ἄρτι τέλος ἔχουσαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτ̃ης μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, ϗ ἔφερε τ καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα ϗ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ κακῶν ϗ [e] ἐμειδία πρὸς τ θάλασσαν.

c Ἐπεὶ] εἶτα, ἐπεὶ B. d Καθίετο] Priores Edd. καθίετο. e Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossae: *Παρθενεύω, virgino:* quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumta. *J.C.*

45. Καθίετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Graeca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, ὁπότε καθίετο, *quando immittebatur in cistam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίετο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθίετο. *J.G.*

Καθίετο] *Gravii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe καθίζετο, ut *Ipsi.* c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθίζετο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad *Π.* I, 72. καθειμένης τότε ἐπὶ ῥάχας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μ̃ετὰ τ̃οῦ παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German.* intra arcam includens praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μ̃ετὰ τ̃οῦ παιδὸς, ϗ κλείσας κατακτονεῖ. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*; quanquam de Ardeae primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θαλάσσαν. *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impressis ἐμειδία. *M. du S.*

71. Πρασ-

λασαι. ὑποπίμπλαμαι αἵθις τὼ ὀφθαλμὼ δακρύων, μνημονεύσα αὐτῆς. ΔΩ. κἀμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλόντες ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀναστάσιμοι σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον ὅτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit. DOR. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis: hi nimirum extractam servabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTUNI ET ENIPEI.

ΕΝΙ.

ENI.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκαθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ φέλο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑφοπλικὸς ἦσθα, καὶ βραδὺς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σὲ, ἀπολυομένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑφεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

1. ON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiasti puellam: at illa putabat a me hæc se fuisse passam; ideoque præbebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœsta oberrabat, atque ingressa imo

&c.

73. Προαρπάσαι τὴν ἰφθίμαν] Sic leg. cum editiones ostentent, ἀλλὰ τοῦτο ἰχθὺν σε προαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, sive puellam, quam amabam, *decebat*. *J.G.G.*

Προσαρπάσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod suo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*, maliem omisisset praestantissimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. A, 235. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σε, similiter, καὶ στωμύλης ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτώσα, τούτοις ἐπαυλίσατο quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ στωμύλης φοιτώσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. *Poëta* dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλίσατο καλὰ ῥέεθρα: vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε· nam vocula postrema, quam prava cunctarum Edd. distinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente oberrasse, imo praeterea fluvium ingressam fuisse: quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. *T.H.*

79. Οὔμενοῦν; ἴφης γὰρ ἀπιὼν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt insciti: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox

ὅτ

& ſe lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero faſtiodioſum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? propterea oportebat te præripere meum amorem, & ſimulare Enipei perſonam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro ſimplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius ſuperbe ſpreviſti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem ſuam a te imminui. ENI. Haud ita ſane: dixiſti enim, quum abires, te Neptunum eſſe; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

ὀλυομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτες πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί οὖν; ἀλλ' τοῦτο ἐχρῆν σε [a] προαρπάσαι τὴν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὀψὲ ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ ἐδέν δεινὸν πέποιθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἀδικεκορῆσθαι. ΕΝ. ἤδμην· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἴη· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτὴν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνῃς τότε, καὶ θείσης πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνεκρυπτε ἅμα, συνῆν τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. [b] σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

TRI.

1. CEtus ille veſter Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙ.

ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

[a] Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. [b] Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γε C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνῃς τότε eſt, *quod tu meam vicem, ſeu, meo loco tum voluptatem cepiſti:* ſexcenties τὰ ἐμὰ ſic accipitur apud *Lucianum.* *J. G. G.*

82. Περισθεὶς πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* paene verba ipſa ſervavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα σχέθεν ἠλιβάτῳ, ὄρεϊ ἶσον, Κυματοῦσ' κρύψειν τε θεὸν, θῆτάς τε γυναῖκας. ubi veteres Grammatici ſimpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philoſtratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut eſt acumine plane ſingulari, alludere viſus fuit ad *Luciani* locum *Philoſtratus*: ſed ne graviora quidem, quae ibi commiſit, tangere nunc eſt animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῷ συνῆσθαι, quod iſto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T. H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum:* nam purpureus color ſaepe cum hyacinthino miſcetur; cujus rei plura, eaque certiſſima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J. C.*

86. Νηρηίδες] *Thomas Mag.* utramque ſcribendi formam Νηρηὶς & Νηρεὶς uſu comprobari monens, pro illa citat *Ariſtidem* ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβυτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρεῖδες. Κῦτος, ut facile patet, vitioſum eſt pro κῆτος, quae voces crebro ſibi mutuis inſidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis ſeu ſcripti libri, ſive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρεῖσιν ἰκτίνη (Caſſiopeia) ἀντιξετάζετο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici diſcrimen adfert *Euſtath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus ſint ſuſceptae: quibus obſervatis, καὶ ὅρα, inquit, εἰ τούτοις τὸ νηρεΐδας κοινὸν ὂν ἢ ὁ Ἀττικὸν τὸ δὲ Νηρηΐδας ἰωνικώτερον εἰ τὸ Νηρέως Ἰώνων γυναῖκας. Corripiunt ergo ſyllabam iſtam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater; — & viridis Nereidum comas.* *T. H.*

ἐπέμ-βαλε, ἔτε ἡ παῖδα ἥλκησεν, ἢ οἶκ-
ὅδε, ἢ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. NH. ὑπὸ τίνος,
ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ 90
προθεὶς ἡ κόρῃ, ἀπέκτεινεν ὕπουλον, λοχή-
σας μὴ πολλῆς δυνάμεως; TP. οὐκ· ἀλλ'
ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάναττα, ἡ Περσέα, τὸ
ἡ Δανάης παιδίον, ὃ μὴ ἡ μητρὸς ἐν τῇ κι-
βωτῷ ἐμβληθὲν εἰς ἡ θάλασσαν ὑπὸ τῆ πατρὸ- 95
πάτορος ἐσώθη, οἰκτείραντα αὐτούς. IΦ.
οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, τὸ
μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. TP. ἔτι
ἀπέκλεινε τὸ κῆτος. IΦ. διατί, ὦ Τρίτων; εἰ γὰρ
δὴ σῶτρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνων αὐτὸν ἐχρη- 100

ſimmiſiſtis, nec puellam laſſe; ut arbitramini, & ipſe jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam eſca propoſita virginae, interemit adortus, inque inſidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at noviſtis, opinor, Iphianaſſa, Perſeum Danaës filium, quem cum matre in ciſta projectum in mare ab avo materno ſervaſtis eorum miſertae. IPH. Novi, quem dicas: credibile eſt eum jam juvenem eſſe, ac valde ſtrenuum, pulcrumque adſpectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob cauſam, Triton? haud enim ſane ſalutis pramia nobis talia exſolvere ipſum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingreſſus eſt adverſus Gorgonas, certamen iſtud regi peracturus: poſtquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, ſolus? an & alios ſecum ſocios duxit? ceteroquin enim difficilis eſt via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva inſtruxit. Poſtquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abſciſſo Meduſae capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conſpiciens? eas enim invenire nefas eſt: ſin, quicumque viderit,

a Τῦτον τῷ βασιλεῖ] τῦτον deeſt in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Deſunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἄλλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ὑπουλῶν] Rex ille eſt Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν λιβύην, ἔνθα ἦσαν, poſtquam profectus eſt in Libyam, ubi erant. Dein idem liber addit τίνας· πῶς δ' τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J. G. G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectae Seriphi regi. *M. du S.*

5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur haec verba poſt Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expreſſum, quam liberalitate deſcriptorum addi. Interrumpit Iphianaſſa Tritonem plura dicturum, qui mox uſus formula ſolenni narrationem inſtitutam redorditur, ἐπεὶ δ' ἦλθεν, ὅπου διατρῖψαι· quod ipſum videtur poſtulare ἔνθα ἦσαν nam quum laxius aliquantum incepiſſet, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipſas earum, ubi morabantur, ſedes deſignat, ὅπου διατρῖψαι. *Gorgoneas testigisse domos — Ovid.* Met. IV, 778. Iphianaſſa vero non inepte ſciſcitatur, ſolusne venerit Perſeus, an alios etiam laboris ſocios ſecum traxerit; quod quidem ab obſcuris hiſtoricae veritatis veſtigiis minus diſtat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adverſus Gorgonas, femineam gentem & cum veteriſſimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auſpiciis Perſei ſuſcepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoſcit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀδικοῦσι] Sic ἀδικοῦσι pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noſter* ſupra, & itesum Ἀλεξ. & ὑὸς. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ οὐκ ἔστ' ἄλλο μὴ ταῦτα ἰδεῖν;] Interrogationis nota tollenda, & ſubſtituendum punctum. *J. G. G.*

16. Ἢ Ἀθηνᾶ δὲ &c.] Inſervit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Iſocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὲ τοιούτους· ſcilicet τοὺς δὲ φιλοτίμους, quos aliquot ante verſibus nominaverat: eun-

desit; nihil aliud amplius posthac videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusæ: tum Perseus, correpta læva manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen venens desecuit ejus caput, & ante quam expergefierent sorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætentam Æthiopiam accessit, jam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum, miseratus fortunam ejus, scisitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim servari puellam) opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

ὡὰκ ἔτ' ἄλλο μᾶ ταῦτα ἴδω. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τ ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τ Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τ Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅτι τ ἀσπίδ ὑποχαλκέους, ὥσπερ ὅτι κατόπτρου, παρέχων αὐτῷ ἰδεῖν τ εἰκόνα τ Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῆ λαιᾶ τ κόμης, ἐμφορῶν δὲ τ εἰκόνα, τῆ δεξιᾷ τ ἅρπην ἔχων, ἐκτέμοι τ κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνεγρέσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀπέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τ Αἰθιοπίαν [d] ταύτην ἀφίκετο ἐγγύς, ἤδη πρόσγειος φερόμενος, ὁρᾷ τ Ἀνδρομέδαν προκειμένην ὅτι τινος πέτρας προβλῆτος, προσπεπατταλευμένην καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας ἡμίγυμνον σχεδὸν ἕνεκα τ μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τ τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τ αἰτίαν τ καθάψεως· κατὰ μικρὸν δὲ ἁλοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰ σεσῶσθαι τ παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιόμενον τ Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νανίσκος, πρόκωπον ἔχων τ ἅρπην, τῆ μὲ καθικνεῖται τῆ δὲ προδείκνυς τ Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε

c Ἰδῶ] ἰδῶ ὡς P. Pro ἰδῶ *J.* ut sed verbum ἰδῶ incuria credo praetermissum. d Ταύτην Αἰθιοπίαν] τ Αἰθιοπίας P.

34. Πρόσγειος ἔχων τὸν ἅρπην] Κάτωπτροποιημένου, *Iriarte. V.*

* Ἐπεσεν] Defuit in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul. T. H.*

eundem usum habet ὕδωρ, γεῶν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ . . . . . ὑπαλοῦμαι γεῶν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ὑπαλλαγὴν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τ ἀσπίδ ὑποχαλκέους· quod verbum ut nonnusquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ὑποχαλκέους *Nostro* satis frequens: in Ἐκυσ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ὑποχάλκεον Ζεῦξ. c. X. τοὺς ὑδρίτας ὑποχαλκέους ἐπισημοτέρους. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut testantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum descripsit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae*

clypei; quod laeva gerebat, AEre repercusso formam adspexisse Medusae. Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδῶ] Ed. *J.* pro ἰδῶ habet ὡς. Unde puto legendum ἰδῶν ὡς *v. l.* & omnino in P. *l.* ἰς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπήει] Dignus est *Nostro*, qui secum conferatur περὶ τῆ Οἰκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pseudom. c. XI. *Hesych.* Ἅρπη, εἶδος ἀρότου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄκμων lego: εἶδος ἀρότου, καὶ δρεπάνου ἀργάνου. De harpe organo *Casaubon.* ad *Pers.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προσκαλλωπίζει, καθάπτεται, κατηβαίνει. *J. B.*

κε γῆν, ἡ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε ἡ Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν ἡ χεῖρα, ὑπεδέξαλο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς ὄσης. ἡ νῦν γαμεῖ τὸν τοῦ Κηφέως. ἡ ἀπάξει αὐτὴν εἰς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον εὗρε τυχόντα εὔφορον.

ª NH. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἐδήκει ἡμᾶς, εἰ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, ἡ ἠξίου καλλίων εἶναι; ᵇ ΔΩ. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ὅση τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε ὅσα. NH. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τῆς ἀξίας ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὑπὲρ τῆς παιδός. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effuderit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

ª NH] ΙΦΙ. L. ᵇΔΩ.] Ante fuit in Edd. ΤΡ. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum ποτε. *Quæ enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* F.G.G.

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. M. du S.

Ibid. Ὅτι οὕτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbæ temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretæ formæ contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictæ ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quæ præcedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus*. T. H.

48. Μήτηρ γε ὅσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρόσωπις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἑώρα προσπεπαλαδμένον, ἤλγησεν ἄν *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρόσωπις participio enunciata, εἰ γε μήτηρ οὖσα ἀλήθως ἦν, ἤλγησεν ἄν. G.C.

57. Οἱ πίμπλοι] Πίμπλιν, vel potius, πίμπλειν πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit *C. A. Diſkerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox εἰργαζόμην repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta: Tum porro πᾶλιν, ἐκέκραγον δὴ τοι ἐκ μέρους τὸ ὑδικῶς alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐκ. δὴ ἐκ μέρους τι τὸ ὑδικῶς. Ed. H.

60. Καὶ μέρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι κ μέρος τ. T. M. du S.

63. Εἰδὼς] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus εἶδως pro εἰδὼς. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet poſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδὼν ἐκπεσόντως ἄρπασε, παροχυθέντος τε τὸ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχειν, πρόσθεν γεγενθὼς, pro παροχυθέντος τε adſcripſit παροχυνθέντα, ut ad Amphitriten referatur. F.A.

Ibid. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. G.C.

72. Ταῦρον εἰκάσας ἁρπάσαι] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phœniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae παραλογίαν ex ambiguitate narrationis Phœniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: והנה השור גונב את ראשתה quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζεὺς ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat ראשתה, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam avec-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Z E P H.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibundà, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

Z E Φ.

Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστῳ θεάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. ᾠδὴ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δὲ καὶ τὸ μέρος τὸ Ἰνδικὸν, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. σοὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ τὸ παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. ΖΕ. ἴσθι τὰ μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλὴ ἐλήλυθει ἐπὶ τὸν ἠιόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαι-

c Τι ἐ μέρος] δὲ τὸ μέρος τι P. d Εἶδες] ἴδοις. AIW.

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις * ὡδὴ Θουκυδίδης. V.

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπῇ· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Πομπὴν interpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in *V.* prave legitur μόμψις, ut monet *M. du Soul.* T. H.

vexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchòr* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J. C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura luſiſſe Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρόπῳ δίφυας, καὶ γέγονε ταῦρος, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II. 79. Alios auctores ſecutus eſt *Higinius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret*: fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δίφυας ξανθόχροον. Κύκλῳ δ' ἀργύφεος μέσσῃ μάρμαιρε μετώπῳ neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ χείματα ὑπάμπνοος tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Metam-

ζειν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ὅτι ἐπὶ ταῦρου, καὶ ἐμυκᾶτο ἡδέως, ὥστε καὶ Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὅτι ἐπὶ θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τοῦ πράγματος, τῇ μὲν λαιᾷ μὴ ἀπολισθάνοι τὸ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠμφεσβήτει τὸ πέπλου ξυνεῖχε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne defluereret; alterâ vento agitatum peplum continebat.

ΝΟ. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέρειαν τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὲν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω πολὺ, ὦ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα αὐτοῦ ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὑποπαταγοῦσα λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἐρῶτες δὲ ὑπεπετόμεθα μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὑποψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, fluctroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quæ fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἠπειρωτεύσω] Ἀνύμφευτον ἀπολωλεκότα. *G.*

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Facta manu:* quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmannus*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολιθάνοι] Quanquam omnes editiones servent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολισθάνοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ παρεπετόμβοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expressérat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. ὑποπετόμβοι· quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμβος quam πετόμβος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ....ἐπὶ τὴν διλφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτώνων γένος] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παρεχωρεῖτο . .] P. & L. In aliis παρεχώρουν. Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖνος ἐφαίνετο] *R. Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui omnis, ut videtur, causa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ δὲ φυλάσσει· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐκεῖ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refingit: in Gortynia certe fita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ᾧ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρῦπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cet-

menæum : Nereïdes vero emersæ adequitabant in delphinis adplaudentes, seminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spumæ.

ἅμα τ' ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ἐπὶ τ' δελφίνων, ἐπικροτῆσαι, ἡμίγυμνοι [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ' Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ' θαλαττίων, ἅπαντα ἐχόρευε περὶ τὴν παῖδα. καὶ ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπεβεβήκει ἅρματος, [b] παροχουμένην τε καὶ τ' Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τ' Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνθη παντοῖα ἐπιπάτιουσαν τῇ νύμφῃ.

4. Hæc a Phœnicia usque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore suffusam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. NOT. Te beatum, Zephyre, spectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι ἐς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τ' χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τ' Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, [c] ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐπιπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τῆς θαλάττης μέρος διεκυμαίνομεν. NO. ὦ μακάριε Ζέφυρε ἐς θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

a Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. b Παροχουμένην] πωροχωμένων. P. L. quod probavi. Priores Edd. πωροχωμένῳ τε. c Ἐφ' ὅ, τι] ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Σκόπελος Κρήτης ὄρος ποιοῦμενον. V.
16. * Μίλανας ἀνθρώπους] Ὁ δὲ νέος καὶ ἡ Λιβύης πόλις, ἔθνος αἰθιόπων οἱ Λιβύες. V.

*Ἤδη ἐπὶ τότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mss. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. *J. C.*

Μίλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐπὶ ὅτῳ ἄγοιτο referebamus, pro quo in A. Ed. penne scriptum est, ἔθνος ἐπὶ τότῳ ἄγαλλο. Unde conqueritur Clar. Editor, se ea verba certe a nullo visos pronuntiat. εὐχ. c. 44. Vide tamen *Casaubonum* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & seqq. *Jolinstonus* p. 151. reperiri testatur & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Paus.* I, 43. intelligendos censet *Spanh.* in hoc Dialogo non repetire. Reperiuntur tamen paulo ante versibus, nisi quod in Impr. nostris non quidem ἐπὶ τότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. *M. du S.*

Consule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & *Ælian. de anim.* II, 4. IV, 27. *Orig. c. Cels.* 116. A. *Hesych. μυριάνδρους.* Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philostr.* p. 289. ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Paedag.* II. p. 207. *M. du S.*

Nun-

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ. DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο. D I O.

Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, 11. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς ἀδιαλόγοις διατρίβειν βούλεται τὰ ὦδε τοῦ Ἐλείνου περὶ τοῦ ἄθλου λεγόμενα· τῷ δὲ τοῦτο Νεκρικὸς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένους, ὥσπερ καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἐπίμασεν. (1) *** Πολυδεύκην] σωτῆρα τοῦ Κάστορα, ὃς ὑπὸ ἀνθρώπου ὢν τὸ, εἶναι ἀθανάτου τοῦ Πολυδεύκους, ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε γὰρ ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν (3) μιᾶς ἡμέρας θατέρῳ μιᾶς ἡμέρας. Πολυδεύκης] Ἄρειον μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς ἄμφω· ὁ δὲ Λήδας τοῦ Λακεδαίμονος, θνητότητα δὲ ἀθανασίαν

(4) τοῦ . . . . . πεπληρωμένος· ὑπερβολῇ δὲ φιλοτεχνίας μὴ ὧν ἐκτὸς ἀπλῶν λόγων προφερόμενος· μὰ δί . . . . . εἶσι, τὰ δὲ τοῦ ἀθανάτου συμπεριφερόμενον, ἀνεμιμήσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους . . . . . ὑπερήμερος, ὁ μὲν τοῦ θνητοῦ, ὁ δὲ τὸ τοῦ ζῶντος ἀφειλόμενος. ἄλλως τε καὶ σὺ . . . . . ἀνθρώπους, ὡς ὁ μισόθεος φησὶ, καθαπαξαπεσταλμένος. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, λέγε τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο . . . . . ὡς δ' οἶδεν αὐτὸ τὸ τραπεζοῦ λαχὸν τοῦ ὑπὲρ γῆς τόπου ἀφειμένου. *V.*

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in *Mſ.* ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνίδῃ τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. *J. G.*

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖθις referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his Scholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ἀπὸ vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ιλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit ſive *Clericus*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἰλύπησεν activae poteſtatis: ἰλυσθῆν, quod rei & ingenio Linguae congruebat, reſtimene non ſum veritus. *T. H.*

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Λ, 303. exponit ἐπιμέρους, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . πεπλημ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laboriosum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀτομοίῳ πεπληρωμένος· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς θεοῖσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀθάμιστον, ἢ ἀπερήμους vel ἐπιμέρους &c. poſtea, ἀλλὰς τε συμπεριττὸν vel συμφυὲς τοῖς σπίνισι aut κυδνότητα ἀνθρώπους· denique, πρὸς Πολυδεύκην λέγε· ἴσθι τὸ Διογένους, ὡς δ' οἶδεν &c. Porro quod in Ed. *A.* fuit προμεμένον, mutavi in προμεμένος. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venantur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellius*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὖθις] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀνὴρ ἐν Φοίνιξι. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide *Δίκ.* c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus moriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

nim est, opinor, in vitam redire cras) fic- ubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, si tibi satis, quæ super terram geruntur, sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ post vitam sint consecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἢ ὅπου τὸν Μένιππον ἢ κύνα (εὑροις δ' ἂν αὐτὸν ἢ Κορίνθῳ ἢ τὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τοὺς ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτόν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀπτασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐν πολλοῖς [b] τὸ, τίς γὰρ ἄλλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ ἐν ταύ-

[a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] ἐλθόντα P. γρ. quam accessionem, si plures Codd. confirment, non adsperner. [b] Τὸ] P. obs. in quibusdam Codd. deesse.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philostratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus *Philostrati* interpres. Sed errat; vide ipsum *Lucianum* Menippum *veterem* diserto a se adscitum, sub Dialogi persona, asserentem Δυκ. c. 33. & res ipsa clamat *Diogenis* fuisse discipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κερ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri jubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hyemem Susis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit *Dio Chrysost.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subjectus erat, ut *Pausanias* docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἰόντα ἐν τῇ πόλει ἐπὶ πρὶ τὸ Κράνιον & p. 131. A. Antisthene mortuo μετῆλθε εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν ὥστε σπάνιον μισθωτάδιμος, ὥστε ⸗ δεῖ ξένου τινὸς καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ διαυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non juventus tantum militaribus ac palaestricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside *Luciani* constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant: *Æschines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθήμεθα ἐν τῷ ἐπὶ Ῥοδίων ἐν Λυκείῳ, ἃ οἱ ἀθλοθέται τῶν ἀγώνων διεσκεύασαν. Quanquam eo jam ventitare solitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτον ἰδιάζοντα σχολὴν ἔσχεν ὑπαίθριον ἐν Λυκείῳ, teste *Diogene* L. VII, 185. eam ob rem *Isocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ψευδομένους &c. ut mirum minime sit, adeundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Aristophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνειον] Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἀπογγαντι μὲν γὰρ λέγεται ἐν Κρανείῳ τοῦ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίου. & vide etiam nostrum συγρ. c. 3. & *Pausan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in Impr. scribitur συγρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνιον habet. An Corinthi etiam *Lyceum* fuerit quaerant alii. Mihi satis est Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentasse. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τίς γὰρ οἶδεν οἴδε &c.] Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Imo qui a Socrate sunt profecti, ipseque *Plato*, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter conjecturam, & illam suam solennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitatis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixisse ferunt, τὸν γε ψυχὴν ἔχοντα ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους ἀφικόμενος τελευτᾶν ἀπιστίαι, ἀδὴν ἂν καταύσαι. Ἀδηλότητα δ' ἀπιστίαν τοῦ μὴ τὸν τελευτὴν vocat *Themistius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὐτὸς ἴσως βροτοῖσιν ὑγιείαν βίου. Τὸ ζῆν δ' ἔστιν τῷ θανεῖν δ' ἀπιστία· Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

σῃ βεβαίως γλῶν, καλάσῳ ἐγὼ νῆ· ἢ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τὺς πλουσίους, ἢ σατράπας, ἢ τυράννους οὕτω ταπεινὺς ἢ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· ἢ ὅτι μαλθακοὶ ἢ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· ἢ προσέτι ἐμπλησάμε-

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ὁ τῆ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράνιον ὁ τῷ Κορίθῳ, Λύκιον γυμνάσιον παρ' Ἀθηναίοις ὁ πρωτεῖον. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alita quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἐκ. δεῖπ.] V. καθαρ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δεῖπνον & ὠὸν ὁ καθαρίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanheimum* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρματα sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ Ι. Ν. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definiveris) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis scieus attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augustus secutus; nam Κάμχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἀναίσχυντον εἶναι μακρῷ ἅπαντας, καὶ Τριβαλλοὺς ἀναισχυντίαν ἔχειν, τούτους τὰ τε Ἑκαταῖα παιδεύειν, καὶ τὰς ὄρνιθας τὰς ἐκ τῶν χοιρῶν, ἃς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσίωσι μίσγουσιν. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, ἃς καθαίρουσι cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσια, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περισταρχοῦς, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιρίδιον μικρὸν τῶν ἐκλησίων ἕνεκα τὸ θέατρον. *Etymologus* quando interpretatur Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν τεμενῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ἅτινα τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλοῦσι· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat *Sohol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα παρίοντος. Praeterea τριοδῖται fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακάς, τοῖς τελευταίοις ἄγεται ἡ τριακὰς ἡμέρα, ἀφ' ὧν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, quanam hora illum Hermes tollat, & ubi ejus triviis pro cibo tolli consueverit, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra sic τὰς τριόδους ἐκφέρουσι, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾷς γοῦν ἐν τοῖς ἀπὸ τῶν ἀποκαθαρμάτων δείπνοις, εἰ θαλφθείη, ζωογονεῖ ὄφιν· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀπηλάττοντο τὰ τῆ ἀποκαθαρσίᾳ κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averſabantur nec Cynici, anilium fabellarum irriſores, nec quos paupertas ſuperſtitionem dedocuerat. *T. H.*

21. Ὧν ὁ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuiſſe produnt concliones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a colluſtratione Periſtiarchi. Ova luſtrationibus apta monſtrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *niſi ſe centum luſtraverit ovis*: ſed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec luſtralia indicat illis verſibus: *Et veniat, quae luſtret annus lectumque locumque, Praeferat & tremula ſulphur & ova manu.* Sed nil tam neceſſarium quam ſulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἶσιν θεῖον, γρηῦ, πανὸν ἄκος. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* ſulphur *ad expiandas ſuffitu domos.* *G. C.*

Ὧν ὁ καθαρσίου] De ovis luſtratoriis dico alibi: καθάρσια. Ἐν ᾗ τὴν Ἀθήνησι καθαίρουν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μιαρᾶς πάνυ χοιριδίοις, ἅτε ἀκάθαρτον καθάρσια. *Suid. Scholiaſt. Ariſtoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Heſych.* verbo καθάρμια. τῦτο δ' ἐκοίουν οἱ λογάδην ἐξεκκλησιάζοντες, ἀκαθαίρετοι ὕτες ἢ λαὸ τῦ ἐξεκίσκιου, ἢ λαὸ τ ἱσίας. *Suid. Heſych.* ultimam tangit originationem. Ex his Periſtiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* *J. B.*

ἀ Ἀπαγ[ιλῶ] ſic. B2. vitioſe.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν πλουσίων ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια * τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ἀμφὶ ἐ ἀναστασιάζουσι. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ διείρωνι ταῦτα † ἀνῆτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀσφύκτων εἰς ‡ εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν ἐ διείρωνα ἐν τούτοις ἐγένετο; Ἔστι τοίνυν ἀπὸ τῶν δείπνων τούτων Μένιππος ἁμὰ φαγὼν ἀὰ § τέτταρας ἀσπάσιος τοίχῳ, ἀβρωμιῶδι αἰόνι. *V.*

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a *M. du S.* ante fuit editum τυχῶν. *T. H.*

† Ἀνῆτο] C. M. ἀνῆτο. *V.* ἀνήτου. *M. du S.* Inſignia formationis Grammaticae, qua ſape labuntur, quos minime oportebat, peperit abſurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit ſcripturam C. M. *Moſ. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀσφῦν] Εὐπορίαν *V.* & mox, τί γὰρ ἐγ. . . . ἐνέτυχεν. *M. du S.*

§ Τέτταρας ἀντλία τέτταρ] C. abb. ἐκτετάρας ἐτυλύτε. *V.* ἐκπωτάρας τέτταρ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; ſed his veſcebatur vulgo. Mortuus eſt autem, ut videbis nota ad B. ep. c. 10. *M. du S.*

Prius elegit, quod reponeret *M. du S.* Ego nullam eſſe rationem cenſui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adjutam: τέτταρ, *ex quod ova cruda voravisset.* *T. H.*

ſic vulgatur Ἀφὸ θανάτου. *Athenaeus* autem diſerte VII. p. 325. A. ἐν ταῖς τριπλάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a luſtratione aedium non purgamenta ſolum in trivia fuiſſe deportata, ſed adjectum inſuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de luſtraminibus ipſis foras projectis dici manifeſtum eſt T. II. p. 290. D. canis χθονίου δεῖπνον Ἑκάτης πτωχοῖς καὶ τριόδους ἀνατροπαίου ἐ καθαρσίου ἐπίχει μοῖραν idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα τὰς κύνας, inquit *Heſychius*, ὅτι φασὶ Ἀφὸ τὸ ἐκφέρειν Ἑκάτης πόπας ſimilique modo in Ἀγάλματα Ἑκάτης. Quamvis *Euſtathius* ad Od. Γ. p. 1467. ſcribat, Ἑκάτης ἀγαλμάτια, εἰ κύνες· τοῦτο γὰρ, φασί, θύονται, idque verum ſit, accuratior tamen in *Heſychio* & propria loquendi formula ἐκφέρειν, *peractis luſtrandi corimpanis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaeſt. Rom. p. 280. B. τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μῆ τῶν ἔξωθεν καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim ſacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teſte, ne alios hic appellem, *Ariſtoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. ſic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὥστε πάσχειν τοὺς διαιτζομένους, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ ἐ τῶν ἀποτροπαίων ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ ἡδυσμένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκους, πλὴν κατατῦ ἐ Ἀφροδίτου μαστιχοῦντας. *Ariſtophanis* eſt δεῖπνον κατὰ μῆνα προσφέρειν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi viſa ſunt, quae *Pollux* ſervavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, live legas, Τὰς Ἐκαταίας μαγίδας δόρπου, ſeu malis, quod nunc alteri praeponendum cenſeo, Τῆς Ἐκαταίας μαγῖδος δόρπου, *Hecataeae menſae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum uſus ſcilicet in expiando familariſſimus: neque adeo mirum eſt; de

ἐστι. ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπλασμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τὰ ῥακία ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει οὖν πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· ἐμοὶ γοῦν οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῶσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτῶντα διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καθηγορεῖται τοῦ σοφίζεσθαι ἐπιτιμῶντος. ΔΙΟ. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐμοὶ μέλον· σὺ δὲ ἀπόκριναι μοι, τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθόν; ΠΟΛ. ἡδονή. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ κακόν; ΠΟΛ. ἡ λύπη. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ μέσον; ΠΟΛ. οὐδέν. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ ἀδιάφορον; ΠΟΛ. οὐδέν. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ καλόν; ΠΟΛ. ἡ ἡδονή. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ αἰσχρόν; ΠΟΛ. ἡ λύπη. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ ἀνωφελές; ΠΟΛ. οὐδέν. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ ἀφέλιμον; ΠΟΛ. οὐδέν. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ βλαβερόν; ΠΟΛ. οὐδέν. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ ἐπαινετόν; ΠΟΛ. ἡ ἡδονή. ΔΙΟ. ἀλλὰ τί ἐστιν ἐν τῷ βίῳ ψεκτ

sum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipsa, Diogenes, re-ferram.

3. DIO. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuncia isthæc a nobis. Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτῷ. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ στιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἔπα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ὅτε ἡ ξανθὴ κόμη, ὅτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα-

[a] Ἢ] εἴτε. P. In enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo post sequitur.

47. Ἔπα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν δὲ Ἕλληνες εἰς τὰς τάφους τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ παῦλαν δοῦναι τῷ Χαρώνι. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφυκτα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, captiosas interrogationes nectere, ex quibus concessis conclusiunculae deducantur; deinde, argumentari: Diogen. L. VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἐρώτα λόγους. Sext. Empir. P. H. I. §. 20. ἐὰν δὲ ἐ διτικρὺς κατὰ τὸ φανερὸν ἐρωτῶμεν λόγους· ad quae Stephanus, ut saepe solet, tricatur: paulo melius Cresoll. Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, imo nihil certius, quam Guyeti conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fallaces docendo corrumpebant. T.H.

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους scribe. F.G.

Τὸν νοῦν] Vossius τοὺς νέους. Menagius τὸ νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce Basilium Ep. I: sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦκτες τὰς μεθημερινὰς φροντίδας ὠφελοῦσαι τὰ ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi postrema verba sunt: ἴσα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νέκυας ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς. M du S.

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui solitos, ut plorare juberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est. Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II. Sat. V, 69. — inveniet-que Nil sibi legatum praeter plorare — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — Demetri, teque, Tigelli; Discipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω nos modo valeamus. G.C.

Οἰμώζειν] Τὸ εἰδος Ἀττικὸν ἀσχαίον τὸ συνθέσεως. leg. Scholiast. Aristoph. ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σι μακρὰ κελεύων. Dictio in usu frequentissimo apud Lucian. J.B.

47. Ἔπα ὀβολὸν] Atqui alii testantur mortuis duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὀβολοῦ, & v. φιτῦ. L.K.

49. Μεγίλλῳ] Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae. F.G.

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem κεφαλ. c. 22. M. du S.

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracusanum, sed pugilem, novit Pausan. VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obstet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μέμνηται λέγων ἄριστον τὸν παλαιστὰς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαιστῇ τῷ ἄλλων Prave Δαμαξένου pejus Damaxenis Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrum, si recte memini, occurrit Damoxenus. T.H.

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, ἐσχαρῆ. Hesych. Φοῦσκα simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. J.B.

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad Petron. J.B.

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμα κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μίλαν. ἐρύθημα, ἢ ῥίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hesych. verbo Ἐρυθαίνει, a quo Suid. qui adjungit: ἡ ῥοδίνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchusa distinguunt Plin. Rusell. Fusch. Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis Garense, in usu esse fucandis foeminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime, quam orchanete vocant Galli. Ista specie non colore differunt, ut alibi docendum erit. J.B.

μα ὅτι ᾧ σφόδρα ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι παχεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ τῆ κάλλους. ΠΟΛ. εἰ χαλεπὸν ἦδε ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμεθα τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείρομεν τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενον ἡμῖν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὀφείλει τοὺς ἐκεῖ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quæ hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

[a] Φασὶ] εἰσὶ L.

54. Μία ἡμῶν κόνις] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. *G. C.*

Πάντα μία ἡμῶν κόνις, φασί.] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις: apud *Nostrum* D. M. XVI. Herculis σῶμα εἰ Οἴτης κόνις ἦδη γενόμενον & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri τὰ ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγυιαι καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα ἐπὶ λήθῃ πολύς. *Aristid.* T. I. p. 138. B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρώτην χαρισαμένη, τὸν ἐν κόνει· ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, Πάντα μία κόνις ἐστί. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum φασὶ notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα μία ἡμῶν κόνις; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδὲν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσὶ, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῶν tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις: satis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνὰ τῆ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τῆ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. περὶ δὲ τὰς καλλικλίσεις παρόψεται τὰς ἀξιφορίας, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ὀνόφρηνας τὸ συμπόσιον· quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. ἡ γὰρ δὴ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφὴ. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα ἀξιοπίστου τε καὶ ἐκλόγου, quod pro vulgato λόγου reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. ἀκούστε ἂν τῆ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (*Platonis*, cujus verba protulerat) ὧν ἔφασαν χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἀκριβῶς ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in Μύκονος, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διαφηρθμένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae

qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedæmoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina severitate desciviisse. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandasti, renunciabo. DIO. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλησίους εἶδεν ἀμείνους αὐτῆς. ἢ Λακεδαιμονίους δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἀπείπησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

[b] Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quae dispari sunt natura, redigere: διπτυδρα quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditissimis *Casaubono* & *Holstenio*, διπτυμνα. Sed *Eustathio* quid fiet ad *Dionys.* Perieg. v. 525. qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, deseruisse *Strabonem* videtur: ὅλον ἐπὶ τῶν οὐ πυκνόν μιᾷ ψιφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῆς μιᾶς ὅλης παλαιωθέντων λέγεται τὸ Πάντ' ἐπὸ μίαν Μύκωνον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ἐπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καλαθίλλω. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξυσῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc subtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. solus. Alii φασὶ. *M. du S.*

63. Λακ. . . . . ἐκλελύσθ. .] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philostr.* p. 164. Sed nihil est, cur de aetate Senioris mortem proxime sequuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελῦσθαι αὐτοὺς] Jam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, quum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. *Clearchus* Solensis, Aristotelis discipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὴν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμου συμπατησαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec est causa, cur & hujus & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide *Philostr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est *Apollonii Tyanensis* epistola LXIII. ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda *Olearii* suspicio ad *Philostr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *sub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεινόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δυσχεραίνει ἐργάζεσθαι ὁμόνεκρον ὄντα; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω· Μίδας μὲν οὗτοσὶ, καὶ χρυσίον, Σαρδανάπαλος δὲ, καὶ πολλὴ τρυφὴ, [c] ἐγὼ δὲ, τὰ θησαυρῶν, ὀπτιλᾶ, καὶ ἐξορχεῖδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾀδων ὀπιταράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Ἐτί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

CROE.

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Midas hiccè auri, Sardanapalus iste multæ luxuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππον. C. Πλούτων ὁ Κροίσου. O. b Μετοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσον addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσον] Λυδὸς ὁ Κροῖσος Φρὺξ ὁ Μίδας Ἀσσύριον ὁ Σαρδανάπαλον. V.

74. Μετοικήσομεν] *Alibi migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem sequutus est Interp. *J.B.*

Μετοικήσομεν] Mss. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemst. melius quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. *M. du S.*

Μετοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μετοικήσομεν· haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ ἀμφισβητοῦσι μετοικεῖν ἐκ φέροντας τὸν Διογένην· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T.H.*

90. Λυπεῖνται γὰρ ἐμοῦ μικρῶν ἕνεκα.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I. p. 572. E. Οἱ δὲ πολλοὶ ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς τῇ νεότητι ἡδονὰς παθοῦσιν καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περί τε ἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἅττα, ἃ τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. *T.H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδέ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σῶρον, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Παρ. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἀλλή-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ περιέχοντα τὰ ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' οὐ χρὴ ὀλυπεῖν καὶ οὐ μικρῶν στερίσκοι. ΜΕ. οὐ σὺ μαραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσόμεθα μὴ οὐχὶ καὶ ἐνθάδε ὄντες ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καλαγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ πρᾶον οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ἀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνιέρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδοντο.

ΜΕ-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. *G.*

ἀλλήλων στρατεύσας, ἢ εἰ σιωπάτωσαν αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σῦροι καὶ ἄλλοι πολυδάπανοι βάρβαροι· *Euripid.* Alc. v. 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώνητον στέγει; memorat *Philoſtratus* ἀνδριάντοδα Ποντικὰ ἢ Λύδια ἢ ὁπόσα Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. *T. H.*

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. *Sophocl.* Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ' εἶ; *Ariſtoph.* Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem *Comici* Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. *Demoſth.* in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις δὲ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt *Dionyſ. Halic.* A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. *Terentius* expreſſit: *quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt?* Andr. A. I. Sc. V. *Nam iſtaec quidem contumelia eſt:* Heautont. A. III. Sc. III. *T. H.*

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, * ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σὺ δὲ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, τοιοῦτοι ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ποτὲ κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάντεις φασὶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί δὲ ἡμεῖς αὐτοί, εἰ ὑπ' ἀνοίας

MEN.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementia isti ta-

a ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

11. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιε ὅτι , ἐμοὶ τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν δοκοῦσιν εἶναι θεοὺς , σπήλαιόν τι ζοφῶδες ἐκτελοῦσι λιμῷ ἐκεῖσε διορύττοντες , καὶ τὸν ζωὸν ἐξάλλεσθαι κατόρυττον. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν ἰόντες * ἐξίσχνοντο ἐκπνιγομένοις τὰς ὄψεις, καὶ † ἀμαυροῦς διτέλουν ἐς ὄκχους ἐς δέκατον ἢ ἕκτον ἐς ζωῆς ‡ χρόνον· ἐφ' ὃ ἐπιφανέστατον ἢ παρουσίαν κατὰ τὸ τραχὺ τὸ πᾶν ἐχόντων ἐς δυσεπιστον καὶ δυσπροσιτον, ἐς Τροφωνίου μεμάντευται. V.

Τροφώνιε ὦ πάνυ φιλόδοξε· ταῦτας δὴ σὺ ἐκ Λεβαδείας τῆς Βοιωτίας ὑπάγεται οἰκήσας , ὑπεκλὰν ἁμαρτόντος καὶ λιμοκτονηθεὶς ἀπέθανον· ἐγκαλοῦσιν δὲ διαμύσιόν τι τῆς μαντείας ἐπῖλαι. Εἰσήρχοντο γὰρ ἐντὸς οἱ χρησόμενοι , ἔχοντες σὺν ταῖς χερσὶν πόπανα , ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδῶσιν , μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυχρὸν πάσχωσιν. G.

Τροφώνιε. ἐ Ἀμφίλοχε· ἥρως ὄντες ἐμαντεύσατο λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι , οὓς οἰκήσατον , ἐπήρειαν χρωτινόμενοι. G.

* Εἰσήρχοντο ἐκπνιγόμενοι] Res ipsa , quod dudum conjeceram , postulat ἐξίσχνοντο. Tum *V.* ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. *T. H.*

† Ἀμαυροῦς] Ἀμαυροῦς. *V.* *M. du S.*

Hinc, quam reddidi , veram lectionem errore fuit in proclivi. *Alciphr.* III. Ep. 3. 64. τὸν αὐχμὸν καὶ ἀμαυρὸν. *T. H.*

‡ Χρόνον] Χρόνου , ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad *Lucian* Dial. restituit *M. du Soul* , & mox ἡ ante παρουσία ex *V.* De Trophonio non dissimilia tradidit *Nonnus* Συναγ. Ἰσημ. in principio. *T. H.*

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum sit , monendi sunt saltem juniores *Malli* extitisse. V. Ἀλιξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticae *vates Amphilochus pro Deo colitur* , verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. *M. du S.*

15. ΤΡΟ. τί δὲ ἡμεῖς αὐτοί] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Pl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur : quare nihil erat causae , cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi , quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit , & oracula vere consulentibus edere, falsi Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori , Ἀμφίλοχε μὲ ὅτι σὺν οἰκιδίῳ &c. neque is, quasi sua parum referret , disputationi sese amplius immiscet. Τί δὲ hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur , ut Dial. XXII. τί δέ ; ἐχρῶ δῆτα τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάρεῳ μὲ γὰρ ἐ Τροφώνιε σὺ Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχε ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσι τι καὶ φαίνονται· ὅτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι , quos supra istorum honores extollit) παῖδαχῦ τ' γῆς διάστουσι , ὥσπερ ἀστέρες πεμπτολοι· ita legendum est διάστουσι pro vulgato λῃστεύουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάστοντες appellantur ; neque hoc *Cantero* latuisse versio prodit. Viden vero, quantum *Luciano* distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus : fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus , εἰς Τροφώνιον , καὶ εἰς Ἀμφιάραον , καὶ εἰς Μόψουν ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῆς θεωρεῖσθαι θεὸς , καὶ ὃν λέγει ὁ Κέλσος , ἐ ψεύδεσθαι , ἀλλὰ ἐ ἐναργεῖς. *Origen.* in Celsi. VII. p. 355. *T. H.*

23. Κατέλ-

talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, niſi & vivi vos tales præſtigias præ vobis tuliſſetis, quaſi futura præſciretis, & prædicere poſſetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce ſciverit, quid ſibi reſpondendum ſit pro ſe. Ego vero heros ſum, & oracula reddo, ſi quis deſcenderit ad me: haud ſane videris unquam inviſiſſe Lebadiam: non enim fidem negares iſtis.

2. MEN. Quid ais? ergo, niſi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepſero, per os

ὄντειρος τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπραττόσθε, εἰς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δεινάμενοι τοῖς ἐρωτῶσιν. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ὅτῳ δὲ εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκρίτεον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἴσως οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ παραπαίεις εἰ μὴ ἐπίστεις σὺ τούτοις.

ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν μὴ παρέλθω, καὶ ἐταλμένος ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύ-

σω

[b] Κατέλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τόπος, ἐν ᾧ ἐμαντεύετο Τροφώνιος. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ δὲ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντευόμενοι εἰς Τροφωνίου. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμοί] Vulgatiſſima ſunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίου χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτίᾳ ἐν Τροφωνίου, *Aelian.* V. H. III. c. 45. ubi *Perizonius* rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἀπὸ Τροφωνίου προφῶναι ἀναβαίνειν, *Diodor. Sic.* XV. p. 485. D. ἔκπτωμα ἐκ Τροφωνίου φῶτα, *Euripid.* Ion. v. 405. qui σπῆλαιον & θαλάμους eandem in fabula ſacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καθελθεῖν vel καθοδεύειν ἐπὶ Τροφώνιον, quod & *Herodotus* habet VIII. c. 134. & *Pauſan.* IX. p. 791. ὅτου ἐπὶ τὸ Τροφώνιον μάλιστα ἐρχοῖ· mox: ἐπειδὴ δὲ ἀνὴρ ἤρχετο ἐπὶ τὸ Τροφώνιον. p. 792. ἐπὶ Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἐλθόντι ἱκανὰ ἐπὶ τοῦτο ἐκείνου τὸ ἱερὸν· ibidem: ὁ δὲ ἀναβάντα παρὰ τὸ Τροφωνίου. *T. H.*

27. Ἐταλμένος ταῖς ὀθόναις] Exſequitur hanc totam hiſtoriam *Scholiaſt. Ariſtophan.* ad Nub. Vide *Philoſtr.* & *Lucian.* Necyom. c. 22. *J. B.*

Ἐταλ. ταῖς ὀθόναις] *Pauſanias* habitum conſultorum deſcribit in *Boeot.* p. 313. antrumque & reliqua. *Philoſtratus* etiam de ea re ſatis multa habet p. 362. *M. du S.*

Ἐταλμένος ταῖς ὀθόναις] Tam parum a *Luciano* diſcedit iisdem propemodum verbis expreſſus *Maximi Tyrii* locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (ᾗ δὲ τοῦτο μαντεῖόν ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὸν Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ὁ διάβολος συγγενόμενος τῷ δαιμονίῳ, ἐσκιδνασμένος ὀθόνῃ πολλῇ (*Pauſanias*: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίας τὰ χιτῶνα ἐπιζωννύεις) καὶ φασηλίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι *Pauſan.* μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλανι διειλημμένας *Suid.* in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὀπτικὸν κατὰ στόμιον στενὸν καὶ τὰ μὲν ἔνδοθεν, τὰ δὲ ἐκτὸς ἄνωθεν πάνυ ὑπορρῶτες αὐτόγειλον. Oraculum autem Trophonii religioſa vaferrimarum praeſtigiarum pompa inſtructiſſimum tanta celebritate floruit, ut *Dicaearchus* Peripateticus, teſtibus *Athenaeo* atque aliis, περὶ τῶν εἰς Τροφωνίου καταβάσεως ſcribere non ſit dedignatus; ſingularine libro, an, quod exiſtimari non abſurde poteſt, parte ſaltem majoris operis περὶ τῆς βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philoſopho tribui ſolet, poſt Lebadiam recenſeri — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅτου τὸ μαντεῖον λίγουσι γιγονέναι. Hoc illum ut dixiſſe tibi perſuadeas, qui deſcriptionem ſacri totius accuratiſſimam ipſe fuerat perſecutus? Neque tamen *Dicaearchi* cura *Plutarchum* deterruit, quominus eodem in argumento verſaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index oſtendit: qui labor ſi ad noſtram aetatem perduraſſet, ut erat ſane *Plutarchus* omnis antiquitatis, & praeſertim religionum vetuſtarum curioſiſſimus, haberemus certe enarrationem non ſacri tantum mirabilis, ſed & ſenſus allegorici ac ſublimioris exactiſſimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum haſtenus comperta in medium adferri, contentos eſſe nos oportet diligentia *Pauſaniae* eo minus ſpernenda, quod ſacerrimarum fallaciarum tot miraculis praeſens ſpectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & ſatis graphice, *Philoſtr.* de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab *Olearii* temeritate & prave mutantis, & peſſime vertentis obiter eſt vindicandus. Ad Trophonium, cujus perſonam aſtu non inferior agere potuiſſet, deſcendere conſtituerat Apollonius: renituntur antiſtites, apud alios ita dictitantes, ſe ſacri cerimonias praeſtigiatori mago arguendas objecturos non eſſe; πρὸς δὲ τὸ ἄνδρα πλαττόμενον ἀπφάδας ἐ ἀ καθαρὰς χρῆναι· hic καθαρὰς ut reponeret

σω λέγ' ἔγωμίε, ταπεινῶ ὄντ[ω], ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ ἂν ἐδυνάμεν εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τ μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. ὁ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεός· ἀμφοτέρων γάρ ἐστι. νῦν οὖν [a] σοῦ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. ἐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι λέγεις· ὅτι μέντοι [b] ὅλ[ω] εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum, nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σοῦ τὸ θεοῦ] Σοὶ τὸ θεῖον. O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. b Ὅλ[ω] Ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. * Ὀφείλων δὲ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* Ὀφείλων] Scribebatur ὀφίλων. T. H.

ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere*: hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum.* Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες *Heſychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (niſi, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum οἷς convenerit) ἀπεμάττοντο ἐκαθαίροντο· καὶ μάζαι, αἷς καθαφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες· a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦτα μάττει Τροφωνίῳ, καὶ ἀφεστὼς ἐκ ὑγιείαν ὁμοίως. Modo βοῦν placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐφὶ βοῦς, inquit p. 204. καὶ εἰδὼς πλακοῦντος διεσφιγμένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καλαδοῦσιν· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καλαδοῦντες εἰς τὰ ἄδυτα μυηθεῖεν ὠθοῦνται· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττοῦσαις certe *Philoſtratus* adſignat: μελιττούσας ἐπάγουσιν ἐν ταῖν χεροῖν μειλιγμασίαν ἱρητῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίματιν cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Periz-*

zon. ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. T. H.

43. Ὠφθαι] O. P. L. In *J.* vero & *W.* ὀφθαι, quod in reliquis prave ſcribitur ὀφεσθαι. M. du S.

48. Τραγῳδῶμεν] *Joh. Scheffer.* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco πραγματῶμεν, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T. H.

Ibid. Τίθει] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τῦ τιθέναι prolegit, *ponere, referre in rationes* Iſ. *Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δύο, ἰατρῷ δραχμὰς &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τῆς Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia*: καὶ ἔφασαν εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἐκάστου ἐτιμήσατο. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν ἑκάστου τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτίθη εἰς δικαιοσύνην ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem, repraeſentare pecuniam*, καταβάλλειν· ſic τιθέναι & θεῖναι μετοίκιον, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετοίκιον *Empolis* in *Poll.* IX, 59. θεῖς ἑκατὸν δραχμὰς· θεῖς ἑτέρας μνᾶς. T. H.

49. Καὶ ἀκέραιον ὑπὲρ τῦ ἱστίου πῶτε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: *& pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi.* Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere.* Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέραιον, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέραιος καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe πῶτε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέλαβον, aut πα-

τα

IV.

MERCURII ET CHARONTIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C. Ε Ρ Μ.

1. RAtiones ineamus, Portitor, ſi vi-
detur, quantum mihi jam de-
beas, ne quid denuo litigemus ſuper iſtis.
CHAR. Ineamus ſane, Mercuri: me-
lius enim certi quid eſſe definitum ea de
re, minusque habet moleſtiæ. MERC.
Anchoram tibi mandanti attuli compara-
tam quinque drachmis. CHAR. Magno
dicis. MERC. Per Plutonem ipſis quin-
que drachmis emi; & ſtrophum adligando
remo binis obolis. CHAR. Pone quin-
que drachmas & binos obolos. MERC.
Et acum ad velum ſarciendum: quinque

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [c] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δυοῖν ὀβολοῖν. ΧΑ. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡ. καὶ βελόνην ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολούς ἐγὼ

c Ὁρίσθαι] In hoc reponendo ſecutus ſum conſenſum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *AIW.* Accedit priſcarum Edd. una litera deficiens ὁρίσθαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. d Πέντε] *s. F.* hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὸν κάτω ἀκρωμός. *V.*

49. Καὶ ἀκίστρων] Ἀκίστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συρράπτειν τὰ διῤῥαγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπύτριον φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἡπύτρια καὶ ἤπυτος, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ‡ ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.*

* Τροπωτὴρ] Verbis totidem extant in Gloſſ. meis MSS. nec diſcrepat *Heſych.* in Τρόπις, οἱ κατέχοντες γὰρ κάτωθεν ἅπτεσθαι τῶν κάτω μοῖραι δηλοῦσιν. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Iſta, ἣν νῦν σακκοράφιον (φασὶ) καλοῦσι *M. du Soul* interpoſuit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακοράφιον recentioris aevi adnotavit *Car. du Freſne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ἡπύτρια καὶ ἤπυτος] Exc. G. & C. ἦν. καὶ ἦν. In margine tamen aliter, ἡπύτριον καὶ ἡπύτρια καὶ ἤπυτος καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς. *M. du S.*

§ Ῥάπτας] C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, ſed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκιστὶς Ed. A. repoſuit etiam *M. du Soul* ἀκιστρὶς, conjecturam ſecutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam eſt admodum depravata: ſed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc deſcriptum legitur p. 46. Ἀκίστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκίστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συρράπτειν τὰ διῤῥαγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπύτριον φασὶν· ἐπεὶ καὶ ἡπύτρια καὶ ἤπυτος, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι. Eam ad formam hic quoque reponendum eſt, τοῦτο δὲ καὶ ἡπύτριον φασὶν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γάρ ἀκίστραν φασὶ καὶ ἡπύτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπύτρια καὶ ἤπυτος, καὶ ἀκίστρια καὶ ἀκιστὶς, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἡπύτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ἡπύτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ἡπυτόριον ab *Euſtath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκίσασθαι & ἠκίσαθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus uſitatum retulit in ſuum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Freſne* ex Lex. MSS. Cod. Reg. proferens: Ἀκισταὶ, ἃς νῦν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαΐγιν & Ῥάφθις. *Thom. Mag.* in Ἀκίς ποſt allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 283. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κατὰν quod male omiſſum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud *Heſych.* in Ἡπύτρις, & *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τι ὀβολῶν *quinque drachmis emi acum.* Καμβάσιον & καλαμβάσιον Graecis, inprimis *Ariſtophani*, ſaepe eſt *emere, comparare*, ut apud Latinos *ſumere*. *Cicer.* VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus inſtituti mei, quanti ego genus omnino ſignorum omnium non aeſtimo, tanti iſta quatuor aut quinque ſumſiſti.* Ibidem. *Eſt mihi gratiſſimum tanti a te aeſtimatam conſuetudinem vitae victusque noſtri, primum ut eam domum ſumeres. Horat. Quae parvo ſumi nequeunt obſonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non eſſe recedendum, non valde repugnabo, ſi ſic diſtinguas: ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, *acum ad*

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ἦ τύτυς προστίθει. ΕΡ. ἦ κηρὸν ὡς ἐπλάσαι ᾗ σκαφιδίᾳ τὰ ἀνεωγότα, ἦ [a] ἧλυς δὲ, ἦ καλώδιον, ἀφ' ᾧ ἡ ὑπέρα ἐποίησας, δυὰ δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἦν ταῦτ' ἀποδώσων Φίλε; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποπαρδάναι σὺν τῷ πλήθει συλλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα.

ΕΡ. Νῦν ἐν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσωμι. ΧΑ. οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν ὀφειλόμενον ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ γε παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἷδα οἷα παρεγίνοντο,

obolos omnino persolvi. CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confecisti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili ista quidem pretio sumsisti. MERC. Hæc sunt; nisi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quicklam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax. MERC. Præstat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti

a Ἧλυς] Vitiose F. ἧλω. b Ὠνήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέρα] Ὑπέρα τὸ τῦ κάρω τῦ ἰσοῦ χοινίου, ὃ ἢ ἀνίστασι ἢ ἀφιστώσας· γέγονε δὲ ἢ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφίντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

60. Ἀδρόους] Ἀδρόων τινῶν κατεβάντων. V.

* Ὁ ἀνύται] L. ᾧ ἀνῦται. M. du S.

Scripsi ἀνίσται secutus Suid. & Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξαρτώμενον τῦ κέρατος τῦ ἰσοῦ σχοινίου, ᾧ ἀνίστασι καὶ τείνουσι· adjiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον Eustath. ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν ὑπέραν σχοινίον ἐμπυθόμενοι κέρατος τὸ κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνίστασι καὶ διατείνουσι, προφέρουσι καὶ παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν ἃ μὴ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφίεντες τὸν ὑπέραν, τὸν σπόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In E. A. vitiose τῦ κέρως· post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. T. H.

velum sc. ὠνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀνίστρων tanquam explicatio adscripta est hæc vox συμπαρήφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀνίστρων: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀνίστρα. J. G. G.

Καὶ ἀνίστρων ὑπὲρ τῦ ἱστίου] Haec Thom. Magister protulit in Ἄκατος. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad resarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro resarciendo velo) quinque obolos exolvi; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀνίστρας τῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀνίστρων perinde pendet ab ὠνησάμην, vel ὠνησάμην, ac mox κηρὸν & ἧλυς &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucram pretia mentiendo captet, quicquam secius suspicari. T. H.

52. Κηρὸν ὡς ἐπλάσ. τῦ σκ. τὰ ἀνεωγότα] Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, quum illustrant Joh. Brodaeus Misc. IV. c. 13. J. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθα, de qua Festus in Maltha, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42. 43. Thom. Magister in Ἀνίσγειν his Luciani verbis utitur. T. H.

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennas ad malos deflimabant, Caesar vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. Opiferos funes Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video inductos Isidori loco Orig. XIX. c. 4. Opifera funes, quae cornibus antemnae dextra sini-

sti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes iftis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde scilicet expetendæ sunt. MERC. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

ἀνδρῶν ἅπαντες, αἱματοῦντες, [d] ἀνάπλεω, ἢ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκου τις ὑπὸ τῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξοιδήσας τὰ γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ πάντες ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, καὶ δμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστα αὐτῷ ἀλλήλοις, ὡς ἔοικεν. ΧΑ. πάνυ γὰρ ἐπιθυμητά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. ἐκεῖνο μὲν ἐγὼ δέδοικα μὴ ἁμαρτάνειν πάνυ ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρά σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT.

1. SEnem nosti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra-

ΠΛΟΥΤ.

Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη,

[d] Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεοι P. Pa. J. Margo AtW. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ F. A. H. ut sæpe scribitur in Codd.

sinistraque tenduntur retroverso. Caute J. Scheffer. de M. N. p. 145. *Lucinis sunt* opiferae, *si Isidoro credimus.* Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Isidori* Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis &c.* Lege: *Hypera*, vel pro more ejus ætatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. s. tenditur retroverso.* Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Moschopul.* περὶ Σχεδῶν p. 138. T. H.

55. Ἄξια ταῦτα ἀνόητα] J. Jungerm. ad Poll. VII, 10. n. 58. ἄξιον hic esse ἄνουν, & præterea de vitio priscarum Edd. monet, in quibus erat *δίκαιον*. *Lederlinus* ibidem castigatæ *Benedicti* versioni substituit: *Recte fiunt, haec vili pretio emisti.* Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὔτιμον complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis satis nota. T. H.

63. Τὰ κάκιστα ἀγχόμβροτος γ.] *Apud veteres etiam* (ἀγχίσθαι) *pro imprecari exstrum erat fumi.* Suidas: Ἐπόμνυμί σοι τάδε, ἀντὶ τῦ κατάρωμαι πυρὶ Ἀμισοφάνει. Lucianus *epist.* XLVI. τὰ κάκιστα ἀγχόμβροτος γένοιτο. Haec scribit *Goldastus* ad *Defenb.* §. 25. n. 120. T. H.

66. Εἰρήνη γε] Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodo scriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta sunt. M. du S.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & sequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus visus est in his nimius fuisse *Lucianus*. Adeo ut vel acutissimus ejus imitator *Fontenellius* id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem sit invectus, qui non turpissimus tantum per se, sed ejus ætate usitatissimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantius* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hæreditates captent, testamenta supponant, justos haeredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituant; qui denique immemores quid nati sint, cum feminis patientia certent* &c. V. 9. M. du S.

82. Εὐκράτου] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud *Aristophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. G. C.

E 2

ὦ παῖδες ἡμῖν οὐκ εἰσὶν, οἱ δὲ τὸν κλῆρον δὴ διῃρῆντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναὶ, τὸν Σικυώνιον φής. τί δὲν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ἕως τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰ σπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ. ἄτοπον δὲν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. μεμνῆσο, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχοιντ' ἂν ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῆς χρημάτων, cui liberi quidem non sunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta mille. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; sed justissimum: quam enim illi tandem ob causam optant obire eum, aut bonis ejus sibi vindicandis inhiant nulla ge-

a Οὐμωνον] Οὐμωῦν F.

Εὐκράτην] Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potissimum ætate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus insigniat. *M.du S.*

84. Πεντακισμύριοι] Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. *G.C.*

Πεντακισμύριοι] *Benedictus quinquagesies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J.G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Cæsar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τὸ βασιλείας μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. *T.H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνον ἰδὼν μάλα ἀμφουκολεῖ αὐτοὺς ἐς ἀπελπίζει] Vertunt: *ille etiam sæpe admodum scite ipsos lactat & spe inani pascit.* Sed ἀπελπίζειν qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse ἀπελπίζει, *ad desperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J.G.G.*

Ibid. Διαβουκολεῖ] *Lactat, allicit.* *J.B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic dissentire ab Viro Clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui ἐπελπίζειν usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum ἀπελπίζει. Noster utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμοὶ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ὃ τῇ ἀγορᾷ παρεμίσγουσι κεχηνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζων, ἀντὶ ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποστρώμνην αὐτοῖς ὀλίγην κἀρδη. Caeterum non videntur bene quadratura, ἀμφουκολεῖ ἢ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *facit lactat & spe alit*, Eucrates nempe adulatores suos, eosque ἐπ' ἐλπίδι· καὶ ὄχει (ut loquitur *Noster* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore superstes. Sic *Noster* in Tragopodagra vs. 29.

Ἐλπίδι μαστεύω μωρὰ βουκολούμενος.
Vana spe ductus lactati.

Euripides quoque in Phoenissis vs. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid dissimulem; *Thomas Magister* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, sed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖ, deinde in ipsa voce Ἐλπίζω· ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ ἐς τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα ἀμφουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἐγκλήσῃ· Ὅπόσοι τότε αὐτοὺς διαφθαρῆναι ἐπήλπισαν, ὡς λέγεται. Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicasse quod τὸ, ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legisse ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus esse; quod sicut fieri quidem potuit, ita parum ad sensum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum sit, quum & ipsum ἐλπίζω, sive Poëticum ἴλπω pro *spem facio, injicio, ad spem adduco*, usurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyss. B. vs. 91.

Πάντας μὲν ῥ' ἴλπεται ἐς ὑπερβασίαι ἀνδρὶ ἑκάστῳ

Quod ἴλπεται *Hesychius* ἐλπίδα ποιεῖ· *Scholiastes* vetus, & *Eustathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἴλπω, unde ἀέλπτων *desperans*, *non sperans*; quae vox instauranda apud *Hesychium*: nam ubi legitur Ἀελπίστης, μὴ ἐλπίζοντες ne dubita genuinum esse Ἀέλπτους idque, ut innumera alia, sum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

95 τῶν ἀντιποιῶνται οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνιοτε τοῦ φαρμάκου καὶ ποσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν βέλτιον καὶ ἄλλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐλπίσαντες.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

5 EP. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες πολλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος μάλα διαβιβρώσκει αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ἄλλως, ἀεὶ θανάτῳ ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπίχωσαν. *V.*

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ δὲ καὶ ἐλπίδας ἄγει ἢ ἐμβάλλει. *G.*

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vs. 310. legitur:

Καί ῥ' ἔγον ποτὶ ἄστυ, ἀέλπτοισι σόον εἶναι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀέλπτων sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτῶν, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἔλπτω dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπτων. *J. J.*

Ἐπελπίζει] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. θαυμαζοῖς ἐπήλπισεν ἂν λήψειν] Σικελίαν. & *Od.* B. 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολιῶν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπελπίζω ἢ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολιῶν· nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus accommodate: Ἤλπισαν δὲ Ἐπήλπισαν Διαφέρει· Ἤλπισαν μὲν ὁ αὐτός τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἕτερος ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Graevium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lactare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρᾳ Ἐφίσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσιν quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. καὶ τῷ πολέμῳ, ᾧ μάλιστα ἐδυσφόρησε, ἀπαλλαξεῖν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλείονος de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ δὲ τὸ ἐγγὺς ἐδοξεν ἐπελπίζουσι· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἐφ' ὧν ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τοῦ λόγου σου τοῦ δούλου σου, ὧν ἐπήλπισας μέ· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· *& ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινι, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδότα φαῦλον εὐφοινία τῇ παρὰ τοῦ κρείττονος ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπελπικότας ἐπὶ τοῦ ἱερωσύνου. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν *Pausan.* IV. p. 342. καὶ ὁ μὲ ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων διωγθέντων ναυσὶν, πάθοδον ἔσεσθαι σφίσιν ἐς Ναύπλιον· finitimum est *Nostri* ἐπελπίσαντες in Tim. p. 132. v.

ἐοικὼς ἥρωσι πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ὑπὸ σοφίσι διῃρημένοι βόσκουσι, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Ἐκεῖ ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβήσατω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὰ ἀνειροποληθέντα πλεῖστον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μάλιστα γάρ σοι ἤδη αὐτὸς καθ' ἕνα ἑξῆς ἑπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσί. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ ἀνθυπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις νεανίσκου γενόμενον.

est multo quam juvenes firmiore; Hi verò jam forte inter se divisa securi pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu securo sis animo, Pluto; arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ.

Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθράφθαι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θουκρίδην ζῆν

TERP.

201. ISTANE res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucri-

a Πρωΐδης] πρωΐδην post F. aliae quaedam Edd. Recte J. Va. W. S. A.

12. Ἰόλεως] Ὁ τῦ Αἰωτ- πατὴρ τῦ Λυκοῦ, ὃς ὑπομείνας ὑπέργηρ- τελευτῆσαι. G.

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων] Τὸ ὦ τῇ συνηθείᾳ, ἐπάρατον. V.

*Αἰωτ-] L. Αἰωτ- sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo & mox ὑπέργηρας. M. du S.

67. & *Scholiastae Pindari* ad L. 2, 50. ἔχουσι ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Cass.* qui solus habet exquisitius, ᾗ ἅμα ἐπελπίζουσι ὡς ἐ μεταβαλεῖται, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κάλλιστ- ἔστιν σφίσιν. T. H.

9. Τὸν κλ. ὑπὸ σφίσι δ. βόσκουσι] Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τὸν κλῆρον ὑπὸ σφίσι διῃρημένοι βόσκουσι nam & praecedit ἐπελπίζοντες, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus; quaestus judiciarius pastus, qui illi pecuniae, quam conciderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διῃρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς πολλοὺς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος· eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τὰς ἐπιφύμους ἐλπίδας, (ita legendum pro σωτηρίους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸ βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβῶτις τύχη, ἐλπὶς παιδοτρόφος apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρυσοῦ, ἀργυροῦ, vel κενοῦ, ἀστυφήλου, ψευδοῦς ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes*, ea τῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ὑπέργηρων, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἐλπίδων, haud equidem adspernarer: ad eam nos conje-

ctu-

crimus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcentuli vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſime quippe, Terpſion, ſiquidem hic neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcen-

ὅτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα ἐπιθυμῶν ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, τὴν οὐσίαν τὸ κλῆρον. TEP. εἰ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, καὶ παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὰ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

TEP. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀταξίαν. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὴ τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀπισχεχυφότα, καρύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ὀδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῆς νέου

---

cturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum ἀπὸ μέσου τοῦ λαβύνθου, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet jam ante dixerit, *παντάπασιν ἐφεῖσθαι ἁπάντων*, & mox *παντάπασιν*. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Καταπ. c. 9. ἕλκων αὐτὸν, & c. 11. σύρων αὐτὸν ὥσπερ τῶν νεκρῶν. Quod autem mox τὸν ὑπεργηρων ὀδόντας πλείους, plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Καρυστ. μονὰς μὲν ὑπεργηρωτὰς τὸν ὀπὸν πλείους διαδοχήν. *T. H.*

11. Ὦνπερ Ἴλλους] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. *G.C.*

Ἴλλους] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod. ἀσπ.* initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Καιοὶ καιοῖς] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* *J.B.*

19. Προθύσεις] Vox *Homero* familiaris, quam hic mendoſe pleraeque exhibent Edd. Sed recte eadem Συμπ. c. 35. V. Il. I. 445. *M. du S.*

40. Οἰκέταις τέτρασιν ὑπικυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. *J.B.*

41. Καρύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium reperias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Theſ. in Κάρυζα: alia *Gataker* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. *T.H.*

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpſion Thucritum ſenem decreptum *vivum ſepulchrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium*: *ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retineo.* *G.C.*

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Eraſmi* Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver*: *Vivum ſepulchrum.* Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu

νέων καὶ εὐγενεστάτων, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, ἢ ἐρρωμενεστάτους παίσκους ἄνωθεν ἀναμαμμένους τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πρότερον ἢ τεθνήξεσθαι τὴν γερόντων ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἀνίας ἐθεσμοθέτουν τινὲς ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν ἀγνώτων ἀδικοῦσι μᾶλλον, πρὶν δὲ τὸν γέροντα ἐκκομισθῆναι. Ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ὁ δὲ τῶν ἀγνώτων ἀδικοῦσι μᾶλλον, πρὶν δὲ τὸν γέροντα ἐκκομισθῆναι. Ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· οὐ δὲ τῶν πηγῶν ἐδέησεν ἄνω, πρὸς δὲ μᾶλλον ὁ χωροῦσι V.

* Χωροῦσι] Supple τὸ ὕδατα. M. du S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dedero castigatius usurpasse *Lucianum* de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σοροδίδην per convicium appellitare solent. T. H.

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accidunt ἐναντίως τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æschyl. Eurip. Aristoph.* J. B.

Ἄνω δὲ ποταμῶν] Mutilus videri possit hic locus; sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus sæpius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Hesychius* observat *Æschylum* eo proverbio usum esse. V. *Hemsterh.* p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit *Scholiastes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. M. du S.

49. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν] Leg. *Erasm.* J. B.

Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει] *Erasmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει· sequi debuerat Grammaticos praeëuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel supplendum esse monent: *Mich. Apostol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν] Λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀντιπεραμμένως τι πραττόντων *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia *Luciani* mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναιρήσεις δὲ μηδαμῶς, & ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε. Jam si hanc sententiam nostri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, adsumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: resecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. T. H.

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. J. B.

Ἐπιχαίνετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mſ. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. J. G. G.

Ἐπιχαίνετε] Genuina haec lectio reperitur in Mſ. Gr. P. L. & Ed. J. Usurpat etiam *Demosth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo usus est sub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προπίνοντες αὐτῷ μάτην ἐπιχαίνετε. M. du S.

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. superiore, μάτην ἐπιχαίνοντες & in Tim. ἐπιχαίνειν μόνῳ τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μὴν δὲ αὖτε ἐπισημῶν ἐς τιχῶν ὕτε ἐπιλανθάνεται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ἔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι sunt dicti. Ceterum est ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος ἔτος ἐποιήσατο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἰς παῖς γενόμενος δι' ἐξ ἀπάτου πλούσιος εἰς τὰ τῶν πλουσίων εἰσίοι, ἤχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τουτονὶ τὸν πατέρα. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὸν αὐτὸν τοιοῦτον τύχης, δι' ὧν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μύγας ἐν πολλῶν ἀθροισθείη, μάπω γ', ἔφη, μὴ μακαρίσῃς με πολλοῦ γε δεῖν ἐν ᾗ οἶδ' ἀπέλθοιμι εἰκὼν, ἂν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ δὲ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιχει-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem ſæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpſion, multo ſapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, cauſa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis ſenibus vosmet adoptandos omnibus obſequiis ingeratis?

ἔφευγον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐνέφερεν.

ΠΑ. Ταῦτα ἴσως, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων ἐσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

a Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & F. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χρᾶς. T.H.

54. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς] Εἰσποιῶ Graecis eſt, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto ſenſu parum diſtat ab ἐκποιῶ, niſi quod illud ad familiam ſit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam poteſtatem exit: hic fori Attici uſus; ſæpe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Iſaeus* pro Euphil. apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 176. οἵτερ ξένον ὄντα τοῦτον εἰσποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῶν αὐτοῖς. *Pauſan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένει Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσποιούσιν ἡμῖν, *totum gregem in noſtrum Deorum ordinem intulit atque inſernit.* Εἰσποιούσθαι vero non pater tantum dicitur filium adſciſcens atque adoptans, ſed & judex talem adoptionem, ſi forte venerit in controverſiam, ſententia ſua confirmans: utrumque reperire licet apud *Iſaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conſervavit *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae ſuperſunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure verſantur. Hinc intelligi poteſt, quid ſit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιῶ ἑαυτόν. Verum praeterea ſingularis eſt ſignificandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis cauſa, quam ſignificationis poni cenſet C. L. G. p. 393. haud multum diſſentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoſcunt παρίλκον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci ſermonis callentiſſimus, inſuper obſervans *ſaepius ſignificare* ſua ſponte, data opera, & *ubique orationi pro rei ſubſtratae indole emphaſin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in conſtructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum conſilium agendi id, quod agitur.* Nihil eſt horum, quod non ſuis in locis aptam ſedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato ſenſu abeſſe poſſe videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μίθοις ὑρανίοισι φέρων παρίθηκα γελοῖα. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero ſatis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demoſth.* de Pace p. 61. C. argentum, ſi in alteram librae lancem impoſueris, οἴσεται φέρων, καὶ παθέλκυσα τὸν λόγισμον ἐφ' αὑτό niſi transpoſita legi malis, οἴσεται, καὶ παθέλκυσα φέρων quem uſum, ſed rarius, ineſſe quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in iſtis, φέρουσα ἐνέβαλε *Herodot.* VIII. c. 87. φέρουσα ἐμβάλλειν, ἐνστῆσαι ἑαυτὸν, ἐκπραγμάτευε φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἔθηκεν ἑαυτὸν φέρων cujusmodi ex ſcriptore noſtro multa ſubminiſtrabit Index. Sed quam diverſa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEſchine* exemplis oſtendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν δ' αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demoſthenem facit) λαβὲ τὸν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸ κατήγορον in Cteſiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων ἀφείσης τὰ πραγματα, ὡς &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκε τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias Chalcidenſis ἀδελφὸν Φίλιππον κακοῦθεν ἀπόβλητος ὑπέλαβεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱεῖς. P. 74. v. 6. Demoſthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀφεῖλε φέρων ἀνθρώποις Θηβαίοις. v. 23. προσέμικτε φέρων τὰ κύδιστα ἀπαμπισχύρῃ τῇ πόλει in quorum ſane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propenſionem animi, agendique ſtudium apertius declarat: ſicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demoſthenі) οἷον ἐκ βίου φέρων ἀπέδωκε τὰ παντάρκη & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuiſſe precatum refert: Jupiter, ſi mihi cuncta ſunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὸν νίκην ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. οὐδὲν ἐκφεύξεται φέρων αὐτῷ τὸ ἔπος parum diſcedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφθειρον ἀγεμόνας, Παρπήδη δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τῶν ἐκ γυναικῶν ἐκεχείριζον & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut inſinuandi ſeſe applicandique ad aliquem & commendandi ſpeciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXI. p. 315. καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὗτος δὲ φέρων ἐκ Παφλαγόνος τὸν δῆμον προσήμισυ ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲν, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum ſe fidem ac diſciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdeſius ἅλως ὑπὸ νὺξ ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὸν ἐπὶ λεω-

τὲς ; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς τῶν ἐκείνων καλλιττόμενοι· ἡ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν ἡ γερόντων ἐρῶντες· ἡ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέρασται. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito risum debetis ab iis dorosti; resque illa plerisque jucundissima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

πομπίλου παιδιάν. p. 49. ἐπέδυκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χώρᾳ τὸ ἐδῶν· *Damasc.* apud *Suid.* in Σωσιανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπεδῦναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euseb. H. E. VI. c. 19. de Origene scripsit; πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξήκοντα τάλαντα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τι ἐς τὰ οὐ τοῖς λόγοις ἦγεν ἐκπεπλάδοτε quorum, quia summus *Valesius* aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, sesequeingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas saepe haereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus: Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam se ipse inferebat & instrudebat:* ubi nescio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inferebat* placuit. Saepius ita *Noster: πρὸς Ἀπαιδ.* c. 19. εἰ μὴ ταυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου ἀληθείαις παρενέγραψας quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) ἐδὴ ποτὲ φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδυκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhietis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitationis capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. *T. H.*

62. Τῶν ἰαμυίων] Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si *Luciani* mentem, & inititutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inserenda, τῶν οὐκ ἰαμυίων potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpensa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos non curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amant, comperta vestri amoris versutia, etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἀντερώσους, οὓς ἰαμυίους mox appellari: tum ὃς δ' αὐτοῦ ἐρασὰς ἔχων consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἰαμυίων. Σωιῶντες an συνιῶντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T. H.*

63. Σοφίστης ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mf. suadente, συνιῶντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt vestras artes* aut *astutiam.* *J. G. G.*

Σοφίστης] Σοφιῶ— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. *M. du S.*

67. Δωροφορήσαντες] Sic legit Interpres; sic reposuimus, cum male antea δωροφορήσαντες. *J. B.*

Δωροφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορ— V. Nigr. c. 14. *M. du S.*

Δωροφορήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arrisit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, *Aelian.* de Anim. VIII. 11. τὸ πρόσωπον τῷ ἰαμυίῳ κυβαίρειν, ἡ δωροφορῶν αὐτῷ θηρίον πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX. παντοῖα μοι δῶρα προσήγετο ἀπαυτοχόδων τ' ἐκ γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim quum membranae veteres nihil innovarent: δωροφορήσαντες ergo qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum se captandum praebuisset, reliquis filiam haeredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est.* *T. H.*

70. Ἀποσμυγόντες] In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποτρίβοντες τοὺς ὀδόντας καταγιλωδόντες, *illi vero derisi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀποσμυγόντες, *dolore ardentes:* est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J. G. G.*

Ἀποσμυγόντες] Glossema est quod in Mf. Gr. P. & L. legitur καλαγιλωδόντες. Genuina haec quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲ ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω *emungere* est, (vide Ἰχ. a. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύγντες, nisi forte hic figma,

amantur; intellecta veſtri amoris calliditate, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur: verumtamen in teſtamentis excludi ſolent, qui jam olim ſatellitum more fuerant ſectati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infrendunt dentibus emuncti.

ἐρωμένων [a] σωιέντες ὑμῶν ἡ παιδεραστίαν τὸν ἔρωτον, ἢν ἐν τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισοῦσιν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς ἐν αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀποκλείονται ὑπ' οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, ἐν ἡ Φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας [c] ἀποσμυγέντες.

TEP.

[a] Σωιέντες] Ita G. C. P. ἀνέντες F. Reliquae Edd. σωύτες. [b] Δορυφορήσαντες] Δοροφορήσαντες P. S. A. [c] Ἀποσμυγέντες] Καταγελασθέντες G. P. L.

70. Ἀποσμυγέντες] Καταγελασθέντες. V.

figma, ut in quibusdam fit, inſertum dicas. Si hæc non placet, aliam addam conjecturam: ἀποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud *Simonidem* σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. *Grot.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Elor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ἀποσμυγέντες pro ἀπ— ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀποσμυγέντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀποσμυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελασθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Voſſianus*. Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Gravius* habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice usitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plat.* ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, ſeu exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum uro, verum etiam* μαραίνω. Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi dos. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατά τι σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐστὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδῶναι, ὃ ἐκ τόφου λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ἀποσμύχειν ἢ φθόνον ἐλκύσαι· ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἁρπαγὴν ἀποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito ἀφσμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 826. D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκριθείη τίνος μὲ ἔνδοθεν ἀφσμύχει τῇ καύσει τὰ ὑφεικιόμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοται, ἀλλὰ θρυμός τις καπνὸς βιαίως ἔνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, ἐν καπνὸς, ἐν ἔτι ἀναδιδόμενα φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ ἀφσμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem infidere II. c. 10. ubi primum οἶκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ ἐν μὴ συμπίπτοντες fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, ἐν καταβαλούμενοι ἐν συμπίπτοντες &c. πᾶσι τοῖς non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor illo puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, ἢ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυρετοὺς, quorum alii ſunt θερμοὶ ἐν ἀφκαεῖς, alii μαλακώτεροί τε ἐν οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. τὸ πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλάμους, εἴπερ τινες ἔτι σμυχόμενοι κατεπαλείφθησαν, ἀνιέμενος, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς παλαί γε σμυχόμενος ἑαυτῷ, ἐν τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἦγεν ἀπορίᾳ τε ἰλίγγων ἠσχαλλον-

ubi

TER. Ἀλλ' ἦν ταῦτα φῇς. ἐμοὶ γὰρ θέ- 4. TER. Vera sunt, quæ dicis: ecce enim

abi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμοχόμενον ἐν ἰμάντῃ iram & æmulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐν φύσει μὲν τὸν ὑπούχιον ζωλότυπον νοσῶν, σμοχόμενον δὲ καὶ πάλαι κατὰ τῶν Θεσσαλῶν. Verum dignus est, quem pristino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. καὶ ταῦτα εἰκὸς ὁ μὲ ἐπίβουλα τῇ Χαριτλείᾳ τὰς χεῖρας, ὄργων μὲ ἐπὶ τοὺς βαμοὺς ἐν τῷ ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊᾷ ἐνδικιόμενον, πλείστοι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὸν καρδίαν σμοχόμενον posteriora ne verterent, Interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tolere Vat. Cod. ope pronum est, modo περὶ, quod is præbet, pro περὶ adsciscamus: possis τῷ πάθει quasi per ἐπεξήγησιν appositum servare; sed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius adstruet: *ipse majore, quam in aris ardebat, solicitudinis aestu confectus.* Denique locutio rarior insolentius est formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια σιωπῇ τι ἐκ πάλαι μυγμῷ ἐκσοβήσασα, *Charicles vero ringens, & tervius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καταμύχιον de amoris aestu, quo animus contabescit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ πάλαι μύχθη, καὶ ἀνιτρόπῳ φρένα λόπᾳ &c in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι ἐκ τῆς ἐκείνης (uxoris defunctae) διαίωνα, εἴκτω αἰδοῖτό σε ἔτω πάλαι μυχόμενον, ἀνιῶσᾳ μὲ εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τι) τῶν πάλαι μὲ σύμφυτον ἐκ ἄνθρ &c. eum in modum si verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. *Hesychius* quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σμύχει & Καλαμύχει, μαραίνει, καίουσι, ἐκτήκουσι neque tamen non est commodum illud μαραίνει, quod in virtute verbi declaranda vetères aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morsu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jasonem adspectat amore capta Κὴν ἀχὶ σμύχουσα — adjuvandus est, auctore *Suida* in Σμυχόμενον, binarum literarum accessione *Scholiastes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη ἐ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorsus alienum: v. 761. — ἔνθεν ἀ' αὖτε Τεῖρ' ἐδύνη σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compositis, & Διασμύχειν, *Gregor. Nyss.* T. II. p. 196. τῷ πάθους οἷονεὶ πυρὸς τὸν ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντα. *Suid.* Διασμύχειν, Διαζύειν, Διαπύειν sed ibi, *Hesychio* duce, reficiendum est Διᾴζειν & Διασμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς μὲ διασμύχουσι μελαδίνες· sed maxime solet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyss.* T. I. p. 828. C. καίεσθαι τὸν ὑποσμύχοντα ἐν τῇ καρδίᾳ μανιακαῖον *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τῆ ἀφανοῦς ἕδρα ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρικαύστου. *Casterum* laudo, qui *Eunapio* restituit; ejus enim esse, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ὃν γὰρ βαρὺς ὁ σαθρὸς τῷ ὑποχθονίῳ χρυσὸς ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes *Basilii Seleuciensis* Interpretem *Paulinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ὕπερ (ἦλιον) ἡ αἰτίαις ἔτι ἐ ἐκαλιψάμιν ἔ ἐ τὸ πάθος ὑποσμυχε ἐ μὲ ἰώσεως ἔτυχε, ἐ δὲ ἀσεβείας εἶσε ἀπαλλάγη *cujus ille copiam sibi fieri postulans, sequeque eo insigens (quo etiam aegritudinem suam una abstersit) sanitatem nactus:* ex illa versione cognosce, quantum errorem saepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑποσμυχε, statim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille postulasset, eoque in loco immisisset, ubi malum ipsum urebat. Hesychio* simul opem feramus: Ὑποσμύγει, (melius ὑποσμύχει) Θλίβει, ἀνιᾷ, καίμενον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶ τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων posse legi, ut de vulneribus Scriptor nescio quis verbum illud usurparit, nunc tamen antepono ἀπὸ μεταφορᾶς τῶ καυμάτων· sequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐμβύζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδομυζοῦσα, ὑπαναίουσα, Θλίβουσα, κατακαίουσα· totidem vocabulis *Etymologus*, nisi quod ἐνδομύζουσα· nimirum veteres Glossographi, unde haec fuerunt descripta, dederant hic ἐνδομύζουσα, alter ἔνδον ἐμβύζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeste monent, eorum in censum τὸ σμύχειν cum suo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rarissima quaeque, etiam repugnante severa scribendi norma, consectari, in usum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Christi aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi vestigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura sunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque consideratis arduum non est definire *Luciani* verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni statui controversiam optimo jure moveant. Omitto usum Aoristi secundi, nusquam certe alibi, nisi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῷ σμύχειν non ita videtur convenire λάθ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique scripſiſſet potius ὑποσμογόντες creberrimae consuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zosimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑποσμύχοιτο τῇ ἐ νέμεσις ἐπιδυμίᾳ Theodosius pro ὑποσμύχοιτο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενος; aptius sane multoque magis ad hunc locum appositum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae cursum aure docta callent. Tandem magnum est corruptelae latentis documentum interpretatio καταγιλασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum ἀποσμογόντες reperiſſe nequaquam

enim Thucritus a me profecta quot dona κριτῶν ἄνοα κατίφαγον, ἀεὶ τεθήξεσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀκμωγύντες fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poëtis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quamquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Polluci* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἴδοι δ' ἄν τινος ἢ κωμικῶν τὸ ἐπὶ κἀρδιᾳ ἕκαστον ἀκμώττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀκμώττειν, ἕκαστα, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Σ. p. 1761. Ἀκμώζει τινα τὸ ἐκμυττῶσαι. Neque aliter intellexerunt κρομύοσιν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρόσσον ἢν ἐωζομένοισιν ὀνιδίζειν, ἢ ἀληθείης ἔχοντας κρομύοσιν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀκμώσσειν quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere*, *ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare*: ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit*: ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀκμωγύντες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti*: quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum crevisſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγελασθέντες· quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀκμωγύντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἀκμυγέντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere*: ad confirmandum facit ſimile verbum ἀκμυκάσθαι, atque ille *Clementis* ἀκμωνιτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi*: τοὺς χαμαιζήλους αἰσχρολογίας ἐπιτομιστέον ἐν ὄψει δήμοτέρᾳ ἐν προσώπου ἀκαταρρεῖ, τῷ τῆς ἀκμωνιτισμοῦ καλουμένου πολλάκις δὲ ἐν λόγῳ τραχυτέρῳ ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀκμωνιτισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſcefferim a vulgato, quod a μυκτὴρ ſive ἀκμὴν prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥητοροκοπτὴς, ἀντίκωμος εἰρωνεύτης· hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀκμωνιτίζων Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀκμωμίζω, ἀστεϊσμίζω, legendo Ἀκμωκτίζω, ἀκτομίζω. Sed alterum ἀκμωγύντες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἀκμώσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere*, *ſubductoque naſo & excuſſo illudere*: *Suid.* Ἐπίμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἴχνω λέγ' ἢ μυῶν ἀκούσεται *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπίμυξεν, ἀκμυκτήρισεν, ἐκμυκτίζουσιν, ἐξεφαύλισεν. an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπίμυξεν, ἀκμυκτήρισεν. Ἐκμυκτίζουσιν, ἐξεφαύλισεν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἶψ' ἐπίμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſique labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεγέλασεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius*: neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπίμυξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *Aeſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ κἀμοῦ καταμυχθίζῃ, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere*, *atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, γογγυσμὸς nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτίζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι· neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλέγω καὶ τί μάταια γελᾷς, ᾧ σιμὰ σώματος Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζουσα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζουσα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Origenes*

δοκῶν; ἢ ὁπότε ἐσοίμην, ὑποστένων, ἢ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠδῖν νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὡς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὀπτήσειν αὐτὸν ἡ σορῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντεραταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἢ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, ἢ διατάττων. ταῦτα γῶν μοι ἢ ὀπθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, ἢ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει θαπτομένῳ πρώιον ὀπτγελῶν.

consumsit semper mox morituro similis, & , quando intrarem , altum gemens, ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset sandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat , quum terræ mandarer pridie , multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θουκρίτε, ζῴης ὀπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, ἢ τοιούτων καλαγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ὀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, ἢ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ἢ Χαριάδης προεθνήξεται Θουκρίτου. ΠΛ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· ἢ Φαίδων γὼ, ἢ Μάλανθος, ἢ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταὶς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans , & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Cels. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὐγνωμον, ἐκεῖνα μὲν γελᾶν ἃς μοῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς οὐ μούθα φιλοσοφήσαντα ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λίξει τὴν διάνοιαν ἐναπερισαντα μυχθίζειν ubi sententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcumque in partem versaveris ἐπισμύχειν , nunquam inde extundes potestatem τὸ ἐπιμυκτηρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐτισμυκτὸν , quod scribendum fuerat ἐπιμυγμὸν nisi tamen quis , me non invito, propius ad literas corruptae vocis , poeticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὸς, ἀπδασὸς in *Hesychio*, ἀρμοσὸς, ἀσπασὸς, γινετὸς, ἰδητὸς, κλισὸς & λησὸς *Herodoto*, μασὸς, ὀρχησὸς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Luciano* ἐπιμυγέντες, sensus orietur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster , τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεσθαι , quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore sollidunt a cunctis ob destitutam haereditatis per insidias adipiscendae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque ἐπαπρίουσιν in ἐπιπρίουσιν illud insolens, atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπιπρὼν , τὸν ὀδόντας τρίζων pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31. — ὀδοντα Ὀξὺν ἐπιῤῥόχουσα. *T. H.*

85. Ζῴης ἐπιμηκιστον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus : ut in Macrob. §. 1. ἐπ μήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπ.μήκιστον δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Δελφίδιον, ἐμοὶ προκρῖνον ἀγαθὸν, ζῴοις ἐπιμήκιστον, ἢ ζῴοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἢ δικαίους ἐπ.εῖ , βιῶναί τε ἐπ.μήκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T. H.*

87. Ἡ προπέμψεις] Certissimus , ut mihi quidem videtur, est nævus in voce προπέμψεις , pro quo legi posset προπέμψας at verum *Luciani* arbitror προπεμψῇς. Neque alium , quam hunc , verborum horum sensum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime, dives simul & tales deridens , neque certe prius moriare , quam uti praemiseris omnes adulatores.* *J. J.*

Προπέμψεις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad *Tim.* c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Προ-

eis huc deducti. TER. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

αὐταῖς φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὀψιμώτατον, ὦ Θεόφιλε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ZEN.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem, quum parasitus essem Diniæ, & plus quam satis erat ingurgitassem, suisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptœodorum senem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse. CAL. Illum ipsum semper observabam promittentem, me relicto hære-

ΖΗΝ.

95 ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι ὡδήσιτο ὑπὸ Δεινίᾳ, πλέον ἢ ἱκανὰ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφανες. τὰ δ' ἐμὸν ΙΙτωδόδοξόν τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συόντα; ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπιχνούμενον [c] ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γήροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Zn. ὅ-σε &c. P. b Ὑπιχνούμενον] Ὑπιχνούμενον P. c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. J.

Προπίμψεις] Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortassis alii usitatius dicerent* προπέμψης· atque id ipsum rescribi voluit *Jensius*. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus *Wopkenius* Lect. Tull. III. c. 13. T.H.

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάστυσιν, ὑπὸ κήρυκι παρέσκευαι, ὁ ἱκνημένος ὑπὸ κήρυκι, προῆκται ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάδι vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ ἐ τυμπάνοις ἐρρυθμικὰ βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χορεύειν ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ ἠσπόμεθα παίδων ἐ παρθένων *Dion Chrys.* p. 407. A. venuste *Noster* in Tim. p. 160. ἐλεγεῖα ᾄσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ διπέλῃ· quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi.* Ex iis simul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμίγγων, mallem fere apud *Dion. Chrys.* p. 286. C. διδύσκεσθαι ὑπὸ ὁ Διόνυσος, ἢ ὑπὸ κιρσωνῷ ἐ βροντῇ γινόμενος, pro ὑπὸ κιρσωνοῦ ἐ βροντῆς. T.H.

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. G.C.

5. Ὑπιχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.] Videtur verbum excidisse in his, ὑπιχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae sic transtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur*. Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me haerede instituto brevi moriturum*. J.G.G.

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Gravius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima Ed. J. Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπιχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. M. du S.

Ὑπιχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* relictum putat *Gravius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari potest, probam esse locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες ἐ ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπι-

ξιοῦται. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκος ἐπεγίνετο, ᾧ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπιτομόν τινα ὁδὸν ηὗρε τοῦ κλήρου ἐξεύρων· φαρμάκου γὰρ ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἁπλῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ δώσειν αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λαβόμενοι ἤκομεν, δύο ἦδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων καὶ μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὸ φάρμακον, τὸ δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως

de, se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπιπικῶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ κληρονόμους ταῖς θυγατράσι ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανον ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδίῳ τὸ ὄνειρον. Fateor, eum in modum fi *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπισχνούμην· *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque haerede*: nam ὑπισχνεῖσθαι pro *sibi polliceri*, *speque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Berglerus*, peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, ᾧ ταῦτα ἐπὶ παισὶν ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis ἐπὶ *non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum qui senis cujusdam haereditatem ambierat, dicit,* ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐμπρόσθεν ὑπισχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres meo bono, quod Graeca secum non ferunt.* Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολιμπάνειν vel ὑπολιμπάνειν ἐπὶ παισὶν, ut *Paus.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολιπομένη ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησίᾳ· τῷ Ἑρμείου τελευτήσαντι ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολιμπάνειν· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire*: Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανοῖσιν ὀλίγον παιδὶ λιπὼν βίον — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέχεται πλοῦτον Ὡς ἔχοῦσ' γ' οὐ πατρίαν Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἐπὶ πατρίᾳ γάρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπὶ. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ πατρίᾳ δ' αὐτῷ πατάξαι τῷ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπισχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξειν, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξειν, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplissimus *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐτελεύτα] Placuit aliquando ἐπιτελεῖν vel ἐκτελεῖσθαι, sicut in Hermot. αἷς μίσας νύκτας ἀποτελέσῃς, ὡς φασὶ, τὰ συνουσίας itaque saepius ἐκτελεῖν & ἐκτελεῖσθαι de tempore in longum producto usurpantur, quemadmodum *Horatius*: *Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τριχόμοιρα τῇ προσοδᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγινομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγιγνομένων, *quum jam multum temporis intercesserit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνων ἐγγινομένων ἀφ' ἧς ὁμωνυμίαν δέξαι τὸ αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. ἀφεστηκὼς ἐγγιγνομένης, ubi vide *Dukerum.*

Lang.

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam suppositium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; ἐγέλας, ὦ Ξηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπτεγελᾶν. ZHN. ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; KAA. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. ZHN. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὸ ὀπτόμενον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, [a] εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

KNH-

[a] Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. Χρόνον ὀλίγον ἀμεμφύτευτα. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demostheni* titulus adscribit p. 250. E. ἵνα ἂν ἄκαιρον μῆνα ἐμοῦ ἐπιγένηται τοῦ λόγου. *T.H.*

Ibid. Υἱὸς τοῦ Τίθωνος] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴ τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴ τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπικύπας, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum poscaret, (bibit autem abunde) præsentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴ τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπικύπας, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus poscaret, bibit enim cepiose, meracius, immittere ut posset in calicem, paratum haberet illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αὐτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius:* sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Sympos. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλῳ κύλικα ὑπέχειν αὐτῷ, τοῦ ζωροτέρου δὴ χάριν μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. c. 32. etiam patet. *M. du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non auscultо *Græevio* copulanti αὐτήσῃ πιεῖν ζωρότερον si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπικύπας. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν· ut Πιεῖν τις ἐμοῦ ἐγχιάτου *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχειάτω μοι τὸν μεγάλον φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχίαλος in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιτεῶν κυνίδιον &c. κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲ ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοι ὠδηστιδιζομένων. Ἐκτανῦσαι, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic Mf. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Insuetata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ. CNEMONIS ET DAMNIPPI.

ΚΝΗ. CNE.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆ παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὴ λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγαναχτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. πυθάμη ὅ, τι ἀγαναχτῶ; κληρονόμον [a] ἀκούσιος καταλέλοιπα καλασοφισθείς [b] ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ πάντων. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὴ πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὡς ἐπὶ θανάτῳ καλῶς καὶ ἀηδῶς τὴ θεραπείαν προσίετο. ἔδοξέ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θεὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, καὶ αἷς ἐκείνῳ κατέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς καλῶς ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί

HOc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσι⊖] ἀκουσιώς L. ἀκούσιον *F.* & *P.* Ceterae ἀκούσι⊖, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλι⊖] ἀθλίως G, L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι ἀφ' τὸ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ δ' ὀλίγῳ βραδύτερ⊖ nimirum ὁ κλήρ⊖ nisi malis βραδύτερον. Persimilis *Aristophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι νασὸς εὖ πεπεμμένος, ad quem de illa potestate verborum ἥκειν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide Praestantiss. *Car. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεβρὸς τὴ λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. *Aristoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεβρὸς . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M. du S.*

Ὁ νεβρὸς τὴ λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi plenissima & vix tentanda, κατὰ τοῦ λέοντ⊖ νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* sumtèrat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Erasm.* Chil. in *Hinnulus leonem.* *T.H.*

38. Καλασοφισθεὶς] Mss. καλασοφισθεὶς ἀθλίως, *misere deceptus.* Vulgatus: καλασοφισθεὶς ὁ ἄθλι⊖. *J.G.G.*

44. Θέσθαι ἀληθίνας εἰς τὸ φανερόν.] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Ampliss. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non judicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eamdem incudem diu noctuque tundendo, maritum testari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter:* ibi *Valesius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θέσθαι τὰς ἀληθίνας εἰς τὸ φανερὸν, *testamentum ei ostendere:* praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum.* Quod autem praecessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀποτρίψαι θήρας θανάτου ⊖ ἐπιθέσθαι

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego fane repente ſum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, propterea que gemo.

ἦν ἢ ἐκεῖνος; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ [t] ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμα κατ' σαυτοῦ συνετέχνας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI. ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

S I M. Σ I M.

1. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

ΗΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ὀλίγου δεῖν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἔβιως τριά-

[t] Ἄγκιστρον] ἄγκιστρον veteres Edd. prout ſæpe in membranis haec vox exaratur.

ἄγρα ἀλαθικῶν nam θήρᾳ & venari non minus dicuntur quam *capere*: *Horat.* — *viduas venentur avaras*. *Hieron.* Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis*. T. H.

48. Ὅτι μὲν οὖν] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in verſione poſuit Interpres, *Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro*. J. J.

52. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Eſcam hamo circumponere*. *Philo Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν ἐν ἀλλήλοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃ τὴν ἐν μείζοσιν ἀπιστίαν. *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas*: opportune diverſa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Πιπράσκων δ' ἄγραν ἀγρώστης οὐκ ἀνίσταται μύγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἀνωφρτὸν ἐκ φρενῶν ἀποφαλεῖς· ſic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & inſcatus tenetur, καλαπιῶ τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanaſ. §. 16. Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλούτου καλαπιὼν εἵλκυσε τοῦ ἀγκίστρου πειθόμενον de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat *Aſterius* Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῆς ἀξιωμάτων δέλεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπτιον τὸ τῆς ἀθεότητος ἄγκιστρον. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 227. B. Foenerator φερέφρων τὸ βαλάντιον, καὶ δίκτυσι τοῖς πτηνομένοις τὰς θήρας δέλεαρ, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκεῖνο) ἀθρόαν τὴν χρείαν ἀθεχνάτως συγκαλαπίσωσι τῷ τόκῳ τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, teſtibus *Heſychio* & *Etymologo*. His adſimilia ſunt in *Luciano* permulta; ſed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπίσαι & καλασπᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam appoſite *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes aſſutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vaſer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Ariſtaen.* I. Ep. 17. συχνότερον ἦν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. *Eraſmus* in *Vorare hamum* parum accurate. T. H.

τριάκοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ὑπὸ τῷ βίῳ ἐδύνασο.

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ὑπὸ Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἤπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἅμα ἕῳ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν ἡ γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἑταίρας εἴχομεν μυρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἑταίρας σὺ τηλικοῦτος ὤν, ὀδόντας τέτταρας

Mihi, o optime, quum primum omnia licebant. Etiam pueri formosuli erant multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

π Ἐπέρρει] Ex G. L. Cunctae Edd. ὑπέρρει.

69. Οἴνος ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, πυρόσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν sæpissime interpretantur Grammatici Græci: leg. *Achill. Tat.* lib. 1. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ὑπὸ Σικελίᾳ] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servas, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* III. *M.du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ὑπὸ Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ ἐπὶ ταῖς ἡφαίστου τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὄρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐπαύρασθε ἐπὶ οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδικτίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸ ὑγρὸν ἐπ' ἀνειμένον ἐξοδολέσχου ἐπιτηδεύσαντι τὸν βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν Δημοσθένους Σικελικὴν πίνει τε ἄδδην ἐπ' εὐσχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων. Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συβαρικουσίαν ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικήν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὴν ἁβροδίαιτον ἐπὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ὑπὸ Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat. J.B.*

Ibid. Ὑπέρρει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ὑπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπέρρει. *J.G.G.*

Ἐπέρρει] Sic omnino legendum, suadente Mss. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes insidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ὑπέρρειν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61. ὑπέρρυη γάρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἴσχαλιν ἢ ἐφ' ᾧ τὸ Δαναΐδων πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲ χρυσίον ἐς τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & senili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τοὺς χρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδονῶς θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος μὲν, ἀπόθητος ἦν. ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὗτος τοῖς πολλοῖς ὢν, ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πρὸς τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῆς ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μισοῦντί τε προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῆς· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῆς τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεπόρθμευσε τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐραστὴν αὐτὸν εἰς νεότητα. V.

τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀνωμάλως τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥέον. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ πολὺ τούτου ἐπιῤῥέον· p. 548. & *Homerum* ipsum. *M. du S.*

Ἐπιῤῥεῖ] Sine controversia verum est ἐπιῤῥεῖ· ἐπιῤῥεῖν *fonsim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπικλείων ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀνωμάλως τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥύντος *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλούτος αὐτῇ, εἰ δ' ἂν ὁ πολυμόνων ἐπιῤῥεῖν. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyest. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & adfluentia*: σεισύναι τὴν αὐξὴν τε καὶ ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτου ἐπιῤῥοαὶ *Eustathio Antiocheno.* Et pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* *T. H.*

85. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset τινα oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio trajecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum πρὸς τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui excideris θεὸν vel θεᾶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ θεᾶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. Mf. Φάων ἐπὶ τῷ ἁρπαμίων καὶ ἁρπαζόντων τῦ τῶν Φάωνος πολλοὺς ἐραστὰς· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hist.* XII. 18. & *Palephat.* π. ἀπιστ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit, *Scholiastes* ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν χρημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ὀπίστευέ τε, καὶ κολακικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, ἀμώζειν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τῶν κληρονόμων ἔχουσιν; ἤπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεόνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅττά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. καλῶς· ἀλλὰ καλῷ ἐκείνῳ ἀξιώτερος κληρονομεῖν, καὶ καὶ βάρβαρος ὤν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἐρρύμισται, ὑπερυρηνῶν μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniiſti? POL. Palam ſingulos illorum hæredes me relicturum eſſe dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare juſſis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ ſcriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; ſed recens emtum quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polyſtrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi jam optimates adſectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc ſummo loco natis adnumeratur ille mento raſo delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

a Αὐταί] Ἀϊδῶν P.

21. Κόδρου] * Κλίωνος Πύλου ἐν λόγῳ Πύλου (τοῦτον δὲ αὐτὸν τὸν Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καλαλειβόντος, καὶ μονομαχήσας ἑνὸς τῶν βασιλέως τοῦ Ἀθηναίων καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὴ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλίωνος] Lege Μίλωνος, ut ex iis liquet, quæ J. Meurſius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἠμιλλῶντο pro καὶ μονομ. præterea ferri poteſt ὑπὸ τῶν Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. T. H.

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miſerrimum ſe retur, minimum qui miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec mea cum muſſito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, ſicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. A. Φεδσύμεθα τοὺς μὴ ὑείους καλῶς πεπαιδευμένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλοντας, ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. T. H.

7. Ὀμώζειν] *Horatius: Nil ſibi relictum praeter plorare.* M. du S.

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcoenia ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. J. B.

17. Βάρβαρος ὢν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 591. D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς ἀνούχους. *Demoſthenes* debent; qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam viliſſimo mancipio, dicere fuit auſus. p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. ὃ μόνον οὐχ Ἕλλην ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐνταῦθεν, ὅθεν καλὸν εἶναι· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον ἐπωνδὰς οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem AEſchinem adverſarium vocavit ὀλέθρου γραμματέα pro Cor. p. 494. B. quod *Ulpianus* interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὄλεθρον τῷ μισθοῦσθαι τὰ γράμματα· ὁ τῷ ἀναγινώσκειν. adeo ſaepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco poſuit, tenendum eſt; uſurparique ſolet de perditiſſimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges: *Diogen. L.* in Ariſtippo II, 75. Σίμων ποτὲ τὸ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ ἐλιθοστρότους διηνύετο, ὃν δὲ Φρὺξ ἐν ὄλεθρος, ἀναγκαιοψύχους προτείνων τῇ ἐψήσει.

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

ἢ Νιρέως καλλίων, ἢ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. ἔ μοι μέλει, ἢ στρατηγησάτω ὁ Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit eversa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

ΧΑΡ.

ΑΚούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον ἢ ὑπόσαθρόν ἐστι, ἢ ἀπορρεῖ τὰ πολλὰ, ἢ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται ἀνάποδα· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνῶσε.

b ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. c ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. d Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ὄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Κλώνος τις ἦν τὸ μὲ γένος Φρὺξ τὴν δημοσίᾳ ἐπιθέτων ὑπὸ χάριτι παράσκιαζ. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγγὼν ἀμείνων ἢ ἀφρονέστερος quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὼν (vel παιδὼν nam vulgatum παιδὸν nullius eſt pretii) βάκτρῳ καλὸν σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T.H.*

20. Ὑπέξυρ——] Vide Notam ad *Tim.* c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένος τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καλλιπύγων οἰκέτης, οὐ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὸν γνάθον neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi, dum manumitterentur, capite raſi fuerint, imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo, cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οἷόν βοτρύχοισι γαυρούμενον, ὑπὸ ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄνναρος *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ καλλιεργημένος τε καὶ κατεστιλβωμένος τὸν ὀφθαλμόν. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T.H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν alterutrum certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. *T.H.*

σέλε· ἢ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.
a NEK. πῶς ἂν ποιήσαιμεν b εὐπλοήσομεν; XAP. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ πέριττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τοῦ ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν ἢ οὕτω c δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ φίλος ᾖ, ἢ τὰ ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. παραβὰς δὲ ἤδη d ἀποβάθραν ἐς ὃν διαγίνωσκε αὐτοὺς, ἢ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡ. εὖ λέγεις· ἢ οὕτω ποιήσωμεν.

modum pœniteat; vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

Οὗτοσὶ τὶς ὁ πρῶτός ἐστι; MEN. Μένιππος ἐγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

a NEK.] Ἑρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. c Δέξαιτο] Δέξοιτο O. d Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθραν C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπικάλαιος κτῆσις, ἢ † ὅση διωατὴ πλοΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος. V. Τὰ ἐλαφρόπαλα τῶν κτημάτων ὡς ἐπὶ τὸ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ἔστι *Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἐπίπλα οἷονεὶ vel οἷον ἃ κυρὰ κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κλημάτων. *T. H. M. du S.*

† Ὅση] Ὅση Exc. G. C. & *V.*

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum *concepit ex Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τοῦ ἠιόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠϊὼν & Ἠιών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἰσραηλίτης ναυάγια τῶν ἀποπλεόντων εἰς τὰς μονὰς ἐκθεραπεύοντες legeris ἠόνας vel ἠιόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρόπαλα τῶν κτημάτων, ὡς ἐπὶ τὸ ἐπιπολάζειν. *F. B.*

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *F. B.*

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus: projeci*: verte, *projiciantur*. *F. G.*

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀποῤῥιφθήτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπερῥίφθην. *F. C.*

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀπορρίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπῤῥιφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπῤῥιπται. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verba; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *F. F.*

Ἀποῤῥίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερῥίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ἐπισκ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XI. deſinente. In impreſſis ἀποῤῥίφθων. *M. du S.*

Ἀποῤῥίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπῤῥιφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπῤῥίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερῥίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχίσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχίσθωσαν· ſic ἀξιώσθων, ἐξηγήσθων, ἐρρώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κεκαλύφθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hiera-

pyth-

ri ; baculusque in paludem ſunto abjecta : pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque ſedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inſpicias omnes.

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ε ἀπερρίφθων. τὸ τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν πρωρεσίαν ἔχε πλησίον τοῦ κυβερνήτου ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἅπασαν σκοπῇς θάλατταν.

3. Pulcer hicce quis eſt? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus oſculum binis talentis æſtimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam, ruborisque florem genis inſidentem, cutemque totam. Recte habet : accinctus es : jam ingredere.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρασ- ἐστὶ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη.

4. Tu vero cum purpureâ veſte & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, ᶠ ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.

e Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *AIW.* Priores ἀπερίφθων. f Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλαιγὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S.* alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καλαπληκτικός. *G.*

pytn. & Prianſ. p. 120. Marm. Oxon. *T. H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. *M. du S.*

53. Ἐπίρασος] Excidit articulus, ὁ ἐπίρασος. *T. H. Ibid.* Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. *J. B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδημένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδημένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adſuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem iſtiusmodi verborum, quae deſiderari opinabar, ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κερβέρας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ὑμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὴ κίδαριν, καὶ τὴν τιάραν; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur διαδεδημένος, vel ſimile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸ δεξιτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδέδεται, &c. & hic poſt διάδημα intelligitur διαδεδημένος nec certe cum *Brodaeo* in Miſcell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur ; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖσε ἀπόδυσιν ἐς τὴν μυγάλλω ἀκρόπαλιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Η Βαβυλὼν δὲ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπύργος, ἡ τὸ μέγαν περίβολον. poſt vocem τεῖχος, & deïn poſt περίβολον aliquid intelligitur, quod cincta valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13. Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille eſt, qui fuſtem gerit.* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πινακί. & Pan in Bis accuſato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰς ποικίλας. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J. J.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phraſin vide Δικ. c. 19. Adde & Καλαπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον· & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M. du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat: *Suidas:* Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καλαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur, venuſtas: accedant exemplis a Doctiſſ. *Senſio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ πάνπλουτος, ὃν τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γεναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὸν οἷν τὸν τὰς μαλακὰς ἅμα. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc ſolo *Luciani* loco Illuſtr. *Maffei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T. H.*

60. Ὁ βλοσυρὸς] *Minax.* *J. B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν διαφόρων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ & τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; vertitur : *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὅθεν ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὴν [a] τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν βαρήσει γὰρ τὸ σκαφεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐκεῖνα ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐάσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν πορφυρίδα. ΕΡ. οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ἀμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΔΑΜ. ἰδού σοι ψιλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ ταχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. εὖ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, ἢν ἕτερον πόδα ὑπερθῇς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede impositio. Imo

a Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἤτοι * μανδύς· ἢ χλαμύδα ἐκ πάσης καλύμματος. G.

* Μανδύς] L. μανδύη. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ φορτὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Morris Attic. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ φυβλὴν καλοῦσι, καὶ τολὴν καὶ ἐσθῆτα καὶ κολόβιον. Repone κολόβιον deinde pro φυβλὴν βλῆμα vel βλῆμα, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de birro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi φορτὴν fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφεστρὶς dicta fuerit φορτὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βλῆμα erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis φυβλῆ. T. H.

Sed Mſ. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς. hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? J. G. G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. M. du S.

63. Τί οὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί οὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M. XXII. τι οὖν, ἐχρῆν γὰρ τῦτο μὴ ἀκοῦσαι; In Ἐπισκοπ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἱλαρίζειν αὐτὸν ἐν τιθηνείᾳ πάλι; Haec semel monuisse sufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. M. du S.

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐντάφια] Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. J. G. G.

Μηδὲ τὰ ἐντάφια] Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. J. G.

95. Ἀνεκύψαν] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, ὑπεργέλως δηλονότι· quod merum scho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

Ἀλλὰ ἡ τὰς στεφάνους ταύτας ἀποῤῥιψον, ἡ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδού σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, ἡ ἴσος ἅπασι τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἔτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

Καὶ σὺ δὲ τὸ πλεῖστον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, ἡ τὴν μαλακίαν δὲ πρόσεστι, ἡ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ στάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ ἡ γένος, ἡ δόξαν, ἡ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτιδι δηλονότι, ἡ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ὑπὲρ σοῦ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀποῤῥίψω δέ· τί γὰρ ἂν ἡ πάθοιμι;

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βέλει; ἡ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, ἡ ἠρίστευσα, ἡ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, ἡ οὐδὲν ὅπλων δέησει.

8. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque præferens, superciliis arrectis,

Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, ἡ βριθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ὄγκ

---

b Ἀληθῶς] Deest in O. c Εὐεργέτιν δηλονότι] Scholii loco habent C. d Βαβαί] Defuit in O. e ΣΤΡΑΤ.] Ita *F. V2.* Νεκρὸς G. P. f Ἐν γῇ] Ὑπὲρ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτιδι δηλονότι, G. 2. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι τραῦμαγός. G.

scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτιδι δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτιδι legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀνεγράφην εὐεργέτιδι in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτιδι celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμαι ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτιδι fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτιδι δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτιδι. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII. 75. *T. H.*

3. Στρατὸν] Sic optime Ed. *F.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρὸς quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι νίκησα] In MS. pro Κρα. est Νεκρὸς. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *J. G. G.*

8. Βριθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

ὅλῃ τῇ φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸ βαθὺν πώγωνα καθειμένος; ΜΕΝ. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem ostenta-

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescentia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a βρενθίῳ vel βρενθείῳ unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod *Pollux* testatur VI, 104. vetustatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Hesychius* & *Etymol.* Βρένθιον, μῦρον τὸ πανάκριον, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινον μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctissimi secutus labatur, ut docent *Schol. Aeschyl.* ad Pers. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloss. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίῳ nihil est cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat θρίδαξ aut Θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Hesychio*: idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρένθος, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230. βρένθος, βρένθιον ἔστι δὲ εἶδος πολυπέλεως μύρου eamque ob causam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον λέξει τινος ἄνθους ἡδέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florisve genus, mihi quidem definire non est in promtu; multoque minus an Arcadica Βρένθη, cujus ex *Pausania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, usum ejus jampridem interiisse, tametsi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθεῖον velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βράνθινον, βράνθιον & βράνθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βράνθινον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βράνθινον praefert. Jam illum esse fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, justius objici potest, minime concesserō: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι ἐν βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν· quae quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum *Helladii* verba plenius exscripsit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim est Βυζαντινὸς (ita legendum non Βυζαντῖος alibi paulo rectius Βυζαντῖνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in βράνθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in *Hesychio* τόμβου, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφου, nec cum *Guyeto* in θυμοῦ mutari patiar. Βρίνθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in Aeschinem Socraticum, etsi longiora λέξω τὰ βρίνθου ὑμῶν τοῦ πολλοῦ, ὦ φιλόσοφοι·* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. *Eustathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *Aelio Dionysio*, vel *Pausaniae* debetur: τὸ βρίνθος ἐπὶ ὑπερφανίας τοῦ Κωμικοῦ· ἐξ οὗ τὸ βρίνθιον, μῦρόν τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) ἀλαζονευόμενοι ἐξ οὗ ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ οὗ aeque pertinens ad τὸ βράνθος, quam τὸ βράνθιον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit alienam se observationem excerpsisse; saltem in *Aristophanis*, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit *Eustathius*, fabulis nusquam occurrit βράνθος. Fuerit etiam lectum alicubi ὁ βρενθὺς, nisi me fallit in *Hesychio* corrigendo conjectura, Βρενθὺς, κυθμὸν, τύμβος, καὶ ὄρυσσον, ἃ δὲ βράνθος· me judice deterius est, quod editur Βρενθός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πλήθω existunt πλήθυσις & πλήθυσιν. Jam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum

com-

ostentationem gerit, quantam insscitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæstiones impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas disceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos istos aureos, & præterea suavi-

ὅσῳ μὲν γὰρ [a] ἀλαζονείαν νομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταθέτους, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλαιοποιΐαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλεις, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τυτί, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

congerere: μεγαλοφροσύνῃς, ὑπερηφανίας, ἀπαρείας, σεμνότητας, θυμοῦς, ὀργίλους, ἀξιοπιστίας, δυσχερείας, προσποιήσεις, ἀναβολίας, τρυφᾶν, ἀλαζονείας, λυπείς, διὰ θυμὸν μαίνεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum tamen est tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis satis magno discrimine dissidere videantur, eam esse τῶ βρενθύεσθαι structurae diversitatem, ut varios illos potestatis leviter inflexae colores pro indole sententiae non adspernetur. Non una vice *Aristophanes* usurpat: notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ διαβλέπει· *Scholiastes* quum scribit, ἀπασεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῇ χλιμῇ, καὶ ταυροῦσθαι ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est ad διαβλέπεσθαι τὼ 'φθαλμώ. *Diogen. L.* II, 28. antequam eum ipsum Comici versum ponat, ita praefatur: τῦτο δ' αὐτῶ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων ὕτως· alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expressit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiss. *Menagio* praetermissum *Gatakerus* adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin isthac descriptione Socratem irridere voluerit *Aristophanes*, sic speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto supercilio despicientis res ipsa loquitur. Paulum alter scarabaeus in Pac. v. 26. — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεταί τι καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit *Schol. magnificum se facit, multumque sibi arrogat*: quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλτιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀνασπάσας τὰ κατάβια· Lysistr. v. 887. Χ' ἡ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore morosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πολλὰ βρενθύεσθαι σωφρονοῦς αὐτοὺς, *quam superbas iras gerere consuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲ ἀσελγαίνων, οὐδὲ βρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipso vultus & oris habitu indignationem profiteri*: περὶ τῦ ἐπὶ M. Σ. c. 37. ἅπαντες δ' ἂν ἀπεκάτλων λαβόντες, ἵτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδυκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγείρων) τὰ ὀπ Δυσκόλου Μενάνδρου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε. *Aelian.* de Anim. V, 36. avis asterias, ἥτις ὄκνον καλάσειεν αὐτὸν, οὐδὲ βρενθύεται καὶ ἀγωνιστεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noster in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compositio ac severo meditabundum incedere*, qui locus est ad hunc conferendus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat: *Athen.* XIV. p. 625. B. nisi potius ipsius Heraclidae Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τ' σωμάτων εὐεξίαις βρενθύόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themist.* Or. XXIII. p. 291. A. ἠνέσατο δὲ αὖ τινος τ' ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σωφρόσι &c. Orat. XXIX. p. 346. B. si labem exiguam elueris, sensus, qui *Petavium* fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδίζομαι· καὶ ἐπεξόμισεν ὧν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob ipsa pauca superbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris usus est illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζομεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστείδης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον οὗ βρενθύει & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisci scriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil est causae, cur plura describam, Prol. Ἐκ. Θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἰρέσεικακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notarum est a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco posuit, *Theophylacto* debet Hist. I. c. 3. Ὁ δὲ σωφρονούμενος πολλῷ μᾶλλον καλλωρβενθύετο, οἷα προτηλακιζόμενος τῷ ἀνακτὶ τῶ θυμάτος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae *Hesychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum est Βρενθύεται nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, Βριθλίται, vel Βριθλιῦται· nam infra sane legitur, Βριθιῦν, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι. In eodem malim, Βριθύλ), ἀξιοπιστεῖ, ἐκαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de posteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕβλεις καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat *Mars. Bolerus* & *curiositatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit & *rerum minimarum disquisitionem.* At sane jam satis expressit hoc

a Ἀλαζονείαν] Sic *W. P. S.* vetustae Edd. ἀλαζονίαν. b Κενοδοξίαν] Καινοδ. O. c Γε] Abest in O.

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· εἰ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα ἀποκρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἄπθες, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποῖα πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque ſtudioſe prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur iſta, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίνῃς, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίνεις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κατηλατουμένη. V.

hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur ἢ ὕβλους· ἢ μικρολογίαν ἢ Δία, ἢ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποῖα πεντήκοντορος abſurde vertunt *qua quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur ſe ſolum ἁλικτικὸν ἔλαιον. *J.G.*

33. Μυαῖ] Coll. P. & L. In Impreſſis μυῶν. *M. du S.*

36. Πίλεκων τῶν ναυπηγικῶν] Pro πίλεκων ναυπηγικῶν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. ἱστοῤῥιπὸς τῆς ὀρχηστρίδος τροχὸς τῶν παραμυκιῶν. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θεωρικὸς τῶν τραγῳδῶν λαχάνων, ἢ βαλανείας τῶν σκολιῶν ὀκτὼ Λακεδαιμονίων. *Epicharmus* in Scirone: πηλίων λεκίς. *Ariſtoph.* in Γήρᾳ· κοπὶς τῶν μαγειρικῶν. *Alexis*: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἠμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακικῶν — Poſteriora ſubminiſtrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπτῳ] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. *J.B.*

Ἐπικόπτῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος] Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπτῳ in Mſſ. eſt ἐπικόπτῃ· ſed aut legendum eſt ἐπικοπείῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπτειον uſus eſt *Lucianus*, ſicut illo *Menander* in Meſſania, ut auctor eſt *Pollux* Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρική, in qua ſecabant in fruſtra carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπτειον veteres addit dixiſſe ἰλιὸν, ξύλινον, ἐπίξηνον· dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἰλιὸν, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt *Heſych.* quamvis alios ἰλιὸν ſcribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἰλεοῦσι. Apud *Pollucem* ſtultiſſime vertitur *ilion olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπτειον Mſ. ut hic *Lucianus*, prae ſe fert ἐπικόπτον, ſed non in verbis *Menandri*, quae ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπίκοπον, & ἐπικόπτειον, ſed tamen non vetuſtiſſimi; recentiora enim ſunt vocabula. Sane non nili apud novae Comoediae ſcriptores ἐπικόπτειον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque uſos diſcimus ex *Euſtathio* ad Odyſſ. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρὰ ῥιθμοὶ καφηλὰς ἀντὶ τοῦ προτείνασιν. ἢ ὡς οἱ ἐπίξηνον ἤτοι ἐπικόπτῳ ἤτοι ἐπικοπείῳ λίθινες ἅτις κοπῆναι· qui locus admodum facit ad hujus noſtri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur προτείνασιν ὡς ἐπίξηνον, ἤγουν ἐπικόπτειον, ἅτις κοπῆναι, pro ἐπίξηνον. Sic & male legitur apud *Heſych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἰνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in littorem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iſte ſepta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, quae ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcendi-tur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπτῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *ſubſtantive, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὼν πίλεκον &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπτειον. *Antiquam autem eam vocem eſſe* Euſtathius *tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *at* ἰδιωτικῶς *vocari* ἐπικόπτειον.

Ari-

9. MEN. At barbam iſtam quoque deponat, Mercuri, gravem ſane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & iſtam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta ſecuri nautica, præcidet eam pro codice uſus ſcala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χὴ † τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε [c] μνῶν τρίχες εἰσὶ τὰ πλάχιστον. EP. εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποχειρών ἔσται; EP. Μένιππος οὗτοσί, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτόν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

[c] Μνῶν τρίχες εἰσὶ] Μνᾶς εἰσι τρίχες. C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν· etſi nec repudiandum ſit τρίχες. [d] Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. [e] Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *AIW.* ubi praeterea notatum: Ἐπικώπῳ *forſan legendum.*

Ariſtophanis *autem* Scholiaſtes ἐπίξηνον *eſſe dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Euſtathius *exponens Homericum illud Od. B*, 237. παρθέμβροι κιφλαὶς, *ſubjungit*, προτεύοντες, ἢ ὡς οἱ ἐπιξήνῳ, ἤτοι ἐπικόπῳ, ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες, ἐφ' οἷς κοπτῆναι, *in trunco in quo carnes concidi ſolent. Sed forſaſſe non minus* ἐπίκοπον *ſubſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, & *apud* Scholiaſtem Ariſtophanis ἐπίξηνος. *Praeterea in altero ſubintelligi poſſe videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἑλεὸς, *quam* ἑλεὸν, *ut* Euſtathius *annotat.* Poſtea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* ſcripſit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* ſunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo ſit tenendum declarabo. Ἑλεὸν apud Homerum, vel ἑλεὸς, hoc enim numero ſolum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν eſſe μαγειρικὴν ſive *menſam coquinarem* veteres conſentiunt: eorundem auctoritate maſculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τέλεον *Ariſtophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti poſſit *Poëtae* ἑλεῶντ· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis uſum exponit, Ἑλεὸς δ', ἣν τράπεζα ἀρχαϊκὴ, ἐφ' ἣν πρὸ θύρας εἰς τις ἀναβὰς τοῖς χορδοτραῖς ἀπικρίνεται, membranis ſi obtemperemus, Ἑλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ἑλεὸς, τῷ ἑλεοῦ, *Eleus fluvius, menſa.* Hinc ἑλεοδύται Delii δὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι καθικνουμένους εἰ ταῖς θοίναις teſte Athen. IV. p. 173. A. quem deſcripſit *Euſtath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἑλεοκόποι *Lyſiae*, quos alii τοὺς τὰ ἑλεῖα κόπτοντας, τῷ ε παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem ſint derivandi: μήποθι δὲ ὡς τὸ ἑλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλίνου, γίγνηται τύπωμα· ubi quid ſibi velit ἐκτὸς prorſus omiſſum a *Suida*, minime perſpicio; niſi quis reponi probet ἄρκος, vel, quod verius exiſtimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλου. De ἑλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem cenſetur ἐπίξηνον ſaepius in *Ariſtophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. uſurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam eſſe *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *menſam lanioniam* ſtatuas: *AEſchyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μόνιν Θερμῇ κοπείσης φονίᾳ προσφάγμαθ'· quorum mihi *Stanlei* verſio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Βώμιον adjungit *Pollux* origine par, ſed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπιον· *Menandri* verba vel integra poſſunt ſervari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ὑγιῆται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil eſt futilius ea explicatione, qua ſibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigienſis*. Ἐπικόπιον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum intereſt diſcrimen: plus una vice meminit *Euſtath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν & ἐπίκοπον τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἰμοῦ, ὡς εἶά τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμου· cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Ariſtophanis Scholiaſtae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον. Ἀριστοφάνης δὲ Δημοσθένει· de *Ariſtophane* liquet; *Demoſthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Heſychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα τίθενται ἔκκοπον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπιον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obſtat, quo minus hunc in modum ſuppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: ſic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, ſuper quam aliquid inciditur*: *Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀχίου ῥιζώσει mederetur, ὕδατι ἀναλύνας τὸ ἄνθρωπον σμίλῃ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ σκεττὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod *Heſychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ ξυστροφίδι τῷ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ πᾶν ἐν οἷς ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adſentior. Idem: Κρίον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λίθινον· veterum expoſitionem tradit Homericae vocis κρίων ſive κρίιον duplicem; hi *codicem coqui lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo car-*

λὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. EP. ὁ πέλεκυς ἱκανός. MEN. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κινάβραν. [a] βάλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀρρύων; EP. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ὦν. MEN. ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. EP. τί, ὦ Μέ-

verum ferram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis est satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, dejectis ibi sordibus hircinis. MEN. Viane paulum etiam demam de superciliis? MERC. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cujus rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocyus inscende. MEN. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet. MERC. Quid-

a Βάλει] Me. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τῷ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ ἡ κινάβραν λίγει τὴν πήραν. V.

* Πάντας μιαίνει] Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ ω. σ. V. De voce σιαίνειν vide Sibol. ad Tim. p. 113. M. du S.

Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita conciinaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi σιαίνει verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σιχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac teter; at *fastidire*, *aversari* σιαίνεσθαι· Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, *tedo.* (*Taedeo*) Σιαντία, *fastidia.* Σιαντὸς, *teter.* Iisdem fere vocibus utitur ad σιχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν· nam *Nicephori* & *Joannis Moschi* σιανθὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti: utrique loco potestas adlignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate.* Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 113. restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter ilIam συγκοτίδα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluisse dicere? κινάβρα *proprie hircorum fetor: praeterea notat quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet*, sive malis, *omnes fastidiant:* an potius parva mutatione legi praestat? λίγει δυσωδίᾳ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi fetore philosophum eum omnibus esse fastidio.* Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἴσως κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. T. H.

carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptae tuto fidimus, μάλιλλον a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari *Hesychius* ostendit: illi autem conjecturae, qua suspicatus fui in eodem restitui posse Ἐπ κοπον, ἐπικόμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκορον, ἐπίκωπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπ.κορον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* subscribo Glossas corrigenti, *Cala*, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφὶς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabulam postularet. T. H.

40. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte, *Euge vero; nunc homini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis.* Ἀναπέφηνας intellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud norma Graecae linguae, atque ipse *Lucianus* suadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας· Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὥστε θύων τισι καινοῖς δαιμοσιν, οὔτε ὁμωμάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas:* Ἀναπέφηνα, ἀπεδειχθην, καὶ οὐχὶ ἀναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis consarcinatorem. §. 3. ipse rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae habet ipse, deponit atque a se projicit: modo, τὰ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, &, λύπου δὲ τοῦτον. Ἕρμ. c. 5. πᾶσαν δὲ ὑποστιμώτητος ἀφορμὴν ἐκ τοῦδε ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῆσαι μὲ τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit capiendum αὐτῷ, tanquam si locum, ubi sordes excussae jacebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii personae conveniant, manifesto, dummodo sententiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa poscit: verum, inquit Mercurius, Menip-

pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de supercilliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ πάλαι ἱκανός· Εὖγε· ἀνθρωπικώτερος γὰρ νῦν ἀνακέφρικας ἀπαθέστερος αὐτῶν τῶν κινάβρων. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τὸ τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπικώτερον ἀνακ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῶ] Id est, αὐτόθι, εὐθύς. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν] Inanem factum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irridens, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Eusеb.* D. E. p. 106. C. οἱ συμποσιαρχοῦντες ἐπὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Procem. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας στρωθῶν ἐπῆρκας τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπιτήδευσας στρυφνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς πρωτόφρυας ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Bergler.* quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐπιτείνας γοῦν τὸ πάχυνσα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκλᾶν & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *arduum subrigens supercilium*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς δῆθεν τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Ἐλάδημαρ. Οὐχ εἷς, οὐδ' ὁ ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μίαν πολλῶν παρόντων· non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κάλαθον, *sub situm.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Καλαμάων] Ita Ox. Reliqui καλαμίων. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus. *M. du S.*

---

d Καλαμάων] Ex O. Edd. omnes καλαμιῶν· omnino debebat ὄντα.

e Γε] Sic O. Cunctae Edd. γὰρ· quod si retineretur deleri

d κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ σοὶ τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. ἠκοῦν σὺ, ὦ Μένιππε, ἄπιθι τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνῳ γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς. EP. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἔχε, κἠφά e γε καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἄπιθι τῶν ῥημάτων τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρι-

παρισώσεις, ἢ ῥεῖδδυς, καὶ βαρβαρισμούς, ἢ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδού, ἀποτίθεμαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ὑπόγεια, τὴν ἄγκυραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθοιμεν.

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, ἢ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδημένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπασιν λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περιέσται ὑπὸ κύκλῳ τὰ χαμαιλυπεῖα· ἢ ἑωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ὅτι τῇ σοφίᾳ ἀγύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ὅτι τάχιστα θανεῖν, καλέσαντος μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones ſententiarum, barbariſmos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: ſolve itaque retinacula: ſcalam nauticam attollamus: anchora ſubducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis ſit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philoſophe, cujus jam modo barba fuit evaſtata? PHIL. Hoc ſcilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam eſſe. MEN. Mentitur: nam alia ſunt, quæ credas eum pungere. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egreſſus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec ſummo mane decipiens juvenes ſapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum eſſe? MEN. Egone, qui feſtinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδού] Ἤνιδη P. εἶεν, ἰδού. B2. quod ſine dubio editoris. b Ἀνελώμεθα] Ἑλώμεθα. O. Ortum ex ſimili præcedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν χειρογράφοις προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκοπελοί, ἢ τὰ ὁμοιότροπα. V.

66. Δεδημένος] Πεπορθημένος. V.

73. Καμαιλυπεῖα] Πορνεῖα. V.

* Οἱ δὲ δύο * σκο. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuiſſe. J.C.

Ex *Homeri* Od. M. 73. ut indicavit *M. du Soul.* Porro προφερομένων τῶν λόγων habuit E. A. prave: quum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit: Eruditiſſ. itaque *Duketus* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortaſſis loco non ſuo poſitam obſervat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae legantur in* Lucian. *Dial. Junonis & Latonae* p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ σκοῖδες, ἃ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adſentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria eſſe debent poſteriora ſuperioribus, extrema primis, aut, quod etiam eſt melius & jucundius, longiora.* Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & ſimiliter concluſa, & immutatione quaſi quaeſitas venuſtates* parce adhibendas aut fugiendas eſſe ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philoſtr.* p. 497. Meminit iterum *Noſter* Δημοσθ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae caſtitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. *M. du S.*

60. Ἦν, ἰδού] Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. ſed ſcribendum ἦν' ἰδού, *ecce*: quod alibi quoque ſaepiuscule apud noſtrum occurrit, ſed ſaepius corruptum. Dicitur pro ἦνι ἰδού. J.G.G.

Ἦν, ἰδού] Secutus eſt Eruditiſſ. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem ſignifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris ſcribendum puto* ἦν' ἰδού *poſita poſt* ἦν' *apoſtrophi nota: nec enim dubito, quin eliſum ſit* ι *adverbii* ἦνι, *quod in tῷ* Ὠδαρίωνος τοῦ ἰδού *perinde ac ſi diceretur* ἦνι ἰδού. Ego, quanquam, utrum probes, haud ſane multum refert, ſecus ſentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὴν ἀγκύραν ἀνελώμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲ ἀπιστῶν τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκων τὰς ἀγκύρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀγκύ-

12. Verum interea dum cædimus sermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehensa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohonestat exsequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damasiæ mater gemitus ciens præit lessum cum feminis in funere Damasiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque jaces solus.

13. MEN. Nequaquam; sed audiés canes jam jam miserabiliter ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te præstas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ὦ χρυσῆ τις ἀκούεται, ὥσπερ τῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνὸς γε χώρου ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύσασα ἐξάρχει τῆς θρήνου σὺν [c] γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

ΜΕΝ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον [d] ὠρυομένων αὐτίκα ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γενναδάς εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *A1W.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quasi ab ὠρύω.

ἀποδάρῃ, paulo ante dixerat ἀναδάρῃ· idque jam observatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Thes. Luciani loca fugerunt. *Pausan.* X. p. 860. διὰ τὸ ἀποδάρας κατιών· *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποδάρᾳ, μήτε ἄγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illustris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T. H.*

72. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάσης] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam sero intellexi me in fornicem esse deductum: execratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in alium partem:* ibi vide Commentatores. *T. H.*

73. Περίσιον] Futurum, uti supra Ev. Δ. X. αὐτίκα μάττουσι & τιμωρήσει τῇ μητρί. Saepius hoc fieri videas. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύριον ἀνῄλωσαι ἐπὶ τῇ σοφίᾳ secus atque Interpretes fecerunt. *T. H.*

77. Ἐσπάσω] Consule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. *M. du S.*

84. Συνίχθαι] *Illius uxor constringitur a mulieribus*, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, *illius uxorem mulieres circumstrepunt.* *J. C.*

Συνίχθαι] Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum sit illorum, *uxorem mulieres circumstrepunt*, exputare non possum. Suspicabar olim συνάγχθαι vel ἀπάγχθαι melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τῆς λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame suffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim *comprehensam constrictamque teneri: Porphyr.* in *Euseb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἱππέων συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrensibus Dionysii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T. H.*

86. Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic passim. *J. B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mityienaei, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. LLoyd. *M. du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu.* *J. B.*

Ἐξάρχει τῇ θρήνου] Protulit *Des. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I. p. 48. *T. H.*

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen *P.* & *S.* *M. du S.*

3. Πάν-

γιον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ ἢ ὁ πορθμεὺς ἄλλως μέλει. ΜΕΝ. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν δὲ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι ἡμᾶς μέλλεις; πάντως δικαδῆναι δέον σε ἢ τὰς καλάδικας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, ἢ γύπας, ἢ λίθους. δυχθήσῃ δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ.

ΜΟιριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ὀπλέγειν, Ἦ μ' οὐ

CRAT.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multæ erant onerariæ naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

a Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει πολλάκις τῇ Ὀδυσσείᾳ ἐν Αἴαντι· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ κουφιστόν μοι, * ἢ κουφίζω σε. Αὐτὸς δὲ ὁ Λουκιανὸς ἀλλ' ὅμως ἐν τῷ ἑξῆς, ὡς τῷ † Ἀριστέου λέγοντος, ἢ κουφιστόν μοι, ἢ κουφίζω σε· τοιοῦτον, ἢ προκόμισόν μοι, ἢ προκομίζω σε. V.

* Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κυρίως ubique & προκομίσου scripserat M. du Soul. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. T. H.

† Ἀριστέα] L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀριστέᾳ est etiam in C. M. du S.

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. M. du S.

Ibid. Δικαδῆναι δίκην] Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δίκην πάντας vulgo deest. J. G. G.

7. Μοριχον] Ficta credo haec nomina. M. du S.

10. Πλούσιος ἐκεῖνος αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post vocalem ὤν ponitur signum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. J. J.

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. M. du S.

11. Ἦ μ' οὐκέτι ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Ψ. v. 724. J. G. G.

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παίδες· nam ἄστρα nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim (petat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco εἴτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, ἢ οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἀ. τ. τὸ μ. εἴτε ἀ. τῶν ὀ. εἴτε Χ. π. ἀλλὰ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῇχε &c. Mecum facit H. Valesius ad ista Marcellini XXVIII. p. 581. *Iisdemque subferuntur genitalium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo caperent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. T. H.

22. Χαλδαίων παῖδες] Sic Necyom. c. 6. *Eunap.* Æd.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Mœrichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Mœricho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: hæc quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris conjectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldæorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervene-

ἀνάγε, ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. τῆς κλήρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τῶν ἑαυτῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟ. Τί δῆτα πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα ἦλθον, ἄμφω συγγε-

b Εἴτε] Οὔτε *J.* οὔτε Margo *AlW.* *c* Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Ed. *J.B.*

24. Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. *J.B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mss. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστέᾳ, ut scribendum est. *J.G.G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Aristeo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Aristei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Aristeas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac causa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quasi a βορεὺς per metaplasmum; ut & Aratus* ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. *Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστεὺς, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, sed hoc non sine allusione ad* ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μελανθεὺς Od Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in *Aeliani* V. H. III, 30. contra *Schefferum* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστεὺς dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Pausan.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. *Casaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeschel.* ad *Origen.* contra Cels. p. 113. *Rutgers.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέαν τὸν Ἀδειμάντου Κυζικηνὸν, illum semper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκέως ab Ἀλκαῖος. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, secus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noster*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοθ' ἄλλῃ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J.B.*

γενεῖς ὄντας, εἰδὼς πρόπολον προμαντευομένους εἶτα γενέσθαι ταῦτα. Διαπλεόντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ προσπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

runt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

Ἡμεῖς δέ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε ποτὲ εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὴν βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, τὸ πίθον, τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, κἀγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῶν Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον ἀφ-

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nancisceret ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντιπρὺ Κίρρας τὸ τοῦ Κορινθιακοῦ πόλπου ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου καὶ τὸ χρυσὸν φασι. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμου. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀττικῶς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντευομένους] *Thom. Mag.* in Βούλεσθαι vitiose προμαντεύεσθαι & ὄντας. *T. H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας & Μόριχος. *F. G.*

33. Εἰς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem* diversas faciunt. *J. B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Ὑξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς, *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J. B.*

55. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] *Alii vero nihil curabant istiusmodi possessiones, nullusque eorum nos, hæreditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ἂν ἄρισται, σὺν εἰς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμῖν ἀποβλέπωμεν. *Non omnia nos expetimus dona.* In Charidemo c. 25. Καὶ γάρ ἂν τις ἐπάξιον ἐξιτάζων βούλοιτο τὸν τοιοῦτον, σύμφορα εἰς τὸ κάλλιστον ὁρῶσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τῶν πανταχοῦ τιθεμένων. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere velit, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia docentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἀλήθειαν ἴδιᾳ ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ βαστέον χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὸ ἀδοῦ ἐρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viæ metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ἁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ἁρμόσαν. *AElian.* H. V. I, 28. οἱ Ῥόδιοι φασὶ τὸν μὲ εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τίς ἐρᾷς ὁμολογεῖ γενέσθαι, πρωϊδρόμων Ἀθηνῶν, καὶ Δικελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*, sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, su-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, neque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενος τ πλῆτον παρ' Ἀντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τ τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ τις καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, οὐ δυναμένου στέγειν· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὗται παρθένοι, ἐς τ τέτρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἔχων ἡμεῖς μὲ ἕξομεν κἀνταῦθα τ πλῆτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι οὗ πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στίγειν ὑ δυναμένου] Δίχεσθαι, βασάζειν. V.

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ὅτι χρυσίον ἔστι, ὅτι δόξας ὁρῶσιν, ὡς Δημόκριτος περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, J. Fr. *Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ ἀ μὴ θήμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ο ὁρῶν ἀ μὴ θήμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Bredaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, εἰς ἀ μὴ θήμις ὁρῶντα. At illud εἰς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἔξεστιν ὁρᾷ (ὁ Ἔπαινος) ὅπως ἐπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τ ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo mirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* J. J.

62. Τῷ πυθμένι στίγειν ὑ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στίγειν πικρὰ λέγειν Σοφοὺς ἐπαντλοῦντ ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῦσι & ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus unguibus, ut dicitur, contentioni vocis adservimus* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. T. H.

68. Ἥξουσι] De ἴξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. du S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ.

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου; ὦ Λίβυ. 70. ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ὅμοιον, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἐχέτω ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. ὅτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ τοῦ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. τοῦ προεδρίας· φησὶ γὰρ ὅτος ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi; Afer: melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem esti-

[a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola *P.* Σκιπ. Pro *Μύσ*ος *F. Μόσ*ος, ut supra *ἰμβαίου* pro *ἰμβαίου*.

70. *Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαι σου*] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian.* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου] Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt *Fr. Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur *Polybius*. *Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi colloquutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἰσ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De *προεδρίᾳ* vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctequ vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. *Διαφυγὼν τὰ πολέμια*] Aptius crediderit aliquis *τὰ πολεμικὰ* eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur *πολέμιος* & *πολεμικός*. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. *οὐ παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια* adquem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. *τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος* pro *τὰ πολέμια*· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. *ἰθυτὴν μεγάλων τε καὶ πολέμια ἀλκίμων*. p. 101. v. 13. *ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους*. v. 23. *ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα ἀσφαιτος* p. 544. v. 7. *τὰ πολέμια ἄλκιμος*. *Thucydid.* IV. c. 126. *ἀγαθοὺς γὰρ εἶναι ὑμῶν προσήκει τὰ πολέμια*. Utitur autem his *Lu-*

cian.

titisse Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me præstitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Græcum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiæ fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum præfui, belli peritissimus judicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, supe-

γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἐχέτω οὖν μέρει ἑκάτερος ἀπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἔτος [c] ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ὅπῃ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμεών τε προβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. *c* Ἐνέγκαιτο] *f.* typorum vitio *ἐνίγκατο*. *d* Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ὀλίγον.

siani verbis Praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολέμους διάφορον VI. p. 412. n. 14. Non moleste feret Vir humanissimus, si dissentire me profitear, & *Scholiastae Cass.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod *bello strenuum atque egregium esse*, lubens deseram. *T.H.*

81. Ἓν μέρει ἑκάτερος ἑκάτω] *Julian.* Caesar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἠξίου λέγειν ἕκαστον τὸ μέρει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ. Illud τὸ μέρει vel τὸ τοῦ μέρει apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T.H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non necesse erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Asia rebus gestis.* *J.C.*

Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nesciviisse? Haud sane mihi fit vero simile: *Corn. Nepos* ait, eum *Sosilo literarum Graecarum usum esse doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lepide ait* Lucianus τῶν Νεκρικῶν *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, abeoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Vales.* p. 593. καὶ παιδίᾳ πολλῇ μὲ Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ Ἑλληνικῇ ἤσκηδο. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τὴν τε Δέξιλεω ἀλλοῖ· ἄλλων ποιούμενον, ἥδιστ' ἂν πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. *T.H.*

91. Τοῦ ἀδελφοῦ] Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J.C.*

Τοῦ ἀδελφοῦ] Non *fratri*, sed *sororis viro*: Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore

τὴν † Ἠριδανὸν [a] ἄπαντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ † πεδίον Ἰταλίαν ἐχειροσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς πρωτευούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥς τε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἄπυλα] Priores Edd. ἄπυλας excepta *W*. In margine *AlW*. τοὺς π. † Ἠ. ἄπυλας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καλαστρίχιον ἄπυλα, χώραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καλαστρίχιον τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας· longe aliud est καλαστρίχιον, καλάδρομον πουσὶ τινά. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. νῦν γὰρ ἐν ἔτει Ἰταλίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μετὰ Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερέβαλον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν ἑδενὸς πω διῤῥοῦντος, ἐμβαλὼν τέθριππον ἐνίκησα μάχη &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τέτρακοσίας, neutiquam adspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. *T.H.*

95. Ἄπυλα] Omnes libri habent, excepto *Wechelianо* & *Hemsterh.* ἄπυλας· horum uterque ἄπυλα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ † Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano*. *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνους] Variae de horum annulorum mensura sententiae, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *expleſſe tres modios ſuper dimidium*. Sed famam veriorem putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oroſ.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Pruſ. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J.B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos anulorum Carthaginem eſſe miſſos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equeſtrem taxatam menſura*. Cum *Plinio* plerique *anulorum trimodia* memorant: Parum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes ſuas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto *ac caedes ſuas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio absumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τῶν ἱππέων ἐς τὸν τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲ μὴ γράψαι τοῖς οἴκοι Καρχηδονίοις, ἀφ' ἑνὸς δακτυλίου ἑνδεξάσθαι τῶν νεκρῶν λύσαι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἐκέλευσε. *Dion* autem *Chryſoſt.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπεμφε δὲ (Annibal) † χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἐδείξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἑκάστου εἶχον ὀλίγου πολλαπλάσιον σωρὸν αὐτοῦ περιφερόμενον. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκῦλον esse pro σκύλον scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίτας excidisse κάλπον, cui commode jungatur ἀνάπλεων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr. Fabric.* ad *Oroſ.* IV. c. 16. *Freinshem.* ad *Flor. M. Hoſt.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς μο-

pugnacissimis congressus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunæ impetu : at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum & Arbelis superior fuit, pertæsus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καλαγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι ἐνδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν ἐκδεξάμενος ηὔξησε, καὶ ἐκ πολλοῦ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ γὰρ ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ἄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἐποθᾶς τὴν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεθεδήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ὃν

[b] Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expressérunt eam figuram, quae *is* designat.

12. Πατρώαν ἀρχὴν ἐκδεξάμενος] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Αἶσυ, μίου λαβὼν, ἃ παλιφρύσω, φρύσω. *V.*

* Ἀλμίλκαν τὸν ἐκ Βάρκα πατρὸς τὴν ἐκδοσκόμην τῆ πολέ-

Ego in *V.* nisi me fefellerunt oculi, quum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίναρον καὶ παῖλα φρς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρὸς, dudum ante conjectura fueram adsecutus; *Corn. Nepos : Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius :* Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ὑπεκλάμενον. *Zonar.* T. II. p. 70. Ἀντίοχος παῖς τὸ Ἀμίλκα τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum *Fr. Ondendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ παῖλα φρς. Leg. Ἀμίλκα τὸν καὶ Βάρκα πατρὸς. *J. C.*

Αλμικα· σν καὶ Καρκα πρς. C. *M. du S.*

μιδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων. *T. H.*

7. Ἀντιξεταζόμενος] Nolui hic sine Mss. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιλεξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est : duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert ; quod haud paulo vehementius est, quam si Ducum merita aut artes examini subjicias judicis rationes pensitantis : sic enim res ipsa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae insimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντιξεταζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus usu gaudens Δ. N. XXIX. §. 1. περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιλεξάμενος, ut περὶ τῶν πατρίων ἡμῖν ἀντιτάξεσθαι apud *Demosth.* p. 38. E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi* ; quare de judiciis etiam usurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ῥωμαλέοις συνιξετάζεσθαι νεανίαις, *cum robustis juvenibus contendere & manum conferre.* Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι· συγκρίνωμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur* : I Maccab. X, 71. *T. H.*

8. Μήδους δ' Ἀρμενίους] Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant ; non Armenii ; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ἄλιθρον] Cave vertas *miserum Darium* : ἄλιθρος est *exitio dignus.* Hoc autem convicio proscindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus esset ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρίων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis institutis desciscens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεθεδήτησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς νε. ὡς, legendumque sit, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεθεδήτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu usus multum ampliavit. Quod postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, sesequo assuefecit mori vivendi apud Medos recepto*, adsumsit Medorum mores ; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τὸ κατά. At vereor ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς φίλας, καὶ συνελάμβανεν ὅπι θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ὅπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μεμεπέμπτο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ὑπιπλευσάντων τὴν Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ ὅτος, ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura

26. Βάρβαρος ὢν . . . καὶ ὅτε Ὁμήρου. . .] Ἐφρόνει δὲ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ * λὰ σώματος ἀεὶ προφέρειν τὸν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

* Ἀπὸ σώμ. προφ.] Ἀεὶ & Ὁμήρου adjecta sunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. *T.H.*

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *F.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Mihi dubitatum, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, *id est*, *suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante δίαιταν.* Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τὴν πατρίων ἐκδιαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* ἔκστασιν τῶν πατρώων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum expositi *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρώων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῶα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris.* Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem.* *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari; quomodo phrasin συναμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τὰς φίλους non tantum ad ἐμπιαφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed quî illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ὡς πολλῶν ποιήσασθαι τὰ ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios:* ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἰμαστίγωσιν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium.* *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπιπλεύσαντων τὴν Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλεύσαντων ἐπὶ τὴν Λιβύης si teneas ἐπιπλεύσαντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῆς Μιτυληναίων ἀγροῖς· mox iterum: ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς· sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) ἡ λῃστήρια πολύανδρα φαντῆς, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. ἡ τὴν ἐπὶ Χίον ἐκ τὴν Ἔφεσον ἐπέπλευν, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus at-

ra bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

30 μερ. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτοσί, διότι διαδήματι ἢ κεφαλὴν διεδέδεται, Μακεδόσι μὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ἐμὲ μὲν οὖν τοῦτ' ἀμείνονα δόξειεν ἂν γενναίῳ καὶ στρατηγικῷ 35 γικῷ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένου. MIN. ὁ μὲ εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, εὖ γ' ὡς λίθων εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς;

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam 40 ΑΛ. Ἐχρῆν μὲ, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-

atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis æquo jure fuiſſe contentum, patriſaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς Λιστρίβας ὡ κοσῷ ποιεῖσθαι ἐπὶ τῷ ὁμοίως (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τοῦ ἀεὶ ὄντι τὸ ἐ μὴ quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T.H.*

26. Βάρβαρ. ἂν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ἐ μόνον, inquit p. 90. B. ἐχ Ἕλλην. ὅτι ἀδὲ προσήκοντες ἀδὲν τοῖς Ἕλλησιν ἀλλ' ἀδὲ βαρβάροις ὁτιοῦν, ὅσον καλὸν ἐστίν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μάγιστα ἐφρόνει, ὅτι ἐπίστατο μὲ τὸ ἔπεσιν ποίημα ἄλλο τῶν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ ἐ τὴ Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τὴ πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον ἐ νομίζων ἐ ἀνομάζων Ἰλιάδα μὲ Ἀριστοτέλους διαθέσατο, ἢ ὅτι τῇ πάρεστι καλεῖσθαι ἰσχὺν δὲ ἀεὶ μᾶ τῇ ἐγχειριδίου χειρὶν ὑπὸ τὸ προσωπεῖλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath* in Proœm. p. 1. *T.H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. *F.* & *J.* habent ἐραψῴδουν *A1. H1. V2.* ἐραψῴδουν. *B2. P.* melius ἱππαψῴδουν portentum dedit. *A.* ἱππαψωδῶν. *T.H.*

29. Μόνῃ τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt. Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J.C.*

32. Μανδύαν] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus*: quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Ἐπιπόδαι πάλαι καλῶς ἐρρῶσθαι δοκοῦν, ὡς ἂν σοφὸν βούλημα τὰς πολλὰς χεῖρας ἔπαυε, τότε δ' αὐτῶν τῇ ἴσχυι ἐλαθὲν τὸν πίστιν ὡς ἐπ' ἄνδρασι ἐ μίαν γνώμην τὰ μᾶ αὐτίστατα πλῆθη ἐ πραγματικὰ παθεῖν. *J.C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumeni Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τ καὶ αὐτὸν δυναστείαν ἐφάμιλλον ἐκτῆσατο τὸν ἰδίαν ἀρχὴν, ἢ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χράμενον, ἢ διὰ ἀπιστίας, ἀλλὰ διὰ τ ἀγχίνοιαν ἐ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τ αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T.H.*

38. Αὐτῦ] Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μὲ] *Nihil erat reſpondendum.* *J.B.*

ἄνδρα ὄντα θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος ἐμὲ ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἐκεῖνος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ὅπλα τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν ταραγμένην κατέσχον, καὶ τὰς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καὶ ἀφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθείς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν μόνην ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπενόησα τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ὅπου τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ὑπὸ τοῖν ἀεὶ χειμάρρους ἦλθον ὅπου Ἰσσοῦ, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὰ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ὅπου μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀφορμέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἀφ-

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

[a] Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *F.*

50. Ἀγαπᾶν ἄρχειν] *Κατέχειν ἀρχὴν ἀμείβ. V.*

*Κατέχειν ἀρχὴν ἄλλου] F. κατέχειν ἀμείβου. In Exc. G. sic legitur, κατέχειν ἀρχίοβου. ita & C. nisi quod ἀμείβου. M. du S.

Ex V. refecerat *M. du Soul* κατέχειν ἀμείβου. Ego certissimam ejus conjecturam praetuli: ἀγαπᾶν expoluit per ἀμείβου, ἄρχειν per κατέχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, *communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ἀπὸ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς Θήβαις ἐγγὺς ἑτοῖμοι ὄντες τῆς Ἑλλάδι αὐξανομένου λῃστοῦ τὴν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem βασιλέα Graeci Scriptores agnoscunt; *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δεῖ ὁ Λιβύων βασιλεὺς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bojus* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νέος ὤν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* Pp. 487. F. *M. du S.*

47. Καὶ ἀφοβήσας] Legendum est aut ἡ καὶ ἀφ. aut πρῶτα φοβήσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est ἡ post χειροτονηθείς. *M. du S.*

Καὶ ἀφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione· malim καὶ ἀφοβώσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καθελὼν πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφεστηκόσι τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Athenienfis ἐπὶ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περιφοβῶς καθειστήκει. *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδυσώπησεν αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτοηθέντας ἀτρεμῆσαι· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. D. Ἦν δ' ἂν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βέλτιον ὁ καθελὼν πόλιν. Mox pro ἐκπώσας praetulerim equidem ἐξώσας, quod accommodatius

tis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaïm magna devici equeſtri pugna: amicis beneſeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

πεζαμένους τὲς πολλὲς αὐτῶν ἀφανίσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἐπράτλον αὐτὸς προκινδυ-
54 νεύων, ἢ τιμώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἄρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, ἢ τὲς
60 ἐλέφαντας αὐτῶν [b] εἷλον, ἢ Πῶρον ἐχειρωσάμην· ἢ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτες ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τὲς φίλους εὖ ἐποίησα, ἢ τὲς ἐχθρὲς ἠμυνάμην. εἰ δὲ ἢ θεὸς ἐδόκουν
65 τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, [c] τῆς μέγεθος τῆς πραγμάτων ἢ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

Τὸ δ' ὧν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, ὗτος δὲ ὁ φυγὴ [d] ὢν παρὰ Παρουσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, ἢ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐᾶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, ἢ ἀπιστίᾳ, ἢ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς ἐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐπιλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει

b Εἷλον] Εἶχον Schol. c Παρὰ] Πρὸς L. d Ὤν] Deſunt in B2. P.

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. T. H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J. B.

62. Διαπεπαμένους] Commodius utique συμπεπαμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam διαπέπαμαι compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Procem. p. 5. Τὰ οὐ τῷ ἀκαιρῶς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασιώμενα ἢ μετακαλλωτα διαπήξαι ἢ σφίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ ἑστάμενον ἢ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ πεδίας δὴ πεπεμένους, ut *Herodot.* V, 82. πάσι τι πεπεσμένοι. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀνακλᾶσι ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὲ ὑφῆνεν. T. H.

74. Τοῖς ἀνδρώσιν] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439. 2. M. du S.

78. Ἐκ φυγῆς ὤν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀτίμους ἀπέδωκε μόνον πολλὰ φιλανθρωπησάμενος πρὸς τὸν δῆμον. Illud ipſum ἀτίμους in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀνίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα ἢ πανουργίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανίαν &c. mox tamen idem: ἵνα δὴ δικαίως ἄν τις τὸν μὲ Φοίνικα ἐμέμψατο τὴν ὠμότητα. T. H.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. ἐδέν] *Legitima acie & aperto Marte nihil fecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut clarituduis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege*: ſin minus, praemium non referebant. J. G.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T. H.

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίραις συνὼν, καὶ τὸν πολέμου καιρὸν ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὅτι μὴ ἔως μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε· ἱκανὰ γὰρ καὶ ταῦτα πρὸς πολλῶν.

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, τῶν δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐθέλουσαν νικήσας

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis prœliis. MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίραις] Ἑτέραις solemni labe *J. Vz. H. S. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καθαναλίσκων. *V.*

85. Ἑτέραις συνὼν] Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, *ἑταίραις συνὼν, cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑτέραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτέραις peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit:* taceut plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus, deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; eamque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est disertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo*: & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Insinuerat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἑταίρας συνόντα. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπὶ τῇ πόλει (obsidione liberandae Capuae) ἀκέτυχεν, ἐς Λάβρωνος διαλῦσαν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τροφῆς ἦν οἱ συνόντων, ἡμιμόλιον τε οἶκον ἄγρι θ' ἁπλοῦ. Hoc paulo quidem serius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τῆ πολίμου καιροὺς καθηδυπαθοῦν, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐπεὶ δὲ μετὰ

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capessere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Annibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, ἢ φυγῆ καλαναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἂν οὖν ἀναίσχυντος ὅστις, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ ἐδὲ [b] Σκιπίων ἐγὼ, ὁ νικήσας [c] αὐτὸν, παραβάλλεται ἀξιῶς; MIN. μὴ Δί' εὐγνώμονα φῇς, ὦ Σκιπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, εἰδὲ ὅτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

D I O G.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Δ Ι Ο Γ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; ἢ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] ἡμεῖς ἅπαντες;

A A.

[b] Σκιπίων] Hoc solo loco Σκιπίων *J. Vz.* [c] Αὐτὸν] Ἑαυτὸν P. vitiose. [d] Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deest.

μαλίου χαλὸν ἄγοντος λαστριβαῖς ἐ παιδαῖς χαμάρμου ἀναλίσκειν ἐ καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τ χρόνου eamque potestatem pluribus verbis confert adfixa praepositio κατά. Κατακορεύειν, καταλυθύειν τῇ πατρὸς τὴν ὀσίαν, καταπιπαιδραγωγεῖσθαι τ δίκαιον, καθικετροφεῖν, καταδυροδοκεῖν, καταριζᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide *Hesych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπολεῖν, καταφροντίζειν *Aristophani* Nub. v. 855. ad quem legendus est *Schol.* Nonnihil hinc dissidet *Synesii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἐνόμιζε τ βασιλίσσης ἐκπεπτωκέναι τ ἄνδρα, ἐκείνους ἂν οἰομένη δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζοσιν ἐκθύσεσι, ἢ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam scriptoris sui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidisse, quod se potiretur, in majore rerum argumento se liberius existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis:* quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex scriptore nescio quo profert: τ δ' ἐξουσίας χαιρὶν καθηδυπαθοῦντα ἐκανῶς notatque genitivum etiam adnecti; cujus structurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τῷ βίῳ; extat sane in *Basilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ἐν μὲ ἕξις χρόνου, καθηδυπαθῶν τῷ βίῳ ἐ τῇ τροφῇ ἀφθόνῳ· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Basilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praestet τ βίον nam alteram illam lectionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae:* quod ab eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, se μικρὰ τὰ ἐνταῦθα δέξασθαι ἐπὶ τῷ ἂν μᾶλλον ἐμπῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *quinam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit:* ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἧν μὴ] Sic omnes libri nostri pro ἤ. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελὸς & Σικελιώτης, sic etiam Ἰταλὸς atque Ἰταλιώτης discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὗτος] Commodius, mea quidem sententia, legeretur ὕστος. sed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· εἰκότως δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἐκεῖνος ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σὲ εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· εἰ γὰρ ἐτεθήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· τὴν δὲ ὄρνιν, ὅτι ἐδέδεν ὑγιὲς οὔτε τὴν μητέρα, οὔτε οἱ περὶ Ἄμμωνίων προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans suum esse filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλίπτειν O. b Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. c Πατέρα σὸν] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὅμοια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅπου, autem, ποῦ & ὅς frequenter similem usum habere notum est: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, ὅπου ἔνδοξα διατρίβομάσους. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενῶν, teste *Aeliano* de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter AEgyptios homo nugacissimus, traditum a *Suetone.* c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui voluntantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat argute: Οὐ παύσεταί με Ἀλέξανδρον Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipsi sit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar. Livius* quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. *vanitasque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis inmanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus persaepe visam prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλίπτειν pro βλέπειν, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem,* eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίειν, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπειν & κλίπτειν· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτῷ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡρακλέα, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ Διός· sic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπλασμένον ὑπὸ τοῦ Σεμέλης. T. H.

19. Ἐξηπατῆσθαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξηπατῶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur,*

ter, ad res gerendas fuit: multi enim meo fuccumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te susceptο jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· ἀπολλοὶ [d] γὰρ ὑπέστησαν θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι [e] τοσαύτῃ ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διαθέσθαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸ δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παραλαβοῦσα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἱρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσετίθεντες, [f] καὶ νεὼς οἰκοδομοῦντες, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

[d] Γὰρ] Δ' ὑπὲρ. O. [e] Τί] Τινι O. quod placet. [f] Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι] Οἰκοδομοῦντες σοι νεώς. O.

tur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde se ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. *J. J.*

Ἐξηπατῆσθαι] Sic Mss. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariss. *Jensio* displicuit. *M. du S.*

24. Οἱ τὴν Ἀμμωνίων προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* *Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἐκ Ἀμμωνίου λεγόμενοι στρατεύσαι, quos Cambyses cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lysandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἄμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δόντα. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipso templo dici admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &c, non secus ac Delphi, cerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodoro* ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἅτε τὸν θεὸν ὑπακριβούμενοι τὸν προφήτην, τὸν γὰρ Διόνυσον σαφῶς δηλοῦντι, καλοῦσιν δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo quam ut vulgatur) φάναι, τὰδε λέγειν Ἄμμωνα· atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud *Herodot.* II, 32. δυνάστας & τυράννους appellat *Diodorus.* *T. H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Felix* Oct. *J. B.*

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo post ἔφθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκῆψας, τί an τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus ἐπισκήψει τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. *Chrysipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι αὐτούς· utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiss. *Freinshemio* non est omissus ad *Curt.* X, 5, 4. *T. H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt,* &c. *J. J.*

Ibid. Ἡ ἀνεμνήσθην] Vid. *Jensium.* *M. du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεοὺς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. *M. du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες] Vide *Kulmium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo pisephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienfibus, in quamcumque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοί τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεωροὶ δῆθεν εἰς τιμὴν θεῷ ἀφιγμένοι, teste *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen. L.* VI, 63. *T. H.*

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῃ ταύτῃ ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν πόλε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν νῦν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὸν λίμνην, καὶ [d] εἰς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urguent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀνουβιν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. εἰδὲ ποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. d Εἰς τὸ εἴσω] Ita recte O. P. F. V2. Margo A1W. Reliquae Edd. εἰς τὸ εἴσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. V.

42. Τρίτῃ] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud AElian. V. H. XII, 64. M. du S.

43. Πτολεμαῖος] Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20. & doctos Comment. ad AElian. V. H. XII, 64. T. H.

45. Εἰς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18. & Dion Cass. LI. p. 454. citante H. Prideaux Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. M. du S.

49. Ἄνουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Pp. c. 16. Correpta est prima; Latrator Anubis. J. J.

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἄνυβιν. Vid. B. Pp. c. 16. M. du S.

Ἄνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3. & apud Sponium. Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: Lucan. X, 272. Summus Alexander regum, quos Memphis adorat. Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὥθησε δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς Ἑρμάων Πέρσαισι βασεὺς θεὸς αἰολομήτας· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρης posuit H. Stephan. Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. T. H.

52. Εἰς τὸ εἴσω τοῦ στομίου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis εἰς τὸ εἴσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπου· at non dubito, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ εἴσω τοῦ στομίου, ut Dial. sequ. καθάλλοντες εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extrivisse literam ν. J. J.

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. J. & St. Mss. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. M. du S.

53. Ἀμελὴς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. M. du S.

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

γία, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν ἢ τὸ [c] ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἀλαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἃ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ ὑπὸ τὴν τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιρρητότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὴ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, ἢ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς ἢ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, ἢ τὸ πλοῦτον. ἢ γὰρ αὖ ἢ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ἢ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τὴν σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὑπὲρ μέ-

[c] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumserunt. [f] Βέβαια] F. solemni errore βαίβαια. [g] Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Greci sermonis scriptorisque nostri usum. [h] Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ἓ τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ ὑπὸ τὴν τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἃ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ ὑπὸ τὴν τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? οὐδὲ, vel ἀλλὰ ταῦτά σε τὰ ὑπὸ τὴν τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιτριττότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῶ ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιρρητότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire?* Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δύνασαι ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τὴν δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἐν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τῷ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ εἰς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ἓ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καὶηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἑλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε ἁπαξ καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ἄγε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumeraſti paulo ante.

6. DIOG. At ſcin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris ſuggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non naſcitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & ſæpius; ſic enim deſines propter Ariſtotelis bonorum amiſſionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Calliſthenem aliosque multos in te irruentes, ut diſcerpant, atque ulciſcantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe ſæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ALEXANDRI ET PHILIPPI.

ΦΙΛ.

Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι.

PHIL.

1. NUnc ſane, Alexander, inficias haud iveris te filium eſſe meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὁρμῶντας] *F.* ἰόντας quod, niſi typothetarum errori ſit adſcribendum, *Francini* παραδιόρθωσις eſt. c A. K. Φ.] Verſo ordine O. Φ. Κ A.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μιτραῖν ἀναχούμενον τῷ δόρατι διέπειρε. * Καλλισθένη δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαν συγκαθιχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. *V.*

* Καλλισθένη] C. interponunt hic Κλειτοσθένη, mendoſe; nam ibidem & Καλλισθένη comparet. *M. du S.*

82. Οἶδα ὃ δράσεις] Ἀτλικώτερον eſt dicere, οἶδ' ὃ δρᾶσον, ut apud *Ariſtoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* *L.K.*

89. Ὁρμῶντας] Ed. *F.* ἰόντας. Sed praeſtat vulgata, quam firmat etiam Ox. *M. du S.*

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum poſuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Oleurius* ob ignoratum vulgatiſſimae ſtructurae modum merito caſtigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. *T H.*

98. Ὡς χρήσιμον] Exiſtimet aliquis vel ὡς ſupervacuum eſſe, vel οἰόμενον εἶναι, vel denique ſcribi non abſurde poſſe ὡς χρησιμώτατον. Verum ſciendum eſt eum ſaepe locum tenere particulam ὡς, quem ſine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῶν τετελευτηκότων πιθόυσι γυόσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δι' οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους· alibi plura dicentur. In opinione divinae ſtirpis excitanda & fovenda plures aſtum Alexandri agnoſcunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὑτοῦ ἀνέφερεν, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ὁ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σεμνοῦ ὄντος. *T. H.*

8. Γέρρα οἰσύϊνα] *Crates viminea:* quid gerrae, docet *Joſeph.* 3. Excid. erant veluti ſcuta quadrangula, ἰτέα, de quib. alibi: ἰταμὰς vocat *Heſych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hiſt. Conſcr. c. XXIII. *F.B.*

Γέρρα οἰσύϊνα] Has ipſas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod veriſimile videtur, ſolum eo referendum eſt illud interpretamentum, σκεπαστήρια τοῦτα πολεμικὰ, εἰ κυκλοτερῆ δὴ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσύϊναι ἀσπίδες ex *Thucydid.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, ſiquidem Ammonis eſſes. ALEX. Nec ipſe ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium eſſe: ſed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: ſed barbari ſtupore perculſi me formidabant, nullusque amplius reſiſtebat, arbitrati cum Deo ſe pugnare.

2. PHIL. At quos tu deviciſti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis ſemper manum conſeruiſti, qui arcus, peltas minutas, ſcuta denique viminea præ ſe projiciunt? Græcos ſuperare labor erat, Bœotos, Phocenſes, & Athenienſes: tum Arcades gravis armaturæ, Theſſalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinenſium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas ſubjicere, hoc præclarum: Medos autem, Perſas & Chaldæos

ναι· ἢ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνος γε ὤν. ΑΛ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῆς προφητικῆς; ΑΛ. οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καταπλάγησάν με, καὶ οὐδείς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾴδιον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳ δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiaſt.* πελτίδια. *Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπίδιον μικρὸν πελτάριον λεγόμενον. *e* Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικὴν. Alterum amat *Noſter*: Θεσσαλάς τινας φύσις Δ. E. I. *f* Παίονας] Sic pleraeque vetuſtae: perperam *H. P.* Παίωνας.

7. Σωληνόχθης] Σωληνιτράφης. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτίδια] Μικρὰ ἀσπίδια. *V.* τετράγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καθαχρηστικῶς δὲ & ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε & ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον εἰλέγετο. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.*
Οἰσύϊνα] Εἰδος ἰτέας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiaſtae noſtri de γέρρα adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque ſcriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem ſcuto Perſico luculenter agit *Barn. Briſſon.* de Regn. Perſ. III. p. 290. 291. *T. H.*
Ibid. Οἰσύϊνα] Vid. Not. ad Ἁλιεῖτρ. c. 21. *M. du S.*
10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita diſtinxerant in prioribus Edd. quaſi praecedentibus adhaererent: ſeparavi, ut ad verbum χειρώσασθαι eſſe referenda liquidius conſtaret. In his vertendis mirum eſt aberrare potuiſſe Interpretes: ſuas res adverſus fortes viros ac bellicoſos geſtas commemorat Philippus, ut inſtituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoſte reportatas deprimat. Viciſſim Alexander paulo poſt patrem perſtringit, ſe procul abfuiſſe teſtatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos ſuperarit: ea ſpectant iſta amarulenta: ὕμως δὲ λῃστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίας οὐσὰς τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum eſt, quod inprimis a *Demoſthene* ipſi non fuerit objectum. *T. H.*
11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mſ. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκόθης & ſimilia: ſed *Lucianum* haec obſoleta non amare id quoque ſcio. *J. G. G.*
Θετταλικὴν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noſter Θετταλὴν de equa, Ζεύξ. c. 6. τὴν Θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, εἶναι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμῆτες ἔτι & ἄθατοι. In Amor. c. 45. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μίλωσιν αὐτῷ. Forſan, cum de equitatu ſermo eſt, aliter ſolebant efferre: certe Z. τρ. c. 21. ἵππων Θρηικίων. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μὲν Κλεάρχῳ ἀπελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ [a] διαχίσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνδρὶ τὰς νίκας, ἐκράτησα αὐτῶν· οὐδ' ὀπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποχόμενον ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῆς νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς ἐμοὶ ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μέλαξυ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὡς φασι, μεμένηκας, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque pejeravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi isthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

[a] Διαχίσας] G. P. & *Scholiast.* ἀφανίσας utrumque æque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ ἀφανίσας] Οὐ * ἀφανίσας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων πάσαις ἐπέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν. *V.*

* Διαχίσας] C. διαστίσας· λέγει γὰρ ὅτι Φ. Lege διαχίσας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

35. Κάνδυν] Ἰμάτιον. *V.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαχίσας & διασχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ ἀφανίσας] Idem codex pro οὐ ἀφανίσας, αὐτοὺς, scribit, οὐ ἀφανίσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ ἀφανίσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* ἀφανίσας pro ἀφανίσας, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu διχάσαι est frequentissimum pro ἀφανίζειν, χωρίζειν, ἀφανίζειν· quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δοράτιον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι μοι πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Græcam obscurant & malunt circumire, quam meram & nudam verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur; Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles;*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους ᾖ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμῆ τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, ὁπόσοι συγκαθαπλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερηγάπων. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerarereris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc uti-

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιμώρασθαί ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ πού τι τρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἷμα βέοντα, αἰμάσσοντα ὀδύνῃ τῷ τραύματι, ταῦτα

b Τοιούτους] P. τοσούτους. *c* Εἶναι αἶμαι] O. αἶμαι εἶναι. *d* Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτο recte. *e* Βλέποιεν] Sic O. *V2. S. A.* vitiose in ceteris βλέπειεν.

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. *V.*

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinsbem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Nearchum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? *T.H.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἐν Θ. *V.*

‡ Ὀξυθράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T.H.*

les; nullus tamen fortuna Candauli comparandus. Et sic alii. *J.G.*

34. Μακεδονικὴν χλαμύδα] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27. θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Καίδω] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν· lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J.B.*

36. Τιάραν ὀρθήν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἐλευθέρων] Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. *M. du S.*

40. Λύσανδρον] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ παῖδες ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ. Ἀλ. T. ᾱ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T.H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μόνος τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinsbem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T.H.*

τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· ἢ ὁ Ἄμμων γόης ἢ ψευδόμαντις ἐλεγχέλο, ἢ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τ̓ ἢ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τ̓ ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲ γὰ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τ̓ προσποίησιν ἐκείνου ὑπερλομένους, ὁρῶντας τ̓ νεκρὸν ἢ Διὸς ἐκτάδιν κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κ̓ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε κὴ [a] τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀφ̓ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τ̓ δόξης ἀφῃρεῖτο τ̓ καλοῦ θυμένων· πᾶν γὰς ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Διὸς γίνεσθαι δοκεῖν.

que ridendi materies erat futura ſpectantibus, & Ammon impoſtor, falſusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non riſiſſet, ſi videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu cenſes multos eſſe, qui ſimulationem divinitatis iſtam acerbioribus jocis proſcindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putreſcens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quaſi eam ob cauſam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie geſtarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ κ̓ Διονύσῳ ἐναμιλλον τιθέασί με. καίτοι τ̓ [b] Ἄορνον ἐκείνην, οὐθ' ἑτέρᾳ ἐκείνων λαβόντ@, ἐγὼ μόν@ ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμων@ λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ κ̓ Διονύσῳ ἀνταγάλλεις σεαυτὸν; κ̓ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τ̓ τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, κ̓ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὤν.

6. ALEX. Non iſta de me ſentiunt homines, ſed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inacceſſam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego ſolus ſubegi. PHIL. Viden' iſta te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipſum: nonne te pudet, Alexander, nec faſtum dediſces, teque ipſe cognoſces, & jam intelliges te mortuum eſſe?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὃ] O. τοῦτο ὃ χρήσιμον ἔφης· unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄορμον.

57. Ἄμμων] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίβυσι πρὸς τοῦτον Ἀλεξανδρ@ χρησμὸν ἀνεῤῥήθ@ ἦλθε, κ̓ ἔκυσε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσηπότα. V.

* Λίβυσι] Debuerat Λιβύσι· ſed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae ſunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox ſequitur χρησμὸν ἀνεῤῥήθ@ ἦλθε. T. H.

63. Ἐπικερτομοῦντες] Jam irriſa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praeſentique ſtirpis ementiendae ſuperbia: *Arrianus* eodem hoc uſus verbo VII. c. 8. Macedones οὔκουν σιγῇ ἔχοντες ἐκερτόησαν, ἀλλὰ πάντας ἀπαλλάττειν τ̓ στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μὴ τῷ πατρὶ στρατεύεσθαι· τ̓ Ἄμμωνα δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. T. H.

69. Πᾶν γὰ ἐδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκεῖν, quae ſic ſunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res geſtas, quia venditabas te Deum eſſe, ſeu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia poteſt, & longe viribus omnium hominum eſt potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adſcribendum, ſed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etſi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere viſus es.* Vides quam male. J. G. G.

Πᾶν γὰ ἐδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito caſtigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, poſitis *Luciani* verbis monet: *Senſum non ceperunt interpretes; eſt autem hic:* quicquid enim egiſti, id omne, ſiquidem ut a Deo geſtum aeſtimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem poſitum cenſebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victus eſſe nationes, expugnatas urbes, everſa imperia ſi narres, quilibet profecto cenſebit, eum hominem inter ceteros excelluiſſe: at ſi Deo, vel etiam angelo tribuas, neme certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

A N T.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſide-

A N T.

Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννὴς καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλων ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος· ἠκροώμην γάρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν θητεύειν τῷ τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἦν ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν δὲ Πηλέως υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν ἀχιλεῖ ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

pere id mirabitur, cum omnes ſciant, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T.H.*

73. Ἄορνον] Ἄορνιν Mſ. non ἄορτον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten*. *J.G.G.*

Ἄορνον] Ἄορνιν etiam P. & L. habent; ſed aliter caeteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὸν Ἄορνον] *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διάλ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T.H.*

79. Σωῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita συνήσῃ, ut γνώσῃ, ἀπομαθήσῃ. *T.H.*

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παρήνεα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. *J.B.*

84. Ἐπάρουρος ὤν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. A, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κτηνοῦχον ἐπιμίσθιον ſive τὸν γῆν ἐργαζόμενον· quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρος εἶναι, id eſt, φύλαξ, ὡς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δειλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δεῖλον: *T.H.*

2. Ἐκα-

λεύειν, ἐκὼν προείλε τ μ᾽ τ ἀγαθὴν δόξης θάνατον.

re, ultro prætuliſti conjunctam cum pulcra laude mortem.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μ᾽ ἄπειρ ἔτι τ ὀνταῦθα ὢν, κ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων κ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μ᾽ ἀνωφελὴς, εἰ κ [a] ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι· μ᾽ νεκρῶν δὲ ὁμοίμια· κ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, κ κατ᾽ οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· κ οὔτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, κ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ κ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, κ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

2. ACH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, κ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

[a] Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὑπερμάλιστα F. quomodo ſolent ejusmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ κ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὑπερμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μ᾽ ἀνωφελὴς· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προεδρίας cujusdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Ruſin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra, Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τι, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τι, ὁρᾷς τ ἰταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἰσμὲν οἴδε; μ᾽ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσεὺς ἀφίξεται πάντως. φήσι δὲ Θεσμυθίαν & ἡ κοινωνία τῶν πράγματ. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τι ὁρᾷς, τ ἰταίρων ὅσοι περί σε ἰσμὲν ἴδε. μ᾽ μικρὸν δὲ κ Ὀδυσεὺς ἀφίξεται. πάντως φήσι δὲ Θεσμυθίαν κ ἡ κοινωνία τῶν πράγματ. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ κ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ κ γίλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δέδοκται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari jussa : atque etiam vides, sodalium quot circa te simus ; Ulysses autem jam-jam aderit omnino : adfert quippe solatium societas rei malæ, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

ροις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τὶ ἑταίρων ὅσοι σὲ ἐσμὲν οἵδε· μὴ μικρὸν δὲ κ) Ὀδυσσεὺς ἀφίξε) πάντως. Φέρει δὲ πᾶσι μυθίαν κ) ἡ κοινωνία τ πράγματος, κ) τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τ Ἡρακλέα, κ) τ Μελέαγρον, κ) ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ εἰκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

4. ACH. Qualis sodalem decet est hæc admonitio : me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor, & vestrum unumquemque : quod si minus fatemini, tanto pejores estis, qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles : nullum enim esse proloquendi fructum videmus : silere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παράκλησις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς παρὰ τ βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ κ) ὑμᾶς ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤ. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, κ) Φέρειν, κ) ἀνέχεσθ[b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ κ) γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

querelis risum concitare. *J.G.G.*

22. Δίξαιντο] *Qui non velint, non cupiant:* quasi dicas, *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. κ) γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντὸς. . . . τ ἀμείνονα γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac significatione usurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀκλήροις κ) ἀβίοις] *Philostr.* de V. A. T. II. c. 6. ἀβιοί τι ἐ ἱππόται τ ἀγέλης ταύτης· verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti:* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους ἐ ἀπείρους, κ) ἀσπόρους μικροῦ ἐ ἀνεπιμόνους, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Hesych.* quod egregie *Polluci* restituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἔξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δίδονται legendum sit διδοκ) minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia discordia interpretum, *Ottomaro Luscinio* vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis ; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit Pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes*, vel, *quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis. J.G.*

31. Σιωπᾷν γὰρ] Sententia postulat, σιωπᾷν γοῦν, κ) φέρειν· particulas istas γοῦν & γὰρ jam supra vidimus inter se permutari. *T.H.*

32. Δίδονται] G. & St. *M. du S.*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. DIOGENIS ET HERCULIS.

Δ Ι Ο Γ. D I O G.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; ἔμοιγε351. ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρός ἐστι; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. ἦ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ὑρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον δὲ θεοῦ; ἢ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέρους τινὰ θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ἡ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

NOn Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Heben: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

2. DIOG.

[a] λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντᾶ.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: ἀλλοκότως δὴ, inquit *Euſtathius* p. 1702. ἦ τὰ τοιοῦτον τόκοι οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuscepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, ἢ καταπαίζει οὐφῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi Poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quatuor has partes tot loca ſuſcipiant.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quodammodo ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς λέγε τελεστικὴς καθηγεμόνος ἐπὶ τὰ ἀκρότατα καθαρῶν μυήσεων τελείας τυγχάνει τὰς εἰς θεοὺς ἀποκαλάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πραξικοπῶν χὰν ἀριστεύῃ ἐφίετο τῇ μιᾷ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ διωκόμενος ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lucia-*

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere se res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipsus esses: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Herculeς, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄνταυδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· ἢ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς δὲ ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξαλο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώμειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐσῖ· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax: quod si non desliteris cavillari me, jam senties, qualis Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segrega-

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵῳ θεῷ εἴδωλόν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦσθα τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀφῃρεθέν-

b Παρὰ] *A*1. *H*1. περὶ vitiose. c ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δή. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium sumus secuti. d Τόξον] G. O. ξύλον. e Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. f Παρὰ] Sic O. *F. f. V*2. H. St. Ceterae περί.

cianum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T. H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ὦναξ Ἡράκλεες. Sic in Piscat. *J. B.*

43. Καὶ ἔχει καλλιφώνου Ἥβης] Ex *Homero* hymno Herculis. *J. B.*

Ἔχει] Ἔχειν, sicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illustrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum esse, rectene ceperit interpres. Hesych.* Ἔχειν, ἐγγυᾶσθαι quod ad *Homerum* pertinet Od. A, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis Heben Sensit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Broukhusium.* *T. H.*

49. Ἀθλανδρον] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ἀντοβολιμαῖον· dico alibi. *J. B.*

Ἀθλανδρον] Existimabant nimirum Veteres, interdum posse cujuspiam vitam redimi, si quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus consulendi *Is. Casaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmasius* ad Adrianum *Spartiani.* *J. C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐσῖ] *Thom. Mag.* in Μή· εὕρηται δὲ παρὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥσπερ ἐν ὁρκωμοσίᾳ τοιούτου ὑπερσυνθέσεως· οὐ γὰρ Μεμφικῶς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐσῖ. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, quum *Moschopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἐλλ. regulam condiderit, ἴστέον δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποστιγμῇ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐσῖ, καὶ σὺ μὴ εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T. H.*

62. Τὸ μὲν τόξον] Mf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ἀγαυόν.
Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J. G. G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id est, extra thecam est; promptum est. *F. G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. A, 606. quo haud dubie respicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *W.* recte: in reliquis mendose περί. *M. du S.*

Ἑντες, ὁ μὲν ἐς Θεὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; ΗΡΑ. ἐχρῆν μὲν μηδ' ὑποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα [a] ὑπίτηδες ἐρεχελεῦντα· ὅμως δ' ἴσθι γε τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἦν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, κἀγὼ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς Θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νυν μανθάνω· δύο γάρ, φῄς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη χθὲς τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ πρὸς τοῦ Διός· ὥστε ἑλεληθείσε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. ΗΡΑ. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ Θεός. ΗΡΑ. ὑπὲρ γὰρ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἅπερ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis, quæ erat

a Ἑτίτηδες] O. P. ὕτως. Jungi possent, ὕτως ἐπίτηδες. b Ὑπ'] O. ἐπ'. c Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ὁ γὰρ αὐτός. F. ὁ γὰρ αὐτός. d Ψυχῆς κ] O. ψυχῆς τε κ.

71. Ἐρεχελεῦντα] Φιλοπαιγοῦντα, φλυαρεῦντα. *J.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auscultandum est ὑπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτου τίπτε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἤ ῥ' ὑπὸ Τυδείδῃ κρατερόφρονι γαιόχος παιδὶ Od. Λ, 298. Imitatur *Eunap.* AEdes. p. 65. παῖδας μὲ ὑπὸ σοὶ τίκτομαι τριῶν.

T.H.

79. Ὥστε ἑλεληθότε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Basileenses & *Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis.* Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἑλαλίθει πάλαι τυθείς, ubi *Erasmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuisse defunctum*: & de Saltatione, ἑλαλίθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲ τοῦτο ἴσθι, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἴσχων, *Benedictus, Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἑλαλίθει Μένιππε ἡμᾶς ἀπολιπών, &, ἑλαλήθειν δὲ ἡμαυτὸν εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ ὡς τῷ πατρῷ βιαζόμενος. *J.G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἦμεν, & vertas: *nequaquam fatue. solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. *Aristoph.* αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, *Soli enim sumus:* & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς ἡμῶν ἄμφω est, ut apud *Phaedrum*, *Aesopus cum solus esset familia.* *J.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque §. 7. Τὸ Ἡρακλέους ἐν τῇ Οἴτῃ καταλειφθὲν θεὸν γενέσθαι. *Eustathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τῷ μὲν σώματι καυθέντι κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὸ δὲ ψυχῆς ἄνω ἴσως, τῷ δὲ εἰδώλου πως τὸ πᾶθος, ἐπὶ καταπαίζει αὐθις ὁ Λουκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὲ ἐ μὲν Διός] Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ ὡδὶ τοῖς νεκροῖς;

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: si unus aliquis in cœlo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori. HERC. Te hominem audacem & sophistam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopensis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium præstantissimis versor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματόν εἰδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν ὑράνῳ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα [e] ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. ἢ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. ἰθρασύς τις εἶ, ἢ σοφιστής· τίς δὲ [f] ἢ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένης [g] Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου [h] τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

[e] Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλθὴ. [f] Καὶ ὤν] O. ἂν ἢ. [g] Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελῶ. [h] Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. est, reddidi ex G. O. C. P. *J.* & *Va.*

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. *G.*

τοὺς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου [h] τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hujus loci perspici satis non potest, nisi obversetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem allusit. Is est Odyss. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίλν ἰφθιμηείλν
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipse vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Hebem.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mss. habet ψυχρολογίας: *tam frigida sententia*: optime sane: quæ sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. *J. G. G.*

6. Ψυχρολογίας] Sic praeter Mss. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. *J.* *M. du S.*

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Isocrates* τὸν λόγον τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μετὰ μύθου sub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὰ πολλὰ ζητήματα ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίαν tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem quod appositum erat interpretandi causa dejecit: *Hesych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγοι, μυθῶν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λόγον *Phot.* de Damascio, ἐπὶ τῶν ἄμετρον ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἄλλος γὰρ ἢ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰσ. II. c. XX. καταγέλαστον ἂν τὰ περὶ τὸν Σωκράτην καὶ Ἀρίσταρχον γραμματεῖα πολλὰ τὴν ψυχρολογίαν. *T. H.*

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ.

Τί κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλλυμαι ὑπὸ τῆς δίψους. ΜΕΝ. ἔτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὀκκύψας πιεῖν, ἢ ἐκ τῆς Δίρκης ἀρυσάμενος καίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὀκκύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσόντα αἴσθωταί με· ἢν δέ ποτε ἐκ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, ὑπὸ φθόνου βρέξας μόνον τὸ χεῖλος, καὶ ἅμα τῶν δακτύλων διαρρυὲν οὐκ οἶδ' ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans? TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλλυμαι] Ἀπόλλυμαι F. b Ἀρύσωμαι] Ἀρύσωμαι P. F. minus commode. c Αὖθις] Deest in O. d Τί γὰρ] Τί δῆ. O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Respicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Aristarchus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.* Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Ad lacum constituit *Nosser*, quem *Homerus* fecit Ἐσταότ' ὠὴ λίμνῃ, ἐ δὲ προέπλαζε γναμψὶ· eum fere sequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, anxius sitî Tantalus.* Ne autem, sibi sem esse cum *Homero* solo, non clare demonstret, imminentis saxi, quo suspenso ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavefecerunt, mihi omnino meminit: aliaquin poterat hanc foenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐπιπέδης illustrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T.H.*

21. Ἐν Λυδῶν πόλει] In Sipylo sepultus; quod ejus monumentum θῆκαι ἄξιον vidit *Pausan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Hesych.* Σίπυλον, ὄρος Λυδίας & Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Asclepiadae* sunt depromta, quae scripsit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον ἐκ τῶν ἁρμῶν λαίτμης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδήλῳ κρεμάσαντα τὸν χειρῶν, καὶ τὸν Σίπυλον, ὅθεν ἐκπεπύλωται, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T.H.*

28. Διόθεν μὴ ἐ. τῇ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi insania Tantalus abest, si *Dionis Chrys.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumsepti velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε ἐκ τῶν ἄδου Τάνταλον, ὃν φασι κρεμασθῆναι ὑπερτέλλοντα διηνεκῶς πέτρον, πολὺ ῥᾴδιον λέγειν ἢ ἐκ δὴ τοῦ φοβεῖσθαι τὸν Τάνταλον μὴ ἀποπέσῃ. *Euripidis* expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος οὐκ ἄδου λέγεται ἐν ταῖς χρείαις ἀγαπᾶσθαι φοβούμενος μὴ δι' ἀπορίαν· unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, etsi suo satis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium τὸ mutatum in ἢ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλου γοῦν τοῦτον ἄδου si accedat languidum hocce ἢ ἄτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολὴ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *AEschin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀπαθανούμενος. *Agatharchidae* locus joci similis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo

2 Οὐκοῦν δὴ τῷ πιεῖν; ὑ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ὃ Λυδία τις τέθαπται, ὅπου ἢ πεινῆν ἢ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτό ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τ ψυχὴν 2 ὡς σῶμα ὄσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μ ἴσως πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῂς τῷ διψῆν κολάζεσθαι. τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; ἐγὼ γὰρ ἄλλον μ 3 οὐδένα ὁρῶ, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν· εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρθῶς μ λέγεις. τὸ δ' οὐ μέρος τ κολάσεώς ἐστι, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δυνάμενον. MEN. λῆρεῖς, ὦ Τάνταλε, ὑ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, 3 ξυνάρατο γε ἀλλοκότου τὴ Δία, ὅστις τοιαυτὶ τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ὑ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τ δίψαν ἀποφοβούμ. TAN. εἰδὲ τ ἑλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γέ-

νεσ-

e Εἰς] Ἡ O. P. *f.*

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰρ λυττῶντ κυνὸς δηχθεὶς δεινῶς τὸ ὕδωρ. *G.*

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μεθυλλαχότων τ βίον ἐπὶ χολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξιοῦσαι παίοδακνον ἀδολεσχίαν, ὃν τ ἀμυδρῶν σκιῶν τὸ τ ὀφθαλμῶν γυμνότητα, ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τ ἀφ. & ſine dubio γυμνότητα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Sthottus*) ἡ τοὺς ἅ αὐτῶν λεπ τῶ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum αἵματ liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) ὑ κοιλίας, ὑ θρόγχους ἔχοντας· ἐτέρους δὲ φοβεῖσθαι τ σίδηρον ἐκεῖνοι δυναρθμους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πίστρον κυλίειν τ σωρωτὸν πάλαι καταπαυμβρον· ἄλλους δὲ διηκάζειν ἑτέρους τιθηνοῦσι ἀδικήματ ὑδίνας ὑπάρχοντας· τὸ δὲ ἔχατον τ σὺν ἔτι ὄντων τοὺς τόπους εὐ περμεῖσι διατελεῖν ἔχοντας Χάρωνα κατακλῄσ ἐ κυβερνήτ, ὅπ μὴ καταγραφέντες ἐκφυγὰς ἐπιδῶνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: præſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T. H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *f.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς: ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μετα-βαλὼν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἑλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τῶν δίψων] Dixerat initio Dialogi λιπόλυσσα ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 931. δίψη δ' ἀπολωλώς & τῷ δίψει καλάζω: nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notae: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſæpe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δίψῳ vel δίψων alii codices δίψος præferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T. H.*

38. Τὸν ἑλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἑλλέβ, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὃ τὸ ἑλλέβορον verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Græciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*, ἑλλέβορ ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Broſmius* in *Bibe elleborum*. Θάττω mox nihil aliud, quam ἀφλαι, eoque modo ſæpe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T. H.*

40. Θάτ-

νοιτό μοι μόνον. MEN. Θάῤῥει, ὦ Τάντα-40 λε, ὡς ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οἱ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καλαδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοὺς ἐκ ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MENIPPI ET MERCURII.

M E N.

ΠΟῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξεναγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. ὃ σχολὴ [a] μοὶ, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ ἀποβλεψον, ὡς ὅπῃ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. MEN. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, καὶ σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

M E N.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. ᾗ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab O2. & F. c Τί ἐστι] Κεῖται O 3.

40. Νίηλυν ὄντα] Νίηλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθών. V.

40. Θάῤῥει] Notandus hic hujus voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπεῖ. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τὸ ἐμὸν αὐτοῦ διάστημα. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim: *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. A. 235. & seqq. Supra Ep. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Βίπα αἱ χίλιαι ἧπες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάῤῥαλοι γεγένασι, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲ (Trojani) ἀξιώσαντ' ἐκ πόλεως ἀναῤῥάτους γενομένους, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὅτι μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T. H.*

64. Ἀνεμίσητον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ἐ Νέμεσις. *Aristaen.* alii. *J. B.*

Ἀνεμίσητον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημοσιεύοντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulcritudinis se ve-

rantur; ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καλαφρονεῖν. MEN. ὅμως ἥ Ἑλένην μοι δεῖξον· εἰ γὰρ ἀν ἀγνοίην ἔγωγε. EPM. τοῦτί τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἶτα αἱ χίλιαι ναῦς ἀφ' οὗτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; EPM. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν οὐκ ἀνεμέσητον εἶναι τοιοῦτόν τι ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. MEN. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ὅτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. EPM. σὺ χολὴ μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὅστε ὑπολεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καλαβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

ΑΙΑΚΟΥ.

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὁμηρικὸν, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὴ ἐκπεσοῦσι τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* T. H.

75. Κεῖσο καλαβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλων, καταβάλλων, ῥίπτων, καταῤῥίπτων ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐπλαυσαν p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ῥίψας ἔπλαυσε aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβάδων τῶν τοχόντων, ὕστερον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. ὡς τοῦδε καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐκεῖ ἅπαξ καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ δὲ ὕστερον ταῦτα ἔχει βαλὼν κλίνιδιον. *Cicero* de Orat. I. §. 28. & quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam: sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque popoſcisse.* Haec si fuissent in promtu *Vulteio*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι δι' αὐτὴν, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ με τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ὧδε Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα ἁρπάσας ὅτι μὴ πάντα τὰ δίκαια ἔσχε· διὸ καὶ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιός ἐστιν ἀπολέσθαι, τοσούτοις θανάτοις αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτι. σὲ ταγαρῆν, ὦ

Æ A C.

1. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. Æ A C. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. PROT. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. PROT. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inimi-

neio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Æliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus ἐαυτὸν φῶν μόνον ἡφιγμένον κατὰ τυφλὸν γεγονέναι. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἡφιγμένοι *Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandæ cauſa. Recte vero κεῖσθαι hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. κείσεσθε ἄπαιδες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, ὅτι Τάνταλος κεῖται &c. Dial. XX. §. 2. κεῖμαι ἡφανισμένος. T. H.

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. J. B.

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quæ in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtæ*: ἡμιτελὲς, inquit, ἔργον ἀτελὲς, ἢ ἀφηρημένον τὸ τέλειον τοῦ ἔργου ἢ ἀποτετμημένον, ἢ ἀπολελοιπὸς ὃ ἔδει ἐν τοῖς γέρασιν ἀθλοφόροις ἀπονεμηθῆναι. E. L.

Ἡμιτελῆ ἐν δόμῳ] Alluſionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Burnobi* ſententiam *Adv.* XXI, 17. XXIX, 25. traditam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *Iſ. Voſſius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab inmupto vivere conjugio*, quid præcipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranæ, neſcio equidem, an præferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ne abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa ἡμιτελοῦς ἐν δόμῳ maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* præponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τὸν ἐν ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab *Homero*, διότι χῆρος διέστηκε *Lucianus* non videtur, ut qui poſt ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adjungat χήρην τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα nam hanc ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius χήρην δὲ τὴν &c. illud autem in omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. v. 760. hiſteriam Proteſilai narrans quam *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. T. H.

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. E. L.

91. Δύστηνε] Homericum eſt. Apud *Euripidem* πάντων eodem ſenſu. E. L.

Δύστηνε] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque stamínis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, ἐς ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι ἐρωτικὸς γὰρ ἐγώ εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἰθε γάρ μοι ἡ Ἑρμιόνη ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τῆς Ἑρμιόνης ἀπολογήσομαι τὰ δίκαια. φύσει γὰρ αὐτὸς μὲν ἐρᾷν τῷ Πάριδι ἴσως γε γενέσθαι αἰτίαν, τεθνάναι δὲ σοι ἰδίᾳ ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρῳάδι, ἔτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπερισκέπτως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐραθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. ΠΡΩ. ἐκεῖνα καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἔτους ὑφικελλωθέν. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τὸ οὖν τούτου αἰτιᾷ;

ΜΕ-

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & Aldi. margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, domus formose tuorum*: ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes antetulisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamides*; quum altera lectio mihi habens molestum & eruditionis *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *domus formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένος lege: Πάρις κλεινός. T.H.

12. Ἐπιτυλλώθη] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istam Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. T.H.

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

MENIPPI ET ÆACI.

ΜΕΝ.

Πρὸς ζ[b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακέ, [c]θεώμενοί μοι τὰ ὑπὸ γῆν πάντα. ΑΙΑΚ. Ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάθοις· ἴστοσι δὲ ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὴν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εἴωρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα, καὶ

MEN.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. Æ A C. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. MEN. Scio ista, & te custo-

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur *Πυθαγόρου & Σωκράτους* in *Bz.* b *Πλούτωνα*] *Διονύσου* C. absurde. c *Περιήγησαι*] *Διήγησαι* O. perperam.

14. *Πρὸς τὸν Διονύσου*] *Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνα. G.* *Ibid.* *Περιήγησαι*] *Εἰς λεπτὸν διήγησαι. V.*

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Basileensi additur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J.G.*

14. *Περιήγησαι μοι*] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* præmissa p. 110. Ἐλέγχει δὲ τὸν ἐξηγητὴν κλέπτοντα παρὰ τὸ ἐξηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῖ ἀφήγησιν βούλεται· καλὸς δὲ ὁ Ῥητόρων τις ὁ Φ, ἐξήγησαί μοι τὰ σὺ οἶδα, φησὶν, ἐκεῖνα πρὸς λεπτὴν ἀφήγησιν. ὁ δὲ ἐξήγησιν ὑφῆνας τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quæ ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem ἐξηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis præstari solet, *per omnes partes circumducendi, quæque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ ἐξηγούμενος τὸ πλοῖον quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἔπισκοπ. Charon ad Mercurium: ἐξήγησαι δὲ τὰ σὺ τοῦ βίου ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐκπλεύσομαι. *Schol.* λιπλομερῶς εἶπε consentiens *Eustathio*: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξυναγάγοις γὰρ ἂν οἶμαι ὅτι ξυμπεριοδεύσων, καὶ διέξιοις ἕκαστα. Inde ἐξηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὸν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philops. c. IV. & ὁ ἐξηγητὴς τοῦ πίνακος, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. Διαβ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τοῦ πίνακος qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro ἐξηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod *AElian* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἐκφράσεις *Theon* Prog. p. 118. describit λόγοι ἐξηγηματικοὶ. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C, de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter ἐξηγεῖ & ἐξηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* φοίνικος ἐξηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud ἐξηγεῖ egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀπόσομαι ἀπριάγητον καθάπερ τινὶ ἐξηγραφῇ· τοῦτο δὲ δήπου συμπληροῦν τὸ ἐξηγεῖσθαι. *T.H.*

17. Οὗτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα δὲ τὴν Περθμέα τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὗτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὴν Περθμέα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe, Hunc qui-*

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. ÆAC. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τ' βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τὸς δ' ἀνθρώπους μοι τὸς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τὸς [d] ὀπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ὗτος μὲ Ἀγαμέμνων, ὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, ὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τ' Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? ÆAC. Cyrus eſt : hic autem Crœſus ; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τ' ραψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπ') ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ὄφι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. ὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

[d] Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. [e] Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν J. O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

21. Καὶ τ' βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲ Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ [*] τρυφερώτατος. *V.*

[*] Τρυφερός] Τρυφερώ . . *V. M. du S.* Τρυφερώτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita : eodem ſpectat, quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφερὸς, καὶ τῷ εἴδει ἐκτρόπιος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius : immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οἶσθα μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Jenſius* : dubites tamen, an copulari conveniat, οἶσθα μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, εἶδες, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεκόμισεν ut ad ὑφαγὰς ſola pertineant τὸν λίμνην & τ' Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familiariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρεῖς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Noſter* : ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρεῖς] Attigit hunc locum P. *Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τῆ ἅδου φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ & τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πένθ. §. 4. Αἰακὸς ὁ τὴν φυσικὴν ἐκπίστραμμένος Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλω-

ρὸς *Euripidi* in Herc. Fur. v. 1277. & *inmanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos : proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνι τὴν Κόρης τιμὰς μεγίστας ἴσχειν παρὰ θεῶν ἐκείνοις, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit Aeacus umbris* : *Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ καθήμενος, ἀλλὰ μὴ σπηνολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vera imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὴ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & A. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἔφριτε ζεύγνυντα μὴ τὸ Ἑλλήσποντον, ἀλγεῖ δὲ τὸ ὄρη πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι. τὸ Σαρδανάπαλον δέ, ὦ Αἰακέ, κατάξαι μοι κεφαλῆς ἐπίτριψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· ἀλαβρύνεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. εἰκῆ ἄλλα προσπτύομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

Gracia jungentem Helleſpontum, paraque montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Cræſus eſt! at Sardanapalo, Æace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi. ÆAC. Neutiquam: diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre. MEN. Eminvero conſpuam omnino effeminatum iſtum.

ΑΙΑΚ. Βέλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τρεῖς σοφούς; ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ

3. ÆAC. Vin tibi demonſtrem etiam ſapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC. Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN. Sal-

42. Προσπτύομαι] Vid. Kalam. c. 12. Or. c. 56. & Somn. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio multi eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diſſidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσομαι vel προσπτύξομαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. τὴν Ἀφροδίτην μὴ τὴν πεζὴν ἴσως ἔλεγε προσπτυομένους αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ numquam alites *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυόμενός με πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi ἐξεπτύξας. Idem p. 303. ἐπὶ τῷ τε Κλεινίᾳ ἐξεπτύσατο· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ ἐξεπτυξάμην αὐτῆς δεσμὸς ἔσεσθαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo:* attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit ἐξεπτυσμένον τοῦ πικροῦ, τῷ πικρῷ τόπῳ apud *Dioſcoridem*; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ μάλιστα ἐξεπτυσμένου τοῦ λιμνοποιοῦ τὸ λειρῶδες, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῶμα ταῖς τῶν βορρῶν ἀδιαίτοις ἐξεπτυσμένοις *Julian.* Ep. XXIV. p. 392. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μά γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν του, *os alicui conſpuere*, quam de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sephocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κατακτύζειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κορρῆς, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. κολάζουσιν, ὃ πλησίον, ἐμπαροινοῦντα· δὸ τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optimo, πλῆγή· quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad coenam vocatus hoſpitii, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐτιθέμην δ' ἐγὼ τῶν τοῦ μὲν ἐπαινεῖν πάντων ἀκριβῶς παρεσκευασμένον, μόνον δ' ἑαυτὸν πανταπασιν ἐμπτύοντα, χαμαιτύπαις ὡς πυθέσθαι, εἴτ' οὖν κύπελλα ἐξεπιπτόντας, εἴτε ἄλλο τι πάθος ἔκτυσεν, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέσεσθαι τὴν ἀνανδρίαν τὴν ἑαυτοῦ· haec *Diogeni Laert.* dicitur ἐμπτύειν τὸν ὄψιν αὐτοῦ VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Affini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fuerant dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſes* &c. ruriore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσπτύσαι τὴν ὄψιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματος, *quamcumque rem abominari, deſpectam longe a ſe adſpernari*, &c, quod Latini dicunt, *conſpuimus. Ariſtoenetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſint auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. τὴν βδελυρίαν ταύτην ἀφιλοκάλους ἐξεπτύσατε προσπτώσεις ἰδιώτας & faſtidioſe averſamini ſummo nunc ſtudio deſideratas conſpuentes voluiſtis: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βραδέως τοῦ κατὰ τὸ εὐφρόνιον ἰδεῖν ἐθέλειν ἐξ ἄκρου χρήματος, τὴν προσπτύειν ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eum deſignant: nam praeter alios voces inſultantium formatas hujus ſcholae ſunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1099. B. 1107. A. & προσπτύειν τοῦ καλοῦ ἐξ ἕξεως καὶ τοῦ σπουδάζειν. quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσπτύσματα ταῖς τῶν σώφρων ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in ἐξεπτύσθαι τι, quo *Stephani* poteſt in poſſeſſorem locupletari Theſaurus, apud *Ariſtoen.* I, 21. &c.

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius est? PYTH. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non sunt. PYTH. Præbe tantum: alia sunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic esse simile fabis & epulis parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς ὀνομάζεσθαι. ΠΥΘ. καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. ἦ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ τοιοῦτον ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ἃ γαθέ ἐστι ταῦτά σοι ἐδώδιμα. ΠΥΘ. ἀλλ' μόνον ἄλλα γὰρ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς ἔοικε [b] ἴσον κύαμος, καὶ κεφαλαὶ τοκῆες ὀφθαλμοῖς.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Ἐθέλοις O. b Ἴσον] Εἶναι O. vitiose.

52. Ὡς ἀλλ' ἴσον κύαμος] Κυάμους, ψόφους, * αἷς χαίρουσι οἱ πυλαιοὶ βουλόντοι βουλὰς καλεσαιμίζων. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit βουλὰς πανσαιμίζων, *saburram fortitudini senatores creabant.* De *κυάμοις* lege quæ olim cum Præstantiss. *Kustero* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. *T. H.*

& , qui hoc verbo delectatur in primis, *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam si animum attendas ad *Luciani* sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosæ despectionis nota nullum erat frangendæ calvariæ periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & *μυσάττορον* fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu parmollitam contriviffet. In Catapl. c. 12. de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem *κατὰ κόψιν ἔτυπτε τίλαις δὲ πλατὺ χαμοφύλλοις, τῷ καλαντόνῳ μου . . . . ψήχετο.* Si quis autem ita lectioni vulgatæ patrocinari aggrediatur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinædi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto *Luciani* longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis adfirmandam. *T. H.*

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 5. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. *T. H.*

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. *Diogen. L.* p. 296. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noster* ipse adeundus Ἀλ. c. 16. *M. du S.*

48. Χρυσοῦς ὁ μηρός] Passim hoc. *J. B.*

53. Οὐδὲν ἴσον κυάμοις] Diligentiam effugit hic locus eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo præcepto studiose collegit: inde discas in animo fuisse *Nostro*, ut *Clemens* ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο, in quo τρώγειν & ἔδειν pro τὸ φαγεῖν, vel φαγεῖν alii praeferunt. *Eustathii* locus a *Casaubono* ad ista *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. ι. p. 757. v. 42. ubi quæ scribit sumta sunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* II. v. III. p. 184. Διὰ δὲ Πύθιον ἐν τοῖς σοφοῖς φαγεῖν (AEgyptios sacerdotes; eo enim hæc pertinere puto) φασὶ δ' πανάγιον ἡ κύαμον observat *Fabricius*, qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orpheo* versus adscribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert *Origenes*, quem vocant, Φιλοσ. c. II. p. 42. portentosum opinionis mirificæ documentum prodit: si quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον οἷς αἰσχύνη γυναικὸς, μεθ' δὲ ταῦτα καλλωπίσμασι πικίλοις κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt tremenda. Dicetur amplius ad *S. Hp.* c. VI. interea lege *Jo. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. *T. H.*

Ibid Κύαμοι] *Eusthenius*: Τοῖς πυλαιοῖς λόγοι φασὶν εἶναι ἐφὸν τοιοῦτον,

Ἴσον τοι κυάμοις τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων.
Ἀμφὶ τὰ ψυχῆς αἰζῶν βάσιν ἐμμενέμεν, ἠδ' ἀνέβαινον
Ἐξ ἀίδεω ὅσιον αὖτις ἰθυντῆρα.

Empedoclis versus esse ait *Rittershus.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. *Casaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Nostrum *B. hp.* c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. *M. du S.*

55. Τὸ

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ οἱ παρ' αὐτούς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι ἔτοι, ὦ Αἰακέ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόποδε βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπῖδι-

55. Æ.A.C. Hicce autem Solon Execestidæ filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides. MEN. Hi tristitiæ immunes, Æace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis est? Æ.A.C. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis indute calceis, quid causæ fuit, cur ipse te in Ætnæ crateras immitteres? EMP. Atra quædam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiæ tumor, & multa stultitia: hæc te scilicet exustularunt cum ipsis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκτίδας O. P. Margo *Alt.* quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηθηκὼς] Ἐκθράσας. *G.*

67. Κόρυζα] Μωρία· τὸ δὲ ἀνοήτων ἐν τῷ ῥίνει μόνον τρέχουσι. *G.*

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre testem addunt *Lucianum J. Meurs.* in Sol. c. 2. *Æg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοπρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκάλειτο παλαιστικῶς· *altum hac de re apud reliquos scriptores silentium* esse queritur *Kusterus*. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοπρίδης hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execestide: ὃν ἡ Κοπρίδης ἀνέκαθεν Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγκυφίας ἄρτος] Ὁ οὐ σποδοῦ γεγόμφος ἀλλὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Hesych.* de pane ἐγκαρῷ alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. sic post αὐτοπυρίτου. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταίναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀτταράγοι, quam vocem ingeniosissime restituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuste *Noster* tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Posth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* saepe prilcisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, ostendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ ψευδῆ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν cujus ego sententiae libenter subscribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. test.* ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Καλκόποδος] Διὰ τὴν κρηπῖδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, suboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jensius* ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμύκλαι. Vide Πρ. c. 1. ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* sententia est, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, si ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Σαωγ. Ἰσ. p. 127. καθικάμη δὲ εἰς τέλος (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τῶν σιμῶν λέγω] Sane ludit pervenuste Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem AEacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aeque mortuis esse communes jocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 223. εἰλήφθω δὲ ὁ Σω-

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? Æ A C. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. M E N. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. Æ A C. Viden istum calvum ? M E N. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. Æ A C. At simum istum dico. M E N. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

5. S O C R. Mene quæris, Menippe? M E N. Maxime, Socrates. S O C R. Quid agitur Athenis ? M E N. Multi ju-

ον οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' εὖ ἴσθι ὅτι τὸ σόφισμα ἄηθες ἐφωράθης γὰ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, πῦ πόλε ἆρά ἐστιν ; A I A K. μὲ Νέστορ@ καὶ Παλαμήδους ἐκεῖν@ ληρεῖ τὰ πολλά. M E N. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. A I A K. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν ; M E N. ἅπαντες Φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. A I A K. τὸν σιμὸν λέγω. M E N. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰ ἅπαντες.

Σ Ω K. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; M E N. κὴ μάλα, ὦ Σώκρατες. Σ Ω K. τί τὰ οἱ Ἀθηναῖς ; M E N. πολλοὶ τῆς νέων φιλο-

[b] Ἀνάξιον] P. L. *γ.* Margo *Ald.* In *F.* ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὸν ὄψιν Σειληῷ πεσεμφαίνων σιμός τε ἦν καὶ φαλακρὸς ὤν nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. *A.* τὸ γῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὂν σειληνώδες σφόδρα γε ibidemque Σάτυρ@ & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat ἴσον ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali enim dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. τὴ Δία, ἢ πάνυ σειληῶν τ' ὀ τοῦ Σωφρονίσκ@ (δηλοῦσιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) αἰχίσ@ ἐν ἐπῇ addit*que* *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ἐ ἐτύγχανε προσωφθεὶς τοῦτον ὤν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. τὸν δὲ, ὦ μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλὸς προσεικὼς δὲ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἄλλο τ' ἰρεμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrius* Dissert. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ ἐ οἱ πραγάσται ἐς. *Julian.* Caes. p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *cum senem*) *scribunt esse grandibus superciliis, silonem, quadratum* ? fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. T. H.

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum* ? Men. *Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.* Aac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιον, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Revivisc. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὰ γε χήματα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum :* & sic passim. T. H.

81. Πολλοὶ τ' νέων &c.] Legitur in editionibus: πολλοὶ τ' ἂν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε χήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα οἱ θαύσαντό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοὶ τὰ δ' ἄλλα ἰάμεναι εἶμαι. Hunc locum foedatum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mf. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur : πολλοὶ τ' ἂν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε χήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα οἱ θαύσαντό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοὶ. Sic. μάλα πολλοὺς ἰάμεναι. Ms. ἀλλ' ἰάμεναι, εἶμαι, ὥσ@ ἦκε παρὰ σοι Ἀριστίππ@ ἐ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te veneris Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπευτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάϊον dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restituo: Εὐθύμιον, ὦ Σώκρατες, ἔνθρυπτ@ εἰ. τάγε τοιαῦτα πάντα ὄν τι θαυμάσιον αὐτοῦ ἄνθρω γιγνώσκει,

φιλοσοφεῖν λέγουσι. ἢ [a] τάγε ἀγήματα αὐτὰ, ἢ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷός τε ἦν προσιόντα σοὶ Ἀρίστιππον, ἢ Πλάτωνα αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύων ἐκμαθών. ΣΩΚ. τί δὲ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες ὑπὲρ σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, ἢ πάντα ἐγνωκέναι, [c] ἢ ταῦτα

venum philosophari se prædicant : & habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato : ille unguentum spirans[a]; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt ? MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte : omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

a Τάγε] Τά τε *F.* b ΣΩΚ. *μάλα πολλοὺς ἑώρακα.* MEN. *ἀλλὰ ἑώρακας* &c.] In prioribus Edd. excepta *F.* ordine continuo : *ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι.* Restitutam lectionem plane praeferunt O. *F.* & P. nisi quod *ἑωρας* in eo sit pro *ἑώρακας*. Plenius etiam G. *ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Με. ἀλλὰ ἑώρακας.* c Καὶ ταῦτα] Priores Edd. *πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.*

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

ἢ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, εὐδὲν εἰδότα. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *F.G.G.*

84. *Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.*] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post *φιλόσοφοι*. *Quomodo se res Athenis habent ?* Men. *Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt quamplurimi : caeterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, *ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἄρ' ἑώρακας οἶμαι*, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse nunc illos, jactantes se esse philosophos? *F.F.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *F.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mſ. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro *μάλα* vitiose legitur *πάλαι* in P. vero *ἴσως*. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet *μάλα πολλοί*, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum *μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα* in omnibus reliquis Edd. Vide tamen *Gym.* c. 34. *M. du S.*

Σωκ. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sincerae : non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα*· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes* : porro *τάγε ἀγήματα αὐτὰ* (vel *αὐτῶν*) *ἢ τὰ βαδίσματα* sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post *τὰ δ' ἄλλα* praetermissum esse jampridem signi librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia : *ἑώρακας οἶμαι, οἷός τε ἦν προσιόντα σοὶ* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σοὶ*) *Ἀρίστιππος* &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere : inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T.H.*

87. *Μύρου*] *Diogen. L.* p. 51. F. *τις ὁ μεμψιμοιρότερος;* de eodem Aristippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. *Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἰ τάγε τοιαῦτα· πάντες ὑπὲρ*] *Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα. πάντες ὑπὲρ σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, ἢ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, εὐδὲν εἰδότα.* Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeviisse videtur Interpres. Vulgo priora ita disponuntur, *Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ὑπὲρ σε*, &c. Sed *εὐδαίμων*, inquit, *ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα·* scilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ut puto, veritas dicenda) nihil ſcientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipſum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te ſunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque deſpicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, ſi videtur. MEN. Nequaquam: ad Crœſum enim & Sardanapalum adeo. Non ſecus ac, ſi voluiſſet negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante ὔ μὰ Δία, ἀλλὰ κεσοδεξά, καὶ τύφῳ &c. & in Vitarum auctione, ὔ μὰ τὸ μάγιςον ὄρκον τὰ τίττυγα. In Mercede cond. ὔ μὰ Δία τὸ Ἕλλην ἔνεκα, ὔδὲ τὸ Πριάμου πυργάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δυσφορά γε ἔσα. νὴ Δία ὑπουργία γὰρ ἔτω γέ-

(δεῖ γὰρ, οἶμαι, τἀληθὲς λέγειν) εὖδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς ἑαυτόν· οἱ δὲ εἰρωνείαν ὤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περί σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶνταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ὅπου τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-

[d] *Μέτει*] Μεγίστην ἀσκεῖς O. Margo *Ald.*

98. Ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut praeceſſit, laborabant Ariſtippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuiſſe exiſtimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam ſervat diſtinctionem, ponens recte deinceps comma poſt ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. *J. J.*

90. Τά γε τοιαῦτα] *Graevium* aberraſſe miror: eam adhibuit commode diſtinguendo medicinam *Jenſius*, quae cum uſu particulae ὖν ordine ſuo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece ſciens ejus ſtructurae ſcabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες ὖν σε θαυμάσιον εἶσονται. Poſtea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi poſitum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* ſequi malui, quam ſcriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit eliſa, facile poteſt animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἐπεὶ ἐκ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικαιοῦς. Necyom. §. 4. καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς. §. 14. alibique ſaepe. *Alcidam.* p. 185. v. 3. ἄνδρα σύμμαχον. . . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμήσοντα. *T. H.*

92. Καὶ ταῦτα] Miſere antea ſine καὶ oratio claudicabat, & in ſenſum abſurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες ὖν σε θαυμάσιον εἶσονται ἄνδρα γεγενῆθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν εὖδὲν εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perlecta ſententia exiſtimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. Οὐδὲν εἰδότα] Unum ſcio, quod nihil ſcio. *F. G.*

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Ἀπομν. III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην] Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod obſervetur ad ſimile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum Τ transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum eſt ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, quum facile deprehendi poſſet orationem labare, niſi addito verbo ſulciretur, adoptare conſultum duxerunt quam interpretationem τὸ μέτει in margine poſitam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδεραστίαν ſive puerorum formoſorum amorem; quod crimen admirabili viro ſaepe quidem, ſed falſiſſime fuit objectum: de Platone res iſta majorem habet controverſiam: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκον &c. ejus ſpecimen illuſtre reperire licet in *Æſchin.* D. III. c. 6. ſed cum ſolita tamen εἰρωνείᾳ conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Daviſius.* *T. H.*

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem auſus inceſti arguere, modum in jocis aliquem ſervat. Ars autem, quam hic nominat, ea eſt, qua Socrates animorum ſe obſtetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aſpaſia ipſeque *Athenaeus*: quin & ipſe Alcibiades apud *Plat.* Συμπ. Alibi *Noſter* non tam caute de amoribus iſtis loquitur; ut & Πφρ. c. 43. Sed vide illic Notas noſtras, ad Πφρ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἐπεὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι] *Benedictus: non per Jovem: Crœſum enim & Sardanapalum adeo.* Non ſecus ac, ſi voluiſſet negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante ὔ μὰ Δία, ἀλλὰ κεσοδεξά, καὶ τύφῳ &c. & in Vitarum auctione, ὔ μὰ τὸ μάγιστον ὄρκον τὰ τίττυγα. In Mercede cond. ὔ μὰ Δία τὸν Ἕλληνας ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου πυργάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δυσφορά γε ἔσα. νὴ Δία ὑπουργία γὰρ ἔτω γέ-

πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν ἐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, εἰμοιρόντων ἀκόων. ΑΙΑΚ. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ἔσται, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· ἐ γὰρ ταυτὶ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ. MENIPPI ET CERBERI.

ΜΕΝ.

Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπόταν ἐθέλοις. ΚΕΡ. παράφρων εἶ, ὦ Μένιππε,

MEN.

1. CErbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀκριβῶς τοῦ προσώπου προσώπου, καὶ εἰ πάνυ δόλιόν τι θηρεύει. G.

* Ὄντως] Credo legendum ὄντως. sic ipse contextus habet. T. H.

προσώπου. Sensus est, *Itane? immo ad Crœsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Hp. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. ζῷον Ἐχιδναῖον νέρθεν ὀργυιᾶς δώδεκα. Hercules est ille ζῷον nec dubito, quin ex *Aristæo* Cyrenaei vatis deprompsus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τοῦ προσώπου] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem prædicant, quæ cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quæque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτου, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud εἰ πάνυ δόλιόν τι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; præsertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. ἐγὼ ἐν λεγόντων ἐμοὶ ἔλαθε, εἶδον ΤΡΕΣΑΣ, εἶδον ἀφρῶδες οὐτε τῷ χρώματος οὔτε τῷ προσώπου, ἀλλ', οὐτος ἐκείνου, σφοδρῶς ἀποδεδυσμένος. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ δεινὸς ἀπόλλυσθαι ἀτρεστον duo non spernendi Codd. præferunt ἄτρεπτον similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiæ non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* εἶδον ἀφρῶδες οὔτε τῷ χρώματος, οὔτε τῷ προσώπου iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος vide Auct. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει . . . δόλιόν exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: πανυπόπουν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τοῦ προσώπῳ

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi defecondisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ τομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶγὼ ἔτι ἀμφιμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥστε τὰ βρέφη ἐκίνει, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρόνει τοῦ πράγματος; KEP. οὐκ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καταθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων ὑποδήσων, ὁ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωσιν οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, εἰ πάντων γε τοιούτων εἰπεῖν ἀν ἔχοιμι, ἕως μὲν τομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταλελυθέναι ἔδοξα; KEP. μόνος, ὦ Μέ-

πη-

[a] Παντάπασιν] Deest in O. C. [b] Ἀτρέπτῳ] Ἀτρέπτῳ P. [c] Τῷ πρ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. [d] Προσιέναι] Προσίεσθ' O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

πην προσιέναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ τομίου ἑστῶσιν βούλεται. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683. pro δεδιέναι vero substituit δείλαιον ad meam partem accessuros spero literarum Græcarum peritos. T.H.

aa. Διαμεμάλωται] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere dissimularet? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, κἀγὼ σοῦ ξύλα σου παπάξας ἀμφότερα τὸ πρανίον &c alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δακῶν forte. F.G.

Δακὼν τοῦ κυνός] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quæ facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locatus est in Hermot. c. VI. Οὐκ εἰδότα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ὄπισθεν γενόμενον τὸ χρεὼν ἐκφεύξεσθαι λαθόμενον τοῦ ποδὸς ἢ ὀπτηθῆναι ἢ ἰλιὰδ- quamvis alioqui τὸ χρεὼν καλαλαμβάνουσι & ἐπιλαμβάνεσθαι τινὸς frequens sit apud *Pausanium* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca Hippol.* v. 567. Illud autem καλασσῶν τοῦ σκύλακος vel τοῦ κυνὸς nescio an ab *Aristophane* Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobæum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καλεῖται τὸ σκύλακος Ἀχιλλεὺς ὁ Κάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγων &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi sinceraeque virtutis, quantam ætas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Lucieni* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriæ subscribunt, inanes argutiæ, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπιδείξατο δὲ τ' ψυχῆς τὸν εὐθυμον· ἐπεὶ δ' ἤρετο τοὺς ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, οὕτω δὴ σφᾶς τάδε τοὺς λόγους προσῆκεν ἐν, ὅτι μὲν ὁ θάνατος ἐπαχθὴς ἐστὶν, ἀλλ' ἴλεως καὶ προσηνὴς αὐτῷ ἐκ ἐπιδείκνυτο commemorataque Socratis σοφία & γνωμότυπη, quæ auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimæ defensioni fimul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δὲ τις τ' ἀρετῶν ἐφιέμενον ἀφελιμωτέρου τινὶ Σωκράτους συμβήσεται, ἐκεῖνον ἐγὼ τ' ἄνδρα ἀξιωμακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ἐμοῦ τ' πολὺ τοῦτον δειλότερος. T.H.

ππε, ἀξίως τῦ γένους, τὸ Διογένης πρὸ σῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν τε καὶ θρηνεῖλαι ἅπασιν.

nippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τῦ γένους, τὸ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino* : ad Gerberum supra dixerat Menippus, συγγένης γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Auson.* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit : Ἀλλὰ νῦν σαίρεις Κέρβερε τὰ μὲ νέκυα. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. Ὑφ' ἁθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐτύσει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρίμνασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt : *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεῖτο δὲ γ' ὀδὸν ἔχων ὀβόλου πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τεθνήξη, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλῳ λαθηκίλῳ Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐναγκάμβῳ· ubi vide *Brodaeum.* Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίης ὄβολον, sive τὸ φθιμένους ναυσαλέοντα ὄβολον, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸ ὄβολον τὸ συγκεδεύμενον τοῖς τελευτῶσι *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκαδόνα· quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam : *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur : ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* I. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab AEgyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ νομίζειν τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβαθρον νόμισμα τὸ ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον λαλεκτον Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸ ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. *Strab.* VIII. p. 573. A. διόπερ οὐκ ἐτιθάσευτο ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον· & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ἔκδυθι, κἀπόδος τὸ ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Καττιτήριον τὸ τῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχερουσία jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat : quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce* δανάκης *usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Observat herbosos lurida porta rogos* : quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosa rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Observat umbrosas lurida porta domos:* quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum* : sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis* : Κυανέης τε πύλας ὑποδεμνίψεται, αἵτε θανόντων ψυχὰς εἰργουσιν, καίπερ ἀναισιμόους· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τὸ δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα λέγ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῦ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

1. REdde, ſcelerate, portorium. MEN. Vociferare, ſi id tibi adlubeſcit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Eſtne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud ſcio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, deteſtande, niſi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percuſſum diſſolvam

ΧΑΡ.

Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ [b] πορθμεῖα. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδος φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὴ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. οὐ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ [c] σου κατάξας

Δια-

a ΚΑΙ M.] Χ. Μ. καὶ Ἑρμοῦ P. b Πορθμεῖα] Πορθμεῖα O3. F. c Σου] Σι G. L.

40. Ἀπόδος] Ἀπόλυε, *solve*. G.

τῷ τόματος βάλλουσι δύο ὀβολοὺς &c. ſcribat, antiquae conſuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, ſi ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & conſiliaria Pſychae juſſu Veneris ad *Orci ferales penates* deſcenſurae praecipit *offas polentae mulſo concretas ambabus geſtare manibus, ac in ipſo ore duas ferre ſtipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita ſunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis inſtituendae cauſa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, ſic ad ripam ulteriorem ſutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (ſuſpicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane diſplicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic ſqualido ſeni dabis nauli nomine de ſtipibus, quas feres, alteram, ſic tamen ut ipſe ſua manu de tuo ſumat ore.* Pauloque poſt: *ac deinde avaro navitae data, quam reſervaveras, ſtipe, tranſitoque ejus fluvio recalcans priora veſtigia, ad iſtum coeleſtium ſiderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meurſii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T.H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam eſſe verbi rationem in creditoribus oſtendit, qui debitores ſegnes obtorto collo corripiunt, adque ſolvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Baſil.* Hom. in Pſ. XIV. p. 109. D. ὁ δανειστὴς τοῖς ἀγοραίοις ἄγχει πνίγειν tamen eadem poteſtate a probatiſſimis ſcriptoribus uſurpatur. *T.H.*

48. Σου κατάξας δὲ τὸ κρανίον] Suavius eſt, & venuſtiorem Atticae ſtructurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata ſcripti codicis lectio: ſolent ſaepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noſter* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀπαντήσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου δὲ ἐξείλκυσε λαβὼν τῆς κεφαλῆς τὸ ξίφος. *Lyſ.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην ἰούσης. & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην ἰούσης. *Long.* p. 71. τούτων ὀφθέντων ἐπὶ προφάσει θήρας *Ariſtaen.* I. Ep. 9. ἀφανίσῃς πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, ſi quis πεπτωκυίαν reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς· quo in genere, quod innumerum eſt, tum ornatus orationis ſpectatur, tum vehementia non niſi a perito judice ſentienda; velut in illo Socratis ad Antiſthenem, Ὁρῶ σου λαβὲ τῆς τριβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis ſuperſtitioſus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου λαβὼν ῥήξω.

ἀβαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ἀναίμην, εἰ μέλλω γε ὑπερεκτίνειν τοῖς νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα πεπλεύκησας τὸ πορθμεῖον ἀφόμενε· πλοῦν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν ἔδει; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀβολὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ σοὶ ἦν αὐχήσεις πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· ἐγὼ γὰρ ἤντλησα, καὶ τὸν κύβητα [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔλαιον μόνον τῶν ἄλλων [c] ὤθεα τοῖς. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit. CHAR. Miſſum te non faciam. MEN. Quod ad iſtam quidem rem adtinet, vel ſubducto navigio adſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu neſciebas obolum eſſe tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil iſta faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἀνάμην P. L. ἀνάμην Margo Aldi. b Ἐπελαβόμην] Συνεπελ. O2. non male. c Ἐπιώθων] Ὀδυρόμενον addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τοῖς ν.] Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν ἀδίνω. G.

ξω. Quod ſequitur μάτην ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a πρῶτα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a *Graevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, ſiquidem, ſi nullam obolī mercedem expromſeris, in vitam tibi eris redeundum*: confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀβολὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apulaii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fueris, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: μάτην κεκτεύμενος τὸν ἐκ πράγματων ὄντων ἐπωφέλειαν πρὸς τὸ δίδοναι &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτην οὖν &c.] Male vertunt haec verba: μάτην οὖν ἐγὼ πεπλεύκως τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. κἀγὼ τοῦ ζύλου σε πατάξας ἀβαλύσω τὸ κράνιον male in editis σου πατάξας. J. G. G. *Ibid.* Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. F. G.

55. Τούτου γε ἕνεκα πεπλεύκησας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Eraſmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *navi ſubducta naulum* vel *portorium exſpectat.* J. G.

60. Μόνῳ . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δυσάνεμοι docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. M. du S.

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμος. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum comis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gouſal. de Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimam, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀνδὸς ἦν Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησί, πόσα δύναμαι φιλεῖν ἔχει, Θέρμων τε χοῦς, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τοῦ ὄντος ἦν μέγα ἐ ἀξιάλογον μὴ πήρας ἐ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀπ' οὗπερ ἀδιαπόνητον ἐ ἀπολάυστον. Duo jambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen.* L. VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De διάτης Ἐνάτης dictum eſt p. 330. T. H.

78. Κι-

portorium : obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vitam. CHAR. Pulcre sane ; ut plagas insuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo desiste negotium facessere. CHAR. Ostende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , si lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde istum nobis, Mercuri , canem adduxisti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis incessens , solus cantans iis gementibus. MERC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte , quique neminem curet. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

πρὸς τὰ [d] πορθμία· τ' ὀβολὸν ἀποδῦναί σε δεῖ· ἢ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὑπὲρ τούτου καὶ τοῦ Αἰακοῦ [e] προσλάβω. ΜΕΝ. [f] μὴ ἐνόχλει σύ. ΧΑΡ. δεῖξον τί σοι τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τὸ Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει καὶ τὸν πλοῦν, πάντας ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ὑπισχνούμενον, καὶ μόνον ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁπόιον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἤδη σε λάβω ποτέ. ΜΕΝ. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

[d] Πορθμία] Πορθμίου O3. P. Ostendunt vel πορθμεῖα , vel πρὸς τὰ πορθμεῖα. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει σύ] τὰ μετ' ἐτῶν πεπληρῶσι μάστιγα O2. Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subjicit.

78. Οὐδενὸς αὐτοῦ μέλει] Verba illa vertunt ; *nec quicquam ipsi curae est*. Mavelim ego , *neminem curat*. Illud οὐδενὸς non ad πρᾶγμα , sed ad personam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Pharisaei & Herodiani dicunt Jesu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Οὐδενὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi non secus atque Clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem fine dubio sic intellexit *Teles* , quem superiore nota testem citavimus , quando post μηδενὸς φροντίζειν subjicit ἀλλ' εἶναι ἀδέκαστον καὶ ἀκολάκευτον , nullius hominis respectum habere , sed talem se gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adsentetur: longe ab ista mente aberravit *Interpres Stobaei*. Hoc sane multo magis in Christo verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. sed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur , quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent , ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum , ut ne Caesaris quidem majestate retineri possit , quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , sed sententiam insuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur: ut apud *Dion. Chrys.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς τό γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τοῦ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τὸ πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ σεμνῶν δὴ καὶ δικούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat, οὐδέν οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ. T.H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

PLUTONIS ET PROTESILAI.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, ᾧ βασιλεῦ, ᾧ ἡμέτερε Ζεῦ, ᾧ σὺ, Δήμητρος Θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃς δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, ᾧ πρῶτος ἀποβαινὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρώτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν εὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχῃ. ΠΡ. ἀλλ' εἰ γοῦν ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PROT.

1. O Domine, & rex, noſterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne ſpreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Iſtum amorem, Proteſilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φυάκιος O. Φυλακήσιος Margo *AIW.* brarii.

b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus ſaepiſſime variant li-

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum eſt adeo caeca ratione procurari editiones, cujus hoc ſanequam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Baſileenſis non hanc appellationem praemiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς κελαινεφέτης. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum uſu Ζεὺς commune quaſi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac veluti imperii ac majeſtatis habet ſignificationem: *Pauſan.* II. p. 166. de Neptuno, quod inſolentius eſt, teſtem laudat *Aeſchylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυρεμενίαν Ἥρα ἀλίαν μοχῶν, *praeſes & domina*, apud *Hephaeſt.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat ſententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* verſio obfuſcavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illuſtrat, iſtorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae diſciplina de duobus hemiſphaeriis, quorum ſuperioris imperium ſit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proſerpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Aen.* VI, 138. eſſe promta ſuſpicor: ſi contuleris, quae obſervavimus ad p. 282. facile conſtet, unde Socrates hauſerit πόλον σφαιροειδῆ, ὃ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον Διὸς ἴλαχε οἱ ὑράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud *Aeſchin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Proteſilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus eſt Il. I, 457. Ζεύς τε κελαινεφέτης & ἐπαινὴ Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακιάδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Theſſaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theſſalus* vocatur Proteſilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mſ. Ox. Φυάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Theſſaliae urbs Phylace: hinc inter Theſſalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀχ. Proteſilaum recenſet *Noſter* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεύς, aut Φυλακιώς naſcitur *Apollonii* Φυλακιὰς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiiſſe in Θήβας τὰς Ἀχαϊδας ſcribit *Dicaearchus*: ᾗ Θήβας τὰς Ἀχαϊδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν ὁ Πρωτεσίλαος verum utrasque ſitu tamen propinquas diſtinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec eſt, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας ἡ Φθιῶτις. Proteſilaum autem quum poëtae vocant Phylaciden, non

neor, ſed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conſcenſaque navi me proripui: deinde miſer, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conſpectus ab ea deſcendere denuo.

ἢ γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ἀφχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῦ Ἕκτορος. ὁ δὲν ἔρως ἡ γυναικὸς εἰ μέτριος ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, κ βέλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

2. PLUT. Non tu bibiſti, Proteſilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: ſed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad ſuperos evadas, neceſſe habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipſe jam captus fuiſti, & noviſti, quale ſit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviſcere, quum poſt paulo ſis eadem lamentaturus. PROT. Puto me perſuaſurum ipſi, ut comes me

ΠΛ. Οἷα ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. κ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ἀνὴρ [c] βέλτιον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, κ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δήσει. ΠΡ. ἀλλ' ἐγὼ μὲν οὐ φέρω τὴν μέλλησιν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ κ αὐτὸς ἤδη, κ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν

Περίμενον] Παράμενον O. & mox κἀκείνη.

non ab oppido ductam eſſe hanc appellationem, ſed ab avo, praeter formam patronymicam ſyllabae primae quantitas ab *Homero* ſignata Il. B, 700. & 705. manifeſto demonſtrat. Quae huc ſpectant, multa dabit *N. Heinſius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylacides*, ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 52. poſtquam Proteſilai hiſtoriam explicuit, Λουκιανὸς, ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, Καί τινες ἄλλοι μέμνηνται· ὁ ποιητὴς δὲ νέου, ſine dubio dialogum iſtum indicans: *Philoſtratum* vide p. 662. cum *Oleario*, & ſaepius in Heroïc. *Ariſtid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ ἡ Πρωτεσίλαου φασὶ παραιτησάμενοι τοὺς κάτω γενέσθαι μὴ ἡ ζάντων *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhuſ. Minuc. Fel.* c. 11. *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum eſt, quod monet *Tzetzes*, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. *T. H.*

91. Αὐτῦ] Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτῇ, ſcilicet ἔρωτι. *T. H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, ſed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* Metam. XII, 67. cum *Luciano* ſentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id eſt, amor, deſiderium uxoris. *F. G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus*: *ſed haec res praevaluit pondere*: quanquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potueris extingui.* Ejusmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii majoris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet.* Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρογκον *Heſychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, ſed & ὑπερμεγεθὲς inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eamdem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἀνὴρ forte non deterius legeretur, σὺ γοῦν. *T. H.*

10. Κἀκείνην] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt deſiderium mariti non ferentem ſibi necem conſciviſſe. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic reſpicit *Lucianus*. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. *M. du S.*

θεῖν παρ' ὑμᾶς ὅστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΑΟΥ. ὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

sequatur ad inferos: atque adeo pro unō duos mortuos recipies brevi. PLUT. Iſta fieri fas non eſt; neque facta fuerunt unquam.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλοῦτων Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, οὐδὲ ἀγγῶναι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἴσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ. ἀλλ' ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν σὺ τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Προυσίλαος ᾖ, καθικόμενον σὺ τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem iſtam ob cauſam Eurydicen tradidiſtis, & conſanguineæ meæ Alceſti commeatum dediſtis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma deſtitutum in conſpectum formoſæ tuæ ſponſæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoſcere nequeat? imo perterrefiet, ſat ſcio, teque fugiet; & fruſtra tam longam ad ſuperos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, poſtquam luci redditus erit Proteſilaus, eum potenti virga contactum juvenem ſtatim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a Λήψῃ] Λήψει O. quae eſt Attica forma raro ſcriptoribus inferioris aetatis, niſi librariis fidem derogemus, uſitata pro λήψῃ. b Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος διαμένης ὑπὸ Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσεφ.] Haec videtur *Schol.* monuiſſe, quia omiſſa fuerat ejus in exemplari Proſerpinae perſona. T.H.

17. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis ſcire, Lector, in quo gradu conſanguinitatis fuerint Proteſilaus & Alceſtis, en tibi ſtemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaſte*, *Plutarcho*, *Pauſania* & aliis.

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alceſtis	Iphiclus
	Proteſilaus.

J.P.a G.

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, 21. M. du S.

Προσήσει] Ferri non poterat admiſſum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ ἀγγῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεται σε ſatis accurate conveniret. *Moſchopul.* Ὀν. Ἀττ. Ἐλλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσίσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. *Noſt.* Phal. I. §. 14. T.H.

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, poſtquam ad locum pervenerit Proteſilaus, contactum virga, mox in adoleſcentem formoſum eum convertere.* Sed quid ſibi velit praepoſitio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ ſatis plene dicitur. *Homerus* Il. Ζ. vſ. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ.

O *Ulyſſes*, *valde meum penetraſti animum increpatione gravi.*

Neque vero ſi in hac locutione intelligatur praepoſitio, videtur ἐν, ſed σὺν ſubaudiendum. An μὲ pro ἐν legendum? J.J.

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jenſius*, cur σὺ hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his ſimilia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: ſic enim iterum *Noſter* alibi Συνουσ. c. 12. σὺ ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui ſimilis extat phraſis in Epigrammate, teſte *Conſtant.* Lex. σὺ βέλει πλαγιάς) quanquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἕλλησιν ἱσταλάτευ & Ἰων. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci ſuperſtites agnoſcant, neſcio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. M. du S.

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

τῇ παρῇ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον γυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

Δ Ι Ο Γ.

Ὦ Κὰρ, ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέ-

29. Παρῇ] Thalámum. G.

Καταμίξαν ἐν τῇ ῥάβδῳ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, τάχα δ' ἂν τινες καθίλοι τῇ βασιλείᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. λαμβάνων] δὲ ὁ λαβρακις. . . . . τριάδοντι . . . ᾗ δὲ μὴ, ὑδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῇ τριόδοντι. *Typhon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ἄοφι πλαγγὶς, ὑδ' ἐν βίλει, ἀλλ' ἐν σύριγι Χιλίαι — *Arriano* Α. Α. III. c. 30. ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τ ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt κλοιῷ δῆσις. *Ælian.* V. H. XIII, 1. ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ἀφύῃ τῇ τροφῇ ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Βιλοσ. V. ἐν ὑπερῴοις ἀβληλιμμένους ἐν ἀμόργῃ. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. πεισόμενος ἐν δόρει ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἁπλόους qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν καλοχαίτῃσι θεῶν πεπιδημῆσαι ἀεί. *Quint. Calab.* VIII, 9. — ἧπας τ' ἀμφαδίοιο Ἐν πυρὶ λάνγαλέῳ — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hieracli* demeret ad Aur. Carm. p. 206. τὸν λυγρὸν ἔρον φεύξασθαι ἐν ἀκουσίῳ φυγῇ. Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, adnota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſuo caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187, ideo Θαυμασιον τὸν δράκοντα dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T. H.*

28. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T. H.*

31. Μᾶν . . .] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E. L.*

39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὴν βασίλειαν, τὸ κάλλος & τὸ βάρος τῆς τάφου eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μίγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἤρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην· quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. Ill. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath* ad Il. Φ. p. 1298, v. 52. Καὶ ὁ μὲ τῦ Μαυσώλου μέλα πολλὸς (πολυτελὴς, φειδόητος vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἅπας φειπίργασαι, καὶ θαῦμα ἐν ἐ ἐστιν. Mox pro ἀνδρῶν neſcio an melius ſcri-

μέγας, ἢ οἷ πολέμοις καρῆρός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι οἶ Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ὀπτειμθον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ ἢ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕρῃ τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὀπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

magnus, belloque ſtrenuus. Tum, quod maximum eſt, quia Halicarnaſſi monumentum ingens habeo mihi impoſitum, quantum mortuus alius nemo; ſed neque ita in ſpeciem elegantiſſimam expolitum, equis virisque exactiſſime adſimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob iſta ſuperbius efferri?

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ἢ τάφῳ; ΜΑΥ. νὴ Δί' ὀπὶ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ὅτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἑλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν ἢ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲ ἴσως εἶεν ὀπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄντι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀποφαίνεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus ſepulcri? MAUS. Omnino ob iſta. DIOG. Sed, formoſe Mauſole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adeſt. Quare ſi capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum ſit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis ſumus ſpoliati, naresque ſimas gerimus. De ſepulcro autem, pretioſisque iſtis lapidibus, Halicarnaſſenſibus forte conducant ad oſtentandum, & ambitioſius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium eſſe ſcilicet penes ſe. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum proſit; niſi hoc dixeris, te majus quam nos geſtare pondus tantis lapidibus oppreſſum.

3. MAUS.

ſcribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi ſtatuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in ſummo pyramidis cacumine Pythis ſive Pytheus exegerat. Quod autem ad ſui ſepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari poſſe Mauſolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui ſibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura ſuos extruxit culmina manes.* T. H.

41. Παμμεγέθης] Patebat, teſte *Plinio*, ab Auſtro & Septentrione ſexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua ſcriptis, qua vulgatis libris hoc proſtare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam perſona mutata legendum eſſe, σὺ ἔχοις αὐτῷ *quod ſi formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo ſit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. σὺ δ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. T. H.

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Theſ. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ὂν ἡ κατάγνυται ἐστιν, ἀλλὰ θλάττεται ἢ σιμοῦται ἢ ἀλφιφύσαι. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaeaque jacent pando ſinuamine nares.* T. H.

59. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abeſſe εἶεν ἐπιφανεῖ, vel οἶεσι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abeſt: amant eam ſtructuram aliquando in verbo αἰνῶ paulo aliter *Lyſias* p. 153. v. 27. ἐκείνῳ μὲ ἂν ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mauſoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πελάγει, ἀλλὰ Καίσαρι Τίβεριν οὔτις ἐκεῖ τυμβολίτις πελάμη. T. H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: ſed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. ſoror etiam traditur. M. du S.

73. Τῷ μὲ σώματος] Interpretes quaſi legiſſent, aut legi voluiſſent περὶ τοῦ μὲ σώματος, *contra Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. poſt σώματος poſita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν ὅ, τι ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος. Diogenes enim, ut talem philoſophum decebat, exiſtimans mentem eſſe ſolam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore ſuo quid fieret poſt mortem, nihil omnino curans: expreſſit hanc ejus ſententiam, qui epiſtolis a ſe confictis Diogenis nomen praeſcripſit Ep. 25. Vid. *Diogen.* L. VI, 77.

3. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

ΜΑΥ. Ἀνόητα ἦν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσεσθαι Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾠήθη· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἑρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς καταskευασθέντα· ὁ Διογένης δὲ, εἰ μὲν σώματος καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς σοφοῖς περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ καταskευασθέντα.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

Ν Ι Ρ.

Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μέ-

νιπ-

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* εὐμορφότερος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρῶν frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T.H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Pausan.* Corinth. p. 45, 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος] Adscripsit pater, forte βεβιωκότος· sed & prius ferri potest. *J.G.*

80. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότερον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερον, ἔφη, θεὸν πολὺ γίγνεσθαι τῆς σελήνης. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ὅτι αὐτὸν ἴδοις τεσσαράκοντα ἡμερῶν διελθόντων. pro εὐμορφότερος & τεσσαράκοντα. Apud *Aelianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμότερον, pro θερμότερον ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. Καί τοι τίνας ἄν τις κρείττους ἐπαινέσειε ἢ πιστοτέρους. lege ἐπαινετέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστῶσι τοὺς ἐπαινετοὺς ἢ πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. *J.J.*

82. Τι-

νιππε, ὑ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ὑ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ὑ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, ὑ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μέν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, ὑ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀφαφέρεις, ἠλίκον σε Ὅμηρος Σκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοτάλον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, ὑ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαῖῳ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ὑ εὐμορφότερον ἠῇ. NIP. ἐμέ γε τὸ Ἀγλαΐας, ὑ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire commodum est. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifestum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod similis sim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iste cæcus laudavit, omnium formosissimum appellans: sed ille ego, cui caput in acutum desinens, & rari crines, nihilo inferior visus sum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formosiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo sub Ilium veni.

2. MEN.

a Πότερος ὤν] Secutus sum O. In omnibus Edd. ὤν secundo πότερος erat subjectum. b Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὅρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τὴν ὑπὸ Σαμίων Νιφέα ὑμνησε Δαφοιρότης ὡς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. V.

91. Ψεδνὸς] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. V.

Σαμίων] Σύμης esse reponendum ex Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V. p. 225. C. T.H.

82. Τίνες δὲ ὑ ἐστὲ;] Vide quam inepte distinguatur haec ὥσκοπ· τίνες δὲ ὑ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνες δὲ ὑ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰ τοῦτο εἰδέναι· *Quinam vos estis? Prius enim, opinor, decet hoc scire.* F.G.G.

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γὰ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. M. du S.

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obsederat, distinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ὑ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Platon* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ ὖν ὁμολογοῦμαι γὰ αὐτῷ. *Aristoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὖν ἔχει γὰ δεῖδιος — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰ πάρεστιν ἀνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ὑδὶς εἰχέ σοι Κωφὼς ἄλως γὰ ἅπαν — ita recte *Casaubonus*, qui simul adnotat, *conjunctionem* γὰ *transpositam esse in alienum locum, ut saepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. .... καμάσαι πρὸς τὸ Ταραγρικὸν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* K. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς ὁ κάμηλος δικαῖ γὰ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῷδε τῷ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aestuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conarentur. Huc referri nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐπιλοίπῳ γὰ ἦσαν, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λεωδάμαν γὰ παρέλθω. Contra in proximis particulam ὖν opportuniore sede collocasti libenter sum passus. T.H.

85. Πότερος οὖν ὁ N. ὑ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. sic restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. M. du S.

92. Ὥρα δέ σοι] Τὸ λέγειν hic desiderari videtur: vel post τὸ ἠῇ. F.G.

Ὥρα δέ σοι] *Jam vero tempus est, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formosiorem putes:* sic interpres. Sed in Graecis non est, *ut pronuncies:* haec interserunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὥρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅτινα ὑ εὐμορφότερον ἠῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* T.G.G.

Ὅρα σὺ δὴ] G. P. & L. pro vulgato ὥρα δέ σοι· & ita Cl. *Hemsterhusius* edidit. M. du S.

Ὅρα σὺ δὴ] Quod praebent scripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὥρα δέ σοι jure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὥρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo posteriore loco male membranae *Graevii*, ὥρα. *Aelian.* V. H. I, 21. ὥρα σοι τὰ ἐκ τῶν νόμων ὁρᾶν· atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deseram ipse non invitus lectionem restitutam. T.H.

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ ἡ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα ἀφῃρῆσθο ἀπὸ τῆς Θερσίτου κραυᾶς, ὅτι εὐθρυπτόν τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. καὶ μὴν ἔρου Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. οὐκοῦν ἐγὼ γενναῖόν γε εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ὀνθάδε, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ [c] μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

[c] Μὲν καὶ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνὸν] Ἀθυμὸν. *V.*

Χαρόπων nam pater ei erat Χάροπος *non* Χάροψ *res certa eſt ex* Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Scheffernm Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic *μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἴβηξ, ἴβηκος· ἄναξ, ἄνακος*, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάψ & Θάπος, Χάροψ & Χάροπος in *Heſychio*, quod rarius eſt, *παίδοξ* invenitur pro *παιδόκος*· ſimili modo recentioribus *brax, calix, delphix* pro *braca, caliga, delphica*; non aliter atque *στροψ* pro *στροχῦ Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, *τὸν τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην*, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit *ἰσοτιμίαν εἰς Ἅιδου*, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in *Ἀτιμότερον — εἰς ἀΐδαν γὰρ Μάνων Θερσίτης ἴδεν ἀτιμότερος*. Pro *μάνων* olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar *Νιρέως* in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiari ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem *Μίνω*, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro *μάνων* quod exaratum eſt *μὼν ὁ* manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θερσίτου εἰς Φιλίαν τ' αὐτάρκειαν καὶ δικαιοσύνην.

Τὸν γεώμορον ἰδόντες Φιλίας ὁ δύτερος ἄλλου
Εἶπεν· ὁ δὴ φθονερὸς πλαίτων, ἢς νι θάλῃ·
Ἀλλ' ἔμπας δέξας κοὐκ χάρις ἐν ἀΐδᾳ γάρ
Μάνων Θερσίτης ἴδεν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλαν. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλαν· tum extremo verſu adſcriptum *Μάνω*, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam dare deſiderit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ. MEN.

ΗΚουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπεθύμησας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δὲ τὰ ἔρωτα τῆς θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς πράγματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσυνέτου ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

1. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπεθύμησας ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν]: Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſcieret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſis ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Lucianni* Θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδιωμάτου εἶναι σύνοικος θεοῦ lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. κρίνει παλαιστῆναι βουλόμενος, ᾧ μὴ δυνάμενος, ἀντὶτου ἀθάνατος ὤν, ἀντιδοὺς τῷ Διὶ Προμηθέα ἐκ τοῦ· αὐτῷ γενόμενον ἀθάνατον, ὅτως ἀπέθανε ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ὄντα· αὐτῷ δίκαιον· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατα ὄντα. Ergo, *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ἂν ſcripſiſſet, quam Θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T.H.*

13. Τίς δὲ τὰ ἔρωτα] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἀσήμῳ verſo duarum vocum ordine: τίς δὲ τὰ τοῦ θανάτου ἔρως ἔχει &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δὲ τὰ τοῦ θανάτου ἔρως ἔχει; *T.H.*

17. Ζῶντα ἡμῶν τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἰδὲ γὰρ τὸ φῶς βλέπεις — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστου βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ἐμὸν φῶς; *T.H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον: dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐναλίσθω αὐτῷ; hanc feriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς additae leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti parefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde repoſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit σαπρότερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον ἐντυχεῖν φημι, Ὅστις διαφέρει ἄλυπος, Παμμένων, Τὰ σύμπαντ' ἀπῆλθε, οὐκ ἦλθεν, ταχύ, Τὸν ἥλιον τε καινὸν, ὕστερ', ὕδωρ, γῆν, Πῶς ταῦτ' ἔστι τις κἂν ἔπαινον βιώσεται, Ὀψὲ παρόντα, κἂν ἑαυτοὺς σφόδρ' ἀλύγως Σκεπτόμενα τούτων ἕκαστ' οὐκ ὄψει ποτέ. Παντάγαθον νόμισόν τιν' εἶναι τὸ χρόνον, Ὃν φημὶ, τοῦτον, κεφαλαίων ὧν Ὄχλῳ, ἀγορᾷ, κλήσεσι, κοσμίοις, λουτροῖσι. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide de Cicero* T. D. V. c. 3. ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Daviſius*, niſi quod *Syneſii* ὦ δεσμὸν ἡδὺν ἐκ τοῦ κόσμου ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam πανήγυριν ἁγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παροικιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παροικιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἀκριβῆ θρυλούμενον appellat *AEſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc advenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπολαύειν ἢ ἀθανασίας. ΜΕΝ. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. ἦν, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ὁρῶν, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ ἄνωθεν, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ἀκόρεστον ἀκολουθοῦντα θατέρου θατέρῳ ἐνεπλήσθην αὐτῶν. καὶ γὰρ οὐ τῷ αὐτῷ ἀεί, ἀλλὰ καὶ οὐ τῷ μεταχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὸν δὲ ἐνθάδε δὴ τρόπον φέρεις, [a] ἀφ' ὧν τοιαῦτα αὐτὰ ἥκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἐπι-

[a] Ἀφ' ὧν] In margine *AIW.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' οἷς quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: σὺ ἀμνημονεῖς, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; προῆκέν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, ἢ σελήνης, ἢ ἄστρων, ἢ γῆς ὅλης, ἢ θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi; qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λεύσσω φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελήνης τε πρόσωπον nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἠδὲ θάλασσαν σιγώσαν καὶ μῆλα καὶ ἄγνους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἀνεκδοτότερα τῆς Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Ducentur ista plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae illum Adoniidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμοειδὲς αὐτῶν καὶ ὁμοιοειδὲς: vide Imperatorem lib. II. §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ὁρᾶν; & τὸ ὁμοειδὲς ἀποτεῖναι τὸν βίον πᾶν & plura passim; quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 959. T. H.

20. Ἀπολαύειν ἢ ὁμοίων &c.] Credideram *Luciani* animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum cum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεάσεται ἅλυκας, Πυρμώνα, Τὸ στρογγύλον ἡμῶν ἄστεως, ὄθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον τ' ἄκρον ἀερ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ· Ὅστις παρόντ' οὐ κἂν θεωτικῶς σφόδ' ἀλίγους, Σωκράτιμε (ita leg. non στρατήγιμε, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψει ποτέ. *Hunc beatissimum ait, quisquis is contemplatus, finis moerore, Parmeno, egregium hunc abiit eo, unde venerat, celeriter. Solem communem astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit.* T. G.

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι: mox, post ἀεὶ αὐτοῖς, τὸν ἥσσον aut quid simile deesse videtur. F. G.

25. Μιλαχεῖν] An μιλαβάλλειν; F. G.

Ἐν τῷ μιλαχεῖν] Ad sensum, qui facile expeditus literpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μιτύλιον pro vice mutare, quantum meminii, positum invenies. Olim similem considerandum proposui ἐν τῷ μιλαλλεῖν, ex contracta ejus verbi scriptione μιλαχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μιλαττειν quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyeti μιλλεῖν. Sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Oreit. v. 234. — μιλλοῖ πάντοτ' γλυκύ quod, quamvis, ut monet *Schol.* a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat *Hist. An.* VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & fine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Docti. *Jo. Fr. Wetstenii* conjectura, ἐν τῷ μιτυλίῳ λαλεῖ. T. H.

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. M. Dod.

ἰσηλμία πάνυ δημοσίων, ᾧ τὸ πρᾶγμα ἐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ὡς φασὶ εἶναι, ἢ ὡς σκότῳ ἄλλως τε ἐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, ἔτι πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ σεαυτῷ, ᾧ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος ἀποβῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φῄς; MEN. ὅτι εἰ τοῖς ὁ τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ ᾧ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκαρές, ᾧ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, ᾧ δήπου μεταβολήν γε ζητεῖν τινα ᾧ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅθεν οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι ᾧ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτοῖς ἀφόρητον οἴεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce versetis, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum si eorum, quæ in vita sunt, par semper & idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Παρῆ] Παρείη P. L. Margo *Alt.* Multo praestat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ᾧ ὡς ἰσονομία, πάνυ δημοσίων τὸ πρᾶγμα, ᾧ ἐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem styli Lucianei cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, ἐδὲν . . . σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. *T.H.*

33. Ἀνεπιδεεῖς] *Thomas Magister* v. Ἀτίλεστος videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεεῖς] Ejus, quam *Thomas Magistri* liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum extat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελεῖς, ὁ ἀμύητος, id quidem ut satis est ad hujus loci sententiam conveniens, sic magno opere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem mensini non dissimili structura scribi a *Dionys. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἀξιωμάτων ἢ πείρας ἀτελὴς τῷ ἴργῳ ἀναφήνειν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Glossis* alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum ipsarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sitiendi esuriendique fumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ σεαυτῷ σιωπῇ] Non est, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. *J.C.*

Παρῆται σιωπῇ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. positis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum ἀποβῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως ἰδάλυτόν ἐστιν ἡ πομπὴ, ᾧ παλιγκότον ἑαυτῇ ἀποβαίνουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.* Est autem ἀποβαίνειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. [Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.] Subint. ὁδεύει μεταβολὴν ζητῶν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, ᾧ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtisthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad descensum Averni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, quales tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre descendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen restitantes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe. CRAT. Ego enimvero persequar vobis, quæ vidi, quum descenderem, per viam. DIOG. Narra quæso, Κρά-

Δ Ι Ο Γ.

ΑΝτίδενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου διεπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς καταβάντας, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταβάντας, καὶ ὑπὸ τραχήλου ὠθουμένους· τοὺς δὲ ἔρρωσθαι μὲν ἀντικαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατηειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγωνᾶν, τίφειν δὲ τὸν παρόντα· οὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρκεῖσθαι, ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ κεῖσθαι τύχῃ. sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam versionem exegi. *T. H.*

44. Σωσιτὼ] Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit *Lucianus*, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem consciverit. *M. du S.*

48. Ἄπιμεν εἰδὺ ἐπὶ καθόδου] Haec jungenda, non ἐξεπατήσοντες εἰδὺ ἐπὶ καθόδου. Πρώτους εἶδε ἐπὶ Φρυγίας, πλὴν εἰδὺ ἐπὶ Ἑλλάδος, τύραννον εἶδε Βαβυλῶνος & plura *Noster* habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εἰδύιας vel εἰδύας, quod, monente *Phrynicho* p. 24. solius temporis significatione gaudet: quanquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. εἰδὺ ἐπ' ἀγορᾶν ἀναλθεῖν sicuti Segm. 47. εἰδὺ ἐπ' ἀμυράντην, recte in forum aromatarium: quam ob rem merito Codicibus adsentitur Praestantiss. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter est scribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. εἰδὺ τῇ πάντου ἄγειν. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὸν ἐνδρῶν ἄλλον τὸν εἰδὺ τῇ ἄλλου, & in Ind. notavit accuratius *Perizonius*, qui non solum εἰδύς & εἰδὺ prorsus eadem habuit, sed & εἰδὺ pro εἰς *adverso*, *e regione*, non distinxit: vide *H. Vales.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lysidе: Ἐπορεύομην ἐξ ἐκ Ἀκαδημίας εἰδὺ Λυκείου mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εἰδὺ Λυκείου alibique saepe. Haec quum sint satis nota, atque in aperto posita, jure mireris *Olearium* in *Philostr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) εἰδὺ Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, quum fine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronensi* negligentius scriptum. *T. H.*

56. Ὅρως ἀντικαίνοντας & ὑπτίους ἀντερείδοντας, εἰδὺ δέον] *Micyllus: reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non sos faciendum esse.* Ut de Saltatione: ἀναίνου ἐκβαίνειν ἐλέφαν τινὶ ἀνθρώπου εἰς εἰδὺ δέον καὶπαλαμᾶσθαι. Hermotimo: διδάσκων αὐτὸν & ἀκριβολογούμενος εἰδὺ δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demosthenes* Olynthiac. 3. πλὴν ἢ χίλια & πεντακόσια τάλαντα ἀναλίσκειν εἰς εἰδὺ δέον. *J. G.*

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν.

Crates: nam videre quædam perridicula dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ὁ δὲ αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ ὁ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν περὶ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων· ἔστερέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καλελελοίπει, ἀνεκάλειτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα περιέπλει, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Ἐλευθερᾶς χωρία πανέφημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἀφο-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille, dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius increpabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Εἰρηκέναι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo Δίιν. Ἡρώδη. c Ἰσμηνόδωρος] Μηνόδωρος P. male: dictum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. d Ἀνεκαλεῖτο δ' τόλμης] Καὶ αὐτὸν ἠτιᾶτο τῆς τόλμης C.

d Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. M. du Soul: apparet tamen explicare Schol. voluisse ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τ. T. H.

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. M. du S.

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. M. du S.

Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, veraseque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Justino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς ὑφ' ἑαυτῷ πληγὰς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὸν πλεύρων ἐδέξατο· quae quidem undecumque depromta, Suidas saltem judice, ad primum Arsacen spectare ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τί ἐν τῷ Ἀρσάκῃ περὶ τῆς Καππαδοκῶν ἐπιβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora praemantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. T. H.

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad A. E. VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbium finem accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto vocantur αἱ ἐσχατιαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἳ ἐς Πλαταιὰς φέρουσι· τὰς Βοιωτοὶ μὲν τῶν πάλαι καλεόντων τὰς Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς καλέουσι IX. c. 27. Apud Thucydid. III. c. 24. Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque videant τοὺς Πλαταιεῖς τὸν μὲν πρὸς Κιθαιρῶνα ἐς Δρυὸς κεφαλὰς τὰς ἐπὶ Ἀθηνῶν ὁδὸν ἰόντας [illegible] Adeptum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebat Eleutherae, campusque urbi subjectus, OEnoen Atticae pagum, ut ex Herodotea constat in Oino, contingens: qua tum re diligenter, ut solet, Pausan. I. p. 93. Ideo memorat Arrian. Ἀ. Ἀ. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς Φίκειους ἐπ' Ἐλευθέρας καὶ τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX. p. 631. B. 582. C. Soli Aristophanis Scholiasta ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλεύθραι, dicuntur unius litterae discrimine Ἐλευθεραί, πόλις Βοιωτίας· haud inepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ Ἐλευθίας τῆς Ἀσωποῦ μητρὸς, si quis scire dedignet, AEsopi filiam indicabant Pausan. IX. c. 20. & Schol. Hesiodi ad Theog. v. 54. Μνημονεύει γοῦν Ἐλευθίας μνείαν digna est, quam ex Ed. Tornesii Vien. proferamus integriorem, adnotatio: Οἱ δὲ Ἐλευθίαν τὴν [illegible] πό-

eunda, binos tantum servos secum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor secum haberet.

3. Arsaces autem jam ætate provecta, & sane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierit, duos uno ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, subniſſo corpore,

δύο, δύο μόνος αἰτέτας [d] ἐπήγετο ἐς ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς ἔχων καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς ἤδη, καὶ οὐκ ἀσεμνῶς τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἀγανακτῶν πεζὰς βαδίζειν, καὶ ἵππον αὐτῷ προσάγεσθαι ἐκέλευε· καὶ γὰρ ἅμα ἵππος αὐτῷ συναπέθνησκε, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρους ἀκροβαρίζοντος ὑπὸ Θρᾳκὸς τοῦ πελταστοῦ, ἐν τῇ πρὸς τῷ Ἀράξῃ πρὸς Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς ἐδήλου, πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας· ὑπεδέξατο δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἄπο

[d] Ἐπήγετο] Ἐπάγετο prave MS. Bourdel.

81. Ἀμφότερον ἀκροβαρίζοντος] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων ἀκροβαρίζοντων. G.

πόλεως ἕνεκα ἐποιήσατο λόγον· οὐδὲ Ἀπόλλωνος ἡ Λιβαδίας ἢ Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ ὁ ὅρκος, ὡς φασιν, ἐπὶ ἀκίνητον τοῦ ἵππου. Οὕτω δὲ λέγεσθαι, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τὴν μανίαν ἐκαθάρατο ὁ ἐλευθερεύς. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, *Hesychio* teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Diogenis* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πρὸς καθαιρούσας τὸ λαὸ τὸ λαίσιον (ita legendum, non λοιπὸν) φάσκει quod ſcilicet rarum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ἁδὴ ἰσυχῇ μὲν ἴσημον καὶ λεόδης, ἀνατείνουσι δὲ πρὸς τὸ Κιθαιρῶνα, ὁ λίαν δὲ ἐκεφαλὶς ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano* ſcribenti potius, λίαν δὲ ἐπ. vel ὁ λίαν δὲ ἀπφλης: nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen. L.* II. 136. Menedemus Alcyni uxorem comitatur εἰς Δελφοὺς σὺν Χαλκιδεῖ φιλοσοφοῦντι πλησίον τι τῆς καθ' ὁδὸν λῃστείας· hoc itur praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. T. H.

72. Ἐλευθερεύς] Athenas Thebis petenti pagus hic caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, tum quare, tum Philippi aut Alexandri, latronibus ipſo fior erat. M. du S.

74. Ἐπήγετο] MS. ἐπάγετο. J. B.

75. Φιάλας . . . καὶ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 618. E. Δεῖ τὰ ἀγωγὰς σοβεῖ κυμβίοις ἢ ῥυτοῖς καὶ φιάλαις ἐνομίζων iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. T. H.

Ibid. Κυμβία] Ἐστὶ σκαφιδίου, πυξίδος, καὶ πλήρου. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* J. B.

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης . . . ἤδη, καὶ οὐ δίκην, τὸν ἄσημον τὴν ὄψιν εἰς τὰ βαρβαρικὰ, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarica illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἀσήμως τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἀσήμως τὴν ὄψιν, εἰς τὰ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro, ſociétate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. J. C. G.

De *Thucydidis* illa phraſi ἐς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Duberus*, quem vide p. 512. n. 9. T. H.

79. Ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζειν] Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. M. de S.

87. Τὸ

ἐπισείεται τ' Ἀρσάκιον κοντόν· [a] αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τ' σάρισαν αὐτόν τε ἀμφιπείρει, καὶ τ' ἵππον.

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; KPAT. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβληκώς· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τ' προσβολήν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσῃ τ' ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τ' ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἑαυτὸν ἀμφιπείρασα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τ' βουβῶνα ἀμφιπὰξ ἄχρις ὑπὸ τ' πυγήν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ γὰρ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γ' ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίει ἱππεὺς κατιέναι.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſuſque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ ποδὼ, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

a Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. οὗτος. b Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

99. Ἐς τ' βουβῶνα] Βουβῶν περὶ τὸν γαστέρα τόπος. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντὸν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtæ. Scythæ, Parthi, Sarmatæ, Alani prælongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi prælio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeæ phraſi proxima, πόδας ἀμφοτέρους προσελαμβάνουσι πρὸς τοὐδάφους quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελκύσαι ἀμφοτέρους ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἐκατέρους ἐν μεταγωνίᾳ confer *Suidam* in Ἐξέχε. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T.H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὸν σαρίσσαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε ἀμφιπείρει τ' ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ præfero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J.G.G.*

88. Σάρισσαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram hæc excedit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſæ XVI. cubitos longæ. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J. B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἐκτισ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniæ rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quæ mendæ ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἀνὴρ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δὲ γε Ὀροί-

της

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ὀπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστατο, ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Καὶγὼ δὲ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ὀπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ὀπιτηδείως πλεύσαιμι. ὧνπερ τῶν μὲν, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium vene-

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀχαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών·

c Πιραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *Alw.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐ μισθῶν αὐτοὺς εἰς τὸ πόλεμον. *V.* Ὃς μισθῷ τοὺς στρατιώτας συνάγει. *C.*

τῆς ἱππεύειν ἰσθὼς ἐ πάνυ ἁπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte*: eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτι καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐλάλει, τρίχιν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἁλάζονας ὁ πάντα θέατὸς, καὶ ἐφ' ἵππου σειλάδωμος εὐτρεπῶς οὕτως ἐπὶ γωνῶ παρὰ τὸ κεκλημένα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τῶν ἱππασίης, inquit, αὐτέοισι κάδμαλα λαμβάνει, ὅτε ἀεὶ κραιπαλιῶσι ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς πολλοῖσιν ἵππεια ἀπιχωλοῦνται, καὶ ἐλκουσι τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γὴν πεζεύειν τοὺς πόδας οἷόν τε εἶναι ἰδιώτας, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T.H.*

20. Ἐτιτρόμεν σὺ αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτιτρόμων ἐπ' αὐτοῖς, quâ de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco σὺ αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ὁ πάνυ ἀφυσκόμενος σὺ τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. εἰφραινομένους σὺ τοῖς μέλεσι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T.H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πιραιῶς] Angl. Πίσης. *J.B.*

θανὼν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίτοι εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον [a] ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲ Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χιλία, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἦσαν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ καλήρατο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐχ ὁρᾷς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀλίγων καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῷ καὶ-

no ſublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi ſibi illata: Blepſias autem fame miſer dicebatur extabuiſſe; idque ſatis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactiſſime conſpiceretur: ego vero, quamquam ſcirem, exquirebam, quo pacto obiiſſet. Tum Damidi accuſanti filium, atqui non injuſta paſſus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum poſſideres admodum mille, inque luxu ipſe viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iſte, dirisque Myrtium proſequebatur) quid inſimulas amorem, non temet ipſum? qui hoſtes nunquam exhorruiſti, ſed periculi ſecurus prælium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque fictis & ſuſpiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepſiam adtinet, ſe ipſum accuſabat primus

a Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιτο L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καὶεξηράζ. V.

* Καπεξηράσθαι] Vitium Ed. A. καπεξήρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* T. H.

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem, quae Lampidi cauſa mortis fuit, ſi rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui ſimul ad inferos deſcendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus eſt, quo Alexander, hoc eſt, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50. regnante Philadelpho. J. P. a G.

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος eſt ſcribendum, ut paulo poſt ὁ μάταιος, vel ἀθλίως alterutrum venuſtas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefecit; atque adeo *fame miſerum in modum emori*. De formula loquendi, ipſoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba ſuppeditaverat *Euſtathius* ad Il. Φ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inſpiciendi ſit copia: extant ſcilicet lib. III. Ep. IV. ſed paulum aliter, quam fecerat *Euſtathius*, diſtincta: ἐγὼ δὲ ἀπεσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος ſequitur inferius: ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖθις ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epiſtola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δὴ ὧν φθάσωμι λιμῷ καλασκλῆναι· ut vir Graece callentiſſimus egregie reſtituit. Grammatici ſimpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Heſych.* Ἀπόσκλη, ἀπόθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλαίοι) ἀποξηραίνοι, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι ſignificationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Veſp. v. 160. mihi Delphis oraculum conſulenti Deus reſpondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non diſſimilis eſt in ἀναυθῆναι, ἀφαυανθῆναι. *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθησόμεσθ' & ἐκαφαυανθῆναι γιλῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροσάρκους ἐποίουν ἐπιλαυθανομένους τῆς τροφῆς ἀλλὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ἵν' ἐν μὴ ⊖ σὺ ζητῶν τ' σύαγρον ἀφαυανθῇς· poterat ſcripſiſſe, ἀποσκλαίης. Taceo conſignatam a *Scholiaſte* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀναυῶμαι pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. T. H.

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι· ſed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum, ad quem referas, ſi unum tantum interrogantem facias. M. du S.

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

χόμαι φθάσας τολλὴν τ᾽ ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. τλὴν ἔμοιγε ἡ τ᾽ τυχοῦσαν τερπωλὴν ᵇ παρέχον ποτότε γενόμενος.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

Ἀλλ᾽ ἤδη μὲν ὅτι τῷ τυμίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηραχότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει καὶ βίου;

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

Τοῦτον δὲ τ᾽ ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀπθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦτοι βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ἰδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

ᵇ Παρέχων τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέχοντό τι.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere concervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter, admodum:* ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ αὐτὸ τῷ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἐν τῷ Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ γ᾽ ἐστὶν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ γ᾽ ἐστὶν, ἤδη ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Mss. Vatic. ὁμοῦ γ᾽ ἐστὶν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T.H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J.B.*

43. Ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντι παιδισκαρίου] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίου μὴ καλοδιδούλωκε· αὐτελὴς, Ὃν ἐθέλῃς πάντοτε τὸ πολεμεῖν — Pro ἀτελὴς oportere legi αὐτελὴς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δοῦλον εἶ, καὶ παιδισκαρίου αὐτελοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. Τὸ δὲ καμιοῦν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνῇ, Παιδισκαρίου μὲ, φησὶν, αὐτελὲς καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίου αὐτελὲς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noster* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπίπλασα δάκρυα, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ δ᾽ τὸ κατέπλασον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μοῖθη πάντα quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφιεῖ, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T.H.*

45. Ὁ μὲ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J.G.G.*

49. Παρέχοντό τι γένοιτις] Amabo, quid hic loci est τῷ τι. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερπωλὴν παρέχον τότε γένοιτις, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J.G.G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρα τί φίλτρον. *T.H.*

58. Ὑπέργηρον] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρον, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M. du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ὖν ἐπλύτεις, εἶτα ἀπιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενηκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμυ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπόβολὴν πλωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ πρόσθεν χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιῦτῳ ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φθονητέον. ΔΙΟ. ὦ παίδων, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύη πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν ζ' πορθμέως. τί ὖν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; ὃς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς τὸ ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἐπίδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

[a] Τεθνάναι] Ἰέναι C. [b] Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Γρ. * Ἀπολείπειν εἶναι. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. G.

* Ἀπολείποντα εἶναι] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεών] Εἱμαρμένον. V.

66. Βίον ἄπ. ἀπὸ κ. ὁ.] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585. hunc etiam Luciani locum adtulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων & ἰχθύων, ἵτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. Grot. p. 47. M. du S.

73. Μειρακιεύη πρὸς τὸ χρ.] Budaeus C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβροδιαιτόμενος quod non est, *quasi apud Sophistas glorians, & se se jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἁβρὸς verbis saepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ὖν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί ὖν ἄν τις ἴτι λέγοι. Caterum quis aures Graecae phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί ὖν ἄν τις λέγοι, nec solœcum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitæ amantes sunt?* Adjecta particula ἄν, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί ἦν ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἴσ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις. *Caeterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ὃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Ἡ τί γὰρ ἔμελλε σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλοῦ δ' ἂν ὄψαι μᾶλλον ἐγέλας. Vide quae supra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. Jensius & B2. In reliquis prave λέγει. M. du S.

Τί ὖν ἄν τις λέγοι] Gataker. ad Antonin. IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ scribendum est. T. H.

83. Ὅμοια] Melius Mss. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὁμοιώματα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile: cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui: ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. MEN. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſti-

M E N.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν ϗ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, ϗ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ ϗ γυνή, τ' ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τ θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τ βίου, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; TEIP. ἀμείνων ἦν ὡδαπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. ϗ δεσπόζουσι τ ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· ϗ ὅτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ὅτε πας' ἔπαλξιν ἑστάναι, ὅτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, ὅτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τ Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας ὕσας, ϗ ἀφορήτου τινα τ ἐκ τ ὠδίνων πόνου ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *J.* & Margo *AIW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: κενὰ μόναι χῶραι· forte, κενά· μόναι δὲ αἱ χ. d TEIP. ἀμείνων ἦν] O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. ὡδαπολὺ &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *J. G. G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe ϗ propter ſimilitudinem pronunciandi, ϗ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τοὺς κενοὺς ϗ τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *J. B.*

85. Τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 1. Lynceus ὀξυδερκέστατος. *Eurip.* Med. *J. G. G.*

89. Ὁπότε ἀνὴρ..] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſſ. Ox. ἢ ὁ γυν. ὡμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, ἐφ' ᾧ σὺ παιωνιγέστατος εἶ τοῖς λόγοις· & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F. G.*

92. Καὶ διαπόζουσι] Dixi alibi. *J. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν θέλοι στῆναι φίλοις μᾶλλον, ἢ τικτὸν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆ Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἰ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐκ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἔν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινὲς ἀπόκριναι] Ἀντὶ τοῦ ἀλλαχόθι. V.

nentes. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæsitum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τιρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia*: imo: *non grave est quod quaero*, seu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲ οὐδὲν, *nil grave est*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt*: *mammae factae sunt pannosae*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiae subscribo. Contrarium enim τῷ, ἀνετείνω hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammae potius in feminis sint ἀπταθῶσαι, *distentae*, *extensae*. Statim D. XXX. ἀπταθὴς dicitur is, qui rectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὥσθ' ὑπὸ τοῦ τινὸν ἀπταθὴς, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Celsi.* II. c. 8. *Mulieri gravidae si subito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὅρια ἐκ γυναικῶν ἐγένετό τινος;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι. requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὅρια ἐκ γυναικῶν ἐγένετό τινος; *Tuno igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse audis?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥαπιζόμενα δὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπῆδυ, καὶ ὅπως τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgatus interpres ad libitum intorsit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores; & *Aelianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν *Philochromatis* ὁ Σιμωνίδης, ὑδὶς ἀντιφήσει· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulae ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. *J.J.*

Ibid. Ὅρια] Ante ὅρια τὸ ὡς forte hic desideratur. *F.G.*

Ὅρια ἐκ γ. ἐγένετο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat

ὡς

sed velut insulsum, re non explorata fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me spectant omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Juno me visu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tiresia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil sani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, ἀλλὰ δέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τἆλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἀκούσας ὄρνεα ἐκ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θῆρία, ἢ τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τῆς Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕΝ. Ἦν που κἀκείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διάλυσά τινα ἔριν τὴν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τὰ φυσμάτων; ἀλλὰ χρὴ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖν· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

ΑΙΑΝ-

c Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνας αὐτῷ χρῆσθαι. V.

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. T. H.

ὡς similitudine forte præcedentium literarum oppressum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structuræ orationis aliena vix putarem esse *Luciani*, nisi succederet Menippi responsum, ᾧ που κἀκείναις ἐντύχῃ, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quædam est constructionis statuenda, cujus ordo legitimus foret, ἐπὸτ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Θ. ὄρνεα ἢ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θήρια. T. H.

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deest. M. du S.

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. F. G.

30. Ἔριν] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. M. du S.

33. Τῶν φυσμάτων] Id est, divinandi arti adhæres; eam amplecteris, probas. F. G.

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen sæpe fuerit objectum, præsertim a poëtis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quæ prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat *Aristot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in *Hephæst.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείσαν παρέχει τῷ ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι ἐ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἱστόρησε χρῆται. T. H.

37. Ἐμέ-

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

Α Γ. Α Μ.

Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴν Ὀδυσέα; καὶ πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε καὶ μανησόμενον, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ἡ μανία αἰτίαν κατέστη, μόνον ἀντεξελαθεὶς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίεις [b] δὲ ἀναλαγώνιστον εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάνευθε κόνεως καὶ ἀγῶνος;

Α G A M.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμέλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. Al. V. J. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας: neque aliter Margo AlW. b Δὲ] Δὴ B2.

37. Ἐμέλησας] Ἐμέλισας. F.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμέλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas?* μελίζειν est *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & sequ. In Mss. tamen legitur ἐμέλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem *φονεύειν*, *nos etiam occisurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse apud inferos alloqui Ulyssem, respicit ad *Homerum*, quem vide Ulyss. Λ. v. 543. & 526. sicut & quae inferius de Thetidis arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri*:

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. J.G.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* scribendum ἐμέλισας, hoc sensu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulyssem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur Vir Cl. modo laudatus, sc. ἐμέλλησας, ut subaudiatur *φονεύειν* ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti sunt alii. *Dio Chrysost.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... καὶ διδάσκαλον Καλλισθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ὧν τοὺς μὲν ἀπήρκει, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν & p. 44. καὶ τιμιώτερα ἐπ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἐχαρίσω, τὰ δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀπεκτόνας ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμέλισας] Sic P. Ald. J. H. Fr. W. St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλησας, vitiose. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam desaevit. M. du S.

Ἐμέλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac *Graevius*, addubitavi: μελίζειν enim quum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud *Dionys. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμέλησας, cui calculum adjecit Eruditiss. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem* esse *Graecismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλειν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præstantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi præmiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui posside-ret arma.

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ᾧ ἀνεψιῷ γε ὄσα. ἢ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, ἢ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καλαικεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, ἢ ὅτι τηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AJAX. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratissimæ rei, cujus causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Trojanis

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἢ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων ἐγχειρίζειν συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκε αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ ἀλλὰ τὴν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἁρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῶν ἕκας κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα τῶν Τρωσὶ δικα-

ὁ Ἀντίπαθι] O. ἀντίπατι.

nitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. *Aristoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί, inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμέλλον, scilicet κύστιν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ὃ μέλλουσι; nimirum μισῶ τὸ ἐφύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demosth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμὲ ἀπέφηνε ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμέλλησεν. *Liban.* de Vit. sua p. 41. A. βαρέαιον δὲ τὸ μὴ ἐντιμᾶσθαι, τὸ δὲ μελλόντων· *Isocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲ ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲ ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἐπετίθουν τὸ πόλιον. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅτε πάσχοιεν κακὸν ὀδὰν, ὅτε μέλλοιεν, ὅτε ἀδικοῖεν. *AEschyl.* Pers. v. 816. Τοὶ δὲ κακῶς ἀφάσαιτες οὐκ ἐλέασσα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucyd.* III, 55. ὠδὰν ἐκπεπτώκασι ὑπὸ ἡμῶν ὅτι ἐπάθετο, ὅτε ἐμέλλησαν. *Demosth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μηδέποτε σὺ πάσχειν μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverse *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τὸν ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος ὠδὰν, ἀλλ' ὠδὰ μελλήσαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* nostri verbis, Doctiss. *Steinbeilius* errante, dum bonum ducem deserit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipsi. A. 1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' οὐκ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· ὃ μὰ Δί, ὠδά γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὴ ἐς τὸν Καιάδαν, ὅπερ τοὺς κακούργους ἐώθασιν ἐμβάλλειν hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλησαν, sed & *Scholiastes*, sive potius lector aliquis imperitus exponit ὡς δύο ὄντων. *T. H.*

40. Προσωπῶν ἐξόντας] Vide *Homeri* Od. XII. *J.C.*

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F.G.*

45. Ἀναιδαγώνιστοι] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀναιδαγώνιστοι legunt: *Wassio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναιδαγώνιστος esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, *Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T.H.*

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui solus sese mihi opposuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ἄλλων, & verti debere, *solus vindicabat.* Sic in Reo viviscentibus Philosophia minatur se contrituram κακὸς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὸ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. *J.G.*

62. Ὑχομένοι, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. Δ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασσαν ἠδὲ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

καταῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μὲ καλὸν δίκασεν· ἀλλ' ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. ἡ γὼν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισῶν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· εἰ δ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem scio, quænam me condemnaverit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας ἀφαπαλάττηται· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τὸν Τιτυὸν ἐκταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε ὡς τάχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε πρὸς τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πολλῶν

ΜΙΝ.

1. Hic quidem latro Sostratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille sacrilegus a Chimæra dilaceretur: iste tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elysium campum, Beatorumque insulas incolite pro eo quod justa feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi justa videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Sostrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam subire noleas a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuisset Ajax an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adjudicata sunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege versum, quem ex Homero in nota præcedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ὁ θέμις &c.] Ergo jam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρφρονα Μοῦσ' ἔτ' ἐκ τούτου σὺ θεοὺς ἔτι. tractum est ab Ajacis impia in Deos superbia, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat *Scholiastes* tradi ἡ Αἰθίλα τρίτον ἐπεδημήσαι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲ ἐκβαλὼν τὸ δόρυ τὸν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλείψαι τὸν γλαῦκα τὸν ἐγγεγραμμένον τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ὕβρεως παιδικοῦ· τρίτον ὅτι σὺν ἔπειθε τὸν πατρὶ συμβουλεύοντι πεῖθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul ostendit, quem armorum Achillis sibi abjudicatorum auctorem statuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδ' εἴ σε Τρώεσσιν ἄμοσαι ἄλλαχ' ἑτοῖτας
Ἔλθοντ' οὐ λυπίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερὸς ἔσσι.

Sic Lat. *non si* sequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατος] Vide in Ἀλιξ. c. 4. ubi iterum inter latrones famosos recensetur. *Sostrati* cujusdam *Boeotii* vitam scripserat *Lucianus*, ut in Δημων. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sostratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublatis, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset,

homicidiorum? SOST. Sum ſane convictus: conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipſum enſem; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene, Minos,

ὁ πρὸς ὢν, ἢ τοσούτους ἀπεκλονίσ; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ἦ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν ἢ ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀποκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ᵃ ὅπως ἢ τὰς ἄλλας ἀφηκρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. ἐκεῖνοι ἦ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, ἦ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γενηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ἐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲ δικαστῇ πειθόμενος, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ ἢ φόνου; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστήν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, ᵇ τῷ πρώτως παραίτιον τι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ἢ

ᵃ Ὅπως] Ὡς P. ᵇ Τῷ πρώτως] Ante haec inſerit P. τὸν θυμὸν δεῖ ἐν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ.

---

diſſet: nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis abſque hoc intelligat? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Præf. p. 29. Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γνώζ ὑπηρετῆσαι τῷ χρεών, οὐκ αἰτίας ἀπολογίας ἐστί. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *Æſchyli* Choëph. v. 910. dicendo: Ἡ μοῖρα τούτων, ἃ τίνυσο, παραιτία. *T.H.*

99. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκαμμωνίαις tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις· cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J.J.*

1. Σ.φος] V. *Jenſ.* & *Pott.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ ἐν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι] Haec verba in ſolo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως παραίτιον τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Lucianum* ſuſtineam; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quae ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit; tametſi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari: ſed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr.* Λογ. λθ. Σωκράτει δὲ τὸ μανῆναι παραίτιον ἀμαθίας αἰτίαν. *T.H.*

Ibid. Παραίτιον τὴν αἰτίαν] Ut Σογῆρ. c. 1. & Τυραννοκτ. c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Ζ. Ἔλεγχ. *M. du S.*

ὁ ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματι ἢ δὲ qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύῃ] Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam ſvollarium*, ſive *auctarium addis:* i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματι, *ſuperaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Διδυμα, ἢ φιλόφρων, ἢ ἐπιδαψιλεύσασθε τοῖς ἐπαθλίοις τὰ ἀποκρύφοις. *Ipſe dedit* (documentum) *vosque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. 803* Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύῃ] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλεύῃ τῷ δείγματι τι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, amplinsque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλης, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς ἡ δωρεὰν δόσις, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis muſto; dapſili proventu fatigata vitis, Columellae.* Δαψίλεια τῆ ὑδατι, quemadmodum τῇ πιόσει πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυσικὴν δαψίλειαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, ἡ ἐπιτηδείων ἐκάστων πολὺν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύονται non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγρίλαις ἰλαφίσιν ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύεται: ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἵνα δὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἐκαιὸς δεδαψίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι ἡ καθ' ἕκαστα πράξεων nam quod Scripter Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τὰ δὲ θεοῦ τῶν ἐν τοῖς παρὰ χεῖρα καλοῖς ἡ ἐπαινου δαψιλεύομένου, eſt illud, modo vitio vacet, inuſitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύειν, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐπιδαψιλεύεσθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. πάλιν πολλὴν πόαν ἐν χείλεσι ἄφθονον ἐπιδαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομὸν ἀπαντοματίζοντι· ſed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπειδὴ μᾶλλον αὐτῷ ἐπεδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter, Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſε ἀφ' οὗ τὸ ἐπιδαψιλεύειν οὐ μόνον τὸ φυτὸν parique modo apud *Heſych.* in Σοβαρεῖναι λόγοι AEſopus retertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς ἐκ τοῦ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεύσαι ἐν Σοβαρείναις προσωνομάσθαι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πατρὶς τὸ εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπιχέαντας & Ἐπιλύσασθαι. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχῶ, perinde atque in Ἐπιδαψιλεύόμενος & Δαψιλέστατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe:* nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς. *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τις ἐν μεγαλόψυχος τοῖς διορύχοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ τῶν μεταδοτικῶν ἕνεκα χρημάτων δαψίλεια· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 241. A. & in Inſcript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα ἐν ἡ εἰς τὸν πόλιν ἀδελφικὸν μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo; ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐκεῖ μὲν οὖν ἐν τοῖς πολέμοις πιστόν τις ἂν ἐπιδαψιλεύσαιτο τῇ ὡς τοιούτοις *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet:* paulo dilutius reddidit, *prolixius ingemiſcat, Sylburgius.* Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλευσόμενος, *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Λιούτιος· Εἰ σοὶ δοῦ . . . . ὦ παῖ, πλέον μισζόνως, ὁ πατὴρ ἐκὼν σοὶ τὰ ὑπάρχα προστιθαψιλεύσομαι *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ εὐεξάμβος (οὐκοῦν γυνὴ ἀνάβρωμα) ἀκαιρομισζόκαλος πρωΐλοιτο, ἐπιδαψιλευόμενος τὸ πίμπτον, *inſuper adjiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus, quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: ἢ δὴ ἐστὶ τὰ πάντων μέγιστα, τάς τε ἑωυτῶν μετ-

meum. Si quis porro, mittente domino, ipſe ſtis, ἀπαγέλλοντος τοῦ δεσπότου, ἦλθεν αὐτὸς χρυ-

ρωτήσας ἐν τοῖς ἀδελφοῖς ἐπιδεικνύμενα ὁμῶς in quibus eſt manifeſta per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur. *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδεικνύμενος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt AEgyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens εὐφρήσει εἰς ἀστείαν ἐπιδεικνύμενος δυσδιάκριτον κακὸν σάμασι καὶ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν οὐ τὸ ὄντων φεῦγε ἄνδρ τίχης γεωργικῆς ἐπιδεικνύμενος. Simili modo *Themiſtius* p. 223. D. ἐπιδεικνύεται μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) καὶ ἀμοιβαῖον καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* verſum, *inſuper occaſionem ſit praebiturus: malim; ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus. Syneſ.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεύρων ἐπιδεικνύμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem *Petavius* non perſpexit. *Euſeb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδεικνύσατο· quae vertentem *Valeſium* ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *pruefiantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. Il. p. 29. ἡμῖν δὲ πῶσιν, ἔφη, οὐ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γίλωτος ἐπιδεικνύσῃ· ubi pro *liberaliter & copioſe fundes* puriſſimum Scriptorem uſurpaſſe bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari ſtructura non infrequens *Xenophontis* imitator *Baſilius* Hom. X. p. 85. E. ſi contumelioſis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὅτι, ἂν ἐμοὶ πειθῇ, τῷ ἐπιδεικνυμένῳ τὸ ὕφιστ quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubjectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἀφαιρῶ σε εἶναι ἐν ἀδόξοις ἐν μηδενὶ μεμεμιόθαι, εὖ δὲ γὰρ οἶδ ἐ σεαυτὸν σαυτοῦ, ſic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, ſed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cujus tamen intellectus ſit facilis, adhibuit *Origen.* in Celſ. IV. p. 229. non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria ſit vera, ἐπιδεικνυσθαμένης τὴν θείας προνοίας ἐν οἷς τοῖς ἀμφορεῦσι τὸ ζῷον ἀναστῆσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ πτοιλον τ τ ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diverſi generis accuſativus adjungitur a *Joſepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδεικνύσθαι αὐτὸν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθίερωσιν μεγαλοπρεπῶς· *profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem*: niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit*. Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud *Noſtrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc οὐδ ὅπως ἀφρόνως πεποίηται τὸν φιλόσοφον ἐπιδεικνύμενος; niſi ſede mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀνοήτως ſubſequi jubeas τὸ ἐπιδεικνύμενον· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. *Plutarch.* de Muſ. p. 1145. E. Soterichus ὅσα ἐν πρὸς Θεωρίαν . . . . συντάττει διδάσκων ἁπλῶς ἐπιδεικνύμενος. *Philo Jud.* p. 711. C. Moſes προσδιαλεξάμενον (non προσδιατ.) ἐπιδεικνύεται φάσκων· Interpres: *inſuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, jam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem *Noſter* uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine peritiſſimo *Syneſii* locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam melioris frugis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, τῷ πεῖραν αὐτός τι ἴσχειν ἐμοῦ ἐμοὶ λήψεσθαι· δόλιος ἐ αὐθάμων ἐπιδεικνύσθαι τοῖς ὑποθύσιν τ ἀποκρύξειν. Haec poſtrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, καθάκορως ἐχρήσατο, quam iſti verbo ſupra junxiſſe vidimus *Philonem*; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his ſceleribus, ob quae ejectus fuerat eccleſia*: a qua ratione nec *Petavius* diſcedit: eam quidem *Synesio* fuiſſe mentem exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa muliercula Ep. XLI. ὑβρισμένην ἐπαίτιον μοιχείας ἐπιφοβῶν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euſeb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi ſucceſſor εἰς ἄκρον τ γοητείας οὐκ ὀλίγον τῷ διδασκάλῳ προελθὼν μείζοσιν ἐπιδεικνύμενος τερατολογίαις· magnus *Valeſius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam oſtendat: *pluribus adhuc & abſurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam ſi recte dici putaſſet ἐπιδεικνύσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores*: diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, μείζοσιν ἐπιδεικνύσθαι τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta*. *Gregor. Nyſſen.* T. II. p. 35. B. ἀψυδὴς γὰρ ὁ ἐπαγγελιάρχης, ὑπὲρ τὸν αὐτοῦ ἐπιδεικνύμενος (multum enim abeſt, ut ex ἐπιδεικνύμενος, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inuſitatum conſtituam ἐπιδεικνύς)

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι μᾶλλον χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· ἄχθος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προστάττει, καὶ τούτους τιμᾷν τοὺς ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; εἰ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα εἰκῆ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι εἰ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιεῖς] Ποιεῖν φαιῇ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λεῖσθαι) τῇ μεγαλοδωρίᾳ τῶν χαρισμάτων quid promiſſæ Deus mentiri neſcit, & ſupra quam potes largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem. Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam *Luciani*, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo produdo largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris*. Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: ποιεῖν φαιῇ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προστάττει, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit ἀπολαύοις ſin ἀπολαύσεις placuerit, δοκῇς itidem migrare juſſerim in futurum δίξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

M E N.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane Me-

M E N.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς,
Ὡς ἥσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πάμπαν βλέπω Me-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντία in Ἀχιλῆς Διαλεγόμενος Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſæpius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: οὐ τῷ Ἡρακλέους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J.Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J.B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J.Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J.Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ πάμπαν βλέπω Μενίππους ὄλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: ἦ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πάμπαν βλέπω Μενίππους ὄλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παμπάν βλέπειν Μενίππους ὄλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμοιγε ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ πάμπαν βλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo uſus etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; οὔμενοῦν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν. *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J.G.G.*

Παραβλέπω Μεν. ὄλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λαμβεῖν ὅλας κολοκύνθους, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J.C.*

Παραβλέπω Μεν. ὄλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παροράν, ut βλέπειν Luciano: ὄλους Μενίππους βλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπειν duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi, praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀπόντων ἐξυβρίζειν, τὸ εἰδέναι βλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα γὰρ ὄγκον δυναστείας ἰσότιμον ἀντ' ἰδιώτου παραβλέπουσι. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi, videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt βλέπειν. *T.H.*

5. Μέ-

Μενίππος ὅλος. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σχῆμα τοῦτο, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ τέφρας σὲ τῇ πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν' ᾅδης χωρὶς ὤικισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καίτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν αἰδὼς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τοῦ καινοῦ καὶ πολυθρυλήτου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἔπηρε, καὶ θράσος τοῦ νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὕτωσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἰαμβείου. τίς ἡ στολή; τί σοι τὸ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεία τις, οὐδὲ ἀοκάστου ἡ ὁδός.

Menippus ipſe eſt. Quid autem ipſi vult inſolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum eſt ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non viſus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus eſt. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via. MEN.

a Τί δ' αὐτῷ] Τί δ' ἂν ἀ. P. *F.* & margo *AIW.* *b* Λεοντῆ] Λεοντῆ *F. A*1. *f.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. *c* Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *f.* verum recte ἀφῖξαι *A*1. quod reliquae ſecutae. *d* Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *AIW.* Eſt interpretatio genuinae vocis. *e* Τοῦ νῦν] Ita G. P. L. *f. V*2. In ceteris Edd. τοῦ νέου, niſi quod in *P. Bourdelotius* dederit τι νέον. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *J.Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Rubenius* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L.B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *J.C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *J. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic transtulit *Ennius*:

Adſum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo infernum.
J.B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Αἰδὼς μ' ἐδέξατο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τοῦ νεότητος) πλέον. *J.Br.*

Αἰδὼς] Scribendum videtur Αἰδωνὶς, ut ſtet ſenarius. *F.G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic ſenarius eſt: τὸ νῦν poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F.G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. *Th. M.*

Τοῦ Νέου] In hoc verſu *Tragici*:

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

ΜΕΝ. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
ΦΙΛ. Οὕτω, ᶠ ἀλλ' ἢ ϖαιδιαίεις· ὑ γὰρ ἂν ὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις ϖρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωϛὶ γὰρ Εὐριπίδῃ ϗ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τ ἐπῶν, ϗ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἵσταται τὸ ϛόμα ἔρχεται.
Ἀτὰρ εἰπέ μοι, ὡς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, ϗ τί ϖοιοῦσιν οἱ τὴν ϖόλιν; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα ϗ ϖρὸ ϛ, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοϛατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι, ϗ κακοδαίμονες· ὑ γὰρ ἴασιν οἷα ἐναγχος κεκύρωται ϖαρὰ τοῖς κάτω, ϗ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν ϖλουσίων, ἃ, μὰ τ Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ ᵍ ϛ ἀφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω ϖερὶ τ ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία ϗ ϖολλά. ἀλλ' ὑ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ ϖρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρ-

ᶠ Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἢ L. F. Margo *Alii*. ἄλλως P. ᵍ Τῦ] Τὸ P. Margo *Alii*. Modo οὐδὲ μιᾶ F. ut fieri ſæpe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐκίνησε, ϗ θράσος τῦ νῦ ϖλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animæ magis. *F.G.G.*

Τῦ νῦ] Sic omnino legendum cum Ed. F. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τῦ νέου, aut τῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσον Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. ἀπὸ τ ἐμβατίων] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. *F. Br.*

Καθαβὰς ἀπὸ τ ἐμβατίων] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Oro te, inquam, aulæum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricæus* hunc locum, & plura ſententiæ ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τ ἐμβατίων, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quæ cunctis in Edd. poſt ἐμβατίων invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγε ὕτως ὡς ἁπλῶς τίς ἡ ϖολή; *T. H.*

23. Χρειώ μοι κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. *F. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T. H.*

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiæ Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα; ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T. H.*

35. Ὀβολοϛατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοϛάτης per δανιϛής. *L. B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T. H.*

Ὀβολοϛατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A. V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *Apud manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ ϗ τῷ δήμῳ. *F. Br.*

ἀπορρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι παρὰ Ῥαδαμάνθυϊ. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τοῦ λόγου φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾷν ἐρεῖς· τάττε ἄλλα καὶ πρὸς μεμυημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ὑπερτάττεις τὸ πίταγμα, καὶ οὐ πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῶγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττεσθαι. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθέ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τοῦ καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν οὗτος ἔξῃς ἅπερ εἶδες, ἅπερ ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἀκοῆς παραλιπεῖν.

ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τίς γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν οὐ παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ γάμους θεῶν

cana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; prætereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quæ libentissime audiverim ex te; quæ causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ visu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermisisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella

&

a Γράψεται] Γράψηται P. *Alii.* b Μεμυημένον] Μεμυημένου vitiose in Ba. & B. Vide *Lexiph.* c. XI. c Ὡρμήθην] Ὁρμήθην F.

44. Γράψῆται γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὴν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἡγεμονέα δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter judices ipse adsidebat. De Æschyli periculo, quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τὸν φιλόσοφον τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. *T. H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσῃς μοι τῶν μυημάτων· ibi cum pluribus ista *Lucetani Jac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. XXI. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' εἰδὼς φθόνει. *T. H.*

53. Ὥσπερ τὴν Δανάην] Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. *T. H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legisse *Thomas Magister* videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοια σου. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. *T. H.*

62. Τί γὰρ ἂν ἐκ πάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἐπιστ. c. II. utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T. H.*

64. Δίειμι] *Commemorabo.* *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. post-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, præterea eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me

ἡγεμένων ὑ μόνον τ ἡμιθέων, ἀλλὰ ϗ αὐτῶν ἤδη τ θεῶν, ἔτι δὲ ϗ μοιχείας αὐτῶν, ϗ ὁβίας, ϗ ἁρπαγὰς, ϗ δίκας, ϗ πατέρων ἐξελάσεις, ϗ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, ϗ ὑ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τ νόμων ἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ὡ μεγάλη ἦν [d] καθεζήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. εἴτε γὰ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι ϗ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων [e] ἐγίνωσκον· εἴτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις προσημεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, ϗ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν ϗ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι τ βίου. ταῦτα μὲ δὴ φρονῶν προσιέναι αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τ καπνῶ βιαζόμενος

[d] Καθιζήκειν] Καθίζειν F. & mox ὅτι F. [e] Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον F. [f] Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι C.

88. Παραδεῖξαι τῦ βίου] Γρ. ὑποδεῖξαι. G. 90. Εἰς αὐτό....] Παροιμία· * πῦρ ἐκ τῦ καπνοῦ βιαζόμενος. G.

* Πῦρ, &c.] Adſcripſit *M. du Soul:* corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi reſingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τῦ καπνοῦ βιαζόμενος vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ πῦρ, ἐκ τ. κ. βιαζόμενος ἐμπίπτειν, aut ἐμπέσεσθαι. *T. H.*

poſtquam monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* ſit ἐκ παιδὸς, *a puerilia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ἐκ παιῶν, adjungit: *quanquam ibi ἐκ παιῶν eſſe poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe. quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari cœpi, atque adeo juvenilem ætatem attigi.* Perinde ſolent ἐκ παιδὸς & ἐκ παίδων inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. *T. H.*

67. Παλαίμονας] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δ' ἡκιστα περὶ θεῶν τι ἀλληγορίοις (Poëtis) προσέξομεν, ϗ μάλιστ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τι αὐτῶν διεξίωσι, ϗ τοῦτον δὴ ὁμονοοῦντων· ἀδελφὸς γὰ δὴ παρ' ἑαυτὸν ἀγωνιάζει πρὸς ἀδελφὸν, ϗ γονεὺς πρὸς παῖδας· ϗ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τυχόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχεύειν δὲ θεὸν ἐ φαῦλος ἐ μιξὶς ἀνυφρανθὲν, ϗ ταύτας γε μάλιστα τῶ καμφθέντων ϗ ὀπάστου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ὡς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐροθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καλλιεπέσιν· Clem. Alex. p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ϗ ψόγος ἐστίν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, ϗ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
M. du S.

90. Ἐς αὐτὸ &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ ἐμπέσοιμι. *A. V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Eraſmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T. H.*

ζόμην. ἐνταῦθα γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἀπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσῆν ἀπέδειξαν εἴτοι τὴν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλαναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπῳδὰν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem : etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus ; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi ; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem : ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, fudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἥδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Ποιεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσῆν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte : *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J.C.*

Χρυσῆν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὴν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φαίνεσθαι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀπεδείξαι τὴν ἐμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀπεδείχθαι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λιάν· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum : nam eorum, quae leguntur in Ἐπίκλυσιν, Ἔχετος, Φῆστος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὸ ποιητικὸν ἐκ μυθῳδοῦς Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀπεδείξαν ἐκ παιγνιωδους, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπίκλυσις καλὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς ἐκ λαικῆς τινος ὑμέρας κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo*: quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀπεδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἀπέδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφορὰς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιτο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὰς ἂν αὐτοῖς δόξειε τὰ τῶν Τρωϊάδων κακὰ, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τάμὰ ἐκ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δῆπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀπεδειξαμένους τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam* : facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν male profecto ; quanquam favere videatur *Zonaras Diomem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρυσῆν τὴν τοῦ ἀνημμένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theonis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον ἐκ τοῦ Μενάνδρου ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero*. Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet : Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret : res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀπεδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, au-

que ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere ? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud absurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπτη, καὶ τὰ ἰδρῶτα, καὶ τὸ ὀπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλῳ καλαφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλεῖστον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. πρὸς μὲν οὖν κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων [b] ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀποπώτατον, ὅτι πρὸς τοὺς ἐναντιωτάτους ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πι-

a Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. b Ἐναντίων] In cunctis Edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. c Ἀποπώτατον, ὅτι πρὸς τοὺς ἐναντιωτάτους] Ἀποπώτατον, πρὶ μὲν γάρ τοι τοὺς ἐναντιωτάτους &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καλαφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους. M. du S.

rem & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* πρὶ Πάνθ. c. 2. A.V.

Ibid. Ὁ μὲν αὐτῶν] Epicurei. J.Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : *prorſus.* J.Br.

Ἐκ παντὸς μετιόναι] Ait *Noſter* ἐκ παντὸς, *omni modo* : ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει. c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ἅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Brodaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀπολεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque *Ælianus* XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ παντὸς αἰδοῦμαι τὸ τρόπου δῆλη ἦν. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντὸς τρόπου ἀφελῶσθαι πειρᾶται τὰς ἀφορμάς. J.J.

97. Ὁ δέ τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καλαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑποπιάζειν vel ὑπωπιάζειν ſive ὑπωπιάζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα & δουλαγωγῶ. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant : atque inde καλαναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. Ἐκεῖνα τὰ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J.Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἔρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὡς γε. M. du S.

11. Ἀκούων ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκούων ἐναντίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* πρὶ Ἑρμ. §. 15. οὕτε ἀκουούσῃς ταυτησὶ λέξεως τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναντιάσαι τοῦτο ἀκούσεις τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίασαι. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe ; nam iſtae particulae πρὶ μὲν γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur : veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea θεῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καὶ τοὺς πάντων ἐκεῖνο ἀποπώτατον, ὅτι πρὶ τὸ ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſiliuna fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T.H.

πιθανὸς λόγος ἐπορίζετο, ὅστις μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτὲ θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς δὴ ἔπασχον τοῖς ὑπναζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ὀπτεύων, ἄρτι δὲ ἀνακύπτων ἔμπαλιν.

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnarem, mox vice versa renuerem.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων [a] ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὀπτῆρας ἐναντιώτατα τοῖς αὐτοῦ λόγοις ὀπτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν εὐδιαιτήτας χρημάτων, ἑώρων ἀπριξ ἐχομένους αὐτοῦ, καὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ὅτι μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπο-

5. Praeterea vero longe hoc illis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

[a] Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *AIW.*

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐπὶ λόγου, ἀδόλως, ἀληθῶς· ἢ ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἔστι δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτεννῶς, μὴ ἀφειδοῦντος τοῦ κ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀνύσιον δὲ ἀφεῖσθαι τὴν τέχνην δηλοῖ. *G.*

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demosth.* ἁπλῶς τέχνῃ, ὁ δόλος ἀφεῖται Ἀθηναίοις, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀνυσίως ἔχει. Capp. V. VI. & sequ. interpretor ad *Hesiod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτοις] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπριξ ἐχομένους αὐτοῦ] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἰσθμιάδες ἀπρὶξ ἔχον Εὐνόα ἁμῶν.
Omnes una confertim instmus: adhaerebat nobis Eunoë.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' ἰσθμιάδες· ἀπρὶξ ἔχον Εὐνόα ἁμῶν
Omnes simul instmus: firmiter adhaerebat nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἅμ', ὡς εἶδον' ἰσθμιάδας Ἡμαλίδας
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀναδόντα ἔχοντα.

Simo ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Aelian.* V. H. I, 3. de rana Aegypt. καλάμου τρόφιμος ἐκδοθεὶς πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχουσι. *demordens fragmum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Aethiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτοῦ] Theocriteï versus interpunctionem, quam proposuit Clariss. *L. Bos*, & *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῶν ἄλλης σοφίας p. 197. τῶν τῆς ἀρχαίων ἀναγνώσεως p. 222. τῶν διδόντων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ ἔχεσθαι. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑποιούμενος] Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habeant pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιῶν τι ἕνεκα τούτου proptorea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. τραχυλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάσῃ ὑπομενοῦσι δρᾶν τι ἕνεκα πλούτου. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἀγγ. παρ. τόμ. V. p. 245. B. πάντα ὑπομένουσι ὑποιούμενοι, ἢ τοῦτο παθόντας ἐκείνῳ ἀξιοῦν εἰσιόντι οὐδὲν ἀπολείπουσιν, *quae ut illum talia passum non ubloiscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδεῖς, καὶ δραχμῶν ἕνεκα πάντα ὑπομένοντας πάντας Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάντ' ὑπομένειν παρέλοιντο ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δυσθέατα εἶναι· ubi si referribendum esse dixero πάντ' ὑπομένοντες παρέλοιντο, nemo, nisi fallor, vulgatum ὑπομένειν servare velet aut interpretatione quaelita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δυσθέατα εἶναι, & ad istum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκαίως τούτων ταῖς γυναιξὶ δυκτέον καὶ πάντ' ὑπομένειν, καὶ ἀκηκοέναι, καὶ ποιεῖν ἕνεκα τούτων ἅπερ ἐκ βλαπτέρᾳ. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενετέον πάντα ἀνήκεστα τὰ δρᾶν κακὸς πρὸ τοῦ πεῖσθαι κακῶς· ἐπιλυσιμανὲς γὰρ οὐδὲν οὕτω *periculum subterfugientium illi, qui magis reformidat male*

non pecuniæ causa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ causa cuncta suscipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic soli adfixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam molestè ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens sim, & verè hactenus ignarus circumvager. Jam mihi insomnem aliquando noctem horum causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroastris discipulorum & successorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & sacris quibusdam aperire

μανίας. τὴν τε ἡδονὴν ἀποκαλοῦντας, ὁ αὐτῆς ἕνεκα πάντα πράττουσιν· ἡδονῆς τε αὖ χρῆσιν ἅπασιν κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς ὢν ἐν ταύτῃ τῇ ἐλπίδι ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἤρεμα ὑποψιθυρίζων ἐμαυτόν, ὅτι μὴ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σοφόδρα δὴ συνέφυ ἀμαθεστάτων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ ταλήθης ἔτι ἀγνοῶν παλαιόν. καί μοι ποτὲ ἀναπυνθανομένῳ τινὰ τῶν ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινων τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἦκον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε καὶ ἀδειν τὰς πύλας,

b Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.] Αὐτᾶς *F.* vitiose. Major variatio in P. αὐτοῦ τούτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττουσας καὶ λέγουσας cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας & πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur : formula loquendi *solemnis πάντα λέγειν & πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quicquam inhoneſti patrare cogatur. T. H.

35. Ἐπὶ σωτῆρι Δαβοῦνῳ] Haec profert *Thomas Mag.* in Δαβοῦνῳ, quum docuisset Δαβοῦλον & Δαβουλοῦσθαι plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen moneas μὴ προδήλως ἰδίοτε & ἐναντίως. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici : Δαβοῦντος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐτραπέλῳ & σωφροσύνῃ Δαβοῦντος πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python Δαβουλομένου ἐπὶ τῇ τῶν λόγων δυνάμει *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum est maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud *Stephan.* in Εὐκηρία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει Δαβαλομένην ἑταίραν quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, Δαβουλομένην ; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἴ τις Δαβοιτὸ παρθένῳ ἐπὶ κάλλει τῇ ἐγχωρίᾳ & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι Δαβοῦσαν *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρίᾳ Δαβαίντῳ γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ βορδωνίᾳ Δαβοβλημένους ex *Harpocrat.* in Εὐβίας & Ἡγήμων, atque ex aliis similia. T. H.

41. Τὰ ᾅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omissus est hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Fa. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατάγειν εἰς πύλας ᾅδου & ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωὴν & σωτῆρα ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicituri scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ & διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Hesychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teste *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pausan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους & Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους εἶδα ἱκόντας, ὡς ἀδήλατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχὴ· quam in opinionem si consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡρομάζου dixit, sed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης & μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, five potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marſham.* in Can. Chron. *Staul.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Fa. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus maxime

λας, ϗ κατάγειν, ὅν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, ϗ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον ἦν ἡγεμόνι εἶναι τῷδέ τινι τούτων ἀφικόμενον ἢ κατάβασιν, ἐλθόντα τῷδε Τειρεσίαν ἢ Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἄτε μάντεως ϗ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, ϗ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. ϗ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἕτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῶν ἀνδρὶ, ϗ θεσπεσίᾳ τῇ τέχνῃ, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τὄνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, ϗ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.

Orci fores; & demittere; quem velint; tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπισίᾳ] Θείᾳ, Ἁγνωματῷ, πρὸς G.

nium evocatorum opera requirebatur; idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. τῷδε δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, ϗ νεκυομάντεις, ϗ ὅτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις ϗ ὑδρομάντεις· τῷδε δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, ϗ τοῖς τῶν ἀθέων ἱεροφάνταις ϗ προφήταις φιλιωθήσομαι, ϗ μάγων ζητήσας ϗ τύρβην χήμασι πολλοῖς πείσω, ἵνα ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λογομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περί πράγματός τινος πιυθανομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum solertia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: ϗ διὰ τοῦτο ϗ οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὅτι ϗ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ τοῦδε τῷ Διὸς ἡμῖν ἐκφέροντας τοῦδε καὶ τοῦδε· ϗ ἐπανορθώματα ϗ ζῶντες ϗ ἀποθνήσκοντες καθάπερ ϗ ὁ Τειρεσίας. Τῷ ϗ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἷον πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι notissimi sunt poetae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T.H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῷ, quod inserendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῷ . . . . καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγειν ἐπὶ τὸ Εὐφράτου ὕδωρ deinde πρὸς ἀναπέλλοντα τὸν ἥλιον ῥᾳδίῳ τῷ πλῷ ἐπιλέγειν. *T.H.*

60. Πρὸς ἀναπέλλοντα] Ita restituit hunc locum B2. & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant πρόσαντες. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, πρόσαντα τὸν ἥλιον Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφανές. *J. Br.*

Ἀσφαλές] *Def. Herald.* emendat ἀσαφῆς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθ.] Ἐπίτροχόν τι ϗ ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφῆς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmurienses Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

dum ille vir primum diei novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem fummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲ ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλυε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην σὺν ὄρθρῳ, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, [b] ἣν ἐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ὑποκριτῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐφαίνετό γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἐμὲ πρὸς τὸ πρόσωπον ἐμπτύσας, ἐπανῆκε πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἦμιν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τῆς Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ἐπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύ-

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *Vr.* *Ba.* *S.* & *A.* In ceteris Edd. prave πρωϊανατέλλοντα. b Ἣν] Ἧν ſola *F.* c Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *AiW.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* σὺν ἀσφαλεῖ. d Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. Vr.* *Ba.* *S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντόντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τοὺς φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τὰ ἀμυγδάλων, καὶ τὰ ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Dupart.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Def. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὲς & ἀσαφὲς culpa librariorum ſæpius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ἐπὶ ἀσαφῆ τὴν ἀλήθειαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τ. N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προκειμένης τῆς κατά τινα ὀξεῖαν ἄκριτον ἐγχωρούσης, ἀλλὰ μετὰ τοῦ αἰτίας ἐχούσης, καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφοῦς illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναξ. c. XII. *T. H.*

66. Ἐπανῆκε πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit erasa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανῆκεν· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem ex-

ſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὃς εἶχεν ἀναπεδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens λάπτουσας, quod abſolute poni pro λάπτουσαι Ⓒ, vel ἐπιὼν ἀπέπτυσε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationeſque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur; vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam.* *J. Br.*

Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] Πολέμων Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπιον βασιλικὸν ὄν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκτας ὅπως τὸ Τίγριδα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιέσυρε δᾳδί, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποβομβήσας· εἶτα ὅλον με καλαμαγύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὅθεν εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, detersitque, & circumtulit taeda, scilla, aliisque pluribus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde me totum quum arte magica incantasset, & circumiisset, ne læderer a spectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοις φέρων ἐπεπείκασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ [a] παρεκελεύσατο, ἤν τίς ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, persimilem Medicæ: me vero istis omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, si quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

[a] Παρεκελεύσατο] Παρεκελεύσατο F. a qua merito omnes reliquae discesserunt.

75. Ὑπολοβομβήσας] Ἐνυπάπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἰδίᾳ γογγύσας. V.

72. Ἐκάθηρε] De hoc ritu *Casaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur *Casaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Aristoph. Hesych. Suid. Eustath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumsit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα δ' ἐπῳδὴν ὑποβομβήσας] *Ubi vero satis superque praeparasset, medio circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & absterfit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτοβομβήσας Scholiastes exponit ἐνυπάπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἰδίᾳ γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Caeterum occasione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Hesychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι ὑπὸ θορύβου. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὦτα φωνῶν, &c. *Hesychius* videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὦτα φωνῶν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τῆ τονθορύζειν originem perveſtiget. Eodem significatu dixerunt Graeci & τονθορίζω. *Hesychius* iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ, τονθορίζει omnino profectum esse ab *Hesychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζω, significari; tum usus eo est *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μιμέσι τονθορίζειν, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Stephanus* τονθορίζειν ex *Hesychio*. *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet περιθεῖναι, *lustratus sulphure*, cujus in purgandi cerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, καθάραι θείῳ *Hesych.* quem itidem vide in Θέσιγον Θειοῦται, Θειόω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia sunt, quam θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incursu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in Philopſ. §. 12. Θεῖον δὲ δεῖ καθαγίσας τὸ τόπον περιελθὼν ἐς τρὶς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum fato convolant, *AElian.* de Anim. XI. c. 1. καὶ περιελθόντας τὸ νεὼ, καὶ οἷον καθήραντες αὐτὸν τῇ ᾠδῇ. Hinc περιάγειν & περιαγωγὴν *circumferre* quasi propria lustrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τῆ πόλεως ποιήσασθαι φάρμακα περιαγαγόντας κύκλῳ τὴ χώρας ἁπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποίησαντο, καὶ φάρμακα περιήγαγον τὴ πόλεως κύκλῳ· καὶ τὴ χώρας πάσης. Athenis περιστίχων erant partes περιαγωγὴν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔξωθεν περέρχεσθαι χοιροφορεῖντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγγανεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἔδυ] Ἐνδὺ orationi prosae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.*

Ibid.

Orpheum. PHIL. Quonsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Æaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragicoque plane commendatus ab ipso habitu.

ΦΙΛ. ὡς δή τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; ἐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. ἀ μὴν σαφὲς γέ τοῦτο, καὶ ἐ πάνυ ἄρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ὀλίγου ζῶντες εἰς ᾅδου καταπεπλεύκεσαν, ἡγεῖτο, εἰ μιμησάμενος αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα ἐσταλμένον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

9. Jam igitur illucescebat dies, quum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimæ, & mulsum, & quæcumque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quæ

95 Ἤδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ καταβάντες ἐπὶ τὸν πόλαμον ἐπὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ πα-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν πλοίων ἀναγωγὴ λέγεται. *V.*

Ibid. Τοῦ πίλου] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavum* rejecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥόπαλον lectum pro τοῦ πίλου quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμιστον sine controversia reponendum est ῥόπαλον quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe διὰ τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσωπον Ἡρακλειωτικὸν, verum etiam ex *Ælian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodosumque stipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴ ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲ λεοντῆν & ῥόπαλον ἀμφοτέραις ἐπίχρυσα, διὰ χειρὸς μιμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τι] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τί τοῦτο] Particularum usus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι διαμαχεῖσθαι ὑμᾶς τοῖς πόλεσιν ὑμῖν σωφροσύνης φάρμακον; ἵνας ὑμεῖς μὲν τὰ φαῦλα ταῦτα & ἄλυσις αἰκίσματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὲν, quod restitui) expungi voluit *H. Vales.* in Not. *Maussac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα ὕστερον &c. *T. H.*

90. Ἡγεῖτο τ' μὴ ἀπεικάσειν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἰ μὴ ἀπεικάσειν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ μὴ ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam scripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. V. Od. A, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι οὖν] In re non dissimili verbis simillimis usus est *Xenoph.* Ephes. I. p. 13. Παρεσκευάζετο δὴ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μονήρεις καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι & ἐνθεῖσθαι, *navi imponere*, quae promiscue *Xenophon* posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmasio* certissimus admittitur ad *Vopisc.* p. 386. ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Hesych.* in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπιθεῖναι ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιβάλλειν non secus atque ἐνθεῖναι a Graecis usurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem si ἀναγομένοις ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένοις ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν &

παρεσκευασμένα ἦν· καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὀρύξαμεν, ἵνα δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quam in eo eramus, ut in alium solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περὶ τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. Λ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἄνθεν ἐς ἔνθεν καθιστάμενοι εἰς, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται ἐς ἅτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait A. A. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαῤῥῶν τὸ ἀριστερὰ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὸ βασιλέως τὸ Ἀσσυρίων τοὺς τάφους τὸ ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἕλεσι διδυμημένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, cumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Orrin* (Opin legendum puto) *vocant, distrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Fusior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus ripis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη ἐς τὰς λίμνας τὰς περὶ τὴν Ἀραβίαν, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A, & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πάλιν ἐς δι' ἕλους ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* A. A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν ἄγει. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τὸ μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τὸ μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσπλεῦσαι εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ λιμνάζουσι λίμνην μεγάλην· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium.* Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nili cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Gellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμεθα] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. A, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

mus; oves mactavimus, & ſanguinem circa ſcrobem adſperſum libavimus. Magus interea tedam ardentem teneas non jam ſedata voce, ſed quam poterat maxima exclamans, dæmones ſimul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proſerpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος τοσούτῳ δᾳδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, ταμμένους δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ τυχίδα Ἑκάτην, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, καὶ

[a] Οἷός τε] Οἷόν τε sola *F.* Ceterae omnes obtinuntur. [b] Ἐπαινὼν] Καινὸν P. ἰσχνὸν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰτεινὸν *A*1. Edd. reliqui inhaesit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶτεν (Apollonius) Ὀδυσσέως ὀρυξάμενος, ἐνθὲ ἀρῶν αἵματι ψυχαγωγήσας ἐς ἀμφίλεξιν τῇ Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Trina ſunt in ſacrificiis loca, per quae piacionem facimus: ſcrobiculo facto inferis* &c. *Heſychio* teſte conſtat κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐκβάλλουσι quod etſi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non eſt *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Perſae & magi aquae ſacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐκ λίμνης ἢ ποταμοῦ ἢ κρήνης ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι). *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus*. *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Feſtus* tradit, in effoſſa terra Diis infernalibus ſacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς & Ἐριννύας] Ut ex uſu variari ſolent fabulae, quae diſciplinam moralem celant, ſic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem ſunt, alias diverſae. Noſter iterum jungendo diſtinxit §. 11. quibus uſus eſt *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίζω ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde, καλλιστεῖραι αἱ Ἐριννύες & Ποιναί. *Polybius* in Exc. Valeſ. p. 117. τὰς Ἐριννῦς & Ποινὰς & Προστροπαίους τῶν δ' ἐκείνων ἠτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æſchin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix diſcernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐκ' Ἐρεβ & Χάο, atque in infauſta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Heſychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incaſſum tentata ſunt *Kuhn.* ad *Pauſan.* I. p. 105. & *Markland.* Epiſt. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐρινύσι τιμωρηλικαῖς. Similis apud Latinos diſcordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis ſunt obſervata; nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενον vitioſiſſime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. ποινηλατούμενον δὲ ὑπὸ Ἐρινύων ἑαυτὸν ῥῖψαι εἰς πόλεμον Βάκτρων. *T. H.*

Ibid. Καὶ τυχίδα Ἑκάτην & αἰτειν Περσεφόνειαν] Apparet ſatis deſumptum ex vetuſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare *Lucianus* non ſolet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καὶτεινὼν Π. *J. G.*

15. Αἰτεινὼν] Pro αἰτεινὼν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὼν Περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Heſiodeis ad Theogon. v. 768. *J. G. G.*

Ἐπαινὼν] Secuti ſumus emendationem Clariſſimi *Graevii*, & ante eum *Vorſtii*; de qua controverſia moveri non poteſt. Ed. Fl. ἰσχνὸν, quod prope ad veram accedit: καινὸν P. *M. du S.*

Ἐπαινὸν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰτεινὸν, quamvis vox ſit bene Graeca, Proſerpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale reſtituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, ſed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noſter* imitatur, in frequenti eſt uſu; atque adeo in ipſa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in ſuperioribus huc multa fuiſſe derivata compertum eſt. Vid. Od. Κ, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut ferè vetuſtiſſimae, quarum uſus poſt *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum diſſenſum *Scholiaſtes* explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Heſych.* Ἔπαινον, ἐπαινετὸν ἢ δῖον & φοβερόν· aliam *Euſtath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἔπαινον Περσεφόνη ἡ αἰδοῖ, τουτέστιν, ὃν σπόρτι διαγουσα· ἢ μᾶλλον αἰδοῖ, ἡ δῖαν, πλουτοζόους καὶ νῦν προθύσεως, ὡς & ὁ ὦλος. Quod ex *Proclo* ad *Heſiod.* Ε. καὶ Η. v. 643. *Graevius* adtulit, ille ſine dubio ſumſerat a *Plutarcho*, cujus commentarios Heſiodeos paene totos ſibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ἔστω δὲ & τὸν ἔπαινον Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραινετὸν εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. ſi ὸς, aliudve quid haeſerit faucibus, hos verſus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδος πίμψειεν ἔπαινον Περσεφόνεια· ſunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rariſſimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc ſolum diſcrimen intereſt, quod in editis pro ἔπαινον nunc legatur ἄγαιον· neque dicere habeo, utrum illud temere ſit mutatum, an priſcae lectionis fidem conſervet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei verſu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Heſiodi* p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην καλέω, τριοδίτιν ἔπαινον· vulgo ſcribitur ἴφαιν, quod nullius eſt pretii. *T. H.*

βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα, καὶ πολυσύλλαβα.

barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τέως ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηρες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδεισεν δὲ ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. καὶ φαίνετο ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καθελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα [a] μικρῆ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν [b] τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρούσαντος ἡ λύρα, ὥσπερ χρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῆ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνειλημμέ-

10. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentique carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi deſcenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil ſe commovit, verum me cito pulſante lyram illico ſopitus eſt a cantu. Poſtquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onuſta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iſte aliud quiddam contuſum ha-

a Μικρῆ] Recte ſic habent P. L. Margo *AIW.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρῷ. b Του] Τι *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipſo pene timenda ſono. Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. & *Noſter* Πὼθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. *T. H.*

33. Ἔδεισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδεισεν &c.] *Homeri* verſus Il. Υ, 61. aemulatus eſt *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολίμου] Si Lucianeus ſit hic Dialogus, ſcriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μίγιστον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, ſi *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in ſcriptis celeberrimum eſt hoc pratum amoeniſſime conſitum. Aſphodelus per quietem viſus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus cauſam manifeſtam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen veroſimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ ἐν τῷ Ἅιδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες Oneir. III. c. 50. ſatis quidem caute pro ſomniorum interprete, cui nihil iſtarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutiſſimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τῤιηγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. ſub initium, ubi facetiſſime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa veſpertilionum ſerie comparat: verſu tamen 9. niſi pro τῤιηγυῖαι in quadam editione priſca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit κικιηγυῖαι, quo ſpectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκε ſcribens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησι κικιηγυῖαι, expiſcari nequeo: praeſertim quum *Hipponactis* ſcazon, Κριγὴ δὲ κικῶν ἀγγελός τις ἐς κῆρυξ, ſine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & κριγὴ propria ratione dicatur, ut obſervat *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1520. ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γινόμενος. Hoc autem utcumque fuerit exiſtimatum, ſcripturam τῤιηγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuiſſe veteres imitando ſignificant: *Philoſtrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ἔχετο τῤιηγὸς, ὥσπερ τὰ εἰδωλα. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐς τῤιηγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reſtituta usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyſſ. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum deſcripſit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de ſuo liberales poëtae ſublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaeſitor in alto Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos, Et juſtis dirimit ſontes* — ibi *Barthius Lucianum* teſtem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior ſua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaeſitor Minos: praeterire tamen

habens, ſic ut mihi viderentur ex bello aliquo adveniſſe. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem eſſe recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egreſſis demonſtravit ſemitam.

ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅρας δ' ὃν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε λεοντῆν, οἰηθεὶς με Ἡρακλέα εἶναι, ἐδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἐπιδεῖξαι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, ſequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus aſphodelo conſitum: ibi tum circumvolitabant nos ſtridulæ mortuorum umbræ. Senſim autem progreſſi acceſſimus ad Minois tribunal, qui quidem in ſolio quodam ſublimi ſedebat: adſtabant autem ipſi Pœnæ, ſcelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi ſane longa catena vincti, qui dicerentur eſſe adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiſcentium in vita. Seor-

Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τέττιγγαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὀπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἁφῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τὰ πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ

c Ἐνεδέξατο] *F. ἐδέξατο*, pro ſimplici, ut videtur, ἐδέξατο.

43. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν ἀσφοδέλη δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται ὡς Ε * παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδέλῳ λειμῶνι. *V.*

44. Τιτιγγᾶσι] Τριζούσαις. *G.*

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. *G.*

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato ſignificandi diſcrimine. *T. H.*

men non poſſum neglectum ab aliis inſignem *Philoſtrati* locum, ut tum difficultatem ejus obſcuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: ſic apud eum Apollonius VIII. p. 352. οὐκ ἄχθεται δὲ ἐπὶ ᾧ Ζεὺς ἀκούων τῆς ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . . λεγόντων τε καὶ ὡς ὁ Τυχοσατὴς φησὶν, ὅτι Μίνω τῷ ἀδελφῷ τῷ Σαρπηδόνος λαβόντα χρυσοῦν μὲν σκῆπτρον ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔπεμψε ἐν τῇ τοῦ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' ἐπιψηφισάντων. Τυχοσατὴς *Olearius* vocari putat Odyſſ. Λ, *qua Ulyſſes inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* ſedes *legitur acceſſiſſe*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim inſigniri Odyſſeam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. ἔλυτρα ψυχοσατίας volumen ultimum ſine controverſia notans ſponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem eſſe nequit, quam Λ. tum ſimilis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifeſtum eſt nihil eorum, quae *Philoſtratus* habet, ſi ſceptrum aureum exceperis, in Odyſſea tota, ne dum in undecimo volumine ſolo reperiri. Impellexit ſophiſta Lemnius tragoediam *Æſchyli* Τυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X. 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adſtarent, & pro ſuo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi ſimiliter ὁ Τυχοσατὴς, *Æſchyli* nomen reticens, ſcripſit: doctiſſimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit induſtriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æſchyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci poteſt incogitantia *Th. Reineſii* V. L. II. p. 124. haeſitatione praepoſtera non ſatis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etſi Jupiter juri dioundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum ſolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obſcurum eſſe nequit. *T. H.*

48. Ποναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices ſcelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. ſed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non ſolet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Gron.* Flor. 179. C. *M. du S.*

59. Το-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσῆσαν, ἀχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ὑπακείμενον. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐθεωμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. καλῶς γὰρ δὴ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταύτασι τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελυμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, καλῶς γορεῦσί τε καὶ καλαμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

sim porro divites sordidique fœneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque unquam absistant a corporibus.

Ὁ δὲ ὢν Μίνως ὀπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

12. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes pœnas sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. *Μίγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι·* plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Nostr* c. 2. junxit ὀβολοστατῶν & τοκογλυφιῶν, sic ὀβολοστάτου & τοκογλύφου *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ἔστι ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανιστὴς utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. ficuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 359. ἐπιστρεπτῷ κόρακι, & τῷ κόρακι ἐπιστρεφομένῳ. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres ἀστραγάλοις σιδηροῖς φορεῖν ἐχούσας κόρακας καμπυλομόρους ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ προσπίπτουσας (malo πρασ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν κόρακα, ὅτε βούλοιντο, καθάπτειν τὸ κάλυμμα, ὡς ἐμπεπαρθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν ἐπινοίᾳ κόσμου· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρου, ἐπίσπαστρου, κρίκου τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κορακίου *Gloss. H. Stephani; Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus, repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii* locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μιγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικεῖσθαι κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῦς, quae *Hesychio* πῶλοι, &, Χοῦνις, αἱ βαθεῖαι πέδαι,

subituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari se postulabant, ostentationem eorum brevissimi temporis inanem, & fastum detestatus; itidemque quod non meminissent se mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam, &, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vestibulis adstabant egressum ejus expectantes, impulsi excluseque a vernulis: hicce

ὑφέξοιτα κατ' ἀξίαν τ τελουμένων. ϗ μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο, τ ὅτι πλούτοις τε καὶ δεσποτείαις τεθυφωμένων, ϗ μονονουχὶ ϗ προσκυνεῖσθαι ἀξιούντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, ϗ τ ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· ϗ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, ϗ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, ϗ γένη, ϗ δυναστείας γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τ παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἐγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, ϗ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἀν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν ὢν τ βίον, ϗ ἡλίκων [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲ ἔσωθεν ὅτι τ [b] πυλώνων παρεστήκεισαν, τ πρόοδον αὐτῶν θεμένους, ἀθυμοῦντά τε, ϗ [c] ἀποκλειόμενον πρὸς τ οἰκετῶν.

a Ἔφυσα τότε] Vitium *B2.* ἰφύσατο *Bourdelotius* expresserat in *P.* b Πυλώνων] P. L. Margo *AiW. F.* προθύρων, quae interpretatio est. c Ἀποκλειόμενον] Ἀποστιόμενον P. Margo *AiW.* & *F.* male.

87. Ἀποπεμπαζόμενοι] Ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. *G.*

dui, quas utrasque copulavit *Aristoph.* in Pl. v. 276. apud *Demosthen.* περὶ Συνφ. p. 494. D. Tromos AEschinis pater Elpiae servivit χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσῄεσαν, ad σκύλακα delatus sum huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: διεμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μὲ ἐν τ σκύλακα τ τῆ Πραξίου, Κἄπειθ' ἅλυσιν ἀνὴρ αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοιὸς, κλοιὸς & ἅλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiversarentur AEtolorum legati, φέρειν ἅλυσιν ἐκέλευε, ϗ σκύλακα τ δημοσίου ἑκάστῳ περιθεῖναι περὶ τ τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam si legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκαστον αὐτῶν, ϗ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα ἑκάστῳ περιέβαλον, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποτελουμένας σκιάς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J. Br.*

Ἀποκλειομένους] Conjiciat aliquis haud absurde ἀποτυπουμένους ἀπὸ τ σωμάτων, quomodo locutus est *Aristoteles*; vel, si ferves ἀποτελουμένους, ἀπὸ τ σωμάτων necesse tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν] An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. *F. G.*

78. Πλούτους] Paulo post iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & passim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι ἀξιούμ.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hisce & sequentibus perquam similia. *T. H.*

91. Ἔφυσα τότε] Mutaverant *B2.* & *P.* fecerantque ἰφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλώνων] Ed. *J.* προθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in Μυθ. c. 21. οἱ μὲ δὴ ἔξω ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τ αὐλῆς ἑστῶτα, ϗ ἀκολύτως αἰσιοῦντα, ϗ τ πάνυ τινὰ ἔνδον γιγνόμενον. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἂν τῆς ἀνατείλας αὐτῆς πορφυρᾶς τις, ἢ χρυσοῦς, ἢ ἀμφικόκκινος, ὑπαίξαντας ἤρετο τὸ μακαρίους ἀποφαίνων τοὺς προσιόντας, ἂν τὸ στῆθος, ἢ μὴ δεξιὰν προτείναν δοίη κἀλαφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν ἐν ἀνίοντι ἀκούσας.

Τῷ δὲ Μίνῳ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· ἦ γάρ τον Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, ᾗ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καλαφρακτυρηθέντα, παραλαβὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, ᾗ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδήσαντα, παρέλυσε τὴν κολάσεως, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν παιδευομένων πρὸς ἐχθρῶν γενέσθαι δεξιόν.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ φίλε

vero vix tandem exortus ipsis in vestis purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est judicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimaerae adligatum exsolvit poena, dum diceret in multis eruditorum pecunia juvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

a Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοῦς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦν φιλόσοφος ὁ Κυρήνης * ὁρμώμενος, θεῖος τὰ περὶ γαστέρα τι καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὸν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰχρότατα θωπεύων καὶ †κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μαμμὸς θεὸς] Ὁμόμειος θεὸς V. G. non agnoscunt ὁρμώμενος, sed θεὸς etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μόμος· hinc pessime dederant in E. A. ὁ μορμολυκεῖον. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχρότατα & παρὰ τὸ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiss. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, ductus ad* γαστέρα τι καὶ μαγείρους σοφιστής. *Aderat semper Dionysio* τῷ πρεσβύτῃ *in Sicilia, augens ejus* τὴν τρυφὴν, *& turpissime parasitans & adulans ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτρου. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim & alii. Sic in Revivisc. c. 31. Πολλοῦ κἀκείνου πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conscrib. Hist. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καλεῖν τινος. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλοῦ ἔχοντος, *alibi.* *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant: Antigonum Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit; ὁ τοιαῦτά μοι ὁ λυσιωφόρος σύνοιδεν. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Isidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὗτος δ' ἀθλίου ἔχων χέρα γαστρὸς ἔκυρε. *T. H.*

98. Στῆθος] Vide quae supra ad Nigr. c. 11. annotata a me sunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, ᾗ ὑπὸ τῆς σοῦς καλαφρακτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐτὰς (σκιὰς) τοίνυν ἐπιδὰς ἀνεβόησα, κατηγορῶν τε & διελέγχων τὰ πεπραγμένα ἑκάστῳ ὧν ἦρξε & βίου. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. *Horat.* e. 33. *M. du S.*

9. Προσδήσαντα] Lego θωπεύσαντα absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. A. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

ce mi ; multa miſerandaque erat audire ac videre ; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur , & ploratus eorum , qui in igne torrebantur , & tormenta , & cippi , & rotæ : Chimæra diſcerpebat , Cerberus laniando vorabat : una autem omnes puniebantur , reges , ſervi , ſatrapæ , pauperes , divites , mendici ; cunctosque pœnitebat patratorum : nonnullos agnovimus etiam conſpicati , eorum de numero ſcilicet , qui nuper vitam finierant : illi vero præ pudore vultus tegebant , ſeſeque avertebant : quod ſi forte reſpicerent , valde quidem ſervilem in modum , atque adulatorie , illi ipſi , qui fuerant quam putas graves , & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita : at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa ; & quum interquieviſſent , denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa , Ixionem , Siſyphum , Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ ϗ ἐλεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, ϗ οἰμωγὴ τῶν ὀπτωμένων, καὶ τρύβλαι, ϗ κύφωνες, ϗ τροχοί. ϗ ἡ Χίμαιρα ἐσπαράττετο, ϗ ὁ Κέρβερος ἐδαρδάπτετο· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλημμελεῖς· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁποσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐκαλύπτοντο, ϗ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ ποθεν προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, ϗ κολακικὸν· ϗ ταῦτα, ὡς οἶει βαρεῖς ὄντες, ϗ ὑπερόπται τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, ϗ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. οὓς μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, ϗ τὸν Φρύγα Τάνταλον

b Τι] L. Margo *Alw. J.* in ceteris τι. c Ἀναπαυόμενοι] Διαναπαυόμενοι P. *J.* quod minime ſperno. d Ἰξίονα] Excepta *S.* quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

16. Καὶ τρύβλαι] Στρόβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, λὸ τῷ τρυβλᾷ τὸ κάμπτειν. *V.*

28. Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ τῆ τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ‡ δεσμοῦ δὲ τοῦτο προσήκειν δόξειεν ἂν τις βασανιστοῦ ἰδιωτῆ τὸν ἀκούοντα. *V.*

‡ Δεσμῷ . . . προσήκειν . . δόξειν] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. *C.* & *V.* δεσμῷ & mox προσήκειν & δόξειεν. *M. du S.*

Senſus eſt : *ἡμιτέλεια vero quum dixit, quaſi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudit.* Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur : *semiſis* pro κακῶν libenter vitium. *T. H.*

10. Τῶν πεπαιδιδμένων] Quo in numero cenſetur Plato. *J. Br.*

16. Ὀκτωμένων] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias : ſed vide *Noſtrum* ſupra N. D. XXX. infra in Ἰφ. Ἀλ. II. c. 29. & Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. *Heſych.* Hujus deſcriptionem vide Il. Z. *A. V.*

20. Πένητες, πλ. πλούσιοι] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πλούσιον & πένητα diſtinguit:

Πτωχοῦ μὲν ἡδὺ βίος, ὦ σὺ λέγεις, ζῆν ἐστω μανδὺ ἔχοντα. Τῷ δὲ πένητι, ζῆν φειδόμενον ἐκ τοῖς ἔργοις προσήκοντα. Περιγίγνεται δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

Id eſt, *nihil cum eſt, nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II. 12. *A. V.*

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus ; paulo poſt ſimili ratione, φοβερόν τι ἐκ λέκτρων δηλαδήσειν· hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσίδλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπῆς τι ἐκ κολακευτικοῦ, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem, quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Elegantem autem orationis animandae cauſa interponitur πῶς οἶει· OEnom. apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ ἂν ὡς ἤκουσα, πῶς οἶει ἡγανάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης αἰσθοῦ γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς· *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. Τι] L. & Ed. *J.* In aliis τι. *M. du S.*

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. *J.* Reliquae ἀναπαυόμενοι. *M. du S.*

λον χαλεπῶς ἔχοντα, ὑ τ γηγυῆ Τίτυόν Ἡράκλεις ὅσον! ἔκειτο γὰ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim spatium occupans agri.

Διελθόντες δὲ ὑ τοῦτον, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, ὑ τ ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κτλ. ἔθνη ὑ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας, ὑ εὐρωτιῶντας, ὑ, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, ὑ σαπροτάτους· ὑ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς ἀφ' τοῦ πολυαρκὲς τ ταριχείας. τὰ μέντοι ἀφαγινώσκειν ἕκαστον ὑ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις χίονες ὅμοιοι, τ ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ ἀφ' πολλῶν ἀναθεωρῶντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειτο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ, ὑ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν

15. His quoque prætéritis in campum nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dispertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere insolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noscitabamus. Jacebant autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, ser-

32. Χαλεπῶς ἔχοντα] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura sunt in hoc opusculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut a *Luciano* diversum, aut certe *Lucianum* ipsum juniorem & nondum subacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοντα] Hoc si ad Tantalum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δίψους· sed literam addi malo, χαλιπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisyphum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariss. *M. du Soul* animadvertisse sibi visus est, ego quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τ γηγυῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγυῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyss. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριτίμοιο υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃς ἐπ' ἴνεια κεῖτο πέλεθρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyss.* ad Psalm. p. 364. B. sed voce nonnihil vitiata: ὑ ἀφ' τούτου παλαιός τις ἐξ ἐρρυτῶν ὑγιάνθη. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, se didicisse monet *D. Hoeschel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyss. K, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὖους] In libris omnibus legebatur hic αὐτους, nullo prorsus sensu. Ego vero αὖους scriptum fuisse pro certo habeo. Vide Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὖους ingeniose cogitatum, & primo adspectu blandiri. Attamen re diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam si forte αὖους commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ ἀφ' τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit ἀφ' τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit oportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι & ἀφανίζεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex *Aristotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: οἱ μυλίαι ἄλυτοι· νίτρον δὲ & ἅλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος & λίθος· ibidemque saepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατήρ τε ἔργων, ἃ δ' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἑκοῦσά γε θέλοντος· τὸ μὲν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν & ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· διὰ τὰ & ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur: *Æschin.* Dial. III. §. 29. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, quí terribile quiddám per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus, habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. [a] ἀμέλει, πολλῶν μὲν ταὐτὸ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀφανὲς διεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι ἀφαιρήσομαι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· εἶδε γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀφορίσασθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσοικέναι; χορηγεῖν δὲ καὶ ἀφιστάναι ἕκαστα ἡ Τύχη, ἄφορα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν λαβοῦσα

[a] Ἀμέλει] Ὡς P. L. J. Margo AsW. Est interpretamentum. [b] Ὁμοίων] Ὁμοίως F. [c] Πομπεύουσι] Πομπεύτοις P. L. J. Margo AsW.

50. Σκελετῶν] Ἀπεξηραμμένων. G.

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπιὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχεύθεν, ὥσπερ οἱ περὶ Αἴγυπτον ταριχεύοντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον ante dixerat σώματι τάχα ἀφθαρσίας προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ ἀθάνατον ἀδιαλύτῳ εἶναι· & τὸ ἐρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει ἀφθορίας καὶ ἀφανείας τυχεῖν καὶ ἀφανισθῆναι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum παλαιᾶς καὶ σωισηπότας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur inprobabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. T. H.

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit οὐ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισκ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: οὐ πάνυ τε αὐτοὺς ἐπῃσάμην. T. H.

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. J. ὥστε pro ἀμέλει habent. M. du S.

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus ſit, ſi res mei fit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particulâ, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν οὖν πρὸς ἐμαυτόν· hic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι & διάκενον διεδορκότων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. T. H.

55. Τὸν μεταίτην Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. J. Br.

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. Η. J. Br.

56. Πυῤῥίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. M. du S.

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους προσθεῖσα, καὶ τὴν κεφαλὴν φέλασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα σχεδίου περιέθηκε· τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι θέαν. πολλάκις δὲ καὶ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διακομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὸν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μελετήσαντα. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴ δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρελθὼν, τηνικαῦτα ἕκαστον ἀποδὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μὴ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri servilem schemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc spectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud sinens ad finem usque pompæ interesse quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Crœsum coëgit servi captivique ornatum suscipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diversus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quasi

a Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.* b Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AIW.* c Μιλησίους] Jure sic repositum in *B*1. 2. *P. S. A.* quum in vetustis foret *μιλησίους.*

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκευὴ, ἀλουργὴς, καταστολὴ, συσκευὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. *μόριον εἶδος ὁ δείλαιον ἐπὶ μικροῦ τῷ χαρίεντι διεσκεύασεν* quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpositis adjicit *τοιοῦτον ἕτερον ἐπιδείξας.* Οἰνόμαος apud *Euseb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. *Εὐριπίδης ἀπὸ ἐπὶ τῷ ἀλουργίσας αὐτοὺς γενόμενος* Θεοφιλὴς quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noster* περὶ τ. Περ. τιλ. sub initium: *τῷ πράγματος*, vel potius, ut *Faber* voluit, *τῷ δράματος ἀλουργίδι*, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 129. *τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος* a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio *τὴν καταστολὴν*, quam sibi non displicere testatur *Salmasius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. extat, *ἐσκεύασε*, probaverim. Jam tiaram & diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit *Noster*, qua de re monuit *Barn. Brisson.* de R. P. I. p. 32. Simili modo causa regum Macedonum diademate fuit cincta; unde *παννυχὶς ἀλουργιδοφόρος Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illustrat *Arrian.* Α. Α. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. *τὸν καυσίαν ἔχοντα τὸ ἀλούργημα τὸ βασιλικόν.* *T. H.*

71. Δεῖ] P. solus: in aliis *δεῖν.* *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice transire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἔκτωρ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. *Μαίανδρος* dicitur *ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀρχόντων, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής.* De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Junonis suspendisse post ejus mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi ejus nomen *Μαιάνδριος*, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Jac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi *Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου.* Simili discrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. *Μαιάνδριος*, *Philostrato Μαιάνδρου.* *T. H.*

79. Μιλησίους] Scribe *μιλησίδους.* *J. Br.*

Μιλησίους] Antiquiores fere Edd. *μιλησίδους*, quod prima *B*2. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gataker*us ad *M. Anrel.* XI, 24. *M. du S.*

quasi propriis suis rebus obuti, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Chariclis Sunienſis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ἃ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [a] Οἶμαι δέ σε καὶ τὸν ὑπὲρ τὴν σκηνὴν πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας ἢ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸν Κέκροπα ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενον, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προελθὼν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κελευσθείς. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ ἱκαλαβὰς ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ, πένης καὶ ταπεινὸς περέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

[a] Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex *AIW.* σε inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. G.

1. Ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ * τὰς κροκίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τῇ πρὸς μέζω αὔξῃ τοῦ χρόμβου ὄντα. V.

* Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλαι. *M. du S.*

87. [a]Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὐκ ἀποδίδοντας τοῦτον, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. [a]Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δέ σε &c.] Ai mihi visum fuerat mutandum in σε sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἑωρακέναι σε τοὺς] Illud σε ex MS. R. G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra Ἀ. *Mort.* c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθον] De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι scenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατοῦ] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβατοῖς. *T. H.*

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De prieri videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* Ἀ. *Μισθ.* c. 5. Z. Τρ. c. 3. De utroque Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

4. Σουνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνιος] E. Marathone vico. *J. Br.*

16. Ἐν

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι σφῶν αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑταῖρε. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ θεβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· ἦτοι ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν ᾍδου τῷ πυθμένι, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, σφᾶς ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομέτρηση ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαχεῖν πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς σφᾶς ἡμῖν βασιλέας, ἢ σατράπας πλωχεύοντας σφᾶς αὐτοῖς, ἢ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *AIW.* quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Ἐν ᾍδου πυθμένι] Ἐν ᾍδου κεκρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφιγγεῖ, ᾍδου κεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. *V.*

p 20. Ἐπειδὰν γὰρ . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπίσησαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τῷ ὀνόματος ‡ ἕτυμον ᾍδου λαβόντες εἰς σωτηρίαν· βούλονται γὰρ ἐν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάζειν· ὃ συμβαίνει ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τῷ τάφῳ παραδόντες αὐτοὺς ᾍδου δόμοις. *V.*

21. Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός] Καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ πυρὶ θαπτομένου μόνις πέδιλον τόπον ἡ σποδὸς § ἐπέχει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αὐτίζεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐπὶ τοῖς τάφοις. *V.*

* Εὐπαραδυσώπῳ] Εὐπαρακεκριμένῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *M. du S.*
Habent ἐν παρεδύσῳ, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hesych. Suid. Eustath.* ad Od. Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παρέδυσον, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παρέδυσον sit etiam τόπος μικρὸς, *genius, angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίσησαν] *F.* ἐπίσωσαν. & C. *M. du S.*
Intellige, *Aeacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἕτυμον παραγόντες] In Ed. A. & *V.* ἕτοιμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*
Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul*: Αἰακὸς, *quia* παρὰ τὸ αἰάζειν *cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus.* Mox dedi γὰρ ἂν nam νῦν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδίδασι vel παραδίδοσι. *T. H.*

§ Ἐπίσχει] C. ἐπίσχοι vel πορίσχει. *M. du S.*
Atticam formam servant *Scholia* V. Πυρὶ θάπτων illustravit *G. Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν ᾍδου πυθμένι] Παρεδύσιν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν ᾍδου, *clam, occulte:* quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocrat.* in Παρέδυσον quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σκοτίως δὲ ἐν ᾍδου junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς ἐν ᾍδου κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ', ubi legitur παρ' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον ποδός] Eadem in Dialog. mort. *Philist.* apud

centes ; dum a quolibet ex vulgo contumelias , & alapas in caput impactas patiuntur , perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar , plane me continere non poteram : ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes , Xerxas inquam , Darios & Polycrates.

18. PHIL. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes , & ſi quis alius ſapientum ? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes : adſunt autem ipſi Palamedes , Ulyſſes, Neſtor , & ſi quæ alia eſt umbra garrula : adhucdum vero inflata illi erant , atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Aſſyrium , Midam Phrygem , & alios quosdam hominum ſplendidorum : eos

διδάσκοντας γράμματα, ἢ ὑπὸ τῶν τυχόντων ὑβριζομένους, ἢ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τὰ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος ἐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ὀβολοῦ τινὶ μισθοῦ ἀκέμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐπὶ ταῖς τριόδοις μετανιστῆναι, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διαῤῥήγνυται ὑπὸ τοῦ φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

c Ἐπιφύσητο] Hoc notatum ad oram *AiW.* probavi , quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur ; quam ἐπιφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Ariſtoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ ἡ ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐδείχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τοῦ τάφου Φιλίππου σωτῆρα ὕστερον σωθέντα, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὀβολῶ ὠνὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τρίοδους * ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγεται. *V.*

* Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἐσκεβαλωμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζω eſt frequentiſſimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλιῶν , quanquam formandi legibus non adverſatur , necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κἂν μυρίων ταχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς , θανὼν γυμνὸς τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. πεδιαῖον λέβητα τόπον ὠνεῖσθαι τοῦ Ἀιδοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτωχεύοντας] Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ πρῶτα δ. γρ.] Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat *Deſid. Herald.* Anim. ad *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. *T. H.*

33. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἀκοὴς , ubi ex *Vaſcoſani* ſupplenda eſt Editio noviſſima : Ὅμ. εἰ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἠπίτης μοὶ ἐπέσχε. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis , ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Neſtor* viliſſimum opificium , an certa quadam ratione Philippo tribuerit , compertum non habeo. *Scholiaſtae* conjectura non inepta eſt , neque abhorrens. Quod ſequitur εἰ ταῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Mileſ. I. p. 4. *ſtipes in triviis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰφ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito : illum ita deſcripſit *Homerus* , ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas : hujus caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: Δυσμενεῖται δ' ἔτι μοὶ Ἐ Παλαμήδης , inquit in *Xenophontis.* Apol. p. 411. ὁ δ' ἁπλῶς ἐμοὶ τελεώτατος atque adeo mirum non eſt , ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia : ejus enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus: ſic enim in *Xenophonte* ſequitur : ὅτε γὰρ ἐκεῖνον πολὺ κακίους ὕμνους παρέχει Ὀδυσσεὺς τὸν ἀδίκως ἀποκτείναντα αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φαρμακοποσίας] *Plato* in Phaedro. *J. B.*

τελῶν. ἀκέων δὲ οἰμωζόντων αὐτῷ, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε ὑ τέρπει), ὑ τὰ πολλὰ ὕπτιος καλακεύ-μενος ἄδει μάλα τραχεῖα ὑ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑπακούων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀφγοκέπλεως μετοικεῖν ὑ Φέρονλας τὸν Διογένειν.

quum audit ploratnes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΑ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅτῳ σὺ ἀρχὴν ἔλεγες κεκυρῶσθαι τὴν τῶ πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ὑ γὰρ οἶδ' ὅπως, ὡς ἐτύγχανε λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, πρύτανεις ἐκκλησίαν ὡς τὸ κοινὴ συμφέροντα. ἰδὼν ἓν πολλὰς συμφορὰς, ἀναμιξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων· διωκήθη μὲ ἓν ὑ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] ὡς τὴν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῷ κατηγόρησε πολ-

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

a Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. b Περὶ] F. ὧδε correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. F. B. Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250. Μήπω παλαίαν ἀναμετρησάμην τινά. Or. v. 14. — τί τ' ἄρθρα' ἀναμετρήσασ μοι διὰ plura dicentur alio loco. T. H.

60. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id Polluci eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆ βουλῆς, ᾗ πρὸ τῆ ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ariſtoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua Pollucem deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte Valeſius obſervavit: atque ita Æſchines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίαν δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθῦναι ἐκκλησίαν. Liban. Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲ ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίαν. Controverſa vis verbi apud veteres in Demoſthenis initio Phil. I. Εἰ μὲ περὶ κοινοῦ τινος πράγματος πρύτανις ἔστο λέγειν· ibi notat Ulpianus quosdam accipere ἀντὶ τῦ προεβάλλετο τινὰς δὴ, ἀντὶ τῦ προεγράφετο· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐπειδήπερ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ ἃ ἡ σκέψις, ᾗ περὶ ἃ συμβαλλόμενος ᾗ προτιθεὶς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τὴν ἐκκλησίας ἢτε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τῦ πίμψαι πρέσβεις, ἢ πρίσθαι ἱκέτην μαθεῖν, ἤ, τι λέγουσι nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec Valeſium praeteriit, ſunt reſtituenda: ᾗ τοῦτ', ὅταν ἢ περὶ ἢ πρεσβείας προγεγραμμένον, οὐκ ἀεὶ· idque non Ulpiano ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit Wolfius, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehender. Jam duplex illa τῦ προτιθέναι poteſtas, quae Demoſthenis enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Iſocratis Συμμαχ. p. 162. A. ἀποφαινόμενον, ὡ τυγχάνω γιγνώσκων πρῶτον μὲ περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid. III, 38. Θαυμάζω μὲ τὸ προθύντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut ἀφγνώμας c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκευάσαντο τοὺς ἐν τέλει ἅτε αὖθις γνώμας προθῦναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiaſtes τοὺς πρύτανεις exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὔτε τοὺς προθύντας τὴν ἀφγνώμην αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, ſuperbiæ, injuſtitiæ, tandem ſurgens aliquis populi moderatorum prælegit ſcitum tale.

λὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία, ϗ ἀδικία, τέλ῾ ἀναϛάς τις τ̃ δημαγωγ̃ ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτον.

PSEPHISMA. 70 ΨΗΦΙΣΜΑ.

20. Quandoquidem multa & injuſta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes deſpicatui habendo, viſum eſt Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas ſubeant, non ſecus atque aliorum improborum; animas autem ſurſum remiſſas in vitam demergi in aſinos, usque dum in tali ſtatu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, aſini ex aſinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipſis mori. Dixit ſententiam Cranion Sceletionis F. Necyſienſis, tribu Alibantiade.

Ἐπειδὴ πολλὰ ϗ ἀδίκημα οἱ πλέϭιοι δρῶϭι πρὸ̀ τ̃ βίον ἁρπάζοντες, ϗ βιαζόμενοι, ϗ πάντα τρόπον τ̃ πενήτων καταφρονῦντες, Δέδοχθαι τ῀ βουλ῀, ϗ τ῀ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωϭι, τὰ μὲ σώματα αὐτ῀ κολάζεϭθαι, καθάπερ ϗ τὰ τ̃ ἄλλων πονηρ̃· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τ̀ βίον, c καταδύεϭθαι ἐς τὰς ὄνους, ἄχρις ἂν ϭὺ τ῀ τοιούτῳ ἀριθμ῀ ἀγάγωϭι μυριάδας ἑκατὸν τέντε ϗ εἴκοϭιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, ϗ ἀχθοφοροῦντες, ϗ ὑπὸ τ̃ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τοῦτοῖϭθαι δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τ῀ γνώμ῀ Κρανίων Σκελετίων῀ Νεκυϭιεὺς, φυλ῀ d Ἀλιβαντίδ῀.

Hoc lecto pſephiſmate ſuffragia dant ma-

Τούτου ἀναγνωϭθέντ῀ τ῀ ψηφίϭματ῀ ἐπεψήφιϭαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνηϭε δὲ τὸ πλῆ-

c Καταδύεϭθαι] Ex A. *F.* V2. quibus adſentitur Margo *AIW.* Ceterae Edd. *F.* in qua καταλύεϭθαι, ſequuntur. d Ἀλιβαντίδης] A. P. idemque adſcriptum in ora *AIW.* Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδης.

qua de re ſententiae dicendae forent, ac ſuffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητον τόνδε γερόντων Πρύτανις λέχθη Καπῶ πηρύγμαϭι πόμπας· ſolemne eſt ingenioſiſſimo poëtae phraſes a ſuae gentis moribus derivatas, aliorſum apte traducere: cui, praeter illud προβούλ῀ λέχθη, hiſce lectis non ſtatim ἐκκλησία σύγκλητ῀ in memoriam venit? neque obſcurum eſt perito linguae Graecae, quare, quum in ſuperioribus exemplis προβεύειν conſpiciatur, ipſe Medium uſurparit. Προβούλματα recentioribus eſſe *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. conſtare poteſt; quam vocem an perinde atque ἐκβούλματα refutaturi ſint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem neſcio. *T.H.*

61. Πρυτάνις] Qui ſunt vide apud *Etymol. M. A.V.*

66. Ἐπεὶ γάρ] Saepe mutari vidimus ῥ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. *T.H.*

Ibid. Κατηγόρητο] Sic ſcribitur paſſim. *M.duS.*

78. Καταλύϭθαι] Angl. καταδύϭθαι. *F.B.*

Καταδύϭθαι] Vulgo legitur καταλύϭθαι· quod ferri quidem poſſet, niſi hanc aptiorem & concinniorem ſcripturam ſuppeditarent A. & Ed. *F.* ſic *Plutarch.* 1399, 1. εἰς κίβδηλον ἐνδύομ῀. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τ̃ ἄλλων γένη ἐνδύϭαι. *M.duS.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κρᾶνον, σκέλε-

τ῀, νέκυς· mortui ἀλιβάντας a poëtis appellantur. *F.Br.*

84. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδ῀] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλιβάντες ſunt νεκροὶ. vide *Heſych.* *F.G.G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδ῀] Angl. Ἀλιβαντίδ῀. *F.B.*

Ἀλιβαντιάδ῀] Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐϭι, ζωϊκῆς λειβάδ῀, ἤγουν ὑγρότητ῀ ἄμοιρ῀ ὤν. Ἀλιβάντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράϭεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιὰς finxit. *A.V.*

Ἀλιβαντίδ῀] Ἀλίβας eſt *mortuus*; &, ſi *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noſter*. Malui autem Ἀλιβαντίδ῀, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis eſt Ἀλιβαντιάδ῀. *M.duS.*

Ἀλιβαντίδ῀] Ferri poterat Ἀλιβαντιὰς, ut Πελοπίς, Πιλοπιὰς, ejusque generis non pauca: ſed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἱπποθοωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς. *T.H.*

85. Ἐπεψήφιϭαν μ̀ αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν & χειροτονεῖν ſeparant jura civium; notiſſimum ex oratoribus Graec. *F.B.*

Ἐπεψήφιϭαν] *Approbaverunt* magno conſenſu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi poteſt ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T.H.*

πλῆθος, ὁ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, ὁ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· ἔτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεσθαι, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

gistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quæ lecta fuerunt.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἀφίγμεν ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἦν δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι ὑπὸ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ καὶ

21. Atque hæc tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato (est autem captus oculis senior, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuæ fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:

a Σου] Σοι P. Margo *Alii*. Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Ἐνεβριμήσατο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*
91. Ἕνεκα τῆς Τειρεσίου] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλων ἐκπεπτωκότα νεκρῶν. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη &c. *E.G.*
Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ἃ τίνων, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα σου τῆς ἀπορίας, ὅτι ὑπὸ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, causam scio tuæ perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt:* ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ἃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire.* *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt.* Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi hæsitationis tuæ causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus*; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀποπτύστου τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: Ἔχει δὲ πολλῷ τούτου ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀποπτύστερον· τοὺς μὲν αὐτοὺς τούτους εὑρίσκων ἑκατέρων, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Præterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad hæc videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam hæsitationis suæ causam. *J.T.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὅτας ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν οὐ ταὐτὰ γνώσκομεν. *M. du S.*

4. Ἀποκώσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria dissentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias*, inquit, *Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse* τῶν ἰδιωτῶν, *nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui* philosophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magnocum fastu tractantibus*: adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν μὲν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιερώμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὡς προείπτοντας καλῶς. Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γενηθῶσιν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ὁ φιλόλογος (συμβέβηκε) γελᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἰδιώτου, οὕτως ὁ ἰδιώτης ὑπὸ τοῦ φιλολόγου· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitæ conditionem, quæ procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quæ usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quæ longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, sæpe laudatur: quare *diu quæsitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato* Παλ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν τὸν ἀδόητον χρόνον πολὺν βίον ἀνθρώπου ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν εὖ ποιοῦσα] *Præsentem fortunam boni con-*

sident: at fas non est hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater, quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi cœlestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues solertes illos syllogismos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus præter-

θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηϰε γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, ἢ μὴ θεῖόν με σὺ τυφλότερον θείσῃ ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, ἢ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ὦς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, ἢ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος μελεωρολογεῖν, ἢ τέλη ἢ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, ἢ καταπτύσας τὰς σοφῶν τούτων συλλογισμούς, ἢ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

consulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐρεῖ γάρ τις παλαιὸς εἰσέτι λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) καλεύων utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco *Hesychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quanquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemiae Philosophum in Gorgia citat testem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ δὲν ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit *Gatakerus* Pittacum, teste *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura Vir Doctissimus *Luciani*, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* I. §. 78. σωφρόνων ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praesentibus contentus*, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda, *praesentibus bene compositis.* Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, *Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecumque contigit sors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστιλαγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, *res praesentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem suam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non insulse *Ficinus, ut eo quod adest pro viribus bene utar*, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Aristippum refert ἐπὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι ἢ τὸ ἀπολαύειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ ἄπω ἢ ἄδηλον· ὁποῖον ἢ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum securis esse gnaviter utendum praesentibus deliciis statuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola *Horatius* eruditus monuit: *Quid sit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Appone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι ἢ τόπῳ ἢ χρόνῳ ἢ προσώπῳ, ἢ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι .... ἀεὶ τὸ προστιθὲν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in *Hesiodo* Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete *Moschopulo*, τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν καλῶς διοικῆσαι in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, ἢ ἀρξάμενα αὐτὸν ἑαυτοῦ ἢ κοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὸ πόλεμον εὖ θέσθαι. IV, 59. τὰ ἴδια ἑκάστῳ εὖ βουλεύσασθαι δὴ θέσθαι &, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχεν θέσθαι τὸ παρὸν unde manifestum est male syllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. OEd. Tyr. v. 641. — μετ' ἀνδρὸς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς πᾶσι σοὶ εὖ θέσθαι χρεών. *Dionys.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμοῦν, ἢ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promsit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmo*, &, qui vestigia

μενῶ, ὦ Σκυθρώπης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ οὐδὲν μηδὲν ἐσπουδακώς. Ὡς εἰπὼν πάλιν ἄῤῥο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, ἤδη γὰρ ἦν ὑψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀμελλόμεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θαῤῥεῖ, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀφ' ὀπῆς λιθρίας ἐσῤῥέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ ἴθι ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ὅτι τῆς Ἑλλάδος. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα ἀφ' οὗ τρυμὸς ἀνεῳγμένος, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

curras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consecteris. Hæc ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum.

22. Atque ego, etenim jam serum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lumen, illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, quum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλίθριε, πῶς βλέπων τῷ δικτύλῳ * ἐδείκνυ; Καὶ τὸ γε παιζόμενον τοῦτο. † αὐτίκα δὲ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανίσῃ τι καὶ ἀσαφίσῃ τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησμῳδουμένων. *V.*

* Ἐδείκνυε] Ἐδείκνυν *V.* & *C.* *M. de S.*
† Λίπτεται δὲ] Pro δὲ *M. de Soul* scripsit τε, quod an *V.*

Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus aut μαντῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντείοις. *T. H.*

stigia summi popularis pressit, *Gataker* fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γὰρ utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio sensu converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἴθι σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλπίσας ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὖ εἴθιστο τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam εὖ ἀγωνίσασθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ ἀγωνίσασθαι, καὶ τῇ γενομένῃ καλῶς τιμωμένους. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν εὖ ἀγαθῦναι, τὸ μάλιστα εὐτόνως σωφρόνως δυνατόν· & *Suidas* in Anatolio, πρωτῶν δὲ αὐτῷ ἐστὶ τὸ μὴ φιλόθεον χρημάτων τὸ παρὸν ἀγαθῦναι ἐσπουδακότα· altera, *si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare*; quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur. *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβεύτην, ἀλλὰ μὴ τὸν τυχόντ' ubi primum restitui placet, π' οὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diversum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in Καθέτου loco valde mutilato

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

M E R C.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ.

ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἔρημον ἀνθρώπων δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς ἣν παρῆσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς ὀλιγωρεῖν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στερόμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· εὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἅιδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειποτάξιον γενέσθαι,

a Ἡμᾶς] *F.* ὑμᾶς.

9. Παρὰ τοῦ Ἅιδου] Πλούτωνος. *V.*

10. Ὁ Θέτταλος] Ὁ Πρωτεσίλαος. *V.*

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δυσπετῆ γὰρ ὧν πιστότα ὄπτομαι Τρὸς ἐξ βαλούσης τοῦδε μαι φωσφόρος: audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum ὑπεβαλόμαι pro ὑπεβαλόμην. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T.H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J.Br.*

23. Τὸ ἱρὸν τῆ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T.H.*

24. Κατιοῦσαι] *Ad inferos migrant.* *J.Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Bœotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J.Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores abſque periculo excolat atque ornet. *M.du S.*

2. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M.du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti*: quali idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ἢ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T.H.*

10. Ὁ Θέτ. ἐκ. νεανίσκος] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκυικοῖς *Lucianus.* *J.Br.*

Ὁ Θέτ. ἐκ. νεανίσκος] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J.C.*

Ὁ Θ. ἐκ. νεανίσκος] Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. *M.du S.*

12. Λειποτάξιον] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειποτάξιον γίνεσθαι, quod actione λιποταξίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λιποτάξιος, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς· ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρως ἐκστρατίαν λιποταξίαν *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T.H.*

13. Ἐκ-

νέσθαι, ἀπλήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι ἀλεξικηδήσων τῷ ἄνω Διὶ [b] τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, efcendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidiſſe: non enim dubito, quin hoſpitem amice ducturus ſis mecum obeundo ſingula monſtrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non ſane vacat, Portitor? etenim propero curaturus ſupero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irafci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitioſe *S.* & *A.* b Τῷ] Sola *F.* ♆ male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπισάφμος καὶ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. *G.*

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moſchopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. in Ξενάγησον. Deductus ad limpidum Iliſſi flumen, illamque nobiliſſimae platani umbram Socrates, ἄρισα σοι, inquit, ἐξενάγη, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Συ δή γε, ὦ θαυμάσιε, ἀποστάτου τοῦ φαίην ἀστιχῶς ἔχειν, ὃ λέγεις, ξεναγωγόν τινα ἢ σὺ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut ſupra viſum eſt, & inferis ſuus Jupiter eſt. *M. du S.*

19. Ὅλον ὀμίτηρον] *Veſtrum prorſus*: nam Mercurius, *Claudiano* teſte, *commune eſt profundis ac ſuperis numen, ac jus per limen utrumque ſolus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ κἀμὲ τιτανώς] Homer. Il. Β. *J. Br.*

Ibid. Κἀμέ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τίλαγον] Sic recte ex *Homero* ipſo emendatum a *Benedicto* eſt: in reliquis enim legebatur τίλωγος. *M. du S.*

Τίλαγον] Reliqui, quoniam vetuſtae lectionis indicium videbatur: certe τίλαγος participium proniore curſu manat a τίτλημι, quam operoſus ille Grammaticorum Aoriſtus ſecundus τίλαγον ab ἔτλαγον ideo mihi perquam veriſimile fit, ſcripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitiſſe. *T. H.*

21. Ἀπὸ τοῦ Διοπετίου βηλοῦ] *Moſellanus*, *e ſummo cœlo: Benedictus*, *e magno cœlo.* Pater, *ſacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τοῦ Διοπετίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus*, *Vereor*, *ne me cunctantem*, *caligini addictum*, *veſtrum ſinat eſſe totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum*, *ita & me correpto pede*, *e magno dejiciat cœlo.* Elegantius & verius hæc ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio ὑγιεστάτου Filii diſcimus) *a ſacro limine*, quam vulgati interpretes, *e ſummo cœlo*; *e magno cœlo.* Deſumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipſe Vulcanus Il. A. vſ. 590. narrat, quemadmodum ſecum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ μ' ἐθέλοντ' ἀλεξίμβροτα μερμηρίζει,
Ῥίψει ποδὸς τίλαγον ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Euſtathius*, quid ſit βηλός, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι, ὡς ἑδὸς, παρὰ τὸ ἐδήσεσθαι. ὅθεν ἐν τόποις ἀεθέλοις μὲν, οἱ βατοὶ τῶν τοιχωμάτων. His non diſſimilia repetit idem commentator ad Il. O. vſ. 23. Cæterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de cœlo memorat Vulcanum a Jove, acutiſſime tranſtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuiſſe contenderat:

Τὸν Λανοῖον ὁρᾷς, ὃς συμφοιτᾷ Οὐρανίωνι
Ῥίψε, ποδὸς τίλαγον λὰξ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. J.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Ariſtoph.* Aviſ. v. 3. Τί, ὦ πόπαι, ἄνω κάτω πλανώμενοι; Ἀπολοῦμαι ἄλλως τὴν ὁδὸν προφερουμένη· *Ariſtid.* T. III. p. 511. B. διοίχονται δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id eſt, μαίεσθαι, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους ἐ συνδιάτορ ἂν] Difficile dictu eſt, unde *Palmerius* de *Moſellano* ſic ſuſpicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Græcia alienam. Nec felicior eſt in emendatione ſua proponenda, quidquid ille non dubitare ſe ſic legendum eſſe prodat. Quam facili negotio ſanari omnia poſſunt! Legendum enim ἢ συνδιάπτορ. Ejus vocis primitivum habes in Pſeudomante: Πνεῦμόνων πολέμων τι διάπτορον ἐσθλὸν ἀείδειν. In Dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιαπρύτιν· ἀλλ' ἔτι ἐ νικηκὰς συνδιαπρύσιος μεμιμημένον. Imperite mox ſequuta eſt hæc editio diſtinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νικῶν εἶρος ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τ' πλοῦν ἀλαλάζῃ, quum diſtingui debeat ἢ εἴτινα λάλον νικῶν εἶρος, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene verſiones videntur advertiſſe. *J. G.*

Ibid. Συνδιάτορ] Haec vox συνδιάτορ olet mendum: ita autem eam interpretatur *Moſellanus*: *noſtrae reip. ex parte legatus*: & ſic videtur legiſſe συνδαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, ſed quae melius a συνδαιτᾶμαι formatur, quam συνδιάτορ, vel συνδαίτορας, & idem valeret, quod συνδαιτητὴς, id eſt, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ἄλλοι ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ἀλλ' ὁμοδὸς τῷ ζόφῳ ᾖ, ὅσῳ τ' Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ [c] τιταγὼς ἀπὸ θ' θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι κἀγὼ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δῆτα με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὤν. καὶ

[c] Τιταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τιταγών.

21. Τἰλαγὰς] * Ὁ λῃστεύων ἢ τινάξας ἢ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τίνω ἢ ἕλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † παραπέμπων τίταγα· ὁ διάκτορος ἀφ' οὗ ἕταγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγών, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τιταγών. *V.*

* Ὁ τίνας] Exc. G. διατίνας καὶ τινάξας. C. δ. καὶ τιν. *M. du S.*
Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*
† Παραπεμπών] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram ἕταγον. Dedi παραπέμπων, quod *Etymologus* habet in Τιταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τιταγὼν praeferret, in fronte τιταγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τἰλαγὼν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum illo; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιάκτωρ vel συνδιακτόρης. *J. P. 2 G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τῆ ἀγγέλιν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis*. Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio ἄγειν τοὺς νεκροὺς, *trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in B 3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. Β, 103. Φ, 497. & Od. Ε, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μὲν ἡμῖν ἢ πάλαι τις ἢ πάτερ. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* Ἀγλάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορος dici volunt inſerto τ quaſi διάτορος, οἷον Ἀγλαΐτορος ἢ σαφῶς Ἀγλαεγόμενος, vel, διάτορος ἢ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κίνλη) ἤτοι ἀπὸ τῆ διάτορος εἶναι καὶ τρανός &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata perferentem* ἀπὸ τῆ διάγειν τὰς ἀγγελίας. ſic in *Etymologo* refinge, Ἀγάγοντι τὰς ἀγγελίας ἢ θεῶν, ἀγγελιαφόρον, ex *Schol. Homer.* ad Il. Β, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, οἷα κῆρυξ ἢ Ἀγάκτορος, καθύρας τας ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ε. καὶ Ἡ. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργὰς φαίνων (niſi quis praeferendum cenſeat, ἀναργὰς φαιδρὰς) ἰρμηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδὴς· οἱ δὲ πλείονες, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε ὁ πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέστος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis Ἀγάκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νέστος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τῆ Ἀγάγειν τὰς ἐ τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: ἰρμηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἱρμηνευτικὸς in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. Β, 104. Quin ipſum Ἀγάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρος, ἱρμηνικὸς, ſive potius Διακτόρ, ἱρμηνεῦ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νέστος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol. Homer.* MS. apud *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τῆ Ἑρμοῦ φασὶ ῥηθῆναι τὸ πάρ' ἐ τετελευτηκότων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς· τὸ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διώγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυττανοῖ σ' ἀπὸ γήρως Ναύτης διώξει δ' ὀβολὸν μισθὸν λαβών· & commo-

ὦ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲ ῥέγχεις ἐπὶ τῷ καλαυρώματι ἐκταθείς, ὤμους ἕτω καρίρεις ἔχων· ἢ εἴ τινα [a] λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ γε ἂν ὅλον τὸν πλοῦν ἀφελέγη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, καὶ δικωπίαν ἕλκων, ἐρέτλω μόνος. ἀλλὰ πρός γε παιρός, ὦ φίλτατον [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· δείκνυσαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὅς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθωμι· ὡς ἦν με σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διολισθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat, Majæ fili, eorum quidem ut meminiſſes, quod nunquam te antliam ducere juſſi, nec remis admovi: quin ſtertis in tranſtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; niſi ſi garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum curſum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens ſolus remigo. At per patrem te obſecro, ſuaviſſime Mercuriole, ne me deſtituas: imo age per partes, in hominum vita quæ ſint, omnia mihi demonſtra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod ſi tu me deſeruerís, nihil inter me & cæcos intererit: quemadmodum enim hi vacillant fruſtratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce ſic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμήδιον priores Edd. Ἑρμάδιον habet margo *AIW.* c Διολισθαίνοντες] *F.* διολισθάνοντες. In P. & *J.* ἢ διολισθαίνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τοῦ ἐρέτην, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
30. Ὤμους] Ὡς παλαιῶν διαπαίζει. *V.*
35. Περιέγνωσαι] Λεπτομερῶς εἶπε. *V.*
38. Σφάλλονται] Ἀποστηχάνουσι. *V.*

de *Schol. Æſchyl.* ad Ε. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτόλον θεωρόν, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὸν διαγωγέα τοὺς νεκρούς. Hanc poſtremam interpretationem ſecutus eſt, pro tempore ſaltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, ſed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia ſecum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, *quod ut praeſensi proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum propoſuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει poſitum ſit. Suam enim ſignificationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praeſtare jam recuſavit: perinde ac ſi diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminiſſe &c. Viciſſim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulſam paſſus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praeſentis ſignificationem habere. Stephano* ſolemne eſt in levibus argutari: omiſſum ἄν, quod ſaepe fieri conſuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & uſum habet, quem §. 7. ἐλάγα γοῦν. Index ſimilia plura ſuppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene reſtituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Noſtri* locus, & alter §. 7. ναύτης ἀεὶ ἐπὶ πρόσκωπον ἄν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῷ καλαυρ.] Non in Charontis tantum cymba *ſupor tranſtris*, non *ſub tranſtris*, dormiebant, ſed & alibi, uti ex *Euſtathio* docet *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῷ καλαυρώματι] *Iſ. Caſaubono* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, praeſertim ſi cum *Caſaubono* comparetur, haud magni ſane pretii ad *Perſ.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum ſpectat acrior utrobique Viri ſummi increpatio. *Syneſius* de ſervo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ διδράσκων ἐπὶ τῷ καλαυρώματι. μὴ γὰρ εἰς καλάμου ναῦν καλαβαίη. *T.H.*

30. Ὤμους] Quia gymnaſiorum praeſes. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Caſtiga λάλον, ἐκείνῳ ἀφελέγη. *J. Br.*
Λάλον] Secuti ſumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, ſed emendationem *Benedicti* certiſſimam: in omnibus enim ante ipſum editis vitioſe legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in ſuo codice recte ſcriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc verſionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuiſſe tamen ἄλλον. Vide ſupra *Mer.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Laz. Baif.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diſſ. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 1083. ubi δικωπεῖν, ſed ſenſu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέτλιν habet *Schol. Thucydid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum ſit δικωπίᾳ. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλάτης δικώπου v. 444. *T.H.*

33. Δικωπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre eſt, praeſertim nautarum ſingulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud *Ariſtoph.* Pac.

per lubrica veſtigiis in caliginæ, ſimiliter ſane & ego tibi jamdudum acie ſum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cylleniе, ſemper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non ſine plagis abibit: jamque video mercedem præſtiti officii præſentibus pugnis omnino perſolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda eſt: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas ſingulatim & adcurate, nulla arte fieri poteſt; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te ſane ipſum idem inpediverit, ne adminiſtres mortuale

σιότῳ, ἕτω δὴ κἀγὼ σοι πάλιν ἀμβλυώτερον πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλαγήσεταί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὴν μισθοδοσίαν τῆς ὑπηρεσίας οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δ' ὅμως· τί γὰρ ἂν ὑπ[d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττειν δέοι, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ τὸν αὐτὸν κωλύσει ἐπεργᾶν τὰ

ζ

d Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἀπὸ τῆς συμπτώσεως γρόνθος. V.

γρόνθος] Quid eſt γρόνθος; An γρόνθον legendum? quod exponit Heſychius ἀναβόλιον, ἢ πυγμὴν μετὰ ἐπιτάσεως καὶ παλαιότητος, ita ut pro γρόνθῳ exponat Scholiaſtes κόνδυλον, quia ex ictu ſive pugno, qui eſt κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc eſt, ἀναβόλιον. J. J.

Vocabulum rarius & Græcæ linguæ communis initio Petr. Faunius in Ep. Polycarpi §. 2. ἀνεδιδάχθην γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, ſefellerat: poſtea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: Schol. Homer. ad Il. B, 219. Achilles Therſitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνῄρει apud Enarras. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὸν Quintus Calaber teſtis a Scholiaſte parvo ictuum vocat I, 740. Solemne eſt Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. Heſych. in Πυγμὴ, Πάντας, Πύξ. Etymol. in Πυγμαίους τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981. 999. Joann. Diacon. ad Heſiod. Ἔργ. v. 302. κονδυλίζουσι ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλουσι. Judic. III, 16. Aquila & Symmachus γρόνθῳ παλαιστικῶς dederunt, ubi in Græcis & Theodotione fuit ἐπιθυμίᾳ· cujus admonimus ſum ab egregio viro Jo. Jac. Wetſtenio. Propius ad originem inferior ætas extrito ν acceſſit: vide Jo. Meurſ. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Heſychii γρόνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83. ſicuti jamptidem H. Stephanus obſervavit in Ind. Th. T. H.

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἐμπόδιον, de quo monuit jam doctiſſimus Editor *Kuſterus*. M. du S.

35. Παρύγησαι] Verbi poteſtatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Baſilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Δεῖρο δὴ ἐν, ἄσπερ οἱ τοὺς ἀπόρους τῶν πλοίων ἐκ χειρὸς λαβόμενοι ἀφαγοῦσιν, ἕτω δὴ κ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκτημένα θαυμαία ὁμῶς τ μεγάλης ταύτης πόλεως ἔπαγαγοῦ. T. H.

38. Καὶ διαλιθαίνουσι] P. & F. In aliis legitur pro his διαλιθαίνουσις. M. du S.

39. Πάλιν] Scribendum eſt πάλαι, quod in verſione ſecutus ſum: nam illud πάλιν quomodo ſententiæ congruat, nemo facile dixerit: nihil eſt frequentius iſto uſu τοῦ πάλαι apud *Ariſtophanem*, πάλαι δ' ἐγὼ λέγω, πάλαι καθηγορεῖσθαι τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis ſit utriusque voculæ permutatio. T. H.

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, ſtricto acutoque articulo percutere. *Petron.* A. V.

45. Τί γὰρ ἂν ὑπ πάθῃ τις] Sic *Themiſt.* Or. VIII. p. 103. C. Τί ἂν μὴ πάθοιμι πρὸς ἀνθρώπους ὅτε δυνατοὺς; A. S.

46. Πάθοι] Haec vox in L. & B2. recte habet; in reliquis peſſime πάθῃ· nota eſt, & tritiſſima phraſis. Vide, ſi lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & paſſim. M. du S.

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττειν δέοι, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Inſulſe *Moſellanus*: deinde & ipſi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet; quaſi legiſſet ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adſcripſit pater, [*quaſi fugitivum per præconem inveſtiget*. Vide *Petron. Moſch.* A Κύπρις τ Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non ſervus publicus tam languide egit, ſed raptam cauponi harundinem ſubter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum ſcrutatur* &c. Alter locus eſt *Moſchi* notus. J. G.

50. Κρύπτεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα] Mercurius apud *Lucianum* ſæpe conditionem ſervilem & agnoſcit & indignatur: eſt aliquando, ut præconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipſe, ne tanquam fugitivus præconis voci ſubjiciatur, metuit: nam ſi ſervus aufugiſſet, aut res quæcumque alia foret amiſſa, ad præconem ire moris erat, & μάντιν commonſtranti mancipium reducentive, vel inventori ἐπίσημον pronunciare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus ſervus fugerat, libello propoſito, vel per præconem nuncians*

τῶ θανάτω ἔργα, ἢ ἡ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ πεπραγωγῶτα πολλῶ τῶ χρόνω· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὁβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴσης, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὁπόσον τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῶ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίω, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἂν ἔδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐν θεωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ὁ Δὶς

tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quo-

a Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AiW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν εἴ τις κύριος οἰκίαν, εἶτα πλείστῳ ἂν θορυβῶν μίσητος προτίθοιτο εἰ οἰκίαν ἢ σὺν ἀγορᾷ φθεγγόμενος μὴ πολλῆς ἐλαθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite proœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀναγκάζει ἐπᾴδειν, ὡς ἂν καταμηνύσῃ τὸ προοίμιον ἄφαντα πεποιηκὸς, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* *T. H.*

Ibid. Ὑπὸ τῶ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τῶ Διὸς ab erudito quodam viro notatum λῦσ τῶ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τῶ Διὸς ad κωλύεσθαι, non ad λαλῆσαι, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse dici; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Græce positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum: te quoque ipsum id impedire, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Græca [τὸ μὲ οὖν κωλύεσθαι ἐπιργεῖν τὰ τῆ θανάτου ἔργα, ἢ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? τὸ δὲ ὡς οὐκοῦν κωλύεσθαι ἐπιργεῖν τὰ τῆ θανάτου ἔργα, ὡς ἢ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *J. J.*

52. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. du S.*

Τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo accessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει reperi non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse *positis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiss. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime per-

quoniam fas non eſt te, qui cum umbris ſemper verſaris, pedem ponere in regia Jovis, id ſcilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumſpiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ ſoleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulſus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obſecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipſum optime ſcire, quid facto ſit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὀπιβατεύειν τῷ βασιλείῳ τοῦ Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος θεισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαγίσαν πλαγίαν τὴν ὀθόνην ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἐγερθῇ, τότε ὑμεῖς μὲ ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε ἢ ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ πόδος, ἢ συνεκθαμεῖν τῷ [b] πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιστα. καὶ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπό-

b Πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὀλίγον τοῦ πόδος] Ποῦς λέγεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. *Τῷ πνέοντι] Τῷ πνεύματι. G.

*Τῷ πνέοντι] Nimirum ita ſcriptum fuerat in vetuſtis membranis: ὁ πνέων, ſcilicet ἄνεμος, ut alibi Noſter τὸν πνέοντα dixit. T. H.

pertractavit J. Fr. Gronovius Obſ. IV, 2. p. 26. 27. T. H.

61. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, neſcio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς ſed prius magis placet; & ita emendaſſe virum aliquem doctum in margine ſui libri video. M. du S.

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, ſi ſtatuas abſolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, ſi poteſtas tibi foret in coelum adſcendendi.* Uſitata Graecis ſtructurae forma, quam nec Attici refugiunt. Iſocr. Panath. p. 257. Αἱ μὲ ἂν αἰτίαι . . . . διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς δεῖλθον, αὖται δ' ἂν ἦσαν. Philoſtr. de V. S. II. p. 553. v. 31. ὁ μισόγελως δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. Heliodor. I. p. 2. Ὁ δὲ αἰχμαλὼς, μετὰ πάντα σωμάτων νεοφαγῶν Ælianus, quippe compoſitus ad ſophiſticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod obſervant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit Plato non tantum ἄκραν τὴν ὑράνιον ἀψῖδα, & τὸ τοῦ ὑρανοῦ τέρας, ſed etiam coeli θέσιν, unde proſpectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῷ παντὸς ὁ μὲ κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ θέσιν ἀπίδῃ. Hic ille *ſummus coeli vertex, quem Jupiter tenet, ſupra nubila ſupraque ventos ſedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. ſed idem quae ſcripſit in Grat. Act. pro Conſul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coeleſtem ſpeculam nube ſublatus, paulo ante vidiſſet moeſta omnia . . . . is ſi nunc in illud idem editum reparatur, ac deſpiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — *interior coeli qua ſemita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras: Stat.* Th. IX, 641. Eſt autem θέσις quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque proſpici poſſit: apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. ἐκ θέσεως τῆ Παρνάσσου idque ipſum ἐκ θέσεως proverbii ferme locum tenet: ἐκ θέσεως ἀποσκοπεῖσθαι *Syneſ.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ἅστερ ἐξ ἀκρότου τινὸς καὶ μισαιτάτης θέσεως μεγάλῳ θ ὑψηλῷ κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. T. H.

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum ſumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expreſſit Æneid. IV, 654. *Et nunc magna mei ſub terras ibit imago.* J. P. a G.

72. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ π.] *Virgil.* Æn. V, 830. *Una omnes fecere pedem*: i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Uſurpat iterum eandem aut ſimilem vocem Ἰχ. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. M. du S.

Ibid. Τοῦ πόδος] *Pedis*, id eſt, funis, quo tenditur velum. J. Br.

Τοῦ πόδος] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Mauro* &c. Eſt enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut ὠὴν ἀγκύρα dicitur. *Anchora fundabat naves.* G.

Ita deſcripſit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi conſtat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Æn. V, 830. multos, qui de pedibus veli ſcripſerint, recenſens: verior tamen eſt, quam ejus, *Brodaei* ſententia ad Anthol. II. p. 208. Ποδῶτὰ λῶα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, ſi tanti eſt, *Meurſium* & *Potterum*. T. H.

ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. EPM. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί ποιητέον, καὶ ξυνευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' ἐν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεῖνος; καίτοι εἰ φαῦλόν τι ἀναμνησθείη ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀποβλέψαντι συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. XAP. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. EPM. Ὅμηρος ὁ ποιητὴς φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔχειν οἰομένους καὶ προσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνους μὲν ἐν τῷ μειρακίῳ ἀπολώλεκα γάρ ἤδη, δίκας ἐτισάτην. [b] νῷ δὲ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομῶμεν καὶ αὐ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloeï filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τί] Τὸ P. f. Pro ποιητέον habet margo Δ1W. ποιητέον neutrum bene. b Νῷ] F. νῦν quod cur mutetur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλώεως υἱέας δύο] Ὄντων Ε Ἐφιάλτου. V.

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. Λ. *f. Br.*

Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθαφθῆναι τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι· calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως παῖδα Ὁμήρου ἱερπύσαι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque perinde habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ δοκῶν τῷ συντεθεῖσι τὴν τῶν Ἀλωαδῶν, ἃς ὁ μύθος καὶ δευτερόπους καὶ ποιητὰς Ὁμήρου λέγουσιν εἶναι φησι τρία τὰ διεστῶτα τῶν ὀρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* λέγουσιν, sic & *Lucianus* ἐθελῆσαι ἐπιθεῖναι· nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄντικρυς φιλτάτους καὶ ἀλλόκοτα, ὀρῶν τινὰς ἐπικοδομήσεις καὶ ἀναβάθρους εἰς οὐρανοὺς vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἄλωον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾷκας· hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam: *num* Ἀλωεΐδαι; quin plures insolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur; de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ αὐτοί ποτε ἐπινέουν Ἀλωάδαι, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεΐδαι· idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur Ἀλωεΐδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωΐδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωΐδαι *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. *Themist.* p. 36. οὕτως ἄδυνοι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί· sed p. 79. ὅστις δὲ μὴ πιθήσεται τοῖς Ἀλωάδαις

adornamus convolutis aliis ſuper alios montibus, ut nanciſcamur ab altiore loco accuratiorem proſpectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Oſſam? MERC. Quidni, Charon? an nos ſtatuis ignaviores eſſe puerulis iſtis? idque, ubi Dii ſumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animoſus ille Homerus binorum verſuum opera ſtatim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, ſi iſta tibi eſſe portentoſa videantur, quem Atlas ſcilicet non fugit, qui polum ipſum unus fert, ſuſtinens nos ſimul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut ſucceſſerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquieſcentem tantiſper, dum

τοὶ χτ\ τὰ αὐτὰ βαπυλινδῆντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρας ἀκριβεστέραν τ σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναβέβηδ δράμβοι τὸ Πήλιον, ἢ τ Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, ϗ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὔκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τ μεγαλυργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, ϗ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γενναῖος Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανὸν, οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. ϗ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τερατώδη εἶναι δοκεῖ, τ Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τ πόλον αὐτὸν, εἰς ὢν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως ϗ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα, ϗ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους,

7. Ἰδιώτης] Οἰδημοῦς πολιτῶν ἁμαρτών. V.

Ἀλωΐδας μὲ λέγουσιν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo ſæpius Ἀλωάδας, ſi quis inquirat, in veterum ſcriptis repertum iri, quam Ἀλωΐδας: adeo ut temeritatis abſolvi nequeat, qui morem ſcribendi receptiſſimum ad formam patronymicorum, quae ab ος deſcendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωΐδας vel Ἀλοΐδας titulum fabulae Sophocleae, de qua *Caſaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Meurſius*, ubique corruptum eſſe, refingendumque in Ἀλωάδας cui-ſuſpicioni mirifice favent verſus inde ab *Æliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipſa vel certa, vel Diana in cervam mutata, quae cauſam interitus Aloïdis adtulit, deligari videtur: drama vero fuiſſe Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *T. H.*

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκεῖνο ταύτῃ κλίμακα ἔχον, οἰομένους ϗ πρόσβασιν ἐπὶ τ οὐρανόν] Sic male diſtinctus in poſtrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ· ἐκεῖνο ταύτῃ κλίμακα ἔχον οἰομένους, &c. Nec aliter video diſtingui in Florentina. Plana ſunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloëi filios, cum pueri etiamdum eſſent, olim ſtatuiſſe radicitus evulſam Oſſam Olympo ſuperimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes ſe habituros eſſe ſcalam, etiam ad in cælum aſcendendum.* *J. J.*

94. Νὴ Δί] In Cod. Flor. νὴ Δί, ὃ γὰρ ἐπὶ πολὺ τοῦ θεῶν. *J. B.*

99. Δύ' ὄντες] *His δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες μόνον dictum eſſe manifeſtiſſimum eſt*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejuſmodi locis; in quibus equidem quid opus ſit ellipſi, nullus video, atque adeo lubens ſequor exactiſſimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. *T. H.*

3. Τοῦ βρεφυλλίου] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc eſt, αὐτὰρ ἐπ' Οὐσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. *J. Br.*

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *ruſticus*, ut habet Interpres. *J. C.*

10. Οὕτω ῥ. συντιθεὶς] Nihil eſt hic, quod magno opere offendat: neſcio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανὸν οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem δύο δυοῖν στίχοιν pro δυοῖν στίχοις non aliter eſt dictum, quam δύο στρατηγοῖς δυοῖν, δύο στρατιαῖς δυοῖν. *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥᾳδίου οἰκιζομένους *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 558. n. 30. *T. H.*

15. Ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτόν] Poſtulare videtur legitimus orationis curſus, ὡς ἀναδέξαιτο ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα. Ἀναδέξαιτο ut ἀναπαύσειε αὐτὸς veto concinnius ad Herculem pertinebit, quam ſi cumulate αὐτὸν ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα ſcribatur. *T. H.*

25. Ἐξεμ-

ἄχθος, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκήκοα γὰ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστί, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὡσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; Φέρε ἓν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῶν ἑσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ὑπὲ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· καθεῖται, ἡ Κρήτη δ' πάνυ σαφῶς· μελανιητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπὲ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρριφθέντες αὐτῷ ποικρᾶς τὸ Ὁμήρου οἰκοδομήματος πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τὰ κρανίον. ΕΡΜ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰ ἔξει ἅπαντα· μελατίθει δὲ Οἴτιλλε· ὑπικυλισθήσομαι [c] καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴ χεῖρα. οὐ γὰ ὑπὲ μικράν με ταύτην τὴ μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

ipse subditis humeris onus coeli gestaret. CHAR. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poëtæque sciveritis. MERC. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis præmonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile simul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc subi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priscae ἐξειργασόμεθα. Quod reposui praeter *B2. S. A.* offert etiam margo *AIW.* b Ἡμῶν] Ἰμῶν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane necessaria caret *F.*

38. Οἰκοδομηλικῆς] Οἰκοδομῆς. *V.*

39. Σαυτριβέντες τὰ κρανίον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κοινὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· * τὰ γὰ πρὸς πᾶσιν ἢ θράσει καὶ αἰτιατικῇ συντάσσει), Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Σωτήριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως ἂν δ' τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει λαμβάνειν· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, ὕστω καὶ ταῦτα, συντριβέντες τὰ κρανίον. *V.*

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἢ γὰρ & ἐπέτριψα τὴν λ. quod ne a sacum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Vossiano, consentiente *Thoma Mag.* in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. *T. H.*

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. *B2.* & *A.* ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod a reposuimus. *M. du S.*

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον? placet. *F. G.*

46. Εἶγε & ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni

etenim non licet utrumque & tutum, & ſpectandi cupidum eſſe. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evaſiſti: quandoquidem vero biceps eſt Parnaſſus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, conſideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumſpiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quaſi luſtra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu luſtra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil eſſe nobis actum? quin fruſtra Parnaſſum cum ipſo fonte Caſtalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate diſtinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes ſolos tantum, velut in picturis, videre; ſed ipſos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conſpexiſti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in poſterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapſa, neſcio quo impellente, eum interemit: quare riſi, quod ad con-

ἄπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηρᾶ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη σὺ κύκλῳ περιβλέπων ἐπίσκοπει ἅπαντα.

XAP. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πολλοὺς καὶ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. EPM. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. XAP. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπραχε; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Καταλίᾳ, καὶ τῇ Οἴτῃ, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. EPM. Ὅτι τί; XAP. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοιοῦτον ἐντυχὸν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἡδονὴν εἰς ὑποψολήν. EPM. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; XAP. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος

[d] Οὐδὲν] Ὅτι adſcriptum eſt ad oram *AiW*. Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδὲν ut in *Platone* ſolet ſequi poſt ὅτι τί.

poni ſolita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis ſententiam: *conandum eſt aliquid, & cum nonnullo periculo huc adſcendendum, ſiquidem, o Charon, perſpicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* J. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas:* imo: *ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λ μυκῶ] *Mare.* J. Br.

69. Ὅτι γελάω] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελάω· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane ſic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A, 64. illud ὅ, τι perpetam conjungitur.

[a] Ὅς κ' εἴπῃσι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſcribe, Ὅς κ' εἴπῃσι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam cauſam) *adeo iratus ſit Apollo.* Ita diſtinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuiſſe, liquet ex *Heſychio*, non aliter haec verba referente; qui ipſe quoque una literula multatus eſt; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. J. J.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio ſequentibus adnectit; nec diſſentiunt Interpretes: ego contra cenſui κληθεὶς ἐς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. T. H.

τῷ ὑπόχεσιν. ἔοικα δὲ κἀν νῦν ὑποκαθιβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπωμι, καὶ ἀκούσω.

EPM. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον σε βραχεῖ ἐπῳδῇ λαβών· καὶ πεισθεὶς εἶπε τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾷν. XAP. Λέγε μόνον. EPM. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

XAP. Τί ἐστιν; EPM. Ἤδη ὁρᾷς; XAP. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅπῃ τύπτῳ [d] προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνε ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλει κτλ. Τ' Ὁμήρου καὶ ἐγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου; EPM. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὰ ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ [f] πρόσκοπος

stitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AIW.* b Ὁρᾷς] Ὄρα P. L. Idem in margine *AIW.* scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] F. Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *f.* nec noh margo *AIW.* In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f Πρόσκοπος] *F.* πρόκοπος.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J.Br.*

87. XAP. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum comparatur.* *J.Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut *Mod.* c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide *Ala.* c. 18. & *Parasit.* c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M.du S.*

3. Ὅστις τορύνην τινὰ ἰμβαλὼν τὸ τρίαινον] Quum vertisset *Mosellanus*, *atque tridente velut unco quodam humo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tunquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τορύνην passim ab Grammaticis exponi κινητήριον τῶν χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *J.G.*

Ibid. Τορύνῃ] *Tudiculam.* *J.Br.*

4. Τὰς Σκύλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρθοῦσιν ἀείρας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρθοῦν Σκύλλας· sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρθοῦσι augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. ὡς ἀχαιοῖς ἀμπαύσεσθαι τῆς πρώρας, εἰ κῶμα ὀρθὸν ἐπαγάγοιεν, εἰς τὰς μάχας ἐπεγείροντο τῆς ἀραθύμου. *T.H.*

Ibid. Ὀρθοῦσι] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρθοῦν. *M.du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. καὶ Χ. καὶ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem

semper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occœpit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines

ἀεί; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ἀνάξιον τοῦτο εἰς τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντα καὶ ἀείσαντα ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν ἐξ ἀπόπτου αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃ τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ἀφῆκε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶνα ἄφνω καὶ γνόφον ἐμποιῶν ὀλίγου δεῖν ἀφείλετο ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γὲ διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·
Τίς δ' οὗτός ἐστι τάχιστος ἀνὴρ, υἱός τε, μέγας τε,
Ἔξο-

3. *Τορύνῃ] Εἰδος ξύλου τροχοειδοῦς ἢ τὸ σκαφεῖον ξύλον ᾧ ἀδίκοτε ὀρθόν. *V.*

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδῶν] Ὅτι Γελάτης ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸ Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμεσμένα ἀνομένους. *V.*

* Τορύνῃ] L. τορύνῃ· & ita legisse Excerptorem video. *M. du S.*

Non aliter in *V.* sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου τροχοειδοῦς, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαφεῖον &c. quod si τορύνῃ exponit, scribendum potius fuerat ἢ τὸ σκαφεῖον ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαφεῖον ξύλον ἰδίκοτε ὀρθόν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλτὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον ἰδίκοτε ὀρθόν. Ideone haec additit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? *T. H.*

† Γελάτης] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γελάτην, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *J. C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. l. c. 7. §. 1. *T. M.*

vem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, *Homerum*, ubi ἄνωγεν πλεῖν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὸν, ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. *J. F.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γελάτην ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸ Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμεσμένα ἀνομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J. C.*

13. Τίς δ' οὗτός] Versus ex Iliad. 3. *J. B.*

14. Υἱός τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J. Br.*

ἘΞοχὴν ἀνθρώπων κεφαλὴν ἢ εὐρέας ὤμους; EPM. Μίλων ὅτ' ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ὀπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τ' ταῦρον διαμῆκες φέρει ἀφ' ἧς σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ τόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τῷ θανάτῳ, μηδὲ ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ σιμόξεις ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, ἃ τῷ κρότῳ νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν ἢ τεθνήξεσθαί ποτε; EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μεμνημονεύσειεν ἂν οὕτω ἀκμῇ τοσαύτῃ capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] *F. Al.* pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει ἀφ' ἧς σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τῆς ἀγῶνος, ἧς μέρος τι τῆς μιλίου· ἔστι δὲ ἡ ς' σταδία ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τοιαῦτα κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γοῦν αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθεῖν μὴ τὴν ὁμιλητὴν εὐ οἰκίᾳ, ἧς ὑποστάθμου τινὸς τῶν ξύλου ὄντος, ‡ ὑποδύντα τὸ πεπονηκὸς τοῦ οἰκίας τὸν στύλον πρότερον παρασκάμμασι ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίνδυνον ὑποξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὡς καὶ τὸν ζῶν αὐτὸν ἀπελλαξεῖν, ὡς βαδίζων παρ' ὑλίμ τινα § κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν ἀφέσασιν, τοὺς σφῆνας μὲ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ ἀφεχθέντα τῇ συμπτώσει τῷ μηρῷ ¶ ἀφύκτῳ πάγῃ ἁλῶναι ὑπὸ τῶν θηρίων. *V.*

* Ζ γὰρ καὶ ς' στάδια] Erat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ς', quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiastes* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. §. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . σύλου τροπίδιον . . . ἁπλοῦς τι . . . ὑπεξαγῶν genuinas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τῷ ζῶν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Τποδύντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσοπαμιτῳ. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀεύκτῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφαγεῖσι δίνδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῇ τῆς οἰκίας ῥαγῖνι στηρίσθαι, σφίγγοντι τὸν θάνατον τὸν βίον μετάλλαξε. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes rempus ὑποσκελισει, parum adjumenti, me judice, conferuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἰλπίδα. *J. B.*

Μὴ δὲ ἐμπίδα οἴχ ὅπως ταῦρον ὅτι ἅραξ διαμέμφομαι] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἰλπίδα repositit *Bourdelotius*; sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως οἴχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B*2. quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἰλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλασιόντα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte istum, qui non longe post risum nobis præbiturus est, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir præstans? non Græcus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambysæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœso subacto, potiatur omnium. CHAR. Crœsus autem ubi tandem & ille est? MERC. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istæ sunt: ipsum-

τη; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ μηδὲ [b] ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄραγε δυνάμενον.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. EPM. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος αὖτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ὥπι Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὴν Κροῖσον ἀρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτέ κἀκεῖνός ἐστιν; EPM. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὴν Κροῖσον

b Ἐμπίδα] Ἕλκε δὲ *B2.* mendum manifestum, quemadmodum ὅπως solius *A.* Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπερυψίον τὸ ἔχουσαν. *V.*

mul conspirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Crœsum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigesimum, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, *Lucianum*, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus adtento: potuisset alioqui, si eam in curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. *T. H.*

45. Τὸν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illustravit *J. Jensius* ad p. 365. n. 59. *Ai δὲ Σάρδεις*, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, ποτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dedero) ἀρχαῖόν δ' ὄρους, ἄκραν εὐφυᾶ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem ex pellice sibi natum ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chrysostomi* non intellectum *Casaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valesius* ad Exc. *Nicol. Damasc.* p. 68. Adversus Cimmerios, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ὑπερμάταλα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἰρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum servari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: posterior §. 13. perinde a *Frontino* descripta III, 8. §. 3. a *Ctesia* fluxit, ut ostendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœsi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermesianax*, teste *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Musarum famulis quatenus habenda fit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Πέρσαις ἔξει γυναῖκα αὐτήν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδένος φυλάσσοντος δ' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέξασθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σίλινος τὴν Σαρδιῶν ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς δὲ αὐτῆς θησαυροὺς Θεοδότου φυλάσσοντος τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν οὖσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrusi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretensis observasset, solerti consilio viam

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς κεκλιμένον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ἂν λέγωσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσον ἄσημον χρυσόν ἐστιν ἡμῖν, καὶ τἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἆρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· εὖ ἴσθι ἀγεννῆ, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, οὓς οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονέστατους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν εἶναι, τοὺς ἅμα ὥρᾳ τεθνεῶτας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὰ ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας

que jam Crœsum conſpicis in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς Σαρδιων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλικὸν referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἐλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαυλα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ· verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T. H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ περιβεβλημένον, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F. G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενον λόγῳ &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα ὥρᾳ ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλέοβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν αἰκίσσιον Ζευγλαν ζαλκάμβοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κρωβίαι· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης Ἥρας μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἁπήνης μάχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Daviſio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T. H.*

58. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας κ.τ.λ.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. κ. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas.* *J. Br.*

65. Τίλλῳ] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae Τιλλῶ habent: ſed eaedem Τίλλον recte exhibent Ἱσ. β. c. 17. *M. du S.*

Τιλ-

ferant felicitatis: at ſecundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Crœſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Crœſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

65 ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἔζησε, καὶ ἀπέθανε ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, εἰ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-
70 λος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαζῆσαι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι ἀλλὰ τὸ παρθένειον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῆς
75 περὶ τῶν τοιούτων κρίσεως.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί ἔχοντας ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ
80 μικρὸν ὕστερον Φιλόμαλλις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὁ σκοτίλλει; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθή-

[a] οἶδα] οἶδα F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τίλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium.* Τίλος ſcribatur, an Τίλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σίλλος, Σίλος· Ἕλλος, Ἕλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὖν ἀπίφην ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους παισὶ καὶ. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τίλον vel Τίλλαν Ἀθηναῖον. *T.H.*

69. Πρὸς τὸ τίλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J.B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τῇ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μὲν ὃς ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάτις, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, εἴτ' εἰ χρηστὸς, εἴτ' εἰ τῆς κακῆς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μιξελληνισμὸν μιξαγνοίας ὃν Σόλων ὁ μηδὲν μακαρίζειν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον λέγων. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τῇ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸν μὲ ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T.H.*

74. Τὸ παρθένειον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam penſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J.G.G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M.du S.*

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν ἓν βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότερα τάχα τῆς χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἰριδίνθους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πυξὸν ὠχρούς, teſte *Euſtath* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Foës.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς ἓν βαρύς. ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio quis

δήματος ; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. EPM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ θεμιάχηλον. XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνουσι οἱ φέροντες αὐτό. EPM. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; XAP. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ ᾖ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, καὶ τὴν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. EPM. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πολὺν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἆλλα. XAP. Δεινήν τινα λέγεις τὴν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum ; nunc enim primum vidi, quod semper audio prædicari. MERC. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, servitutes denique. CHAR. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane : sed æs quidem abundat ; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis : verum illud aurum ex profundis terræ visceribus metalli fossores eruunt : perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἔντιμον τι βαρύνεσθαι. b Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ὑμνητόν. V.

quis Comicorum : Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον ; Δίδυκ' ἐπιβουλεύόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Aristoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum* : notum est illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Epist. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* *T. H.*

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ἐθεμιάχηλον] Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ θεμιάξαι & θεμιαθᾶσαι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto.* *J. G.*

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. ἔντιμον hic habet. *M. du S.*

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῆμα, vel κτῆμα· sed sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur : alius est loci, ut mox videbimus, illud ἔντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noster in Tim. c. 21. θεμιάχητος ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τῆς θεμιάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ὕστερον δή τι θεσπούδαστον, ὥστε ἐκ πολέμου ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. περιβλεπτον καὶ θεμιάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Isocrat.* p. 211. C. unde θεμιάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit εἰκοῦσα ὅτι θεμιάχητος ἔσται, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ ὑδὼρ ὅσον ἐπίνετο τε (τὸ ὕδωρ Ἀστυάκου) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ῥηματῶδες, καὶ θεμιάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *desideratissimum.* *Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ θεμιάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄσυ quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς θεμιαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τῶν κοινοῦ βίου πραγμάτων. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα θεμιάχητον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum : *Aeneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ θεσφατοῖς ἐδήτες τοῖς μὲν πολλοῖς θεμιάχητον, ἀσύβιστον δὲ χρῆμα, καὶ ἐκ' ἐσηκός, ἐδὲ τῷ ἔχοντι ἀληθῶς. *T. H.*

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἦν τι μόνον, ὅτι βαρύνουσι &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

ἢ ἀβελτηρίαν; οἱ τοιοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχρᾶς καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷ αὐτῆς φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τῆς Κροίσου, καὶ τὴν μεγαλαυχίαν τὴν βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν, ἔρεταί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Die mihi, Crœse, num-nam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœse, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί'· ὃ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ὑπ' Λυδίας μεταπέμψεται τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦ, ἢν ὀπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

---

e Δακτῦ] Δακτῖ *f.* & margo *AIW.* male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλει.

3. Ἀβελτηρίαν] Μανίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causæ video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. *T.H.*

95. Ἐκλέγων] Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή. *Æschin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τῆς ὠνῆς Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξατε τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα . . . οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· *publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες τὰς ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. ἦρθην ἐκλογεύς. & Capito φόρων ἐκλογεὺς *Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1010. E. qui postea de eodem homine rapacissimo subjungit, ἐξ ὧν τοσοῦτος ἐστι πανηκλέγης, ποικίλων τινα καὶ πολλῶν πλοῦτον ἠθροικώς· sicut a *Demosthene* dicitur πανηκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaesterem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea οἱ θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Lucieni* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὸν γάμον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελογισμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. *T. H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* sunt ἐμπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τὸ παλαιπάλαιστον τῆς Κροίσου πλίνθου. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Crœsum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαιμι τὸ σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἐμπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν ὦν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T.H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῶ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅπλα Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ἐξεσκυάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίην δ' ἂν [a] ἀμεί-

CROES. Non ſane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præſtet ferrum auro? SOL. Si reſpondeas nihil indignatus, diſcere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui ſervant aliquos, meliores, an qui ab iis ſervantur? CROES. Qui ſervant videlicet. SOL. Num igitur, ſi Cyrus, quos rumores nonnulli ſpargunt, adoriatur Lydos, aureos enſes tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur neceſſarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc ſane metallum niſi compararis, abeat tibi aurum in Perſidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Abſit, hæc ut ita contingant: videre tamen

a Ἀμείνων] In F. hunc in modum excuſum eſt: ἀμείνων. Κ. τ σίδηρος ὁμολογῶν. Κροῖ. ἔκουν &c. Cogitet aliquis ſcribi poſſe, Κρ. τ σίδηρον ὁμολογῶν ἐκοῦν &c. ac ſi Crœſus, quod Soloni dicendum reſtabat, feſtinanter praeripuiſſet: ſed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus.

22. Τῶ βελτίονος] Confer adverſus aurum & argentum pro ferro diſputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philoſophos, praeſertim Stoicos, imitati. *T.H.*

30. Ἐπὶ Λυδοῖς] Haec ita ſunt ſcripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intuliſſe ſignificent: ab omnibus tamen hiſtoricis Crœſus auctor belli perhibetur, ſive ſociis Babyloniis auxilium laturus, ſive nimio plus, quam ſibi tutum foret, creſcere rem Perſicam ratus. *T.H.*

35. Εὐφήμει] Hoc eſt, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Gloſſae vertant Εὐφημῶ, *faveo:* Εὐφημεῖτε, *favete.* Huic verbo contrarium eſt, δυσφημῶ. Eaedem Gloſſae: Δυσφημεῖ, *infauſta loquitur.* *J.C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam ſolemnis, quum aliquid infauſte dictum vel factum abominantur, & procul a ſe faceſſere jubent; in qua ne ipſum quidem illud ἄνθρωπε incaſſum ponitur. Celebrem Sophoclis ſententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne ſenex adhuc Venereae voluptati, reſpondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενίσαμεν μέντοι αὐτὰ ἀπόφυγον, ὥσπερ λυττῶντα τινα ἐξ ἀγρίου δεσπότου ἀποδράς depromta ſunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro ἀποδρὰς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero iſtinc, tanquam a domino agreſti ac furioſo profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. Σωκράτης καθ' ἡμέραν χαίρει διαλεγόμενος ἑαυτῷ βέλτιον γινομένῳ πρός τί; μή τι πρὸς λέξιδια; ἄνθρωπε εὐφήμει. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian.* Caeſ. p. 330. D. *T.H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties ſpoliatum eſt templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella geſſerunt. *J.Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Juſtin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam reponeres, licet Mſ. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἅρμαιον ἐσῃ ἀνατιθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτὰς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. reſtituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοποιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam ſi χρυσῶν πλίνθων ſcribere noluerit, debuit aut metalla ipſa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Niſi forſan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοποιῶν] Qui ſint aetate ſeriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιΐκη, ſive χρυσοποιΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, ſic pari poteſtate Graecos uſurpaſſe χρυσοποιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Gloſſis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. *Budaeus* etiam, teſte *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam ſcripſiſſe Noſtrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum eſt familiare: *Dioſcorid.* V, 173. Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾗ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λειαίνειν ἐξ ἀνάγκης. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος παραμύθιον ἦν χρυσοχόου ἔργον· vide *Heſych.* in Θερμαυστρὶς, *Suid.* in Χαλκεῖς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόων complecti obſervat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut ſaepe ſcribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post

τῳ τ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ὁ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναπαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσει· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν πού τε κτῆμα, ἢ ἕρμαιον ἔσῃ ἀναλεθεικὸς, φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ, [b] ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγου μέλει τ σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μοι τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, ἢ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τ παῤῥησίαν, ἢ τ ἀλήθειαν τ λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος ἢ οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παρισάμβουν ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσει δ' ἂν μικρὸν ὕστε-

ρον

δ [a]Η] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta J. cui consentiunt P. L. & margo AIW.

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ εὕρημα * προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμεῖος ἐστὶ, καὶ Ἕρμιος ἐκβλίψει τῆ ι, ἀλλ' ὁ Ἑρμαῖος. V.

* Προπαροξυτόνως] Ita V. non προπερισπάτονον, ut Ed. A. De accentu vócis ἕρμαιον vide Eustath. ad Od. Π. p. 1809. T. H.

tur, χρυσοχόϊα. Polyb. apud Athen. V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀργυροκοπείους εἰφίκετο & χρυσοχοΐους εὐφυολογῶν eadem a Libanio juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπῖα τι & χρυσοχόων ἐργαστήρια. Zenonis Cittiei a Clemente locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπίσω δὲ & ὁλὸν τ μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοΐων καὶ ἱροπωλίων ἄλυς ubi vocem ultimam Interpres dum caliginem vertit, ἄχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae versionis stribligine ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. T. H.

50. Τὸ δὲ παρισάμβουν] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio *Herodotum.* J. Br.

Τὸ δὲ παρισάμβουν ἰλλάδην λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus: mentis cogitata libere dicere:* παρίσαμαι est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: ὅτι μοι παρίσαται, *ita ut mihi videtur, ut sentio.* J. G. G.

Τὸ παρισάμβουν] Jure *Gravius* in Interpretes animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanavesat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίσαμαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίσαμαι, *obversari animo, menti esse praesto*, dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δέξε μοι παρισάθη quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. ὡ γὰρ ἐπάσῃ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παραγαίη, καὶ τοῦτο πάντες πιθοῦν. Hinc τὸ ὠθισθὲν & τὸ παρισάμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρισάμβουν αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲν ἐν ἐξουσίᾳ & δυνάμει ἀνθρώπῳ παρὰ λόγον ἐνδίδωσι τὸ παρισάν Or. XXXIII. p. 410. B. τελευτῶν ἐκεῖνον, μοι δοκεῖ, τὸ παρισάμβουν λέγειν· utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit; nam ὁ τῷ παρισαμβούν λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ παρὰ πάντος ὁ τῷ παρισαμβούν λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ὁ τῷ ἐπελθόντ· ἀκῶς ἐπέχειν enim sive ἐπελθεῖν & παρίσαμαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐπέρχεσθαι μοι διάνοιαι, μὴ πλείω τ ἐκείνων διαλέχθαι δοκῶ· atqui fine controversia legendum esse, παρίσασαί μοι θαῤῥεῖν τε & διάνοιαι &c. *Thomas Magister* arguit in Παρίσασαι· ne dicam oratio-

σον ᾧ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ὑπὸ τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τοῦ Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ὑπακουσόμενα· ἐν οἷς ἦ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ὅπλῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. ἣ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ ἣ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασι-

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπιλέοντα οἱ ἀπιμοκίπτους λαλεῖν· haec *Suidas* V. Ἀντωνῖνος p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ παρισάμβα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kusterus* pronunciat: mihi, dummodo refingas παρισάμβα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἔφραν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου χαίδην ἀδεῶς λέγοντος τὸ παρισάμβων. *T. H.*

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. *M. du S.*

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, ficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τόμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τεμύριδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. sine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰρ ἡ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἡ Σπαρίδρα ἡ Ἀμώργου τῶν Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἦν Κύρου . . . . ἀλλ' ἡ συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος εἶναι ἀνδρειότερον· ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης τῶν Σακῶν ὁ βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρίδρης quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμώργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11, §. 8. inter eorum reges Ὀμόργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου τὸν βασιλεύσαντος ἔτεσι λδ, ὃν ἀναιρεῖ τοῦ Τομύριδος ἡ Μασσαγετία, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδι· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μισγαγγία facilius oriatur μισγαγγεία vel μισγαγγεῖα, siquidem in *Hesychio* quoque Μισαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ὑπὸ μισγαγγείας· hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὸν Κύρου ὑπὸ τῆς Μοιρίδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

tas

rebus undiquaque male gestis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula

λεύσει μὲν τ' πατέρα, ἢ μυρία σφαλεὶς ἔν τε Λιβύῃ, ἢ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελθυταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀπικτείνας τ' Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὼς προσβλέψειεν ὕτως ὑπερφρονοῦντας τ' ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὕτ' μὲν αἰχμάλωτ' ἔσται, ὕτ' δὲ τ' κεφαλὴν ἔξει ὁ ἀσκῶ αἵματ';

Ἐκεῖν' δὲ τίς ὄστν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τ πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπηκὼς, ὁ τὸ ἀφάδημα, ᾧ τ δακτύλιον ὁ μάγειρ' ἀναδίδωσι, τ ἰχθὺν ἀναλεμὼν Νήσῳ ὅ ἀμφιρύτῃ βα-

a Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιῤῥύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tas & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscent; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Justinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue quum ejus aetas in ista inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque inmiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Bosius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noster Herodoti* fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promtu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiss. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Justin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἄπ. τ' Ἄπιν] *Justin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: *Pausan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam strenui regis passim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφεστρίδα] Ὁ τὸν πορφυρᾶν ἐδῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ ἀφάδημα] Scribe, ᾧ τὸ ἀφάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notissima doctis est historia, quam *Lucianus* hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non est *Herodotus*, paucis narrato. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Ægypti rege, ut fortunam *saevo laetam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi charissima ita a sese ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis post diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piscę, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari cœpit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ ὅ ἀμφιρύτῃ] *In Samo insula*: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὔχεται εἶναι, ex eo Poëtae sumtum est Odyss. A, 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο διάφρων εὔχεται εἶναι Υἱὸς· aut Odyss. E, 450. ἐκέτης δὲ τοι εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιῤῥύτῃ] Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάτθαν' ὁμῶς ἅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἴλαχε τύμβου.

Non ἴλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. XLI.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Non μέσσοισι, scribendum. Versus is est *Homeri* Ἰλ. Σ, 509. *J. J.*

βασιλεὺς δὲ τὶς εὔχεσθαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παροῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος, ὑπὸ τῷ παρεστῶτι οἰκέτῃ Μαιανδρίῳ προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ὀλίγου χρόνου. καὶ ταῦτα γάρ τοι Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, [a] γενικῶς καὶ αὐτούς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμοῦσα, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ὁ τοσοῦτος δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ὀλίγου τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio proditus Orœtæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

[a] Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενικὴ quasi voluissent ὦ Κλωθοῦ γενικὴ; sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παροῳδεῖς] Καλῶς γε * ἄλλως ᾄδεις ᾠδήν. *V.*

* Ἄλλην &c.] *Suidas*: Παροιμία, ἄλλην ᾠδὴν· sed ea potestas inepte quadrat *Luciani* loco. *T. H.*

Ἀμφιφύτῃ] Sic scribas simplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτην] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίῳ] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Mss.* c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . ἀγαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίαν γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου ἀμφιθαλῆναι idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapæ nomen unius literæ discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriæ proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyæn.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Mæandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιανδρίου fecit ex Cod. Med. *Fac. Gronovius.* *T. H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mss. εὖγε κλωθοῦ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quæ autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe τήνδε τὸ ἀμφιφύτῃ ex *Homer.* Odyss. A. v. 40. minuta hæc sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quæ de Mæandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Orœtem. *J. G. G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς σὺ αὐτούς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: εὖ' ἐπιχειρῶν τις ἐτόλμα τῶ γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καθελόντας. Nam placuit ea vox auctori. *J. G.*

Ibid. Γενικῶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquæ vitiose γενικῆς, nisi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quæ ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literæ accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quæ docte scripsit Vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γενικὸς egit, *ne adverbio* γενικῶς, *hactenus sine certo tere ac patrono oberranti*, ἀπροσωπήτῳ *fortasse impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γενικὸς *Aldus*, γενικὴ. *T. H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T. H.*

Ibid. Ἐπαιρέσθων] Ἐπαιρεσθώσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino est emendatio *Bro-*

dæi

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque, trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

EPM. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει. τὸ δὲ πλῆθυν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; CHAR. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μετὰ ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἔκ τ' ἀφανοῦς ὅτου ὄχλος τίνες εἰσίν; EPM. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ [b] δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

[b] Δείματα] F. & P. perperam δὶ ἄγματα· eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola F. eſt ἄνοιαι.

93, Τὸν δὲ πλῆθυν ὦ Χάρων † ὁρᾷς] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

† Ὁρᾷς] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba adferat. M. du S.

daei in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐκαμύθωσαν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali fit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Cræſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic παιδικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. J.*

Ἐκαμύθωσαν] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jenſius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἰδιόν τι κ. τ. λ. καὶ τὸν πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro ſe omnes, decedere nusquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut cauſe poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίτουσιν (editur ὑποβλίτουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἁρμόττοντες τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκαυρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius.* T. H.

6. Ἄγνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοιαν· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοιαν mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, adſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης ἢ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνῃ alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲ, quod ſta-

γίαι, ϗ ὀργαὶ, ϗ μίση, ϗ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲ κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, ϗ ξυμπολίτευταί γε, νὴ Δία, ϗ τὸ μῖσος, ϗ ἡ ὀργὴ, ϗ ζηλοτυπία, ϗ ἀμαθία, ϗ ἀπορία, ϗ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, ϗ ἐλπίδες, ὑπερφάνω πετόμενοι, ὁ μὲ ἐμπίπλων ἐκπλήττει, ἐνίοτε ϗ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, [a] ὥσπερ ϗ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἢν δ' ἀτενίσῃς, [b] κατόψει ϗ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἁπάσας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τοῦ ἀτράκτου; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα [c] ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου ϗ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνο, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τοῦτο· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ἂν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἁπάσας; ϗ ὅτι μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipſis adeſt inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inſcitia, perplexa hæſitatio, & avaritia: ſed metus & ſpes ſuperne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere ſe facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat ſe prehenſurum eas, avolant repente, hiantesque deſtituunt; quod ipſum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod ſi aciem intenderis, conſpicies etiam Parcas ſtamina ſingulis verſato deducentes fuſo, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quaſi aranearum fila quædam in ſingulos a fuſis demiſſa? CHAR. Cerno tenuiſſimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale eſt, ab iſto ut occidatur; iſti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius ſit filum: iſti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus ſignificat. Perſpicis tamen a tenui filo ſuſpenſos omnes: is quidem ſurſum adtractus

a Ὥσπερ] F. ὥσπερ prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπλεγμένα P. F.

ſtatim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens ſubſequatur: vide tamen c. XXI. T. H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττων, inquit *Thom. Magiſter*, ἢ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ & τὸ ἐκπλήττομαι· ἄτακτ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι ἢ Ἐπισκοποῦντες ἐκπλήττειν ἐνίοτε & ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi ſermonis non callentiſſimum prava, quam ſuo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum eſt, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in noſtris Edd. vulgatur. T. H.

24. Ἐπιπλέγμα] P. & Ed. F. melius quam ἐπιπλεγμένον, quod in reliquis eſt. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου ſubaudiendum. *Eraſm.* in Paroemia, *De filo pendet.* F. Br.

38. Κεῖσται] Mallem ſcripſiſſet πεπεῖται, niſi revera, quod magis credo, ſic ſcriptum reliquerit: poſtulare videntur ſequentia μόγις & τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. T. H.

44. Τῷ βελτίστου θανάτου] Morti perſonam accommodari notum eſt: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Siſyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον ſed ut omnium erat poſt homines natos verſutiſſimus, tam validis conſtrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque ſuum fungi; donec Mars Morti liberatae Siſyphum in poteſtatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congreſſus Orcus Alceſtidem remiſit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄπαλλα τὸν μελάμπτερον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. & δειμάντου τοῦ κοίρανου v. 1140. Non itaque mirum, ſi Deum fecerint, cui hymnorum poſtremum cecinit *Orpheus*: *Heſychio* Θάνατος . . . ὁ σωμαλοιδὴς θεὸς. *Xenoph. Epheſ.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἔρωτι ϗ Θανάτῳ ſcite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adpoſuit. In miſeriis, quae vitam humanam undiquaque circumſtant, expingendis veterum induſtria figuras non minus multiplices quam elegantiſſimas adinvenit: quem non capiat *Æſchinis* exactrix natura, quae, niſi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀναστραφεὶς ἄνω μετέωρος ὀθεῖ, ἢ μὴ μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπράγεντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. ὅτου δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρήμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν χαὶ ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καλαγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ἄλως αὐτὸς εἰσέρχεται, ἐς' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, καὶ αἴ αἴ, καὶ ὤ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ὀπτὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγαναντοῦσι πρὸς τὴν ἀγα-

[d] Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. f. idemque praefert margo A1W.

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθαι V.

reddatur, ὡς ὁδοιπορήσας ἐπιζητᾶσα ἐνισχυράζει τῷ μὲν ὄψῳ &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ἐν τῷ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ajebat, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅλα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ εὐδαιμόνων depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν ὧν τοιούτων θεωρημάτων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα ὑγιαιρίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, οἵ τινες, ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπιγινομένῳ, ἀνθίων τρόπον σωτόμως μαραινόμενοι· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ ἐ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλλυνται ἢ γένηται πιφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε ἐ ἀβέβαια. Εὐριπου τρόπον γὰ πολλαῖς ἐ ποικίλαις μεταβολαῖς γιγόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπτῶσίαι ἐ δυσκιησίαι καθάπερ πρόαγγελοι ἐ πρόδρομοι ἐ κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ' ὧν ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ πυρὶ θύρας ὄντος, οὐδὲ θερμοῦμβροι συσίλλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κριγὴ δὲ νεκρὸν ἄγγελός τε ἐ κῆρυξ. T. H.

ἀγωγὴν, ἢ πολὺ προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτοῦ. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος,
καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ
μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸ
ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους ἀφ' τούτου ἑστιῶν, καὶ τέκνωμα ζῶ πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίσταλο, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται), ἆρα ἄν σοι δοκεῖ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴ-
τιον, ὅτι τὴν μὲν εὐτυχίαν τὰ ἐπὶ τῷ παιδὶ
ἐκείνου ὁρᾷς, τὴν δὲ ἀθλητοῦ πατέρα δὲ Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὴν γείτονα δὲ, τὴν ἐκκομί-
ζουσαν τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷς, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ χρόνης ἐκρέμαλο. τοὺς μὲν γὰρ εἰς
τὸν ὁρῶν ἀμφιφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
συναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

tur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπασθήσεσθαι. b Μηδὲ] Δὶ ἐδὲ P. & in ora *AiW.* c Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπταέτης. Hoc notatum invenio ad marginem *AiW.* Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἄπιοι] Melius ad ἕξει conveniat ἄπεισιν nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτάετης pro ἑπταέτης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc sane in causa est.* *J. Br.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς χρόνης ἐκρέμασται. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πένθ. §. 15. ὅτ' ὁ, τι πίστευεν αὐτῷ ὁ παῖς ἀδύνατα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὸν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ὡς παλαιοῦ καὶ σαπροῦ πρεσβυτὴν γήμαντος sic Demades Antipatrum senem designabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τοῦ ἀδ.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῂς] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀεὶ βέβαιον & ἀμφίβολον τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἢν γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἶη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. XV. post ista, ἐγὼ τὰ μὲν τοιαῦτα οὐδὲ ἴσως, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῂς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quae scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φῂς. *M. du S.*

92. Ἐὰν πένῃ] *Praetereo luctus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὅπου

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

80 λαῦσαι αὐτῷ χαλεπώτερος ὑφ' ὧν εἶπον ὀπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς τοῦ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ στερού-
85 μενοι ἀγαναχτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἢν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵτινες εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τῆς ἀσφαλείας, καὶ ὡς [e] φησὶν ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους,
90 καὶ ταραχὰς, καὶ μίσην, καὶ ὀπιθύλας, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἀρχοῦσα αὐτοῖς· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν
95 ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χρυνῷ τινι καταῤῥάττοντος ἀνι-

d Τί] F. & J. ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. e Φησὶ] L. φασι.

81. * Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

* Ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. M. du S.

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ἃς εἶπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta. T. H.

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὲς τοῦ διηγήματος. V.

† Εὐφυὲς] In V. & A. Ed. ἀμοιρὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. T. H.

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. F. G.

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quae eis Latina appinxit *Moſellanus*: *usque adeo, ut non minoris fueris & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Graecis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam qua ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Graecis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero haec ſint regum mala, opportunum*, vel, *praeſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* J. G.

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσαῦτα δὲ τῶν βασιλεύοντων ἀθυμίας ἐναργεῖ, ὥστε τῇ θαλάττῃ τὸ πύρωμα· εἰ δὲ βασιλεῖς οὐκ ἂν ἄλυπον ἐργάσῃ βίον, τί ἕτερον διωκόσῃ καλοῤῥιζῶσαι τοῦτο; τῶν μὲ βιωτικῶν ὑδὲν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρειν ἐν Κυρίῳ πάντοτε. M. du S.

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσσα, φυσαλίδας, φύσημα. J. B.

Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῆς ἀλλοιώσεως φυσιωμάτων λέγεσθαι τὸ λίξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μηδὲν ὑπερηφάνου ἔχωσι μηδὲ θαυμαστόν. T. H.

ἀνιταμψάς; τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρε᾽ ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὅτι πλέον διαρκοῦσι· καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὗται [a] ὑπερφυσῶνται ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι καὶ κεῖναι πάντως ἐξερράγησαν πολύ· καὶ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ὧν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ἔχων περὶ καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄφρ ἅπαντα καλαλιπόντας αὐτοὺς δήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ὠφελήσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν μαλακίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐπιπονάκαλε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμοντες· καὶ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν γὰρ ἀνταῦθα σεμνὸν [b] ἀίδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάexistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεθα] Prave *F.* ὑπερφυσόμεθα. b Ἀίδιον] Mendose *F.* & *A1.* ἀοίδιον· adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀίδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀπόσβεσιν εἰλήφασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησαν scil.* Eundem loquendi morem plures explicarunt, *Is. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabis* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* D. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod. Ἔ. Κ. Ἡ.* v. 185. & denique *P. Horrens* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464. — οἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοθ' μὲν τε Ζαφλεγέϊ τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον καὶ ἄριστον ἅπαντι ἀνθρώπῳ, Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν ἅσσα δεδάμνιοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο — Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄρχε δὴ φύσεως ἄνδρας ἀμαυρόβιους.

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

γοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανάν· ἀλλ' ἀνάγκη, τ μὲν γυμνὸν οἴχεσθ· τ οἰκίαν δὲ, ϗ τ ἀγρὸν, ϗ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, ϗ μεταβάλλειν τὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, ϗ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηχόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶει μέγα ὠφεληθῆναί τ βίον, ϗ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι πολύ;

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt : viden ut ſeducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως αὐτὺς ἡ ἄγνοια, ϗ ἡ ἀπάτη ἀμφιβεβήκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι ἀμφοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον ὡς Ὀδυσσεὺς τὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκῦσαι, ἢν ϗ σὺ κεκραγὼς ἀμφράγῃς; ὅσῳ γ' πας' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο σοι ταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, ϗ ὡς μὴ δεδεγμένοι τ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ διορῶντες ἐς τὰ πράγματα, ϗ καταγνωκότες οἷά ἐστιν. XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τ πολλῶν καταγελῶσι τ γιγνομένων, ϗ ἑκάστῳ ἑκάστως ἀρέσκοντ) αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες πας' [e] ὑμᾶς ἀπὸ τ βίου; ϗ γ' μισοῦντ), ἐλέγχοντες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte *F.* & *S.* In ceteris plerisque ὠφελῆσθαι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. *F.* & *V2.* Reliquae Ed. ἀποσῶντες. Paulo deterius ad marginem *AIW.* ἀποσπάσοντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Edd. praeter P. quae ἡμᾶς. *Moſellanus* etiam vertit *ad nos:* improbanda lectio.

βίου, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines.* T. H.

21. Παμμίγεθες] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμίγεθες ἀνακαγχάσας. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότ& ὑμῶν ἀπὸ τῦ μετεώρου καλακούσατέ μου. T. H.

40. Οἷον περ Ὀδυσσεύς] *Homer.* Od. M. *F. Br.*

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* *F. Br.*

49. Ἐμβοήσαιμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πενθ. c. 15. *M. du S.*

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. *F.* pro vulgato ἀποσῶντες. *M. du S.*

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀποσῶντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποσῶντες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τ ἐχθρὸς ἀποσπάσας τῦ πολεμοῦ. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαρίσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἑαυτοῦ quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. T. H.

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γενναῖαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσίν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γὰρ ὅτοι· ἀλλὰ καταίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τῆς θεωρήσεως περιοικῶν, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ἐστί. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στε-

sint, dum redarguunt istorum insciti-as. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] F. J. V2. ἀμαθείας.

55. [*] Ὦ γενάδα] Ὦ γενναῖ & εὐγενίσατε. V.

[*] Ὦ γενάδα] L. Ὦ γενάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενίσατε. M. du S. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T. H.

58. Ἔν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Br.

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττωσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T. H.

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ὑρὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ὑρῶα violatorum ἱερῶν pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T. H.

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T. H.

66. Τί οὖν ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. J. C.

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πόλον. M. du S.

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιβίνας στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δυσπόνη. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἐτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πόλῳ productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τι τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam inveniisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὑρῶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & ſcrobe quadam effoſſa comburunt ſumtuoſas iſtas cœnas, atque in foveas vinum mulſumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid iſta faciant ad eos, qui ſunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis eſſe perſuaſum ſcio, animas ſurſum emiſſas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidodorem & fumum, atque haurire de ſcrobe mulſum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania ſunt aridiſſima?

ῥῆσι τὺς λίθυς, ἢ χρίεσι μύρῳ; εἰ δὲ ἢ πυρὰν νήσανλες πρὸ τῦ χωμάτων, ἢ βόθρον τινὰ ὀρύξανλες, καίεσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγμαλα οἶνον ἢ μελίκρατον, ὡς γῆν εἰκάσαι, ἐγχέεσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὺς ἐν ᾅδυ· πεπῖσθαι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε [b] περιπελομένας ἢ κίονας, ἢ τ καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῦ βόθρυ τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκείνυς ἔτι πίνειν, ἢ ἐδίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρόταλα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

[a] ὁ Οἷόν τε] P. L. *J. V2.* οἵονται, quod & in ora *AIIF.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum.
[b] Περιπεπομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιπτομένας· pejus in *V2.* & *P.* περιπτομένας.

probandam. Uſu & ſignificandi poteſtate non multum diſtat Ἔρως, ὁ ςέφων ᾠδὴν Νικαιῦσιν ὀπώπειν ἀνθέων τοῖς νίκυσι πλεκόμενον, teſte *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima ſuſpicionem movet vitii; nam durius erit, ſi capias, *ad coronandos mortuos vendi ſolitus*: nihil ſuccurrit, quod aeque commodum videatur, ac πλεκόμενον. *T. H.*

69. Καίουσι ... διΐπτα] Hoc eſt nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *ſilicernium*, & *exequium* & καθαγίσματα. Vide Πάντ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore ſimul in rogum ingeſta cremari ſolebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas ſurſum emiſſas, quatenus liceret, διαπτῆν τὸν κίονα ἢ τ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Perſ.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam deliciosam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus crematabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diverſum eſt, contra atque alii volunt, opinione mea *ſilicernium*; primum *cœna, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teſte *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* ſumendum eſt, quod eruditos homines praeteriit, ea poſſidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc uſu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulſique, quae in ſcrobem effoſſam invergitur. Deinde ipſa circumpotatio, ſive, ut in Gloſſis eſt, περιδίωτον ex eo autem, quod additur, λύχνους ἢ ἄπτειν ἐν πύθοι ἢ δόμοις, *Scaliger* ad *Feſtum* acute detexit, *ſilicernium* auctorem eum dici voluiſſe quaſi *ſelucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Veriſ. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte reſtitui* λύχνους, mirum errorem committit ἄπτειν exiſtimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι· & tamen alios invenit, qui ſibi, tanquam re bene geſta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi viſum fuiſſe cœnam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praeſertim quoniam ipſe ſic ſcribit περὶ τ ἐπὶ M. Σ. c. 28. ἔοικας ἢ τότε ςήλῃ ἐόλου τινὸς νεκρῦ ἄγοντι παγίσματα· ἢ ἢ ἐκείνου καταχίσαντες μύρα, ἢ τ ςεφάνων ἐπιβάντες αὐτοὶ πίνουσι ἢ ἐυωχοῦνται τὰ παρασκευάσματα· prorſus ut *Auguſtinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputas pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exſequiati laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus*: quae nec *Heraldum* fugerunt Digreſſ. I. c. 18. Ideo ſuſpectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex διδοῦσι· non enim tantum διδῶν γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barneſio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. ſed & διδῶν τάφον dici ſolet: *Menecrates* apud *Dionyſ. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὁμῶς δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) διδόασιν ἐπολίμιον τῇ πάσῃ ita legendum, non τῇ· abſurde vertunt, *exſtructo ſepulcro*; quum oportuiſſet, *epulis ipſi funebribus apparatis*. Haec olim: nunc, ſi quis, ſervata lectione vulgari, rationem priorem ſequi maluerit, haud obnitar. *T. H.*

73. Πεπιςεύκασι] Feſto quodam & ſtato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis ſurſum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Caſtellanus*, qui hunc morem tamen recte obſervat AG. VII. 682. Alia in eam rem teſtimonia qui volet, *Meurſium* adeat ib. 884. 824. *Euſtath.* ad Od. I. καθαγιαλῶ αὐτοὺς εἰς τρὶς, ἢ δὶς ἀγιλδῶ, ὡς μετάχουσιν ἐλτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς οἵονται pro his habent: ſed cave mutaſſis. *M. du S.*

75. Περιπελομένας] In diverſa hic abeunt Edd. Pariſienſis habet περιπελομένας reliquae περιπτομένας. Omnes mendoſe: rectum eſt, quod adſcripſimus, quamvis in nullo libro exret. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶδ' ἂν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεί τοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ὃς ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πιθανούς. ὦ μάταιοι καὶ ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔστι· καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero sim, hæc tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum accideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse simili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regemque Agamemnonem; Thersitæ parem Thetidis filium pulcra coma conspicuæ: omnes namque perinde umbrarum sunt

[a] Ἔλλαχε] Sic *B2.* & *P.* ex versus norma: in ceteris ἔλαχε corruptius in *V2.* ὅτ' ἔλαχε.

79. Κατάγω αὐτούς] Legendum κατάγοντι αὐτούς. *J. Br.*

89. Κάτθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. versibus:

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμῶν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄειρος ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

J. Br.

Κάτθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyss. *J. B.*

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραδυάδων contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potissimum hi centones consarcinati. *B2.* & *P.* recte ἔλλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἰῇ] Consentiunt Edd. nostrae: in *Homero Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἰῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyss. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyss. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo sunt Troja promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum.* De hisce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclaruisse hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asylum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα περιπρὸ ἀμφιβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ πολυηέϊ βάθεσιν Ἑλλησπόντου signatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐῳ ἐχ ἰκὰς ἀκτῆς prorsus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς. *Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaesit, Plinii interpunctio V. c. 30. sed jampridem a magno *Pintiano* verissime correcta. Miror, cur *Is. Vossius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset *Seneca* Troad. v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhœteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probo, quum *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: *Philostr.* Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa heroïs vivi statura aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψύξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι: ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praestantiss. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiastes* exponens διακαθᾶραι legerit διαψῆξαι, prout ψύχειν & ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est,

ſunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem aſphodelo campum.

Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri verſus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τ' Ὅμηρον ἐπαγλεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τ τῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τ ὅπῃ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μ ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπ') ἐν τῷ b Ῥοιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τ Νῖνον τ Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τ Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γῆν μεμνημαι ἀφορμώμενος ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ πωλῆσαι, μηδὲ ἀφελέσθαι τὸ 10σκαφίδιον. EPM. Ἡ Νῖνος μ, ὦ πορθμεῦ, ἀπό-

b Ῥοιτείῳ] F. vitioſe Ῥωτείῳ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύσωσι fierent ἀφύδροχοι, & humore ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum ἀφυδρίζειν, ſed etiam mox deinde ἀποξηραίνειν dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & ἀφυδρίζειν primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch.* Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλακίας ἀφυδρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπιπάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνιμίσαι *Heſych.* & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, ἀναβήσω πρὸς τὴν τῦ ἀνέμου πνοήν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχήσω, licet uſus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *AElian.* Ep. I. Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν αὔραν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ὁ δ' ἐξίσταται δὲ ἡμέρας τελέως γυμνοῦται & ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſicceſcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτον τ αἰγιαλὸν καταχθέντες, τὰς νέας ἀνείλκυσαν ἀναψύξαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ὑπὸ τῇ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἀσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet πωλῆσαι μηδὲ ἀφελέσθαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare*, *in aëre ſuccutere*: *Heſych.* Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto*, *ventulo facto refrigerare*. *Theophraſt.* apud *Harpocr.* in Κιγχρεών· τὸν ὑπὸ τῶ μετάλλων κέγχρον ἀφυδρίζειν non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες & ἱστάντες & ἀφυδρίζοντες & φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam ἀφυδρίζοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aerugine averſant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μ, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη & οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyriae.* Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν δὴ Νῖνος πόλις ἀφανίδην ὠδηχήμασι μὴ τὴν τ Σύρων κατάλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit*. Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

ἀπόλαλεν ἤδη, ἢ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴποις ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τ' μέγαν περίβολον, ἢ μὴ πολὺ ἢ αὐτὴ ζηλωτοτάτη, ὅσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, ἢ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δῆτα σοι· ἢ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποστύζεις γὰρ οὖ οἶδ' ὅτι τ' Ὅμηρον καλεῖθον ὀλίγῃ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πάλαι ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι· ἢ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὥσπερ ἄνθρωποι· ἢ τὸ παραδόξότε-

neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quæretur, haud secus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: artamen olim erant felices; nunc vero totæ sunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. V.

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt vel negotiati sunt, audivi sæpe asseverantes se vidisse antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant vestigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲ δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε τῶν ἐκπεπορθημένων τὴν κώμην πόλιν, ἢ τελέως δὲ κατεσκαμμένων, ταύτης δὲ οὐ βαθέων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάλωψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' ἂν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῆς ἐκείθεν λίθου τὸ Σιγεῖον ἐκτετεῖχθαι, id est, *nullum enim vestigium restat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaanactem ajunt Mityleuensem Sigæum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum vestigium extabat tempore *Strabonis* & Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in litteris virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis *& inuel Bochartus* in suo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & fileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλαλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἴποις, ὅπου ποτ' ἦν, *dicere nequeas, ubi fuerit*; sed dumtaxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae: & Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & *Philostratus* p. 23. Restaurata igitur Ninus est, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœsi ætate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲ ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἠρημωμένας πανωλεθρεὶ testatur *Pausan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigesimum cum *Luciano* conferendum est. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον καθῃρέθησαν ὑπ' Ἀργείων, ὅτι τῶν μηδ' ἴχνος σώζεται ἐρίσκειν ἢ Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus eversio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper resloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias bospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hasne Dei, dices, caelo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe jaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro *Regnaque* summo *Scaligero* placuit *Regia:* mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque:* de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion delertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσι αἱ πόλεις· de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, tor-*

ra-

mirabilius, fluvii integri : itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius supereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

γον, ἡ πολλαὶ ὅλαι. Ἰνάχῳ ἦν ὑδὲ τάφρος ὀν Ἄργει ἔτι καλαλείπε. ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, ἡ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱερὴν, ἡ εὐρυάγυιαν, ἡ εὐκτιμένας Κλεωνάς.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, ἡ Λακεδαιμονίους, ἡ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτοῦ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τι-

[a] Αὐτοῦ] Sic quidem Edd. ſed mallem αὑτοῦ *Y.F.R.* [b] Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὑὸματι.

rarumque ſub eodem adſpectu funera. *T.H.*

12. Ὅπου πόν' ἦν] *Campus ubi fuit.* *J.B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλὼν] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J.Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe Εἰκ. c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſæpius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis X. noviſſimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. Ἡ † μέγιστα περίβολον] Ἔχουσα ſubaudio. *J.Br.*

Ἡ † μέγιστα περίβολον] Τὸ ἰσχυρὸν aut quid ſimile deſiderari videtur. *F.G.*

15. Μυκήνας] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. Ἀποθέσκουσιν αἱ πύλαι] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J.B.*

22. Ἰνάχου δὲ ὑδὲ τάφρος] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφρος reſtituiſſe τάφρος. *J.J.*

Ibid. Τάφρος] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρος] Veriſſime *Faber*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάραξ, ἀφανιπῶς δὲ σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ὑπὸ τάφρῳ πεπηγότας πασσάλους πρὸς τὴν † πολιορκίαν ἐμπόρ Sylburgium ſefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: poenam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὑπακούσαντος τῇ Θεᾷ. Ὑφεὶς δὲ αὖθις σφίσιν ἐπὶ τὰ μάλιστα, πλὴν ὅσον ἐς λίμνη, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T.H.*

25. Ἴρην Β εὐρύγυιαν] Trojam his epithetis ſaepe ornat Poëta. *J.Br.*

Ibid. Εὐρύγυιαν] Pro vulgata ſcriptura εὐρύγυιαν legendum cenſeo εὐρύγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὑὸματι] Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J.Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὑὸματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaïd. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almelov.*

Τῷ αὐτοῦ ὑὸματι] *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro ὑὸματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Cæterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelædamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egiſſe*. Quot fuere Othryadæ, ad quos inſcriptio tropæi ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum præceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriæ partem nominat τὸν Ὀθρυάδου τρόπαιον. *J.J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat αἵματι ſcribentium pro vulgato ὑὸματι. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΚΩ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ μὲν τοῦ πεδίου αὐτοῦ, οὗ ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλως τῆς Πελοποννήσου ἕκαστος αὐτῶν κτήσων, μόγις ἂν τοσοῦτον λάβοιεν τόπον ὅσον τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ὑπὸ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ σὺ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ὅπῃ τὸ σορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον ἀγὼ αὐτὸς νεκροκολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι ἀφ' σὲ ἐκ ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνι δὲ, εὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugna conseritur. CHAR. O insignem dementiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φασιῶς γεγράψῃ. *V.*

* Ἀναγεγράψῃ] Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. *T. H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* & *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine verteret: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil scripserit sanguine*: *Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, ereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gessit* conjectura fueram adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo, Laconum.*) *inscriberet*: *o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam insicite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit*: Κατὰ Ἀργείων τροπαίου Ὀθρυάδου, vel Λακώνων· sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν αὐθις· inserendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε· sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῆ τραυμάτων αἵματι, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec foret Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* & *Wass.* ad *Sallust.* B. J. p. 257. *T. H.*

39. Τρόπαιον] Tropæa evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte observatum Miscell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lysias* p. 159. v. 39. Εἰ μὲ ξένον τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤτει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου. Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. Ἀλλ' ἐν μὲν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ αἰτοῦσι, καὶ εὔχονται, καὶ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἰ τις ἔτω καλῆφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἂν γελάσειε τὴν ἀβελτηρίαν ὁρῶν τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον ἂν γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τἀναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵγε ἔτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακόμορφον ἥδεσθαι, καὶ ἀγαναχτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταβαλεῖν τὴν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δίεται θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ ἀβέλτερον ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προσώπου προσώπων· ὁ δὲ ἀβέλτερον πρέσωπα ἔχει ἀβέλτερα ἀβελτερόβουλα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδοις] Πρόσοδον τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανήγυρις, παρὸς ἂν ἔσχ ὀλίγοι ὠφέλουσιν. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεὺς· ὅτ' οὖν θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῶν Καλυδώνων κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνεῖλεν ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δίεται] Ita *V.* δεῖται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῦς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum farcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῦς &c. φυσαλλίδις dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἱρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρων δὲ ὑδὶς λόγον· sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι· male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάρων δὲ] Θανάτου δὲ. *J. Br.*

2. Προσόδοις] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καλῆφής] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φῶτα ἤγουν τὰς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Τzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ οἱ Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀκαλλέοις κακοῖ· διὰ τὸν τῶ Καλυδωνίου συὸς κάπρον, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀκάλλους πολεμήσαντες καὶ τρίβωνα. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Haec & cetera in *Homer*. *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὰς τοσαύτας φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφ-
λυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς
Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρε-
λήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τῶν Οἰνέως· ἕτως
ἄρα βαθέως καθῆκέ αὐτῆς ἡ τῆ [a] ἱερείων δια-
μαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ὀφ τοῦ ὀρ-
γῆ τότε μόνην, τὰ ἄλλων θεῶν ὀφ Οἰνέως
πεπορθμευμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιά-
ζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθῆναι.

Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

15 & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc relictam, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter fe-

a Ἱερῶν] Ἱρῶν P. *AIW.* b Δοκῶ] Priores Edd. δοκεῖ· alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφλυσιν] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγίνησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπαν τινα· καὶ ὑμολόγει, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἅπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κασίγνητος, ὁ Μελέαγρος τὰ Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὀργισθεῖσαι ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ Θεσπιεῖς § οἱ σὺν αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἦρχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀπέλιπεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V.*

22. Σχετλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. *V.*

* Καὶ τὴν M.] Ista totidem literis in *V.* repetiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἅπτεται] Ἅπτηται spiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀταλάντης. *T. H.*

‡ Οἱ Θεοὶ] Pro Θεοὶ, *Dii*, legendum Θεῶν, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. *J. C.*

§ Ἐσ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Hæc nihili sunt: σὺν ex *V.* est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. *M. du S.*

Facilius interseri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτῶν Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *T. H.*

15. Τὰς τοσαύτας φόνους] *Aetolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου ἀφλυσιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. Καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex Mſ. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν quamvis & sine Mſ. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. *J. G. G.*

Καὶ μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse* καί μοι δοκῶ, *videre posse*, ait verissime Vir summus, *J. G. Graevius.* At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Græcæ linguæ notitiam præ se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur hæc, digna scilicet viro Græcis literis docto, controversia, optimæ notæ auctoribus confirmata est dictio μοὶ δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex tersissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα λυπηροῦμαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφετρίψαι ἂν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μισομαχῶν ἐτυθείς. In Parasito: Ἐγὼ γοῦν αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως τιμωρήσασθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπαίειν εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοὶ δοκῶ, ita & μοὶ δοκοῦμεν, dixisse Græcos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

ἑκαδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἴγε [c] ἀπομνημονεύοι τ' χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τ' Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἑστιάσεις, ἅ ταῦτα, ἀπαγόμενον ἅ τοὺς ἄλλους θεούς. ὅτως εὐδὲν ῥᾴδιον ἔοικεν ἀμοιβὴ ποιεῖσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, ἅ ἔστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδιον· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

[c] Ἀπομνημονεύοι] Ἀπομνημονεύει L. [d] Τὸ μέν] In cunctis Edd. fuit τ' μὲν, & deinde τ' δὲ quæ vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τ' Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ δ' Ὅμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἡ ἐπιδημήσεις εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖ εἰστιᾶτο ἡμέρας. *G. V.*

[e] Ἐπιδήμησιν] Malim fere ἀπιδήμησιν quanquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπιδημεῖν τὸ εὐθυμεῖσθαι ἐν ταῖς εὐπραγίαις. *T. H.*

tem lib. I. Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μήν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἵκανόν τ' πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινάς μοι δοκεῖ, ἅ πάτερ, προτιθέναι ἱκάνους, ἅ ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστ' ἂν ποιεῖν ἐθέλειεν ἱκανὰ, ἅτε, ὁπόσοι δέοιτο, ἔχειν ἂν παρασκευασμένους χρῆσθαι. Haud dubie oratio solœca est, μοὶ δοκεῖ προτιθέναι, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. Caterum, inquit, *quod ad curam singularum militarium operum attinet, certum est certamina quædam singulis* (militibus) *indicere, pronunciantem, & præmiis propositis, maxime convenire, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam.* Collaudans deinceps consilium filii Cambysis, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο δ' ποιῶν, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τοὺς τάξεις αὖ τὰ προτέλεια μελετῶντας θεάσῃ. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τῷ γὰρ ἐθελοντὰς παρίχεσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis parent.* & continue post, ἐμοὶ μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πειθοῖ μάλιστ' ἂν τὸ τὴν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δ' ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* *J. J.*

Ibid. Δοκεῖ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οἰνίῃς] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνίῃς. *aliis Deis ad domum Œnei profectis.* Ἐν Οἰνίῃς eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνίης. Sed hoc hic requiritur. Sæpissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος τ' γραφίων, *in pictoris cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀριστανίτου, initio Lapitharum: ἐν Φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per ἐς, ut *Moster* in Hermotimo, c. 82. ἐς διδασκάλου in Apologia, c. 4. Ἐς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφέστα ἐς Λαμίας, ἐς Πανδιώνος, ἐς Ἀρχιλάου. Sic *Plato* in Symposio, ἐπὶ δεῖπνον ἐς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, ἐς Πεφιλήσιον. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. J.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν ᾄδου) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ ἐν utantur pro ἐς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Πολλοῖς τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. *J. B.*

32. Τὸ μέ, . . . τὸ δὲ] Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ μὲ ὑγ. . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus. quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorſtius* reperimus. *M. du S.*

35. Τοῦ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸ ὅτι καὶ τὴν Αὐλίδα εἰς Ἴλιον πλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο βουσὶ δώδεκα καὶ πέπλῳ τὴν Ἀθηνᾶς· εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος καὶ στέφανος, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὁπαγόμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπῆει παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, διαλογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σε τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ὀπὶ τῷ βωμῷ· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιν. τοιγαροῦν οὕτω καλεδυσώπησεν αὐτὸν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, taurīs novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendam est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas est; multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem reposcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis insessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiæ telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβην verissimam impertiunt. A. G. R. P. L. *J. Alw.* in qua tamen omittitur γὰρ. b Ἀπῆει] Omnes Edd. insederat vitiosum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ λέγει * τὸν Ἰλίου ἐπανελθεῖν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἕνεκεν, ὡς λέγει ὅτι ὁ γὰρ Ὅμηρος οἶδεν ἑκατὸν ἑκατόν. *V.*

* Τὸν] Perperam in τῷ mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem *ἑκατὸν* darent, quum in *V.* profitet *ἑκατὸν*. Est autem *Homeri* locus, qui *Scholiastae* castigandi *Luciani* occasionem praebuit, Od. Γ, 7. *T. H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. seq. *J. M. G.*

36. Καὶ τὸ ὅτι καὶ τὴν Αὐλίδα] Liquet ex praecedentibus scribendum esse, καὶ τὸ ὅτι καὶ τὴν Αὐλίδα εἰς Ἴλιον πλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τό. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. *J. G. G.*

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A. V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J. Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβην] Rectius Mss. Anglic. doctissimi *Golmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *J. B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβην] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβην) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J. G. G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβην] Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβην legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Floren-

mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspernata illum fuerit: sed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque sorte uti jussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio versuum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exfecto statim Cœlo patre in illo imperaverit, suosque natos de-

βούλομαι καὶ τἄλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ὡς ὅσα περὶ τὸν ἔρωτας ἐδυσχύνησεν, οὐδὲ τὸν Ὑακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ ὁ Δάφνης τὴν ὑπερφίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καλαδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς ἀφ' οὗτος ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ὁ Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσώφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τροϊκάς.

5. Ἢ γοῦν οὐ ταῦτα συμπλοκώτερα οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ἅπασαν τοῦ Διὸς οἰκίαν; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκ-

c ᾽Α] Ἄγε L. d ᾽Η γοῦν] Ἦ γαρ Fl. ut in his particulis saepe solet.

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Ἐξορισθείς. V.

rentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Trojæ ab Minerva redemisse. *J. J.*

Ἢ μὲν οὖν Ἑκάβη] Sic Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime sane. Vulgata ὁ. μ. γ. ἰκετεύουσα manifesto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δυώδεκα κ. τ.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεξητήριον] Ab Æsculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. *J. M. G.*

48. Σοῦ τ' ἀνὴρ] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καλαδικάσθησαν] Hoc est, *pudore incusso exoravit*: nam δυσωπία est *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτοῖς ἡμιόνοις] Eadem rhapsodia A, 50. Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim exhibitatem suam in ipsum Jovem ulciscì non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æsculapius percussus est fulmen, interfecit. V. supra S. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Rhetores Græci Interpr. *Aristoph.* passim *Hesych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Κἀξοστρακισθεὶς] Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρησάμενον] Quid si legamus χρησόμενον; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καλαδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Hæc *M. Fœlix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. seq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τῷ Φρυγὶ] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τίκτα κατάδυσιν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς πλατεῖς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, εἰς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερος ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον καθειρξάς, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, γυναῖκα δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο μὲν Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὴν εὐρυχώρου, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων συνουσιάζων, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ὅτι ἐκ θνητῆς θηλείας γένους· ἄρτι μὲν ὁ γυναῖκας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετός, ἢ ἄλλως ποικιλώτερος αὐτῆς Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ὅτι τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὴν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμίεκτον φασιν ὅτι τῆς μητρὸς ἔτι [a] καιομένης, ἁρπάσαντα, ὡς κεῖται, ἐκ τοῦ πυρὸς ἐκκομίσαι.

vorauerit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheas, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

[a] Καιομένης] Καιομένου Bz. P. A. illud ἀτελωτέρου veteres Edd. probant: ι ſæpe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ἔστερον δὲ τὸν ἀδελφὸν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τῆ † Περσῶν ὁμαδὶς τὴν ἀδελφῆς Ἀτόσσης ‡ ἔρετο τοὺς βασιλικοὺς δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφὸν ξυνοικεῖν ἄλλον μέν τοι νόμον § ἐξαρκεῖναι, ὃς διατίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ τῶν βουλοῖτο· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὸν ἀδελφὸν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III. 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσῶν male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in paucis enim *Schol.* ſuo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἐστὶ pro τὸ ἄν apud *Herodotum*, & in fine cum *V.* ἀδελφὸν malui, quam ἀδελφεὸν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τῶν Περσῶν βασιλέως: niſi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τοῦ Περσῶν. *T. H.*

‡ Ἔρετο &c.] Ed. A. ἤρετο τοὺς βασιλικοὺς δ. ac pejus κελεύων & κελεύει, quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἤρετο τοὺς βασιλικοὺς δ. κελεύων, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod εἴρετο fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνατο. *T. H.*

§ Ἐξαρκεῖναι] V. Ἐξαρκεῖναι· hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Διὸς πλατεῖς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem. doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Felix.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερος] Mutandum putaram. V. *ſt. β. c.* 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad *Z. ἰλ.* 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, liceatne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt, vetari hoc quidem legibus, ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in ſuo ipſe femore defodit, ac deinde inſtante partus dolore exſecuit.

6. Similia vero hiſce etiam de Junone canunt, ſine viri conſuetudine eam peperiſſe filium Vulcanum, quaſi aura conceptum, non nimis illum beatum, ſed ſordidum opificem, fabrum ærarium, igne aduſtum, in fumo viventem ſemper favilla oppletum, qui camino adſtet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex caſu, cum de cœlo projectus a Jove eſſet: & niſi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepiſſent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Aſtyanax. Quanquam Vulcani iſta tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea cauſſa, quod ſupra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila appoſita, quæ jecur viri quotidie roſtro tunderet.

ας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων καταρύξε, κἄτα ἐξέτεμε, ὁ ἀδῖνα ὑπάσας.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τὴν Ἥρας φάσιν, ἄνθρ ὁ πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηρέμου αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ὑ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, ὑ χαλκέα, ὑ [b] πυρίτιν, ὑ ὃ κατωφῆ τὸ πᾶν βιβῶντα, ὑ σπιθῆρα ἀναπλέων, οἷα δὴ καμινευτὴν, ὑ ἐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε· χαλεπαίνει γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τῦ σώματος, ὁπότε [c] ἐρρίφη ὑπὸ τῦ Διὸς ἐξ οὐρανῦ· ὑ εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαίστυ μέτρια· τὰ δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ ὑ τοῦτον ἐς Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ὄπι τῷ Καυκάσῳ, ὑ τὸν ἀετὸν αὐτῷ ἐφεδριάσας τὸ ἧπαρ ἡμέρας καλάφασε.

Οὐ-

b Πυρίτην] Πυρητὸν G. P. πυρίτην vel πυρετὸν notatur ex L. πυρίτην *J. V2. AIV.* Reliquae Edd. Fl. ſequuntur. *c* Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη ſolae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum conſenſum non valent.

7. Ὑπνώμιον] ¶ Ὑπνώμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας ἐ μίξεως. *V.*

¶ Ὑπνώμια] Haec *Suidae* ſuppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. *T. H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adverſus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuiſſe, orationem Andocidis *adverſus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Πατρῴων νόμων] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J. B.*

7. Ὑπνώμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J. Br.*

Ὑπνώμιον] Quaſi vento gravida facta fuiſſet, quod fabulantur de equabus Hiſpanicis. Nam ὑπνώμιον eſt ὑπὸ τῦ ἀνέμου. *Plinius* id meadacium ſerio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. poſt alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Theſſalam, ſine viri concubitu peperiſſe. *J. C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, ὑ χαλκέα, ὑ πυρίτιν. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum erarium, & ignipotentem*: βάναυσος eſt *arte ſordida ſeu ſellularia quæſtum faciens:* ſed πυρίτιν Græcis eſſe *ignipotentem*, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt: πυρίτης λίθος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem.* In Mſ. eſt πυρητὸν ſed hujus vocis exemplum quæro. Forte ſcripſit *Lemnicolam* πυρητὸν, *qui ignis ardorem in flando, & coquendo ære*, a πυρὸν. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Eſdrae. *J. G. C.*

10. Πυρίτιν] Ed. *J.* πυρήτιν. viderint alii an commodius. G. & F. πυρητὸν. L. πυρήτην vel πυρετὸν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] *Prorſus.* *J. Br.*

13. Ἐρρίφη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus ſcriptum eſt ἐρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulyſſes, ne quis ſupereſſet, qui excidium Trojae ulciſci poſſet, de turri praecipitavit. *A. V.*

Οὕτω μὲν οὖν ἐξετέλεσε τ καλαδικίαν. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀχθομένει, καὶ δεινὰ [a] ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἐξωρος ὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὅπῃ τῶν λεόντων φέρουσα· ἢ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τ Ἐνδυμίωνα κατιοῦσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τ ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τ λόγων εἰς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τ οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κτ' τ αὐτὴν Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν ὑπὸ Ὁμήρου λέγονται ἠκούσαμεν. εἰσβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν εἰς τὸ ἄνω, καὶ ἀτειχῶς ὅπῃ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἀστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. [b] ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἥ τε Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξης δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

7. Hic pœnas igitur persolvit. Rheam vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi esse possit. Quæ cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunæ de media sæpe via ad suum descendenti Endymionem.

8. Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Hesiodusque via evecti, videamusque quomodo cœlestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paullum etiam superiora sublato capite introspexerit; vel plane in dorsum & *terga convexa* evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique & solum aureum. Ad primum ingressum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

a Ποιεῖ] Ποιεῖ P. b Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *AtW*. Lectio minime contemnenda.

24. Οὕτω μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum Ba. & P. nova sententia incheanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed eviratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. Δ. 426. Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῇ ἐν δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. Ε, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,

Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Passim in *Homero*: ut & illa ἐλισσομένη περὶ κοπτῷ. Quæ rursum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀναφερομένῳ κίονας ἐλισσομένῳ περὶ κοπτῷ] Il. Α. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἐλισσομένῳ] Κιόνη δ' ἐρανὸν ἶκεν ἐλισσομένη περὶ κοπτῷ Il. Α, 317. *J. Br.*

60. Ἐπικιχρῶτες τῷ κοπτῷ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Nasum nidore supinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui classicus prope locus, ubi *cuissas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὥσπερ αἱ μῦαι] Idem Musæ encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* *J. B.*

64. Συνέ-

ficina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & comessationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης· μέ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, ἡ δὲ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως θεικαλλῆ ἔργα Ἡφαίστου καλασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Διὶ καθήμενοι, (πρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν ὀπτικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσαν, ἑλισσομένην περὶ καπνῷ. κἂν μέ θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ὀπτεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα οἰνοῦσιν τοῖς βωμοῖς προχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ [c] θνητῷ γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα τοῖς θρησκείας ὑπετηδεύσαντο. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μέ δὲ νεμάμενοι κατ' ἔθη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

[c] θνητῶν] θνητῷ P. neque aliter in Fl. eaque sola.

70. θρησκειας] λατρειας. V.

64. Συνέπινον αὐτοῖς] *Pausan.* in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξύναι ϵ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης ϵ εὐσεβείας. *J. Br.*

65. Ἄαλοι] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀπόῤῥητος] Forsan ἄπορος vel ἄπορος, ut Ἰδ. c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] *Sylvas ac saltus:* ὀργάδας vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo seperare. *J. M. G.*

Ibid. Ὄρη ἀνέθεσαν] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. a. 5. *M. du S.*

Ibid. Ὄρνεα] Nam *pica* Baccho sacra est, Jovi *aquila*, Minervae *noctua*. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Jovi *quercus*. *J. Br.*

73. Νεμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. *J. Br.*

74. Ὁ μὲν Δήλιος] Cæcil. in *M. Fœl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. *J. B.*

ναῖος † Ἀθηναῖ· μαρτυρεῖται γοῦν †. [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· ᾗ † Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος· ᾗ ὁ Μυγδόνιος † Ῥέαν· ᾗ † Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον † Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῶ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι † Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τἆλλα πάντα ὁμοτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, καὶ Κρησὶ τεθαμμένος.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δόξωσιν εἶναι, εἰκόνας [d] αὐτῆς ἀπεικάζουσι, καὶ Καλλισάντες † Πραξιτέλους, † Πολυκλείτου, † Φειδίου. οἱ δὲ, nervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Greco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rursum Cretenses non natum modo apud se, neque nutritum modo Jovem prædicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Cretenses sepultus sit.

11. Deinde templis excitatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis assimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi nescio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκείοτητα F. b Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *Va.* cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora *AIW.* c Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοῖ; d Αὐτῶν] Αὐτοῖς P. & margo *AIW.*

77. Ἥρων] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. seq. praesertim Spanh. ad Callim. p. 372. seq. *J. M. G.*

Ibid. Ἀργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pausanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, ᾗ ἀπ' αὐτοῦ inquit φρὴξ τιθεῖσι καλέσασιν. Vid. Horat. Ode. 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. supra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & *Ez. Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενέσθαι † Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παιδὸς] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπερήτην] Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem ὑπερήτην adscripsit, se conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur ὑπερήτης, hoc est florens ætate, ὁ ἥρως τῆς ἥβης, ut vocabulum hoc exponit *Pollux*. Immo quum ὑπερήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Hesychius*, † ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, semper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, sed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vs. 348. eum similem facit juveni

Πρῶτον ὑπερήτην, τοῦπερ χαριέστατον ἥβης.
Cui sunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc versu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἡρέθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, ᾗ ἀμύλητος καλῶ ὄντι ἐπὶ νέῳ, ᾗ πρώτου ὑπερήτου) emendandum censeo πρῶτον ὑπερήτην abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπερήτην] Iis quos Cl. *Jensius* attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀκμῇ τῇ ὑπερήτου. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. K. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφαντίνη] Eburnea enim erat statua Jovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου ἐν Ῥέᾳ] Ethnici nimirum passim de statuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πενταέτηρον ἁμιλλητῆρα] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὰ πάντος] Ne cui fraudi sit illud διὰ, notanda

viderint Deos, fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Taraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

θοὺκ οἶδ' ὅτι ἰδόντες ἀπαπλάττῃσι γενειήτεα Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τ' Ἀπόλλωνα, καὶ τ' Ἑρμῆν ὑπηνήτεα, καὶ Ποσειδᾶνα κυανοχαίτεα, καὶ γλαυκῶπιν τ' Ἀθηναν. ὅμως δ' ὧν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν ὅτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, ὅτε τὸ ἐκ τ' Θρεόκης μεταλλεῦον χρυσίον, ἀλλὰ τ' Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τ' γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τ' Πισαίων ἐρημίαν θεσπεσιῶν κεκληθυμένην, καὶ ἀγαπῶντα, ἐὰν ἀφ' ἑπτὰ ὅλων ἱερῶν θύσει τις αὐτῷ παράργου Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἰ-

92. Ὑπνώτῳ] Ὑπνὸν τὸ γήρειον, λὸ τῦ * ὑπνῶναι, ὑπναώδης καὶ ὑπνώδης ἀνὴρ, ἀμαυρός. V.

94. † Οὔτε τ' ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τῦ Διὸς ἄγαλμα. V.

98. Τὴν Πισαίαν ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ ‡ τ' Ἠλειακῆς γῆς, τὸ τῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ὃ κ χρύσου καὶ ἐλέφαντος πεποιημένον Φειδίας, ὅπου ϵ ἄγων τὰ Ὀλύμπια

1. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, δ' ὧν ἡ προπαθήραιλο οἱ θύοντες μέλλοντες. V.

* Τνπῶναι] Lege ὑπνῶναι ex Etymologico Magno. *J. C.*
C. ὑπνῶναι καὶ ὑπναώδης τῷ χαυλιῷ. *M. du S.*
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀμαυρὸς in *V.* ἀχμαῖος. *T. H.*
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰλ.] Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente *Salano*, explicatio ad τὸν ναὸν. *T. H.*
‡ Τῆς Ἠλειακῆς γῆς] Exc. *G.* τῆς Ἠλειακῆς χῶρ. Coll. *Elidis*: recte. *M. du S.*
‖ Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἰλιακῇ, cui *Matt. Sladus* adscripserat, Ἠλ- quae est in Elide, ostendit tamen ne litera quidem mihus *C. V.* τῆς ἰλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτιστὸν Ἠλιακὸν a *Stephano* consignatum. Idem liber περιστείλαντο pro κατασκευάσατο Ed. A. *T. H.*
§ Μαθόντος] Coll. φασὶ male. *M. du S.*
¶ Προπαθήραντο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προπαθήραντο, in altero legatur προπαθήρατο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III, 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰσιόντων πανδήμων περιῤῥαντήρια τοῖς εἰσιέναι προπαθαίροντες. *T. H.*

da hujus locutionis naturâ, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in ἀφ' ἑπτὰ, ἀφ' ἑκατόμπυ, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἱππ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Πφ. c. 20. Haec in tirunum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ ἀβῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. *J. B.*

Προῤῥήσεις] Non satis apte haec vox voci Θυσίαι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, & emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πράττειν, pro μὴ πρόῤῥησιν. quod diligentissime editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere aequam dormitet? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ ἀβῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositum, qua arcentur profani, ἐκὸς, ἐκὸς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Hesiod.* lib. 2. Gp. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dico ad *Pausan.* *J. B.*

6. Οἱ-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λίβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσαλο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τ' αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θυσίες (ἐπ' ἐκείνης γὰ ἐπάνειμι) πεφανώσαντες τὸ ζῶον, ἢ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τ' ἀχρήστων τι καλασφάτλωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, ἢ φορύουσιν ὀφθαλμοῖς ὑπ' θεῦ, γοερόν τι μυκώμενον, ἢ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημεῖν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῆ θυσίᾳ ἐπαυλεῖν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς.

Καὶ τὸ μὲ πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἔστι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἑστηκεν ἡμαγμένος, ἢ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, ἢ τὰ ἔγκαλα ἐξαίρων, ἢ καρδιαλκῶν, ἢ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰ οὐκ εὐσεβὲς ὑπολείπων; ὅτι πᾶσι δὲ τοῖς ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῆ δορᾷ τ' αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβαλον. ἡ δὲ

goat's, alius quidam thus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata ſolum dextra. Ipſi vero ſacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, ſi ſit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam ſonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam ſpiritu ad ſacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat; ne ingredi audeat, intra vaſa luſtralia, ſi quis manus puras non habeat. Caeterum ſacerdos ipſe ſtat cruentatus, & ut Cyclops ille ſecans, & exta eximens & cor protrahens, & ſanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenſo imponit ipſam cum pelle capram, & ovem cum ſua ſibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας . . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic poſt alias fuſius proſequi non lubet. V. ἀρχ. c. 17. *Apul.* Mileſ. IV. & in Apol. & *Salmaſium.* *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὲς] Conſule *Outramum* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τέλεια & ὅλα· τὸ δὲ πλῆρες τέλειον ἐστι· τὸ δὲ σίφιον, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἐντελὲς] Certe σίφιον pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μὲ κρατῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· quo illuſtratur Virg. 2. G. 528. - *& ſocii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπισίφοντας δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦντες, ὥστε διὰ τῦ ποθῦ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in tranſitu monitum ſit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi ſuſpecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνον] Quid ſi igitur εὔφωνον, vel potius ἡδύφωνον; *J. F. R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celſ. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, ſacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyſſ. K. *J. Br.*

21. Τῷ βωμῷ π.] Qui mos non gentium ſolum, ſed & Hebraeorum, Dei juſſu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διαπυδάλιον] *Homerica* dictio, ut & verſus ſequens, qui lib. v. *J. B.*

27. Σκύθης] Res eſt ex omni genere Scriptorum notiſſima. Tangit iterum Z. τρ. *M. du S.*

29. Τῆ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κριοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* menſa Iſiaca, quibus hae res cordi ſunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Celſ. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philoſtr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendeſius* Panis ſymbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διοσπόλις. & *Clem. Alex.* προμ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet ſaturam ſerpentibus IBIN.

& vſ. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos ſummo proſequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illuſtriſſimus. *M. du S.*

39. Δαίμονι &c.] *Homer.* Il. Φ, 487. Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο διαμπερὲς ἔρδμεναι ἔργα τῦ εἰδῆς. *J. Br.*

Δαίμονι] Il. Z, 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἐξυρημένων] Sic de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξυρημένων] Solemne hoc in Aegyptiorum pleriſque

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

2 γενίσθαι θεοπρεπέσι, ἡ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' οὐρανὸν ἀθρόον ἀναδίδοται. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ κηπάμυνα ταπεινὰς, αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ἔστω 30 σωτῶν δέεσκε τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς τ' Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τ' οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τ' Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τ' βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ' Πᾶνα ἄλλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ χροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις ἡ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς, 40 ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, ἡ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίων,

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων πρότερον· δ' φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. b Βέβηλοι] Βεβήλοις A.

41. * Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

* Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγουμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* εἰς Ἀπολ. ἔκας, ἔκας ὅσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλοις. Callim. alii Καρδιουλκεῖν, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἔκας, ἔκας ἔστω βέβηλοι legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſſoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βεβήλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀείσω σιωπῶσι· Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ἐμοῖς (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & σιωπῆς (v. Not. G *Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ.* 4. p. 59. & *Grot.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ex. Sparhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥσπερ ἐν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ κελεύουσιν οἱ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, ὅταν μέγιστον ἐν ἀνθρωπίνοις τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀλη-

μίων, ἡ τ' γιγάντων ἢ ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦλθον ἐς Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἑπτὰ μυρίων.

quam, ut ab hostibus & gigantibus sectionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque servari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται πεφιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ἐν

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti jugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moria-

55. Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἄπις ὁ ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων ἱερώτατος βοῦς ἦν, καὶ ἴσχυε τοῦτο * ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐσεβείας νόμισμα ἐλέγετο εἶναι. V.

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit Aelian. de Anim. XI, 10. inter quae unum τὸν ἀετὸν τὸν τῆ Νείλῳ ἐπεδαλλόμενον τῶν σημείων quare mirum non est εὐσεβείας, quae Nilo maxime debebatur, auspicium ab eo captum. T. H.

ἀληθεστάτων τέλεσι μυστηρίοις θύρας ἐπίβασθαι κελεύω ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀνοσιωτάτης μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant* PROPHANIS, *ut sibi* AURES OBSTRUANT, *ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, eis denuntio,* UT SIBI AURES OBSTRUANT. De emendatione cum ipse Vir Amplissimus tum Galeni commentator eruditus Casp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. εἰ δὲ οἰκέται ἢ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε ἢ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ἘΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & si quis alius adsit* PROPHANUS *& agrestis* AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT. Quibus lectis, si quis adhuc scripturam quam sequimur, sollicitare vellet, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ixion. 882.

— Τό δὲ μὴ ἐκεῖνε σώματ' ἐν πύλαις
Καθῖξαι δυσπιθῆ λόγων.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσης θύρας οὐκ ἐπέθηκα.
Ἀρμόδιος.

De aliis formulis. V. *Callim.* h. e. *Lampid.* in Alex. Sev. & *Meurs.* M. du S.

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. V. M. du S.

53. Κόπτονται] Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. J. M. G.

57. Κομῶν] Luctus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. A. V.

Κόμων] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. *Casaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἰρῆες τῶν θεῶν τὴν μὲν ἄλλην κομόωσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρῶνται. *Plin.* etiam VIII. M. du S.

58. Ψιλὸν . . . σὺν πόνῳ] Dura omnino phrasis. Vide an arrideat P. & Edit. J. scriptura, ὑψηλὸν legentium. M. du S.

60. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρότερον χειροτονούμενος] *Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus:* quod mutuatus est ab *Erasmo*. Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exstitit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est *Luciani* sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτοισιν, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic defidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῆ τε ἡδεῖ χαλάζουσιν ubi *Benedictus* in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ἔτι δεῖ πολλῆ πομπῆται ἢ κόμιμ, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, ἢ [a] ψιλὸν ὅπι τ κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπιδείξαλο, καὶ τ Νίσου ἔχη πλόκαμον τ πορφυρᾶν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅπι τῷ προτέρῳ χειρολογύμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τ ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἔτι γιγνόμενα, ἢ ὑπὸ τ πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἢ μὲν ὑπολιμήσονος εὐδενὸς, Ἡρακλείτε δέ τινος, ἢ Δημοκρίτε, ἢ μὲν γελασομένε ἢ ἄνοιαν αὐτῶν, ἢ δὲ ἢ ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένε.

a Ψιλὸν] Ὑψηλὸν P. *F.* ὑψιλὸν ad oram *Alw.* scriptum est. b Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου illud poscunt ὑπολιμήσονος & γελασομένου.

59. Καὶ τ Νίσου ἔχει πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ὤν, ἔχων ἐπὶ τ κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀπτομενθείσης ἀνάγκη ἦν ἁπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευεν. *V.*

† Ὢν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὢν ἴσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἐπεισόμενα paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲ δὲ οὐκ ἀγειλατὶ διξήσις αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι πρόθυμον ἂ δὲ μέλλῃ ἐ ἐπὶ πᾶσιν ὑπό σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *J.G.*

61. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. diæta. Ἐπιδιεσκεδάζ λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ διύτερον γραφὲν, ὅταν &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τῶ μὲ . . . τῶ δὲ] Hic & proxime supra ad τῶ μὲν respondet τῶ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἔνι & ἔνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ' εὐχαμονεῖν. *Lucian.* de Parasito. §. 16. οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) οὐκ ἔνι τοῦτον εὔνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam licent aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi ἔνεστι, τ μὲν πρώτῳ ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, ἢ τὸ οὐ τ Αὐλίδ — λιπαλεῖσθαι, præcedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat, *J.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ZETΣ.

Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ ὡδὶ σκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ ζήτησον ἐξῆς ὡδὶ ἀγαγὼν τὰς βίους· ἀλλὰ κρομήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανεῖν, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τὰς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους πάντως εἴδους,

VITARUM AUCTIO.

JUP.

TU scamna dispone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adesse ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philosophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio*. Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. *AE. M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philosophorum sumit pro ipsis Philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum Vir Eruditissimus, *vita optimum*, *vita virilem*, *generosum*, &c. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuisset in anterioribus pro ὅτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάσηθι, dixisse Noster, ὅτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πράσεις quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi Philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur Philosophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifestissime c. 12. ubi Aristippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὴς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίαν διάθεσιν. Βίος ὅτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀντεται τὸν ἀνδρόπαλον; Respondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quasi hominem; Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰώθεις τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸν μὲν ἕνα βίον πωλῶ. τὸν σοφώτατον πάντων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur Βίων πράσεις. At *Thom. Magister* hunc semper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J. J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic designet pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi, nec enim adsentior Leopando, qui Emendat. 54. *mancipia* significare dicit, hic & in Aristippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo, καθεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere; quidni enim amicos, conjuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* sunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philosophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues sine corpore vitae*. Sed retinet βίος solennem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum Philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιῶντες, cogit. *J. M. G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas Philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Hæc autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ὀλίγα ἔχει τοσαυτὶ τάργύριον καλαβαλέσθω, εἰς νέωσα ἐκτίσει, καλαβήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ ἀφατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ὦν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον ἀγαγέσθαι; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικὸς, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

[a] Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* causam suam agit, scopumque suum, quod non deridcat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel; *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & *Harpocr.* Ἀποκηρύττουσι, ἀντὶ τοῦ πιπράσκουσι· inferius in hoc Dial. πίσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, ὅταν πωλοῦσιν ἐπιδαπανῶσιν. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii præconium? Præconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene divisa temporibus istiac sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πωλῶ & in ῦν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tantum ἀποκηρύξομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter sultem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsenæ regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καλαβαλίσθαι] Hoc verbum Atticæ eleganter pro ἐκτίνειν, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καλαβαλὼν ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καλαβολὴ, ἡ ἔκτισις, καὶ καλαβάλλω ῥῆμα· vide, quæ ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J. G. G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βούλῃ; τίς εἰδέναι ἢ ζῇ παντὸς ἁρμονίαν, ἢ ἀναζιῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. 25 μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰ- 30 γύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον ἢ ψυχὴν ἐργασάμενος, ἢ τ' ἐπ' αὐτῇ ῥύπον 35 ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος ἡ ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχία μακρὴ, ἢ ἀφωνία, ἢ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλτιστε ἢ Κροίσου παῖδα 40

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Impostūram. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ' Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήγαγεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν διὰ τῆς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεται, εἰκότως τοῦτο λαμβάνει τὸ νῦν παρεοικὸς ἢ Πυθαγόρου. G.

21. Τῇ π. ἁρμονίᾳ] Pythagoras docuit καθ' ἁρμονίαν σωίζεσθαι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. & *Cicer.* III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere.* E.L.

Τῇ παντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M. du S.

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsilogium.* Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E.L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E.L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M. du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E.L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Rittershus.* in Porphyr. p. 29. b. M. du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul. J.B.*

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E.L.

39. Ἀφωνίᾳ] Vid. *Rittershus.* ad Porphyr. N. 19. M. du S.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M. du S.

50. Ἀπὸ τοῦ δοκοῦντος τετάρτου] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem. (δ'. γ'. β'. ά. ὅτου μὲν οὖν ἡ δ' δίκα) τρίγωνον δὲ ὅτω. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, ἢ ἑξῆς. Καὶ διὰ τοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι ἀπὸ μονάδος, ἣν δυνάμεως βούλομ') εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἑπόμενα πολύγωνα, τρίγωνα, ἢ τετράγωνα, ἢ πεντάγωνα, ἢ ἑξῆς· ἀπὸ μὲν οὖν μονάδος, δυνάμεως ὄντος τρίγωνου.

β'. γ'.

πλευ-

filium inſtituis. Ego quidem loquax eſſe volo, non ſtatua. Sed tamen, quid poſt ſilentium, quid poſt quinquennium fiet? PYTH. In Muſicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, ſi prius fieri citharœdum oportet, tum deinde ſapientem.

4. PYTH. Poſt haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem ſunt, & trigonum perfectum & noſtrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec ſacros magis ſermones audivi. PYTH. Poſt ea vero, hoſpes, ſcies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis ſit, qua ſint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifeſtam: alioquin, *Qui poſſent habitusque & forma caſſa moveri?* Ad hæc intelliges

παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ. Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἐπασκήσεαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κατα εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἶτ' ἤδη τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸ μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὐδέ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ταῦτα ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ οἷα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέοντ. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. εἰ γὰρ οἷά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἤδη τετέοισι

σι

a Μουσ. & γεωμ.] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul*. Μουσικὴν & γεωμετρίαν] γρ. μουσικὴν καὶ γεωμετρίᾳ ἐπασκήσεαι. Si varia ſit lectio vetuſti Codicis, ibi ſcriptum fuiſſe oportet, Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεις· ſed potius credo ordinem inverſum, & verbis, quae nunc habeantur appoſitum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ.

πλευρὰ μονάς· τῶν δὲ ἐναργείας πρώτων Δ. (τῶν Γ.) πλευρὰ δυάς· τῶν δὲ δόξης (τῶν ἓξ) τριάς· τῶν δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ & τετραγώνῳ συμπεπλεύμενον τοῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ἕλον σχῆμα. τρίγωνον γὰρ τὸ τετραγώνου δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὃς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετρακτύος. Οὕτω μὲν ἔχει, ὡς ἐπὶ παραδείγματος ἰδεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ί. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. ὕστερ

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πήγαν ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G.

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου hoc idem illa figura ſignificat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate ſunt explicata a *Theone Smyrn. Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem*. T.H.

51. Τρίγωνον ἐντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *trianguium perfectum*, nihil aliud eſt quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigoniſmus ſic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & ſic ad in-

finitum hoc modo. ∴ Decem numerus ſic poſitus

∴
.

efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera ſunt quatuor. J.P. a G.

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, ſi diſcere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Iſid. & Oſir. 679. idem rurſus omnia quae illic dicta erant, ſubvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτω. c. 5. & *Brod.* Miſc. H. 6. & noſtrum iterum φιλοσ. c. 12. *Ritterſh.* ad Porph. p. 26. & ipſum *Porphyr.* cum notis N. 20. verſus ipſos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, p. 20. m. M. du S.

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mſſ. *M. du Soul* inveni; ſed videtur in poſtremis notae verbis aliquid ad ſenſum deeſſe. J.F.R.

69. Ἀλ-

σι δὲ, γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν εἶναι, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΩ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σαυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρέοντα, καὶ ἄλλον ἐόντα εἶναι. ΑΓΩ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ οὗτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ οὐ ἄλλῳ σώματι καὶ οὐ ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΩ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognoscès. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ καὶ τὸν θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον * διδόσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάσης σώματα ζωοῦ μέχρι καὶ τῶν ἀνωφελῶν καὶ κακίστων δὲ ἀπτέσθαι. Χρυσοῦν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

* Δόσθαι] Oratio vix Graeca: scribese debuisset διδόσθαι vel ὑποδύσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendi nimus. T. H.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ † φαντάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀφανοῦς λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ὀφθαλμῶν ὄντι δὲ ἀναπτύσσεσθαι τὸ φαντάζεσθαί τινα τὸν ὁρισθέντα. V.

† Φαντάζεσθαι] Patia docet Thom. Mag. in Ἀναπτύσσεται & Φάσμαλα. T. H.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. M. du S.

74. Ψυχῶν] Vide A. Gell. IV, 11. A. V.

Ψυχῶν] Jamblich. N. 107. docet solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. M. du S.

Ibid. Οὐδὲ ὅν τι] Οὐδὲ ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. J. B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱροί εἰσι.] Emporturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τόν τινα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt fabae.* Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit ἐγὼ γὰρ ἀλλ' ἱρὰ εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ τούτης (ἑορτῆς) ἐμυσάττετο Πυθαγόρας, ἀλλ' ἀστὸς πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *solus vero Pythagoras ab hac festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Schefferus* de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia ἐγὼ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι scribendum, idque Attice pro ἐγὼ γὰρ ἱροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ' ὢν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἰσκόπουν,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· ἐγὼ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τ' φροντ.δν.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γάρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώακτος, ἐγὼ γὰρ ἀλλ' ἤκω. ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γὰρ ἥκω. Ita hic *Scholiastes*, ut ἐγὼ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro ἐγὼ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω πᾶσιν, ait, Ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ πᾶσιν. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐγὼ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώακτος. ἐγὼ γάρ, ἀντὶ τοῦ ἐγὼ γάρ ἥκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ἐγὼ γάρ, pro ἀλλὰ ἐγὼ γάρ. & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non aversor: sed sacræ sunt, & mira earum natura. Primum quantæ sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ Φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἐπιδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν Φύην. [b] ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημέναισιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἕν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraeque ἐδῶ τι. B2. ἐδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. ἐδὲ ἓν τι. [b] Ἐψηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς εἰς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Aristophanes*, ἐ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσατ' Ἰπτάμαχος, ἐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως ἄντ'. ἐ γὰρ ἀλλὰ ποιητέον.

Hic allinit de suo Interpres, verba ἐ γὰρ ἀλλὰ ποιητέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκεδύην Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

—— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λάμπλευθος ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.
—— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ἐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vs. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. ἐ γὰρ ἀλλ' ἔχω πακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ἐ γὰρ ἀλλὰ p. o *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum Cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ἐ γὰρ ἀληθὲς, ἐπιστώτος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κοθωκίδης ἐν ἐνδοξοτέροις τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, ἐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές. *Praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est*, &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τῦ, ἀληθὲς, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec ἐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, ἐ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσατ' Ἰπτάμαχτος. ἐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter ἐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἕν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτίων] Ionica Dialect. postulat hic ἱροὶ. pro communi ἱεροὶ. Qua in voce passim in Ἀσρ. etiam peccatur, & αὐτίων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem*. *E. L.*

80. Ἐψηθέντα] Turbant hic codices R. ἐψηθεῖσαν. Fl. ἐψηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse Viros doctiss. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam

νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρεῖσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, ὦ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, ὦ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, ὦ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ἀνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μιῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε τὸ ὠνησαμένου τὄνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ ἢ ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι εἷς εἶς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κοινῇ [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. [b] Ἀπαγέτωσαν ἄλλον ὠνούμενοι· ἀγάγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. B2. P. In ceteris fere ἀπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ὦ βροτός τις ὦναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπωμένῳ τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ ἔχειν φοίνικα. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἀφ' ἑτέρων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, εἰς ἀλὸς τὸ τοῦ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀπὸς ἐκείνου ἐπανέλθοι μετ' ὀλίγον, εὑρεῖν ἂν ἀδυνάτου ἀνθρωπείου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινὰ· τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφορᾶς: (ſic lego, non πρόσφορα aut προσφόρου) ἀνθρωπείου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνου dabimus Porphyrio, στόμα Luciano αὐτὶ τοῦ αἷμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἀπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagoræ *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις ἐοικεν ὅμοιος, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagoræ femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quæ Pythagoræ vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Græcia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα δὲ Italiae συνῳκήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν ἐ Θεανὼ ἦν. Τούτους ὧν φησιν αὐτὸν ἰωνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τμα-

7. MERC. Viſne ſqualidum illum Ponticum? JUP. Prorſus ita volo. MERC. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τὴ αὐχμῶλα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ, καὶ περίθου σὺ κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν βίον ἐλεύθερον· τίς ἀνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τὴ ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα σὲ δέδιας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδισμῶ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τὴ πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανταπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ὅταν κακοδαιμόνως ἀφεικμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδειξ-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης ὅτος ὁ Σινωπεὺς λεὸ τῦ Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδιον γὰρ ἐφόρουν τὸ δὲ ἱμάτιον πάχος καὶ τραχὺς, ἅτε ἀγνάπτος, κατὰ τὴν ἀρίστερὰν χεῖρα μᾶλλον εἶχον· διὸ καὶ ‡ ἑτερομασχάλη. Ἀχειρίδωτος δὲ ἦν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, πᾶς ὁ τὴν ἐξωμίδα φορῶν· οὐ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἰκέτης εἰς βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Ἐξείνου erat in V. & A. Ed. Idem C. ſeparat Πόντου· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, cauſa non eſt. T. H.

† Ἐξωμίδιον] Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμίδια. M. du S.

‡ Ἑτερομασχάλη] L. ἑτερομασχαλος. M. du S.

Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quale veſtimenti genus fuerit ἐξωμὶς. Etymol. in Ἐξωμὶς, Heſych. in Ἑτερομασχάλος. Vid. Joh. Meurſ. ad Lycophr. v. 1099. Jac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX. c. 34. T. H.

§ Προκαλεῖται] Obſervationem non eſſe inanem docebit Harpocr. in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima poteſtate προκαλεῖσθαι ſolum in uſu eſt: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. T. H.

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi diſcipulorum κοινόβια, ſeu *conſortia*, de quibus vide *Joan. Scheffer.* Phil. Ital. c. XIV. J. C.

Τριακόσιοι] Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuiſſe ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. & not. M. du S.

98. Ποντικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium*. G.

Ποντικὸν] Sinopenſis erat Diogenes, quæ urbs Ponti. M. du S.

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis præcedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *cui ex humeris pera dependet*. Ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius*. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. *Ferrario* part. II. Rei Veſtiariæ lib. 4. cap. 20. & 22. J. G.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit Interpres; quaſi ἀμὶς inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ἀμὶας diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis ſic dicta, eo quod humerum nudum & exertum oſtendebat. Vide *Gellium* lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Heſychium* & *Suidam* in ea voce. J. P. a G.

Ὁ ἐξωμίας] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39. *Salmaſ.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. ſeqq. J. M. G.

4. Πωλεῖς τὴ ἐλεύθερον] Incidit in pœnam legis Fabiæ, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Inſtit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. J. B.

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Reſpicit hic hujus Philoſophi hiſtoriam, qui captus a prædonibus revera veniiſſe in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & *Plut.* 886. 1. & *A. Gell.* II. 18. M. du S.

11. Γε καὶ] Longe melius in *Thoma Magiſtri* codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρὶς.) M. du S.

δεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὀφείλῃς, πολὺ πιστοτέρᾳ χρήσῃ τῷ κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ γε τύνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρώτα κάλλιστον γὰρ ὅτῳ ποιεῖν. ΑΓΟ. Δείδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ καίπερ, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς [b] διῄρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παμποδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτῃ ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τυτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος· ὅτι τὰς ἡδονὰς, οὐ κελεύστους, ἀλλ' ἑκόντας, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δὲ

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

[a] Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AtW.* quod paene vulgato praeferam. [b] Διῄρκε] Ad oram *AtW.* notatur διῆρτο· quod ſcriptum fuerit pro διῆρται· nam διαίρειν & ἀμφίστομος ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. [c] Λεοντῆν] Λεοντην *B1.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τιθασὸς] Πρᾶος ἐ ἥμερος. *V.*

31. Οὐ κελεύστους] Εὐρυσθεῖς ἐπίταξε τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J. B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J. B.*

35. Ἐλεύθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνθρώπων ἄρχειν. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quæſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetæ titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris; quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim προφημι etiam *proloquor, praedico.* *J. M. G.*

50. Τάφου] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laert.* VI. p. 143. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο ὡς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C. D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφου] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J. F. R.*

52. Ὅτι

versum autem veritatis, & libertatis in loquendo Præco esse volo.

9. EMT. Age, Præco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia conclusero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

10. Porro quae maxime adesse tibi de-

ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δέ σε ὠνήσωμαί, τίνα με τρόπον διδάξεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ἀπαλλάξω σε, καὶ ἐπιδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκαλύψας, τριβώνιον περιβαλῶ. εἶτα δέ, πονεῖν καὶ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀποβλέπων, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ ὕστως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; ἐγὼ γοῦν χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ παρεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἅπα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, πεπονημένων. *V. G.*

54. †Ἡ στρεβλοῖ] Βασανίζῃ, διφῇ, μαστίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus scholii erat ἴρμων, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. remisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.* In V. & Ed. A. est: ἴρμων] προγεγραμμένων, πεπονημένων. Nomini praescripto, quod modo ante in *Luciano* repetitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλαγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἡ στρεβλοῖ] In *V.* ἢ στρεβλῇ τύπτει] βασανίζῃ, διφᾷ, μαστίζει. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an sit ut apud Satyrarum poëtam, *scriptus & in tergo* &c. *Juven.* 1, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. scribendi, & ad eum notas Consultiss. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τῦ μεγάλου β.] Sic *Aristophan.* in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον ποιεῖ; ubi *Scholiastes* inquit. Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· ὕστις ἦν ἕλεγεν αὐτὸν διὰ τὸ πλείστη δύναμει χρῆσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 1284. & Kust. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis versus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. ἔτι γὰρ ἐπιβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ἄλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μεσότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἐπόξυσον καὶ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν ποίει· καὶ τῆ ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτῃ σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

bent, haec sunt. Improbum oportet esse; & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & absona loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto: frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus. Loca sequere celeberrima, & in his ipsis solus & insociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾴτά γε,

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. *V.* * ὥσπερ τὸ ἰσθι καὶ ἐρωᾶν. *C.*

65. Ἀπηχὲς] Εἶναι † τῶν κατὰ πάντων ἤχου. *V. G.*

70. Ἀπόξυσον] Γράφεται ἐκ ἀπόξυσον. *G.*

* Παρὰ τὸ ἴσθαι] Ὁ ἐστιν ἐρωᾶν. *Etymol.* & *Suid.* *T. H.*

† Τὸν κατὰ πάντων αἶνον] Corruptum: *C.* ξένον τῶν κατὰ πάντων ἔχει. *M. du S.*

Voss. Codicis depravatam lectionem illam expressit Ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τῶν ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἔχει· discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. *T. H.*

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam sacram defendens, *maxime*, inquit, *cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumperent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione jactarent.* *M. du S.*

70. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim verborum sic satis adsecutum esse. Vult funditus exstirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum erubescere.* Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, *erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas.* Sed non de sola facilitate hic sermo est; & *abstergere*, si cum ἀπόξυσον comparetur, parum vehemens. *J. M. G.*

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& sine ullo commercio esse velis, neque amicum neque hospitem adeundo.* Tu vero postrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hospitem admittendo:* nam προσίεσθαί τινα non est *adire aliquem*; sed *aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui* Ælian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἰπόντός μοί τινος χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαθίζων ἱματίων τοὺς διαμένους προσίετο. *Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes:* & passim alibi apud Eundem & alios. *L. BOS* Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. *J. C.*

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ οὗτος, ἢ πᾶσιν ὠχερῆ μελήσει. ἢ γάρ σοι δώσει παιδείας, καὶ λόγων, ἢ λήρων, ἀλλ' ὀλίτωμος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης μὲν ἂν ἦς, ἤτοι σκυλοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, ἢ τὸ θράσος παρῇ, ἢ λοιδορείας καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς ὀψὲ καιρῷ γένοιο· ἢ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ὀβολοῦ πρᾶσαι τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ μὲν ἄσμενοί ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτῷ, καὶ βοῶντος, ἢ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντος ἢ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴαγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολύλελες τὸ χρῆμα, ἢ πλουσίων δώμων. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀσπάζεται τὸν ἀδράστειαν; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, ἢ

a Θαυμάσιον] Θαυμαστὸν P. *f.* V2. Θαύματος Margo *Alw.*

4. Ἀδράστειαν] Τρυφερόστειαν, ἀπαλόστειαν. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποιόταιν ἄν τις θαῤῥῶν, ποιῇ] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae me privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἄν τις, θαῤῥῶν ποιεῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* *J. J.*

78. Πολύστοδε ἀμοῦ] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα πολύποδα restituit. *Tot.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua &c. Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης μὲν ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τίχιν βάναυσον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτης spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτης β. ον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Aelian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κυπωρός] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. *M. du S.*

20. Πε-

καὶ λέγε ἄφρ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ἡ γλῶττα, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μέλλων τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἱκανός, καὶ κωμάσαι μὴ αὐληπρίδος ὑπτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἆλλα δὲ πεμμάτων ὀπτημάτων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ τοῖς Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζειν τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον πρωλεύπειν τῶν πλησίον τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὑπτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *f.* & *V2.* quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος accedit ora *AIW.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακυντίων. *M. du S.*

24. Ἐρανίζειν τὴν ἡδονὴν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. *V.*

Et recte quidem ita legi *Suidae* ostenderit: Πίμπλα, πλακέντια. *T. H.*

20. Περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἰδιόλυσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* *E. L.*

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ὅτος ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mss. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπραλος καὶ οὗτος μένουσι· mox ex eodem Ms. repone, ἅμα γὰρ αὐτὸν πιπρᾶσαι βούλομαι· *ambo enim vendere simul volo:* in Edd. βούλεσθαι, *volunt:* & statim idem liber, ὁ δέ τινα ἔοικε πινθῶν· quod est ἱκανώτερον quam vulgatum πινθῶν· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡσθῆναι οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡσθῆναι sit *omnes, cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide *Suidam*, & Glossas *Herodoti* a viro doctissimo *Gothofredo Jungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. *J. G. G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mss. P. L. & Ed. *f.* in reliquis mendose legitur ἄπρακτος. *M. du S.*

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφέσου] Abdera patria *Democriti*; Ephesus *Heraclidi*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transfire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

ΖΕΥΣ. Μετάστηθι· ἄλλον παράγαγε μᾶλλον δὲ τὸν δύο τούτω, τὸν γελαστὴν τὸν Ἀβδηρίτην, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτοὺς πωλεῖσθαι βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβηθι εἰς τὸ μέσον. τοὺς βίους πωλῶ· τοὺς σοφωτάτους πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τῶν ἐναντιοτήτων. ὁ μὲν ἀπολελειμμένως γελᾷ, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύων γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ πρὸ ὀδὸν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ οὐ αὐτόθεν ὀδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ σὺ κενὸς εἶ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, ὡς πάυση γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυόεντα, καὶ ὀδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπτικήριον τοῦ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲ παρεόντα ὡ δο-

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθαι, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *Alw.* *c* Πενθεῖν] Sola *F.* πενθεῖν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *Alw.* secutus non sum. *d* Κλαίεις] Κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur ι subscriptum saepe solet ad latus poni. *e* ΗΡΑΚ.] Ἡράκλειτος *F. Al.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. *f* Πρήγματα] Πράγματα *F. F. Va. P.* Formam Ionicam *Al.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. Mox video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari μοί. *g* Τῷ δὴ] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ἐπιπάπτειον] Ἐπιπαπτόντιον. *V.* † καὶ γὰρ ὁ Φάνιλλος. *G.*

† Καὶ &c.] Accessitum ex *Etymol.* & *Suida.* *T. H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr, P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθαι, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθεῖν] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθεῖν legitur πενθᾶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἀκριτος ἔοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ὑμῖν μᾶλλον. & post p. 374. Ἔοικας δ' ὦν πολύ τι πλεῖον αὐτὸν ἀθεμίτων. *F. F.*

Ibid. Πενθᾶν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsan πενθᾶντι scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, l. c. Democrito. *M. du S.*

δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὸν ἄλλον συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέουσι, καὶ ὅτι τοὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω φοιτέοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ὅδε; HPA. Παῖς παίζων, πεσσεύων, ἀλλοφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; HPA. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; HPA. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἑτε, ἢ γρῖφος [a] συνῆθεις; ἀτεχνῶς γοῦν, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. HPA. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε ὧν φρονῶν. HPA. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως ὀιμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo saeculi lusu permutantia. EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Σωστιβεῖς] Σωστίβης F. V2. Bt. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad σωτιβεῖς F. & A1. hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Αἰτὶ τῦ πᾶς· ἴσι δὲ ἐ τοῦτο Ἰσπικόν, ἐπεί τοι ἐ Ἔφεσ Ἰόνων. Ἐφέσ δὲ Ἡράκλεατ. V.

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ὁι πολλῶν βοΐων συγκειμένων φαρμακείων ποιῦ δηλητήριον, ἀπὸ τῦ † κεχύδζ κυχεῶν, ἡ πικεών. V.

61. ‡ Διαφθόρμ] Σωνδιαφθαχάμβος. V.

65. Γρίφους] Γρίφ ζητημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλακὴ συλλογισμοῦ. ἡ λέγεσι δὲ ἐ τὸ δίκτυον, ἡ ὁ συμπλεκόμβος λέγ. V.

69. Ἡδέως] ¶ Ἀκμαστικῶς. G.

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. V. scribëretur: ταῦτ' ὀδύρομαι] ἀπτὶ τῦ πᾶς . . . . Ἰόνων, ἐφ' ἓς καὶ Ἡράκλατ Ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὲ ὀδύρομαι] &c. Ἔφεσ δὲ Ἡράκλυτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὲ, non video: reliqua commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit M. du Soul: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. T. H.

† Κεχύδαι] Ex C. supplevi & emendavi. M. du S.

Ed. A. ἀπὸ τῦ κεκύσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem Marth. Sladus conjectarat, κυκᾶσθαι· sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. Etymol. Κυκεὼν ὁ πόσις· ἀπὸ τῦ χύσθαι κυχεὼν τις ὤν. Συγκεμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενος· nam longius abit συγκεκριμένων. Pro ποσῖ vidi, ni fallor, in V. σολλ". T. H.

‡ Διαφθόρμ] In C. erat: συνδιαφθόμ. M. du S.

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφθόμ] συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. T. H.

54. Τὰς ἐκπυρώσ] Heracliti ἐκπύρωσις. F. G.

56. Ἀλλάκως] i. e. ἀλλὰ πᾶς. F. G.

57. Τέρψις ἀτερψίη] Sic κειρὸς ἄκειρος, ἄσοφος σοφίη, ἀεσθὲς υἱείδεται, & mille similia. J. B.

58. Αἰὼν] Heraclitiçam illam Philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I, 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπολλύσθαι τοιοῦτο ξυμφερόμενόν καὶ διαφερόμενον ἀεὶ τοιοῦτον οἷόν περ καὶ τὸν ἅπαντα κόσμον τόνδε. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. J. M. G.

61. Διαφθόρμεν] Hesychius etiam μαχόμενος, Suidas ἐρίζων, φιλονεικῶν. M. du S.

65. Γρίφους σωστιβεῖς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. Diog. Laërt. p. 238. C. & 389. praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomo-

5 Λέγεται δὲ καὶ ὁ συσμαλισμὸς] Pro hisce in C. legitur: ὅθεν καὶ τὸν χλεῖσαι γρίφους φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. M. du S.

Primum ὁ συσμαλισμὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam V. literis haud obscuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον· prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 55. Γρῖφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἴσθι καὶ τὸν χλεῖσι γρίφους φασί. ergo mendum non vacat illud χλεῖσαι· quanquam ea de significatione γρῖφος ut tacuerunt Jo. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas turpis lucri & rapinarum. Γρῖφος autem, quo destituuntur V. & Ed. A. in capite Scholii praeposuit M. du Soul. T. H.

¶ Ἀκμαστικῶς] Ἦλθε Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἴζαι ἀκμάζων· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. T. H.

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt ; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum ? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum ? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti ? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te ? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri ? Neque enim corporum amator ego , animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

Τετὶ τὸ κακὸν ἐ πόῤῥω μελαγχολίας ἐϛὶν, ἀλλ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ἀνήσομαι. EPM. [b] Ἄπραλοι ϗ ὅτοι μένσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

EPM. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν ϛωμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. EPM. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, ϗ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώταλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιϛα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδεραϛὴς εἰμι, ϗ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε ; παιδαγωγῷ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ ; ϗ γὰρ ὐ τὸν σωμάτων ἐραϛὴς εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι καλα-

[b] Ἄπραλοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus , eadem hîc valet : contenti ſumus ſolius *V2.* ſuffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπραλοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν ϛωμύλον] Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ** ἕφορον τὸν λόγων, ἀπατεῶνα. *V.*

** Ἕφορον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στόμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἐφέδρον cum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint , non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis , conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδέως αἰρούμην] Non debebat verti *a pueris plorare* , quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπραλοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J. G.*

Ἡδέως] Alludit ad dictum Heraclitι : Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡδὺν ἀπάγξασθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδέως] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* *E L.*

Ἡδέως] Audis μεγαλόφρονα παρ' ἑταιρικοῦ ϵ ὑπερόπτην, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπραλοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδεραϛὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει , quod alias interjectione , aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent , cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt , tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰϛ. c. 19. & Ἐών. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἱμ.] *Veſtis contubernium facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταὐτὸν] Ταὐτὸν & τοιοῦτον Attici ſaepe , pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταυτὸν θύμον. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe , vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπὶ τοιοῦτον ἀμπίσχεται τρυβώνιον.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτο πίλαγος. Plura *Mattaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταυτὸν maſcul. gen. vertit; verum cum

καλαχέων), ἀκούσῃ αὐτῆς λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παίδερασταῖν ὄντα, μὴ πάρα τῆ ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ὁπότε τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλαχείμεθον.

ΣΩΚ. Καί μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, ἢ τὸν πλάτανον ὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. [a] Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ὃν Αἰγύπτιοι ὅσον· ἢ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, ἢ τὸν τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ ἡμάρτανον. ἀλλὰ τίνα βίοις τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμοις νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἐγὼ ἐθελήμην ἂν ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ δεῖ τῆς γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῆς, μηδενὸς εἶναι μόνῃ, πάντι δὲ μετεῖναι τῆς βουλομένῳ γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνηρημένους τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαι τὰ περὶ τὰ

90 mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Cœlo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica uror nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia mimu-

[a] Ἡράκλεις] Ἡράκλεις *J.*

92. Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυν ὄρος ὕτω ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χοὸς, ἢ πλατάνου, ἢ ἡμιῶν, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. [a] Οἷς μάγιστος ὅρκος ἅπαντες λέγουσιν, ἴστωσι χὠ Διὸς δὴ ἰσήγορος. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι δ' οἱ Σαμράτους ὅρκοι. *V. G.*

[a] Οἷς μάγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liqueat ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἦν μάγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
Κύων, ἴστωτα χὠ Διὸς δὴ σιγάσω.
Quibus jusjurandum maximum in re qualibet
canis est, & ambigo nam Deos non nuncupant. *J. C.*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθους) ὅρκος· ἢ τοῦτο κυνὸς, ἢ χοὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτο. Οἷς μάγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & statim ὅρκοι) ἅπασι λόγῳ κύων· ἐπὶ τυχὸν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χεῖ σι, τοιοῦτοι (hic *nai V.* inserit) οἱ Σαμράτους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, ex MS. in notis adferatur σκύλῳ, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *J. F. R.*

Suidas in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod Διὸς δὲ σιγῶ. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius* neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείροσι vero scribendum fuit Χείρωσι quod recte a *Jungermanno* observatum ad *Poll.* X. 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud *Hephaest.* p. 6. notis sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦσι, Ἀρχίλοχοι, Καπηλοῖσι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάσω, vel potius σιγῶν; hunc in modum constitui debent.

Οἷς ἦν μάγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
Ἔστωτα χὠ Διὸς δὴ ἰσήγορον ——

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *T. H.*

92. Κύων πλάτανον] Per canem & anserem dejeraſſe, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 101. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Aristoph.* Avibus. Theſpeſion. ad Apollonium Thyaneuſ. apud

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum. EMT. Ubi stant igitur? SOCR. Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane non essent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ἔστω ἔσον τοῖς ἐρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ κινδυνῶδες ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τούτων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τοῦ ὅλου. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὸν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ἰατέου σε εἶ, σοφὸς, καὶ ξυνδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῂς. τὰργύριον μέντοι ἐς αὖθις καλαβαλῶ.

ΕΡΜ.

b Τῶν ὄντων] Τούτων *F.* *c* Οὐδαμοῦ] Consentiunt omnes Edd. praeter *P.* in qua οὐδαμῶς quod unde sumtum sit, ignoro. *d* Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. *V2.* *P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.

apud Philostr. p. 257. Ἐγίνετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ σοφὸς, οὗτος ἡμεῖς, γράφων, ὃς τὸ κοινὸν, καὶ τὴν χύτραν, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τε ἡγεῖτο ἓν ἅμαν. οὐκ ἀνὴρ σοφὸς, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφὸς· ἅμαν γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ὅτι μὴ θεοὺς ἅμαν. Ubi Doct. interpres observat Suidam v. χύτρα ὁμοῦναι, & Hesychium v. Ῥαδαμανθύος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abstinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὡς τῷ μὴ τοὺς θεοὺς ἴσα πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diserte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰκαρ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἰκῶ μέ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare vitiose, & per aliquam superioris temporis injuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas injurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enim vero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum sunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeternitate fuerunt, sunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Κἀμὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ἐμῶν εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον sic omnino legendum: perperam, κἀμὲ ἄλλου. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Guiet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Τί ὄν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακούσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ τὸ Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, ἢ δὲ μεθύοντος, ὃς μικροῦ πρόδοτον ἀπεκρύψαμεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῖς, πορρώτερον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνείας φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῦρο δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracuſanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Caeterum ſuavis eſt, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνεία] * Λαιμαργία. V.

40. Τὸ δεῦρο δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῦρο εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὅταν ἀφιλῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τὴν συγκρίτειν τι βουλόμενον τῇ ἀφωρίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. V.

41. Τὰς γλυκείας] Τὰς ἰχάδας, ἢ τὰ μελιτώδη προσέλαβε πρὸς τὸ γλυκὺ & τὸ ἡδύ, παντοτρόφους τὰς λαῦν & ἡδονῆς & τὸ προσφιλές. G.

* Λαιμαργία] In V. ſcriptum λαιμαργία. T. H.

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν; Ἢ ἀφορίζει τὸ ὀνόματος συγκρίνειν ὅτους οἱ παλαιοὶ ἐώθασι λέγειν. G. M. du S.

In V. & Ed. A. fuit; τὸ ὀνόματος. τὸ ὑποκείμενον. . . . . κῶντες· cetera conveniunt. Quid ſibi velit haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προάγοντας ἐπὶ τῷ συγκρίνειν τί, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τῷ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· niſi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ συγκρίσεσιν τί βουλόμενοι, τῇ ἀφορίᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφιλῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτιμῶς, idem fere quod ἀφίσως, quo Scholiaſtes uſus eſt ad Δὶς Κάτων· ubi de τὸ δεῦρο. T. H.

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera vaeniiſſe in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρ— antea mendoſe hic legebatur. Caeterum quanquam Socratis perſona in Codd. impreſſ. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. M. du S.

34. Γελῶντος . . μαθητὴς] Ideo Democriti diſcipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit aſſerentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τοῦ ἀτόμου, καὶ Ἀριστίππου περὶ τοῦ ἡδονῆς, ὡς ἰδίᾳ λέγειν. M. du S.

35. Μεθύοντος] Intellige *Ariſtipp.* F. G.

40. Τὸ δεῦρο δὲ] Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video. verba τὸ δεῦρο δὲ quid ſibi velint, nondum plane adſequor. An τόδ' ἀπὸ ὅπως ἴδω, *hoc dic ut ſciam?* J. M. G.

42. Τὰς ἰχάδας] Ἰχάδας & παλάθας τῶν καρυκῶν & τὰ γλυκέα & μελιτώδη potiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. J. B.

44. Παλάθας τῶν καρυκῶν] *Emam enim illi maſſas carycarum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria*. Nam & παλάθη, teſte *Euſtathio*, eſt τῶν καρικῶν ἐπιπίνθυσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται & μάλιστα τὰς ἰχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſcentibus παλαίθῳ ἰχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in porta Caricas Cauno advectas vendens, Cauna has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis inſulis non longe a Cariae littore ſic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed haec credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. J. P. a G.

45. Τὸν σὸν χρῶ κουρίαν ἐκεῖνον] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe; dico poſtea. Angl. σὸν χρῶ κουρίαν ἐκ. J. B.

Ibid. Κουρίαν] Ita poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Praeterea ſic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὕπαχρον, σὸν χρῶ κουρίαν, σὸν γενίῳ βαθύ. Reliqui libri omnes hic κουρίαν,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? EMT. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἰδεῖν. ἀνήσομαι γοῦν αὐτῷ πολλάβας τ̃ καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τ̀ὸν χρῷ [a] κειρίαν ἐκεῖνον, τ̀ὸν σκυθρωπὸν, τ̀ὸν ἀπὸ τ̃ στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' ἤν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τ̃ περὶ τ̀ὴν ἀγορὰν ἀπηλληκότων· αὐτὴν τ̀ὴν ἀρετὴν πωλῶ, τ̀ὸν βίον τ̀ὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔστι σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλού-

a Κειρίαν] Sic A. P.-L. & ex Edd. *V2. S.* Quod in ceteris extat *κουρίας* legitimae structurae adversatur: error emendatus in *AIW.*

44. Παλλάβας τ̃ Καρικῶν] Ὡς τ̃ Κῶ ἀμφόρους πολλάβη δὲ ἐστὶ σφαῖρα ‡ ἀποσγκὸς σύκων συμπεπλομένη. *G.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τ̃ῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τ̃ὴν ἀγορᾶν, ὅπου τ̃ὸ ἐπιδείξεως χάριν παρῆσαν Χρύσιππος, ἀφ' τούτου τ̃ὸν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τ̀ὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. *G.*

‡ Ἀποσγκὸς] [Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσγκὸς lateat, nescio: sed *συμπεπλομένη* legendum est pro ultima scholii voce. *M. du S.*

Primum ab initio suppleri debet: Ὡς τ̃ῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τ̃ῆς Καρίας· quanquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde *σύκων* ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in *Hesychio* permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, *σταῖρα ἀπὸ σύκων συμπεπλομένη.* Παλλάβη Grammatici exponere solent *ἐπισώρευσις*, vel *ἐπάλληλον θέσιν σύκων* opportunus est *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed *σημαινόμενος* reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut *ἐπαγόμενοι*, vel simile quid. *M. du S.*

Nihil obstat, quo minus conservari possit *σημαινόμενοι*, quod exponо *coacti*, *congregati* velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui *κηρύττειν* & *σημαίνειν*, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. *Luciani* verba perversissime cepit ineptus Enarrator. *T. H.*

πίας, mendose. Sed jam ad rem ipsam; qui factum est, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia mulierularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum caeteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a caeteris, ut *barbo* & *pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraſſe eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascitia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit; quem si lubet, consule ad *Theophr.* Char. p. 240. „ὁ χρῶ κουρίας non est curiose caput detonsus, uti „nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent „hanc a Cynicorum ingenio qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant". Vid. omnino *Δραπ.* c. 27. & quae illic annotata extant. Theophrastus *π. μικρολογίας.* Avaros ait istos esse *ὁ χρῶ κειρομένους.* p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. *π. ὀλιγαρχίας.* p. 70. C. de viro optimatium partes sectante dicit, cum *μίσθωι κουρὰν κεκαρμένον.* Diogenes heriles filios *ὁ χρῶ κουρίας τε & ἀπαλλαπίσσους ἠργάζετο, & ἀχίτωνας & ἀνυποδήτους. Diog. Laert.* 145. B. *Hor.* Epist. 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem.* Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi *Asin.* c. 46. & *Dix.* c. 20. *M. du S.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. *M. du S.*

πλείοσιν, νομοθέτης, καὶ [a] τἄλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νὴ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τεκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ σὺκ ἄχθη πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν τὸ ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ σὺκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἢ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φὴς; εἰ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νὴ μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque

a Τἄλλα] Ita *P.* τ' ἄλλα *F.* pleraque τἄλλα. b ΑΓΟ.] Quum *F. A1.* & *S.* ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγορασοῦ persona reposita fuit in *F. V2. P.* quibuscum facit *L.* & margo *A1W.* Plura variat *B2.* hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. καὶ μὰ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἀλλὰ ὦ γαθὲ &c. c Ἢ] Ὅ, τι καὶ A.P.L. Margo *A1W.* nihil mutandum: illud ἢ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Guiet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῖν μὲ ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τ' τύχης δῶρα. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia esse solent. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus loquutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. *J.C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι ϵ λεγ. sic idem Cod. pro οἷον ϵ οἷόσων habet οἷοία ϵ οἷόσα. *J.B.*

65. Τὰ μὲν ἐστι προηγμένα] Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint; vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam Philosophiam II, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde disces haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M.du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda esse ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, *non dolere*, bona *non dicit Stoicus*, *sed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem producta*: *sed* praepositа *aut* praecipua *tolerabilius & mollius*. *Illa autem*, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, *non appellat* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere: *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Paris.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta* & *praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, in„ quit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi pro„ *ductum* esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον) „ sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo „ proxume accedit ut secundus fit ad regium princi„ patum: sic in vita, non ea, quae primario loco „ sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, „ προηγμένα, id est *producta* nominentur — vel *pro*„ *mota* & *remota*, vel — *praeposita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταληπτικὴν φ.] Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκαταλήπτου. Vide Academica *Petri Valentiae*. *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M.du S.*

Καταληπτικὴν.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adsumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμπαμπαν] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμπάμπαν,

i. q.

quel facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praetoraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. E M T. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo ferit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, ἐδὲ καλλιπλικὴν φάτλαοίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ † λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ἢ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τὴν Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οἶδ' ὅπως ἐπλήγιλεν ὑπὸ τῆς ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοῦτο εἶχε μὲν δὴ τοῦ σύμβαμα † χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

[d] Ὁποίων & ὁπόσων] Conſpirant Edd. Ὁποῖα & ὁπόσα A. P. ὁποῖα καὶ ὁπόσα L. ὁποῖα & ὁπόσα Margo *AIW.*

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πόσα γελοῖα ὑπὸ τῶν γλωττῶν τρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς πωγωνιόθεν ὠθούμενα. Τῶν λεξειδίων δὴ τὰ μὲν ἄλλων πρωτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος & ῥήματος * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς λεπτοντικοῦ λόγου γένεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης φιλεῖται, Δίων περιπατεῖ, καὶ ὑποπεπάρθω μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τοιοῦτον ὀνομάτων χρείαν παρεσκευάσθαι, κατηγορούμενα δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἰδιολεκτικῶς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὸν μὲ αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὸν, Σωκράτης φιλεῖται, αὐτοὶ σύμβαμα φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ φιλεῖσθαι τῷ ὄντι αὐτοτελῆ δὴ, ἀλλὰ τινὶ ἰνδιᾷ, οἷον Σωκράτει μειρακίῳ, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει φιλεῖ, ταῦτα δὲ ὀνόματα, τὸν μὲ Σωκράτει μειρακίῳ, ἐπεὶ μὴ κατ' ἰδιότητα πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶ αὐτοτελὴς ἐστὶν, αὐτοὶ παρασύμβαμα φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσαυτὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι τὸν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' ἰδιότητα ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' ὧν ἐπεὶ † μὴ ῥᾴμως τὸ δὲ, Σωκράτει μείλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος & ἰνδιᾶς ἡ πρότασις ἔχουσ' λείπει γὰρ τὸ, τίνος μείλει. Οὕτω μὲ ὧν ἔτως. Ὁ μὴν τοῦ Λουκιανοῦ λόγου ἀνεῦρον ἐπὶ τοῦτον τὸ σκώμμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μετενεγκόντα. G.

* Αὐτοτελῶν] Lege potius *αὐτοτελῆς*, & mox *τι τῶν ὀνομάτων χρ. αὐτοτελὴς, κατηγόρημα δὲ τὸ ῥῆμα·* tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) *μὲν οὖν ἔτως*. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 64. *T. H.*

† Μὴ ῥᾴμως] Corrupta haec. Pro τῷ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo, Apollonius ambulat.* Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat.* Ammonius: ὧν μὲ ὧν ὀνόματός τι κατηγορῆν, λέγφασιν οἱ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζε, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὼ, οἷς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ὧν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὀνομάζουσι παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὧν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μείλαμείλει· οἷον, Σωκράτει μειλαμείλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων & ὁπόσων] Ὁποῖα & ὁπόσα. *F. G.*

Ὁποῖα & ὁπόσα] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων & ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36; 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, *σύμβαμα* eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων φέλκεται. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μείλαμείλει Σωκράτει. Hic igitur *σύμβαμα congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μᾶλλον φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς ἐπιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀόριστος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γῆν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἢν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίαν ποταμῷ πλαζόμενον εὑρών, κἄπειτα ἐπιδώσειν ὑπισχνῆται αὐτό, ἂν εἴπῃς τἀληθῆ ἅ τι δέδοκται περὶ ἐπιδόσεως βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσκρίτου ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολέσωμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκριναμένου, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν Θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὃν πᾶσι τοῖς Ἠλέκτραις, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero amplius te nosse ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero; quid dices illum decrevisse? EMT. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

3. Ἠλέκτραν λέγεις ἢ τὴν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.

Lucianus ad verbum σύμπτωμα vocat *accidens*, & παρασύμπτωμα, *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμπίπτειν tum *una ire*, *congruere*, significat, tum *accidere* & *contingere*. *J. M. G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. *M. B.*

91. Κροκόδιλος . .] Hinc κροκοδιλίτης λόγος Aphthonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophismatis hujus meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid sit θερίζων sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC. emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenset *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κυριεύων vel κυριεύτινον reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀληθεύουσαν Ἠλέκτραν ἐγκεκαλυμμένην, συρίττης, κερατίνης & Φαλακρός. & apud Plut. l. c. ἀργὸς. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cresset.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem jam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare jubeam, teque interrogem, hunccine nosti? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT. At ego retecto illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναί μοι, τὸν πατέρα οἶδας τὸν σεαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἂν σοί τινα ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶδα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' ἂν τί σοι τῆς σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τῆς φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] ὠδηνῆσαί τε ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείρασθαι, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπεπλάσθαι, καὶ ἀτόπων ῥημά-

[a] Τὸ τέλος] Deest in F. sola. Ad oram *AIW.* notatum invenio, τόπ., quod non satis adsequor quo pertinent. [b] Παρατιθέντα] Παρατιθέντα Margo *AIW.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώστου. *V.*

rus, teste *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενον. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Davis. ad Cic. Tusc. Disp. L. V. p. 365. Ed. 2. sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Davis.* pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia.* *J. F. R.*

27. Ὀνῶ] Non vult puto simpliciter admoveri oculo, sed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμοῖς] Σόλοικον, non σολοικισμόν, dixisse veteres testatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμοῖς ἐμπεπλάσθαι] Quod nimirum Stoici eximiebantur, soloecas loquutiones philosopho minime esse refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamenta laudasse, & accurate esse persequutum, Οὕτω δὲ τις φιλότιμος, inquit, ἐπαῦθι δ' πάντως γνώμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ καὶ τὸ φαυλότατον συγχωρούσας ἁπάντων, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα σπουδῆς τῷ βελτίονι ἐχρήσουσι, ἀλλὰ καὶ ποιᾶς ἀναφίας, καὶ βαρβάρους ἢ μὴ Διὰ σολοικισμούς, ἧ οὐκ ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείημεν οὔτε ἀλόγῳ. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per favorem soloecismos, propter quos alios pudeat non paucos. *J. G. J.*

μάτων. ἢ τὸ κεφάλαιον, εἰ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐφεξῆς ἓξ ἑλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸ ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ ἔνεστι [c] τὸ δανείζειν πρέπον ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, φλησίον εἶναι δοκεῖ καὶ συλλογίζεσθαι, [d] μόνου ἂν εἴη καὶ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ ὁ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἔκγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεσθαι, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, ἃς σὺ λαμβάνεις ὀνὶ τῇ σοφίᾳ πρὸς τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνῳ τῷ σπουδαίῳ μισθὸν ὀνὶ τῇ ἀρετῇ λήψεσθαι; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. ἐγὼ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, καὶ δὲ διδόντος αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐχυτὴς, ὁ δὲ, δυσκολικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι δυσκολικὸν, τὸ δὲ μαθητὴν, ἐχυτικόν. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi ineſse video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere*;) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus*, *prodigus*) alius comprehensor (*tenax*, *avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρεῖς Edd. praeter Bt. 2. b Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνοφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. c Τὸ] Τοῦτο F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. d Μόνου] Μόνον F. e Ἁπλῶς] In ora Asw. ἁπλοῦς non inepte. f Αὐτὰ] Ταυτὰ P. F. in qua prave ἃς συνλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad *Petronium*. *J. B.*

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox adfinis soni, Γνυπὸν, qui sunt συγνοὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, πεφιμένοι ἢ μελαγχολοῦντες· ἀπὸ τῶν εἰς γόνυ πεπτωκότων· *morosi*, *tristes*, *timidi*, *remissi & mœsti*, *a cadendo in genua dicti*: nam γνὺξ est *in genua*, & πίπτειν γνύξ, *cadere in genua*. *J. C.*

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνόφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem *Tim.* c. 34. in *Καταπλ.* c. 17. & *Ἁλ.* c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνίφωνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γνόπον. Mihi prior ratio placet. *M. du S.*

Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. *du Soul* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehenſorem eſſe (*frugalem & parcum*) te vero, qui ſolus dives es, effuſorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, ſed vide ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & ſilentium, & mentis diſtractio.

25. Quod vero maximum ſi voluero; ſtatim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perſeus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapiſne corpus eſt? EMT. Eſt. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Eſt. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui ſis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed ſolve me per Jovem, & poſtliminio quaſi me homini redde. CHRYS. Difficile non eſt. Sed rurſus eſto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum ſis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui ſis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, ſpiritu vitali exeunte, dirigerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emiſti? EMT. Non Hercle, ſed hi quos vides, univerſi. MERC.

τὐναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι φειδωλὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτῳ. ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, ἡ σιωπὴ, ἡ ἀφαίρεσις τῆς διανοίας.

25. Ὃ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ὦ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὤν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εἶγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τοῦ Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καλοῦμεν; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Παλ-

g Καὶ] Deſunt in F. h Οὓς] Ὡς P. Margo *Δὶν.*

58. Περιπλικὸν] Περιλαμβάνοντα. *V.*

verſiones habuere, σκυφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus eſt. *J. F. R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γυφώσας ἔντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἤτοι τῶ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans σύφους. *G.*

42. Ἑτέρους τόκους] Vid. Spanh. ad Ariſtophanem Νεφελ. 1155. *J. M. G.*

61. Ἀναποδίκτῳ] Vox ejusdem ingenii eſt, ac ἀπείρων c. 27. *E. L.*

Ἀναποδίκτῳ] Quinque genera hujus ſyllogiſmi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis ſcripſerat Chryſippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum eſt, cum non ad Dialecticam modo demonſtrationem, ſed etiam ad illud, quod re ipſa efficitur, pertineat. Conatus ſum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te eſſe lapidem*, idem eſt quod demonſtrabo. *J. M. G.*

Πολλοί γε, καὶ τὰς ὤμους καρτεροὶ, καὶ ζ' θερίζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διατρίβε ἄλλον κάλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τὸ καλὸν, τὸ πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸ συνετώτατον, τὸ πάντα ὅλως ὀπτιφάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ὀπτικὸς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔξωθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸ δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ὦ μακάριε καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, vi- detur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in S. aderant autem in F. P. & reliqq. b ΕΡΜ.] In F. H. & Ar. haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔντοσθεν] Ἔντοθεν F. ἔνδοθεν B 2.

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ἀνήσῃ, αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὑρήσειν· * εὑρίσκεσθαι τὸ καταβλητέον σοι. G.

Ibid. Ὠνούμενος] Ὠνούμενος. G.

* Εὑρίσκεσθαι] Legendum ἀνεύρεσθαι. F. H.

87. Τῷ θερίζοντος] In marg. *Edit. Par.* addita erat glossa: θερίζοντος, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam* τῷ θερίζειν. F. F. R.

88. Θερίζοντος λόγου] Vid. supra, c. 22. M. du S.

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἄγε. πῶς λέγεις; Ἑρ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· Ἑρ. ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. Th. M.

96. Ἔκτοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. F. ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae Edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. M. du S.

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς ἀριστοτελικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. ἀμφίβολον dixit. G.

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil varjationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Revivi.* c. 48. F. P. R.

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοις τις ἀκάκους ἀνεύρων τὰς τοιαύτας αἰτίας,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu priſ εἶσιν αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτῆς πόσον μὴν ὁ κόνωψ βιοῖ τὸ χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλαττα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὀστοῦά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. ΑΓΟ. Ἡρακλεῖς, τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ [d] ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε περὶ καὶ γενέσεως, καὶ τὸ ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλοϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσοφα φῂς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ἀνῆσθαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν [e] καλλέλαιπται; ὁ Σκεπτικός ἐστιν οὗτος, ὁ Πυρρίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκήρυττε ταχύ. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' ἓν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

[d] Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. [e] Καλλελίπται] Καλαλείπται A. P. F. Margo AIW.

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τοῦ δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Παυλίας ἀπὸ τοῦ Παυλίου, ἢ ὁ μὲν ἐν πυῤῥοῖς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

σίας, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione præfectura omnes exanclorentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. *J.G.*

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. *γομφ.* c. 14. ἴσως οὖν οὐκ ἂν φθάνοις διδοὺς μοι τὸ μαθητὴν πωλούμενον. Et ſub fin. Ἴσως οὖν ἂν φθάνοις πάνυ μάτην λέγων c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενον] Verſionem *Benedicti*. *non nimis cito ipſum emeris*, *M. du S.* ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes*. Sed ſenſus eundem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddideris, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις ταῦτα διηγούμενος. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιεν τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλλουσι — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσουσι. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini*. Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. *J.F.R.*

15. Ὅτος ὁ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J.B.*

19. Καλλελίπται] Angl. καλαλείπε). *J.B.*

Καλλελίπται] Ita P. Ed. *J.* & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλέλειπται, minus commode. Vid. Ὄνειρ. c. 27. *M. du S.*

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *ruſum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. *J.M.G.*

25. Ὁλι-

σὺ τί ὥρισασαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα ; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ἄλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ὁπότερος αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποβλέπω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς ; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον ; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, οὐ καταλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ ναθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ὥρισάσεως ; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις ; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid noſti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc reſponſo? PHIL. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam ſumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid eſſe noſti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec eſt dubitatio! Iſta vero bilanx quid ſibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amuſſim pares & ejusdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, niſi quod fugitivum male perſequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile eſt. tardus enim & ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiae eſt? PHIL. Nihil diſcere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur ſimul & caecum eſſe dicis te ipſum. PHIL. Et inſuper

a Τότε δὴ] Τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * Ναθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στρηνικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστρημένος τῆ θέσει, ἤγουν τρέχειν.

* Ναθὴς] In *V.* ſcriptum eſt: Εἰκότως βραδὺς γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. ſed mox iisdem repetitis adcuratius: Ναθὴς] Ῥάξυμος &c. A. Ed. praefert: παρὰ τῶ νω στυφλὸν καὶ τῶ θέσει.. Θεῖν. *Solanus* στρηνικὸν correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non diſſentit *Etymol.* p. 608. Ναθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στρηνικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται ναθὴς ὡς ἄρδω, ναρδὴς· ὁ ἐστημένος τῆ θέσει. *T.H.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo eſt de Philone Sceptico philoſopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Baſileenſi, & in Salmurienſi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philoſophus* nomen eſſet, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπίνομις dicitur; niſi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδέν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ὑπεβάλοντο αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ὑφιστᾶσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα ἀγνοεῖσθαι αὐτῆς, εἶδος εἰς γνῶσιν ἔχων δοκοῦν. Propterea dicit ὁ Πύῤῥων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ὅτι ἐστὶ τὸ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγγάνειν εἶδός τι ὑλῶν οἷς τε ὑμεῖς. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* ſi recte memini. *G.* * Sic erat in ſchedis G. ego ἀποτυγχάνειν a prima manu fuiſſe crediderim. *M. du S.*

Rectiſſimum eſt ἀποφυγγάνειν, nec ſollicitandum; ut manifeſto patet ex ἀγνοεῖσθαι, δραπέτην μεταδιώκειν, & ὑλῶν, quae verbum illud poſtulant: alterum hac ſtructura ne Graecum quidem. *T H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plene & ſine oppoſiti formidine cognoſci. Haec eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugatur noſter. *J.M.G.*

58. Κατὰ τὸ χείρω λόγον] Adſcripſit his pater notam ab

per judicii omnis expertem, & sensus, & summum a vertice nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum servum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praesentes. PHIL. Adsunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adsensum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Define contra niti, & sequere emtorem, vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ἀκριτός γε προσέτι, ἢ ἀναίσθητος, ἢ ὅλως, ἢ σκώληκος ἀφ' ἁμαρτάνων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ μὴ ταῦτα. τόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, ἢ τἀργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, ἢ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, ἢ ἡ μνᾶ, ἢ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἐγωγέ σε ἤδη ἐμβαλῶν ἐς τὸ μύλωνα ποιήσω εἶναι δεσπότης τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπειμί. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, ἢ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον προκαλούμεθα. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, ἢ βαναύσους, ἢ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine positam; nempe [Alludit λόγους ἥττω ϵ κρείττω, quos vocant.] Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, quum nihil ista vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quæ paulo ante vendendus dixerat, se ζυγοστατῶν τοὺς λόγους ϵ πρὸς τὸ ἴσον ἀπαδόντων. Hinc lepide ludit, & denunciat se ποιῆσαι εἶναι δεσπότην miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum. ὑμᾶς τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔχοι εἰπεῖν τῶν ἡμαρτημένων. In Harmonide. ὅταν δ' ἄρα σὺ ἡμαρτὼς ἡμῖν φαίνῃ τῷ δικαίῳ λόγῳ. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττων λόγος est, quum verborum industria s. sophismatibus, caussa infirmior fit fortior. Conf. *Æschin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττων autem vel χείρων λόγου, ejus, qui vincitur, etiamsi causssam justam habeat, *Aristoph.* Nub. 112. utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. *Clericum* ad Aesch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Aristoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγον] *Aristoph.* Nεφ. III. 2. λόγου ἥττων ἢ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἴσ τι c. 6. omissa est nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic subjungimus: Οὐδέν τι] ait, sic recte Angl. Cod. hanc lectionem agnoscit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. c. 14. Τάρψις, ἀτερψία] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quasi adjectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & similia, & conjunctim legenda; sed eruditi per se ejus festinationem detegent, ceteri vel ex ipsa versione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, si spatium esset. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

Βάλλε, βάλλε τὸν καταράμενον τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τὸ βάκλον προσεπίβαλλε· μὴ ἐκφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σὺ πάντες ἅμα ξυναστήσομεν ἐπ' αὐτόν, ὡς πάντας πάντῃ· ἀρίστη, βάκλῳ δὲ βάκλους. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἡμῶν οὐχ ὕβρισται. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

SOCR.

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *F. M. Fl.* & *Amst.* in nonnullis deest. *a* Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *F.* *b* Σὺ] Addit δὲ P. *c* Ἀρίστη] Sic C. Fr. *B2. P.* ἀρίστου *F. A1. F. S.* *d* Ἡμῶν] Ἡμῖν *Fl.* male.

1. Καταράμενον] Ἄθεον. *G.*

7. Πάντῃ . .] Παραπλῆ τὰ Ὁμηρικὰ ἐκεῖνα· οὐ τῷ *B.* ἐ Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν ἀρίστη, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiae cultores benevolentiam animumque profiteatur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *J. F. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hinc, sed melius ex Ed. *Fl.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πάντῃ] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πάντῃ] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisina*, quam in *Graeca* Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjicimus. *J. F. R.*

Ibid. Βάντρους] Hom. Il. B, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν ἀρίστη, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Ἐάλω] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὴν ἀξίαν] Δίκλων. *J. Br.*

12. Κεκριμένοι, ὦ Ἀρίστιππε] Auctior est vetus Codex: κεκριμένοι, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mss. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

14. Ἐσὶ

fitis, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? festine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Capimus te impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. ΠΛΑΤ. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

εἰ πού τι ἄλλοσε, χρῶ τῇ ξύλῳ, μηδὲ ἀφῇς· δίδοται γὰρ ἀξίαν, βλάσφημε καὶ ἀν. τί τοῦτο κεκμήκασι, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστίππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐγερθῆτε σοφοί, μάστιγα δὲ θερμὸν ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ὀπισπεύδωμεν ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἶσῃ γοῦν αὐτίκα, ἵνα τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα θανατῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῶν ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, ἀνοσιολογίᾳ δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον, τὼ ὀφθαλμὼ ἐκκεκόφθω,

v Ἐγερθῆτε] Addit ἢ P. f Ἀριστίππε] Ἐπίκουρε ἢ Ἀριστίππε G. P. g ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἔστιν ὁ ἄκμων ὁ Πλ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐγὲρθῆτε σοφοί] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus*, ἐγὲρθῆτε φίλοι. *J. B.*

Ἐγὲρθῆτε σοφοί] Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς classicum canit,

—— Ἐγὲρθῆτε σοφοί, μάστιγα δὲ θερμὸν ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. A. vs. 287.

Ἀνέρες ἐγὲρθῆτε φίλοι, μάστιγα δὲ θερμὸν ἀλκῆς. *J. J.*

Ἐγὲρθῆτε σοφοί] *Hom.* Il. A. 287. Ἀνέρες ἐγὲρθῆτε, φίλοι, μάστιγα δὲ θερμὸν ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐγὲρθῆτε σοφοί] Il. Π. 270. Ἀνέρες ἐγὲρθῆτε, φίλοι, μάστιγα δὲ θερμὸν ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐγὲρθῆτε σοφοί] *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Z. Θ. dixisse — μάστιγα δὲ θερμὸν ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Scalio* indicato; ubi semper habet: Ἀνέρες ἐγὲρθῆτε, φίλοι, μάστιγα δὲ θερμὸν ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πόνῳ pro φόβῳ. quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo; ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praesertim cum idem Plato paulo post alium sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἀλλ. Ἀλλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae sacrae. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Joseph.* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τὼ ὀφθαλμὼ ἐκκεκόφθω] Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, ἢ γλῶτταν αὐτὴν [a] ὀπιπολὺ πρό-
τερον ἀποτέμοιμι. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδοκλεῖς,
δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν
αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττο-
σι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τι-
νὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακισθὲν δὲ πέτραι-
σιν εὑρεῖν μέρος, ἵνα ἀν ἔχῃ τὸ μέρος αὐτοῦ
ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ἀλλὰ πρὸς ἱκετείου
Φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραγε οὐκ ἀν ἀφε-
θείης ἔτι ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὁμήρου ὑμᾶς καὶ αὐτὸς
ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ἐ
παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' ἐ καλὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθαι
ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι
σοφοὶ περ.

linguam ipsam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut discat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

3. LUC. Minime vero: sed per Jovem supplicum praesidem mihi parcite. SOCR. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque adspernabimini consuentem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Ære, auro: nec enim sapientes munera spernunt.
PLAT.

a Ἐπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακισθὲν] Κάκιστον Ec.

30. Λακισθὲν] Σχισθὲν. V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμοίμην] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit *& in multas partes abscissa*, subintellecto τοῦ *prius* ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abscisa*, aut *longo tempore prius abscisa*, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκετείου vertere potuerit *per supplicem Jovem*, quum debuerit *supplicum praesidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & seqq. Orphei mors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. *M. du S.*

Ibid. Λακισθὲν] Placet κάκιστον. Est autem *Euripidis* senarius. *J.Br.*

Λακισθὲν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica sunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακισθὲν] *Brodaeus* (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακισθὲν μόρον Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. *Th. M.*

Λακισθὲν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116. ubi noster id usurpat. *M. du S.*

33. Ἱκετείου] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκετείου] In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obsecro per supplicem Jovem*; sed Graeca expressit Cl. *Gesn.* non visa manu *Soulii*, quae, *per supplicum praesidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi cum nostro convenire in versionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραγε] Vid. & Καλαπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M. du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ. Et mox ad Ζωγρεῖτε subjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτε Ἀτρείδη καὶ ἄλλοι ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα &c. vers. est 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Parisinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

42. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua Philosophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Δ. 131. *M. du S.*

42. Μὰ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

LUC. Vae mihi, Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσὸν ἔχων λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὁμηρος ἡμῖν ἀπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφυκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσαι με.

Μὴ κτεῖνε τ' ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν;

Οὐ δυνατὰ τάχειν δυνατὸς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ὧν ἔκαλε ῥημάτων κλέπτετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμως τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οἰκτὸν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκλινοῦναι, ἢ εὐδαία μηχανὴ τοῦ ἀφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, οἵ τι-

c Ἀντιλογίας] Nihil mutant *Fr. Bz. H. Fl. J.* reliquae τὸ male. d Μὴ κτεῖνε] Sic etiam *Fl.* & *H.* e Τοῦ ἀφυγ.] Sic sola *J.* reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὴ φιλέουσι σοφοὶ ἀπρ.] *Lucianus* e suo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forsan ἀπολογίας. vid. Hes. c. 15. *M. du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Est hic & Homeri vers. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖνε] Ex qua Eurip. fabula, nescio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖνε] Perspicuum est (ait cl. *Jens.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖνε corripi diphthongum *ei* etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra cl. *Benelejum* probat ibid. qui cum ad vers. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negasset, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. *Jensio* singulari excursione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inseri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δικὰ] Expressit *Livius* poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἔκατι . . .] Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi passim. p. 307. A. τύχῃ μ' ἕκατι κτείνετε. *M. du S.*

Ἕκατι] Fiat etiam hic senarius levissima trajectione. Νὴ ὧν ἕκατι ῥημάτων μου κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. *J. M. G.*

Ibid. Κτεῖνέ μου] Κτείνετε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀσεφ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδαία μηχανὴ τὸ ἀφυγεῖν μου] *Nullum mihi restat refugium*; sic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad sensum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τὸ ἀφυγεῖν μου. *nulla effugii mihi patet via.* Sic supra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, οὐδαία μηχανὴ τοῦ ἀφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 9. f. Εἰ δὲ κἀκεῖνο προσελήλυθάς σε, τίς ἂν μηχανὴ λάνθανε αὐτὸν; *Si vero etiam illa te adspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes?* *Homerus* Il. I. vs. 248.

—— οὐδέ τι μῆχος
Ῥηϊδίου κακοῦ ἔστ' ἄκος ἀρέσθαι ——

Neque ulla via est perpetrati mali medelam invenire.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Nostro in Pro Imaginib. c. 24. ἢ οὐδαία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ κἀκεῖνο ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἂν γένοιτο μὴ οὐχὶ & πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri possit, quo minus & in eo videamur illi male fuisse consulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀπίστως ἐχειζόντες, rectius in MS. legi testa-

ντες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀπήκεστον πρὸς ἡμᾶς ἀπήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ὅπῃ θανάτῳ συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲ εἴργασται καὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους [c] σου λόγους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευσας καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥστε μ' ἐξ ἀγορᾶς ἁπάντων σοφοὺς ἄνδρας καὶ τὸ μέγιστον, ἀλλὰ θέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ὅπῃ σὲ, τοξευτησόμενοι πρὸς ἀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππός τε αὐτοῦ, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἐκεῖνος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρας ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· ἐγὼ γὰρ ἀπεκλείεσθέ με, [e] εἰ μάθοιτε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττεσθε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατ' ἀξίαν. ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι, καὶ ἤδη γε [f] λάινον ἔσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκ' ὧν ἔργασαι. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, οὐκ ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἀπαιτεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εἴ γε, ἀποκλείοντες; ἢν ἐμὲ ἀποκλείσητε, τοσοῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi iracamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfecisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeat tu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis lacerasti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides, quin servare potius; utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀπήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. b Καλοὺς] Κακοὺς L. c Σου λόγους] Συλλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθοιτε] Ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε. vel si μάθοιτε. f Λάϊνον] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμειλίκτα] Ἀπήκεστα. V.
71. Παραιτησάμενοι] Παραιτῶν ἀθανάτων, συγγνώμην αἰτῶν. V.
Ibid. Αἰδωνέα] Αἰδωνέα ἢ Ὀρφέα. G.

Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc inscite irrepsum est. M. du S.

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. J. J.

Ibid. Τῶν λόγων] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸν. Vid. *Mer.* c. 2. Confer etiam ἀπολογ. c. 10. εἰκ. c. 1. & κατάπλ. c. 4. M. du S.

63. Ἀπήκεστα] Angl. ἀμειλίκτα. J. B.

Ἀπήκεστα] Procul dubio rectius Mſ. εἴπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀπήκεστον πρὸς ἡμᾶς, ἀμειλίκτως ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a nos in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis:* invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus* ὁ πάνυ. J. G. G.

Ἀπήκεστα] *Hom.* Il. Α. 137. — ἀμείλιχον δ' ὀπὶ εἶπεν. M. du S.

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. J. B.

71. Ἐπι-

bis libris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare vanis? etiamne in beneficio nobis impotabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa quae dico, unde alias, quam a vobis fumens, & apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem legere illos sciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus, male audeat dicere viris bene de se meritis, a

ὑπὲρ ὑμῶν πεποιηκότα. ὁρᾶτε γὰρ μὴ τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι ἔδει κακηγορίας προσοφείλομεν; ἔστιν ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἷα λέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλεῖς ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, ὅτι τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διετέλεσα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς βιβλίοις, οἷς καταλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν ὠδίλακεν, καὶ τὴν μέλιτταν ἀπαθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γιγνώσκουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὰ λειμῶνα τὰ ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθηκότα ποικίλα, καὶ στάλυσιν τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀπαλίξασθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔνθ' ὅστις ἐν ταῦτα εὖ πεποιηθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Col. Vulgatam servant *H.* & Fl. *h* Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. *i* Καπηγορίας] Sic *Par. Ald. H.* B2. Fr. *A. S.* Fl. Sed καλιγορίας. *F.* & Angl. *k* Οὕτως] Οὕτ⊙ S. male. Sed *H.* & Fl. vulgatam servant. *l* Καλαλιλο.π.] Καλαλιλιάκ. *F. m* Παραλιπῶν] Λιπῶν P. *n* Παρ' ὅτου] Παρά του *Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

72. Εὐήκοον⊙] Excidisse hic Socratis nomen supra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inserendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ὦγε. &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἦγε. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regerat, habeo quod repetam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμῶν] Leger, meo periculo, πρὸς ὑμῶν; Vid. not. ad Τιμ. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμοὶ ἄδικ⊙. 154. 7. *M. du S.*

81. Λαίνων ἔσσο] Iliad. 3. v. 57. *F. B.*

Λαίνων . .] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λαίνων] Eandem *Iliadis* Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Misc. p. 2. c. 22. sed omisso, ut semper, versuum numero. *F. F. R.*

88. Μὴ τὸ Π] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους Π τῶν φιλοσόφων. *F. B.*

92. Τῆς καπηγορίας] Angl. καλιγορίας. *F. B.*

1. Καλαλιλοίπατε] Ita omnino pro καλαλιλιάκ. cum S. scribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, [b] ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τις φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνων, ἐναντία τοξεύων, ἢ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τοξικῆς.

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Ταῦτα μὲν ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἰρηταί σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ὄντι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τὸ τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ προσέστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς λαβὼν, κατ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα τοίνυν σοῦ ἀπολήψαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὰ λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπειν, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε δικαίως τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούσαντες, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν φθάσαι ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄχρι-

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

a Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vulgatam servant. b Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. c Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. d Ὑμῶν] Ἡμῶν J. ὑμῶν recte H. B2. Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐστὶ δὲ ἐνθυμηματικὴ λέξις τῇ πίστει αὐτὴ δὲ μερικὴ. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὰ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ λόγοι τῶν καθόλου τὰς πίστεις περαίνουσι. G.

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλους. G.

* Ὀργίλους] In V. erat . . . γίλους, unde in Impress. 17. factum est ὁ γίλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τῶ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media O (Φ). M. du S.

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. J. B. Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τοξικῆς. Th. M.

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in Sympos. c. 35. εὐρυθμοί τινες εἶναι λόγοι τῶν γραμμάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6. λόγου τινὸς δοκοῦντες εἶναί τι. Et Act. V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. Elsner. etiam ex Eurip. Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. J. F. R.

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . & Plut. 2074. 1. M. du S.

Ibid. Εὔρυτον] Eurytus artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. G, C.

Εἴρηται] Vid. Odyss. Θ. 224. Adde Hyg. f. 173. & 14. M. du S.

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] Hom. Odyss. Θ. 224. M. du S.

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. J. B.

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. L. Bos ad Ep. ad Rom. p. 98. T. H.

47. Φαίνομαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν μέν τι ἀδικεῖν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὀφλὼν δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. Ego vero adversus cri-

Sed quidquid ſit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Veſtrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robuſtior eſt, rem gerere, ſed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accuſate me vos aut ſimul omnes, aut quemcunque pro univerſis dicturum ſuffragiis veſtris elegeritis: ego vero criminibus reſpondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me ſtatuerit judicium, ſuſtinebo nimirum juſtam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehenſione indignus inveniar, abſolvent me ſcilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [c] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι καθηγορήσατε μὲ ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν [f] εἰ μόνον τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο δοκῶ ἐμοὶ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσι [h] μὲ οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψεσθε.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulſis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem eſſe & cauſidicum & verſutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuſte facitis, inducas, ut ſecundum te ferat ſententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: ſuſpectum

9. ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸ ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ σε ῥήτορά, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· ἐδέτα τοιοῦτον ἀφαιτητὴν

e Διαλύεσθαι] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. f Εἰ μὲ] Ἢν P. εἰ μὲ. Fl. g Φαίνωμαι] Sic P. B2. & Fenſ. Reliqui vitioſe, φαίνομαι olim ediderant. h Μὲν] Mſs Angl. Rel. Edd. μὲ.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Ἐς πεδίον τὸ ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ἀπιθάνοις λόγοις καὶ ἀπίστοις. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σωτῆρον τῆς ἐπιζητουντος δυνάμεως, τὸ καταλληλότερον † ἵππος πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν εἰκαίαν ἐπιδίκαζε ἀφετὴν· ‡ παραλλαλαι ταύτῃ τῇ § παροιμία καὶ ταῦται, ¶ ὕδωρ βατράχου εἶναι γαλῆ, καὶ λυδῷ πράγματα. V.

56. Παρακρουσάμενος] Ἐξαπατήσας. V.

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoſcunt C.

† Ἵππος] Ἵππον legebatur, ſed Du Soul s. in ος. mutavit.

‡ Παράλλαλαι] Ita manu ſua correxit M. du S., cum in impreſſo Graev. legeretur παραλλαλαι. Quod tamen credo ſe eadem ratione tueri poſſe, qua Attici compoſita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. J. F. R.

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. deſiderabatur.

¶ Βατράχου] Verba duo ſequentia εἶναι γαλῇ, in Impr. omiſſa addidit. M. du S.

crimina me defendam; denique ſi qua in re viſus fuero injurius, idque de me judices ſtatuerint, meritas videlicet poenas dabo. J. J.

52. Ἀφήσουσι μὲ] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί με & ſic Interpres. J. B.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] [Prov. *Platonis* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτη εἰς λόγους.] A. V.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Euſtathium affert hoc enodantem. *Theſ. Cr.* II. 501. M. du S.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miſcel. P. 2. c. 22. Hoc eſt, quod dici ſolet: *Equum in planitiem*. Eraſm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Euſtathius*: Ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις ἐν ἱππικῷ τινὶ τόπῳ γένηται, ἐξεφευλίζετο δηλονότι τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. J. F. R.

62. Θαρρεῖτε] Lucianus itaque ubi poſtulaſſet aliquem ſibi dari judicem, cui cauſam ſuam, ſi poſſet, pro-

τὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁρᾶτε γῆν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν καλήγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ καλήγορεῖτε, ᾧ δικάζεσθε· ἐδὲν ἐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, ᾧ ἂν παρρησίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν ὦ Πυθαγόρα, ᾧ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ὅπου τὸ δικαστήριον, ᾧ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι ᾧ ἀπολογήσεται. τὸ γὰρ [a] δίκης γε ἧκ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, ᾧ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν θέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲν ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. ᾧ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ ᾧ [c] Μελίτῳ περὶ τῶν ἐμοῦ καλήγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ ὅτος τεθνή-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem & accusate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum justitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adsumta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem

a Δίκης γε] Posthaec verba τιμωρίσασθαι inserit *Pell.* reliquae. c Μελίτου] Sic *H. B2. Fl.* recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γε] Προσυπακουστέον καταψηφίζεσθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βαδίζειν, ἐν τῇ διωάμει. *V.*

81. Καταλεύσαντες] * Λιθοβολήσαντες. *V.*

* Λιθοβολήσαντες] Διθοβολεύσαντες. V. *M. du S.*

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque Lucianum in causis judicialibus versutissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, judici. Ad id respondet Λυκῖνος· Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, ἐδὲν τοιοῦτον ὑποπτεύω ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ἐδὲν τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulsum, & sequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Florentina, nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto Interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖς τούτου γε ἕνεκα. παιδὶ γάρ μοι ἐσὸν δύο καλῷ. *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται ὦ χρυσὸς τοσοῦτος; Κλυθώ. οὐκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖς τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖς ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ἐ φαῦλόν με ὑποψεύσῃ ἔχειν τὴν ἀπολογίας. *Ne sis, mi Lucine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥείτω τούτου γε ἕνεκα. ἴσως

dem attributa (*& clepsydra*) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. illa judicet, & nos sententia illius stabimus.

11. LUC. Euge viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi, opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me inveniisse, idque colligebam ex multitudine

ξέλαι, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδαλος μέλαλαδών. ΠΛΑΤ. Ἄριστα συμβουλεύεις ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ὅπῃ ἡ φιλοσοφία. ἡ δὲ, δικασάτω ᾗ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη δικάσῃ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθους φυλάττεσθε ὡς ἔφην. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. τὴν δὲ τῆς φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γοῦν οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς συγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια πεπεδεμένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτούς, ἀπορώτατον. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο ὄντες εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. οὐδέπω γοῦν [e] καὶ σήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἦκον ἐπί τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόν-

[d] Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. S.* μηδὲ *Ba.* & *P.* &c. [e] Καὶ σήμερον] Sic etiam *H. F.* 1. & *P.*

86. Ὕδατος μεταλαβών] † Ἰσέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐσχεῖν βουλόμενοι τὰς ἀπεφάτους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ἐδρίας ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ λέγοντος τοῦ λαχόντος § παρεῖχον τῷ ὕδατι ἐκρεῖν. ἐν δὲ ἀρχῇ τῶν ἀφέσεως τῆς ¶ κρουνίσκου ἐπέλυον τὸν ῥήτορα λέγειν, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ** ἐκρυῇ· ὅτε δὴ ἐν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, †† συνέτεμνον ἐκ ἀκαίρως τὸν δημηγορίαν· ὅθεν παρομοία, μὴ λίγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι. Ὕδατος] Τῆ δικαστικῆ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσέον] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήναις legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Παρέμενε. V. *M. du S.*

¶ Κρουνίσκου] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κλεπτίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. *J. F. R.*

** Ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rursus mutavit manus *Soulii*. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. *J. F. R.*

†† Συνέτεμνον] Ἐνέτεμνον legebatur, noster vero *Du Soul* adjecerat συν. Ita ut legere possis συνενέτεμνον vel συνέτεμνε; sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

ᾗ διομοσαίμην ἄν, &c. *J. J.*

Θαῤῥεῖτε τούτων γε ἕνεκα] Sic exhibui, ut cl. *Jensius* jussit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Gravii* clariss. *Hemsterhusius*, *Dukerum* consulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. ubi ἐν τῷ περιόντος, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti*, sive, *plus quam opus est*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρὶ] In ferro & armis. *J. Bn.*

86. Ὕδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi, ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipsam*. Vid. *L. Bos*, Obl. crit. p. 70. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ ὀφθαλμία εὐτελῶν, καὶ φρονήματος τὸ πρόσωπον. μετὰ τούτων δὴ ξυμπαραδυσθεὶς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλέ-φάγη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφελον δοκεῖν τὸ κόμης ἀκαλλώπιστον ἐοῦσα, οὐδὲ τῷ ἱματίῳ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλον δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκεῖντι προχρω-μένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φύκος, καὶ τὰ [c] ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοῖς πλουσιωτέροις ἂν [e] ἐγκαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui ſeveri omnes viderentur, habitu compoſito, & vultu acriorem cogitationem prae ſe ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipſe intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad ſimplicitatem quamdam cultus expertem ſe concinnaret. Sed mox mihi apparuit ſcilicet, eam neque comas, quas negligenter ſolutas videri volebat, inornatas reliquiſſe, neque veſtis amictum ſine adfectatione compoſuiſſe. Manifeſto autem iis ſe rebus exornaverat, & ad decentiam, aſſimilato illo cultus neglectu, uſa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruſſae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique ſe ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, ſi quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adſideret, pau-

a Ἀφελὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & *J.* Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ φύκος] Deeſt in Fl. Habent autem *H.* & *P.* c Ῥήματα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abeſt a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀναβολὴν] Περιβολὴν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παλαιοῖς καλαπεφρονημένῳ. *V.*

12. Ξυμπαραδυσθεὶς] Emenda ξυμπαραδυσθείς. *J. Brod.* in Miſc. *P.* 2. c. 22. Sed ſic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βυσθεὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi ſic editum fuiſſe, ſed manu *Soukii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etſi in modum quam maxime oportunum & incomtum ſe aptabat.* Eſtne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς ἐ ἀκόσμητον, & verte: *ibi mulierem quandam vidi non ſimplicem, etſi ſe compoſuiſſet, ut videretur maxime infa ata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum eſt in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, ſe vidiſſe in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν πλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis craſſiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. Sunt enim τὰ πλοῖα & ὁ πλοὺς vincula ſive ferrea, ſive alius materiae craſſiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. 11. Ἑλληνικ. οἵτε οὕτω τοὺς δάκνοντας πλοιῷ δήσαντες προδιδόασιν, ὕτω κἀκεῖνοι ὑμᾶς προδιδόντες τῷ ἀδικοῦντι τούτῳ δήμῳ οἰχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent catenis vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos poſtquam tradiderunt populo iſti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Euſebium* Hiſt. Eccleſ. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur πλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* eſt *boia: Colla boiis impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφελὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis eſt ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione poteſt. *M. du S.*

Ἀφελὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφελὲς. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι ἐ ψιμύθιον ἐ φύκος ἐ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Abſit ut credamus id poſterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio poſitum? Puto ſcripſiſſe καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ' οὕτω κεκαθαρισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ὑποτετριμμένων χρώματα, καθάπερ ἐς ἀλήθειαν ἑταίρᾳ τινὶ. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον ἐ φύκος] *Beuſ.* vertit, *creta & fucus.* Sed, *ceruſſa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. ΠΛΑΤ. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin jam

σίον, τὰς πένητας τῶν ἐραστῶν ὑδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ γ' γυμνωθείσης αὐτῆς τὸ ἀκριβὲς, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅτι πόδας ἔ αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὰς κακοδαίμονας ἐκείνας ἐλκομένας πρὸς αὐτῆς, ἃ τῷ ὄντι, ἀλλὰ τῷ πώγωνι, γ' τὴν Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· ἃ γὰρ πρόδηλα ὑδὲ πᾶσι γνώριμα ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' ὑδὲν δέησει βαδίζειν ὅτι τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσεται γ' ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

f Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἰγχέλεων. *g* Αὖ] Ἦν *J.* Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. *h* Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Fl. vulgatam ſervant *H.* P.

29. Ἐγχελῶν] Κλοιῶν. *G.*

33. Ἰξίονα] Nota hiſtoria quemadmodum Ixion cum Junonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic ὡσεὶ τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. *G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῆς κεραμεὺς κεραμέως γενικῆς, γίνεται κεραμεϊκὸς ὁ συναιρέσει κεραμικὸς. *V.*

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' *Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ὅτι ἡ ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*

* Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in *Impr.* ſed ων in ους mutaverat noſter *du Soul*; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. *J. F. R.*

dum gaudebat; ſed rectius Cl. *Geſn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma poſt ἕνεκα ſuſtuli, & poſt κάλλους poſui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obſ. cr. p. 50. Sic εἰς pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄγαν σκαπτόμενος. *Xenocrates quum a Platone ob ruſticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Heſych.* & *Euſtath.* etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex joco ambiguo huc alludat. *J. F. R.*

26. Οὐδὲ προσίζανεν] Id quod meretrices Corinthiacae facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. *L. BOS.*

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. *J. B.*

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. Ἀπ. μαθ. c. 1. *Eurip.* Κυκ. 183. de torque Paridis. *M. du S.*

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent, de *anguilla* ſubſtituenda *boiis*, neſcio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, conſtat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. *J. M. G.*

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariſſ. *du Soul* delevcrat ἰγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius clariſſ. *Geſnerus* vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. *J. F. R.*

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. §. 3. *J. F. R.*

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ξ. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. *M. du S.*

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer ſcurra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe Philoſophiae & veritati. *J. M. G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἐν Κεραμεικῷ] Gloſſa edit. Pariſ. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepelie„ bantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porti„ cus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adver„ ſus hoſtes geſſerant, depicta erant. meminit Pauſa„ nias. *J. F. R.*

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti ſic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 465. C. *M. du S.*

δὲ ἤδη [a] πρόσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν πρόσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ὅπως σωφρονίᾳ ἠρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Lucianus, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐστὶ τοιαύτη. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς τῆς τερψίους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ μὲν ἑδώλιον, οὐκ εἰς ἴδιαφος ἄγουσι μάλιστα, λίθοις πλατεῖ λείοις ἐστρωμένον, ἀλλ' οἷς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν πόρρω ἄρα συνεφόρουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpirarunt auras; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἓν δ' ἦν τοῦτο τοῖς ἄγαν πολυτελέσιν ὕλαις ἱλαρὰ κλισία τοῖς ἐπιτυχοῦσι θάλουσιν, οἷς ἀ τὰ μὲν ἀρίστων σπανίως ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant*, &c. Et hic ἀ, ubi poſcitur οἷς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲ τοίνυν κοινῇ πάντων λέγοντα (ἡ Παρασιτικὴ) διδύξεσθαί μοι δοκᾶ. Φέρε δὴ ὡς καθ' ἑκάστην ἰδίαν διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καθ' ἰδίαν ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantiis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμοὶ ὅτῳ ποιῶ ἐχρῶ, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε ἂν πιεῖν, ἢ ἐμοὶ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim (cognoſcentem) apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκεσθαι. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὁμιλήσει καλῶ ὄντι ἐπὶ νέῳ. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντι τῷ Δάφνιδι, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ πατὴρ ἐθάρσησε, τὸ φῶμα ἠφάνισε. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνωμαλόστου, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γινομένων ὁ ἄρρην ἐμαυτοῦ αὐτοῖς, ἀκριβῶν αὐτῶν τὴν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλὰ μὲ ὄν, ὡς οἶμαι, καὶ ἄλλα λόγου ἐπῆλθόσαν. ἐν δὲ τοῖς ἐκεῖνο. Poſceretur ἐκεῖνον, λόγον nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι ταῖς χειροργίαις σοφὸν, καὶ οὐ τούτοις. καὶ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα δύνασαι τις καθαγνῆσαι ἔχοντα ταύτην, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At ſicut nec ego Fabro adſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

---

a Πρόσεισιν] Προσέρχεται P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνῆ] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσεισιν] Angl. προσέρχεται. *J.B.*
43. Ἥρμα] *Compoſite.* *J.B.*
45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Lucianus, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐστὶ τοιαύτη. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς τῆς τερψίους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ μὲν ἑδώλιον, οὐκ εἰς ἴδιαφος ἄγουσι μάλιστα, λίθοις πλατεῖ λείοις ἐστρωμένον, ἀλλ' οἷς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν πόρρω ἄρα συνεφόρουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpirarunt auras; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἓν δ' ἦν τοῦτο τοῖς ἄγαν πολυτελέσιν ὕλαις ἱλαρὰ κλισία τοῖς ἐπιτυχοῦσι θάλουσιν, οἷς ἀ τὰ μὲν ἀρίστων σπανίως ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant*, &c. Et hic ἀ, ubi poſcitur οἷς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲ τοίνυν κοινῇ πάντων λέγοντα (ἡ Παρασιτικὴ) διδύξεσθαί μοι δοκᾶ. Φέρε δὴ ὡς καθ' ἑκάστην ἰδίαν διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καθ' ἰδίαν ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantiis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμοὶ ὅτῳ ποιῶ ἐχρῶ, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε ἂν πιεῖν, ἢ ἐμοὶ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim (cognoſcentem) apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκεσθαι. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὁμιλήσει καλῶ ὄντι ἐπὶ νέῳ. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντι τῷ Δάφνιδι, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ πατὴρ ἐθάρσησε, τὸ φῶμα ἠφάνισε. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνωμαλόστου, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γινομένων ὁ ἄρρην ἐμαυτοῦ αὐτοῖς, ἀκριβῶν αὐτῶν τὴν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλὰ μὲ ὄν, ὡς οἶμαι, καὶ ἄλλα λόγου ἐπῆλθόσαν. ἐν δὲ τοῖς ἐκεῖνο. Poſceretur ἐκεῖνον, λόγον nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι ταῖς χειροργίαις σοφὸν, καὶ οὐ τούτοις. καὶ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα δύνασαι τις καθαγνῆσαι ἔχοντα ταύτην, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At ſicut nec ego Fabro adſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

les habitu, inceſſu, atque ámictu: & λὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε ϙῆμα, ϗ τὸ βάδισμα, tamen inter has quoque una tantum eſt 455 ϗ τ' ἀναβολήν. καίτοι μία ᵇ πάντως ἦγε ἀλη-

ᵇ Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in οἱ τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt οἱ τούτοις, illa τελεία ſtigmi, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt οἱ χειροτεχνίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum *olim quis exiſtimet*, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Eruditò Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

——— οὔ τι μὶ ταύτης
Χρεὼ τιμῆς ———

Notat id eſſe σολοικισμὸν ὡς δεῖ τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμοὶ καί σε ———

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πλαγίοιϛε κραιαιῷ
Ἄψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον ———

Nimirum πλαγίοτε poſitum eſſe pro πλαγιῶτον. Et certe hoc, vel in duali πλαγιώτω, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πλαγίοτε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

——— Τὸν δὲ σκότῳ ὄσσ' ἐκάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo ——— τῷ δὲ σκότῳ ὄσσ' ἐκάλυψε. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σκότῳ ἐκάλυψε κατὰ τὸ ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait ——— τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἑλλάδα πᾶσαν φθίμενος θάνατος ϗ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφέτερος, ἑνικῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε πεφῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἄγοντας ———

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν χριοῦ μεμαῶτας) ———

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῖν. Sed vero ſicut ἄγουσι, ſive ἔχουσι, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς πεφῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Ἀεὶ τοι φίλον ἐστὶ ἐμοῦ λάθῃ νόσφιν ἑοῦσα,
Κρυπτάδια φρονέουσα διαζήμεναι ———

Hoc eſt, Ἀεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμοῦ, &c. *Semper tibi places, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertiſſe *Jerem. Hoelzlinus*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἶσμεν οἵτις ἵκας ἐστὶ σφίσι ———

Ait

ἀληθὴς φιλοσοφία ἢ οὐ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ἢ Χρύσιππος ἄνω, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἀλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γὴν ἐοίκατε. ἢ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ πού λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλος ἔοικε; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ, vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLAT. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium sceleſtissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & *Angl.* Edd. τιν. ὁ Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. *Angl.* L. vel τυμβωρύχος. Sed Edd. vulgatam servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. *G.*

Ait illud σφίσι se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφῶν tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἴκαστοι ἐπὶ σφία ——
Redeamus quisque ad sua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in *Apollonium*, ubi in versu 893.

Ῥηϊδίως δ', ἢν ἰοῖ ἑ ἀπείρονα λαὸν ἀγυιάς.

Culpat τὸ, ἰοῖ de secunda usurpari persona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἰοῖ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J.F.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos saepissime *Principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγ. c. 28. & N. ▲ XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, *de Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. P. *Manutius* legit, *causam, id est principium.* ostenditque pluribus, qua ratione *Scientia* sit *causa* Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Fulvius Ursinus a Mſ. suo haec verba abesse ait: *Causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *Caſſam Principum Philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum Philosophos celebres *Principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *caſſa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. *Davies.* ex Mſ. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse insciantiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *insciantia* sit τοιαύτη αἰτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J.F.R.*

52. Τίς ὑμᾶς] Angl. τί. *J.B.*

54. Λω-

susus fit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHIL. Et vos indignatis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, &

κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, ἢ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι παρὰ σοῦ μεμαθήκαμεν, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσαις λοιδορησαμένου τινὸς, ἢ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς κωμῳδίας ἀκίνητα ὄντα Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγήσαι, ἢ ἔτε ἐδικασάμεθα, ἔτε ἠτιασάμεθα προσελθεῖσαν· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, ἢ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ· οἶδα γὰρ ὡς οὐδὲν ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅταν ἀν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεφίλ-

c Καλαλελοίπαμεν] Nihil mutant *H. Ba. F. Fl.* d Ἀποσκώμμον] Ἀποσμώμμον Mſ. Gr. Ἀποσκώμμον. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις δὲ μόνοις ἐφῶντο τὸ θέατρον * τοῖς ποιηταῖς † ἐπὶ τῇ κωμῳδίᾳ. Ταῦτα δὲ δὶς τῷ ἔτους ἐκτελοῦτο, ἔαρος τῇ φλυακίῳ ἔαρος τὰ μεγάλα Διονύσια· φλυακίῳ δὲ, τὰ μεγάλα. *V.*

* Τοῖς] Omiſſum in edit. artículum addidit *M. du S.* † Ἐπὶ τῇ κωμῳδίᾳ] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδίᾳ. ſine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λοιδόρησε] Angl. ταυμῳρώχθ. Has voces interpretantur *Pollux*, *Hesych.* *Suid.* copioſe. Interpres *Demosth.* *Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipſas cum patienter adep tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum perſonae illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεφίλου] Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quaeſo, quid hinc diſtat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum incidítur*, *clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Imo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater [Vide *Caſaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum ſcilicet, unde diſcimus aliquod auri genus effoſſum ſolere tundi, ut ait *Plinius*, *ductile*, ut *Strabo*. *J. G.*

Ibid. Ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι] Locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus. Οὐδὲν γὰρ ἂν οὕτω ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅταν ἀν ᾖ καλὸν, ἀυτὸ τὸ χρυσίον, ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀπεφίλου, ἢ φαιδρότερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate, ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, ſitque ſplendidius.* Quid hoc *aurum, quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt *aurum incidere?* Κόπτειν eſt *ferire, ſignare aurum*: & κόμμα eſt *ſignum in nummo percuſſum*; hinc numiſma πονηρῶν κόμματος, quod aliter dicitur κακοκομμάτων, *malae notae*, *nummus adulterinus*. Hic tamen κόμμα eſt *ipſa percuſſio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi*: legitur autem pro ἀποσκώμμον in Mſ. ἀποσμώμμον, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum detersum ipſa percuſſione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, fitque, cum ſignatum eſt, ſplendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno a malleatoribus impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta: ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμώμμον] Hanc ſcripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποσκώμμον recepimus. In P. ἀποσκώμμον mendoſe. *M. du S.*

Ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι] Vid. Paſſion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποσκώμμον] Ἀποσμώμμον. *M. du Soul* in textum recipi juſſit; Ego vero propter conſenſum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare auſus ſum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* ſenſum probum oſtendat. *J. F. R.*

τίλλει, ἢ φανερώτερον γίνῃ. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι ἢ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχοις; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην προσπασάσθω, ἣν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ἂν δέδρακε. φήμη γὰρ ἡμῖν ἀπήγγελλον οἷα ἔλεγεν, ὁπόταν ἐς τὸ πλῆθος καθ' ἡμῶν ἔρχῃ.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης εἰδὲ ἀπολογησάμενον ἀπολλύετε; δῆλον γὰρ ἐς τι εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὰ πᾶν ἀπεβάλλομεθα. καί σου ὅ, τι ἂν ἀποκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος ἡ δίκης. ΦΙΛ. Τί φῄς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτό, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νὴ μὲν κατάραλε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον φιλοσοφίας ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἐπικηρύττων θεάτρῳ, καὶ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἰδὼς αὐτῆς τὸν λόγον. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ φιλοσοφίας ἔστός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ὀλίγου τοῦ ἡμετέρου ὀνόματος πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρθη κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἴσῃ αὐτίκα, ἢν ἐθέλῃς ἐπολογησάμενον ἀκοῦσαι. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καθαφανεῖ πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

obscri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio caussae servaretur. PLAT. Nunc, facerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si causssam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διώξασθαι] Διώκαλλον Fl. H. P. Sed J. Διώξιλλον. b Ἔπειτα] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογησάμενον] Sic J. P. H. Sed ἀπολογησάμενον P. Vulgatam servat Fl. d Καί σου] Ὅ σοι ἂν Angl. P. e Ἀποκῇ] Ὅ σοι ἂν δοκῇ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nisi quod δοκεῖ Fl. f Ἐξευρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mss. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τὸ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀποδιοπομπτος. G.

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi *Elsner.* ad *Tit.* I. 7. J. F. R.

72. Ἄγχεις] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλον inquit, ἐρεῖν αὐτῷ τι θέλων. J. M. G.

74. Τὸν ἄξιον] Ἄξια, τιμὴ, τίμησις, εὔπλοια ἀντὶ τοῦ πολίτευσαι. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. *Ruhnk.* ad Iliad. 2. Inter. *Arisoph.* alii. J. B.

75. Ἔπειτα] Alibi apud hunc & Demosthenem πρώην. M. de S.

80. Καί σου ὅτι ἂν δοκῇ] Angl. Ὅ σοι ἂν δοκῇ. J. B.

83. Ἥπερ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο] Malim cum Mss. ἥτις μόνη τἀληθὲς ἂν εὑροῖ δύναιο. Inferius ἐν τῇ πολιᾷ rectius vertas cum C. Nepote *in Poetico*, quam cum interpretibus *in Poetica*. J. G. G.

Ibid. Ἐξευρεῖν] Mss. Gr. & P. ἂν εὑροῖ, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim scripsisse Lucianum ἐξευρεῖν. Vide tamen infra c. 49. Ἐξε-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ὁ τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσαλε· ἥξω γὰρ ἐμῶν, ἐκδικάσασα ἡ δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δ' εἰσὶν αἱ φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι ἡ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, ἡ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, [b] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, ἡ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἥν τινα ἡ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, ἡ γυμνὴν, ἡ ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, ἡ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νὴ μάλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ ἡ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, ἡ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; ἡ Ἀλήθειαν δέ γε, ἡ ξυνήγορον ἀναβιβάσαλο πρὸς ἡ δίκην βέλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσαλε ἡμεῖς. [i] εἰ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· ἡ ταῦτα, εἰ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιλε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς ἡ καλαμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγομαι ἡ τὼ θεραπαινίδιω τουτί, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία ἡ Παῤῥησία

b Παιδεία] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. *i* Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. *k* ΦΙΛ.] in *P.* Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L. *l* Ὡς] Deest in Fl. *m* ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ. *n* ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. *o* ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

Περίπατος eodem quo hic, sensu L. *ambulo*. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothium interfecerat. *G.C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Bolienf.* ad *Dionyf. Areopag.* dixit *Suid. Interp. Ariftoph.* alii de quib. ad *Pauſan.* *J.B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pauſ.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere interpretes ad *Act. Apoſt.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnaſ.* c. 19. *J.F.R.*

96. Ἐκ περιπάτου] Conf. supra Ἐπινυκ. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philoſophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &c, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis aſſeclas* dixeris. Probabunt itaque, sat scio,

σία μεθ' ἡμῶν, ὡς † δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ὑπὸ μηδαμινῆς προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτῷ τεκμήριον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος· οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμήσαι δέησει μοι, ἀλλ' ἀλλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ † ἀπόδειξιν προσλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσελαμβάνεται καθ' ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, † Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δείδατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ὄσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

[a] Δυσελέγκτοις] Δυσελεγκτοις *M. du S.* [b] ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Verisati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam salutis, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾷον μωμῆσαι. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter ὑφισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, ubi Εὑρίσκομαι haec habet: Ἀσυνειδότος τοῦ τῶν ἁλισκομένων, ἢ ἁλίσεως. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένους, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀναξ. L. recte. pro reliquorum Librorum. ΑΡΙ. Fl. A. tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Demosthenes* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ.] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Demochares* Lipsius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Democharen ad illum, *Parrhe-* „ *siastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mi-* „ *hi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gra-* „ *tum?* Excepit Democharen: *Te*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Ἐκδιφρατιδῶν] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σύρος (ὑμῖν scilicet) ὢν φιλοσοφίᾳ, τὴν ἐκ Βυβλίων. Conjunctim legendum ἐκδιφρατιδῶν; probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐκ Βυβλίων. *J. F.*

Ἐκδιφρατιδῶν] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

tia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente, Justitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

λὰ δεινῶς πανοῦργος ὄφι, καὶ κολακικός· ὥστε προσαπείσει αὐτήν. [c] ΑΛΗΘ. Θαρρεῖτε· οὐδὲν δὲ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν [d] Ἐπιφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐχ ὁποία Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἰ γε ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο [e] ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦ-

c ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. d Ἐπιφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. e Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐδὲ λοῦτα Σολέας] Σολεὺς ἦν ὁ Ἀρατὸς ὢν, Ἑλληνικὴν παιδείαν τοσοῦτον διήνεγκε· ὥστε καὶ φαινόμενα Ἑλλὰδ φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῶν Στωϊκῶν καθηγητὴς ὢν Κιτιεὺς τὸ κόσμον *, ἤμπλε, καὶ δὴ καὶ † Κράτων ὁ Χρύσιππος ἄμφω Σολεῖς ὄντε ἄστημοι κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος. ἠμέλει δὲ ὁ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ ‡ Πρωταγόρας, Ἀβδηρίται. ἀλλ' ἐθέλουσι ξυνίεις διόνας) ὅτι μὴ ὦν μέσης Ἑλλάδος ἐθαγενεῖς ὄντες ὑφίστασθαι. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς χεῖρον Ἕλληνες § παραδεδειγμένοι τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀστεία. *V.*

* Ἤρμοττο] Ἥπτατο. *V.*
† Κράτων] *Crator.* C.
‡ Πρωταγόρας] *Pythagoras.* C. prave. *M. du S.*
§ Παραδ.] Παραδεδειγμένοι editum erat, sed ex *V.* correxit *M. du S.*

inspexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέας] Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Posid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππος, *Orig.* c. *Cels.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην· ἡ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἄλλως ἐ τοῦτο ἠρόμην, τίς δέ σοι ἡ τέχνη? Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit. *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὦ φιλοσοφία, τῶν Ἐπιφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec Cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* nostri, qui erae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τυτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶδα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὑπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; εἰ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἐρωτικὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ τούτης ἄξιοι τὴν τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, χιλιαχισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὸν μὲν, ὑπ' ἐργίας ἀπομαθεῖν πᾶσαν· τὸν δὲ, πάνυ ἠκριβακέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τῷ γὰρ αὐτῷ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε ὄστε μὴ ἀφαίρει τὸ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δύ' εἶναι δοκεῖ-

quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. H. B2. F. & P. Sed J. & Fl. τὰ τέχνα.

77. Οὐκ ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὸν αὐτὸν ἐπιτήμονα. V.

Τῶν ἐναντίων ἔστι τὰ ἀντικείμενα τὸν αὐτὸν ἐπιτήμονα φασί. ὁ γὰρ τὸ δίκαιον ὡς δίκαιον ἐπιστάμενος . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἄρτιον. καὶ διὰ . . . τοιοῦτον εἶδος . . . ἐγκωμιον. ὡσαύτως δὲ ἐπὶ γνώσεως δὲ φθορᾶς, μουσικῆς δὲ ἀμουσίας. καὶ τὰ ἀριθμητικὰ τοιαῦτα τῷ μουσικῷ δὲ τὰ κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ὅτι ταῦτα . . . τὰ ἀντικείμενα ἡ αὐτὴ γνῶσις. G.

* Ἐχῶ] Ἔχω accentu in prima erat in Impr. Clerici, & ſic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχῶ, & ſic Grammatici jubent. J. F. R.

† Τάδε] Ἥδε male legebatur in preſſ.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed correxit M. du S.

§ Διατεμόμενον . . . τῦτο] Corrupta haec.

69. Ἀπὸ τῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi, neque enim formare licet compoſita, quae his a φιλο, vel a φιλω incipientibus reſpondeant. J. M. G.

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat Lucianus ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quae Philoſophia καὶ μὲν δὴ ἐχῶν, τῷ γὰρ αὐτῷ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt eſſe & illa & iſta. Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, οἱ ἄνθρωποι φασι, ferunt homines, & iſta & illa eſſe ejusdem. Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τῦ αὐτῦ, ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. Et haec & illa indicant ejusdem hominis (ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μία γάρ ἐστιν (ſc. τέχνη) δὺ εἶναι δοκεῖν. H. V.

79. Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. F. & Mſ. P. ſed Junt. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod articulus τὼ in duali ſaepe commun. immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad Sophocl. Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τῦ τ' τῦ λέγοντες — καὶ κωφὸν, ὡς ἔστι τοῦτο ὄνομα λογικοῦ τὸ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad Hom. Il. B. p. m. 235. 37. Τὼ μὲ χεῖρε· ὁ Λύκιος, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλαυδίου. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. jam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & Luciani non ſemel alibi. J. F. R.

85. Πρὸ-

dnae cum videantur esse, una sunt.

Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus.

LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulciscí. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

ὀσιωτ. ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἶον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, παρέσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν· ἡ Ἱέρεια ἀλλαχόθι ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.

ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ σὺ ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ὀπορκούντων ὀσημέραι ἀκούεις αὐτῆς· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἅτε δὴ ὀφθαλμοτος ἔσα· νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προθεῖσα τῆς σαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καθήμεθα ἕτοιμα ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορήσαι δοκεῖ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν,

b Ὀφθαλμοτος] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. c Καὶ] Κἂν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* d Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. e Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορίαν δοκεῖ] Mss. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. νῦν καιρὸς. *G.*

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum *templo* Romanorum respondet: ναὸς *cellae*. *J.M.G.*

Ibid. Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J.B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* *J. Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. ſ. ἡ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* *J.F.R.*

91. Ἐπίσκοπος ἦσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc ſcripturam pro vulgata ἐπίσκοπος ἦσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. *Zeiſ.* c. 4. *M. du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J. Br.*

94. Τὴν προθεῖσα] Proverbium, *Minerva ſuffragium.* *Th.M.*

Ibid. Προθεῖσα] *Album* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit. *Herod.* Vid. etiam Ἀρρ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M. du S.*

Ibid. Τῆς σαυτῆς] Ψῆφον. *Album* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J. Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῶν ἤδη καθήμεθα. *Th. M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M. du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορήσαι] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ· *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορήσαι] Hoc ex Mſſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. *M. du S.*

Κατηγορήσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo*: qui in *obſerv. Crit.* in Herodot. I. IX. p. 5. Ἐν τῷ ἔχουσα τάχιστα τὴν Καλλίαδα ex uno Mſſ. in τάχιστα non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

γίαν, καὶ διελέγχεσθε. εἰ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία δεινὴ Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μέσον· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἐπιδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πάρεστιν. ὥστε τὴν [e] προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται δεινότερον ἢ τὸς ἐστιν. ἐπίπασόν τε καὶ [f] τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ κἀκεῖνό που προδήδυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλησίον ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχτήσειεν ἄν, εἰ μὴ ἔστιν ὑπόχθων τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis, tu vero poſt haec cauſſam dices Parrheſiade. REV. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet: tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[h] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένη, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

a Γὰρ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. *b* Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσηται uno verbo *J.* alii τι pro τὸ. *c* ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. du Soul.* *d* ΧΡΥΣ Σοῦ] Aberat haec perſona a *P. J. H.* &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. *e* Προσηγορίαν] Προηγορίαν *J.* Sed prius *P. F.* & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* *f* Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. *J.* & *H.* *g* Συνεχῆ] Ita ex *S.* & *J.* dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχῶ. *h* ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* *i* Διογένην] Sic Edd. *J. P. H.* &c. Διογένη *Fl.*

9. Προηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. *G.*

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀΐτισαν *magno luent.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀόριστος χρῆται παρὰχει τῷ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐπιμυκᾶσαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod Clar. *Fenſ.* tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Herr.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. Σοῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοὶ; ſed repugnant Codd. In P. eſt σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προσηγορία καὶ προσήγορος, ἔστω ὁ προηγορία ἢ ὑποφηγορία ὁ τὸ πρὸ τοῦ ἄλλων λέγειν, καὶ πρόσγορος ἀσαύτως ὁ προηγορῶν. Λουκιανὸς ὁ τῷ ἀνεβιοῦντες ἢ ἀλιεῖς· τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *Tu prior cauſſae dictionem*

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιππε. ἐγὼ δὴ κάλλυς ἐν τῷ παρόντι, ἡ δεινότης συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τι- 25 ς ἐλεγκτικῆς, ἡ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸν καλήγορήσω. ἡ γὰ ἐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τὸν λόγων [k] δήσεως· ἡ ἄλλως δὲ, ὑπὲς ἁπάσας ὕβρισμαι, δύ' ὀβολῶν πρόλυ ἐπικεκηρυγμένος. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τ λόγοι [m] τ ὑπὲς ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ καλήγορία, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάς τι ἡ πρὸς ἀλλήλυς διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τῦτο μὴν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅτις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲς φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκλει πεπυθρισμένης, ἡ κακῶς ἀκυόσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδυ λόγοις. ἡ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπασιν ἔχομεν, ὑπὲς τῦτο ἐκφιμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον πρεσβησάμενα, ἡ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῖν νῦν κινδυνύει, ἢ σεμνόταλα δόξαι, ἢ τοιαῦτα εἶναι, οἷα [q] ἔστιν ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

[k] Δεήσεως] Δεῖσθαι O. [l] ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. [m] Τὸν] Abeſt ab O. P. [n] Νῦν λέγε] Deſunt haec duo verba in O. [o] Τοῦτο] (*Bud.* αὐτοῦ) *F.* τουτῦ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *F.* ut ſolet *Juntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. [p] Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾶς δὲ μόνον σε. O. [q] Οὕτως] Οὕτως *F.* ἔστιν. *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τῦ καλλωπίζει, * ἐπείκαρ τὸ ὑπερμαχῶ αἰτιατικὴ † συντάσσεται. ὑπερμαχίζω σου. προϊέμαι σου, προπολεμῶ σου, οὕτως ἂν ἐ ὑπερμαχῶ σου. *P.*

* Ἐπείκαρ] Ἐπὶ φῶς editum fuerat; ſed correxit hoc *M. du S.*

† Συντάσσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J. F. R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωιχεῖ] Σωσιχῇ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλὴν ἅρμα ἱλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεὺς πλὴν ἅρμα ἱλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Ζ.] Meminit iterum Δισ. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἱλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἱλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam. J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſtreparamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττει, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ἔστιν ἀπέφηνε] Corrige ἔστιν. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, ἐάν [b] ἀλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. καὶν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ὀλιγωθεῖσα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύῃ αὐτὸν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ ἐμὰ ἐνδείξω. δείξω γὰρ αὐτῷ σοι ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῶμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἢ οὐ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἔτι. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] καλεγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας ἦν μή σοι καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσαιτε δ' ἄν. σύ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

24. DIOG. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe cauſſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere. PHIL. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda eſt*: ſed noli cunctari diutius. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium intuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generoſe tu quidem. Adſidete igitur: tu vero dic Diogenes.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἀλλείψομεν] Ἀλλείψομαι. O. c Ἢ] Ἢ O. d Δ' ἔτι] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυται *F. P. B 2. H. F.* Fl. f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορήσαι O. Reliqui ſtant pro vulgata. g Καλεγορείτω] Καλεγορήσαι. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. *G.*
53. Ἢ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπιπλήττει ἀλληγορῶν τὸ αὐτοὺς εἰς τὴν χρῆσιν μόνον φιλοσοφοῦντας. *G.*

51. Τοῦτο] *Diogenes* cauſam & ſuam & reliquorum Philoſophorum contra *Parrheſiaden*, ſive Lucianum, a quo omnis Philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophia*, hujus cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quin omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲ μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἢ τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor legendum eſſe τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe *Galen.* Interp. *Ariſtophan.* paſſim. *Apul. Sen.* innumeri. Diſpenſator clepſydrae ἐφύδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχών, qua de re *Heſych.* *J. B.*

Ἐγκέχυται] Sic optime in ſuo codice *Vorſtius* emendarat. quod enim omnes Edd. inſidet ἐκκ. nihili prorſus eſt. quamquam apud noſtrum iterum mendoſe legatur Ἐρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀπολογ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35. πρὸς ὕδωρ μισθωτὴν ἐρεσσόντων λέγειν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepſydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus ſuffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deeſſe ψήφους. *Eſt enim, pluribus cal-*

quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, & secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili simus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipsos & te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus καλὰ ἐσκαμμόνια; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος ἐτόλμησε Παρρησιάδης ὑβρικέναι, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἦν δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συνεκβιασάμενος, ἐν παίδων ἀγορᾷσιν κακῶς γέροντας, ἐν ἀπαιδεύτους ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, ἐν καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ ἐν μισείαν πρὸς σὲ πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτός τε ἡμᾶς, ἐν σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φλυάφους, ἐν λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, ἐν τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ δεξιὸν, ὥστε ἑαυτὸν μὲν κρότου, ἐν ἐπαινείας πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβρεως. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, ἐν λοιδορουμένοις, ἐν μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῶντα ἀφορμὴν ὦσιν ἀμέλει ἐν πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τοῦτον τὸν χλευαζόμενον ἐφ' ἡμῶν.

i Οὗτος] Οὗτος. O. k Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male περὶ P. J. H. F. Ba. l Ἐπὶ τὰ] Ἀπὸ τὰ O. M. Sed cum vulgata faciunt J. P. H. Ba. m Γὰρ] Καὶ O. n Τοῖς] Deest in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

calculis vincere. Sic ἐπὶ ἴσοις πρωτῶ dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi Gr. *L. Bos.*

63. Παρὰ τ. β.] Ex *Cod. Oxe.* L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. *M. du S.*

Παρὰ] Παρὰ jussit reponere *M. du Soul*, & usitatius & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισκεπτέον ἰδίως. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura simil. testimon. omittam. Interim ὡς δὲ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & ὡς δὲ τὸ βίον iterum occurrit. *J. F. B.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, edisseret. *M. du S.*

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus *Mort.* c. 16. & *Dem.* c. 20. *M. du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque περὶ. Sed Mss. Codd. P. L. & S. Ed. recte πρὸς. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Bv.*

Ἀριστοφάνει ἐ Εὐπόλιδι] De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. ἐ Εὐπολ.] Aristophanem quod attinet, res ex *Nubibus* satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

ωδήγησιν ὅπῃ † σκηπτὸν, ἢ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτὸ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲ καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, ἢ ἐν [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. ἢ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· ἢ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐπὶ πολλῇ φροντίσας, ἢ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη [e] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, ἢ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφειείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς πεπονθότων. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. ἢ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδὺς· ἢ ὑπελθὼν † ἀφίλογον ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ ἢ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι ἢ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος ἢ πάρεστιν, οὐδὲ καλήγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὺς τὸ κοινόν.

26. At iste convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus injuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor.

27. Pro

a Τὰ] Deest in O. b Διονυσίοις] Διονυσίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. c Τι] Deest vocula τι in O. d Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. e Τοῦτον] Abest in O. f Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. g Αὐτὸς] Αὐτὸ O. h Ὑποδὺς] Ὑποδεδύκεναι O. i Οἰκέτην] Οἰκεῖον O. forsan οἰκεῖον M. du Soul.

93. Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ * ἔδρων. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος ἦν φιλόσοφος † κατὰ τὴν Σικυῶνα φύσει κεχρημένος γενναίᾳ & ἐλεγκτικῇ τε & ἀποτόμῳ, καλῶς τε τὸν κύνα & ἀμφιλοσόφως μετιών, ὡς & παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. V.

* Αὐτὸ ἔδρων] Conf. supra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφημι. Cetera pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituimus, legebatur in Impress. corrupte, αὐτῷ ἔδρων. J. F. R.

† Κατὰ τὴν Σικυῶνα] Haec verba non agnoscunt Coll. M. du S.

95. Ὁ θεὸς] Bacchus. J. Br.

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ex aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noster. M. du S.

12. Μένιππον] Consule in ejus vita Laërtium. J. Br.

Μένιππον] Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus comicis insectatus fuerat p. 162. A. M. du S.

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἴσχει. M. du S.

27. Ἀπηπαιώλησεν] Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte jam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμπαιπαλ. nisi quod P. ἀπειπαιώλ. habet. M. du S.

Ἀμπαιπαίλησεν] Recte Brodaeus ἀπηπαίλησεν. Th. M. Nempe in Miscell. p. 2. c. 22. ita castigandum jusserat. J. F. R.

28. Πολλῶν] Oxon. πολλῷ. M. du S.

32. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι] Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, numquam cum futuro construi

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum fubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐϛιν αὐτὸν ὑποϛχεῖν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνόταλα ἀλϛούρων ὅπλ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τοῦτον, εἰ θεάσαιϛο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καλαφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεϛαι, οὐ μελριότηϛ, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιϛο. τὰ μὲν γὰρ ϛελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπαξ ἀνδράποδα παράγων ἡμᾶς ὅπλ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ὅπλς ἥσας, ἀπημπόλησεν, ὥς φασι, τοὺς μὲν, ὅπλ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀτλικῆς· ἐμὲ δ', ὁ βουλόμενος ἔϛω, δύ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνγε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγαναϰτήσανλες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιϛα ὑβρισμένοις.

ANA. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπανλα εἴρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη σὺ τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

ΠΑΡΡ.

k Ἔχοι] Sic habet O. ἴσχ. *F.* & reliquae. *l* Διασύρων] Διωσύρας. O. *m* Μὲν] Abeſt μὲ in O. *n* Ἀπημπ.] Vid. notas. *o* Ηολλῶν] Πολλῷ O. *p* Ποπρότατ⊖] Παμπονηρότατ⊖. O. *q* Τιμωρήσειν] Τιμωρ. *Fl.* *r* ANA.] Φιλο. *F.* male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. *Vo. Em.* & *P.* *s* ΦΙΛ.] Deeſt in *B2.* male. ΦΙΛ. *Fl. F. P.* *t* Σοι] Ἰδι O. *v* Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρ⊖ ‡ ῥεῖ γὰρ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαϛικοῦ ἀμφορέως· ἰδίον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἰϛιχῶν βουλόμενοι τὰ ἀπειράϛου φλυαρίας οἱ δικαϛαὶ τὰ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδαϛ⊖. πληροῦντες, ἀπὸ τινὸς ἀϕτρήματ⊖ παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, κελεύοντες τὰ ῥητορα λέγειν οὐ ἀρχὴ τὰ ἀφίσεως τοῦ προυτίσκου, ἀϛε ἤν ὡς μίτγοι τῷ ὕδαϛ⊖ τὰ λόγου ποιοῦνλοι, συνίϛεμον τὰ λόγου. *V.*

‡ Ῥεῖ] Addit *Bruno*, ſcilicet clepſydra. *M. du S.*

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι; quod Cl. *Fenſ.* obſervavit ad *Lucian. Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; *Epiſt.* man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ λαπλύσαι, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράϛειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα, *Thucyd.* III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπέϛασθαι. Et ubi non? *F. F. R.*

34. ANAB.] Φιλ. ἴσγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλα. ἴσγε &c. aut: Φιλόσοφε ἴσγε. *Th. M.*

ANAB.] Ita recte L. & P. Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia *Philoſophiae* ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non *Philoſophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. *M. du S.*

36. Ἔγχει] *Aquam infunde.* *F. Br.*

Ἔγχει] Gloſſa *Pariſ.* habet *Verte horologium.* Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum *clepſammiis* pro *clepſydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat *Peraltium* ad *Vitruv.* Gallice converſum, *F. F. R.*

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτον δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐδὲ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελέτηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε ἢ εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] ἔστιν ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ἴσως γὰρ ἂν μάθοις ἃς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο πρόσεχε τὸν νοῦν φυλάττεσθε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὴν διελέγχουσα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνῆδον ὁπόσα τοῖς ῥήτορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ὅτι δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν ἦν βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Κἄπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τόδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, χρῆναι βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponen-

a Μου] Μοι. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα F. In reliquis abest καὶ. c Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Soul, ad marg. Junt. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deesse in Fl. d Ἔφθην] Ἔφω F. & Fl. ἴφτασα. O. ἴφθην P. Bz. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. F.

42. Καὶ ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in F. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & F. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς] In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. M. du S.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi *Capitolini* in *M. Aurelio* verba, 23. f. *Fama fuit sane quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius *ad πάνυ*, quae legere

nendis utiliſſimisque, ſi quis ab iis non dis-
cedat, neque veſtigio fallente labatur, ſed
intentis in regulas a vobis propoſitas oculis,
ad illas componat vitam ſuam ac dirigat,
quod me hercules veſtrorum etiam aemu-
lorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amo-
re Philoſophiae captos, ſed ſola, quae ab
illo negotio ſperari poteſt, gloria ductos,
promtis iſtis & publicis, quaeque imitari
unicuique facile eſt, ſatis bene referre vi-
ros bonos, barbam dico, inceſſum, & a-
mictum; vita vero & actionibus contradi-
cere habitui, & contraria veſtris ſtudia ha-
bere, dignitatemque profeſſionis corrumpe-
re, indignabar equidem: videbaturque ne-
gotium illi ſimile, ſi quis actor Tragicus,
mollis atque effeminatus, Achillem, aut
Theſea, aut ipſum Herculem agens, nec
inceſſu utatur neque voce heroica, ſed ſub
tanta perſona fractas delicias faciat: quem
neque Helena quondam, neque Polyxena
ferret, ultra modum ſibi ſimilem; nedum
ille decorus victoriis Hercules: qui vide-
tur mihi mox cum ipſa perſona actorem
talem ſua clava eliſurus, a quo ignominioſe
adeo in feminam fractus eſſet.

32. Huic ſimilem injuriam ab illis cum
fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrio-

τοὺς θεωμένους, εἴ τις μὴ [f] παραβαίνοι αὐτὰ,
μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων
ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προβεβλήκατε, πρὸς τούτους
[g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι [h] ἑαυτοῦ βίον· ὥσπερ,
νὴ Δία, καὶ τῶν καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι
ποιοῦσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας
ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον καὶ ἀπὸ τῆς πράγ-
ματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δη-
μόσια, καὶ ὁπόσα πάντι μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ
μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον
λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ [i] ἀναβολήν. Ὅλῃ
δὲ τῇ βίᾳ, καὶ τοῖς πράγμασιν ἀντιφθεγγομέ-
νους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ἐπιτη-
δεύοντας· καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπο-
κρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον
ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τρα-
γῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὤν, καὶ [k] γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρα-
κλέα ὑποκρινοῖτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μή-
τε φθεγγόμενος ἡρωϊκῶς, ἀλλὰ θρυπτό-
μενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν
ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα
τοῦ μέτρου αὐτῇς προσοικότα. οὐχ ὅπως ὁ
Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ,
τάχις' ἂν ἐκτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸ
τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὕστις
ἀτίμως [l] καλαθηλυσμένος πρὸς αὐτοῦ.

Τοιαῦτα δὲ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ'
ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τὸ ὑπο-
κρί-

[f] Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male H. & reliquae rectе — ει. [g] Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. P. & H. &c. — οι rectе. [h] Ἡμᾶς] Ἰμᾶς L. male. nihil mutant F. & ceterae. [i] Ἰμῖν] Ἡμῖν male F. P. H. Ba. F. Fl. Sed ὑμῖν rectе P. L. [k] Γυναικίας] Γυναικῶς F. verum prius exhibent P. H. Fl. Ba. S. [l] Καταθηλυσμένος] Sic H. Ba. F. Fl.

re operæ pretium erit. M. du S.

83. Ἰμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, ſi impreſſorum ἰμῖν ſerves, ornatus tantum cauſa additum, uti paſſim, cenſendum; ſed prius ego probo. M. du S.

Ἰμῖν] Quod in Pariſinorum legitur, vitium eſt typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluiſſe, patet ex latina verſione, quae vobis exprimebat. F. F. R.

87. Γυναικίας] Sola Ed. Junt. habet hic γυναικῶς. Sed vulgata melior. Vid. Or. c. 41. M. du S.

88. Ἡρακλέα] Gloſſa edit. Pariſ. Herculem ſaltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit Heſychius. F. F. R.

99. Θὲς ἤνεγκα . . . . τοῖς ξένοις] Lucianus declaraturus Philoſophiae, & reliquo Philoſophorum coetui, quos eorum nominibus paſſim perſtrinxiſſet, venum propoſuiſſet, & omnimodo deridendos propinaſſet, acerbe exagitat φιλοφιλοσόφους, eosque qui ſe veros antiquorum Philoſophorum ſectatores falſo jactabant, ſuis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

χρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸ ὑπὲρ Κύμην ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπέδιωξε πταίοντα τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, καταφαίνεται, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄχρηστον ἢ ἀσελγές τι ὑποδυόμενον, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ [c] οἱ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P. f. H. τούτου A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorſt. τοιοῦτον. b Αὐτὸν] Αὐτῷ f. P. &c. male. τούτου † Sch. c Οἱ τοὺς λόγους] Οὗτος ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τουτουὶ † ἐπώνυμον] Διογένους τοῦ κυνικοῦ. V.

* Τότῳ legebatur; ſed M. du S. mutavit in τουτῳ, in textu vero ipſo eſt ὅτῳ. Illud vero τουτῳ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. J. F. R.

tum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἔφυγεν τὴν αἰσχύνην ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸ ὑπὲρ Κύμην ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος ἰδὼν λέοντα καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπέδιωξε πταίοντα τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina proſecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *conarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. J. J.

2. Ἐς Κύμην ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quas dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. M. du S.

10. Εἴ τινα τοῦτον] Lege: ἢ τινα τούτων. J. Br.

Εἴ τινα τοῦτον] Angl. τούτων melius. J. B.

Εἴ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. Th. M.

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores J. quia ſcribunt τοῦτον. M. du S.

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ ἃ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio ἃ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. J. G.

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, ἐπ' ἔστιν, ὅστις ἃ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου † ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo viveate, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discessseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis diserevi. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero,

ἐποιεῖτο. καὶ ὅπῃ ἡ χαλκᾶς βοῦς τ[ῶ]ν, πρόχειρα ἦν [d] ὑμᾶς εἰπάζειν, τῆς πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (εἰ γὰρ ὦφλε ζῶντας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτῇ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ἐκ προῳδῶν) ἐκεῖνον δὲ εὑρὼν σαφῶς ἅπασιν δικαὶ ἄφυκτα βλασφημοῦντα, ὥστε ἐρήμῳ ἠλίσκεσθαι μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι [g] ὑμοίαν ἀγαβολὴν συγκαλεσαμένου.

Ταῦτα ἐκ πολλοῦ ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτούς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δέ, τιμᾶν δεῖ τούτοις δίον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐχθὲς ἦν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγαναχτήσω, ἢ διελέγξω,

d Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. *e* Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* sed restituimus ex reliquis. *f* Ὑμεῖς] Ὑμᾶς *L.* Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* *g* Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐμοὶ μὲν] Ἐμοὶ μὲν ὅταν ἐκαστέτοτε ὁ δυσέρωτος ἐπὶ τὸν θεὸν καλαδαίνῃ, ἔμοιγε δὲ τὸ ἐρᾶσθαι ἀλλὰ νοῦς. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pseudophilosophi committerent turpis quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam *Philosophiam*, & *Chrysippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoram*, vel eum, a cujuscumque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἰσχνὸς *Diogenes Cynicus*, sed quilibet, cujus certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, scribendum. *J. J.*

14. Αὐτὸν] Αὐτὸν vulgo legebatur; sed recte *Gujetus* correxit, & αὐτὸν adspirate scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ politum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adspirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis erraverunt. Et quum *Homer.* integre scribat ἑ αὐτὸν, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorem reddendum, comma post ἐκάνομεν sustulimus. *J. F. R.*

15. Ἐκεινῖτο] An ἐκοινῖτο? *F. G.*

Ἐκεινῖτο] *Brodaeus* προσεκοινῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὁ τῶν λόγων] Angl. ὃ ἔντ[ῶ]ν ψόγων. *J. B.*

Καὶ τῶν λόγων ἐκοινῖτο] *Brodaeus*, ὃ τῶν λόγων προσεκοινῖτο; sed melius illud ἐκοινῖτο, intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. *Th. M.*

21. Ὅτι ἐρήμῳ ἠλίσκεσθαι μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta caussa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὸν δὲ αὐτὸν τρόπον τοῦτον ἂν, οἶμαι τὸν Πλάτωνα ἢ Ἀριστοτέλους ἔφασκε, τὸν ἄλλον ἀμύητον ἐρήμῳ καλαγνῶναι. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipso damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta caussa damnatis.* Rursus in eodem Hermotimo c. 30. εἰσὶν ἐχθρῶν αὐτῶν καλαγνῶναι, ἐπὶ ἐρήμου ὑμῶν καλαδικασθῆναι, ubi rursus *indictam caussam* profert. In Abdicato c. 8. ἐπ' ἐρήμου τοὺς παῖδας αὐτοὺς ἀλῶναι habet *indefensam caussam.* Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καλαγνῶναι ἐρήμῳ, & καταγνῶναι ἐρήμου. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὡς ἐρήμῳ] *Indicta caussa. J. Br.* in *Miscell.* jam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμου. Sed vitium typographicum esse credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proserpinae. J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχοῦμαι vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid esset ἐξορχοῦμαι copiose & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. seqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Saul* ad Ἀνακ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξει, ἐμὲ τὸ ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ὃ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, * ἢν τις ὑποκρίτης, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν Θεῶν, καὶ ἐδέη τινὸς ὀργίζοντος αὐτοῖς ἐκείνοις, ὅτι τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοὺς μαστιγοφόρους, ἀλλὰ καὶ ἥδιστα ἂν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰκέτιον μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρινάμενον, μικρὸν τὸ παράπτωμα. ᵇ τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ὑποδιδύσασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ᶜ ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ὅτι τοῦτο μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ὑποτηδεύοιεν, ὅταν βιῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρὴ

eumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali ominis instar & turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia; exem-

a Ἤν τις — ἢ Δία] *Thom. Mag.* v. Ὑπόκρισις haec verba adducens omittit articulum τὸν. b Τὸν] Τὸ male P. τὸν recte reliquae. c Ὡς.] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς M. du S.

30. Ἀθλοθέται] * Ἀσεβοῦντα. Ἀσεβεῖ ὁ τῷ περὶ Ὀρχήστου φησὶ, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀπίστουσιν, ὅτι τοὺς ἱερομάστιγας τὸ μυρίφιλον † ἐξορχοῦνται λέγουσιν οἱ πολλοί. *V.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si impium & injustum pronuntiamus, qui Sacra rationale efferat, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J. F. R.*

† Ἐξορχοῦνται] Ἐξομνύουσι edimus fecit, & λέγει pro λέγουσι, & paullo ante ἐν quoque omissum, quae omnia *Scalio* praeeunte correxi. *J. F. R.*

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Asr. *paull.* c. 5. *M. dec.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J. B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laert.* in Zen. *J. B.*

62. Γίλλα ἐφιλτάτουσιν] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J. B.*

Ibid. Ὠδιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *F. G.*

64. Παρωδούμενοι] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραχαυνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J. B.*

Παρωδούμενοι] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῆς πλουτίνου δύρας ἀλαλάλους ὡδηχαυνιζόμενοι, quod merito probat *Bourdelotius*. *J. G. G.*

Παρωδούμενοι] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τιθήνται, καὶ πρὸς τὰ ἀργύρια κεχήνασι, ἀργιλόπεροι μὲν τὰ παιδία ὄντες, διλόπεροι δὲ τὰ λαγώα, καλαδιλιόπεροι δὲ τὰ πιθήκια, ἀστεγόπεροι δὲ τὰ ὄνα, ἀμπελικόπεροι δὲ τὰ γαλᾶ, φιλοπιόπεροι δὲ τὰ ἀλεκτρύονα. τοιγαροῦν γάλλα ἐφιλτάτουσιν, ὠδιζόμενοι ἐπὶ τούτοις, καὶ περὶ τὰς τῆς πλουσίου δύρας ἀλαλάλους παρωδούμενοι. Pro φιλοπιόπερα accuratius scribe cum Basileensi φιλοπιόπερα. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Graevius*, legitur ὡδηχαυνιζόμενοι pro παρωδούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραχαυνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωδεῖ *Hesychius* exponit Ἐκβακχεῖ qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδοῦντες, ἐκβακχεύοντες

Le-

exempli causa, divitias gloriamque contemnere, & sola quae bona sunt honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non continent. Idio-

ὁμάτων καλαφρονεῖν, καὶ δόξης, ἢ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, ἢ ἀόργητον εἶναι, καὶ τὰ λαμπρὰ ταῦτα ὑποδρᾶν, ἢ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, ἢ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ ἢ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, ἢ τὰς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μυῶν τὰ κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, καλακυθικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλογυκώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ἀθιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραθέμενοι, ἢ δεῖπνα πολυτελῆ θρυπτα διηγοῦντες, καὶ ὧν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, ἢ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, ἢ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι ἡδὺ κύλικος ἀτρεπῆ καὶ ἀπφδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸ ἄκρατον ἐκφέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *J. P. H.* &c. λαγωῶν. *e* Καλαπλητ.] Καλαμωντ. Fl. *f* Ἁρπαντικώτεροι] Sic recte *J. H. S.* &c. Sed ἁρπακτικώτεροι male *P.* *g* Παραθεμένοι] Παραγωνιζόμενοι L. *Augl.* Mf. Gr. P. & marg. *AIW.* vid. Scholiast.

56. Τελέσαντο] Ἐξελέγησαν. *V.*

64. Παραθεμένοι] Παραγωνιζόμενοι. *V.*

Lege omino παραθέντες neque enim παραθεῖναι quidquam ad ἐκδέχεσθαι. Apud eumdem, Παμφάγας, ἰάτρας, ὕπνους, ἀθύρας, ἐκδύτας. Pergit Noster in depingendis Pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere; sapientem solum esse divitem; paullo post ipsi accedant aliquid emendientes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν δὲ ὦν, persequitur Noster, αὐτούς τι δῷ λαμβάνειν, πολλὰ ὁ πρὸ τοῦ κεκτημένος εἶναι δεῖ λόγον, ἢ ὡς ἀδιάφορα ὁ πλοῦτος, ἢ τί δὲ τὸ χρυσίον, ἢ τὰ ἀργύριον, εἰδὼς δὲ εὖ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paullo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differunt?* Ut verus hic sensus sit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant;*

quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nullo ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis dignorem? Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, Καὶ τί δὲ τὸ χρυσίον ἢ τὰ ἀργύριον; εἰδὼς δὲ εὖ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum Philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino editio Florentina. *J. F.*

Παραγωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παραθεμένοι, quod in impressis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παραθεμένοι] Παραγωνιζ. in textum recipi jussérat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim saepe alibi utatur noster τῷ ὀλίγιον, non semper tamen sequitur, cum ubique eadem voce usum esse. *J. F. R.*

67. Μεμψίμοιροι] Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. dixi supra. *J. H.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καλαπτύουσι φιλοσοφίας εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam talia quae purgamenta educat.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθών, ἢ ἀγανακτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐπὶ βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τὰ ὑποδεέστερον δέομενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, εἰδὲν τὰ ἐν τοῖς ψηγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀπαδικῆς δέομενος ἑταίρου ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλου ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆσαι προσελθών, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πλεροφόρα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὀσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς ἀγοραῖς σκιαμαχούμενα.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, insciti & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

a Ὅκη ποτὶ] Ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. b Πάντα] Πάντως V. F. H. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon.* Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* M. du S.

83. Τῶν δὲ τοῦς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas, *ajunt.* J. F. R.

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. J. B.

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim.* J. Br.

90. Ὅκη ποτὶ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅποι τότε. M. du S.

91. Πτερόφορα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. J. B.

Πτερόφορα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Dome* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ ἐδὺ ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eund. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀπὸ τὸ ταχὺ. καὶ ἀπὸ τῶν ὀρνέων ἀρμονίαν ἐπισυθισάν. καὶ ὅτι τίμιοι τῷ ἀέρι κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ ἐπὶ τοὺς λογίους ὑφοῦντας ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de aliis. Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. J. F. R.

98. Ἐξελέλισται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξελήλισται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλαστρ. c. 24. ἴσχυ μὲν ἐπὶ στερεᾶς τῆς ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα ὅ, ὅπως ἐξελήλισται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. M. du S.

4. Βασιλεύς τις Αἰγύπτου] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tract. Προμηθεὺς ἢ περὶ λόγους. J. B.

Βασιλεύς τις Αἰγύπτου] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλεύς τις Αἰγύπτου. verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi forte an duae historiae sunt. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contriverе, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρις τούτου φίλος ἕκαστος αὐτοῖς ἐστὶν ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ὀπτεύσῃ ξῆλαι μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ τὰ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστᾶν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστᾶν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ πυρριχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλάταλα δὲ ὄντα τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλυργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν εἰς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα διεσπάραττον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ καθεγελᾶτο ὑπὸ τῆς θεάτρου.

Τοιαῦ-

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae sive nuces Graecae ἰγκώδεις ἢ ἀμυγδάλοις. *Th. M.*

Basilisque quis Aegyptius.] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῶν πιθήκων πανοῦργον φύσουσιν, ὡς καὶ τούτοις τὴν παρὰ φαυλότητα γενομένην ἐπιτίμιον τοῦ διδαχθῆναι πάσαν χορείαν &c. *AE. M.*

Basilisque quis.] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀστρ. μισθ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes demeteve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τὴς Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρριχίζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχῆς. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

e Ἐξαλάλειπται] Ἐξαλάλιπται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξήλιπται B2. Sed ἐξαλήλιπται recte in Καλαπλ. c. 24. habebant Edd. d Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχαις male Fl. At P. P. J. H. aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄστρωσε] Ἐχέρα. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀλάλητα. *V.*
5. Πυρριχίζειν] * Εἰδὸς ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντα-

ρος. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Περφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργῆς, περφυρᾶς χλανίς.

* Εἰδὸς] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, & forsan *συντέμνει* scribendum; pro *σύντομος*. *J. F. R.*

Τοιαῦτα γὰρ ἔστι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τὰς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ εἰ πολὺ παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. τοὺς [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν ὁμοπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες οὐκ ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἔστω μανίην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βλέπεται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ὀνείδεσι, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φαῖεν προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ἔστι δείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασι, καὶ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ σκῶπτοι γοῦν ἦσαν καὶ ἀκριβὲς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γύψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ ἔστι φιλόσοφος. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἐστί.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius luscinium vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. F. P. b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab F. & Ba. Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς F. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In F. P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι F. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Ms. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι κ. πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παραλλαγμένων * καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ὅμοιος μὲν ὁ Ἡρακλῆς ὁ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτι † ἀνδρίαν ἔχουσι ὁ καλαγέλαστοι ὁ ἀφάμητοι ἀνδρίας ἐκκρεμάσεως εἰσαγόμενοι. V.

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν & mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit M. du S.

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. F. F. E.

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. F. B.

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Perstitens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Gravius* pag. 969. rectissime judicans τὸ, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. ἄνωθεν τοὺς φάσκοντας φιλοσοφεῖν ἐστυγχάνειν. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν φάσκοντας. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὅθεν τι ποιοῦσι εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἰόντες ὁ ἀρτίως ἄγαν φάσκοντες. c. 68. Οἱ ἀκούσαντες τὸν Ζηνώνειον, ἢ Ἐπικούρειον, ἢ Πλατωνικὸν εἶναι φασκόντων; F. F.

w *Ibid.* Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philosophia illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines dilucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubescebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet. DIOG. Ipse quoque ego, Philosophia,

40 ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι αὐτὴ ἔδοξεν; ᶠ ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μᾶλλον λέγοντος αὐτῆς, καὶ ἐ γῆς δύναι ἠυχόμην· ὕτως ἀληθῆ πάντα εἴ-45πετο. ἐγνώριζον γὰρ ἀκούουσα ἕκαστον τῶν παρόντων αὐτά, καὶ ἐφιππαζόμενος μᾶλλον τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μέν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ἅλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἔστί τινος γραφῆς τὰ πάν-50τα ᵍ προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ʰ ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῆς Ἰλιέων ἀτυχίας πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἐσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφορὰς. φέρέτω γῆν, καὶ τὸς θεοῖς ἐχθρὸς ἅπαντας ᾄδέτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάν-

ᶠ AP.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M. du S.* ᵍ Προσεικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A1*. Nihil mutant reliqui, nec Edd. ʰ Ἀναγεγράφθαι] Ἀνεγράφθαι Coll. Prius servant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφθαι] Leg. ἀνεγράφθαι. *G.*

sunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est *in philosophia se exercent, philosophiae dant operam*, quamvis id quoque posse tolerari, alteram tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Gravesium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἀναγκάσω. *J. M. G.*

Ibid. Σωφρονεῖν] Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius abera *Veritatis*. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem adloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* alloquatur Philosophia? *J. M. G.*

43. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι] Sic de Merced. conduct. εὐχὴ δὲ ἦ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὔξῃ τότε χάσαι σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἐκεῖνα σοῦ, ὡς μὲ ἡ γῆ καλύπτοι; ead. in Lapith. Sic apud *Hesiod.* lib. 2. ἐκχάσκει δὲ καθεύδοντι μάλιστα. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est *Aeschyli* Suppl.

Φίλαμμι δ' ἂν μᾶλλον θανεῖν
Βρόχου τυχοῦσ' ἢ σπερμάτων. *J. B.*

53. Ἀρετή] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia *Virtutem* appeller. Sed ibi pro Philosophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus opera petissimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετή] Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. *J. F. R.*

56. Ἰλιάδων] Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in

Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ καλλιγορήματα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφιέμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσκύνησα τὴν γε πρᾶτιν. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑποσχόντας εἰσὶν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καλλιγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστῳ. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ἄγε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι [c] Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δικάσαι Δίκαιον. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, εἰδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμελοῦσι.

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἀπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *Alii*. b Προσκύνησα] Προσκυνήσω L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ καλ.] Ἀθετῶ, μετανοῶν ἐφ' οἷς εἶπα. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἀπάσαις] Ψήφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δευτέρου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δευτέρου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Σωφρονίου] Vid. *Eraſmi* Adag. Τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur Δίκης. *M. du S.*

92. Σπουδαιοῦ πλακοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πόνηρα βυβλία] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βυβλιόπονηρα ἐ ἰσγνόπιον. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βυβλίοις γηρᾷν.

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogiſme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſſa ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, juſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopa-

φὶ τὰς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βέλει πάντας ἥκειν, κτ' τάδε ὦ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ὅπι τ' ἀργυρμήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ τραλάθην ἰχάδων ἔτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. Οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμὲς ἐξ ἅπαντος· εἰ γὰρ θέμις ἄνθ' τούτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν [d] μέσοισι δύο Ἰχρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὅς μὲν πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ἀθροιζομένων, [e] ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. πολλοὶ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κτ' τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ [f] περὶ τ' Ἄρειον πάγον

[d] Μέσοισι] Sic P. ſed J. H. S. aliaeque male μέσοισι. [e] Ἐπεὶ] Sic H. B2. P.-S. In J. videtur fuiſſe ἐπὶ ſine accentu, quem du Soul manu ſua impoſuit. [f] Περὶ] Παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt J. H. P. Fl.

93. Παλάθην] Μάζαν σύκων. V.

5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τέτο· Διήγησιν, λέγει Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκησάντων, γράφει δὲ ἐν τῷ ρ'. V.

ῶν. Quod iterum L. VII. 5. γυμνάσιον βαθύτατα; ſed & Ariſtoph. Nub. βαθὺς ἀλοιᾶς, (ut obſervat Cl. Jenſ. ad Dial. Lucian. de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. Ael. V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeſchylum, vid. Illuſtr. Spanh. obſ. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans ſolum, apud Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, ſ. denſitate, Herodian. VIII. 11 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἴταξε χάρματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. acies denſas inſtruxit. J. R. R.

93. Παλάθην ἰχάδων] Haec paſſim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epiſt. 14. ὁ δὲ Διογένης ἐπινεῖ ταινίας ἢ ἰχάδων τὰ πλεῖστα ἐκδέχεται, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξηρέφατο. ὁ δὲ τραγίας ἐπεχύτο, καὶ μοιχᾶτο μᾶλλον ἢ τοῖς μὴ κόμην κομίζουσι οἰκεῖος· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. J. B.

99. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. J. B.

Κεῖται] Hom. Il. Σ. 507. M. du S.

Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισι vel κεῖνται μέσοι Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μὲν σῶν δίκην ἰθύτατα εἴπῃ. J. M. G.

Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex Homero & B2. ſuſtulimus, in quibus erat μέσοισα. M. du S.

Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] Hom. Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μὲν σῶν δίκην ἰθύτατα εἴποι. J. Br.

3. Ἀνοδος] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. M. du S.

4. Ἐπεὶ . . . ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur, ſed abſque codicum auctoritate utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δ' μ. legatur? M. du S.

Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. J. M. G.

5. Πολ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta haec

γον ἔτι πλείους ἔσοι δὲ, ἢ κἀ[illegible] τῷ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, ἢ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προβάμενοι κλίμακας, ἀείρωσι βομβηδὸν, νὴ Δία ἢ βόμβυδον, ἐς μὴ δίκλω, ἵνα ἢ καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, ἢ ἄνθεα γίνε[illegible] [a] ἤρι. Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις ὑπ' βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, ἢ παλαχῇ πήρα, [b] πώγων, κολακεία, ἀναιδυντία, βακχηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς ἢ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, ἢ λελήθασιν ὂν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, ἢ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα ἢ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὔκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Παιτεῖτε ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem adsidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immisti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo post, sed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores

a Ἤρι] Ὄρῃ. A. G. L. Sed vulgatam servant Edd. omnes. b Πώγων] Deest h. v. in R. Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. J. Μηδὲ P. S. Μὴ δὲ vero discrete H. Fl. B2. male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] H. J. integre Πλατωνικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mf. Gr.

7. Τῷ Τάλῳ] Ὃς δὲ Τάλως ἦρως πολλαχοῦ ἐν τῇ ἀπογόνου γράμματος τὸ δὲ Ἀνάκειον ἢ Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ὅπου καὶ οἱ Διόσκουροι * λέγονται. V.

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνακεῖον ἢ Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ὅπου καὶ οἱ Διόσκουροι λέγονται. F.

* Λεγόντων] Hoc scholion commodissime locum Suidae, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum invenieramus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. Gr. in summa pag. 27. pars in med. p. 28. descripta. J. F. R.

† Ἀνακεῖον] Et hoc igitur abundabat. J. F. R.

haec omnia clarius intelligantur. M. du S.

Πολυσγνιὸν] Glossa Paris. Loca Athenis juxta arcem. Confer infra c. 47. J. F. R.

7. Τάλω] Confer Ὄρχ. c. 49. Et φιλοψ. c. 29. M. du S.

Τάλῳ] Τάλως Athenis sepultura, nondum inveni; Telus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria filiis liberis obiit. J. M. G.

8. Ἀνακεῖον] De Anaceo ad Tim. c. 20. Hemst. J. M. G.

20. Βόμβυδον] Il. B. 89. M. du S.

23. Μυρίοι] Ex Hom. Il. B. pro ὄρῃ Angl. ἄρμ. J. B. Μυρίοι] Recte utique Mss. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα ἢ ἄνθεα γίνεται ἄρμ. est enim ex Hom. Iliad. B. v. 468. ὄρῃ est interpretatio. ἄρμ a. accipitur cum pro vere tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. J. G. G.

Μυρίοι] Vid. Hom. Il. B. 468. M. du S.

Ibid. Ἤρι] In Angl. L. & Mf. Gr. ἄρμ, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I. 51. scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis exspectabimus, & si accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL. Desinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & jam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, judicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes judicium.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἔγγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι δὲ ἡμεῖς ἔσμεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς μαλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτοις δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῶς τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῆς ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐκ ἔμοιγε τῆς Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε [e] ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ γὰρ ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διακρινοῦμεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ [f] ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι τὰς γνῶμας· ὅσοι δέ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς διατρίψομεν, ἵνα μὴ ἀντιποιῶνται τῆς ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, καὶ τὸ γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἂν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

e Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε. P. & Edd. f Ἡμῶν] Sic L. J.P. ὑμῶν male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρείοις] Ὡς τὸ Ἐπικουρείων δύτρια πάντα τὰ ἡδονῆς ἐγκυμόνων. V.

quo signantius anni tempestatem designaret. *M. du S.*

14. Μανὶ δὴ] *Casaub.* ad *Athen.* *J.B.*

Ibid. Κλαγγηδὸν πρόσω.] *Hom.* Il. B. 463. *M. du S.*

23. Τὸ μὴ δὴ ἐπιβάλλειν γνώμισμα] Non est hic locus δὴ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώμισμα. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & *Bourdelotius* probat, cum Anglicano & meo: διχόμηθα ἤδη αὐτοὺς. Plat. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχείαν ἐπιτίλει τὴν ἔγγαν. *fac ut cito aliquid capiamus.* *J.G.G.*

Ibid. Μὴ δὴ] Angl. μηδὲν. *J.B.*

Μηδὲν] Ed. J. & Mss. P. L. & a *Bourd.* & *Gronovio* laudati. Vulgatae Edd. mendose μὴ δὴ vel μηδὲ. Adde hic *Euripidis* versus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲ ὃς κίβδηλον ἢ
Τετιμῶσ' ἀνθρώποισιν ὄπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴς ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Διεχόμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτοὺς· sic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. *J.B.*

Διεχόμεθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon ista vox sit Philosophorum impatientium, Ἀπὸ διεχόμεθα ἤδη, *Quam mox accipimus?* Nec jam poenitet. *J.M.G.*

Ibid. Ἤδη αὐτοὺς. ΠΑ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mss. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΑ. αὐτοὺς ἡμᾶς. *M. du S.*

33. Χρήμασι] Quae inter bona annumerant Peripatetici. *J.Br.*

Οἱ ὑπηρέ. ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ. Φέρε ἴδω τί ἡ ἔχει, ἦπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτοῦς; ΠΑΡΡ. Οὐκ ἀλλὰ χρυσίον τουτί, ἡ μύρον, ἡ μαχαιρίδιον [a] Θυλικόν, ἡ κάτοπτρον, ἡ κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· ἡ μὴ τούτων ἐξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, ἡ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅτινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα παύσεσθε, ἡ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες εἴ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, ἡ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τὸν ἕτερον βίον· σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὀπίσω σοὶ τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆς ἀγνοίας λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν [b] ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδη, ποιησόμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤφθαι ἡ εὔνους ἡμῖν, ἡ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, ἐξελαυνόμενος αὐτοῦ

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus,

a Θυλικὸν] Κουρικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. *B2. H. P.* b Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τ. τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed τ. τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτοῦς] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ χοιδίας ἀπτημένος, ἢ πρὸς ἅλιον, ἢ ἐν τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φαμέν. *V.*

60. Χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνδράποδα. τὸ μύρον, ὡς τρυφῶν ἰσθῶτες. τὸ κάτοπτρον ὡς ἐντιθίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐν τῇ ὑπνῳ. οἱ κύβοι δὲ δίγλυμα χαλᾶς ἀκαίρου καὶ ἀκαλάσου ἀφέτης. *V.*

• φαμὲν] Exc. G. φαμὲν. C. φασὶν. *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτους] Haec omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

61. Καὶ μαχαιρίδιον Θυτικὸν] *Secespita. Casaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuse alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχειρίδ. Θυλικὸν] Placet πυθικὸν. *Machiridion pythicon. Delphicum gladium.* *J. Br.*

Machiridion Thulicon] *Brodaeus* μαχειρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* Verum αὐτοχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχειρίδιον θυτικὸν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχειρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras, &c. quemadmodum sacrificationes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edissertare. *Tb. M.*

Μαχειρ. Θυλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scholiastae a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor, tu, an recte conje-

ce-

ximus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt Philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, execrabilem virum, Philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, receſet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia. PHIL. Bene iſta, Veritas, examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi; hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

τῦ τ' Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω [c] θαλῆ στεφάνῳ, καὶ εἰς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καλαράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τράγειον ὑποσπάσας, ἀποκειράτω τ' ὠγωνα σὺν χρῷ πάνυ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὅτι μετώπῳ στίγματα ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ὁ καυτήριος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· ὡς μὰ Δία, ὥστε καὶ κεῖνος ἀντιβλέπειν τοῦ φωτὸς καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον καὶ δόξαν καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἰδῇς ἐπιφερόμενον καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέπουσα, καὶ τὰ χεῖρα ὀρέγουσα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον ἕτοιμον, ἀποκείρασα [e] πρότερον τ' ὠγωνα.

ΠΑΡΡ.

[c] Θαλοῦ] Sic *J. P. H S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Προτῆ Fl. Vulgatam ſervant Edd. & P. πρότον Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κουρίας † ἐν χρῷ λέγεσθαι ὁ μέχρι τῆ σαρκὸς ξυραφῆς. *V.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omiſſa in *edit.* ſupplevit *M. du S.*

cerim, ipſe judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. Ἀπαιδ. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. ſtrateg.* VIII. p. 604. B. ubi *μ.* κουρίως. Caſaubonus obſervat Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum *Philoſtrati* inſignem, ſub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ κάτοπτρον] Haec elegantèr apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χηνοὺς μεμιμημένους] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τ' ἀνδρῶν τι τοὺς χῆνας μιμημένους. *J. B.*

Ibid. Σὶ τ. χ. μεμιμημ.] Sic A. P. & L. niſi quod in A pro σὶ legitur τι. In Eddit. ἐς τ. χ. μεμιγμένους. *M. du S.*

84. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ θαλῷ στεφόμενον. Grammatici Graeci idem eſſe ajunt, ac θαλὸς quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Heſych. Suid.* vocaverunt etiam ἔχον κρατὸς, ut apud *Heſych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat Clariſſ. *Scalig.* χύτλον δὲ κρατὸς ἔχον εὔσκιον παρὰ χυμένους &c. vocaverunt Latini ſagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, στεφάνη. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Juncus* apud *Stob.* licet quidam aſſerant, fuiſſe ramos olivae, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum στίμματ' ἔχων ἐν χερσὶν. Uſi ſunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclaeo ſpargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivae. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer ſupra B. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἡ ἐγκαυστάτω] Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑπερφῶσα] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔοικεν ἔσεσθαι ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι καὶ ταῦτα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, ἢ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρεια μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνῃ καὶ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅπερ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, καὶ ἰχθάδας μοί τινας δὸς ἀνῆσαι, καὶ ὀλίγον γε χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράτ̣τειν ἀνὴρ ἀλαζονεύεται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχθάδι, καὶ χρυσίῳ, καθῆσθαι

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

a Ὅπερ] Ὅπερ *f.* sola. b ΙΕΡ.] L. *f. Ba.* Et sic emendare jussit *M. du S.* Deest plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰν λεπτὴν χωνίου, λεπὶ τῷ ἄγκιστρον, τὸ συμπλέκειν. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. καὶ πλέονται πειραιάς * λεπὶ τῷ πρῷ πρώνων, πειραιεὺς, καὶ πλοιοκαμῷ τῷ ι πειραιεύς. *V.*

13. Ἀνῆσαι] Περιττὸν τὸ ἀνῆσαι, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ δὲ ἐν παίζοις ἔχειν φασὶν, καὶ †ἐκὼν εἶναι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποχρώντως. *V.*

* Ἀνὰ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat σχιδία διαπερᾶν, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *J. G. Graevio.* Vid. c. 1. *J. Cler.*

† Ἐκὼν] Ἔχοιεν legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κεκτικίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua supra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὅπερ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur perveniisse. Quod ὅπερ hic legis ex Ed. *J.* est; in reliquis enim est ὅπερ. *M. du S.*

Ὅπερ] Ὧπερ duali numero ex *Junt.* recipiendum jusserat *du Soul.* obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνῆσαι] *Dixit dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ ἀλαζονεύεται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχθάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παῤῥησιάδου persona reponi vult personam Ἀριστῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ ἀλαζονεύεται, pro τί πράττειν ἀλαζονῆ ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττειν ἀνὴρ ἀλαζονεύεται; Παῤῥησ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχθάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ τειχίου, καθῆσθαι εἰς τὴν πόλιν. sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παῤῥησ. ponenda omnino est persona sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆσθαι. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττειν ἀνὴρ ἀλαζονεύεται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὦ ἄνερ, πράττειν ἀλαζονῆ, vel ἀλαζονεύῃ;) sed ab alia persona, Ἱερείᾳ scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur subluisse Marcilius pag. 418. pro καθῆσθαι reponens καθῆκεν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, sacerdotis persona. *J. F.*

ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules!

ζόμενος ὅτι τὸ ἄκρον ᾧ τυχὸν, [c] καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς; ἢ που τοὺς λίθους [e] ἁλιεύσειν διήγαγες ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν πρόσμενε· σὺ δὲ Ποσειδὼν ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εἰμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h] ἁρπᾶται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστὶν· ἕλκωμεν, εὐπετῶς, ἀναστάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i] ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρ' ἴδω τίς ἡ ἀγαθὸς βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων ἔτός γε. Ἡράκλεις,

[c] Καθῆκεν] Κατῆκεν. Al. *More.* [d] ΦΙΛ.] Deeſt in P. Conparet in Edd. [e] Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* [f] Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. [g] ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. [h] Ὁρμᾶται] Ὡς φέροντο Coll. Edd. vulgatam ſervant. [i] Ξυνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. [k] Κύων] Sic recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *J. H. P. S.* & ceterae omnes αὖων male. *Vo.* forte χαύνων. ἀνίων Ex.

27. Ὁρμᾶται τοῦ χρυσοῦ] Ὡς φέροντο τοῦ χρυσοῦ. *G.*

IEP.] Sic ex L. Ed. *J.* & *B*2. reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, & vel abſque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Jenſius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

IEP.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *J. M. G.*

17. Καθῆκεν] Κατῆκεν. *Th. M.*

20. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad Συγγρ. c. 15. *du Soul*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *J. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΓ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. Ἔλεγχε. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *J. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt κυνογαλεώδης & σκυλιώδης. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. *f. Athen.* IV. 17. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Folis. galeus. Guxa muſtelam interpretatur. eſt piſcis rapax.* *J. F. R.*

31. Αὖων ἔτός γε] Haec verba non ſunt in Angl. Cod. *J. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὖων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνίων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Æl.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide *B. πρ.* c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro αὖων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύων. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. muſtelus piſcis, κύων, carcharias, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *J. M. G.*

Κύων] Quia αὖων olim editum erat, *Brod.* Miſc. P. 1. c. 22. inde fecit ἄων, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄων. *Cum mari ſus piſces;*) ſatis abſurde hoc loco. *J. F. R.*

33. Ἔτος

τ' ὀδόντων. τί τοῦτο ὦ γενναιότατε; εἰλῆφει λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τυτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰχὰς ἤδη [b] πρόσεχηλαι, καὶ τὸ χρυσίον σε τῆς κοιλίας. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φῂς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄχρηστός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθής, καὶ σκληρός, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse. Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, & aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus adspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim sunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ Διόγενες· κῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

a Λήσειν] *Gron.* Λαθεῖν. male, vid. nott. b Προσέχηται] Sic *H. Fl. Bz. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P, & L. Edd. πολλὰ.

46. Καὶ εἰδεχθὴς, & σκληρὸς] Ἀμορφος, ἀκρατὴς, * μοχθηρός. *V.*

* Μοχθηρὸς] Μισαρὸς editum erat, sed μοχθηρὸς correxit *M. du Soul* recte; nempe a μῶσος scelus. *J. F. R.*

38. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te latitaturum sperabas.* Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi praedari sperabas*, & adscripsit pater λαφύσσειν. *J. G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Ἰσ. α. c. 4. ubi ἐπέμεινας λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex nostro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Funs. pag.* 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἤλπισας probam esse quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν. *J. F. R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in *Act.* Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata; εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane noster supra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἀγοραῖον — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J. F. R.*

52. Ἀφυῶν ἰλ.] Vid. *Aristoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A. V.*

Ἀφυῶν] Glossa *Paris. Aphyae pisciculi, quos paris limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J. F. R.*

Ibid. Ἀφυέστατοί] Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφυῶν apuarum, & ἄφυος

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur: quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, facerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles; de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσω. Ἐλ. τίς [e] ἐστι; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὰ τ αὐτῆς πέτρας ἐγὼ εἰμι.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθίωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἐν τῷ βυθῷ δόξειε ποικίλον τ χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῷ νώτῳ ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τ Ἀριστοτέλης προσπλέων, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπεκάλυψε. θεασόμεθα ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχεται, εἴληπται, ἀνήνεγκα. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οἰκεῖον γὰρ οὗτος Ἀριστοτέλης τ πέρᾳ.

ΔΙΟΓ.

---

d ψῆττα] ψῆττά Fl. e Ἐστι] Ἐλ. ante τις hic inserit P. f ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet *J*. Sed reliquae consentiunt in ΠΑ. g ΠΑΡΡ.] Deest in *J*. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. *P. B2. F. A. S.*

55. ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα ἢ πλατύτον. οἱ δὲ δημόται ‡ συγκολλῶσι τὸ ἰδίωμα δικαίων, ἢ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βούγλωσσον. καλῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. *V.*

† ψῆττα] Ὀψάριον legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ἰψάριον, *opsonium*, quod nec ἰχθὺς de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθυδίῳ haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλῶσι] Συγκοπῶσι. C. *M. du S.*

68. Περισπάσω ἀγκίστρῳ] Αὖθις ἐπανῆλθε, e regione ibi in margine erat. *G.*

§ Βούγλωσσον. καλῶς] Βόγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis ty otheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad καλῶς & verba seqq. *du Soul* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστι ταῦτα. C. Καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἰ. τ. *J. F. R.*

ἀφυεστάτων. *J. M. G.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατῦς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. ψῆττα] Gloss. *Paris.* Ψέττα *piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἐλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φὴς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola *J*. Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἐν ᾧ βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] Bene dictus, *ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parentheli, unde patet eum erraisse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἐν ᾧ βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδοὺ πολλοὺς πάνυ τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ καὶ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις καὶ ὑπὸ ἀφέσεως ἐκτεθραυσμένους, [b] ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ὥστε σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεῖσθαι· ἀλλ' εἰ φάγεται. ἴσως δὲ καὶ ἅμα τινὰ ἕξομεν ἀγέλης ἀπαρτήσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῷ θαρρήσῃ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρόδετα γε πρότερον ὀπισθεν ἢ ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποτρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καλαμεῶν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ [c] Πόσειδον, ἐπιτέλει ἢ ἄγρα. βαβαί, μάχονται ἤδη τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξιφάρια πολλὰ διεστρόγγισαι ἢ ἀγκάθια· οἱ δὲ, πρωσφύντες, ἔχουσι τὸ χρυσίον. εὖ ἔχει. ἐθελοπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἴπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἴμαι πρόσθεν τοῦ ὀνόματος. σὺ δ' εἶ Χρύσιππε, πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εἰπὲ, οἶδα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρῄνεις αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis reſecet. PARRH. Demiſi: tu vero Neptune piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magiſtrum? ELEN. Chryſippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chryſus*) inerat nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

a Ἰδοὺ] Ἤνιδοὺ Schol. *Al.* ἢν ἰδοὺ Fl. Ἰδοὺ Edd. reliquae & P. b Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. A.* aliaeque Ἐχίνων *H.* c Πόσειδον] Τυχὸν poſt πόσειδον inſerit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἰδοὺ πολλοὺς πάνυ τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἀπίθανον μὲν τοῦτο © ἀφελείᾳ. † Καὶ ἐστὶ διαστικὸν ἓν. τὸ ἀλόκληρον ἐκτίθλιπται. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic reſtituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum eſſet Ἀτελιῶν, & pro ἐκτίθλιπται legebatur ἐκτίθλασται. quum tamen in V. eſſet ἐκτίθλαπται, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. ἐκτίθλιπται, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro βέβλασται, erat editum βέβλυσται. *J. F. R.*

† Καὶ ἐστὶ] Ἐς τὸ C.

74. Ἀλλ' ἰδοὺ] Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδοὺ. quod etiam in P. eſt. Vid. inſr. Γυμν. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis eſſe ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloſſ. in marg. *Pariſ. Echinus. Latinè Hericaceus, ſpinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. τυχὸν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Παμπάγη] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βόρεας εἶδε ἐμοὶ πούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκάμενα, ἁμίσεια, καὶ ἔρκος καπνιζόμενα τοῖς ὀδελοῖς. Sic & Zeuξ. c. 10. bis. *M. du S.*

84. Ἐπιτέλει τὴν ἄγραν] Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε. ὅτι δὲ © τῶν Ἀττικῶν ἐστιν © τὸ, ἀλλ' ἴσως μὴ πλέξῃς. προσυπονοήσεται δὲ τὸ σιώπα. *V.*

1. Οὕτω] Suſpecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. eſt ὅτῳ. *M. du S.*

10. Ὑπερήμεροι] Supra μέλαν ἱμάτιον τοιοῦτο παραιτησάμενος ἥκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba viſa ſunt, quae minus apte in Impreſſ. Parrheſiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οἰδὲν] ΕΛ. ἰδὲν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. *M. du S.*

Οἰδὲν] Ante ἰδὲν perſonam ΕΛ. inſerit *du Soul*, non male; ſed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus fuerunt.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖ γε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς ὅλῃ κεφαλῇ μὴ τ' ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστὶ καὶ δεδιὼς μὴ ἀφαπαρῇ τις τὸ λαιμὸν, ἐθέλων.

ΦΙΛ. Ἄλις ὦ Παῤῥησιάδη τὸ ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶτά σοι ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δύσῃ. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσοντες. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπόμεροι γένησθε τὸ παρόδου. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ὅλῃ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανῦτε, ἢ ἐγκαλαχαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔστω ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δόξει; μῶν ἐς τ' Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τ' Στοάν; ἀπὸ γὰρ Λυκείου ποιησόμεθα τ' ἀρχήν εἰδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὁποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τ' στεφάνων, πολλῶν δὲ τ' [e] καυτηρίων δεησόμεθα.

[d] Οὕτω] Οὕτως Fl. [e] Καυτηρίων] Καυλιρίων, Em. Vo. male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυτήρων *M. du Soul.*

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Πυθίου τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ Λύκειον, § φιλόχορος δὲ ἐν τῷ ¶ δ' Περιπλόους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτοῦ γενέσθαι. *V.*

‡ Ἐν] Ἐπ male legebatur in Edd. *Ctr.* Sed recte correxit *M. du S.*

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχωρος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. *Voſſ. Hiſt. Graecor.* & *Suidam* in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. *J. C.* C. habet φιλόχωρος. *M. du S.*

¶ Δ'] In priori *Edit.* horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. *M. du S.*

In priore *Edit.* Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναβιοῦντ, legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli; quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. *J. F. K.*

addimus, etiamſi in notis ita citat illud ΕΛ. ac ſi revera in textu poſitum legeretur. *J. F. K.*

22. Καυτηρίων] Utitur & *Orig. c. Celſum* V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλιρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀν. μισθ. c. 2. Quod & *Voſſio* placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυτήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur contra Celſ. 211. *M. du S.*

Καυτηρίων] Conjectura *Voſſii* nititur exemplo Ἀναβιοῦντ. c. 46. med. Et Ἀν. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura *Soulii* melior, & propius ad literarum ductum accedens. *J. F. K.*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

CHAR.

Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὁ, τε γὰρ ἱστὸς ἐκκέχυλαι, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωλαι, καὶ ἡ ἐθόνη ᵃ ἀπήκρεκται, καὶ τὰ κωπῶν ἑκάστη μιχαὶ. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλογίμενον ἀπεμίζει αὐτὸν. ἔτι δὲ ἐ ἀπαπλεύσεται, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὴ, ὡς ἔοικεν. V.

SAtis de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad trajectum parata optime est. exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam

TYPANN.] ΧΑΡΩΝ addit *J.* & *H.* Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. & *P.* ᵃ Παρακέκρουται] Παρακέκρουται *J.* sola male. Reliquae recte, sicut & *Barocc.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος ἀφῆλιξ ἀπὸ τῆς Τυρρηνῶν τῆς βασιλείας ἐ λαιῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον αἰκησαίλης ἐν ταῖς Ἀθήναις ἄφθησαν ἐξεναστάσθροι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲ αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον ἐ Ἰμβρον ὤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον λιὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἤρπασαν ἐς πλοῖα, καὶ κατάξαντες ἐς * Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύσοντας τῇ Θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, οἷς σαυνήκησαν. Οἱ ὖν ‡ ἐν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύόμενοι ἐ ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς βίᾳ τῆς Τυρρηνῶν. G.

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲ δὴ ἔτως. ἐπιβήμοια ἀφορμεῖσθαι. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλογίμενον ἀπεμίζει αὐτὸν. ἔτι δὲ ἐ ἀπαπλεύσεται, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὴ, ὡς ἔοικεν. V.

Ibid. Κλωθοῖ] ἢ Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα ἐν ποιεῖ ὁ Χάρων πρὸς μοίραν τὴν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. V.

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. V. Ἢ τῶν ἱκάλων ἀναγωγὴν λέγεται. G.

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ αὐτλίᾳ ὕδωρ. V.

5. Παρακέκρουται] Εἴ τι ἰσχὺν ἐχισμένον ὀφάνη. ἔτως δὲ σημαίνει ἐ ἀπὸ τοῦ ** ἐν ταύτης τὸ ἀπήκρεκται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔτως φασὶν ἰδίως τὸ τὸν ἰδίου τῇ μεγάλῃ συμβαλεῖν. V.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam usurpata *Cicero* & alii a Viro Illustriss. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inscriptio Scholiast. Impress. Καὶ Τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio Editoris, nescio. Edd. *Lucian.* ἡ constanter servant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiastes, nec mi-

* Βραύρωνα] Βρόμρωνα legebatur, & mox iterum Βραυρωνίους. Sed recte correxit *Soulius*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύσοντας] Quaenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan ἱρκτεύσοντας. *M. du S.*

Ἀρκτεύσοντας] Ἄρκτεύειν idem esse quod Δεκατεύειν, docet *Hesych.* Nam ἀρκτεύσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae *Brauronia*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος ursa autem ἀρκτεύειν, quod ursam quandam manuefactam sagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτευόμενοι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἱστὸν ὑφαίνουσι —— ac deinde: Καὶ ἐμφοίτοιο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ ἀρκτεύσαι τῇ Θεᾷ. Ἀρκτεύσαι. Λυσίας τὸ καθαρεύσαι φησὶ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν λέγων. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus testetur *Lysiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκτεῦσαι; sed δεκατεύσαι proprie dici καθαρεύειν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Dis consecrare; tamen *Harpocration* v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεύσαι, idem quod supra posuimus, confirmantem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκτεύσας. Et puellas consecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coislinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coislin.* p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκτεύσας inde dictum, quod Oraculum jusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro *Λυσίας* —— ἔλεγον, ut vitiose in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet Ἔλεγεν.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem astingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. scribens: Τυρρηνῶν τινῶν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κλασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνίοθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaest. Graec.* p. 296. Τυρρηνοὶ φασι τὰς τῶν Ἀθηναίων ζυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐν Βραύρωνι ἀρκτεύσαι, ἱστορίαν Λῆμνιαι καὶ Ἴμβριαι κατάσχοντες, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι; *n. τ. λ.* Etsi jam cum *Soulio* apud Scholiast. legas ἱρκτεύσαι, nondum sanatus erit locus, quin facilliore mutatione ἀρκτεύσας legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ Διῒ legendum τῇ Θεᾷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσαι τῇ Θεᾷ etiam apud *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: ἥρπασαν σαυ-

quam in me morae eſt, quo minus ſublata ancora ſolvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adeſſe debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis eſt, quae ter jam hodie trajeciſſe poterat: & prope jam veſperam eſt, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omiſſiore eſſe animo putabit, idque cum alius in culpa ſit. Praeclarus vero ille noſter & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita ſupra ipſe aquis Lethes

τεῖρόπωλαι. κωλύει τε ἐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀναπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴ γῆν ὁπλισατ[‡] ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. ἡ ἑσπέρα ἀμφὶ βυλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν οἰήσεται τούτοις ὑπολήψεσθαι· ἡ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ἔστης ἂν αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος ἡ αὐτὸς ἄνω τὸ [§] Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. ſupra. Piſc. c. 27. [c] Ὡς πέρ τις] Sic Edd. & Codd. ἴσως C.

6. Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροχιστῆρι ἐμβέβληνται. τροχιστὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὸν κέντρον ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὸν ᾅδην ἀφηνιάζειν τὰς τῶν ἀποθνῄσκοντων ψυχάς. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐπριάμεθα. *G.*

16. Ὥσπερ] Γρ. εἴπερ τις ἄλλος ἡ αὐτὸς ἄνω. *G.*

ἴσως ἀφιππευόμενος τῇ Θυῒ, ſenſus quidem commodus emerget; ſed & mallem addi *ἐν* ante Βραυρωνίοις; nam licet ſine praepoſitione aliter conſtruendo alium quoque ſenſum elicere queas, nimirum ut ſit: *abripuere virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἔν] Deleatur praepoſitio. *J. F. R.*

§ Εἶτ'] Ἔστι καὶ αὐτὸ τὸ &c. legebatur; ſed priora duo expunxit *Scaliger*, ſine dubio ex collat. Item ἢ & ἀφορισθὲν legebatur pro δὴ & ἀφορισθὲν.

¶ Τρὶς] Τρὶς legebatur, male, in *Edit. Clar.*

ὀο Νῦν] Omiſſum erat in *Edit.* ſupplevit ex V. *M. du S.*

†† Ὅταν] Ita correxit idem, cum ὅτι legeretur, quod eodem tamen redibat; ſed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a ſuperioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praeceſſiſſe jam ſermones alios quibus hoc ipſum ἄνω finem imponit, atque ad alia tranſit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *J. B.*

4. Ἄντλος] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, ſic & Grammatici. *J. B.*

5. Παραχέρουσαι] Dictio Atticorum propria ὅταν γράφουσιν τὸ ἴδιον τῶν ἰδίων τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *J. B.*

Παραχέρουσαι] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mſ. Ox. Sed quid ſit, nemo credo expediet. Vide ad quas anguſtias redactus Scholiaſtes, ut ſenſus plures colligat. Ed. *J.* Παραχείρουσαι. Quomodocumque legas, vox nautica ſit, oportet, a πάρος compoſita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda eſt. Credo ſcriptum fuiſſe Παρᾴρουσαι, ſimplici ρ. *M. du S.*

6. Τετρόπωλαι] *Loro ad ſcalmum alligata eſt. J. Br.*

Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροχιστῆρι ἐμβέβληνται. Eſt autem τροχιστὴρ λῶρος εἰς ὃν τὸν κέντρον ἐμβάλλουσιν: tangit *Heſych.* verb. τροχιστῆρας. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί] *Quod ad me attinet. J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν] Quid ſit βουλυτὸν ſatis abunde declarant Interp. *Ariſtophan.* ad Veſp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Heſych.* apud quem βουλυτὸν τὸν δειλὸν ὄψιν ἢ τὸ ὄρθρου λύεται τὰ βοῦν, ſcrib. βουλυτὸν. *Euſt.* ad illud Il. ω.

Ἡμος δ' ἀρότου μετανίσσετο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aſpice aratra jugo referunt ſuſpenſa juvenci.

Non quod ibi ſomniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν δὲ ὥρα τοῦ ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῦν ἀλλάττει γεωργός. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutavit umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἴπερ] Sic *Coll.* commodius ſane, ſed tamen nondum agnoſco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba ſibi velint, expedies. Moſellanus interpres ad umbras refert. Ego ad veſpillones & ejuſmodi homunculos referri malim, quos veriſimile ſit largiter bibere ſolitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praeceſſit, ſuadere omnino videtur. Sed ne ſic quidem ſatis concinna videtur oratio. *M. du S.*

ἧς ὕδατος πιπτούσης, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ὀπτιλέλησται. ἢ ἤτοι παλαίει μὲν τ ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ὀπιδεικνύμενος τ λῆρον τ [a] αὐτῆ· ἢ τάχα καὶ κλωπεύει ὁ [b] γενάδας [c] παραλθών. μία γὰρ αὐτῆ καὶ αὕτη τ τεχνῶν. ὁ δ' ἐν ἐλθερίζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

potis redire ad nos obliviscitur, & vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis magis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, Ζηνὸς ὀπὸ τελέου δηθὰ [e] ὑποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ὀστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐχ [e] ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τ μέτρου δεσπόζειν καινῆ κτήματος, ἐπεὶ οὐχ ἡμεῖς γοῦν αὐτὸν ἀπιέναι δέον, καλεσάμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τ αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ ὑραν῵, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι δοκεῖ ἡδίων παρ' ἐκείνοις βραδύνειν εἶναι· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ὑποδιδρασκούσης· ἐκεῖ δὲ καταβαίνουσαν ἴσως ἐπιλαμβάνεται τις ἀκροώμενος ἢ κιθαρίζουσα, ἢ ἐπιδεικνυμένη τι τῶν ἑαυτῆς, ἢ ἐπιλανθάνεται τοῦ ἐπανιέναι.

2. CLOTH. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi inciderit, si forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descenden-

a Αὐτοῦ] Αὐτῷ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτῇ. b Γενάδας] Recentiores Edd. vitiose γυνάδας. c Παραλθών] Deest in B. d Οἶδας] Οἶσθ' B. e Ὥστε] Οἶδα τι B. ὅτως P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιδ ἐτῶν τέως ἄχρι τ εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥήτορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τ κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν ἐ τοῖς ἄνω ἐ τοῖς κάτω συναριθμοῦσιν, καὶ † τοῦτο ἐν ἀλληγορίᾳ. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἶδος ‡ βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὰ ἐπιχεόμενα τοῖς νεκροῖς μειλίσματα. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατέα ἢ λεπτὰ ἐ σφαιρωτά. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θάνατος. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τ θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τ θεῶν πόμα. V.

* Ιδ] Sic erat in impress. id. in V. ιε. in C. Mendose S.

† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam τῶν malo quam ἐν. Mendose S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος εἶδος ποώδους λαχάνου ἢ ὁ πόας ἐν ᾧ φύεται. Mendose S.

§ Πᾶν] Omissa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίει μὲν τ ἐφήβων] Hae omnes artes Mercurii jam enarratae Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλωπεύει] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γενάδας] Ironia. J. Br.

Ὁ γενάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γυνάδας, quod novissimae depravarunt. J. J.

Ὁ γενάδας] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc supra docuimus. J. Br.

33. Καὶ] Dico ad Hesiod. καὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς λάν-

dendi tempus est, otiose, & lento gradu vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ἀθράσιον· ἐπιδὰν δὲ καιρὸς κατίέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς εἶ, ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ὁρῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὀρθὸν ἔχοντα, θρασὺν ἐπιρρώντα, καὶ τοὺς ἄλλους ὑποπεύδοντα. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τὸ πρόσωπον κεκονιμένον, καὶ σπουδαιότατα, μετὰ γῆν ἄσθμιός αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γάρ μοι ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τυραννίδιον ἀποδράσαντα μελαθρώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενον ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τυτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐθέλει. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆς ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀναχωρεῖ, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερημένος λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ὑπεξιὼν δυνάμενος, ὑπο-

f Κεκονιμένον] Κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλίτται] Ἀγανάκτει. G.
45. Σοβῶν] Διώκων. V.
46. Δεδεμένον] Τὸν τύραννον λέγει Μακαρίτην. V.
47. Γελῶντα] Μάλιστα πάντων ¶ φησὶ τὸν συναπαγόμενον. G.
Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν πονηρὸν λέγει· ἐξημμένον ** δὲ βαστάζοντα. V.

¶ φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. J. F. R.
** δὲ] Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Scaliti.

Χοιράδιον μελικρατον. J. B.
Ibid. Καὶ πῶπον] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. Aristoph. Thesmoph. & Lucian. Necyom. quid sit autem πῶπον docent Poll. Hesych. Suid. J. B.
34. Καὶ ἱματιόμαστιξ] Τὸ προσφιλούμενον τοῖς πορνοῖς. Interp. Aristoph. placula, ἄγχω δὲ μαστιγία. Hesych. J. B.
44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & pascitur, aegre autem continetur. J. M. G.
51. Κεκονιμένον] Conf. supra Tim. c. 26. M. du S.
56. Λειπόνεως] Ὁ μεταλιποπόνους τὸν πόνον. J. B.
67. ὁ

51. Κεκονιμένον] Κονιορτῷ πεπλησμένον. G.
52. Τῷ ἄσθματι] Τῷ συνεχοντι πνεύματι, καὶ ἀναπνοῇ. G.
56. Λειπόνεως] Ὁ καταλιμπάνων τὸν πόνον. G.
61. Ἀπαναγκοῖ] Κυρίως φωνῆς ἐστὶ μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἀλίσκεσθαι πολλοί τινα εἶναι ποτὲ διὰ τὸ ἅπαντα καταξαίνειν, καὶ μὴ λιθάδια ἔχειν. G.

†† Ἁλίσκεσθαι] Forsan legendum, ἀλίσκεται συνταί τινες ὕλαι συταμίαι. M. du S.

ὁπλελοιπότα ἤδη ᾧ ὁπεκελωσμένε αὐτῷ νήματα.

EPM. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰ μὴ ὁ γενναιότατος ἦτα, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν εἴσαμεν, [a] κἂν ἤχελο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧ γάρ μοι [b] παρεδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὸ μόδε ἀντερείδων πρὸς τὸ ἔδαφος, καὶ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ καταλιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δόσεων ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίεν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκεῖνε λογιζομένε αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχελο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ὅτι πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησὶ, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod 65 netum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam 70 contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum 75 ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis 80 Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

a Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. κἀν. Sed εἰσὶν ἂν male. B. b Παρεδίδωκεν] Παρέδωκεν B. Παρεδίδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται δὲ ὡς ὁ ἀτράκτου * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆ ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσ τὸ ζωῆς ἑκάστου χρόνου τῷ νήματι. V.

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μοῖρα τ μοιρῶν, ἡ τὰς γενόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παρεδεδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

71. † Ἀντειρίδων] Ἀντιδαίων. V.

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερὴς. V.

77. Τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τ Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' ἧ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδην καταίχεσθ. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτοὺς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

80. Λαβὼν] Ἀγνοηθεὶς. V.

82. Ἐνέδει] § Ἐνέλειπε. V.

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. V.

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Ἰδὼς λέγεται τῷ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπίστευε τοῖς κατηχθονίοις ἐπιστατῶν. V.

84. Ἄλις σοι] Ἀρκέτω. V. (In V. est ἀρκεῖται.)

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.

† Ἀντειρίδων] Ἀντιρίδων erat in impresso. *M. du S.*

‡ Εὐχερὴς] Ἀχερὴς habet edit. *Clerici*, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλειπε legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) ὃ ἢ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὸν κιβάρον, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 58. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφυσῷ. *J. B.*

76. Ἀνίει] Ἀνίη. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aaci par-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, in-

ὅσοι αἱ ἐν ὑρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἀδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς παραλελόγισαί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῆς τε ὁδοῦ. καὶ περιδεὴς περιβλέπων ἀδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους τῆς ἄγυιαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγος θέοντες, [e] καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὸ τοσοῦτον ἦλθε λαθεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καταγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι βραδύνομεν, ὡς οὐκ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης βραδυτῆτος; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, ὡς

[c] Δυνάμενα] Δυνάμενα B. [d] Σύμβολον] Συμβόλαιον B. [e] Καταλαμβάνομεν] Καταλαμβ. B. [f] Καταγιγνώσκομεν] Καταγινωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. [g] Καθεζομένη] Κατιζομένη ſ. male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παραλόγισαί σε] *Παρηριθμησεν. V.* (παραλελόγισαι. C.)
93. Σύνεσις] Νόησας. *V.*
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. *V.*
96. Ὑσπληγος] Ἀφίλητος. *V.*
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. ἐνεγκεῖν.

** Ἀμίλητον] Omiſſa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον δ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν ὑρανῷ παιδίαι] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδὸν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑσπέρας. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ πλοίου. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. ἔστω καλοῦσι ὁ τὸν πλοῖον τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθ⊙, ὁπόσα ἕκαστον αὐτῶν ἀφαγγώσομαι, τίς, ϗ πόθεν, ϗ ὅν τινα τεθνεὼς [a] † τρόπον. σὺ δὲ ὦ Χαρμολαμβάνων στοίβαζε, ϗ συωτίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλῶ· τί γὰρ ἂν ϗ ἀποκρίναιντό μοι; ΕΡΜ. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸ ἀριθμὸν ἕτοι οἱ τριακόσιοι μὲν τὸ [c] ἐκλεθεμένων. ΧΑΡ. Βαβαὶ τὴν εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκρὺς ἥκεις ἄγων. ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ὅπως τούτοις ἐμβαλόντες ἀποθώμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; ἕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νυν ἐξετάζουσα; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἐτοῦς. δήσει τάχα ϗ τούτοις χαλκοῦν παραγαγεῖν. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἕτοι δυοῖν δέοντες τετρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, ϗ πέπειρα-

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturita-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. b Δή] Deest in B. Habet autem Fl. &c. c Ἐκλεθεμ.] Ἐκλεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. d Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B2. J. &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας V.
Ibid. Ὀμφακίας] *Ἀώρους, ἀνεψίτους, ὅ ἐστι μικρούς. V. (τὰ τελευτηκότα νήπια. B.)
18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων κρατησάντων τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες ὠφελοῦντές τινας τῶν πολιτῶν μὴ † ταῦτα, καθὼς ἐνέχρηστο τοῖς λοιποῖς. καθαιρεθέντων δὲ τῶν τυράννων, ϗ ‡ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μονομαχήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποιήσαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸ βίον οὐ βούλομαι. V.
20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. V.
21. Ἀράμενοι] Κουφίσαιμι. V.
23. Ταχεροὶ] Ταχύτες. V.

* Ἀώρους] Addidit hoc M. du Soul; in Impress. enim omissum erat; sed & ἕτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικρούς autem Gron. legere jubet σικρούς; sed adsentior Soulio, recte se habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. J. F. R.

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηστο, alibi legitur ἐχρήσατο. M. du S.
‡ Γενομένου] Γενομένῳ legebatur in Edit. sed correxit M. du S.
§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνέξετασα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. M. du S.

8. Στοίβαζε] Πάπαζε, παρδόκαπε, σάγαζε, σκιάζε, a σκιὰ, unde σκιαροὶ, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. J. B.
Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. Bourd. M. du S.
13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψίτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad Arist. J. B.
15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβαλόντες] Vertunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις ὠφέλιμος, sanctos adducito post hos. Xen. K. Π. II. 11. ϗ τάξας δύτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἄνδρα τοξότην. L. Bos.
17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. J. Br.
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μονομαχήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποιήσαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸ βίον οὐ βούλομαι. J. B.
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. M. du S.
20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. J. B.
22. Δυοῖν

tate mites omnes & suo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita sane: passi enim jam omnes & corrugati sunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adsunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes Philosophus propter Megarensem meretricem. MERC. Hic prope te isti. CLOTH. Ubi vero sunt, qui regnandi caussa alter ab altero interemti sunt? MERC. Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexde-

γοι, ἢ καθ' ὥραν τῆρυγημένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπεὶ ἀσαφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὰς τραυματίας ὅπη τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, πρόσαγε· ἢ πρῶτόν μοι εἰπάτε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἔδει ἀποθανεῖν ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ τριάκοντα, καὶ τούτων Γωβάρυν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτοῦ. ΕΡΜ. Πάρεσι. ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὐτῶν ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἕνεκα τῆς ἑταίρας τῆς Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοιί πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶς δὲ οἱ περὶ τὴν βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπεθανόντες; ΕΡΜ. Παρεῖσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐπὶ δίκας ἤδη πρόσαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐπὶ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀποκολοπισμένους.

e Ἐπὶ τυμπάνου] Ἐπὶ δὲ τοῦτον. B. Sed vulgatam servant Edd.

24. Τῆρυγημένοι] ¶ Ἐψημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ. παλαδίκους ἰφώδους. V.

41. Ἐπὶ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ἐπὶ ξύλου, †† ᾧ τοὺς

¶ Ἐψημ.] Corruptam vocem ἐψ. . . . censeo. M. du S. Sed si Ἡψημένοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel justo tempore conditi. Ἔψημα autem mustum decoctum, vid. *Foës.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiast. semper apta loqui. J. F. R.

ἐπὶ ξύλου] In *Exc.* G. est ξύλῳ, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir Doctiss. In C. est ξύλου. M. du S.

†† Ω] Ἐπ' ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. *Bourdel.* viderem, eliminavi. M. du S.

Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi offendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemst.* ad *Dial. mort.* p. 429. J. F. R.

22. Δυοῖν] Priscis Atticis. A. V.

23. Πέπειροι] Contra ἀμφαναίαι. De quibus dictum antea: sic postea ἀσαφίδες. J. B.

24. Καθ' ὥραν] *Opportune.* J. Br.

25. Ἀσαφίδες] Lucilius, *rugosi passique senes.* A. V.

Ἀσαφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὶ γέροντι ἀσαφὶς τὸ κρανίον, de quo *Suid.* & *Zenob.* M. du S.

30. Ἐν Μηδίᾳ] De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus statuendum relinquo. M. du S.

33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philosophum alium novi neminem. M. du S.

34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pausan.* Eodem iterum nomine ex Athenienssium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conscrib. hist. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciisse monet. Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. J. F. R.

39. Ἐπὶ δίκας.] Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in *Pl.* p. 32. A. V.

40. Τοὺς ἐπὶ τυμπάνου] Rei cum ad supplicium ducerentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incestarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Trucul.* Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας φόνου. dixi de hoc supplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire.* J. B.

Τοὺς ἐπὶ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470. offendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, ἧς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βέλει ᾠδαγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τὰς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τ' ὁμοίον τρόπον. καὶ τὰς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πῶ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ὄκ τῶν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσκηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσασα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ ῥῆμα ἀφικόμενος ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄῤῥηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε γὰρ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί'; ἦν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε πομπείσῃ δέωμεν.

tim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cynisscus ille Philosophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi fusum glomeraveras: quamquam saepe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eorum quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit. CYN. Non prius, Herculę, quam vinctum huncce imposuerimus: metuo enim ne precibus te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τῦ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπίας J. P. Fl. & reliqq. male. Σηπίας B. P. & B2. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἶες B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ὁ τῆ Ἑκάτης διάκτορος, ταῦτα ᾠδηριῶσαι εἰώθεσαν, ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ἀεὶ δὲ λόγου ὁ αἰσθόμενος. V.

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τοῦ ὅλου τὸ ἄτρακτον ἐπ' ἰσοῦ ἔλεγεν. V.

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. G.

* Τὸ] Τὸν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τὸ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. J.M.G.

Ibid. Τυμπάνου] Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα ἐκ τύπτου) ὡς τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. A.V.

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. supr. *Dial. mort.* I. M.du S.

51. Σηπίαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. J.Br.

Σηπίαν ὠμὴν] Sic antea βίον πρασ. J.B.

Σηπίαν] De hac historia supra dictum est, ad Βίων πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπίνην. M.du S.

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur est magistrum suum: jam adluserat in Vitarum auctione. J.M.G.

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, sive ad inferos venire, *Propert.* I. 14. 14. J.F.R.

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro *liberare*, *sanare ab errore*, noster infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μύλλα. Et *Fugit.* c. 5. Ἢ μόνον ἰάσασθαι δυνατὸν τὰ γιγνόμενα οἴεσθε. J.F.R.

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. J.B.

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laërtium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire. ἐφοπτεύειν ἀνελθεῖν χθονὸς ὡσεί, λόγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγείλοι τοῖς ἐκεῖ διήκουσιν. M.du S.

63. Με-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐσι. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λαχύδε, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, ὅ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ χρημάτων, ἔνθα τὸ μέγαν εἶχον θησαυρὸν καταρρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἀν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ἂν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο γε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς ἀφαιρήσεται. ΜΕΓ. Ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· ἀφαιρεθήσεται

65 70 75 80

f Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. *J. F. P. Fl. H. S.* Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] *Τουτέστιν ἄνειλθε εἰς τὸ πλοῖον. V.*

70. † Ἡμιτελὴς] *Εἰς Πραξιτέλειον ‡ τὸν Ὁμηρικὸν ἀφεστῶτες. V.*

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit *Soulius*, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. *J. F. R.*

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀφεστῶτος. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. *M. du S.*

76. Ἄραρεν] *Ἔδοξεν. V.* (κέκριται. B.)

82. Ἐπεισώσεται] Ἐπιζώσεται. *V.*

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδους ἐπιθῇ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *J. P. a G.*

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus. J. Br.*

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. *J. Br.*

Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Caico

Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος. *J. B.*

Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. *M. du S.*

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* sive Δ. XIII. & apud *Ael. Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. *M. du S.*

76. Ἄραρεν] *Placet. Sic visum est.* Aeschyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἡ δὴ γ' ἀλίπλωτος. *J. Br.*

Ἄραρεν] Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. *J. B.*

Ἄραρεν] *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. *F. G.*

Ἄραρεν] *Hesychius: ἄραρεν ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. AE. M.*

Ἄραρεν] Vid. supra Ἀναβ. c. 3. pr. *M. du S.*

ταί σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐδητὴν, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου προλαβών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις ἀφανέμουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκλείνας τε αὐτὸν καὶ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νὴ ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῆς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ὑπισχνοῦμαι σήμερον δώσειν. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα ἀπὸ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὼ δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκλείνας [d] Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκε

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. B2. *H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] *Καὶ οὐ τούτοις. V. (ἢ τοι πρὸς τούτοις. C.)*

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] *Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. ὅτω δ' ἂν τὶς ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐυφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπέφθου] † Εὐρίζου. *V. (τοῦ πολλάκις ἐψηθέντος ἄντε γυαλοῦ ἐφρίζου. C.)*

* Καὶ μικρόν τι πρὸς] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀφρίζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll. G.* confirmant.

83. Τι πρὸς] Sic Ἐμπ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος] Ἐξήκει. *Th. M.*

Ibid. Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ὑπισφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νὴ ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξῆκας. Quid opus? Satis utique commode ἐξιέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. ὅτω δ' ἂν τὶς ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπέφθου] Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πέντε μόνας ἡμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πενταετίδικα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Ἐκε-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet & αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκών. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπίσω [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπίσωναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπίσω τὰς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ὀπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ γραπτικὰ [h] ὠφελήσαντα βίον. ΚΛΩΘ. Οὔτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν αἰτιᾷ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος ὠφελιμέστατος, καὶ τὸ ἐπανόδου εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἀνταιδρον ὑμῖν αὐτ' ἐμαυτοῦ ὑποδώσω τὸν ἀγαπητόν. [k] ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ἤυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλαυπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει καὶ κακεῖνός

[f] Πέντε μόνας] Πέντε καὶ δέκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Παρὰ] Sic Edd. & B. κατὰ F. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς καὶ πᾶν. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Ἀνταιδρον] Ὅνομα κύριον. V.

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Ἀνταιδρον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τοῦ ἐπανόδου] H. e. atque celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum. Per figuram ἓν διὰ δυοῖν dictum eſt τοῦ τάχους καὶ τοῦ ἐπανόδου. Simili modo Ariſtoph. Plut. p. 37. Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυῇ. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] Amaſium meum. J. Br.
Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἄνταιδρον ſuccedaneum dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. Gl.

Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum *Agapetum*, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum *Brodaeo* in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum *Geſnero* adjective ſcribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Pax. c. 8. & Συμπ. 23. M. du S.

25. Ἀγ-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῷ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένου.

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅπως τινα ἕξει [b] τὸν τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. ἡ μὲν γυναῖκά σοι Μίδης ὁ δοῦλος ἕξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαλαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναλελραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ὅτι τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τοὺς λεγομένους καὶ πραττομένους ἅπαντα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τὸ δέχεσθαι ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa caussa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in *P.* & *B2.* c Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς τῶν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἶμαι, φίλε, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. *G.*

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται. *V.* (συναριθμήσεται. C.)

* Ἐγκαλαλογήσεται] Immo ἐγκαλαλεχθήσεται rectum erat. *M. du S.*

† Ὅπως] Ὅπῃ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *M. du S.*

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἣν τούτων πάντων τὴν τυράννων ἐμφανίζει ἀδικίαν. καὶ † ὅπως ἀδὺς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν § ἐξωτούμενοι. *V.*

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. *M. du S.*

§ Ἐξωτούμενοι] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, *tempori servire.* *M. du S.*

25. Ἀνῃρημένου] *De medio sublatus.* *J. Br.*

35. Ἐγκαλαλεχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. *J. J.*

43. Ἕπαντα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* *J. B.*

49. Ὅλως] Illud ὅλως in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλῳ tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. *J. F. B.*

Ibid. Ὄμνυσιν ἢν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. *J. B.*

52. Ἐπιχθὲν] Φέρον. *J. Br.*

60. Ἐπεὶ τάχιστα μὲν ἀπεθανόμην εἶδε] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εἶδος τοῦτο εἰργάσατο Ἀττικὸς χαρακτηρισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*

63. Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. *J. B.*

64. Κεκοινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μηδὲν — κεκοινωνήσῃς τῇ Νηρηΐδι. *M. du S.*

Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δῆ, οἶμαι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari ſolebant, vicariam pro me mortem, ſi fas eſſet, ſubire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periiſti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum eſt, illud ipſum huc te demiſit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid guſtabam. quo vero conſilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inſcendendum ſit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem reſpicere. CLOTH. Quid vero illud eſt? videtur enim magnum quiddam eſſe. MEG. Cario ſervus meus, cum primum me vidit mortuum circa veſperam, cum aſcendiſſet in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me cuſtodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua ſtupri conſuetudinem olim, credo, habuit, oſtio clauſo, quaſi nemine praeſente, ſubegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστον αὐτῶν ἕτοιμον, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ [d] ὅλως, ὅρκον αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο θύρσι κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικρόν τινα ἡδόμην. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν με στίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι πραμμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, καὶ δείλιον ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐδεῖς γὰρ ἐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ὀπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ εἰώθει ἔνδον παρών· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ὀπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

d Ὅλως,] Ὅλον, *J.* ſola. e Ἐπισπασάμενος] *Paragraphum* B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B2. & P. &c.

60. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Ἐθος Ἀττικοῖς ἔστω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνηκεστότατα καὶ παραλόγως γινομένων. ἀντὶ ἐν τῷ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργάσατο, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῇ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν οἱ ἰταμικὰ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρούθιον. Ἑρέτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν ἑδετέρων φωνῇ κατὰ θήλεος γένους †† καλαγορεῖται. ἂν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμιμήσει Ἀττικὸς μεμιμήκει δὲ νῦν καὶ τῇ ἀμοτέρᾳ χρήσει ὁ Φάωνος, ἢ ‡‡ Ἀζώτιον. ἅπερ καὶ μέχρι τοῦ ἐντεῦθεν μόνον κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑπακουστικὸν τὸ γλυκερίας Ἀθηναίων ἴδιον. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ἅπαντες §§ ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὸν Εὐθημίαν λέγοντες Εὐθήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος. *V.* Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, ὡς ἀγαγών. *G.*

Ibid. Σπεδεῖ] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῷ σπεδεῖ. καὶ τὸ ἐπὶ τῷ σπεδεῖ βιεῖν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑβριστικῶς ἀφροδισιάζειν. *V.*

¶ Τῦ] Γαῖρ τῦ habebat Edit. *Cler.* ſed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Πώλιον. *M. du S.*

†† Καταγορ.] Lege καταγεριῶται. *M. du S.*

‡‡ Ἀζώτιον] Ridicule legebatur in edit. ἀζρότιον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκορίζουσι] Quinque verba ſequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant ſcholia in diverſa loca diſtracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in Edit. *Junt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phraſis noſtro familiaris, ut Cl. *Jenſ.* alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra c. 11. Vel cupere, exſpectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πλη-
γάς μοι πολλάκις ἀδίκως ἐνέτεινας,
καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με καὶ κα-
κόρρης ἔπαισε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμε-
νος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸ τῶν ἀσε-
βῶν χωρον ἄπιθι [a] ἐπειπὼν ᾤχετο, ἐγὼ δὲ,
[b] ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ,
τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖος ἤδη καὶ ψυχρὸς
ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφου προ-
σιόντων τινῶν ἠσθάνετο, [c] σιέλῳ χρίσασα τοὺς
ὀφθαλμοὺς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κω-
κύουσα, καὶ τὴν κόμην ὀπισθαλουμένη, ἀπηλ-
λάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβη-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαιτεῖν ὅτι τὸ δικαστή-
ριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράννου μὲν οὐδείς, καὶ νεκρῷ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς,
ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ὀπιτιθέντα ἑκάστῳ τὰ δίκαια· [e] τὸ δὲ νῦν

me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed inscende, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπειπὼν] Ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν F. b Ἐνεπιμπράμην] Ἐπεπιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιέλῳ] Σιάλῳ L. Th. Mag. d Δακρύσασα] Δακρύουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B2. &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐπίτεινας] Ἐπήγαγες. V.
70. Καὶ τὴ κόρρης] Καὶ τὴ κεφαλῆς. V.
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν ὸν τῷ τόμαλι συναγαγὼν πτύελον *. V.
74. Ἐνεπιμπράμην] Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. V.
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο θεραπαινικὸν τὸ μὴ † συντελεῖν εἰδέναι τὸν λόγον, ἀλλ' ἐπιτίμησις, ἐνδεὴς ὅτι ὄντος, ὡς καὶ ὁ τῷ βίῳ πολλάκις εἰωθὼς γίνεσθαι, ὑπὸ μείζονων κα-
λυομένου τοῦ λόγου. V.
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτος υἱός ἐστιν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἀφορίζει δὲ αὐτὸν τοῦ πατρὸς ὁ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τελευτησάντων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπι-
τιθέναι δίκας. V.

* Πτυσμίνος C. prave, fortasse scripserit πτυσάμενος. M. du S.

† Συντελεῖν εἰδέναι] Συντελεῖσθαι ἐᾷν. C.

Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graeciss. p. 446. Sed hic tantum est, *respicere*. J. F. R.

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemsterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi frustra μιαρὸν pro μιαρὸν, ex sola *Junt.* legi voluit *Soulius*. J. F. R.

72. Καὶ &c.] Confer infra *Mort.* c. 26. M. du S.

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit.* J. Br.

77. Σιέλῳ] At infra Ἀλιξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych.* Σίαλον, σίελον, ἀφρὸς. J. F. R.

78. Δακρύουσα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. J. F. R.

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum suorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. J. Br.

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res sese nunc habent.* J. Br.

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀφίστρισι] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ ἀφίστρισι. Nota vis hujus participii cum verbo. J. M. G.

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Gesn.* conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. J. F. R.

89. Καὶ δοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyss. Λ. J. Br.

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel ſervum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim ſponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adſume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic ſane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adſidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me herculē, tyrannus fui, & ſatellites decies mille habui. CLOTH. Et non juſte barbam tibi vellit Cario, ſcaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus ſubinde guſtanda. MEG. Audebit quippe Cyniſcus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & aſper eſſes, & increpare me auſus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφίτριβε. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτιν με ποίησον ὦ Μοῖρα τὴν πενήτων ἕνα, καὶ δῦλον ἀντὶ τῦ πάλαι βασιλέως ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, ἢ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τῆ πυλῆς. εἰ γὰρ ἂν ἐμβαίη ἑκών. ΕΡΜ. Ἕπου νῦν δραπέτα· δέχε τῦτον σὺ πορθμεῦ, ἢ τὴν δεῖνα· ἢ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἴσον δήσει. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῆ πρωτοθρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, ἢ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' εἰ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, εἰ τοσοῦτον σκαιὸν ὄντα; σιχρὰν δ' ἔν τὴν τυραννίδα ἕξεις, γευσάμενος τῆ ξύλυ. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; Οὐκ ἐγώ σε ἔπαιον, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν ἢ τραχὺς ἦσθα ἢ ὀλιγωρητικὸς, μικρῦ δεῖν προσπατταλεύσας; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς ἢ σὺ τῷ ἴσῳ προσπεπατταλευμένος.

MIK.

91. Τὸ ξύλον] *Quo*, niſi cymbam conſcendas, *vapulabis*. *F. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer ſupra c. 4. pr. & non ſemel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δῦκα] Cynicum deſignare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe; ἀσφαλῶς ἀμέλει. Hæc cum ſcripſiſſem video *Verſio* eadem placuiſſe, qui margini ſui codicis hæc adſcripſit: [*hic pone novam perſonam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, ſed ΚΥ. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάρων, ἀμέλει legendum contendit *Soulier*, & poſt ἀμέλει duo puncta adpoſuerat, ΚΥ. adſcribens. Fruſtra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut ſeq. c. 14. poſt med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε πα-

ραινέσων ἐπὶ τῦ Ῥαδαμάνθυος. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dixam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad ſenſum, nec tamen praeciſe ad Graeca, quae orationem non diſpeſcunt in duo membra. *F. F. R.*

99. ΚΥ. Εἶτ' εἰ] Verba haec in Edd. *Parca* tribuuntur. Rationem emendationis noſtrae ex ſequentibus ſumito. In Fl. una extat litera K. hinc feſtinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. *M. du S.*

6. Προσπατταλεύσας] Megapenthes intentari ſibi ab Cyniſco quopiam videns verbera, dicit ei, σὺν ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, ἢ τραχὺς ἦσθα, ἢ ὑπερφυῶς μικρῦ δεῖν προσπατταλεύσας; *Nonne ego te nuper, quod valde libere & aſpere ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσπατταλεύσας] Εἰς πάσσαλον ἦσθα, ἀντὶ τῦ,

f Πῦ δὲ ὁ] Πῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *F. P. B2.* &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *F.* Sed K. ſimpliciter Fl. unde & KY. perſonam poſſis facere. *h* Ἐπανατείνασθαι] Ἐπανατείνεσθαι. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque perſona. Ku. Cyniſci ſignificare poteſt.

91. Κἂν τῆ πυλῆς] Ταυτὶ, κἂν τῆ πυλῆς. *V.* (ſ, λὴ τῆ πυλῆς. C.)

94. Καὶ τὸν δῦκα ὅπως] Καὶ ταῦτα ‡ ἰδιώτης Ἀθηναῖος

‡ Ἐλλείπει] Ἔλλειπεν legebatur in impreſſo, & omiſſa erant poſtrema illa verba ἢ σαίνων, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσπατ.] Προσπατταλεύσει, editum fuerat; item mox

ἴδοιτο pro ἴδοι, & ἀνεκαίρουν pro ἀνεκαίρουσα, quae correxit *M. du S.*

ἴδοι, τὸ φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. *V.*

6. § Προσπεπατταλεύσας] Εἰς πάσσαλον ἦσθα, ἀντὶ τῦ ἀνεκαίρουσα. *V.*

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ ὑδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ ἀφαίρεσις. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· ἐπάνω με ἡ δῶρα Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύμαλον ἐγὼ τὸν Οὖτιν καταέδομαι. ἂν τε γῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] παραμένουσιν. ἄλλως τε, ἐπ' ὁμοῖα τἀμὰ τοῖς τοῦ πλουσίων. ἐν ἀφαμέτρῳ γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν τὸν [e] τοῦ βίου, φοβερὸς ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. ἐγὼ δ' οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῷ τινι προσέχομαι τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim oppositа nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut viscо quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνῃ male Edd. J. P. Bz. Fl. & S. b Τὸ ὑπισχ.] Deest in P. c Παρμένουσιν] Μὴ ἀφειμένουσιν. B. d Ἡμῶν] Ἡμῖν O. e Τὸν] J. sola articulum vitiose exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἄργυρον B. g Ἀποσπώμ.] J. ἀποστόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. Bz. &c.

16. Ἀγαπητὴ] Ἀντιἀρκετὴ, ἐπιτόδιος. V. (ἰδίως. C.)
17. Ἡ τῶ Κύκλωπι] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὴν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μὴ † πάντας ὕστερον σὲ ἐδίως· τοῦτο δὲ τὸ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί μοι ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὖτιν δὲ λέγει τὴν Ὀδυσσέα, ὅτι γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσέα καλεῖ ἀφαιρούμενον τὸν Κύκλωπα. V.
19. Ὅτι πύμαλον] Ἔσχατον. V.

* Σοι] Ὅτι. V.
† Πάντας] Sic habet C. Edit. πάντων.
‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τῆ ἐπιτόδι legebatur in Edit. sed mutaverat M. du S.
§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τὸ λέγειν ἐκεῖνο διάμετρον λέγεσθαι editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζων δ. τ. π. οὕτως καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. J. F. R.
¶ Ἀπὸ τούτου ὧν] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τῶ τοῦ πάνυ, quod habebant Scholia impressa.

22. Ἐκ ἀφαιρέσεως] Τὸ λέγειν ἐπὶ τοῦ πάνυ ἀφαιρέτων. ἀλλαχοῦ δὲ ‡ ἐν τῇ ἐπιτόδι χήματος τοῦ κύκλου ἐπ' ἐπείνου γὰρ πάσων τῶν τιμωμένων αὐτὸν ἀθλιῶν § μείζων ἡ ἀφὴ τῶ κέντρου ὅτις ἐκ ἀφαιρέσεως λέγεται ¶ ἀπὸ τούτου ὧν τὸ πάνυ ἀφαίρεσις λέγεται ἐκ ἀφαιρέτου. V.
29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τοῦτο· ἐκ οἶδα γὰρ ὅπως δίον εἰπεῖν· ἢ δὲ ἡ γὰρ οἶδ' ὅπως ἰδρώς. V.
30. Προσέχεται] Κρατοῦνται. V.

ἀνεσαίρεσα. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἴδυσι pro ἴδυσα, &c. J. J.
15. Θεῦμα γοῦν ἔχει μι] Hom. Od. K. 326. M. du S.
18. Δωρεὰ] Od. Υ, 389. J. M. G.
19. Οὖτιν] Vid. Hom. Odyss. I. 368. Οὖτιν ἐγὼ πύμαλον ἔδομαι μετ' ἄλλοις ἑτάροισι. Neminem, i. e. Ulyssem, ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam Brod.

quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces sint caetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut invenusti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto scalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, sequutus sum, vel praeivi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra esse vestra

τεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ἦτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μὴ βίᾳ, [b] ἀναχωροῦσι· καὶ τἆλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ὁδόν. ὅπισθεν γῆν εἰς τὸ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἐπιβλέπειν τὰ ὄντα τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ πολλὰ τὴν ὁδὸν ἐποδιδράσκων, καὶνταῦθά σε καλαλιπαρεῖν.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ πειθὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνθυσέ μοι, ἄσμενος ἐποῤῥίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, [i] κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδητος, οὐδὲ μελανῆριαν ἐπονησάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν με κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μέλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

[b] Ἀναχωροῦσι] Ἀναχωροῦσι δ' ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque comparet in *J. P.* nec *B2.* [i] Κρηπῖδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. [k] Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B2. H. P.* &c.

32. Προστετηκυῖα] ** Προστετηκυῖα. προσταπεῖσα. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καλαλιπαρεῖν] Παραπαλαῖν. *G.*
44. Οὐ συνοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικιὰ λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ἑτοίμως βαδίζων. *V.* (ἱλαφρὸς, C.)
47. Σμίλην] Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. *G.*
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐθυμοῦντο, ὡς †† ἐπιθυμῶν τῷ φωτὶ. *V.*

** Προστετηκυῖα] Non agnoscunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμοῦντες legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

Brod. Miscell. L. VIII. c. 12. hunc vers. in Odyss. I. quaerendum. *J.F.R.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Erasmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppositum.* *J.Br.*

Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι] Mss. ἡμῖν. Proverb. Τ πάνυ διαφέροντα. *J.B.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. *J.B.*

30. Προσίχεσθαι] Forsan *Lucian.* dederit προσιχθαι, quod hic efficacius videtur, ut apud *Aristoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίχεσθαι. *Instar ostreae adolescenti adhaerere est.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσίχεσθαι etiam adhibet idem *Vesp.* 105. *J.F.R.*

35. Ἀμέλει] Vid. supra c. 13. m. hujus Dial. *J.F.R.*

39. Ἀποβλέπειν] Hoc est quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J.M.G.*

48. Κρήπιδα] Vid. interpretem *Aristoph.* *A.V.*

τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τοῦ πλησίον ἀξιοφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγε ἂν δοκεῖ. τελμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖφθαι· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγῶν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηδ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τἀναντία πράγματα εἰς τὸμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀπῶν δὲ καὶ οἱμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι σὲ ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ἔτε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σφαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites afflictantur & plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab illo observavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis esse. Quippe florem purpurae quum viderem & ministrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis distincta; & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *f.* *H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omisso δὲ *B.* b Μηδ'] Μὴ δ' *B.*

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰχυρότατον. *G.*
61. Ἐς τὸ ἰμπαλιν] Τουτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*
73. Καὶ ἡ κνίσα] Ὁ καπνός. *V.*
74. Ἀπεκναίε μοι] Ἀντὶ τοῦ καθρότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάστει καὶ + ἰμᾶτ . . , καὶ στοργὰς ἔχειν ἐκείνοις, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπαύδων ἢ δυσφορῶν ἔλεγε. δ' Ἰδιώταν χρῆται καθ' ἑρμηνείᾳ τούτῳ. *V.* (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπεκναίε μοι] Ἐφθείρε μοι.)

* Ἐμμᾶτ.] Ἡμμάτις editum erat; sed in V. est ἰμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἰματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἡμμάτις edimm est. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea p. 231. & passim. *J. B.*
59. Μηθ' ὑπὸ] Ita recte Mss. Ox. Impressi μηδ' ὑπό. *M. du S.*

Μήθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδέ? Cum vero illud μηθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* Il. H. 401. Μηθ' Ἑλένῃ — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic ὐδέ & ὅτε, quorum posterius similiter eodem casu fit ὐθ'. *Theogn.* 178. — ὐθ' ἅρκει δύναμαι. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie signif. *neque*, cum μηδὲ sit, *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὔτ' apud nostrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πειθοῦν, ὅτι — quamvis frequentius ὅτι — ὅτι repetitum reperias. *J. F. R.*
61. Τὸμπαλιν] Mss. ἐς τὸ ἴμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*
67. Ἄνω] *Apud superos.* *J. Br.*
70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ἁρᾶς. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐκέκμηκεν, παύσατο δὲ φλοξ.

A quo *Philostr.* in Scamand. *Æschyl.* Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος.
72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἀσκλάς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λαμπάσους, ut ἀργυρόπεζος, λαμπόπους, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egreſſus mortalium ſortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelſiorque reliquis cubito ipſo regio: ſublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu ſupino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus eſſet, & ipſe mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipſum magis deridebam quale purgamentum admiratus eſſem, nidore aeſtimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris ſanguinem.

17. Cum vero non hunc ſolum, ſed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiſcentem & cruciantem ſe poenitentia, qui fruitus non eſt divitiis, ſed non guſtatis illis mortuus, relicta ſubſtantia Rhodochari luxurioſo, qui proximus genere illi cum eſſet, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compeſcere riſum non potui, recordatus prae-

ὡς τε ὑπάνθρωπός τις ἀνὴρ ἐν τρισόλοις καλλιφαίνοιτο, ἐν μονοπαχεῖ καλλίοσι, ἐν ὑψηλοτέροις, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλως ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν καὶ μαυτῷ ἔτι μᾶλλον καταγέλως, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ὅλῃ τῷ αἵματι τὸ ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μελαγχολῶντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄθυτος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν (οὗτος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὅτι τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸ γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ἀεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. *B2. H. P.*

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μείζονι μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχος, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. *V.*

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ σῶμα προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξεστακοτούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερφάνως ἐξεκαθῶν. *V.*

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendoſe.

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. *V.*

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ πόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ὠφθη ὁ κοινὸς εἶδος τὸ ἑπτάδυμον τοῦτο. *V.*

91. Ἄγχιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. *V.*

‡ Ἐγγύταλα] Ἐγγύτα vitioſe editum erat.

O cubile quot ô nimis
Candido pede lectuli.

† κλίνης ἀργυρόποδος, licet ſciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J. B.*

75. Ὑπάνθρωπός τις] Mſ. Regius ὥστερ ἂν θεός τις ἢ ἥρ. *J. B.*

Ibid. Τρισόλοις] Ut in principio Nigrini. *J. B.*

Τρισόλοις] Vid. ſupra *Nigrin.* ſub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros ſupercilioſos Τιτανίδας βλίποντας, his verbis attollere. *J. B.*

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis juſto cubito major eſt. *A. V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo ſolet eſſe longior. Nos hodie in Gallia quædam menſurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic paſſim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξεστακοτούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερφάνως ἐξεκαθῶν. Sic ſcriptum ad oram Mſ. Regii. *J. B.*

85. Λακ. θ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus deſcribit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Conſer ſupra *Timon.* c. ult. & *Vit. auct.* c. 23. ubi γνίφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τοῦ

μέτωπον ἀνάπλεως, ᾗ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα ᾗ μυριάδας ἐλογίζετο, κἂν μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς [b] μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; ᾗ μέλλομεν [d] ὦ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμενοι οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα [e] ᾗ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ μεῖνον· ἐς αὔριον ἕωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα καταλειφθήσομαι. καίτοι, τί δ' ἂν μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεὼς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα

fertim, quam pallidus ſemper ſqualidusque fuerit, curarum, quod frons oſtenderet, plenus, ſolisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo poſt effundentur a beato illo. Sed cur non jam ſolvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam eſt cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, ſi relinquas me heſternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero ſolus hic deſtituar: quamquam cur non poſt illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus ſuffocer, qui jam ſim mortuus, praeſertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. *b* Μακαρίου] Μακαρίτου B. *c* Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καὶ περχόμεθα. B. *d* Γὰρ] Abeſt haec vocula in B. *e* Καὶ] Et haec conjunctio deſideratur in B. *f* Ἀνιμήσηται] Ἀναστήσῃ R. *g* Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. *Bo.* Nihil variant Edd. *h* Πορθμεῖα] Πορθμεῖα Schol. Πορθμία *H.* Sed vulgatam ſervant B. Fl. *P. S.*

97. Ἐλογιζετο] Ἠρίθμει. *V.*
4. Καὶ * ἀνιμήσηται] Ἀναστήσῃ. *V.*
9. Ἔωλον] Χθεσινὸν. *V.*
13. Διαπλεόμαι] Κολυμβῶ. *G.*

14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας. *V.*
15. Τὰ πορθμεῖα] ‡ Πορθμεῖα λέγει τὸ μισθὸν τὸ ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. *V.*

* Ἀνιμήσηται] Ἀναμίσηται male editum fuit, & ἀναστήσεται pro ἀναστήσῃ. *M. du S.*

† Ἀπαγορεύσας] Ἀπαγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. *J. Br.*

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt *Brodaei* interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *ſuos jam dextra computat annos*, & *Taubman.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. *J. F. R.*

97. Μυριάδας] Vid. infra Μωμ. c. 20. *M. du S.*

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ.., *J. B.*

Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis eſt ἐκλυθήσο — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phraſi utitur. *M. du S.*

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auſcultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eamdem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Juntina deſignaverat. *J. F. R.*

4. Ἀνιμήσηται] Mſ. ἀναστήσῃ. *J. B.*

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea proſus dictio. *J. B.*

19. Προκαλαχθ.] Diu me vox haec torſit: Video tandem quid ſignificet. κατώγομαι eſt *divertere*, *hoſpitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me querere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; θέμεινον ὦ Μίκυλλε· ὐ θέμις ἔτω σε διελθεῖν. MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμᾶς ᾳ προκαλαχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, ᾳ σὺ ὦ Ἑρμῆ, συναράσσασον.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε ἴθι, ᾳ τὸ τέγος τοῦ ἀλιτηρίου καλαπάτει· ᵏ ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸ ὀβολὸν μὲ ὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καλαπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδέν ὀφελ τὰ πήρας, ἣν ὁρᾷς, ᾳ ˡ τοῦτο τοῦ ξύλου· τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, ᾳ ᵐ πρόσκωπος εἶναι· μέμφῃ δὲ οὐδέν, ἢν ⁿ εὐπρεπὲς ᾳ χαριέρον μοι ἔρετμὸν δῷς μόνον. ΧΑΡ. Ἔρεττε· ᾳ τοῦτο γὰρ ἱκανὸν πρὸς σοῦ λαβεῖν. ΚΥΝ.

ⁱ Συναράσσασον] Sic A. G. P. L. *συναάρασσον* Edd. & B. ᵏ Ἡμεῖς] Sic *J. S.* & *B*2. recte. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. *H.* & P. ˡ Τούτου] Τουτοῦ B. Sed vulgatam ſervant Edd. ᵐ Πρόσκωπος] Πρόκωπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. J. H.* ⁿ Εὐπρεπὲς] Εὐάρη P.

25. Τίνοντα] Τρέχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελεύσμους ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι παρθμὸν λέγουσιν ὄντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφίναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκωπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κωπῇ καθήμενος. *V. Ibid.* Εὐῆρες] Καλῶς κωπηλατοῦν. *V.*

33. Ἔρετμὸν] Κώπην. *V.*

34. Ἔρεττε] Κωπηλάτει. *G.*

§ Τῇ κωπῇ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κοπῇς turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐῆρες pro εὐάρης. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcriben-tis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. F. R.*

pitio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, ᾳ σὺ Ἑρμῆ συναράσσασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρασσον] Angl. *συναάρασσον.* *J. B.*

Συναράσσασον] A. G. P. & L. Συνάρασσον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. *Phar.* c. 4. Ἰχ. *β.* c. 6. & Ὄν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις πιστὸς. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. f. ult. f. legitur, ᾳ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. *J. F. R.*

32. Πρόσκωπος] Ἐπὶ τῇ κώπῃ καθήμενος varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἦ καὶ ὑποκελεῦσαι δήσει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν γε εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα κἀγὼ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν ἤδη οἱ δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα ταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων. [a] ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὁτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν ἐθέμις ἀδακρυτὶ ἁμαρτεῖν τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξομαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] ἄν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἦθος ὀδυρόμενος. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὁτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἑσπέραν ἀσίτῳ ἁμενῶ, οὐδὲ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος θερμήσω, τοὺς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nostri celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis plcratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἴμοι] Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta *S.* b Οὐδὲν] Οὐδὴ P. At reliquae & B. οὐδέν. c Οἰμώξομαι] Οἰμώξομαι B. d Ἄν] Κἂν B. e Πρὸς] Ὡς *Angl.* ἐς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἦ] Ἆρα. *V.* (Ἆρα. C)
Ibid. Ὑποκελεῦσαι κ δήσει] † Ὡς ἐν τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἑνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾀδόμενον, ὥσπερ ἐν ὅτε τὴν ὀθόνην τῶν πλοίων μὴ τὸ κεραίας ἐπὶ τὸν ἱστὸν ἀναφέρουσιν. *V.*
41. Ὁτοτοῖ] Φεῦ. *G.*
43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. *V.*
52. Κατύματα] Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρά, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλει. *G.*

κ Διὰ σοι] Διὰ σοι editum erat, & mox σπαθήσει pro σπαθήσου. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὃ. Habent tamen etiam C. ὡς. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. *ep. ad Theſſ.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elſn.* κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Wass.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι *hortor*, saepe retinet. *J. F. R.*
40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. *M. du S.*
ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omissa erat; in *Juntina* quidem & *Hog.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Parisina* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*
50. Πρὸς τὸ ἦθος] Angl. ὡς τὸ ἦθος. *J. B.*
63. Ἡ καθ' ᾧδιστος] Dictio, *φασὶν*, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*
67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristoph.* Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*
71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὖτε. *J. Br.*
72. Ἰνδικτάτιον καὶ Ἡμερίθην τοὺς Σύρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syrae filios*. Sed in *Bourdelotiana* est τοὺς Σῦρας, & *Moſellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. *J. G.*

Ibi-

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῷ κρύους συγκροτῆσθαι; τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἐ ἀναῶς τεθρηνήσαι· ἀχεδὸν δὲ ἤδη καὶ διαπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ ναυθμία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δὲ, δός· ὦ Ζεῦ πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τ' ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, ὦ Ζεῦ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἐχὴν δὲ, ὅτε οἶδα εἰ τέτραγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ [h] στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὦ καλῆς ναυτιλίας καὶ ὀπικερδοῦς [i] τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. ἀναπλεῦσαι γὰρ καὶ ἐκεῖνα δεῖ. ΚΑΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὦ Ζεῦ λαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθριν τὺς [k] Σῆρας ἀναξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προΐωμεν ὦ ἑταῖροι· μᾶλλον δὲ πάντες ἕξης ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, ὦ ζόφος. ποῦ γὴν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ ἀναγνῷ τις σταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

g Ἰκαναῖς] Καλαῖς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρας] Σῦρας *J.* Σύρας *S. H.* & recentiores; ſed Σῆρας recte *P. Fl. B1.* & 2. Item B. & Schol.

63. Ἢ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐπιχειρούντων πράγμασιν· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. *V.*

69. Μίτειμι] Μετέρχομαι. *G.*

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δὲ φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐναγκῶν ὀφιλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῷ χειμῶνι ἀπαιτεῖ Σῆρας τοιοῦτους, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ὁ τῷ χορῷ τοὺς λίγοψυχους ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. *V.*

78. Μέγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κορίνθιος ἦν ἐπιφανὴς κάλλει τοὺς κατ' αὐτὸν. *V.*

Ibid. Ἢ τῷ] Ἤ τινι, ὃ ἐστι ἰάζοντος. *V.*

79. Εἰ καλλίων] Παρὼν ‡‡ ἀνώμαλα. *V.*

‡ Τὺς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. *Graev.*) Ubi juxta *Benedicti* editionem Σύρας legitur, cum in *Bourdelotiana* legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. *J. C.*

§ Τὴν μέταξιν] Τὸν μέταξιν. *Exc.* G. Τὴν μίταξαν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. *M. du S.*

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὲ *du Soul*, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μέγιλλος οὗτος legi in V.

†† Κορίνθιος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam *Soulii*. *J. F. R.*

‡‡ Ὀνόμαλα] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit *M. du S.*

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. *M. du S.*

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra *Dial. mort.* I. §. 3. *M. du S.*

79. Φρύνης Συμμίχης] *Phryne*, *Symmiche* Graeca ſcorta fuerunt. *J. Br.*

Φρ. Σιμ.] De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2. 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. *Lucianum* ipſum in Ἑτ. δ. IV. *M. du S.*

ἴσα, ἢ ὁμόχροα, ἢ οὐδὲν ὅτε καλὸν, ὅτε καλλίων· ἀλλ' ἤδη ἡ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκεῖν, ἰσότιμον * γίγνεται τῇ πορφυρίδι ἡ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, ἢ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ πῇ ποτε ἄρα ἂν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἀτελέσθης γάρ, ὦ Κυίσκε, ᵇ τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδὲ ὃν προσέρχεται δαδουχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν ᶜ προσβλέπουσα· ἢ ἆρά γε Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

odem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ἔτι τοὺς χιλίους. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ὑπὲρ ὑμᾶς ἐμέλλει. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐρινύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἔλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρέλκει ὀπότερον τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὰ τίνος ἄμφω ἡ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκουσώτησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι & Περσεφόνῃ, εὖ ἢ † ἐγένοντο ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν διαπαίζει. V.

91. Δαδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐρινύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταὐτὸ] Ταύτη legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτὸ. i. e. ταυτά. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγένοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, εὖ ἢ ἐγένοντό τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὰ mendoſe. In Impreſſis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τοῦ περὶ in ὦθ, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Revivi.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ὦθ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed ὦθ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ὦθ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Perizon.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ὦθ τὴν στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Sulio* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

Ἰὼ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ σαλπὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι πρὸς ἀγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι καταγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ [d] πρὸς τὸν βίον. Οὐκ ἂν ἓν ἀξιόπιστος εἶην λέγων, μὴ ἐχὶ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σὺ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρο ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὸ δίκιον κατάστηθι σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγόρους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τυγχάνει κατηγορεῖν, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' οὐκ ἰκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῶς γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται πρὸς τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

[d] Παρὰ] Περὶ B. unde παρὰ legendum ſtatueris. Περὶ tamen habent Edd. [e] Αὐτὸς] Αὐτοῦ B. Paullo poſt ad οἷος notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. [f] Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρήσιμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορᾷ ὁ Κυνίσκος, ¶ πῶς στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. *V.*

§ Τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet οἰκέτας, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῶς] Τῶς male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁστουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατίδῃ ὑδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἀφημαγμένην καὶ ἀλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιστιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſta
Deformant macula. *G. C.*

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad 1. *Timoth.* IV. 2. p. 298. -9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba Apoſtoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἰλλωπίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod torum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J. F. R.*

ταῦτα, ἆρ' σὺ φὴς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀλίγαν ἔτοσί, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μέν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ μὲν τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ὄντι, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καλήγορήσας γε πρότερον ἃ φὴς τυράννους, ἄλλους προσκάλει.

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

ΜΙΚ. Καὶ τεμοῦν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γῦν σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ὀψισκόπει. ΡΑΔ. Τίς δ' ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τουτονί· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cynisum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Reviviſc. c. 36. d Οὕτως] Sic *J. P. H.* Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit *M. du S.* Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. ΕΡΜ. recte *J. P. H.*

25. Πολλὰ τὰ * ἐγκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίσσεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ ‡ τι ἴχνη πρώην ἁμάρτημα, δυνατὸν λέγειν τὸ πόνῳ ἀποκαθάραι αὐτό. *V.*

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀληθῶς. *G.*

30. Ἐμπολήσας] Κερδήσας, συνάξας. *V.*

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα λέγουσιν οἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θάνατον. *V.*

43. Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. *V.*

* Ἐγκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. *M. du S.*

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit *M. du S.*

‡ Τι ἴχνη] Τι ἴχνι. C.

§ Μακάρων] Μακάρες editum erat, & proxime iterum μακάρες νήσους, inscite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. *J. F. R.*

24. Στιγμάτων] Lege *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & *Platonem* in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. P. 2. 457. *M. du S.*

32. Κηλῖδας ἐκ τ. ψυχῆς] Ὄντως. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. *J. B.*

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse *bonum* hocce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

Μεγαπένθης [f] Λακύδᾳ ἡκέτω. σοὶ γρέφη; προσιθι, σὲ τ τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὅπη τράχηλον ἀθθῦσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καὶηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ ὑτοσί.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τ σχημάτων· ὅμως δὲ, καὶ ὑτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τ ἄνδρα, καὶ σ λόγῳ δείξω φανερώτερον· ὑτοσὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παρελεῖψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὺς θρασυτάτυς προσελαιρύμυος, καὶ δορυφόρυς συναγαγὼν, ἐπαναστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτυς μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίυς· τὰς δὲ ὐσίας ἁπάντων ἀφαιρύμυος, καὶ πλύτυ πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμυος, ὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παρελέλοιπεν· ἁπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει χρ' τ ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένυς διαφθείρων, καὶ ἐφήβυς καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερηφανίας μέν γε, καὶ τύφυ, καὶ σ πρὸς τὺς ὁμοτυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δίκαιο ἂν τις αὐτῷ λαβεῖν τ δίκην· ῥᾴδιον γὰρ

[f] Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. [g] Πλείφρας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τ ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. V.

¶ Πρόβαλλ'] Προβάλλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. J. F. R.

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ὅτῳ legendum ᾧ ὅτος necessario est. M. du S.

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶηγορήσας γε πρότερον ἧς φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καὶηγορήσας γε πρότερον ἧς φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim καὶηγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τ τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. Bos.

48. Ἐπὶ τράχηλον ἀθοῦσα] Collo innixa, Heliod. lib. 8. J. B.

54. Καὶ τῷ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4. T. H.

59. Ἀκρίτους μὲ] Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. J. B.

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra Deor. Dial. V. med. M. du S.

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus; irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut Φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*. quod itidem ut Graecum ἀνοματοποιημένον est. J. M. G.

70. Ἀσυμφ-

γῆν ἂν τις τ᾽ ἥλιον, ἢ τῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· ἐ μὴν ἀ τὸ τ᾽ κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινυργὸν αὐτῦ τίς ἂν διηγήσαιτο δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τ᾽ οἰκειοτάτων ἀπέχεται; ἀ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ᾽ αὐτῦ ἀλαζονὴ, αὐτίκα εἴση, προσκαλέσας τὺς ὑπ᾽ αὐτῦ πεφονευμένυς· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. ἀ περιστάντες, ἄγχυσιν αὐτόν· ἔστοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς ἕ ἀλιτηρίυ τεθνᾶσιν· οἱ μὲ, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβεβλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλύτυν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, ἀ σώφρονες, ἀ ἀδαμῶ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φὴς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τὰς μὲ φόνυς εἴργασμαι, ὡς λέγει· τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, ἀ τὰς τ᾽ ἐφήβων ὕβρεις, ἀ τὰς ἁλαφθορὰς τ᾽ παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μι κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκῦν ἀ τύτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τύτυς λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τ᾽ λύχνον αὐτῦ, ἀ τ᾽ κλίνην· μαρτυρήσυσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίστατο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, ἀ

quam istum oculis rectis & nihil connivantibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cynisicus mentitus est. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμούς. V.
72. Καινυργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)
91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα, ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες ὅτως ἐμπαίζων, λύχνον & κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοῦν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα. V. Vid. Boerd.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀσὺ τὸ καμμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] Quae a tyranno perpetrabantur. J. Br.
92. Τὸν λύχνον & τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τ᾽ ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τ᾽ σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τ᾽ βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos Philosophos & ἐπίτηδες ἐμπαίζει τ᾽ λύχνον & τ᾽ κλίνην μαρτυροῦντα ὡδηγαγὼν, siquidem Philosophis istis & τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ᾽ ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ᾽ ἡμέραν. J. F. R.

9. Ὑπο-

chis adſunto. Bonum factum! paruerunt.
RHAD. Dicite igitur vos, quorum conſcii ſitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accuſavit Cyniſcus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planiſſime igitur contra illum fers teſtimonium, qui nec dicere ea ſuſtineas. Et tu jam, Lucerna, dic teſtimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, paſſus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem ſupergreſſa. quamvis ſaepe ultro oleum non biberem, exſtingui cupiens: at ille & admovit me factis ſuis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam teſtium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus ſtigmatum. Papae totus hic eſt lividus, & notis ſcriptus, quin caeruleus eſt a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

950. Λύχν. [c] ὁ Μεγαπένθης παρέστω· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἰπὲ δὴ [d] ὑμεῖς δὲ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα γὰρ ἃ [e] ἐμὲ διεπράτθετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν κατεμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἀλλὰ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἡμέραν μὲν, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τὴν νύκτωρ ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, οὕτω λέγειν πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄῤῥητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τύλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καλεμίκευεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ [i] ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὴν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὗτος πελιδνὸς, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα ἂν κολασθείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

e Ὁ] Deeſt articulus in B. d Ὑμεῖς] Ἡμεῖς F. ſola, male. e Ἐμοῦ] Ἐμὲ B. male. f ΑΥΚ.] ΚΥ. F. male. Item H. Ceterae recte. g Οἶδα] Εἶδον B. h Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. i Καὶ] Deeſt in B. k Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ οὐ τῇ ἡμέρᾳ. V.
9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.
17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδιδὴς. G.

19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς καλαχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τριῶν ἴσχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ἄδου. V.

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omiſſum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem ſignificat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiaſt. etiam legit *Steph.* in *Theſ.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F. R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. ſi lubet, ſimilia exempla adferentem Rever. *Elſner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνὸν ἴσως τὸ μετέχον τῆς ἀχρότητος καὶ μελαντίας οἷονεὶ μολυβδιδές. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Cæſar. vide Clar. *Caſaubon.* ad Perſ. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ τοῦτον ποικίλος. In re tamen diſſimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμέλητός, ἢ καθυβριστέος [a] τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ τερπνὴν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην δὴ τούτου χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσιν, ὅτου ἂν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνῳ ἐξ ἁπάντων ἄποτος ἔστω.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν ἔτεως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἵος ἦν, καὶ ὅσου ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος [e] τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καλῶς διδιχάσθω, καὶ [f] Τάνταλον ἀπαχθεὶς ἑστὼς, διδόσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κἀκεῖ βίου.

Rhadamanthus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quiddam & dignum illo supplicium subjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus. CYN. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est. CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in *B*2. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις *H. J. P. S.* c Μόνῳ ἐξ] Μόνος ἔστω ἐξ B. d ΡΑΔ.] EPM. Edd. m. e Τρυφὴν] Sic *J. P. H. S.* Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω· τὸ γὰρ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. *V.*

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] *Memorabilis, ἀναλογιζόμενος. G.*

32. Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἰδιώτης γοητεύσας τοὺς Θεοὺς ὁμοτράπεζος ἦν καὶ ἐκεῖνοι τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καθερχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ διὰ τὸ δεύτερα γνωσθῆναι κακῶν, καὶ ποταμοὺς παραρρέοντας, ὧν αὐτὸν δύναται γεύσασθαι, αὐτῷ γὰρ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. *V.*

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. *J. F. R.*

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *weten*, ut vulgo male.) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. Q. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciss. p. 460. Recte quidem Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. ita in N. T. & *Patrib.* non modo, sed & ap. LXX. In Libr. *Judith. Sap.* & *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Thessalon. I. 3. *J. F. R.*

28. ΡΑΔ.] Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit ut sese his immiscat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione *Ed. Rer.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. *M. du S.*

ΡΑΔ. Διατί] Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Pariss.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. *J. F. R.*

33. Οὗτοι] Non satis sanus mihi hic locus videtur. *M. du S.*

34. Κατὰ] Quaesivit mutationem *Soulius*, non invenit; forsan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ τὸ βίου, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. *J. F. R.*

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memoran-

Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχουσι ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὑπὸ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τι τούτου πεπειρᾶσθαι. εἰ γὰρ ἦν ἀνάγκη μοι ἢ πεῖρα ἐγγενέσθαι, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλακότων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τοῖς κακοῖς ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα πάσχουσιν· οἱ δὲ, ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες, οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

a Ἐγγένηται] *Heinſ.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος ἔστι τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantiſſimum, viroque graviſſimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rurſus fucatam. Inſtitutum ipſum viris doctis ipſis placeat neceſſe eſt, qui famæ ſimul & virtuti conſultum volunt; dum a ſervili propemodum ſorte apud Magnates diviteſve, ut virtuti ſibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum ruſpes doctorum quorundam artes, ambitioſam patientiam ſpectas, ita ſuavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum iſtorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipſo bene meriti, & a ſuæ ætatis hominibus viri boni merito cenſentur, & a poſteris ſemper maximi ſient. *M. de S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. κζ. Τί πρῶτον, καλαλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μοῖσα τίτυρε. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc mirtum ſumptum eſt ex *Homer.* Odyſſ. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατα κερδαλέοιο; *G.C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemæo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. duC.*

12. Ἐξηγόρ. πρός μοι] Ex Grammaticorum placitis ſcribendum foret πρὸς μὲ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, poſt præpoſitionem. Nolui tamen mutare, quia non ſolum Edd. conſentiunt, ſed & apud alios centies ſic ſcribitur, (forſ. male) ut ap. *Ariſtoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός μοι πεῖσαι; &c. In *Epiſt. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit ᾠδὴν πρὸς σέ. non modo propter emphaſin, & finem periodi, ſed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τὸν πλησίον. *Aeſop.* fab. 138. κατὰ τὸν τέκτονα. Conſtructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω φημὶ & ſimil. cum præpoſ. πρὸς loco dativi, eſt frequentiſſima; maxime duo poſteriora in N. T. *Matth.* XXII, 30. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epiſt. Scat.* 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλήν. *nuntiavit ſenatui.* Noſter *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ δὲ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ἠυφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἵαν ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι ἁπάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς [b] διεξελθόντες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον [c] αὐτοῦ, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτοῦ παράλογον διηγουμένου, οἱοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες. ὅτι πᾶσι δὲ, τοῖς Διοσκούροις ὅτι φαινομένοις (οἰκεῖοι γὰρ τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὅτι τῷ ναρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα πίονα μαλακὴν ἀποθύνοντα τὴν ναῦν, οἵ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ ῥᾳδίως καὶ χαλὴν διαλύσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus prout ipsis

a Ἠυφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. εὐφαίνοντο pejus *F.* b Διεξελθ.] Sic W. & V. recte. Ἐξελυθότες Edd. omnes. c Αὐτοῦ] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτοῦ] Ex M. P. & V. in Editt. omissum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *F.* Fl. *Ba. H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν servant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι * ἐχρῶντο χήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τῶν † αὐτῶν τύχῃ ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῶντο editum erat, sed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primum adspirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. *M. du S.*

Ibid. Ἠυφραίνοντο] Sic necessario mutandum esse existimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. εὐπαφραίνοντο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἷον ἀπηλλάγησαν] Sic saepissime sine praepositi. Ut infra *Philops.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάσσομαι φόβου Interdum tamen cum praepositi. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ἐκ τῶν λειτουργιῶν ἀπαλλάττειν a publ. functionibus se liberare, discedo. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήχουν. Proverb. de quo parœm. *J. B.*

Ibid. Διεξελθόντες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξελυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτο ἐκέχρωντο χήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὸν αὐτὸν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ἅτε οὐκ ἐκ ναυαγίου ἀπεσωσμένος ἰλλυθερος. eamque Caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαωσίπολι Θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ Παλάγους Λευκίλλιος, ἀθλα κομιστὴν
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς ἄκρο ἀφ' ἑῆς ἔχων.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐκ-

ipſis tum uſus eſt, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, ſi non calamitoſi ſolum, ſed Diis etiam cari eſſe videantur.

2. At hi tempeſtates domeſticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, ſi fas ſit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram ſolverint, tranquillo ad ſpeciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem ſuſtinuerint, vel ſiti, vel nauſea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua ſalſa: & denique, ut ad coecum aliquem ſcopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici ſcapha, miſeri aegre enataverint, nudi & rerum omnium neceſſariarum indigentes. Inter haec ſane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliviſci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [b] τὰ ἀναγκαῖα χρείαν ἐπιλαγχάνειν, ὡς οὐκ πλειόνων λαμβάνοιεν, ἢ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τρικυμίας, καὶ, νὴ Δία, πενταικυμίας τε, καὶ δεκαικυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆ ὑποφαινομένη ἔτι πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα οὐκ ἔτ' ἔλεγον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπαντλούμενοι τῇ ἅλμῃ καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἄπρηκτον, ἐκπεσόντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

[b] Τὰ ἀναγκαῖα χρ.] Χρείαν τὰ ἀναγκαῖα, W. V. [i] Τὰς] Omiſſus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. *J.* Fl. [k] Ἐπιλανθ.] Ὅτις ἐπιλανθάνοιτο. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ὡσὰν ἀπφάσεως ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc ſcholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba ἀεὶ γάρ μοι in πολλῶν. Sed praeeunte *Soulio* reſtimi ſuo loco. *J. F. R.*

Ἐξυρημένοι] De raſis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempeſtatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀπωλείας] *Transverſas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκούρους] *Caſtorem & Pollucem.* Hoc illuſtrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Eraſmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐμαιεῖς] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμοιρίας. *M. du S.*

Ibid. Ἐκπνοοι μὲ] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὴν παροῦσαν χρείαν] *Beza* non ſatis accurate in ep. 2. ad *Corinth.* 4. 17. παροῦσαν ἐλαφρὰν verterat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα ſit *in praeſens*, quod ſi probatione indiget, vide ex *Demoſth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab Rever. *Elſnero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνουσι] *Nummorum aliquid corradant, ſtipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoſcunt M. V. Fl. & *J.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τρικυμία] Vix aſſequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quaſi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus eſt, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent converſa Latine: niſi forte a *decumano* ad *viceſimanum*, *triceſimanumque* velis adſcendere. *J. M. G.*

47. Ὑπαντλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Eraſmo* adoptavit *Benedictus*, *ſalo perfundebantur*, quod utique non poteſt moleſtiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum ſalſugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑπαντλούμενοι] Vid. Clar. *Hemſterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magiſtr.* mendoſe deſcriptus eſt hic locus, voce ἐκὼν. *M. du S.*

αὐτῷ· ἀλλ' ἴσως καὶ [a] τιν' ἄλλα ὅτι [b] τῶν λόγων ξυνιδὼν εὑρίσκω προσόντα τοῖς τοιούτοις ξυνουσίαις, [c] ἃ ἐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ὅτι πολλῆς ἤδη καλαπονεῖσθαι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων ἢ τοιαύτην [d] μισθοφορὰν, τρισμακαρίους εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τῶν φίλων ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οἰκίαν καλὴν, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ἐπὶ λευκῶν ζεύγους εἰ τύχοι ἐξαπλιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, [g] ἐστὶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄπορα καὶ ἀνήρατα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ἅπαντας ἐκτέ-

55 At ego & illa, & quaedam alia ex ſermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adeſſe ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu eſt, cum intellexiſſe mihi videor, hujus te vitae 60 ineundae conſilium agitare.

3. Et primum quidem, ſi quando ſermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praeſentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobiliſſimos, & coenarent nihil ipſi 65 conferentes coenas ſumtuoſiſſimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodiſſime jucundiſſimeque; reſupini, ſi res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem inſuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigiſſet; hos enim plane eſſe, quibus nec ſerentibus neque colentibus naſcerentur omnia: quoties igitur haec & his ſimi-

a Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulie*: ſed non ſatis commonſtrante inter quae verba inſeri id velit; nam alienum eſt hoc loco. b Τῶν λόγων] Τῷ λόγῳ M. V. c Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. d Μισθοφορὰν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. A*1. e Οἷς] Οὓς margo *A*1*W*. f Μετὰ τῶν] Μετὰ τὸ male W. & Fl. g Ἐστὶν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, ſed hominis haud aliunde, quam ex noſtro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Τμ. c. 4. & ſeqq. Sed an idem ſit, addubito, quia hic amicus videri poteſt. Niſi forte poſtea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riſerit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum ſcriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio eſſe poteſt, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philoſopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem eſſe ſuſpicor, qui Ἔτως μωκλῆς in Σαμψ. c. 21. & ſeqq. audit, quique illic haud amice ſane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forſan μισθοφορίαν. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τῶν τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia hujus narrationis. Nam *Eraſmus*, quem ſequitur *Bourdeloſius*, praeterquam quod praepoſitionis hujus rationem nullam habeat, tum finem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocre videri*. Quae quidem alieniſſima ſunt ab illis, quae ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum ſubſtantivum in illis poſtremis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem diſtinguit editio Salmuriensis & Pariſina, quum Baſileensis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab praecedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur*, *non parvi eſſet emolumenti mercedem amicitia & benefactorum iſtorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *eſſet* acceperit pro *liceret*. Sic enim diſtinguenda illa, προσέτι δὲ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστί. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγχιλίας προσλαβεῖν. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκῶν ζεύγους] Λευκὸν ζεύγος vocat *currum candidis equis tractum*. *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo ſi comma poſt λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius*. *J. E. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic ſupra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ἁπάντων νεκ. *Ariſtoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiaſt.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς ſignificet, *vere*, *omnino*. ἀτέχνως autem, mutato accentu eſt, *ruditer*. Vid. *Ammonium* de ſim. differ. Poſteriore hoc ſenſu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. B.*

Ibid. Ἄπορα] Ex *Homero* Odyſſ. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύοντο Πυροί τε κριθαί. *J. Br.*

Ἄσπό-

similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνεις πρὸς αὐτὰ, ἢ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ 75 δέλεαρ ἀναπεπλαμένον παρῆχες τὸ στόμα. ὡς ἦν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὲν τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν 80 οτῷ λαιμῷ ἀπεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ παρεμείναμεν [i] ἐξελκομένῳ, ἢ ἐμπεπηγότι, ἤδη συρόμενον, ἢ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾷν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπιδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέ- 85 γῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγῃ τι, ἢ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἅπαντων [l] ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων. ἢ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, ἢ τὴν κύρτον τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ὅπῃ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν οὐ ζη- 90 μιοῦσι προεπισκόπησον· ἢ ζῆ ἄγκιστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, ἢ ἡ εἰς τὸ ἔμπαλιν ζῆ σκόλοπος ἀναστροφὴν, ἢ τὴν τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

h Εἰσαῦθις] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *J.* & *Ar.* *i* Ἐξελκομένου] Ἑλκομένῳ. *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἁπάντων] Ἅπασιν *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Λιχμὰς *Br.* Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τῇ σκίλοπος] Σκόλοψ, οὗ ξύλον. *V.*

Ἄσπαρα] *Hom.* Od. I. 109.

Οὔτε φυτεύσαι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόσαντα,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

M. du S.

78. Μετὰ τοῦ καρίδιον] *Cum squilla*, hoc est, *cum esca*. hoc enim pisce plerique inescantur. *J. Br.*

Μετὰ τοῦ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίοντα] Sic in Piscat. *J. B.*

Ibid. Καρίδιον] *Squillam* τὸν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata? constet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιμενάντες ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Erasmus interpretetur *adactio*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater ἑστηκότι. *J. G.* Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. *J. F. R.*

83. Ὁρᾷν] Forsan ἰδόντες. Sed in libris quos consului, nihil hic subdubii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. supra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *B. G.*

Ἢ οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. *J. F. R.*

88. Καὶ τὸ κύρτον] *Retis sinuum*, aut *nassa*. *J. Br.*

Ibid. Κύρτον] Κύρτον· ἀγγεῖον χωνοειδὲς ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Hesych.* εἶδος δικτύου. *Etym. M.* Vid. *Zonar.* in *Paroem.* ὑπὸν τὸ ἁλιευτικὸν κύρτον. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De potestate hujus vocis egit doctiss. *Th. Sellius*, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Hesiod.* Theog. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Psalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Musaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἠγαγε νυμφεώμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνας. Hinc Διὸς μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τῇ σκίλοπος] *Unci*, *hami*. *J. Br.*

92. Καὶ τὴν τριαίνης] *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. *J. Br.*

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel συνδιαγωγὰς causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui ipsi vitae generi tradere se, dubium

τὰς χεῖρας λαβὼν, ἐ πρὸς τ γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκλα, μηδ' ἀπαρὰ ὸ τοῖς τραύμασιν Φαίνηται βιαίως σπῶντα, ἐ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ὸ τοῖς δειλοῖς, ἐ ἀφ' τῦτα πειῶσιν, ἀνάγραφε· [a] σαυτὸν δὲ προκαλέσας θαρρεῖν, ὅπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον πειχανὼν τὸ δέλεαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως ἀφ' σὲ, πλὴν ἀλλ' ἔ γε πρὸς τ Φιλοσοφιτῶν ὑμῶν μόνων, ἀλ' ὁπόσοι σπυδαιοτέραν τ προαίρεσιν προείλοντο ὸ τῷ βίῳ, ἀλλὰ ἐ πρὸς [c] γραμματιστῶν, ἐ ῥητόρων, ἐ μυσικῶν, ἐ ὅλων τ ὅσοι [d] παιδείᾳ σωνεῖναι ἐ μισθοφορεῖν ἀξιωμένων. χοιin manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σεαυτὸν W. b Λάρος] Λάρακτ margo *Aldi*. c Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν conſtanter ſervant eum Cod. M. d Παιδείᾳ] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam ἐ τὸν ἰς τὸ ἔμπαλιν τῦ σκέλεος ἀναστρόφιν, ἐ τ τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὸν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis aci ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσταϛ, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τῦ σιδήρου δι' ὅλου κατειλθῦσα τῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμὴ τ τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς *Heſychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν
Ἀλλ' ἐςὶ νῦ τ' αὐτῆς τ ἀκμῆς, ἢ δεῖ πορεύτας ἁμέως.
Ite, properate, curriteque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τ εὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Decr. dialogis* ſive *Deor. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέςη, πάντες οἱ ἄριςοι τ Ἀχαιῶν ἐπὶ τὸν μνηςείαν ἀπέπεμπον. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum causssam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

οντῶν [e] δὲ ὡς [f] ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τὰ συμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μοὶ, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεσθαι [g] τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τὰ ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδόται ἄγοιεν. ὃ, τι δ' ἂν ἐν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπὶ ὢν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μοὶ οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [i] ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι γε ἄλλους πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, ὅτε ἐπιτρέπειν [k] ἄξιον τοιούτων [l] συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν

[e] Δὲ] Sic Edd. & M. & V. [f] Ἐπέτειον ὄντων] Ἐπιπαρόντων. Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. [g] Τοῖς] Τῆς vitiose *f.* [h] Ἄλλοις] Forsan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. *P.* &c. [i] Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *Aldi.* ἐπιτίμιον recte. [k] Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur *H.* Fl. *P. S.* [l] Συνουσιῶν] Συνουσ. W. Misere Fl. ὁμιλιῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur τὸ ἄῤῥεν γάμου. Ejusmodi nubilis virgo Graecis quoque τὸ ἀκμὴν γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur *Dionysius Halicarn.* lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum; verum etiam in malum. Samosatensis Noster in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ἐξύβριμος ἂν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad summum pervenisse.* Apud *Longum* in *Pastoralib.* pag. 3. edit. Franeq. μισημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *J. J.*

94. Ἢν μὴ πάνυ οἴεται] Quae nuper retulit omnia; τῷ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τῶ σκόλοπος ἀνωμοφίαν, τὰς τριαύνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμὰς. *J. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *J. B.*

Ibid. Λάρος] Vid. *Aristoph.* interprett. *A. V.*

Λάρος] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δῶρ' ἰλόντες καὶ κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ὁ Ἱππεῦσι Λάρος κεχρηκὼς ἐπὶ πίτρας δημηγορῶν. *J. F. R.*

7. Γραμματιστῶν] Sic iterum usurpat in Περ. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demosthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, Λογιστὴς; uti videre est ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo synonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erraverunt.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atrienses*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους, semper enumerantur. Vid. *Xen. Symp.* p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Κοινῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὴ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego δῆ legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὲ saepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum si δῆ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπίπαν] Mſ. ἐπὶ παρόντων. *J. B.*

13. Εἰ τὰ ὁμοίων] Ἀτιμιῶν ὄντων. *J. Br.*

20. Ἐπιτίμιον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *J. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲ τῶ λοτοῦ γλυκαμένοις, καὶ τὰ στεμμάτων ἀκούσασιν ἔλεθρος ἦν τὰ δὲ ἰδιωτῶν ὅσις ἐστὶ τὰ ἀκροάσεις τοιαῦτα ἐπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τὰ Σκυθικὰς ἐπιτιμίου ἐστὶ, & in Διαθ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποχόν. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat οὐδὲν ὑ. εἰκ. c. 28. *M. du S.*

πειθεῖν· ὅτε μὲν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῆ [a] μισθοδοτοῦς, εἰ δὲ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ὀπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τοιαύτης ἀφορμῆς. ἄλλως τε δὲ ἔχοιεν ἄν τι ἄλλα, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ βδελτροὶ εἰσιν. οὐδὲν ὧν ὅτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἄν, ὅτ' ἐκείνοις ὑβρίσθαι δοκοῦσιν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνεγκόντες· ὅτι γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς [c] οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. ᾠήθη δὲ ὧν πρεπειν τοῖς πεπαιδευμένοις, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔστι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅτι τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι, ἃ πάσχειν· οὔτε γὰρ ἐπονειδίστως ἔχουσιν, οὐδὲ τῆς μετὰ τοιούτων διατριβῆς ἀνάξιοι. ἄλλως τε καὶ ἐπιτήδειοι τὴν συνήθειαν ἔχειν, καὶ μὴ ἀποκλίνοντες ἐπὶ τὰ ἐναντία, ἕτοιμοι πρὸς τὸ ἐνεργεῖν· ἐὰν δέ τις τοῦτο ἀφέλῃ, ἀργοὶ καὶ ἄτεχνοι καὶ ἀνωφελεῖς. οὐκοῦν οὐδὲν δεινὸν πάσχουσιν, ὅταν ὑβρίζεσθαι δοκῶσιν· ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται εἰς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. ᾠήθην δὲ οὖν πρέπειν τοῖς πεπαιδευμένοις, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔστι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅτι τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, ἃ πάσχουσιν· οὔτε γὰρ ἐπονειδίστως ἔχουσιν, οὐδὲ τῆς μετὰ τοιούτων διατριβῆς ἀνάξιοι. ἄλλως τε καὶ ἐπιτήδειοι τὴν συνήθειαν ἔχειν, καὶ μὴ ἀποκλίνοντες ἐπὶ τὰ ἐναντία, ἕτοιμοι πρὸς τὸ ἐνεργεῖν· ἐὰν δέ τις τοῦτο ἀφέλῃ, ἀργοὶ καὶ ἄτεχνοι καὶ ἀνωφελεῖς. οὐκοῦν οὐδὲν δεινὸν πάσχουσιν, ὅταν ὑβρίζεσθαι δοκῶσιν· ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται εἰς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. ᾠήθην δὲ οὖν πρέπειν τοῖς πεπαιδευμένοις, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔστι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

rere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantaeumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, iliicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae caussa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indignari aequum est, & tentare quantum ejus potest fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

§. Videor autem commode facturus, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Alii.* Μισθωτῶν P. H. Fl. S. b Αὐτοὺς] Αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτούς. c Οἰκίας] Οἰκίας W. male. d Ποιῆσαι] Ποιῆσαι. §. e Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τῆ μισθοδοτοῦς] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθωτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲν ὧν ὅτ' αὐτοὶ — ὅτ' ἐκεῖνοι] Triplicem negationem intensus negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ἃ δώσω δὲ ἢ δὴ φάρμακον ἢ ὑπὲρ θανάσιμον. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπεφηνάμην ἢ οὐ αὐτὸς τὴν τύχην ἔσχον ἰητρός. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. ibidem. Adde *Aristoph.* Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τέχνην — ἔστι σοφίαν μελετᾶν οὐδείς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνεγκόντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνεγκόντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impressis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Ἐπιλοδυσίας] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Ἰκανὸν τοῦτο] Angl. *causon.* *J. B.*

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* versus sunt. *J. Br.*

Ibid. Διδυμηνόφ] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, *Juntina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi ἔτ' ἴτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaste legitur ἔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adscribendus est.

Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρας πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἢν δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς μυχαίτατα πόντου
Ῥιπτεῖν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος ἔτε τι εἰπεῖν
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δέδεται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Brodaei* praemissa scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

4. γου βιαίως, ἀλλ' ἀναγκαίας. ὅτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαιρῆται, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς [f] ἐθελοδουλείας, οἱ μὲν πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσι εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν ἀφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[h] [οὐτ' ἔστι εἰπεῖν, οὐθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τὰ νοσοῦντα

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἰθελοδουλείας, male. *g* Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *AiW*. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. *h* Οὐτ' ἔστι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδεται, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες ἐν τῷ λατινῷ τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. *V.*

64. * Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης ἐν φιλιππικοῖς ταῦτά φησι τοῖς † νοσοῦσι πολίταις ἰσχυρά, ‡ ἃ οὔτε § σώζειν, οὔτε ἀποκτείνειν δύναται. *V.*

* Ὡς ὁ καλὸς που] Misere habitum hoc scholium erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

† Νοσούντων] Νοῦντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

‡ Α] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σαίζειν] Σαίζειν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

digna essent quae inferrentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξυπράχασιν] Ἐκφέρω. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Scaliger* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid. Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τάλιθ' ὑμῖν κτήσασθαι ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι τῶν ἐν τῇ ἰατρικῇ σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκείνοις ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα ἃ νῦμεῖς νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, οὔτε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ μεγάλην, οὔτ' ἀπογόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου ῥᾳθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. *Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur; sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis destituti, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

των σιτίοις ἐοικότα λαμβάνυσι, τίς ἔτι μη-
χανὴ μὴ ὑχὶ ϗ πρὸς τοῦτο καλῶς βεβυλεῦ-
σθαι δοκεῖν αὐτυς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς
τ ὑποθέσεως ϒ βίυ; πενία γὰρ εἰς ἀεὶ, ϗ τὸ
λαμβάνειν ἀναγκαῖον, ϗ ἀπόθετον ὐδὲν, ὐδὲ
περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, κἂν
δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, ϗ
τ χρείας [a] ἐνδεῶς καταναλίσκει). καλῶς δὲ
εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ὑπνοεῖν,
αἳ τ πενίαν τηρῦσι, βοηθοῦσαι μόνον
αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσυσι· ϗ ὑπέρ
γε ϒ τοιούτυ, ϗ ἐς βαθυκήτεα πόντου ἴσως
ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, ϗ [c] πετρῶν, ὡς
φής, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης,
ϗ ἐνδεὴς, ϗ ὑπόμισθος ὢν, οἴεται πενίαν
αὐτῷ τούτῳ ἀφπεφευγέναι, ὐκ οἶδα πῶς
ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπα-
τᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲ αὐτὴν ὐκ ἂν φοβηθῆ-
ναι, ὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο
τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ
ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι
τ δὲ ῥᾴστην ἦσαν τ [d] μισθοφορὰν, ἀπηνθη-
κέναι. Φέρ' ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγυσι, καὶ

milia accipiant; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impendatur. At praestiterat, eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεὶς L. b Ἔδει] Sic *F. P. Fl. H. S.* εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρίων omnes Edd. male. *M. du S.* d Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγαικήτεα πόντου. Hoc ante ostensum est. *F. Br.*

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur *Grot. Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ ἐκ τῦ ῥᾳστοῦ] *Si e facili. si nullo negotio F. Br.* Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. *F. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τ ἄλλων πονοῦντι τὸν ἀφεγγίνθαι ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a τὸν ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. οἱ γὰρ εὐχαὶ ἐκείνων τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *F. B.*

Εὐχῇ . . . ἐοικότα] Cl. *Hemsterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, ὡδὶ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὔτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καλαγελῴμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad rès quae fieri nequeunt, ferantur. *F. F. R.*

97. Ὑγιάς] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιὰς ubique apud *Aelian.* ὑγιὰς vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγιὰς semper. *F. F. R.*

4. Ταύτῃ] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim ſane ſimile fuerit, ſine labore aliquem, ſine moleſtia, praeſentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia ſe habeant* neque dici, prout res poſtulat, poteſt: tot labores fuſtinendi, tot moleſtiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipſum valetudine opus ſit, cum ſexcenta ſint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam deſperationem fatigent. Dicemus autem ſuo illa tempore, cum etiam reliquas iſtorum moleſtias enarrabimus. In praeſentia ſatis fuit oſtendiſſe, neque eos verum dicere, qui hac de cauſſa ſe ipſos vendidiſſe praedicant.

7. Relinquitur, id quod veriſſimum eſt, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis cauſſa illos & multas propter ſpes easque luculentas, in domos alienas inſilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in cœnis & deliciis aliis, ſperantes quantum tauri ſtatim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi ſint. Haec abducunt illos, & ex liberis ſervos faciunt: non indigentia rerum neceſſariarum, quam dicebant modo, ſed

90 εἰ ἐκ ῥᾳστ[ώ]νης [e] περιγίγνε[ται] αὐτοῖς τὰ δο-
δόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τ ἄλλων
ποιοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε,
μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀρ-
γύριον λαβεῖν. τὸ δὲ ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀ-
ξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα ποιοῦσι καὶ κάμνουσιν
ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονα ἐνταῦθα
[g] καὶ ὅτι τοῦτο μάλιστα τ [h] ὑγείας δεῖται,
μυρίων ὄντων ὁσημέραι τ ἐπιρρεόντων τὸ σῶ-
μα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονέν-
των. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι κα-
ιρῷ· ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας
διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖ-
ξαι, ὡς [i] οὐδ' οἱ ἀφ' ταύτῃ λέγοντες αὐ-
τοὺς ἀποδίδοσι τ προφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μ, [k] ἧκιστα δὲ
πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν
πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾷν αὐτοὺς
εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μ τὸ πλῆ-
θ[ος] χρυσοῦ, καὶ χ ἀργύρου, [l] εὐδαιμονί-
σαντας δὲ ὅτι τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυ-
φῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν ἐδε-
σθ[έν]τος ὑπορμίζον[τ]ος πίε[ι]ν χρυσίου· ταῦτα
ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δῆλος ἀντ' ἐλευθέρων τί-
θησιν, ἐκ ἡ τ ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφα-
σκον,

[e] Εἰ] Deeſt in W. & *Fl.* Habent reliquae. [f] Περιγίγνεται &c.] Vid. notas. [g] Καὶ] Deeſt in *S.* Adeſt in reliquis, in M. & V. [h] Ὑγιείας] Ὑγιείας *J.* M. V. Prius vero reliquae Edd. ſervant. [i] Οὐδ'] Sic *J. P. H. Fl.* & M. Sed οὐχ' *Coll.* [k] Ἧκιστα] Ἥδιστ margo *AIW.* [l] Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονήσ. Edd. Prius vero habet Mſ. *Vat.* 1. Vid. notas.

92. Εὐχῇ γὰρ ἂν] *Al* γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐπίσαν τὰ ἀδύ-
νατα προσδόκητα. *V.*

4. Ὡς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐχ οἱ ἀφ' ταύτην λέγοντες. *G.*

* Ὡς] Et hoc ſcholium falſo ad *Piſcat.* relatum ſuae ſedi reſtituimus. Lacunam autem *Cod.* V. poſt εὐχαὶ ex M. ſupplevit *Sonlius.* qui & ita legi obſervat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα ſcribebatur. *J. F. R.*

† Ἐπίσαν] Ἐπὶ tantum editum erat, ſed ἐπίσαν ex C. eſt. *M. du S.*

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. *M. du S.*

6. Λοιπὸν δὴ ἀληθέστατον μ, ἧκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Eraſmus cum Benedicto, *Supereſt jam ut eam cauſſam referamus, quae quidem ut veriſſima eſt, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam ſupereſſe, ut referat eam cauſſam: ſed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& veriſſimum quidem, ſed minime ab illis produci ſolitum.* In Apologia pro eo dicit τί ἂν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. *J. G.*

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. *M. du S.*

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorſus. Vid. c. 11. Et Ἔρωτ. c. 7. Δίωξ. c. 3. Hanc emendationem per ſe liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονῶν vid. *Gymn.* c. 10. *M. du S.*

σιον, ἀλλ' ἡ τῶ ὄντι ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶ πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐπείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσείρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς [a] ἔνιοι τινες, καὶ τρίβωνες ἀρώμενοι καὶ δηλαδόκλες, ὑποπτεύουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραστὴν αὐτῶν θεραπεύσεις, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' ἐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μελαδιδόντες· ἴσασι γὰρ οἱ τοῖς τυχεῖν τῆς ἀφελείας τοῦ ἔρωτος γεγαμένοις. ταύτην οὖν ἀπολείπουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸ ἐρᾶσθαι ἔχουσι δεδίασι γὰρ μὴ αὐτοὺς ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τὸ ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστον αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπιαχοῦσι, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arrident igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum*: inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔνιοι] Ἄτιμοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφνω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. *P.* Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἠγωνισμένους τινὶ πράγματι, καὶ λίαν πολλῆς πείρας ἐλαλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24 (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις erat Ἀριστοφάνη ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελείων. *J. Br.*

19. Ἔντιχνοι ἢ τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἠγωνισμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντιχνοι] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεχνως haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντιχνοι ἢ τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Sonlius* remittit, §. 3. ἄτεχνοι & ἔντεχνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt: & licet ex Mſ. *Vat.* ἄτεχνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντεχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſueto*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς σημεῖον ἐπίτριπτος; *quam ſerio vultu haec dicis veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον κύνα. *callidum, ſceleſtum, vulpeculam*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 222. ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κύνα. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, αἱ κτῆμαι δὲ τοῦ βοᾶν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πίδακας πεδοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus*. Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertete voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τοῖ τυχεῖν] Haec ſic dixit *Heliod.* lib. I. κόρης δὲ ἥρως τὸ ἔργον τὸ τέλος. *J. B.*

29. Ἀνήρατος — γένηται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνήρατοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Vorſtius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄμφω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄφνω pro ἄμφω; quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμμοι, ᾗ ἔστω ᾧ ἐρᾷ, καὶεῖν ᾧ μὴ διδόναι. πέπρακε δ' ἓν αὐτοῖς οὐδὲν ὃ ἄλλοις πᾶσι τῷ βίῳ πέρα τ ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ὀλιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, ᾗ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, ᾗ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι ταύτῃ ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τ ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἔν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην [d] αὐτοῖς, εἰ ὀπιτυγχάνοιεν. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα [e] μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, ᾗ ἀνόητον· ᾗ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, ᾗ πρόδηλοι, ᾗ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ὄφι τὸ ἡδύ, εἴτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ· προσέτι δὲ, εἰ δὲ γι-

[d] Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. [e] Μόνον] Μόνῳ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J.J.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἶτ' ἄλλοθεν ἄμφω γνόντες ἄφρονες γενόμενοι ᾗ οὕτως τῷ ἐρᾶν, κἀκεῖνος τῷ μὴ διδόναι, legendum εἶτ' ἄλλοθεν ἄμφω γνόντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo fenuerint.* *J.G.G.*

Ἄμφω] Ita W.L.P. Fl. & P. recte. Reliquae ἄφνω. *M.du S.*

Ibid. Ἔξωροι] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἄνθος ὥρος. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J.B.*

35. Πέρα τ ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. *M.du S.*

Πέρα τ ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τ ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τ ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero ὥστε legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J.F.R.*

39. Θεραπεύῃ] Mihi placebat θηρεύῃ, venetur. *J.M.G.*

42. Ἐχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J.M.G.*

Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam, si ἐπιτύχοιτο si contigerit*, nempe *id, quod cupiunt.* Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιντο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυήμονες — ἔδρασι. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J.F.R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιντο. quod probo. *M.du S.*

59. Τὸ

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τ ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύ τινα τ λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τ ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τ καλῶς ἐχόντων καλεφρόνουν· ὥστε εἰ πάντη ἄλογον αὐτ ἡ λήθη τ καλῆ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τ ψυχῆς ἀφελριζούσης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τ λωτῆ ἐμφορυμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τ καὶ αὐτὸν πολυγεύσασθαί ποτε [c] δεδόσθαι, τ καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτῶν ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγυτάτω τούτων. πλὴν εἰ μή τις ἐκείνων μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τ καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τ ξυνεῖναι εὐπαιδίαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο θελκτήριον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τιμὸν ἴδιον,

ration putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt, & non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem injeciſſe aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Πρὸ margo *A1W.* b Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο] Τῇ ἡδῇ ἐκείνῃ. W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J. P. H. S.* c Δεδόσθαι] Sic *P. H. S. F.* Item P. M. & V. δεδόσθαι vero Fl. & *J.* ἐνδεδόσθαι margo *A1W.* omiſſo ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη τινάδης, ἣν ἔνιοι καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait *M. du S.* Sed ego neſcio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus ejus controverſia ſit (vid. *Matthiol.* ad *Dioſcorid. p.* 157. & *Salmaſ. de homon. hyl. iatr. p.* 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae ſcriptores non invenitur; mihi dubium non eſt μυρόλωτον verum eſſe, etſi compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τὸ μύρον alibi uſitatum, ut *myrobalanus*. *J. F. R.*

59. Τῇ καὶ] Legendum τῇ καὶ αὐτῷ δοκῆσαι ποτε δίδοσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δίδοσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* eſt δίδοσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam δίδοσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos fruſtra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλῆξαι μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de ſociis, qui Lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπημπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλούς] *Ac ſupra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τιμὸν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. ſupra B. πρ. c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidboni ex illa consuetudine ad me redeat.

ὑδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, ᾗ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σκεψώμεθα, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ πᾶσι [d] δὲ, εἴ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. ἐγὼ μὲν οὖν ἐκείνό γε εἰπεῖν ἔχω, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δέησει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς ἀγχιδρομῆς, συνεχοῦς [e] δὲ τῆς [f] θυραυλίας, ἕωθεν τε ἐξανιστάμενον, προϊέμενον ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου

d Δὲ] Δὴ *J. H. S.* Fl. Δὲ *P. W.* *e* Δὲ] Καὶ male *S.* sola. *f* Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* *g* Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* *h* Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. *i* Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *J. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *J. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀγρυπνεῖν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *J. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* *J. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Celsum* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex Εὐχ. c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ὀνομακλήτ. A.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαδολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὄνομα & κλήτορα discretim legisse; frustra. *J. F. R.*

μένω ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσχρήσῃ βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, προσέχοντα τὸν νοῦν, ὅπου προϊόντα, προσθέμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληρῶντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

bus susceipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab eo, neque offendas si forte te videat; tum studiose illum affectari, vel praecedere potius impulsum a servis, & quamdam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας εἰρῆσαί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ὅτι τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρινάμενος δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ἓν ὀπισφαλέστατον παθὼν τῶν πρώτων φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν αὐτῷ νύκτας· ἑαυτοῦ, ἡμέρας δ' αἱματόεντα ἀγαγάγῃς, οὐ μὰ Δία, τὸν Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τὸν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχῃς δὲ καὶ τραγικῷ τινι θεῷ σωιζόντι, ἐξέτασις τοίνυν ἐνθένδε, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ ἀγαθὴ Τύχη ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ·

Si vero aliquando felicissimus fis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, insciti am, tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multas tibi inde *noctes sine munere somni*, *sanguineique dies* transierunt, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προκαλέσας εἰρηταί τι] Sic Edd. &c. προσκαλέσηταί τι W. b Δὴ τότε] Deest δὴ in S. c Ἑαυτοῦ] Ἑαυτῷ W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν ὑπὸ τὸν * καρδίαν τρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σπάσος, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ καθηγορήσας. V.

* Καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. *Foes. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ ἐρέυγ. *Oris ventriculi dolor cum vomitibus*, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic mediee commentari. *J. F. R.*

94. Χρώματα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *M. du S.*

Ibid. Οἷς ἂν ἐκεῖνος] Castigo ἐκεῖνος. *J. Br.* l. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. *J. F. R.*

3. Εἴρηταί] Nimirum lege εἴρηται. εἰρῆται nondum observavi active positum; melius ad εἴρηται convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* *J. M. G.*

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ἔψει πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omissa in Ed. *Benedict.* *J. F. R.*

13. Καλα-

men de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim alios esse eadem quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris: porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum quae dicis videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas & bona cum spe adstes.

12. Est autem vero simile, multos esse qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior; & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de caussa tibi offensus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ᾽ ἤδη βίου τότε προκεῖσθαι δοκῇ· ὑπερέρχεσθαι γὰρ εἰκότως τὸ μηδ᾽ ὑπ᾽ ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς δ᾽ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν εἰς μυρία διαιρεῖσθαι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τ αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα σιωδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τ λεγομένων, ἀποπλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν [d] ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐελπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους ὧν ἕκαστον ὥσπερ ἐκ λόγου τοξεύειν, λέληθεν. εἶτ᾽ ἐννόησον ἄνδρα σὺ βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή· μέσος δὲ τοσούτῳ χρόνῳ, καὶ πολυπραγμονεῖταί σε ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ᾽ ἐκεῖνο, ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

d Ἀκούοι] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius.

13. Καλαδικάσας] Καλιγοφίστας. *F.B.*

14. Πολλοὺς δ᾽ αἴνους &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἤμυδα δ᾽ αἱματόεντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς δ᾽ ἐγὼ, πολλὰς μὲν ἀέκητι νόητας ἰανον
Ἤμυδα, δ᾽ αἱματόεντα. *F.Br.*

17. Ἀλλὰ τ ἐλαττομένων πέντε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Græcos æstimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quæ regibus suis præbebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Græcis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβολοὺς exprimere voluisse. *F.P. a G.*

Ibid. Πέντε ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τινος θεοῦ] Affine est adagium huic, *Deus e machina.* *F.Br.*

Τραγικοῦ τ. θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios earundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia usi par eras*, dixisse, *modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούοι] Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τῷ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμαν βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra, c. 19. & saepe alibi. *F.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Erasmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis testis.* *F.Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *F.B.*

εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναπιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μείζονος· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ παλαχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵλης φας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῆς τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁριοῦναι, καὶ τοῦτον ὃν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνως] Μόλις margo *AiW.* b Τῆς εὐχῆς μείζονος] Ἐκ τύχης μείζονος *J. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μείζονας G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μείζονας adscriptum erat ad marg. *AiW.* c Οὔτε] Sic W. & V. ὅ δὴ discretim *J. H.* Fl. ὅδὴ conjunctim *P. S.* & *E.*

63. Ὀρίων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπιστουμένων ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προστῇ, λεγομένη, τὸ ὀρίων * γάλα. *V.* (ὁρίων δὲ γάλα τὸ λάδανον τῶν ὁπῶν. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ φύσιν εὐτύχησε πᾶσι, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρίωνος φέρειν αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valdè felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum praeferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ὧν τυχῆς μείζονος] Leg. ex Mss. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονας. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μείζονος] Impressi omnes ὧν τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μείζονας. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονας, nisi quod in M. in voce εὐτυχῆς extremum illud ῆς erat ᾶς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Lucianī loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ δ' ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μείζων δ' εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copiae cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμάλθειας ὀρίων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ἀπιστουμένων ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρίων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρίων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. B. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV.

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum caussa adsumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu fiunt. Considera autem ipse dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena; si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditialem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquiens, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, subjiciens,

τὸ δ' εὐχῆς, ἀποτύπωσα τὸ πρᾶγμα καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ἂν ἔτυχε προελήφθης, καὶ ἂν ἐμεμισθωκὼς εἶ. ἐχρῆν γὰρ οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ εὐθὺς ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ ἁπάντων δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἂν αὐτοῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. ὀκνῆσαι δ' αὐτὸς ἔξεις ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδιᾶς κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὁμιλήσας.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς ἐν πρόσοισι προαγγέλων τις ἥκειν ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, προβυσάμενος εἰς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοῦναι, τελάχιστον πέντε δραχμάς. ὁ δὲ ἀκκισάμενος, ἢ ἄπαγε, προβὰς σῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

d Δοῦναι] Sic M. & emend. *Vorst.* δοῦς Edd. omnes. e Ἀκκισάμενος] Ἀκκισάμβος male B2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμβος] Προσποιησάμενος, ὑπωπιασάμενος. *V.*

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύσασθαι ἔχει τοιαύτην, ὅτε βοῦν ἢ ποτὸν, ἅτερ τούτων, παράσχοι ἕκαστον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amalthaeam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Fast.* V. 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φόλλιν σίφωνα] Metaphora ab athletis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ δ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτυπώσας τὸ πρᾶγμα] *Erasmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτυπώσας τὸ πρᾶγμα] Quod pag. 237. dixit ἐξυπτιάζεσθαι. sic in Parasit. ὕπτιος ἀφυπνοῖς, tangit *Casaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτέλεια] Metaphorice sumit προτέλειαν ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt προβούλειαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiast. *Aeschyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοῦναι] Emendatio *Vorstii*, quam firmat *M.* Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκκισάμβος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea remuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat ἀπωσάμβος, quod minime probo; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκκισάμβος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Πρὸς σοῦ] *Abs te ego quicquam sumam?* *J. Br.*

γένοιο [a] ἐπιτηδεῖος, τέλος ἐπείσθη· ἤδη ἄπεισί σοι πλακτὸν ἐγχανών· σὺ δ' ἐλθὼν καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σαυτὸν [b] ἐς κοσμιώτατα σχηματίσας, λευσάμενος ἥκεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον καὶ καιρῷ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ ὀλιγαθών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τὸν πλουσίου, μετὰ δύο που καὶ δέκα τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθών, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἑφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἤτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἔχεται ὅ, τι πράξεις ὑπολήψεσιν· ἐπὶ αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ὑποσκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐκ θεωτῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τὸν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ὑποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] καὶ τὸ χειρόμακτρον

denique perſuaderi ſibi patitur; & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veſte depromta, & quam ornatiſſime compoſitus lotusque venis, metuens ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis accumbere juſſit paullum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolensque

a Ἐπιτηδεῖος] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ἐπιτήδειον M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετία] Οἰκετίαι W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς πολλάκις. Th, Marcil. Sed vulgatum ſervat M. & Edd. omnes. f Ἐκ θεωτῆς] Deeſt in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. F. P. S. &c. Recte autem abeſt καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic F. in reliqq. deeſt καὶ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπεισὼν] Sic M. In reliquis ἐπεισών. M. du S.
Ibid. Τέλος ἐπείσθη] Tandem flectitur. F. Br.
Ibid. Καὶ ἄπεισί σοι] Ac diſcedit, te laste diducto ore ridens. F. Br.
93. Ἐγχανὼν] Vid. ſupr. Dial. mort. V. med. M. du S.
94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & ſaepius apud noſtrum aliosque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. M. du S.
Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. F. B.
1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Συμπος. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸν πάγκαλον. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Συμπ. c. 9. & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. M. du S.
3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. F. B.
Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.
4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. F. B.
11. Εἰ πολλάκις ἐκ θεωτῆς ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς πολλὰκις. Th. M.
Ibid. Ἐκ θεωτῆς] Limis oculis. F. Br.
Ἐκ θεωτῆς] Attenta conſideratione, circumſpicientia, Gellius. περίσκεψις Heſych. A. V.
Ibid. Παιωτῆς] Ἐκ φροντίδος, θεωτικῶν. F. B.
13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit pr. c. 16. proxime ſequentis. F. F. R.

16. Καὶ

que ſit mantile adpoſitum. Ut igitur primo aeſtu neceſſe eſt, nec audere cum ſitis, poſcere poculum, ne vinoſus videare; neque fructibus adpoſitis variis, ordine quodam ſtructis, ſcire ad quid primo aut poſtea manum porrigas. Furtim igitur reſpicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo diſcere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad ſingula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri cauſſa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miſerabere, qui cum nihil ſis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus ſis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis uſurus, & aequo jure particeps illorum futurus ſis. Putabis nimirum ſemper te acturum Dionyſia. Ac forte etiam adoleſcentuli formoſi miniſtrantes, & leviter adridentes, venuſtiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti ſemper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

[1] τιθέμενον ὥσωρ ἐν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, ἢ μήτε διψῶντα [k] πιεῖν αἰτῶν τολμᾷν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, [2]μήτε τ' ὄψων ὡραίων ἐστιβδένταν ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τ' χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν ἂν ἐς τ' πλησίον δήσει, καὶ κεῖνον [l] ζηλῶν ἢ μανθάνειν ᾧ δεῖπνε τ' ἀκολουθίαν.

[25] Τὰ δ' ἄλλα ποικίλ@ εἶ, ἢ θορύβε πολέως τ' ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τ' πραττομένων ἐκπεπλημμέν@. ἢ ἄρτι μὲ εὐδαιμονίζεις τ' πλούσιον ᾧ χρυσῷ, ἢ τῷ ἐλέφαντ@, ἢ τ' τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις [30]σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῇν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶ κεῖνο [m] εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τ' βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, ἢ μεθέξων αὐτῆς ἐξ ἰσοτιμίας. οἶει γὰρ εἶναι Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ [35]πυρὶ ἢ μειράκια ὡραῖα ἀφεκτόμενα, ἢ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τ' μέλλουσαν ἀφ' ἡδονὴν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο [n] φθέγγεσ@,

Οὐ νέμεσις Τρῶας ἢ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

Πολλὰ πονεῖν ἢ ὑπομένειν ὑπὲρ [40] τ' τοσαύτης εὐ-

[k] Πιεῖν] Ποτεῖν Fl. male. Ποεῖν P. [l] Ζηλοῦν] Αὐλοῦν W. male. [m] Εἰσέρχεται] Ἐπεισέρχεται margo *Alter.* [n] Φθέγγεσ@] Ἐπιφθέγγεσ@ M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *F.* eſt. W. Fl. & *F.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud ἢ, quod prorſus inconcinne in omnibus impreſſis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ κεῖνον legebatur (editum enim erat ἢ τὸ κεῖνον εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat ἢ nempe ante τὸ κεῖνον, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoſcebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Heſych.* interpretatur Clar. *Caſaub.* c. ult. lin. 9. *Animad.* ad Athen. Profert hanc Lucian. ſaepe alibi. *F. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phraſis; occurrit tamen iterum in Δυκ. c. 20. τάχιστα ἂν γνοίης τὸ μηδὲν ὄντα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & *Plut.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phraſi oppoſita εἶναί τι agentes ſupra ad *Reviv.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *F. B. R.*

Ibid. Εἶτα ζῇν] Ζῆν interpretati ſunt viri doctiſſimi. *F. B.*

32. Τὸν βίον] Τῷ βιῶν. πρεπόντως. Hanc vocem interpretati *Caſaubon.* ad *Athen.* *Herald.* ad *Marc.* *F. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *F. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Athenienſes alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παιδῶν ἀγέλας ἔστιν ἰδεῖν φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis ſimilem querelam; οἰσχύνη τε ὁμιλ@ ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς ἐ μειρακίων ὡραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλ@. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *F. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τε-

εὐδαιμονίας. φιλόπσίαι τὸ ὅτι τοῦτο. ἢ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, πρέπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ τόλε προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε χὴ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονος δ' ἦν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης τοῖς παλαιοῖς τῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ὅτι τῇ κλαγκλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν. ὅτι τήμερον ἥκων, παρὰ κρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠτλημότων. εὐθὺς ἦν καὶ τοιοῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τὰ ἄρτι [e] εἰσεληλυθότων εἰς τὴν οἰκίαν, ἀθλιώτερους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἔστιν ἐφ' ὅτῳ προλιμῶνται ἡμῶν; εἰ ῥημάτια δύσχηνα λέγοιμεν, οἵοιμαί τι παμμεγεθὲς ὠφελεῖν; ἄλλως δὲ, εἰ γὰ εἶδες ὅσα μὴ ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ προκεκλεισμένα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως· εἰ δ' ὅναρ λελυκὼς πόλε ἄρτου ἐμφορη-

Hinc amicitiae libabitur, & magnum quo[illegible] gistro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & jam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris qui multorum jam annorum servitutem exhausere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: &, solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo adposita sibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὴν. b Ἀπειρίας] Ἀπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. c Περὶ σοῦ λ. ἐ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. d Ἡμῖν] Ἡμῶν M. e Ἐλείπετο] Ἐλίπετο M. f Ἐσεληλυθότων] Constans scriptura. g Κατέφαγεν] Κατέσιτο W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοπσίαι] Φιλοπσία ἐστὶ, ὅταν τις ὦ ἑρίφῳ, λαβὼν τὸ δεύτερον αὐτῷ φιάλην πίων, τὸ λοιπὸν ᾧ δέδωκε φιλῇ καὶ τὸν φιάλλον χαμαὶ ῥίψας. V.

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam.* *J.B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠτλημότων] Confirmat hanc phrasin *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Castig. in Cic. p. 35. existimarat ἑκατονταλῶν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Antol. L. 2. p. 102. Ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, *edurus, laetus.* *Eurip.* in Cyclope vs. 10. — μοίζον' ἑκατονταλῶ πόνου. Idem Med. 79. Alcest. 354. Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἑκατονταλῶν λόγους, *verba fundere*, non ἑκατονταλῶν (licet vulgo ἑκατονταλῶν oppositum sit τῷ ἑκατονταλῶ) noster infra de *mort. peregr.* c. 5, quod similiter tuetur *Jens.* in Lect. Luc. p. 367—8. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inseremus. *J.F.R.*

56. Ἀνώγειαι] *Patet.* *J.Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graculus esuriens.* *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* est? immo *vacuus.* Sed τὸ *plenum* significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena.* *J.F.R.*

62. Λευκοῦ πόλε ἄρτου] *Albo pane.* Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. describitur convivium Attieum, in quo commemorantur panes λεπτότερα χλιδῶνος. Graeci panes elegantiores λεπτοὺς appellant, sordidiores φαυλοὺς. *G.C.*

Λεπτοῦ . .] Lepidum est, quod de Hispano homine com-

quam candido pane fatiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana, quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto jacebit misere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, & forte jam ad calumnias se parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videlicet, plus justo qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos surgere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia

Ἰωὶς, ὅτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῆ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος δ' ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, τοῦτο εἰδ' ἄλλην ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ὑφ' ἡμῖν τὰ ὅμοια πολιτόμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῆς ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι ἡ θεραπείᾳ ἐστὶν· ἐπειδὰν δὲ παλαιωθῇ πολλάκις, καὶ γέμῃ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τὴν κλίνην ἀθλίως ἐρριμμένος κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι μὲν ἐν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ γράφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς ἀλλήλους τινὲς αὐτῶν διασκώπτουσιν.

18. Τὸ δὲ ὅλον συμπόσιον ἄλλο ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τὸν λόγον· σὺ δ' ὑπ' ἀφθίας πλέον τοῦ ἰκανοῦ ἐμπίνων οἶνον λεπτὸν, καὶ δριμύν, πάλαι τὴν γαστέρα ἐπηγμένος, ποπύρας ἔχεις· καὶ ὅτε πραξαιτο παί σοι καλὸν, ὅτε μένειν ἀσφαλές. ἀπολιπομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐκ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐκ θεάμασι παρεισόντων (ἄπειρα γὰρ ἐκδιδάξασθαί σοι τὰ αὐ-

h Καὶ τοῦ πυλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πυλοῦ Edd. omnes. Solæ margo *AIW.* omittit ὑπὸ. *i* Ἀναπλησθῇ] *Conf.* ἀναπλασθῇ male. Sic notavit *du Saul.* Credo indicare voluit ἀναπλησθῇ constantem esse lectionem. At margo *AIW.* recte habet ἀναπλησθῇ. *k* Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. *l* Γιγνομένων] Sic Fl. *P. H. S.* Γινομένων *J.* & M.

67. Ποτιόμενοι] Δυσφορούντα. ῥᾳ αἰμωγῆς θρηνολοῦντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenseilius*, eum in contubernium principis adsumtum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. *J. M. G.*

63. Νομαδικοῦ ὄρνιθος] *Gallinae Africanae* seu *Numidicae*. Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. sæpe adlato: ita scribit ὄρνιον pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidion* pro *Numidicae*. *J. F. R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E sævis quispiam.* *J. Br.*

70. Καὶ τοῦ πυλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πυλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ invenirí credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere præpositionem nullus dubitavi, præeunte margine *AIW.* in qua Codicis lectio erat notata, quæ ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Ea certe ineleganς esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analogis exemplis videatur posse defendi, quæ tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta præpositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω sæpe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed ἴσθοc ipsum Scribis fraudi fuit. Quid autem quæso *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare soleo. Sed venia jam nihil opus est, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Casaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J. B.*

αὐτῇ βέλ[ει]αι) κόλασιν δὲ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ ᾖ ἀλλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, ᾖ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τῇ θύμῳ, ᾖ τὰ λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὀπτήκια βέλομαι, ᾖ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι ᾖ [b] ὀξυρεγμίαν ἢ ὅπη τούτοις παρῶ, ᾖ τὸ ἐν τῇ νυκτὶ ἔμεσον, ἔσθεν δείσει περὶ ᾧ μισθοῦ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσου τε ᾖ ὁπότε ᾖ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν [d] δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, ᾖ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεσθαι λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, οἷά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, ᾖ ὡς τυφῷ σοὶ αὐτοῖς ὐδὲ εἷς, ἀτραγῴδητα δὲ, ᾖ πεζὰ πάντα, ᾖ δημόσια· χρὴ δέ σε ἔτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, ἢ ψυχήν σοι ἢ [e] ἐμαυτῷ, ἢ καὶ νὴ Δία, ἢ παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ὀπτρέπων, τἄλλων μὴ [f] ὀπίσης ἡγοίμην

enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam fustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale jucundius, cum volo & quantum volo, libere sumenti; ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere jusso, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐσθιομένῳ] Ἐσθιομένων W. & Fl. & margo *AIW.* Vulgatam habent *J. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορεγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta P. c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *AIW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *J.* pejus ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *J.* quae ἀνίσως, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῇ] Omnes Edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. *J. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαν] In Ed. *Par.* ἐξυργυίαν legebatur; sed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. *J. F. R.*

4. Ἀτραγῴδητα] *Omni fastu atque apparatu carentia.* *J. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *J. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitiose dederunt posteriores, *Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τί δ' ἄλλον ἕνεκα, ἢ εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν.* Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, *οὐκ οἶδας ὅτι τὸ τοιοῦτον, Χιλίαι μοὶ τ' ἰδίηι ὑπερώιον δι' οὐκ ἰδίηι.* male in novissimis οἶδας pro αὐδᾷς. Deinde versus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χιλίαι μοὶ τ' ἰδίῃ' ὑπερώιον δι' οὐκ ἰδίηι.

Est ex Il. X. vs. 495. ubi plane ita scribitur. *J. J.*

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. *J. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρεῖναι] Cl. *Jens.* Lectt. Luc. p. 9. bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui εἰκὸς ἐστι numquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum noster supra, in *Nigrin.* §. 23. φρονίσεως εἰκὸς ἐσομένης εἰκὸς ἐστι. *J. F. R.*

29. Τὰ-

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum caussa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

δεσπότῃ. ἐκεῖ δὲ ἡ ὡρία τις δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες ἅ σὲ τρόπος, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθῷ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τὰ δ' ἄλλων ἕνεκα, τὰ εὐνοίας τὰς παρ' ἡμῖν, καὶ τιμῆς, ἣν ὡδὶ πᾶσιν ἔχεις· ὅμως δ' ἔστω καὶ ὡρίσθω τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτατε, κἀκείνων, ἃ ὦ ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰ ἀμελήσομεν οὐδὲ τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνίβεμεθα. πολλαὶ δὲ, οἶδα, τῷ ἔτει αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μειρακιώτερον δηλονότι ὀβολάλοις ἡμῖν τὴν μισθὸν ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀφροσύνας ταῖς ἐλπίσι, τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, [k] συὸς μὲν ῥῆμα τὴν μικρολογίας, [l] σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ [m] εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' [n] ἐδίην', ὑπερώῃ δ' οὐκ ἐδίηνε.

Te-

g Ἐτησίοις] Διετησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *A1W.* i Ἐπιβάλλοις] Ἐπιβάλλουσι W. k Συὸς] Σωσίας M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις. *Coll.* Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἐδίην'] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασὸν] Τιθασοὺς ὁ ἡμερῶν, καὶ ἀτίθασον ὁ ἀνήμερον. *V.*

29. Τάλαντα ὁ μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν] Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elsner.* ad I. *Thess.* 3. 3. μηδεὶς σαίνεσθαι &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑποχύσεσιν, vertatque: *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem ὑποχίσεσιν legisse, pro ὑποχύσεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, si quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀπὸ videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Gesn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίην] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίην] Melius infra est: χείλεα μέν τ' ἐδίην'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X. 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίην'] Sic restituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίην'] Ἐδίηνεν editum erat, in medio versu, quod mu-

Τελεσθῆναι δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἔφησιν ἐρεῖν, τὸν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματος εἰπεῖν, ὁ μήτ' αὐτῷ γίγνεσθαι ἐν βαρὺ, μήτε πρὸς ἄλλα τῶν ἀναγκαιοτέρων δαπανῶντι, μήτε τοῦ λήψεσθαι εὐτελέσ- ὁ δὲ, [b] ὁμογάστριός τις, ἐκ παίδων κολακικὸς σύμφορος, ὡς μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατός εἶ, φησὶ, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ ἑτ- τος, ἐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρώτῳ ὑπῆρχεν, ὁ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μό- λις ἐγγενόμενον ὑπὸ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ἐν μιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτιλν οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τά- λαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶ- δα. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελή- σοντας ἂν [d] εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μύνης καὶ δόξης ἕνεκα, [e] συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶν τὸν αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. Οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς αὐτοψίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [f] τοιαύτης εὐδαιμο- νίας. ἀρκεῖν δὲ νομίζω, εἰ μὴ πάνυ [g] ἄσω-

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem acceptarus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

[a] Γίγνοιτ'] Γίνοιτ' M. [b] Ὁμογάστριος] Sic recte L. Sed ὁμογάστριος male omnes Edd. ὁμογάστριός τις conjunctim. *F.* & M. [c] Εἶδον] Εἶδες L. male. [d] Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in *AiW.* & ante δέοι repositum. [e] Συνεῖναι] Τῷ συνεῖναι margo *AiW.* [f] Τῆς τοιαύτης] Sic *F.* Ald. *S.* Fl. *H.* & M. ἐν τοιαύτῃ *P.* Fr. *B2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc.* & *Graev.* male. [g] Ἄσωτός σ'] Ἄσωτός τ' *Vorst.*

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. *F. F. R.*

Ibid. Ὑπῆρχε] Ἦεν. Il. X. *F. Br.*

38. Μίσου] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. *M. du S.*

42. Ὁμογάστριος] Foediſſimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμογάστριος? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Φ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ἀμὴ δ' ἦεν συμπαιγνία. Ἐν. Φ. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: ἐσὺ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀπὸ παρ' ἡλικίαν γεγηραικὼς, ἀλλὰ λίαν ἢ συμφοράν. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. *M. du S.*

Ὁμογάστριος] *Saulii* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur, adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὁμο. *F. F. R.*

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἴδον. Certe inter dictantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. *F. M. G.*

57. Μισθὸν τῆ τ. τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. *Th. M.*

Μισθὸν τ' ἐ τ. τοιαύτης] *B2. Fr.* & *P. m.* ἐκ τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. *M. du S.*

Μισθὸν τὴ τοιαύτης] Quod ἐκ pro τῆ conjicit *Marc.* recte quidem; sed ἐκ habebant Edd. *Par. B2.* & *Fr. Graviana* autem absurdum illud τῆ servarat. Nos jam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & *Cod.* M. *F. F. R.*

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas ſpes tuas.

τ@ εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, ᾗ μάλα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

21. Tamen boni conſulas neceſſe eſt: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipſi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec ſenſim plane manſuetus illi fias. At qui extra familiam ſunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos eſſe, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum eſſe. Tu necdum ipſe vides, qua re felix illis eſſe videaris: gaudes interim, & ipſe te decipis, & futura ſemper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu ſperaveras accidit, & quod eſt in proverbio, Mandrabuli more ſuccedit negotium, quod ſingulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ᾧ γὰρ οὐδ' ἐν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸ χαλινόν, μύσας, ᾗ τὰ πρῶτα εὐάγωγ@ εἰ πρὸς αὐτόν, ᾗ πάνυ θρυπτόμενος, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμεν@. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὲν τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τ κιγκλίδ@ ἀφειρημένον, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, ᾗ τ πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, ᾧ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, ᾗ σαυτὸν ἐξαπατᾷς, ᾗ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνε@· ᾗ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ [h] Μανδραβούλῳ χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν † ἡμέραν, ὀλιγαμιχρυπόμενον, ᾗ εἰς τὴπίσω ἀναποδίζον.

22. Paullatim itaque & quaſi per obſcu-

[i] Ἥρεμα δὴ ὥσπερ ὁ ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὸ-

h Μανδραβ.] Μανδραβούλου M. Et ſic in Schol. Ἐπὶ τοῦ Μανδρ. margo *Aldi*. i Ἥρεμα δή] Ἥρ. δὴ καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τ ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἐστί. Ὁ γὰρ * Μανδράβουλ@ ὄτ@ εὑρών τινα θησαυρὸν ὁ Σάμιος, χρυσοῦν τρίβολον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ ἀλτίῳ † ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. *V.* (μιμήσεται Πλάτων ὁ κωμικὸς ὁ Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβουλ@] Μανδράζυλ@ bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, ſed merito correxit *M. du S.*

† Ἔτει] Ἔτη editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τυπάσεις τινὰ] Nimirum lego ἐπὶ τυμπάνῳ τινὰ, pro vulgato τύ. *J. M. G.*

78. Ἄσυτ@ εἶ] *Voſſium* legere ἄσυτός εἶ, accentu enclitice trajecto, notat *Scalius*; ſed vix mihi perſuadeo eum tam craſſe errare potuiſſe, cum Grammatici doceant ſecundam perſon. ſing. verb. εἰμὶ, non eſſe encliticam. Cujus rei rationem eſſe credo, ut vitetur ambiguum, ne ſcil. confundatur cum particula εἶ atona. *J. F. R.*

63. Μύσας] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἢ μὴ γαμεῖν χρὴ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς φέρειν,
Μύσαντα πολλὰ πρᾶον, ᾗ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ier. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Eraſmus* in paroemia: *Mandrabuli more res ſuccedit.* *J. Bt.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος ὅτ@ εὑρών ποτε θησαυρὸν ὁ Σάμιος χρυσοῦν τρίβολον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ ἀλτίῳ ἔτει ἀργυροῦν, ᾗ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ὁ Διὶ κακουμένῳ. *J. B.*

Ἐπὶ Μανδρ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῦ Μανδ. & *Zenob. Æl. de anim.* XII. 40. qui Ariſtotelem adducit teſtem. *M. du S.*

78. Ἥρεμα δή] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mſſ. W. & P. Cum vero tria illa verba abſint ab omnibus Edd. & gloſſam oleant, non recepi. *J. F. R.*

τότε πρῶτον ἀφελλέπων, ἄρχῃ καλεῖσθαι, ὡς αἱ μὲ χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀλίγονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ὀλίγῳ ἄτινα ἔφησθα τὰ καμάτη καὶ ἀφόρητα. ἀκουε ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματός ἐνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, οὐκ ἐν παρέργῳ τὴν ἀκρόασιν τιθέμενος.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνης, μηδ' εὐπαλρίδιον σαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, καὶ ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδὲ καλαλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ὑπὸ τοιούτῳ σαυτὸν παλρείαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὅτῳ ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος ἦν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐκ ἐνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀσκελίῳ ὑπὸ μισθῷ καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυνηραφεὶς, ὀψιμαθὴς δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, εἰ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ

ram lucem tum primum perſpiciens intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Καὶ L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἔκφρ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ] Sic & infra Ἐφμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τὸ οὐδοῦ. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θητεύσεις] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀσκελίῳ ὑπὸ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀσκελίῳ ὑπὸ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.*

Ἀσκελίῳ ὑπὸ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀσκελίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθὴς] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſervitutem ſuam lugent. *J. B.*

10. Πονηρὸς ἀπαλλάττειν] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονηρὸς eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνηρος, *agricola*, *laborioſus*, *moleſtus*, *miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλλάττω autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te ſubiens libertatis recordatio, & reſilire facit non numquam, & ea ipſa de cauſſa ſervitute male defungi. Niſi forte illud ſatis eſſe putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis ſub vocali praecone veniiſti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, inſtantibus Kalendis permiſtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui ſervi porriges, capiesque quidquid eſt quod tibi datur; haec vero venditio eſt: praecone quidem non erat opus in viro qui ipſe ſuo ſe praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quaſi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praeſertim ad eum, qui Philoſophum ſe ferat, ſi te navigantem hoſtis, qui ſubmergere navim poſſet, vel pirata vendidiſſet, miſerareris te, ut praeter dignitatem calamitoſum. Aut ſi quis, manu injecta, ſervum te ſuum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce teſteris: & te ipſum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum ſi natus eſſes ſervus, tempus erat libertatem circumſpi-

λῆ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σὲ τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ [f] Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τὰ τεσσαρακοντάσους, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὰς χεῖρας ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἀνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευόμενον ἑαυτῷ [l] τὸν δεσπότην.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην δ' ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὴν φιλοσοφεῖν φάσκουσαν) εἰ μή σέ τις ἢ πολέμια καταπονήσειεν συλλαβών, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο· ἤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς καὶ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμενος, ἄγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐδάκας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκλεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, καὶ τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

d Ὑπιοῦσα] Ὑπιοῦσα M. male. *e* Πονήρως] Πονηρῶς Ex Fl. Sed in vulgata conſpirant ceterae. *f* Ζωπυρίωνος] Ζωπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. *g* Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίων male *J.* ſola. *h* Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. *i* Καὶ] Deeſt in *J.* *k* Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδύμενον expreſſit. *l* Τὸν δεσπότην] Sic *J. P. H. S.* M. & P. δεσπότῃ male Fl. *m* Συλλαβόμενος] Λαβόμενος M.

2. ubi βελτίων ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi uſus, ut pluribus de eo agere locus non ſit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Theſ.* Alia de eodem verbo vid. ſupra. *J. F. R.*

11. Πυρρίου] Iterum in Τιμ. c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. eſt §. 22. *Tim.* ubi conſule notam ſatis amplam Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quemdam mancipium.* *J. Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum eſt, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipſa verſ. Latin. expreſſerint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J. F. R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis eſt, διδύμενον. *M. du S.*

20. Μνηστευόμενον] Rurſus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καταπονήσειεν] *Piratae.* *J. Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. ſupra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικ.] *Id aetatis.* *J. Br.*

33. Φύ-

θερίαν ἤδη ὁρᾷς, αὐτὴ σεαυτὴν ἡ σοφία φέρουσα ἀπεμπόλησας; οὐδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγους αἰδεσθεὶς, ὃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλεύθερον ἐπαινοῦντες, τὸ δυλοπρεπὲς δὲ ἀφεβάλλοντες, ἡ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, ἡ ἀγοραίοις, ἡ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, ἡ ἐν τοσούτῳ πλήθει [a] Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, ἡ πονηρῶς ἢ Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, ἡ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; ἡ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, ἡ πίνεις ἐμέτρως ἢ μετρίως ἔχοντος; ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσείεσθαι μὲν ἢ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τ' [b] χθιζὸν [c] πηλὸν ἔχων [d] ὅθεν τῶν σκελῶν ὕτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τ' ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι ἢ ψυχρὸν ὕδωρ; ὡς ὅτι ταῦτά σε

eere, eum ipſa te virtute & ſapientia vendidiſti? nihil veritus multas illas diſputationes, quas pulcher Plato, & Chryſippus, & Ariſtoteles, in laude libertatis, & ſervitutis humilitatis vituperatione, conſumſerunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forenſi herba, & nidorem ſectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine ſolum peregrino cum pallio conſpici, & male nec ſine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuoſas & multorum hominum, convenarum, & majorem partem malorum. In his ipſis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli ſonum ſurgens, excuſſa ſomni parte ſuaviſſima, ſurſum deorſum curris cum aliis, heſternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agreſtium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae deſpe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῇ W. Ἀσιῶν L. Ἀσιῇ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν conſentiuntur. b Χθιζὸν] Χθιζὸν ſ. male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἔνθ'] Ἐν Th. Marc.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι σημεῖόν ἐστι παλαιὸν *. Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

* Λατίνοις] Λατίνοις editum erat. Mutavit *Soulius*, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνος, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiaſt.* Λατίνοις ſcribere illo aevo; longum enim i & alibi ſit ω, ut *Liris* amnis Λῖρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λαῖρος, item Εἴξυνος *Pontus Euxinus*, idem ubique. *Cluver.* quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τέλεος γὰρ —— ὑπεκλαβὼν Λατίνος. Sed in ipſo *Suid.* legitur Λατῖνος, & Λατῖνον. Certe in Edit. quae utor, antiqua, nec dubium, quin ſic miſſiles apud quosvis. *J. F. B.*

33. Φέρων] Haec dictio vacare poteſt. ait *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, niſi hoc, etſi ne quidem adduntur, ex quo *Luciani* dialogo ſit petitum; mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin ſignificet *ſponte*, i. e. *te ipſum adducens vendidiſti*, cum alii ſervi adducantur ab alio, conf. ſupr. c. 23. adeoque φέρων ἀπεμπόλησας erit: *in voluntariam ſervitutem te tradidiſti.* Confirmant ſententiam meam verba quae ſupra c. 9. habuimus: αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρίπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiſſ. *Kuhnius* in Ael. V. H. III. 22. ἔφερε βαρέως quoque pleonaſmum Atticum ſtatuit; ſed verius Cl. *Periz.* & id & praecedens ἀποφέρων ἀφάμενον ait ſignificare: *ſublatum auferre.* Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ὅτι φέρων αὐτόν τε — ἐκπλήττει, pro nobis faciet. Sed ecce ipſe mecum ſentit ad *Polluc.* V. ſegm. 48. φέρουσα ἐπίγραψιν exponens: *data opera inſcripſit.* Addit ibi quidem: *Eſt ubi ὁ φέρουσα plane otioſum videtur.* Sed cum id ſe multis exemplis ad Pollucem docuiſſe dicat in Aeliano, vellem indicaſſet ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλουτίζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀπορρίψῃ φέρων, & forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *deſtinatum conſilium* ſignificatur, ut ſaepe rurſus apud Noſtrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mort. peregr.* & *Periz.* ad Ael. V. H. VIII. 14. *J. F. B.*

34. Ἀπεμπόλησας] Conſtans lectio & vera; quare ſupra *Rev.* c. 27. falſum illud ἐμπεπόλ. recte correctum eſt; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. *J. F. R.*

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba ſaepiſſime ſolet conjungere, poſterius alibi interpretor, prius He-

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo inesset huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατι, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνῳ ἀνθοσμίῳ ὀπιθυμῶν, ἁλώς, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸ ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν ἀφαρεῖς· ὥσθ' ὁρᾷς τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰ πίχεια. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τὰ ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρῆδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῆς.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τοῦ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ὀπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐκ

e Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola S. & margo AIW. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit Solanus.

Hesych. verbo ἀγορασίου τέχνας. J.B.

Ibid. Βωμολόχοις] Sic Aelian. V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. J.F.R.

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀγαϊκῷ. J.B.

41. Ξενίζων τῷ τριβ.] Dixi supra ad Nigr. c. 14. Παίγνιοι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. M.du S.

Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. noſtrum Gall. c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτοῦ. Et vid. Bos ad I. epiſt. Petri IV. 12. Item Elsner. ad I. Petr. 4. 4. J.F.R.

Ibid. Τῷ τρίβωνι] Graco pallio. J.Br.

Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ παίγνιοι. J.B.

44. Συγκλύδων] Συμμίκτων. J.Br.

Συγκλύδων] Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. J.B.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, versus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Casaub. ad Suet. Aug. J.B.

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave Jos. Laurentio credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam Dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX. 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum nôrat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum noſtris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domesticum enim erat, necdum campanae noſtrae hodiernae in usu erant. M.du S.

48. Συμπεριθεῖς] Aliud exemplar συμπεριπατεῖς. J.Br.

Ibid. Ἔτι δὲ χεῖρον πάλαι ἴσχυον οἱ τῶν σκελῶν] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3. L. III. Th.M.

50. Θέρμων] Lupinorum, cujuscunque cibi. J.Br.

58. Λιχνείας] Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. M.du S.

59. Τὰ πίχεια] Τὰ ἐπίχεια J. Brod. Sic ad praecedens verbum ἀφαιρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a ἀφαιρῶ, & paullo supra ad ἁλώς, esse ab ἁλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. J.F.R.

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] Postrema classis servitiis. J.Br.

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τιμ. c. 14. m. citat Soulius, sed (jam est c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. Hemsterh. J.F.R.

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] Erasm. in adagio: Asinus ad lyram. J.Br.

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ τρόπῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καλαλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὴ ἐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐτραλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς [a] προϊοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμασίων λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸ τρίβωνα μεμιαμμένος ἔχειν. χρὴ δὲ σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἕωθεν ἐξανάστατον παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν· ὁπόταν δ' [b] ἐνιότέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν [c] τύχοι, λήγειν, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabeſcunt cupiditati Homericae ſapientiae, aut Demoſthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum ſi quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod ſupereſt faſtus eſt, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad iſta vero neutiquam te opus habet: Verorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te eſſe norunt, aut Rhetorem, aut Philoſophum, pulchrum illi videtur, permiſtum eſſe etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipſum & deducentibus: videbitur enim ipſa hac re ipſe quoque Graecarum literarum cupidus, & univerſim pulchritudinis illius, quae in doctrina ineſt, ſtudioſus. Itaque metus eſt, ne pro admirandis illis ſermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te ſemper cum illo conſpici, & nec umquam deſiderari, ſed mane ſurgentem praebere te ridendum in officio, nec deſerere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, oſtendens ob-

a Προϊοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. conſpirant Edd. omnes. b Ἐνιότέ] Ἐνί ὁτέ vitioſe M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honeſta.* *J. Br.*

2. Ἀναλὰ πρῶτα &c.] *Hom.* Il. Υ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάτωθεν]. *Ac declives.* Ἡ πόλις, *Urbs Roma*, olim in montibus ſita. *J. Br.*

6. Καθίζεις] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, ſi cum domino aliquem viſitatum ierit, moleſta & ſervili ratione in atrio dominum, donec redeat, exſpectare. κάκιστον (διστόκου, vel πλουτίου) ἔρωτα τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, λέγουσιν· ἐγὼ μὲν ἅτε καθίζεις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκειν τὸ βιβλίον προχειρισάμην. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi conſideat, ſtans, dum aliter nequit, libellum in manus ſumptum lectitas.* Quod olim meo adſcripſeram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζῃς] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Cl. *Fenſius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζεις. καθίζοις repoponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἄστιόν τι ἐ ἄστολον] Non abſurda ſane Codicis L. ſcriptura ει pro τι exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etſi ſcio τι & κ apud omnes Auctores ſaepiſſime conjungi, veluti ad nauſeam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. δῆπτής τι ἐ πάχοιλις, & ſic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. Ε. 501. — καρτά τι ἐ ἄχνας. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. verſ. 33. πριεβυτίρους τι ἐ νίους. Noſter paullo ſupra ἰδιωτάς τι κ πτωχούς. & ſexcenties alibi. *J. P. R.*

13. Ἐς τὸ τέλος] *Tu poſt tergum. tu neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suſpicatur Caſaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri ſimili uſu ibi agit Athenaeus de laurea ad muſtaceos Cato RR. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. *Caſaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Συνειλοῦσιν] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parenthelis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσφρον ὑπὸ λιμοῦ ἐμπυρώμενον. *J. Br.*

20. Παραψώμενος] Lucianus ut per omnes convi-

ctus

obviis, ſo neque in via curam muſarum deponere, ſed ipſum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miſer partim una currens, partim lente ingreſſus, per ardua multa & declivia, talis enim eſt urbs, ut noſti, poſt circuitum illum ſudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem inviſit, colloquitur, tu, qui ne ſedendi quidem copiam habeas, adſtans, cum nihil ſit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppreſſit, lotus male intempeſtive, circa ipſam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conſpiciendus praeſentibus, ſed ſi quis alius ſupervenit recentior, tu poſt tergum atque ita in contemtiſſimum angulum expulſus teſtis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, oſſa ſola, modo ea ad te perveniant, rodens canum inſtar, aut ſiccum malvae folium, cui involvunt alia, ſi qua deſpiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

ὐδ' ὁδῷ βαδίζων, [d] ἀμελὴς ὅτι τ μεσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τ ὀ τῷ θεινάτῳ ἀφατίθεσθαι σχολήν.

1 Σὺ δ' ἄλλοτε, τὰ μ θρασυνόμενος, τὰ δὲ βάδην ἀναντα πολλὰ κ κατάντα (τοιαύτη γ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθών, ἱδρωκὰς τε κ πνιγερὰς. κἀκείνου ἔνδον τινὶ τ ξυφίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπως [e] καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ [g] ἄσιτόν τε κ ἄπολιν ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος ποτηρῶς ἀφ' ἡλ[ί]ου, περὶ αὐτὸ πως σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἐφ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περιβλεπτὸς τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, εἰς τὸ πίσω σύ κ ὕπτιος εἰς τ ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωθεῖς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τ ὀψαφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφικοῖτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιοδίων, ἢ τὸ σκληρὸν τ μαλάχης φύλλον, ᾧ τἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑποφθείη ὑπὸ τ προκαλαμενόμενον, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ [k] ἁρπάζων. ἐὰν μὲν οὖν

[d] Ἀμελὴς ὅτι] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, neſcio. [e] Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. [f] Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγνώσκεις M. Sed prius ſervant Edd. [g] Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. [h] Παροῦσιν] Παρισῶσιν margo *A1W.* [i] Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. [k] Ἁρπάζων] Sic *J.* & P. Παραψόμενος reliquae Edd. & M. παραψόμ. *B2.*

2. Βάδην] Ἡρέμα ἢ ἡσύχιον, ἢ ταχέως. *G.* (cave poſteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

13. Νεαλέστερος] * Κυρίως ὁ νεωστὶ ἁλωνὺς ἰχθύς. λέγεται δὲ ⊂ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς. *V.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem obſervavit in Schol. ad καλαστ. 73. niſi quod ibi levi mutatione κύριον deſignat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψόμενος, lege παραψώμενος, a παραψάομαι. *J. J.*

Παραψάμ.] Genuina haec ſcriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem ſenſu uſurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. ὠφελούμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψόμενος legendum arbitror, non, quod inyaſit libros, παραψόρμενος, quod vertunt *arrupturus*: (alit. Bourdel. f. *arreptarus*) vel *acceptarus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παραψώμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jenſii*, quam & Cl. *Geſnerus* amplectitur, immo recepiſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas Edd. habere παραψόμενος, uti vulgo citatur. At cum

ἢ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' ὅτε ὠὸν ἔχεις μόνος, εἰ γὰ ἀναγκαῖον ἦδη ἐστὶ σὲ τ αὐτῶ ἀεὶ τοῖς ξένοις ἐ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθ ἀγνωμοσύνη γὰ σὴ τοῦτό γε· ὅτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῶ μὲν [a] πλευσίῳ, πιαχεῖα ἐ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτνα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄστικρυς, ἐ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ἐπιπαρόντος δεάμενος ὁ ἀφέκοντος τὰ σοὶ ἀφαιρεθέντα φέρων, ἐκείνῳ ἀποτέθεικεν, ὑπομορμύρας· σὺ γὰ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένῳ μὲν γὰ ὃ τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ὃκ παντὸς ἢ τ ἀφαιρέσεως ἴλεων ἔχειν, ἢ τ Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰ τῷ μὲν ὑπὲς σὲ τ λοπάδα

abest: sed neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te eadem adfectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *apponitur*: verum diviti pinguis & saginata; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta contumelia est & contemtus. Saepe etiam, si qua desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas divisorem, opus est, aut Promethei partem feras, ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti

a Πλουσίῳ] Πλησίον M. b Ἦν ἐπιλίποι] Ἐπεὶ λίποι W. c Ἐπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παρόντος margo *AldW.* d Τὸ γὰ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *J.* habeant ὠφελῶμι. Et P. atque Ed. *J.* ὠφελήσαμι exhibeant, a παραπτόμαι *attingo*, quod ferri potest, nihil mutare consultius duxi. *J. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *J. B.*

Νεοττὸς] Quos respuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis summis habemus. Sed in hisce saepius, non quod revera praestantius, sed quod rarius est aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut positum ante mea quia pullum parte catini, &c.
M du S.

28. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀφαιρεῖσθαι ὁ ἀφέκοντος τὰ σοὶ ὠφελημένα φέρων, ἐκείνῳ παρατίθεικεν] Sic distinguunt Basileenses & Salmurienses, nisi quod illi etiam distinguant post vocem ἀφέκοντος. Vertit autem *Erasmus*, *ut si quando desit alibi, minister repente te inspectante submovens ea, quae tibi erant apposita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando desit alii, repente minister te praesente tollens ea quae tibi erant apposita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua apposita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel inspectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντος sic explicetur. Verissime notavit pater mutandam distinctionem, scribendumque, ἦν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος, ἀφαιρούμενος ὁ ἀφέκοντος τὰ σοὶ ὠφελημένα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc est, *si quid desit, alio quodam repente supervenienste, tollens minister tibi apposita, ferens illi apposuit*, ab ἐπιτίθημι. *J. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, secuti acutissimam simul & certissimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Constantino* in Lexico visam, nisi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid sit, nemo intelligat. V. *Συμπ.* c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρὸν. *M. du S.*

31. Ἡμέτερος εἶ] *Noster es. tu e domo es ac familia.* *J. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *J. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obscura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον substantive hic non capi pro *lumine* vel *abdomine*; cum fiat ossium mentio: utrum vero ὑπογάστριος συὸς sit *porcellus subrumis*, *lactens*; an, quod Erasmo placuit, *uterus foetae* (& scimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo: prius expressi versione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *J. M. G.*

34. Ἴλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *J. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Hesiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χολὴν] Nam modicam eos habere liquet. *J. Br.*

43. Θερμοτέρων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν] Legendum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θερμοτέρων referatur. Caeterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuisse in usu, vel crystallum, sed credo potius vitrum: nam crystallina pocula pretiosiora erant, quam ut Graeculis dari solerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' ὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρί, καὶ ὁπόσῳ αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχουσι; καίτοι ἐκεῖνο ἔφλω, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδίστου τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ τουτρόν τινα καὶ ταχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεὶ, ἢ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ ξύλων χρώμαλος, ὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶν ἐκείνῳ ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντι, ὁ παῖς ὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρθυοδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπί-

e Ὁπόσην] Ὁπόσοι W. male. *f* Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen B2. & 3. *g* Ὅταν σε] Ὅτων σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Giſan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀστέρας λιλουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τὸ οἶνον additum in marg. *AIIV.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀστέρας λιλουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Φ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτων σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Edit.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥσπίς τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Ἀιγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Jam nunc, & inceſtos a-*

πίσκῳ. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα ἀγορανομήσουσι, καὶ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμος καλλακεύεις; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τινι συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς [b] καλλαδευκὼς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, ὀδὺ ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων [c] ἐπιψεκάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γὰρ [f] οἷ τὸ προλιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ὄφελον. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγου, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι, τὸν κλήρους πολυπλανήτους, καὶ ἀγυιὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπιχνευμένων. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κἂν ἔν τι [g] γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀποβλητος καὶ περιττὸς εἶναι, ἀλλ' ὦδέ πως ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μειδᾷς, καὶ σιωπὴ ἀνέχεσθαι, ὑπομύζοντα καὶ ἀμελυθμόν.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματιδία W. Sed mutatum eſt. b Καλλαδευκὼς] Καλλαδευκὼς W. c Ἐπιψεκάσασαν] Ἐπισκιδάσασαν P. L. & margo *A*1*W*. Nihil a vulgata abeunt *H. P. F.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. f Οἷ] Οὗ male L. g Γοῦν] Οὖν W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπίψεκ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἢ δὲ ἱππικὴ οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζουσιν (ὅπερ καὶ ἐγὼ τὸν Γοργιείου ῥήματος εἶπον) ἕως. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκιδάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιθαρίζοιμι] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τῶ πρώγματος] Idem hic foret ἐκ τῶ πράγματος. *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἐκ γάρ τις, ὅτι κύδιον ἐκ τῶ πράγματος. Plura dari poſſent, ni temporis anguſtia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χρὴ ὦν χρυσίου βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χρυσίου βατράχου hoc loco, & per id nomen *φρύνου* intellexiſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χρυσίου βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χρυσ. βατρ. δ. δ. κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἡρίμοα καὶ γελοῖον] Legendum eſt fortaſſe ὦχ' ἡρίμοα γελοῖον. *J. Br.*

Ἡρίμοα καὶ γελοῖον] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ μὴ Δία γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὸν κεφαλὴν, ἡρίμοα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε σίλλου ἰάλεμον τι-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

[a] Ἦν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνον οὐκ [b] ἐπήνεσας τὴν δεσποίνης παιδίσκον ὀρχεῖσθαι, ἢ κιθαρίζουσα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην [i] διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ὀπίσω ἕπῃ σὺ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ὀπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν [k] κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν, πρᾶγμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνοις καλαχέαις μύρον, καὶ τὰ στέφανον ὀπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα.

[a] Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἡ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἂν εἰρήνη τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὁ κίνδυνος

ἐν-

[b] Ἐπήνεσας] Ἐπήνεις M. [i] Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶνος margo *AiW.* [k] Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *AiW.*

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐκμαλοίμην, ὡς ὀπίσω ἕπῃ καὶ κορυφαῖος. *V.*

25. Ἐώλου τινὸς] Χλιαινοῦ. ψυχροῦ. μαπαιου. ἀνοφελοῦς. ἀνυχόρου. *V.*

τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα. *Nam eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic ἐχ ἰρίμου γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivis here: ſed nihil ſcidiſti.
Res falſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἰρίμου] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἰρίμου fere adhibet, ut: ἐδοχίμουν ἰρίμου *Mer.* c. 6. ἰρίμου καὶ ἄχθεσθαί μοι. *Imag.* c. 9. & *Nigr.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀπὸ τέφανον μὲ ἴχει δίψυ δ' λοίμωλαι. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἰρίμου] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſh.* πρωταχοῦς ἰρίμου recte vertit: *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἰρίμου γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἰρίμου hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* *J. F. R.*

85. Στήλῃ — τινὸς] Conf. ſupra Ἔπαινος c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἔπαινος c. 22. *M. du S.*

89. Ἦν μὲν δὴ ὁ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἦν μὲν γὰρ. *Th. M.*

Ibid. Ζηλοτυπὸς τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Er.*

93. Ὥστε

εὐκαλαφρόνητον. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, καὶ μόνον ταληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμεμφόμενοι ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῦσιν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύσαντα καλακεῖσθαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσελέγξασθαι μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλον γε εὐνοῦχον ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] Διαπείρας τῷ οἰστῷ μεθύοντα, καὶ [c] γνάθον.

Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιον ἐγὼ φὴς, καὶ ἄθλιον, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπών, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μεμελημένον τῇ ὀπιθυμίᾳ, καὶ σκιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνέσεικα. τίνος

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adspicientis quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egressus convivio paullum obdormiisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me inquis & aerumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodalibus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi. Cujus rei causa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Δ απεῖραι ἂν *Marcil.* & *Pell.* Δαπείρας Edd. omnes. Δαπήρας W. c Γνάθον] Γνάθον ἴτρωσεν margo *Aldd.* d Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte P. Fl. & W. & margo *Aldd.* Ἑαυτὸν male *J. H. B2. Fr. S.*

θ5. Προσεπιμεμφόμενοι] Ἀντὶ τοῦ καὶ * πάρα τῷ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πάρα] Παρὰ editum erat, sed mutavit *M. du S.*

93. Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ] Erasm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὦτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Aristoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A.V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus suis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu *Aristoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. [A] Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

[A] Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. vers. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσίον πάντες ἴσλεσον. ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra *Brodaeum* ostendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Δαπείρα. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ οἰστῷ] Διαπεῖραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κώδωνος, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ οἰστῷ] De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse, & quis credat Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam extingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ οἰστῷ. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non potest enim hic ferri participium. Forsan scripserit διέπειρέ σου, ut Ep. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æsc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinae editor, asteriscum ad marginem posito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λίαν κρόκῃ δεθείς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos osten-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἡ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς οὗτός ἐστιν; ἢ γὰρ ἂν ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, ἢ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ [g] λόγου, λέων κροκὴ δεθείς, ἄνω καὶ κάτω σπῶμαι, τὸ πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκίμειν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἐγωγε τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραλλήλως ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [h] ὡς δὲ καὶ [i] ἀχάριτός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· σύνοιδα δὲ ὡς καὶ [k] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [l] αὐτῷ εἶναι θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ

ὦ θεοί

f Μισθὸς οὗτος] Οὗτος μισθὸς W. g Ὡς δὲ] Ὥστε L. h Ἀχάριτος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo male AIW. i Ἐνοχλῶ] Ἐν ὄχλῳ M. k Αὐτῷ] Sic M. Edd. ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσωμαι. l Θέλω] Θέλῃ Edd. m Ἁρμόσωμαι] Sic

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. G.C.

Λέων κροκὴ δεθείς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud Æl. de anim. VII. 48. Et Gell. V. 14. Poſtea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. M. du S.

Λέων κροκὴ δεθείς] Eraſm. in paroem. Leo cordula vinctus. Brod. Miſc. IX. 13. Editum autem ibi κρόκη pro κροκὴ errore typothetico, quibus illa miſcell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κροκὴ tenue filum, immo floccus & pluma. Epict. Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κροκὴ ὑφοῦται. Nec avis ob floccos (plumas,) elata eſt. Et a κροκὴ forſan latinorum crocus. J. F. R.

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτου J. Br. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi Brodaeus τοιούτου alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. J. F. R.

19. Τέχνῃ τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀφχ. c. 9. 21. Et Mort. Peregr. c. 18. M. du S.

20. Ἀχάρις Ⓟ] Lege, meo periculo, ἀχάριτ Ⓟ, aut probos auctores profer, qui ἀχάριτ Ⓟ ita uſurparint. M. du S.

24. Αὐτὸς αὐτῷ] Ubi ex perſona Mercedo Conducti Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλῃ. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλῃ. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ, ut ſaepiſſime apud Atticos. Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.

Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona Mercedo Conducti; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. Nam, inquit, intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio. (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δίκαιον ὁ βασιλεὺς δικάζοι, καὶ ἰδίων αὐτῷ γινόμενος. Adſcripſit Cl. Hemſterh.) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit. J. J.

Αὐτὸς αὐτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτῷ, quod Clar. Jenſius in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti ſibi, Athenaei, cum ait p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι Ῥήτορες ὑπὸ τῇ λίγνῃ θερμότητος. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. M. du S.

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit Jenſius, ἰδίων αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. J. M. G.

ὅτι γ' σεμνῶ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φθυτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, καταφρόνησεν εὐθὺς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν πρόσωπεῖον ἐχούσῃ. τὸ δ' ὅλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ τὰ παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς.

Ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τὰ ὁμοῖα ἔχειν, [b] καὶ δεῖνος εἶναι, ὑπαλείφαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸ ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν τεταγμένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὰ πάλαι βίου ἀντίτροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ δυσπνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις καλακεῖας δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηκας. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem ſervo, inſuavis illi videor & tantum non fugiendus; ſin rideam & ad ſuavitatem componam vultum, contemnit ſtatim & deſpuit; & ſimilis mihi res videtur, ac ſi quis tragicam perſonam indutus comœdiam agat. In ſumma vero, quam aliam ſtultus ego vitam mihi vivam, hanc praeſentem ſi alii vixero?

31. Adhuc iſta cogitas cum tintinnabulum ſonuit, & conſuetus vitae tenor ſervandus eſt: circumeundum eſt, ſtandum eſt, unctis prius ſummis femoribus poplitibusque, ſi velis durare ad inſtans certamen: tum coena ſimilis, & in eamdem horam protracta. Inter haec victus ratio ſuperiori vitae contraria, tum vigiliae, & ſudor, & fatigatio paullatim cuniculis te ſuffodiunt, & vel tabem, vel reſpirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & ſaepe, cum decumbendum eſſet, neque hoc tibi conceſſum eſt. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus ſemper,

a Τίνα] Sic *P. S.* & *Pell.* Τινὰ. Edd. reliquae. b Καὶ δεῖν.] Κἂν πιν. M. c Ὑπορύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; ſola tamen *Junt.* ὑποφύτουσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. ſupra c. 24. *M. du S.*

Ὁ κώδων ἤχ.] *Magius* de tintinnab. c. 6. comminiſcitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu ſonitum tintinnabuli ſuſpenti excitaret ad certam horam; ſed vanum hoc eſſe quilibet videt. Recte quoque ſupra ad c. 24. Scholiaſten riſit *Soulius*, quod campanas, quibus Chriſtiani ad concionem vocantur, ſimili jam uſui aptatas Luciani tempore crediderit. Uſum enim campanarum ad ſeculum octavum vel ſummum ſeptimum revocandum, vid. ap. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. voce κώδων & Latino, v. *Campana*. Ita noſtra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfuſa eſt, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inſcriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, ſed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi ſolent. Tintinnabulorum autem minorum uſum ſatis fuiſſe antiquum, vid. *Caſaub* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei faſtigio politum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Theſ. *Graev.* T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula ſepulcro regis Porſenae imminuiſſe ex *Plin.* Hiſt. VII. 55. jam retulit *Magius* c. 2. *J. F. R.*

50. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum eſt *tantum nondum*, i. e. *propemodum, jam jam*. Sic noſter *Ver. hiſt.* I. c. 8. *f.* ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἐμέλλον. *Jam jam fructus laturi erant.* Plura ex *Thucyd.* & *Herodian. Steph.* v. Πόσος, p. 497. *J. F. R.*

54. Ἕνεκα δὲ πολλάκις] Διὰς ſubauditur. *J. Br.*

55. Καὶ τὸ ζώγρα] Delendum illud καὶ, ſed ne ſic quidem ſatis ſanus locus videtur. *M. du S.*

57. Τοῦ τε δὴ κομμωτοῦ] Horum vis artem noſſe? *Galenum* audi, Λυπούμενον τὸ χρῶμα τῶν προσώπου ποιεῖ ὑπὸ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κιθαλὰς ἢ πυῤῥὰς ἢ μέλανας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μᾶλλον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ κομμωτικῆς κακίας ἐστὶν, ἢ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teſte *Conſtantino* L. I. κατὰ τόπους. Sed ſubit hic mirari, quod apud noſtrum feminae, non feminarum ad eam rem, ſed virorum opera jam tum utebantur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi accidiſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἀπάντων ὠχρὸς ἀεί, ϗ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] που ϗ ἀποδημῆσαι [e] δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. ὕστερος δὲ πολλάκις, ὑστάτος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) ϗ τὸ ζεῦγος ἀμείνεις, ἔστ' ἂν ὀκ ἔτ' ὄσης καλαγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσσουσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων ἁψιλῶς ὑποκαλύπτει.

Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι ϗ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις [f] ὅτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, ϗ, νὴ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν ϗ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. σωφρονοῦντι γὰρ πλουσίᾳ τινὶ ϗ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ ϗ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ τῷ δεδόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναίδου τινα τὰ σκέλη πεπιτταμένου τὰ σκέλη, ϗ τὼ ῥώγωνα διεξυρημένου. διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνα ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, ϗ τοῦνομα δὲ γε κιναίδου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦ-

d Που] Πεῖ margo *AIW.* e Δέοι] Δέῃ W. f Οὗτος] Οὗτος *J.* male. g Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadverti ſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἐρωτ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαν] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πεπιτταμένου τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πεπιτταπούρθμον τὸν ἡ
Εὐρύθμον.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πεπιτταμένου] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*; non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, ῥωπαικωθῆναι. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat διὰ τιμῆς ἄγειν τινά, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνου ἄγειν apud *Elian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatrae cinaedus Χελιδών. *Suidas* in Κίναιδος. *Th. M.*

τῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παραπαθίζειν φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, καὶ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιπεπλεγμένον τῷ πώγωνι τὰ ἱερά· καὶ εἰ γε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτὸν, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα, ὅτι τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθίζειν. τὰ δ' ἓν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀηδίας ἀναχέας, ὑπάδοντος, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχεμένη ὅτι τὴν ἀπήνην. ἕτερον δ' ἦν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσαχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμοπολί, φησιν, εὖγε ὄναιο, χάριν εἰ μοι δὸς, μηδὲν ἀντιλέγοντος, μηδ' ὅπως ὅτι πλείονος σε [f] δέησομαι παρεμείνας. καὶ δὲ, ὅσῳ εἰκὸς ἦν, ὑποχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σε τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ καὶ φιλόεργον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν [g] Μυρρίνην, ἀναλαβὸν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται.

mum quale eſt? Tetrico & ſeni viro, & cano mento, (noſti vero quam prolixam barbam & venerabilem Theſmopolis habuerit) adſidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem ſane, *(quae nominis illius vis eſt)* ſed vulturem quemdam vulſis barbae pennis! Et niſi multum deprecatus eſſet, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuiſſe adſeſſurum: ſe ergo tum caeteras ſexcentas in illa via moleſtias ſuſtinuiſſe, cantillante illo & minuriente; qui niſi ipſe retinuiſſet, forte & jam in ipſo plauſtro eſſet ſaltaturus? Verum injunctum ſibi etiam aliud hujuſcemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Theſmopoli, ſic fortunatus ſis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exſpecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito ſe facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam noſti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cuſtodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

[a] Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. [b] Παραπαθίζειν] Sic *J.* & Codd. W.P.L. Edd. vero *P. Bz. H.* Fl. & *S.* Παραπαθίζειν. [c] Συγκαθίζειν] Sic *J. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζειν W. & Fl. [d] Ἀηδίας] Ἀνδίας M. [e] Τερετίζοντος] Sic W. Τερετρίζοντος male Edd. omnes. [f] Δέησομαι] Sic Edd. & *M.* Δεήσωμαι *Bz.* [g] Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *Bz.* & *P. μιμ.* litera minore *J. H. S.*

76. Παραπαθίζειν] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis Παραπαθίζειν. *M. du S.*

77. Διασεσαλευμένον] Sic iterum infra Περ. c. 11. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; ſed corruptam eſſe, cuivis manifeſtum eſt. *M. du S.*

Δεηθῆναι αὐτῷ] Δεήθητε αὐτῷ in ſuo exemplari legebat *Brod.* Miſc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δεήθη αὐτῷ. merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι conſtanter ſcriptum invenerim, illa emendatione jam nihil opus eſſe arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic ſcribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam ſcriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forſan rurſus αὐτῷ legendum quis malit, ut ſaepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non neceſſarium videbatur, licet latine recte vertatur *ſibi*; nam ſequitur mox αὐτὸν de eadem perſona, quod recte ſe habet, quia ipſe loquens non directe inducitur; ſed alius ejus loco narrat. Sapienti ſat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic proſpere tibi contingant omnia, ſic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini ſic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν εἰ μοι δὸς] *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* *J. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exſtat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγχας & πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μόνῳ τῷ Καλωβίῳ. Quod & per ſe futile cuam ſit, nec quo referendum, ſciam, inter alia ſcholia edendum non duxi, nec prorſus reticere volui. *M. du S.*

Μυρ-

rit misera, & prope abest a partu: execrabiles autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum perningens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens in primis si quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam βαρύν· γὼ ἡ ἀθλία ἡ γαστέρα, ᾗ ὀχεδὸν ὡς 1 Ὀπίτερξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, ᾗ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ὄπειμι, ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ αὐτῆς πολὺν ποιοῦν λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ 5 θεσπεσιόδασύν μοι, ᾗ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετεύσης, ᾗ μονονοχὶ ᾗ δακρύσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ὂν ᾗ ἱματίῳ προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὴν πώγωνα, ᾗ 10 καλαμῆσαι πολλάκις, εἰ ᾗ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, ᾗ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὼ τὰ Μελιταῖα) ᾗ τὸ γένειον ᾗ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι ᾗ χθιζὸς αὐτῷ ζωμὸς ἐγκαλεμέμικτο. ᾗ 15 [h] ὁ κίναιδος, ὁ ξυνέδρος, οὐκ ἀμύσας ποτὲ ᾗ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ πολὺς ᾗ ὀπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· πρὸς δὲ Θεσμοπόλιδα, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' ἐν κυνίδιον, ᾗ τέλος ἐνέβαλεν ἐν τῷ τρίβωνι ᾗ τοῦ Θεσμοπολίδος ἐπυθόμην.

Τοιαῦτα ἐνίοτε φῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κἂν μικρὸν αὐτοὺς χειρόηθεις τῷ χρόνῳ παρασκευάζωσιν. οἶδα δ' ἐγὼ ᾗ ῥήτορα τὸν

h Ὁ κίναιδος] Ὁ γε κιν. M. i Τῷ Θεσμ.] Τὸν τὸ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant Edd. omnes.

Μυρίδαν] Non adnotassem variationem Editionum inter *μυρίδην* & *Μυρίνην*, nisi *Soulii* diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est Mss. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox Μελιταῖα versus fin. hujus cap. quoque scriptum erat *μελιτάδια*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *παχύμον*. *J. F. R.*

11. *Βαΐζων*] Hanc vocem attigi ad principium *Pomponii*. *J. B.*

12. *Τὰ μελιταῖα*] Hujusmodi enim sunt Melitaei canes. Erasm. in proverb. *Melitaeus catulus*. *J. Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Melita*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euseb. Chron.* p. 223. Insula est orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. 7. *μικροφιλοτιμίας* monumentum ejusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΑΛΛΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, *sub* Parisiis dedicatum monumentum. Nominat item rum noster Φιλοψ. c. 27. & *Somn.* c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æsop.* f. 88. *M. du S.*

19. *Οὐκ ἀμύσας ποτὲ ἐς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων*] Benedictus, *nunquam insultasse aliis etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, *quum non insultasse super convivium dicteria quadam jecisset in eos qui aderant.* Sic enim debet,

χαρχάρων ὅτι [b] τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, ἐτήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεχρημένως ἐπηνεῖν μέλαξυ πινόντων, ἐπὶ πρὸς ὕδωρ μεμιγμένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c] ἀμφορέα λέγειν, καὶ τοῦτο ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ὅτι χιλίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἐς μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλέοντος ἦ, ἢ καὶ τὸ δεῖπνον τὰ τῶν ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα ἀλαζονευτέον, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακευτέον, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἐπαίνους καινοτέρους ὀπτέον. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ ὅτι κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι, καὶ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, ἰσχέως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἐχούσας. σὺ δ' οὖν [e] ἐὰν μὲν ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθολομίας τὰς Διονυσίου ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ὑποβεβουλευκὼς τῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφὸν καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· ἢν εἴ τι σολοικίσωσιν, αὐτὸ [f] τὸ Ἀττικῶς καὶ τὸ Ὑμηττεῖ μετ' ὀλίγον δοκεῖν τοῖς

de asperis illis jussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, licet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχάρων *Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] μφορέως W. d Καὶ κολακευτέον] Καὶ deest in *S.* Adest in reliquis & in W. e Ἐὰν] Ἂν M. f Τὸ] Τοῦτο argo *Ald.W.*

num aliquando non insulse jocatus esset. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸ κάρκαρον. *J.Br.* Misc. X. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata tuetur potest, intelligitur enim ὄνα, ut *Dial. mort.* IX. 2. μανιάρῳ αὐτῷ. *Aristoph.* Pl. 345. ὦ φίλ' ἆ φίλον. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαρόδους. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.a G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ ἰχθῦς ἑδόντες τραχεῖς τε καὶ ἑδόντες ὀξεῖς. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arenae*, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *aquae* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Asin. c. 24. *M. du S.*

31. Τῶν ὑποσῆναι] Syncera lectio: ὑποσῆναι. Brod. l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. *J.Fr.R.*

Ibid. Ἐπὶ λεπτοῦ δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio εὐδοκίμησας πολλαχοῦ ἀκούων, plura simil. Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis com-

mu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγους, ἢ νόμιον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὴ ὧν γυναῖκες (ἢ γὰ αὖ ἢ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθῷ ὑποδελεῖς ξυνόντας, ἢ τῷ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάς τι ἢ τοῦτο τῶν ἄλλων ε καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, ἢ φιλόσοφοι, ἢ ποιῆσιν ἄσμαλα ὡ πολὺ τῶν Σαπφοῦς ὑποδεέστερα. ἢ ἅμα δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς ἢ αὗται ἀγόμενοι ῥήτορας, ἢ γραμματικούς, ἢ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν ποτὲ (γελοῖον γὰς ἢ τοῦτο) ἤτοι μεθύουσαι, ἢ τὰς κόμας ι ἐμπλεκόμεναι, ἢ ὡδὶ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ ἢ μεθύουσι τῷ φιλοσόφῳ τὶ διεξιόντι, ἢ ἄκρα προσελθοῦσα, ἅρπαξε πόθεν τῷ μοιχῷ κ γραμματίον· οἱ δὲ ἐπὶ

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. *P. Fl. S. B2. H.* Fr. item M. & S. *Junt.* sola male *καλλοπ.* h *Κοσμούμεναι*] Sic recte Edd. omnes. *Κομμούμεναι* male Mſ. W. & B. i *Περιπλεκόμεναι*] *Παμπλεκόμεναι* M. k *Γραμματίον*] *Γραμματεῖον* W.

munes collegit. *J. F. R.*

40. Πίχεως ἐνίοτε τὸν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant.* Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu.* Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀπίστευσω αὐτῷ τὸν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ὃν ῥινῶν ῥεῦν, initio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥῖν, ita etiam πῆχυς in *Luciano* insidem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲ αὐτῶν πίμπρατο ἔφυς τὸ πῆχυ Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint, quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deum.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius feciſſent *cubitum* simpliciter interpretantes. *J. G.*

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysiacas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic.* Act. 7. in Verr. *Plaut.* in Capt. & *Liv.* *G. C.*

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 2. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. *J. B.*

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀπιστῶν c. 25. *M. du S.*

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantis. *J. M. G.*

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθοτομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poëtae exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 23. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expressit; nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. *J. F. R.*

51. Μισθῷ ὑποτιλεῖς] Conf. supra c. 10. *M. du S.*

60. Κοσμούμεναι] Mſ. κομμωμένας, male, nam sequitur τὰς κόμας ἐμπλεκόμενοι: essetque δὶς τὸ αὐτό. *J. B.*

63. Ἡ ἄκρα] *Ancilla.* Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. *J. Br.*

Ἡ ἄκρα] *Serva Hesych.* ἄκρα, δούλη, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. *J. B.*

69. Πα-

σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐς ταῦτα τὰ μεμέ- 65
ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ,
καθάρμη πρὸς τ' ἀκρόασιν.

Ἐπειδὰν δέ σοι ἀφ' μακρῷ γ' χρόνῳ
ἰων ἢ Παναθηναίων ἐπιτάττων, πέμπη-
τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑ- 70
αθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ γ'
άλλειν γενέαδ' τ' πομπήν. γ' ὁ μὲν πρῶ-
ν, εὐθὺς ᵃ ἔτι σκεπτομένου τ' δεσπότου γ'
πότου, προθραμὼν, γ' προμηνύσας, ἀ-
χέλαι, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τ' ἀγγελίας 75
οσλαβών. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἤκουσι κο-
ούντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἰπὼν, γ' ὡς ὑπέ-

tia sermones insistunt, exspectantque, dum illa moecho postquam rescripserit, ad auditionem redeat.

37. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime multam institui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes munus, quorum unusquisque, ut nulla dixerit, ut

ᵃ Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινὰ, ἄμπεχον δὲ παχύφαλλον νεῶν. V.

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaea*? M. du S.

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Persii Interpretes ad id:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

S. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμπεχον δὲ παχύφαλλον νεῶν. leg. *Casaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Hesych.* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. J.B.

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Erasmus* ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Graece σκίμπους dicitur. Debebat vertere *amiculum, pannum*, vel tale quid. J.P. a G.

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem conice refingendum esse καὶ ὁ μὲν πρῶτος αὐθις, ἔτι σκεπτομένου τ' δεσπότου τὰ δόκοῦντα, προθραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπῆρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum intentum dominum audiens, praecurrens ante alios nuncias.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, αὐθις ἐπισκεπτομένου τ' δεσπότου τὰ δόκοῦντα, προθραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultavit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι est conjector, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. J.G.G.

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. *Cod.* P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκεπτομένου, quia vocem ἐπισκέπτου vel ἐπισκέπτομαι *de mandatis* eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; Adi tamen nos ad *Cat. pl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus* quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *considero* apud *Aristotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰσ. β. c. 10. Δίμων. c. 57. Ἔρω. c. 50. & 73. M. du S.

Ἐπισκεπτομένου] Quid si ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. J.M.G.

76. Κομῶντες] *Pallium deferentes.* J.Br.

77. Πολλὰ εἶπε] *Multos de te apud dominum sermones fecit.* J.Br.

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς] *Utque, cum id arbitrio ejus permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* J.Br.

Καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς τὸ κάλλιον ἐκλέξασθαι δωρῶν] Perperam Erasmus, *quemadmodum adhortans commodius subjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut sibi data arbitrio commodiora subjeceris*, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, *cum ei committeret negotium, pulchriorem vel optimam vestem eligeret.* In *Nigrino.* οἱ τὰς πόλεις ἐπιτραπέντες. In *Apologia* hujus dialogi. ὁ φαῦλος ἀλλήλοις ἐπιτραπεὶς καὶ συνοικήσας γήμαντι, ἀλλ' ἴδιον ἐπιτρεπῶσαι. In modo *Conscrib. histor.* οὐδὲ πρόχειρον χρῆσθαι ἂν, οἷς ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est loquutio. J.G.

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐκλέξασθαι] *Optimum tibi delegit.* J.Br.

79. Δωρῶν] *Commemorans.* J.Br.

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis assibus.* J.Br.

Ibid. Βραβεύσασθαι] Natrae. Noster quemadmodum, si *Mercede Conductus* festis diebus donativum aliquod pusillum ab Domino accipiat, etiam mansuetum oporteat dare iis, qui donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo discedant. ἀπαντες οἱ ἴσ, inquit, ἐκλεξάμενοι] λαβόντες, ἵνα ἐ βραβεύσωσιν, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Omnes itaque aliquo accepto*

ut adueneris, ut dato tibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorant. Omnes igitur cum munusculo abeunt, insuper cum fastidio quibusdam murmurant, quod plura non dederis.

§8. Merces ipsa *minimarum tibi solvitur*, obolis binis aut quaternis, si petas, gravis videris ac molestus. Ut igitur accipias emolumentum primo ipsi & supplicandum; commendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur vestitui aut medico, aut futori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μισθὸς, ᾧ ἂς ὀλίγιστος, τὸ κάλλιον ἐπιλέξαλο διελθών· ἄσπασαι δ' ἐν ἀπαλλάττοις ὀλιγώντας, ὅτι μὲ βραδυόμφοι, ὅτι μὴ πλείω δόντας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κἂν δύο ὀβολὸς, ἢ τέτταρες. ᾧ βαρὺς εἶ φανῇ σὺ, ᾧ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἐν λάβῃς, κολακευτέος ἐστὶ αὐτὸς, ᾧ ἐπαινετέος. θεραπευτέος δὲ ᾧ ὁ οἰκονόμος. ἔτι ᾧ ᾧ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος ᾧ φίλος. ᾧ τὸ ληφθὲν, ἤδη προσφιλέστερον ἐμαλιοκαπήλῳ, ᾧ ἰατρῷ, ᾧ σκυτοτόμῳ τινί. δοῦρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα, ᾧ ἀνόητα.

Po-

a ᾽Η] Sic recte P. & La. ᾧ Edd. b Ἄλλος . . . ἐρῶντες] Ἄλλως τρόπων ἐπιτήδειος κτλ. Ex. Fl. c Βάρβουλος] Βάρβιλος, male D. Constat recte ut edidimus. d Ἔλη] Ὃ ἔλη Ex. Fl. e Δῶρα] Sic recte Coll. & Grm. Edd. omnes male δῶρα.

80. Βραδύνομαι.] Ἀπὸ τοῦ βραδὺς εἶναι· ἢ λυπούμενοι ἢ ἀσχημονοῦντες. βράδιον δὲ μᾶλλον τὸ μάχιον, οἱ δὲ λοιποὶ μᾶλλον. καλεῖται ᾧ ὁρμὴ τῆ βράδει, ᾧ ὅταν * πάσχωμεν πάλιν. V.

* πάσχωμεν] Lege πάσχομεν. M. du S.

90. Ἄδωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα.] Γρ. ἄωρα. Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) G. M. du S.

egere dispendium, insuper mansuetus, quod non plura dederis. Ad vocem βραδύνομαι ita Scholiastes: Ἀπὸ τοῦ βραδὺς εἶναι· ἢ λυπούμενοι ἢ δυσχεραίνοντες. βράδιον δὲ μᾶλλον τὸ μάχιον. οἱ δὲ λοιποὶ μᾶλλον. καλεῖται ᾧ ὁρμὴ τῆ βράδει, ᾧ ὅταν πάσχωμεν πάλιν. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Hesychius*: sed quum apud *Hesychium* juncta & *Helladium* in Chrestomathia pag. 12. editionis cum notis Meursii, legatur βράδιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Hesychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc βράδιον, nunc in plurali βράδια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βράδιον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Hesychio* βράδιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ προσδοκᾶν inde deduci posse. Porro & ex *Hesychio*, & *Etymologico* apud Scholiasten pro πάσχωμεν legi πάσχουσιν. Apud *Hesychium* quoque, ubi legitur, βράδιον, μᾶλλόν τι ἢ βάσσαμαι, &c. sciendum apud Etymologici Auctorem scribi βάσσαμαι, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Hesychium*, βράδος· ἢ πάχος λίθων· hic quidam pro τύφος conjiciunt βράθος. Sed verum ut haud dubie *H. Stephani* sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βραδυδρὰς per ἀκλεοποιὸν, μεγαλοφρονῶν, ita βράδος per τύφος exponitur. Apud eundem *Hesychium*, ubi βραδυκάρδια, βραχύφρονα, προπετῆ τὰ, legitur, nullus dubito quin βραδύφρονα sit rescribendum; plane uti infra βραδύλας inter alia etiam per δυσχερασίας, προπετοῦς, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὶ ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat. quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ᾧ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. *M. du S.*

84. Μὶν αὐτὸς] *Ipse dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus scilicet, non obsequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in consilium adhibetur.* Talem enim hic locum postulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo æs alienum antea contracturi; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, quum & eorum spe in cultu dominiti & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possint redigere. Sic in *Tithono* notatur ab *Burtio* πλοῦτος ἄπρουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τάφῃς ἄκαρπος. Sic ab aliis λόγος ἄκαιρος, τόκος ἄδωρος. *J. G.*

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί πως ἡ ἀληθολήτις ἠρέμα ὑπεξαναστᾶσα πρὸς ἄνδρα ἤδη τὸν σὸν λόγους ἡδίους ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὰ ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκλελυμένον, καὶ πρὸς μὲν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηνῆ κότα, καὶ ποδάγραν δὲ ὑπανιῶσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν ἐπιτηδειότατον ἐν σοὶ, ἀπαρθιάμβου, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὰ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumniae quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

Ἄορα ἔν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα] Qui lectionem hanc [ἄορα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄορα.

Τῇς ἕτεοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄορα.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτὰ adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄορα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄορον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄορα apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄορα, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἄορους ab ἀορίνειν prosilire; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄορα. Ἄδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψία, κόσμος ἄκοσμος, τάξις ἄταξις. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσία eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τέρψις ἀτερψία. Sic Χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῦτο ἀνάψας
Ἄρεος, ταύτην τὰν ἄχαριν χαρίλαν.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

—— φίρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλοι, εἰτέ που τις ἀλκά.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος λοίσιμος pag. 55.

Ἀπόλιμος ὧδε γ' ὁ πόλιμος, ἄορτα
Πάριμος.

Scholiastes hunc λοίσιμον πόλιμον exponit ἀναλωτικὸν χεῖλον, ὃν ἐκ πολλά τις μηχανᾶται μάχης, ἢ φιλίᾳ). (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμους γάμους *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S.

200. *AEschylus* Prom. πόρος ἄπορος, πέλαγος λοίσιμος Persis. νῆες ἄπρωτες Choeph. χάρις ἄχαρις *Eumenid.* πεῖθοῖς ἄπειθες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III, 9. *Homero* Il. I, 34. ἀλὴν ἀπάλην. *AEschylo* in Persis p. 157. νῆες ἄπρωτες, *naves perditae*, & p. 288. πόλις ἄπτολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἄμητωρ. Haec addidit T. H.)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. citat *Torrentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

—— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ——

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἦν δέ τις λόγος (Ἔρως scil.) λάθοι ταῦτα, χαριζόμενος ἑταίρᾳ ἄκρα,

Μέ-

nam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μειρακίου γ' σάμενος ἐπιτρίψας, γ' ῥάκος Ισε πολυοχθὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τ' κόπρου [a] ἀπορρίψη φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τ' δυναμένων τὰς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. γ' ἤτοι μειράκιον αὐτῆς ἴδ' ὅτι ἐπείρασάς [b] πότε, ἢ τ' γυναικὸς ἄδραν παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

[a] Ἀπορρίψῃ] Ἀποῤῥίψει margo *AiW.* [b] Πότε] Conjecit *Jenſ.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. [c] Διαφθείρεις] Sic W. recte ait *Soulius.* Δίφθειρας Edd. male. Διέφθειρας correctum in Ald. [d] Ἄλλο τι] Ἀλλό τι Edd.

Μὴτι δίγης, πλάτυν δῦμα· τὰ δ' πυκὶ πάντα βέβηκε). *J. F.*

Ἄδυμα] In quibusdam Godd. ἄδυρα inveniri teſtantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄυρα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ἴσ' ἀληθὲς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρὸν ἄδυρα δῦρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδυμα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors, inſaniens ſapientia, dulce malum, ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON.* *J. F. R.*

Ibid. Καὶ ἀνόνητα] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἐχθρὸν ἄδυρα δῦρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. *J. Br.*

95. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα γ' ἀπαυδήσοντα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπαυδᾶν eſſe collabi, deficere? *J. G.*

97. Ὅπῃ ἂν νοσιμώτατον σὺ σοὶ] Haec ita legenda ſunt. *J. Br.*

Ὅπῃ ἂν νοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ἰφᾷ γὰρ ἤδη σε μὲ ὑπὸ τ' συνεχῶν πόνων ἐκτεινυμένον, γ' πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, γ' ἀπαυδήσοντα, τὸν ποδάγραν δὲ ὑπανιῶσαν. ὅλως γὰρ ὅπῃ ἂν νοσιμώτατον σὺ σοὶ, ἀπαθισάμενος . . . ἤδη σε λέλοιπε σὲ μὲ οἷ τ' κόπρου ἀπορρίψῃ, &c. Sic potius, quam vulgo νοσιμώτατον, σὺ σοὶ ἀπαθισάμενος, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J. F.*

Ibid. Νοσιμώτατον] Ἡδὺ. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J. B.*

Νοσιμώτατον] Vid. iterum infra Πυθ. c. 19. *M. du S.*

2. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat.* *J. F. R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, γ' ἤτοι μειράκιον αὐτῆς ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τ' γυναικὸς ἄδραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξηλύθεις ἔρημος ἀπάντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διέφθειρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tentaſti, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, agreſſus & orbatus omnium.* *J. F.*

Πότε] L. Uti conjecerat Cl. *Jenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lect. Lucian. *Jenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum τότε . . non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lect. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J. F. R.*

6. Διαφθείρεις] In omnibus antea legebatur διέφθειρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam διέφθειρεις, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato διέφθειρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum invenni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J. F. R.*

τι τοιοῦτον * ἐπιλελησθαι, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένον, ὅτι τράχηλον ὠθεῖς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, καὶ βαλτίστῳ ποδάγραν αὐτῷ γήρως ἐνδελεβόν καὶ μὴν τέως ἥδεις, ἐπιμαθὼν τὰ τοσοῦτον χρόνον· θυλάκιον δὲ μεῖζον τῆς γαστέρα ἐργασάμενον, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους καὶ ἐπιμανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀπωδῆναι ὑποψία πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκολος· τοιοῦτοι γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἰόμεθα· καὶ μάλα εἰκότως. δοκῶ γάρ μοι καὶ τὴν τοιαύτης δόξης αἰτίαν, ἣν ἔχουσι περὶ [c] ἡμῶν, καταπεπονηκέναι τὰ αἰτίαν πολλοὶ γὰρ [d] οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπάρχοντος, καὶ χάριτας ὅτι τοῖς ἐραστοῖς, καὶ [e] ἀπαγωγὰς

aliud huic simile incusatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, venire auctus majore quam cutis est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex consuetudine, & cum indignatione & querela dedisci.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus; tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sint, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπιλελῆσθαι] Ἐπιλελῆσθαι margo *Aldi*. b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *F. B.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deest in W. e Ἀπαγωγὰς] Sic *F.* Fl. *Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *Ba. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκιον] Θύλακος ἡ ἀσκίδιον. Θύλακοι δὲ σφῦρα καὶ ἐπιρρίμματα. γυμναστικὰ εἴδη. *V.*

14. Ἐκ τοῦ ἔθους] *Ex quibus assuevit.* *F. Br.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλεξ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥάδιον εἰς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ἡμᾶς & paullo post ἡμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. *F. M. G.*

31. Ἀπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum, [Πολλοὶ γὰρ οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπάρχοντος, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐραστοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tamdem editio Florentina, habens diserte ἀπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quid-

averſiones : idque cum facerent, ſe eruditos dicebant, & pellia induti erant & barbas ſubmittebant minimè contemnendas. Non abſurde ergo ſimilia de omnibus ſuſpicantur, cum tales eſſe videant, quos putabant præſtantiſſimos, obſerveneque eorum in cœnis & reliqua conſuetudine adulationem, & quam ſervilem lucri cauſſa perſonam ſuſcipiant.

τοὺς ἐχθροῖς. ἢ ταῦτα παιδεραστῶν λέγειλεν ἢ τρίβωνας ἀμπεχομένων, ἢ πώγωνας ὅσα ἐπαλλαττόμενα πεδιμάδα. αὐτοὶ μὲν ἢ ἡγοῦνται σφᾶς αὐτοὺς πάντων ἄριστους ἔχειν, ὃς ἀφίστων φοβῶ, τούτους ἰρᾶσθαι, ἢ μάλιστα θαυμάζειν αὐτῶν τὰ ἐν τοῖς δείπνοις, ἢ τὴν ἄλλην ξυνουσίαν κολακείαν, ἢ τὰ πρὸς τὸ κέρδος ἀλαζονείαν.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde conſentaneum eſt, odio habent, & undique quærunt fundius, ſi queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos eſſe multa illa in natura ipſorum *ac moribus* ſecreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipſos inſpexerint. Hoc igitur eſt, quod illos angit. Omnes enim accurate ſimiles ſunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbiliei, purpureique colores membrana exterior : intus autem vel Thyeſtes eſt liberos ſuos epulatus, aut Œdipus cum matre concumbens, aut duas ſimul ſorores Tereus ſubigens. Tales & hi ſunt, ſplendidi & confpicui, intus vero ſub purpura tragœdiam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

Ἀποστυγοῦμεν δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, ἢ μάλα εἰκότως, ἢ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἀφθονώτερον, ἢ δυνατὸν λεγίζωσι γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτοῦ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα ἢ φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, ἢ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπισκεψάμενοι. τοῦτο τοίνυν ἀπεχθάνεται αὐτοῖς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὁμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῦν μὲν οἱ ὀμφαλοί, πορφυρᾶ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τὰ τέκνων ἐστιασθεὶς, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ἐπιβαίνων. τοιοῦτοι ἢ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, ἢ σεσιγληκότες, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν μὲν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλίσσῃς, δρᾶμα ἐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

[Φιλαλοφρόνων] Edd. Φιλανθρώπων P. g Ἐπαινεῖν.] Ἐπαινεῖ, J. Caeterae recte ἐπαινεῖν. item M. h Πορφυρᾷ] Ordinaria lectio. i Θυέστης] W. Θυέστου Edd.

quidquid mali ominis eſſet, id omne in hoſtium capita ut rediret, precari. Eodem prorſus modo *Lucianus* de ſimili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pſeudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐφ' ὁδοῦ γόης, ἢ μαγεύειν ἐ ἐπαγγείλεται ἐπιχθονίους ἐπιτρόπους, ἢ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς, ἢ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, ἢ θανατηφόρ ἀναπομπὰς, ἢ πλάνην διαδοχάς. *Accepit eum amans quidam præſtigiator, ex iis qui magias & ſacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad inimicorum in inimicos mala, ad eruendos theſauros, ad hereditates acquirendas.* Eſt ergo ἐπαγωγὰ, vel generatim, cujuscunque noxii & damnoſi imprecatio, vel ipſa malorum illatio. *Heſychius*, Ἐπαγωγὰ, συμφοραὶ, συμπορὰς, ὅτι τὸ ἐπιφερὸν πάντα ἐπαγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. J. F.

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἐπαγωγὰς, mendoſe. Vid. Ἀλλ' ο. 15. M. du S.

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. J. M. G.

49. Θυέστης] Vid. ſupra de Sacrif. c. 5. M. du S.

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum ſequeretur Prognen uxorem & ejus ſororem Philomelam, ambae verſae ſunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Fab.* Sat. VI. G. C.

Ibid. Ὀνοῦν] Ita W. In *Impreſſ.* ἐπὶ τὸν. Vid. & Ἀλλ. c. 19. M. du S.

Ὀνοῦν] Edi in omnibus inveni ἐπὶ τὸν omiſſo ι. tamen edidi ἐπὶ τὸν, quod probatione non indiget; vid. modo *Heſych.* ter quater id repetentem, ἐπιφέρεται, μεγαλύνει. ἐπιδιώκει. ἐπιγαμεῖται. ἐπὶ τὸν, ἐπιπολῆ. &c. & ſic noſter ſupra. Quare vel nullo Mſ. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Mſs.* adſentiatur, nemo me temeritatis arguet. Poſtea in notis Mſſ. *Guyeti* quoque inveni, illum ἐπὶ τὸν legi velle. J. F. R.

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' ἐν ξυνειδόσι μίσει αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀπ' αὐτῶν ἀκριβῶς, καὶ ἀνεπιπλήκτως αὐτοὺς ἐκφαγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

aut Sophoclis *ingenio dignum*: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret.

Βέλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τῆς τοιούτου [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παριστέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπολλῶ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα ἔστιν γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, φλαύρως οἷόν τέ σοι ὑποδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ὑπέρχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τῆς ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ὑπόπολυ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθηρὸν ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἐσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλιασθῆναι, ἁμαρτόντος τῆς ὁδοῦ· ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθῆσθω, χρυσοῦς [g] ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέρατος, ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀπελθὼν, καὶ

Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque. Apellem quemdam aut Parrhasium, aut Actionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εὐανθὴς] Εὐανθὲς male S. Εὐανθὲς pejus A. b Σοὶ βίου] Βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παριστέον] Προσιστέον margo A1W. Προσιτέον A. & P. προσθετέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deest in W. f Δὴ] Hanc vocalem adesse in S. M. H. Fl. notat M. duS. quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὸν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει * δὲ αὐτὴν ὁ τοῦ τίλλει τῶ βιβλίου. V.

* Δὲ] Δὲ editum erat, sed recte correxerat M. du S.

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἔκαστον γοῦν αὐτῶν ὧν ἐξελήσεις, δῆλόν σε μισοῦντα εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus edidit. εὐανθὲς. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐκιθὲς. J. J.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Cujus exstat libellus. J. Br.

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum Collectanea exhibeant βίου. Vulgatum σου enim minime ferendum. M. du S.

64. Παριστέον] Ἀντὶ τῦ παρίστιον. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur Interp. J. B.

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rursus fin. hujus *Dial.* M. du S.

66. Ἐδηθὴν] *Cupiam.* J. Br.

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἄνισος. J. Br.

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit effecta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ὑπέρχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τῆ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ὑπόπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθηρὸν ἔχουσα, &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum *Brodaeo* legendum sit ἄνισος, non video. *Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus.* J. J.

76. Χρυσοῦς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum est,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſumtum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem indúta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per aureum qua ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam ploranſ, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν εἰς
80 τὸ χρυσίον. ὑφαλαζέσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς,
εὐπρόσωπος αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ
εἰσόδῳ. τετύφθω δὲ, ἡ μὲ Ἐλπὶς ἀεὶ [b] προηγείσθω. ὑποδεξάσθωσαν δ' αὐτὸν ἄλλαι γυ-
85 ναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, καὶ [c] ὑποδότωσαν
τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τ' ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, [i] ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ
Γήρᾳ ἤδη ὑποσυσσύντα, καὶ [k] τετραμμένον τὴν
χρόαν· ὑστάτη δὲ [l] ἡ Ὕβρις ὑπολαβομένη,
90 συρέτω πρὸς τ' Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς,
τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς [m] ἀποπτάσθω, καὶ
μηκέτι κατ' ὀλίγον εἰσήλθε τὸν χρυσοῦν θυρῶνα,
ἐκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ [n] λελησμένης ἐξόδου
ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς,
95 γέρων, τῇ [o] ἑτέρᾳ μὲν, τ' Αἰδῶ σκέπων, τῇ
δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω
δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα εἰς ὕδην ὀφελος, καὶ τ' ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲ
ἔστω τὸ τέλος τ γραφῆς· σὺ δ' ὦν, ὦ ἄρι-
100 στε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ὀπτικοπτῶν
ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόν-

[b] Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προηγάσθω B2. [i] Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω. [k] Τετραμμένον τὴν χρόαν] Τετριμμένον τὴν χρῶτα Mſ. Gr. G. [l] Ἡ Ὕβρις] Deerat articulus in J. aderat in ceteris & in M. & S. [m] Ἀποπτάσθω] Ἀποπτάσθω W. & Fl. Vulgatam retinent H. & reliquae. [n] Λελησμένης] Ita ex M. & S. reſcripſi. Nam λελησμένης ceterae Edd. omnes male. [o] Ἑτέρᾳ] Ἑταίρᾳ male J. ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. *J. B.*

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud, ἔκπληγον *ad corpus*, ἔκπληγον *ad animum*.) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc *Dial.* c. 15. *M. du S.*

84. Διαδεξάμενον αὐτὸν] Reſtitue Ὑποδεξάμενον δ' αὐτὸν. *J. Br.*

88. Καὶ τετραμμένον τὴν χροὰν] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑποσυσσύντα & τετριμένον τ' χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τ' χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τρίτατος χρὼς, ὑδὲ τις ἔτλη
Ἕρκεσιν ἀΐξας δὴ περὶ πυρσὸν ἀμύνεσθαι.

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Procurrens pro mortuo pugnare. *J. G. G.*

Ibid. Τετραμμένον . .] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε . . . τινος τὸ χρόαν τραπόμενον, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένου, οἷον ἂν φόνου τις μέσους γίγνεται. In Εὐν. c. 11. ἐς μαρίαν τραπόμενος χρώματα. Denique in Z. Tr. c. 30. ἡ χρόα πεπαμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέφριτοι, &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. *M. du S.*

93. Λελησμένης] M. recte. In reliquis fere omnibus λελησμένης corrupte. *S.* emendavit. *M. du S.*

95. Τῇ ἑταίρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μεν. *J. Ex.*

97. Ἐς ὕδην ὄφελος] *Fruſtra.* *J. Br.*

4. Ἐκεί-

ὄντα, ἐς ἢ αὐλὰς καὶ ταύτας τὰς θύρας, ἃ ἐκείνῳ ἢ ἑκατὸν αὐχμηρὰς ὕστις ἐπίστοιτο. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο ἕπου λόγῳ, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam dispectum per illas portas, aliam illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῖν τὸ σὲ τ' ὀκνεῖ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲ γὰρ δὴ ἀγνοεῖ

1. OLim apud me considero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti meum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

a Ἐκείνῳ τὴν] Ἐκείνης τὰς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. b Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἤν. Fl. plane omisit. c Ἀγνοεῖ] Ἀγνοεῖς P. Ἀγνοεῖτε pejus H. Ba. alt. Fl. Sed ἀγνοεῖ recte L. margo Alb. Bt. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πόποι, οἷον δή τι θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακὰ ἔμμορέ μοι δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum versuum. *G.*

4. Ἐκείνῳ τὴν ἑκατὸν] Sensus facilior, si legas ἐκείνης τὰς ἑκατὸν. *J. B.*

Ἐκείνῳ τὴν ἑκατ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἑκατὸν. *F. G.*

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id quod est in hominum moribus, ut cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyss. I. *Aeschyl.* in Prometh. *G. C.*

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus est huic argumento sane quam aptissimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης δυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΚ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛΑ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΣΘΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΟΝΤΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΕΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. *M. du S.*

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in causa non est, si quid mali nobis inveniat. *J. Br.*

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum susceperit. J. Br.*

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse *Petrum Maffellanum* hujus Apologiae Interpretem oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. hujus Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. *J. B.*

2. Ἢ] W. recte, non ἤν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Florent.* est. *M. du S.*

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miscell. L. IX. c. 14. *J. Br.*

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Mossellani* versione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in singula dicetes*; *Saulius* vero haec merito in marg. sic mutaverat: *inter legendum, & perlecto libro.* *J. F. R.*

7. Ἀνεγνωσμένους] Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec quid eliminem aut quid servem, scio. *M. du S.*

Ἀνεγνωσμένους] Nescio quid haereat *Solanus* noster; nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere, adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam addere, adjungere pro praecedentibus a te jam lectis.* Confer supra *Revivisc.* c. 38. πέφυκε

id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interjecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot hunc Midae & Crœsi & Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus est libertate, cum jam prope ipsum est Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet se trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

ἐξαίφνης αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι παράλογον. ἐ. δὲ μέλλω ἢ ὅλως πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγθη, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττων ζητῶ τοῖς [d] ἀπεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς 10 ταῦτα γεγραφὼς, ἢ κληρονόμον ἅπαν δεινὴν κατ' ἔ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἐπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὄκραχυ, [f] φησὶ, μεταπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἅπαν ἀσφαλῆ ἢ ἀβλεπτον [g] ἐπῆκε; πόσοι Μίδαι, ἢ Κροῖσοι, ἢ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεσαν αὐτὸν ἀφεῖναι μόνῃ τῇ ἐκ παίδων φίλῃ ἢ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Ἀιακῷ γενόμενον, ἢ μονονυχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἑλκεσθαι ἢ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τρυ-

[d] Ἀπεγνωσμένους] Constans Codd. & Edd. lectio. Κακὸς ἐγὼ P. Ald. F. Fl. Ba. H. Κακῶς ἔχω S. &c. & Fl. Vulgatam servant reliquae & P. Ἐνστάντας L.

[e] Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & J. & marg. Aldi.

[f] Φασὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M.

[g] Ἐπῆκα] Ἐφῆκεν W.

[h] Φέρεσθαι] Σέρεσθαι W. L. Vulgatam servant Edd.

12. Ὀσχάνου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρότερον προσδοκωμένων. V.

* Πρώτων] Pro πρώτων C. habet πρώην. M. du S.

μοζον μεταξὺ τῶν λεγομένων. J. F. R.

8. Εἰ μὴ κακὸς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amstel. εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔφασθον, εἶδε vel simile quiddam. J. M. G.

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Basil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκνων δικῶν φαυλότερον ὑμῶν οἴονται τὸν μαντικὸν. &c. M. du S.

11. Πάντων ἐκλελόμενος] I. e. *omnium* quae πρὸ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συνέντων literis mandavit, *oblitus*. J. Br.

12. Ὀσχάνου φασὶ μεταπεσόντος] *Erasmus* in paroemia *Tessula transmutatio*. J. Br.

Ὀσχάνου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. A. V.

Ὀσχάνου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Bas. 200. C. Uritur etiam hoc Proverbio *Dion Chrysost.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀσχάνου ἀναγραφῇ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius*. *Eustath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kusstero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. M. du S.

13. Φέρων . . ἵππος] Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. J. F. R.

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde conjicio, quod in iis qui supersunt libellis, nihil sit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praesens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. M. du S.

Ibid. Τῷ Ἀιακῷ] *Tam morti proximum*. J. Br.

19. Ἐν τῷ παροιμιώδει] *Erasm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. J. Br.

τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum, quales sunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & sequentem κουρέλια. *J. B.*

Τὰ σφιγγία & τὰ κουρέλια] Hanc vocem interpretor alibi ut sequentem κουρέλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κουρέλια non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas gestabant, Barbaricus mos erat gestandi talia κατασχισμάτα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀντίφρακτον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis ubitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis æstimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apejous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia sæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per illa stipiti aliquando & sphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata παρίχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι πλοῦτῳ δήθεν, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: πίθηκος ἢ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησί, κἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His positis pro κουρέλια (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κουρίσια vel κορέλια vel κορέλλια, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco posui, frequentissima occurrunt exempla, ultimam κορέλλια. *Hesychius* habet sic: Κορέλλιον, παιδάριον, κόρον, & paulo post: κορέλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ κάλλει. τοῦτον δὴ τῇ γυμνῇ τῷ ἰσθμῷ, χρυσῷ δὲ & λίθοις πολυτίμοις κατακοσμήσας, ὃς δὴ χαίρουσιν Ῥωμαῖοι οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex in iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. παιδίον τι τῇ ἡλικίᾳ ἔτι καὶ γυναῖκας γυμνὰς, ὡς πλεῖστα ἀπολαύσεως τρόπους. Quæ sic vertit Xylander: *puellus quidam, qualis garrulitatæ amabiles matronæ nudos delectationis causa alere solent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἑλκεσθαι & πλοῦτῳ δήθεν: vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφιγγίον, vox φίρεσθαι vero apprime convenit voci παρεῖται & aliis, quæ puellum significant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κουρέλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam *senior in Cæsaris* aulam se contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Crœsi*, quot *Pactoli*. illi persuaserint ut chara illa libertate cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorum divitum monilia & corallia* (id est *monilia e corallio facta*) ita reddidit Cl. *Botius*; sed quod illius pace dixerim, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges, non monilia.* 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κουρέλια non erunt *monilia ex corallio* sed *monilia & corallia.* 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuisset potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουρέλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλια cum *Philosopho* libri secundi *Historiæ animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philostrato.* Nobilissimus, atque idem do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum [a] κυρέλια. πολλὴ γῆ ἡ ἀλογοφωνία ἕως νῦν βίᾳ

[a] Κυρέλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de Grentemeſnil* τὰ κυρέλια mutat in τὰ κωμῳδικὰ. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία & τὰ κυρέλια legebam olim τὰ ἐφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armilla* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quali verborum hic eſſet ſenſus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὄφιδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armilla anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis*. Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto Dionyſiæ. *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldæis* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιὸς, περιτραχήλιον δεσμὸς, κολλάριον, ἔστι μανιακὸς. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, οἷς οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολλὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὄφιδια & κυρέλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Gracis ævo Luciani*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix poſſunt cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferte jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus*, *Metamorphoſeos* libro decimo:

Pendebant teretes gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longa, poſt centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἀχαιοὶ ποτὲ οὐ Παμφυλίᾳ παρδάλιον τριχτῷ ὅμμα, οὐ πορὶ τῇ δορῇ ὄφιν χρυσοῦν δὲ ὤν, οὐ ἐπιγεγραμμένο Ἀρσακίους γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης Διῒ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pardalium* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inſcriptum*, *Rex Arſaces Deo Nyſæo*. Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κυρέλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Almeloveen.*

Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυρέλια] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μανουχὴ τὸ ἱερὸν πόδα σὺ τῷ πορθμείῳ ἴσχοιλα, παρέχει ἑαυτὸν ἑλκυσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπό τινι χρυσῷ τὰ αἰχμὰ δεδέντα, εἰά ἐστι τὰ τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυρέλια. (*Heſych.* in οἰκοῦρα Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κυρέλια nihili eſſe, & Græcis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κυρέλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* κυρέλλια, vel κυρέσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſæo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum ædibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in præcedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ ἐν τῷ λόγῳ, λέων κρίκῳ δήπου ἔνδον ὢν & νῦν αἰωρούμενος. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίᾳ πρὸς τὰ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω ξὺν πόλαμῶ χωρεῖν, ϗ ἀνεσράφθαι τὰ πάλα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶ ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναλῳπομένων τὰ λόγων καλῶς πρότερον εἰρημένα δοκούντων.

ergo haec vita & illa ſcriptio diſcrepant; & hoc ſane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inverſa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium geſta ſunt, ſed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως ϗ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, ϗ οἵῳ σοι χρηςῷ ϗ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὸν πρόσωπον [e] ὑποκρίνωμαι, εὖ

2. Haec quidem ad te ipſum, ut conſentaneum, a te dicta ſunt. Subjicies autem forte ad me ipſum etiam conſilium quoddam ejusmodi non intempeſtivum, ſed amicum, teque virum bonum & ſapientem decens. Si igitur pro dignitate ſumtam perſonam tuam egero, bene res habet, & Elo-

[a] Βίᾳ] Deeſt in W. malè. [b] Ἄνω τῶ πολαμοῦ] Ἄνω τοὺς πολαμοὺς. L. [c] Παλινῳδεῖν] Sic rectè Edd. & W. Παλινῳδῶ male *Coll.* [d] Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. [e] Ὑποδὺς] L. & margo *AIW.* melius quam vulgatum ὑποδύσεται, quod in omnibus Edd. erat. [f] Ὑποκρίνωμαι] Conſt. & Vo. Δύνωμαι, notat *M. du S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδῶ] Ἐναντίως ἐδόκουν. *G.*

* Παλινῳδῶ] Data opera ſcripturam codicis expreſſimus. *M. du S.* Quid enim peccatum ſit, manifeſtum eſt. *J. F. R.*

Picta quod jugo deligata collo
Pardus ſuſtinet.

His puto poſſe defendi emendationem magni Boehardi; neque tamen auſim eam veram praeſtare. Facile poſſent alia ſubſtitui. ſed quod ſine ope libri veteris, in meo hic nullum eſt praeſidium, nihil affirmarim. *J. G. G.*

Τὰ σφιγγία ϗ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his ſubjectam. In quibus ſane fruſtranea eſt Bocharti diſputatio contra Bootium: diſputare debuit in ipſa voce κουράλια, an ferri ea poſſet; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod ſtabile & certum ſatis fecerat immenſa *Salmaſii* doctrina; per quam dicere etiam debemus fruſtra exerceri maluiſſe *Palmerium*, quam diſerte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum eſſe. Nam ut σφιγγία manifeſte expoſuit animalcula, Latine ſpinturnicia pag. 377. Sic κουράλια ex *Heſychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J. G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religioſum in primis geſtamen eſſe exiſtimant amoliendis periculis.* *J. Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An. vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, ſ. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *E. G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illuſtriſſimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia ſimiarum cauda carentium ſpecies a Salmaſio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Uſu & praeſt. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κουράρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Εἶσιν τινὲς οἱ Ῥώμῃ πλουσίοις κυσὶν τίκτουσι καὶ θηλείαις οἱ μὲν τοῖς κόλποις ἐκφέρουσιν ἐκ ἀγκαλῶντας ἰδεῖν ἡδὺ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἱράσησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς εἰ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themiſtocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda eſt. Vide an hic κόλουρα legendum ſit, quod eodem ſenſu de quavis beſtia dicitur. *M. du S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum eſſet in verſione quod reſponderet τοῖς κουραλίοις, in tanta ſententiarum diverſitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quaſi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non ſatis preſſe pronuntiatum in κουράλια mutaſſe librarius poteſt. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuiſſe olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J. M. G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus : ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere ; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

ἂν ἡμῖν ᵍ ἔχοι, ϗ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μεταστυφάσαντας ἡμᾶς τ σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, ʰ καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅπῃ σωτηρία, σὲ δὲ ὑποπάτταλον τ φαρμάκων, καὶ τ σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, ϗ τὸ καυτήριον ἀλεάπυρον ϗ δὴ ὡς ἑλαφρότατον τ ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς ἐμὲ ὁ Σαβῖνε ἤδη λέγεις.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

Πάλαι μὲν, ὦ φιλότης, ⁱ ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τυτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ὅτε πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, ϗ ἰδίᾳ πολλοὶ τοῖς πατράσι δὴ-

g Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. h Καὶ καιόμ. . . . ι' δέοι] Deſunt haec in W. i Ὡς Deeſt in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους † καλοῦσιν οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ὁ χρησμοῦ τιθάμος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα ϗ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

† Καλοῦσι] Καὶ hic pro καλοῦσι habet C. M. du S.

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. Fenſ. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κορέλλιον, quod proxime ad Heſychianum κορύλλιον, παιδάριον, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. J. F. R.

24. Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] Eraſm. in proverbio: ἄνω ποταμῶν. J. Br.

Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] Vid. Nixp. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. *Age: fac ſis dicto audiens*; herus reſpondet, ἄνω πόλαμον χαρτοῦσι πωγωνί. 146. C. M. du S.

Ἄνω τῦ π.] Quid ſi melius ſit ἄνω τοὺς πόλαμους χαρτῶν vel τ πόλαμόν ; neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire ; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. J. M. G.

26. Καὶ παλινῳδῶ] Eraſm. in adagio : *Palinodiam canere.* J. Br.

27. Οὐχ ὑτὴρ Ἑλένης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. J. Br.

Οὐχ ὑτὴρ Ἑλένης] Conf. ſupra Mucr. c. 11. M. du S.

Ibid. Ὑτὴρ Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. F. G.

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. J. M. G.

28. Ἰλίῳ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. J. Br.

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. M. du S.

34. Καὶ οἷα σοι χρεῶ] *Et qua tibi viro bono congruat.* J. Br.

36. Ὑτωδὴς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑτωδὴς omnia conturbat. M. du S.

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. J. Br.

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. *Pſeudol.* c. 24. Καλὸν γοῦν σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειν αὐτοῖς λόγοις. Et ſupra *Deor. Dial.* Plura Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XIV. 12. & *Th. Sellius* Obſervatt. c. 16. J. F. R.

42. Τὸν σμίλην] *Scalpellum.* J. Br. Miſc. L. IX. c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Partſina id redditum eſſe.: *acum* ; falſo ; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum candens* iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. *Catapl.* generaliter tantum ait: Σμίλαι, ἐργαλεῖα σκυλοτομικὰ. Sed recte *Geſnerus* & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. *Catapl.* c. 20. fin. τίς ἄρα μου τὸν σμίλην ἔλαβε, ϗ τὸ καυτήριον. J. F. R.

44. Τὴν ῥήτραν] Iterum infra. Τέλ. M. du S.

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. M. du S.

δθμένους, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, ἢ ἅψ᾽ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἅτε γὰρ τῆς λόγων παρασκευῆς, ἢ μεμπτῆς, ἢ ἱστορίας πολλῆς, καὶ ἐμπειρίας τῶν πραγμάτων, ἢ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· ἢ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ᾽ ἀγνοίας αφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω [b] ταῦτ᾽ εἶναι, ἢ τ᾽ μὲν Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ χαίρειν ἔᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννὲς ἄλογον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

"Οπου τὸ κέρδος, ὦδε φύσει δουλευτέον.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηαί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ᾽ ἄλλῳ ὦδε χῆς τ᾽ παρόντα [e] σου βίον ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ᾽ Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, ἢ τ᾽ ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καλάσκεδάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ γ᾽ Κορινθίῳ μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, χ᾽ σαυτὸ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰ τ᾽ Δί᾽,

& privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis impostorum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. *b* Ταῦτ᾽] Ταῦτα W. *c* Μακρὰ] Μακρὰν P. *d* Ἀκούσηαί] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσηται cum jota subscripto, quo nihil opus. *e* Σου] Sic L. recte; Σοι Edd. *f* Τῷ] Τὸ vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, ἢ ἅψ᾽ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt*: malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἅψ᾽ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἅψ᾽ στόματος ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλοῖ αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graevianam* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Obsopoei* sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epist.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιος. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἅψ᾽ χειρὸς, ἅψ᾽ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἅψ᾽ στόμα ἔχειν invenio apud *Parthen. Nicaeum.* Erot. c. 12. Διὰ ῥοπῆς autem φέρειν *Heradian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J. F. B.*

61. Ὅπου τὸ κέρδος.] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, ὦδε φύσει γαμητέον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J. P. aG.*

Ὅπου τὸ κέρδος. .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σου βίον] *Quippe qui nunc servias. J. Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis litera. J. Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A. V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπον] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner. J. F. R.*

79. Καὶ σὺ τ᾽ κολοιὸν] *Erasm.* in Paroemia: *graculus Aesopicus. J. Br.*

Ibid. Κολοιὸν] Vid. *Aesopi* fab. Infra Ἀποφθ. c. 5. plene effert: κατὰ τ᾽ Αἰσώπου κολοιὸν. *M. du S.*

80. Ὁμοιὰ

mer, ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Cro-

οὐχ ὁρᾷς τὴν ἀπολογίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπος σοι γένοιτο πρὸς τὰς καταγνώσεις· καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὰ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα· καὶ τὴν μὲν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὴν συγγραφέα δουλεύοντα φορτίοις, καὶ ἑκόντα ὑποδύντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τινὸς γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· ἢ σὲ τὸν κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴτερ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον νόμον τοῖς Κροτωνιάταις νόμων θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μικρὸν αὐτὸς ἔλαθε, μοιχεύων τὴν ἀδελφοῦ γυναῖκα. ᵇ Ὡδὶ πάνυ τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρασθαι μὲν ἀλλὰ ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως εἰς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεόντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν,

g Σαλαίθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Σαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. h Περὶ] Παρὰ *J.* Fl. & L. Ἐπὶ Ald. Περὶ integre reliquae & M. i Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Σαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *J. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Zaleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. Æl. Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πάντα] Emendo, ὦ θρασύδειλε, τοιούτων ἐγχωρεῖ πλησίον. *J. Br.*

Περὶ πάντα] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πάντα τούτων, inquit *Sabinus* pag. 506. καί σε τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit παραπάντα. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πάντα Graeces dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent*; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret*; niſi malis *dicat*, vel *dixeris*. *J. F.*

Περὶ πάντα] Retinui περὶ; nam περὶ πάντα de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *J. F. R.*

88. Ἐκεῖνον] Lege ἐκεῖνον. *J. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *J. F. R.*

90. Ἐκ-

τῆς, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βούλοιο. τὸ δὲ σὸν, ὦ μικρὰν ἀποπώτερον, ἀκριβῶς μὲ ὁ τοῖς λόγοις ἢ ζ τοιοῦτο βίου δυλοπρέπειαν, καὶ καλήγορῆσ εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, ἢ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ὁ γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, ἢ ἀεδὸν ἤδη ὑπὲρ τ ὐδὸν, ὅτως ἀγεννῆ λαιρείαν ἐπανηγημένος, ἢ μονονεχὶ ἢ ἐμπομπεύοις αὐτῇ. ὅσῳ γᾶν φασιν ὀπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καλαγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος ζ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ὅπι σὲ καλήγορίαν ζητεῖν, μὴ ἢ θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις ἐχ αὐτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καλήγορῆσες ἢ ἄλλων παραδειγμάτων ὅπι σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ὅπι μὲ ἢ σκηνῆς, Ἀγαμέμνονα ἕκας ἑκάστῳ αὐτῶν, ἢ Κρέοντα, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἶσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, καὶ ἀποκαλύψαντες τὸ πρόσωπον, ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑστᾶσιν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θεάτρου, ἐν τῷ ὁμαλῷ, ἐν τῷ ἀπὸ τῆς ὀρχήστρας, ἐν τῷ ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν, ἐν τῷ ἐπὶ τῶν θεατῶν

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

πεῖα, γίγνου) ὑπόμιοθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ᾧ σιθήκιν πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον μὲν διδαχθέντα τέως μὲ ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὅπως πολὺ θαυμάζεσθαι μέντοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, [e] καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι [f] συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταλῴγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος ὤφθαι φανείσης, ἠλέγχθης σίθηκος ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς [g] εἰκότως ἄν

[e] Καὶ] Ἐν P. & marg. *A1.* non male. [f] Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. [g] Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ ✱ ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. *V.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὔμολος ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μὴ λοιδόρως. *V.*

✱ Ἀμύγδαλον κυμίνου] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere *ἡ ἀμύγδαλος* dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius *ἡ ἀμυγδάλη*, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R.*

† Εὔμολος] Sic & C. *M. du S.*

cert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. *Mercur.* ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πῶλ✱] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπίπτοντες δὲ] *Exacti, expulſi. J. Br.* in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* *J. Br.*

15. Πεπόνθεναι] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκειμένων] Mſ. συγκινούμενον. *J. B.*

Συγκειμένων] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκειμένων] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F. R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερον μὲ κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζῃ pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ὅλως οὐκ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις ἐφ' οἷς ἐπαινεῖς ἀξιοῖς, χείλεα μὲν σε ἐᾶσιν, φρένων δ' αὐχμῶσαν καλαλέλοιπε. τοι-
γαροῦν [a] παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προπετῶς θρασυνάμενον πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενον τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἔσχεν ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐημοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς καλήγορεις τὰ ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸ κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίεις καλήγορεῖν ἄλλους ἐπὶ παικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μὲν καὶ τὴν Τιμάρχου καλήγοριαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φαραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει γέλωτα τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὕρυνεν ὅτι τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηκόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀπο-

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, siccum liquisse palatum.* Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paullo post autem tantum non sub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ob accusationem aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum sinum, accusares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia sustinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem in se designet. In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. *J.* Fl. *H.* P. Πόδα S. b Ἀποκηρύττων] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν Edd.

40. Καταπτυν] Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τῦ ὄπισθεν ἴδιαι. G.

41. * Τῶν ἄλλων κατηγοριῶν] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τῦ μεγαλαυχήσαντα ἐπὶ γυναικῶν, ἐφ' οἷς τὰ εἰς ταῦτα μισοφαρούντων κατεκερτόμησας. *V.*

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸ κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸ κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν † πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸ κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ κάρη, ὡς ἐν ὑβρίσει λαλεῖν ‡ μακροπτύχους καλεῖ λέγουσα §. *V.*

* Melius hoc referretur ad Θρασυνάμενον supra. *M. de S.*

† Πάνυ] Ἥκιστα legebatur in Edit. Sed facilis est correctio; ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. *J. F. R.*

‡ Μακροπτύχους] In C. marg. μακροπτύχας. Sed M. vulgatam tuetur. *M. de S.*

§ Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae sedes delevit. *M. de S.*

Κεῖθεν ἰὼν φρενί] Male omnes κεῖθεν, patet apud Homer. Il. 9. *J. B.*

34. Χείλεα . .] *Hom.* Il. X. 495. Vid. supra Dial. praeced. *J. F. R.*

36. Θρασυνάμενον] Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* sive *Soulius*, in Θρασυνόμενον, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & statim sequitur ὡμοσάμενον. *J. F. R.*

43. Εἰς τὸ κόλπον πτύσας] *Erasm.* in adag. *In tuum ipsius sinum inspue.* *J. Br.*

Εἰς τὸ κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *toy me jussit exspuere.* *J. B.*

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum,

Adeo-

cans, & ſtatim liberaturam ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

55 κηρύττων βηχὸς φάρμακον, ᾧ αὐτὸν ποιοῦσιν τὸς πάσχοντας ὑπαγορεύοντα, αὐτὸς μάλιστ' σπόμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, εἰ σὺ καλήγορος, ὁ ὕτως ἀμφιλαφὴ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἵν' τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κρατίστη ᶜ ἡθελοκακήσαντα, καὶ τὰ ποτὰ ἐπιτρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν ὅλη ξυνθέμενον, ὅτι τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν, λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἱμαρμένην, καὶ ἀνάγκην συγγνώμην ἔχειν μοι τὸς ἐπιτιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδὲν ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι πανταπάσιν ὄντες, ἃ δὲ λέγομεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτῃ ἀπολογίαν προϊσχόμενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

Μῆ-

ε Ἠθελοκακήσαντα] Ἠθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφῆ] Ἀμφιλαφῆ ἀντὶ τῆ ᾗ ἀφθόνῳ, πολλαχῶς παραφερομένη. V.

ᾗ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe; malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀπτύσαι δὲ καθαρμὸς τὸ σῶμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τι ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὰ βασκανθῶ δὴ τρὶς εἰς ἁμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ ῥιπτὸν averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνου] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 624, 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὅμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem. J. Br.*

51. Ἔθυνον ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit crimini*, hoc eſt, *impudicitiae. J. Br.*

54. Ἀποκρύττειν] Scribe ἀποκρύπτων. *J. Br.*

Ἀποκρύπτων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκρύπτων βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτὸς πάσχειν τοὺς πάσχοντας ὑπαγορεύοντας, αὐτὸς μιγαλῷ σπόμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀποκρούττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. J.*

Ἀποκρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Cacteri libri ἀποκρύττειν. *M. du S.*

Μοῖραι δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

ἢ [a] τὸ,

& illud,

Γινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ὑ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποστῆναι τ παρῶσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τ σύνεσιν, ἢ ἀνδρίαν ἢ μεγαλόνοιαν ἢ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῶν τοιούτων, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρίσκωμαι ἦλφ, φασὶν, ἔκκρεών τ ἦλον, ἢ μείζονί [c] γε τ σμικρότερον ὅσῳ κολακεία τ ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δυλοπρεπέστατον εἶναι, ἢ ταύτῃ. χείριστον νενόμισται.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

Τί ἦν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολο-

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

a Τὸ] Τῷ male Fl. b Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. c Γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τ μικρότερον] Τῷ μείζονι ἦλῳ τ μικρότερον. V.

77. Μοῖραι μέ] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραι] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, Μοῖραι δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραι δ' ἔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραι] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραι] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ] *Hom.* Il. ν. *J. Br.*

Γινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέπησε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἀπέπησε; & pro ν. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἦλῳ τ ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἦλῳ τ ἦλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid.* Paroemiog. *J. B.*

Ἦλῳ τ ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciendum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἦλῳ τ ἦλον, πατταλῳ τ πάτταλον. Vid. *Pellucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἦλῳ. Adde nostrum infra pro Lapsi. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυρα ἔτι ἔφοχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύρεσθαι] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excusset, Μία μοὶ ἔστω, inquit, ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἔφοχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας] ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα καταχλυαστικά. Posset quis καταπλυαστικὰ, sed sine dubio legendum καταχλύσεως id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλύσεως μόνον. *J. J.*

98. Νόσου] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδὲν αὐτὰς] Castiga μικρὸν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam ſani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in ſicco eſt, deplorare ſenectutem, & morbum, & cum his pauperta-tem, facere omnia ac pati perſuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempeſtivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progreſſa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum ſceleſta moliar,
Sed major urget conſiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetoſum abjicere ſe, vel montis ab aërii praecipitio, ſi quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur eſſe videntur, quae quis in tali re defendendi criminis cauſſa dicere habeat, quorum nullum unum per ſe valde ſpecioſum. At bono te, ſodalis, animo eſſe γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐλπὶς ἄγκυρα ἔτι ἄδροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὸ νόσον. καὶ μὴν τούτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τῆς Εὐριπίδου Μήδειαν ἐπικαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ [e] κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τῆς Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντου σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κρημνοῦ γε ἠλιβάτου, εἴ μέλλοι τις ὕστερον ἐπανδρώσασθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, ὦ πάνυ εὐπρόσωπον ἑκάστῳ αὐτῷ. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖ-

[d] Μηδὲ ἓν &c.] Μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογῶ W. At cum vulgata faciunt P. H. J. Fl. [e] Κρείσσων τῶν ἐμῶν] Κρεῖσσον δὴ πᾶσα] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἀπλότητος * ἦθος τοῦτο καλασκευαστικὸν ἐστὶ, ὃ βαρυολόχῃ, οἷς τοιοῦτον πάσχουσι ἐν κατέδρᾳσιν † ἀπορῶν καὶ φαυγοῦσιν ἀπολογίαν, λαμβάνει δὲ φιλαίτιον καὶ μαρυψίμορον ‡ ἀποφαινόμενον δὲ καὶ πανοῦργα, φασὶ, μιμούμενον § αὐτόν. Τάχα γὰρ Σωκράτην ἰδίλιον μιμεῖσθαι ¶ οἷς ὕστερον Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀσκήσεως γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου τε βάλλειν. ἢ τοῦτον δὴ ἐὰν . . . Πόντου ἐκπλώσας ἐτάρους ἑοὺς †† ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. *V.*

10. Ἠλίβατον] Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ἡ ἅλις πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἁλίσκεσθαι φαινόμενον. *V.*

* Ἧθος] Ἦθος ante typis deſcriptum legebatur, ſed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατασκευας . . . editum erat καλασχυ . . . pro ᾗ, ᾖν, pro ὧν, οἷς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπορῶν] Ἀπορωλομένων ante legebatur; ſed ex C. ἀπορῶν dedit *M. du S.*

‡ Ἀποφαινόμενον καὶ κάκιστα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte ſe reſtituiſſe teſtatur *M. du S.*

§ Αὐτὸν] Pro eo monſtroſe legebatur αὐτὰς. Ex *Coll.* reſtituit *M. du S.*

¶ Οἷς] Οἷον antea editum eſt; mutavit idem *Souſius*, an correxerit, non video; neque enim ſenſum ſatis adſequor, niſi poſt μιμεῖσθαι diſtinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. inſtrumenti accipias, ut ſit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen poſt μιμεῖσθαι excidiſſe credo. *J. F. R.*

* Sic manifeſto legendum, licet ſic in Mſ. σοφιστὰς τὸν κεῖον. Deridentem Sophiſtas, adeoque Prodicum Plato Socratem induxit tum alibi, tum in *Protagora*, qui conſuli poterit. (Coll. *alter*) *J. Clerc.*

** Ὁμήρου] Decem verba ſenſu carentia poſt h. v. ſequebantur, quae ducibus *Coll.* omiſſa ſunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion reſtitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀγεῖρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀγείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἁλισβατικὸν, quam corruptam eſſe patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὥσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Br.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσον δὲ πᾶσα. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ἐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοὶ χρησομένῳ. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν [a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα φυγάδια πρὸς τὴν καθηγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παραβάλλοντα, δουλεύειν, ἢ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίαν. Sed Σκύλλαν φασὶν ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβίαν W. σκυλλαραβίαν Mss. Gr. Κυλλάραβον legit *M. du Soul*, vide notas. b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγιλα] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα· οἱ δέ φασι * Κρητῶν τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἴφυγον εἰς πάλαι τινὰ, ἵνα † ἐκεῖθεν ἀνορμώμενοι κρησφύγιλα. *V.*

* Κρητῶν] Κρῆτας C. mox pro ἴφυγον, φύγον legendum. *M. du S.*

† Ἐκεῖθεν] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖσε editum fuerat. Item pro ἀνορμώμενοι male legebatur ἀνορμισάμενοι.

Κρησφύγιλα] ‡ Φραγμα τινὰ ἔστω χαράδρας, ἢ ἐκριζώματα οἱ νησιῶται † Μίνωι φεύγοντες, περὶ τὴν Κρητῶν πάλαι ἰσχύ. Τὸ δὲ κρησφύγιλον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τῶ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα. *V.*

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίαν] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Confessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν ἐπιχειρῶν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophoclis, uti κοίλην πόλιν eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλην, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν, *cavam Arabiam ferere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀστροσδίνητος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius εἰς τὴν συκοφαντίαν. (illiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν καλὴν ζυρίαν ἐπιχειρῶν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* κυλλάραβος δρόμος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάραβιν γυμνάσιον τὸ γυμνάσιον, ἐπιχειρῶσι πρωΐθεν ἤδη, ἐκάλυεν, ὡς ἐξ ὑπερμεγάλου πόλεμον ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Missi expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat κυλλαράβου γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*. *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facie* meae, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἆρα τούτῳ ὀφεῖλει βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δὴ καὶ ἰδίᾳ καλαβὼν ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ μὲν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ [d] πρᾶγμα. καὶ τοσοῦτον ἑαυτοῦ ἀπέχοντας ἀλλήλοις τὼ βίω, ὅσον μιλτιάδης ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδῳ, καὶ ἀνθρώπῳ τὸ

[c] Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελὼν. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.*

[d] Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *AiW.* Sed Γράμμα *J. P. Fl. Ai.* & reliqq. item W.

[e] Ἀνεμώνη ῥόδῳ] Sic Edd. *J. P. H. Fl. F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνῃ, cui poſteriori Codici iota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῃ etiam margo *AiW.*

31. Ἀνεμώνῃ] Τὸ ἄνθ⊙. Δὶς διὰ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *J.G.G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάρων] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caetoroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάρους; nam in Pyrrho Κυλλάρδις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαρίδιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάδαμις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκυλλαρδίων habent. L. autem Σκύλλαν βαδίσιν & Σκυλλαρδίαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλλάρδ⊙ unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Καὶ τὴν Ἀργεῖαν] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graevianae* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίαν legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J. M. G.*

Ibid. Ἀραβίαν] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Levis eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀφορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνῶτος. *Joſeph.* Antiq. I. 3. 3. ὑπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ὀλιγωρίαν. *Ael.* V. H. I. 30. ἐπὶ ἔτους ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ἕτερον legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem pimirum I. 31. ὑπὸ ἐμάχετο. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀντιόχου. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου. & 2. 17. ὑπὸ Ἰερμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου. & ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſoleant, patet ex poëtis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ἐδὲ ἴσαι αἰόλα πάντα. Ibid. 56. — πεποίηται κατὰ θυμόν. Et 62. — λεὼ ἴδεν ἀσπάλιν χειρί. *J. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *J. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutarum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. Idem etiam addendum putat *Vorſtius.* De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγχ. c. 7. & Ἀπαιδ. c. 21, ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διὰ γράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſumm*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πράγματος nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. ταῦτ' — τὸ ὑμέτερον πρᾶγμα &c. *J. F. R.*

31. Ἀνεμώνῃ ῥόδῳ] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνῃ ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hac-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ καὶκεῖ, καὶντεῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλου ἔχει τὴν διαφορὰν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἐργυρωνήτων καὶ οἰκοῦρίων διαφέρουσιν οἱ ὑπὸ τῷ τοιούτῳ [b] προστάττες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ὑπὸ μόνου γε μισθοῦ [c] διαβάλοιντο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς καλλιγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ ὅτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ὁπλοποιοῦντες, ἔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμοττοντες, ἔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτοῖς τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

12. In universum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλου] Sic recte L. margo *AiW. B2. P. S.* Παμπόλλῳ male *J. Fl. F. H. A1.* b Προστάττες] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τῆς τάχιστα ἂν πάσας * ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οὖν τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντικαλλαλτοῦμένους καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. *V.*

* Ἀναιρῶν] Sic ex C. pro vulgato ἀναιρῶν restituit *M. du S.*

ctenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioso iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *M. du S.*

Ἀνεμώνην ῥόδου] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος, ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδου, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ἐμπλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Grenov* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo ante* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαίην βίῳ σωτῆναι ἔφασκον, ἀλλὰ τὸν ὑπὲρ ταῖς οἰκίαις ὑπὸ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ὠλέμην. τοῦτο δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔχων, εἴ τι σκέψαιο, δόξαμι ἂν σοι ὑπὸ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκειρίδιον, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τὰ πραττόμενα καὶ λεγόμενα ἁπάντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τὰς τε ῥήσεις τῶν δικαιολογουμένων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τῶν ἀρχόντων γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ φυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἐπιφερόμενος. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως.

56. Καὶ τὸ μέγ· συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον ἐφ' ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ δὲ τοῦ παντάπασιν ἐφύ. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα κατεσκευασμένα. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἰ τινι ἄλλῳ ταῦτα πλεονεξίας καὶ πονηρίας ἐστὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν δὴ εἶχέ σοι ἡ ἀπλολογία τὸ κοινὸν συνδιαφθεῖραι τοῖς ἄλλοις ἐπαχθείσι προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο ἅπασι τὸ βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμουμένοις. τὸ γέ τοι ‡ περὶ βασιλέως προσῆκεν μισθοφορεῖν, καὶ ἅτε μισθοφορίας ἐπιφανῆ, εἰκὸς ἦν ἄλλην ταύτην ὑπερβάλλουσαν φιλοτιμίαν ἐπιδείκνυσθαι. εἰ δὲ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καλοῦμεν, τί ἂν εἴποι τὶς τὸ μεγάλα; ὅσον δὲ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχας § ὑπερτερεῖ, καὶ τὰ δίκαι' ἑκατόμβ· εἰς πλῆθ·, τοσοῦτον ἐστὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμβ· κατὰ τὸ κράτιστον; ἂν τι ὑπὸ μικρᾶς ἀφῇ τι ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ἐπικρούοιτο, εἰς γέλωτα πλατύτερον συντελοῖ. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδι συνέπαινοι ἔχοιεν, ὃ φησὶν; οὐκ αἰσχύνομαι πλοῦτον ἐκ δίκης λαβών, ἀλλὰ μοι αἰσχρὸν ἐκ δίκης λαβεῖν. *G.* & *M.* Sed in *M.* pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In *G.* autem pro ultimis post αὐχοῦμεν verbis, haec leguntur: ἄτοπος οὐκοῦν τὸ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. ἐγὼ γὰρ οἶμαι· ἀλλ' ἐν τῷ Ἀσσυρίου γέλωτος εἵνεκεν καὶ ὕβρεως ἀφεμένου ἐς Ἀναξινδάξεα. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. *G.*

† Εἰρήνῃ] Εἰρήναι male *C.*
‡ Περὶ βασιλέως] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτερεῖ] Lege ὑπερφέρει. *T. H.*
¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
ἐς Ἀναξινδάξεα] Hic latet nomen Ἀναξινδάξεως potius Sardanapali: vid. Schol. ad *T. II. Jov. Trag.* c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intellige πράγματος. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἑρμ. c. 61: nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐνόμιμος φιλοσοφοῦντος . . . μεῖρῶτα τὸν Κλεώνα καὶ Ζήνωνα τοιοῦσδε ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adhato adde eund. *Plut.* 110. — εἰσὶ δ' οἱ πάντες κακοί. ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εὑρὼν ἀπαξάπαντα καλλικελλισμένα. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἐ πάνυ τρυφ. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγων πλουσίως. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nominet Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

ὐ σμικρὸς ἐδὲ ὀλίγος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. ἢ τὰ μὲν ταῦτα δὴ, ὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἴσθι ὑπέρασπάν τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γὰρ ἐν περιττῷ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, ὐ ὁμόσε χωρήσας τῷ διαφερομένῳ ἐγκλήματι, καὶ ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. ὐ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τὸν τὰ μέγιστα πράττοντας αὐτὸς ἄμισθος ᾖ. εἰ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι τῷδε τὸ δεχόμενον ἐπέτειοι φαιδρῶσιν· ἀλλ' ὅτι βασιλεῖ μισθὸς μέγας, ἔπαινος, ὐ κλέος τῷδε πᾶσιν εὔκλεια, ὐ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, ὐ ναὶ, ὐ τεμένη, ὁπόσα τῷδε τὸ δεχόμενον ἔχουσι, μισθοὶ ὐ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῆς Φροντίδων, ὐ προνοίας, ἣν ἐκφέρων προσκοπεῖτε ἀεὶ τὰ κοινὰ, ὐ βελτίω ποιεῖτε. ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἢν ἐθέλῃς, ἀξιάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστα τίθεσαι, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνων, ὄψει ὅτι μεγέθει ὐ σμικρότητι διαλλάττομεν τὰ ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὴ ἐν τούτοις ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐφάνην τῇ τοῦδε νομοθεσίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν ἀπαράτητος ἦν, οὐ σμικρὰ ἐδὲ ὀλίγα, ἀλλὰ πολυτάλαντα. ἢ τὰ μὲν ταῦτα δὴ, ὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἴσθι ὑπέρασπάν τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γὰρ ἐν περιττῷ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, ὐ ὁμόσε χωρήσας τῷ διαφερομένῳ ἐγκλήματι, καὶ ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. ὐ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τὸν τὰ μέγιστα πράττοντας αὐτὸς ἄμισθος ᾖ. εἰ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμούς, ὁπόσοι τῷδε τὸ δεχόμενον ἐπέτειοι φαιδρῶσιν· ἀλλ' ὅτι βασιλεῖ μισθὸς μέγας, ἔπαινος, ὐ κλέος τῷδε πᾶσιν εὔκλεια, ὐ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, ὐ ναὶ, ὐ τεμένη, ὁπόσα τῷδε τὸ δεχόμενον ἔχουσι, μισθοὶ ὐ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῆς Φροντίδων, ὐ προνοίας, ἣν ἐκφέρων προσκοπεῖτε ἀεὶ τὰ κοινὰ, ὐ βελτίω ποιεῖτε. ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἢν ἐθέλῃς, ἀξιάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστα τίθεσαι, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνων, ὄψει ὅτι μεγέθει ὐ σμικρότητι διαλλάττομεν τὰ ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὴ ἐν τούτοις ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐφάνην τῇ τοῦδε νομοθεσίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν ἀπα-

ratuse ; nec parva illa, sed multorum talentorum : & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet causſam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt ; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt : sed est Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum causſa adoratur ; statuae porro & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda semper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui summi sunt ; caeterum mercenarios aeque esse universos.

14. Si igitur eam ego legem scripsiſſem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ'] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 21. v. ὑπὸ notamus. b Ναὶ] Ναὶ M. c Σωροῦ] Sic bene P. S. Fl. Σορῶ male J. Al. H. Ba.

80. Φόρους] Μισθοὺς, φαυλογίας. G.

90. Τῆ σωροῦ] Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est, ὁ σορὸς sepulcrum, ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. Alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ που λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu Homer. Il. Φ. 91. qui vulgo sic a Lexicogr. adfertur : Ὡς δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτει. Ubi credas ὁ σορὸς dici ; cum fit legendum ὁμοῦ una voce, i. e. ὁμοῦ, ut Scholiast. ibi bene monet. J. F. R.

5. Ἐτύσσεν ἀφορμῆς ἄχθος] Hom. Il. Σ. & Odyss. Υ. J. Br.

Ἐτύσσεν . . .] Hom. Il. Σ. 104. M. de S.

6. Πρὸ δὲ τῶν ἄλλων μνησθῆς] Quum omisiſſet Moſellanus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia autem, ut videatur legiſſe τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere Φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte ante omnia vero. Sic in Scytha. συγχωρήσαντος προστάτας συναγωνιστὰς χρῆσθαι πρὸς τὰ ἄλλα. J. G.

Πρὸ δὲ τῶν ἄλλων] In Salm. conversum erat : ante alia, quod Solanus noster jam mutaverat in : ante omnia. J. F. R.

18. Καὶ φιλοτιμῆ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me eſt ; ac porro bonum virum efficacem eſſe oportet : quodnam aliud ad officium applicet ſe, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima ſunt, & in medio atque ſub divo quaſi conſtitutus experimentum ſui praebeat, qualis ſit fide, diligentia, amore quodam, eorum quae commiſſa ipſi ſunt, ne ſit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminiſſe oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipſos non tanquam ſapientem me, (modo usquam ſit aliquis ſapiens) reprehenſuros, ſed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem conſecutus ; ad ſummam autem illam eorum, qui capita ac duces ſunt, virtutem non ſit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas eſt, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui ſapientis profeſſionem impleret. Ac equidem mirer etiam ſi reprehendas vitam praeſentem noſtram ; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi cauſſa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophiſtarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, ſodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis cauſſa ſcripſi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μῆ τῷ βελτίω λέλαληκέναι μοι, χρὴ δὲ † ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί οὖν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῆται, ἢ φίλοις συμπαρόντων πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτῶν διδὺς, ὅπως [d] ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ὀνεῖναι,

Ἐτήσιον βάρος ἄχθος ἐὸν.

Πρὸ δὲ τῆς ἄλλης, μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ὀνειδιοῦντας, ὅτι εἰ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις ἢ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ὀνειδίσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τῆς πολλῆς δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ † ἄκραν ἐκείνων τῆς κορυφαίαν ἐρέτην, εἰ πάνυ γεγυμνασμένῳ. ἦ, μὰ Δί', εἰκὸς τούτῳ ἀπᾴδειν μοι δίκαιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν ἐλετύχηκα, † τῆς σοφῆς ὑπόχρεων ἀποπληρῶσι. σὲ μέντοι καὶ θαυμάσομαι ἂν ὀνειδίζοντός με τῷ νῦν βίῳ, εἴγε ὀνειδίζοις, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ὀνειδιζόμενον ἐν ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐναγκάμενον, ὁπότε καὶ θέαν τῆς ἑσπερίου Κελτικῆς καὶ † Κελτικὴν ἅμα ὀπτὸν ἐπέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῆς σοφιστῶν ἀριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὤν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος † πλεκτὴν τοῦτο σὲ καὶ πλήρη μοι ἐνεγκεῖν ψῆφον.

ἐπεὶ

d Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἴχνι consentiunt.

24. Τὸν λοιπὸν παρὰ σοῦ] Δύο δὴ ψῆφοι ταῖς πεντήκοντα ἐπίκεινται, λοιπὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἐπιφανέσι καὶ μέλανες καὶ ὁ τετρασημίνης. V.

Vide etiam Dem. c. 27. M. du S.

40. Κελτῶν] Iterum infra Dem. c. 27. M. du S.

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philostrati Sophistas* locum ; quod ante me Clariſſ. *Voſſio* jam dudum obſervatum eſt, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum eſt a Philoſtrato praetermiſſum ; non quia, ut viro Clariſſ. *Oleario* viſum, *Pſeudonymus*, & invia mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidiſſe nollem : ſed 1°. quia Lucianus Sophiſticae quadragenarius repudium miſit, & in philoſophorum caſtra, ſic ipſe ſaltem putabat, tranſiit. 2°. Quia deinde Rhetoricam ſui temporis ſucatam inſectari non deſiit. 3°. Quia de Philoſtrati heroe, Apollonio Thyaneni aliisque ſimilibus, cum ſuperſtitioſo Philoſtrato minime ſentiebat. M. du S.

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος] *Non in poſtremis habens, neque negleſtui.* J. Br.

Ibid. Τὸν λοιπὸν] τοῦτον ſubaudio, abſolutorium calculum.

ἐκεῖ πρός γε τοὺς ἄλλους κἂν συνάμα πάντες καθηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, τί φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μέν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν ὀνομάτων καὶ λόγων καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἄτερ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος [a] πρὸς σὲ, ὡς προσεῖπον τὸ εἰωθὸς, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ [b] χρυσοῦς ὀπλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. Difficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussâ domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

a Πρὸς] Πρὸς *Th. Mag.* v. χαίρω. Edd. consentiunt in *M. duS.* notavit, nempe Cod. L. voluisse χρυσὸς dare.

b Χρυσοῦς] Χρύσιος (Leg. χρυσὸς) L. Sic Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὄντως καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπερισκέπτως ἁμαρτανόντων. *V.* (In V. erat ἀπερισκεπτ-)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν εὐθεῖαι, χαῖρε, αἱ δὲ ἑπόμεναι, ὑγίαινε. *V.*

tulum. *J. Br.*

Τὸν λίθινον ὄζον σοῦ ἐκ πλήρη μοι ἐποχθίσαι] Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένον ψῆφον. *non perforatum calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabæ albæ; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λίθινον] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλήρη] Nam pertuso condemnabant Græci. *J. Br.*

27. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] *Erasm.* in adagio: *Non est curæ Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ] Hæc dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἐμοὶ παγκάλως. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] Εἰπ μοὶ τὸ, φροντὶς Ἱπποκλείδῃ &c. Εἰπ μοὶ τὰ, ἐ φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ φροντὶς Ἱππ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra φιλεπ. c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. duS.*

Οὐ φροντὶς Ἱππ.] Notabilis locus *Æschinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ τοὺς παρανόμους ἐμοὶ, ἐπηρτῆσθαι ὑμῶν τὸ ὂν τῷ νόμου κήρυγμα. Τὸν ψῆφον ἢ τέτρυπται ἢ ὅτῳ δεῖ παρορᾶν; Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μή. Adde *Poll.* 8, 123. Τὴν ψῆφον εἶχον χιλιᾶς δύο, τετρυπημένην ἐ ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta hæc dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis hæc est: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν εὐθεῖαι χαῖρε, αἱ δὲ ἑπόμεναι, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγίεια *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse exper-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu feres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, εὕρημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς ἐν τῷ τότε ἦν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὅπερ πάντῃ εὐθὺς c ἴδιον τε, καὶ πρωϊθρίων, καὶ παιδίοις ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραφρονεῖν, ὡς τὸ εἰκὸς· οἱ δὲ, λῆρον ὑπ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὠήθησάν με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ βαρέως ἤνεγκας τὸ γεγονός· ἐμὲ δὲ ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ὑπεσημήνατο καὶ γλῶττης παράπτωμα. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιαμένῳ ὅτι τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην ἐν καλῶς ἐχούσῃ, ὅτι τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἅπαν εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀρ-

c ἴδιον] Sic *A*1. Fl. *S. Fr. H.* &, ni fallor *J.* vid. nott. ἴδιον *P. B*2.

pertus est *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J.F.R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum ↓ & solenne apud hos homines Deorum crimen; φθονεῖν γὰρ τὸ θεῖον ut passim videas, praesertim tic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *J.M.G.*

6. Τὸ ἑωθινὸν] Τὸν ἑωθινὸν προσαγορεύειν. Quae primo mane dici solet. *J. Br.*

Τὸ ἑωθινὸν] *Matutinum vae* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo vinos doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐμοὶ δὲ ὑγιαίνειν, ὥστε λέγειν ὑγιαίνειν· εἰ γὰρ προϊόντες ἀλλήλους, ὥστε μάλιστα τις πρόσωπον, τοῦτο λέγουσιν ἀσπαζόμενοι, ἀλλὰ ἀσπαλιεττόμενοι ἀλλήλων τὰς πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *J.M.G.*

17. Χαίρειν κελεύειν] *Th. Mag.* paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc legimus ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lect. modo notavi. *J.F.R.*

18. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. ego *aureus* aeque elegans. *J. Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Merces. Caetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *J.B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male feciisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *J.J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philosophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 85. ubi additur sequens hemistichium: πωλοῦμαι μὴ πᾶσι τετιμένος, teste *Davisio* I. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Justino*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἴδιων, quod & Parisinus habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἰδίου. Unde primo conjicio ἰδίου quoque habuisse *Justinum*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulium* deceptum esse sequenti sono verbi ἰσοῦμαι, ex quo forsan festinans conjecit ἰδίου similiter scribendum; maleque sic accepsivit *Flavinianum* & reliquas. Nam ἴδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδέω fuda, ut ἰσοῦμαι & sequens ἰὼν satis docent: & *Rhod.* quoque Misc. IX. c. 15. ἰδὼν τε *sudabam*, scribit. *J.F.R.*

Ἀρχόμενος μὲν ἦν τῆς γραφῆς, πάνυ ὀλίγου ἐντεύξεως ἄρειν τῷ προλήψαντι προϊόντι δὲ πολλὰ προσφέρειν τὰ λεπτά. εἰ μὲν πρότερον ἐρᾷ αὐτὰ, ἦν μὲν τοῖς χαίρειν αὐτῆς, ἢ τῷ εὖ πράττειν, ἢ τῷ ὑγιαίνειν, προείπου τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν δεχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. εἰ μὲν σωθεὶς μόνον, εἰδ' ὑπὸ τῆς πράξεως ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ διοτρεφὲς ἐκ γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον εἰς λόγους ἤδη παροιμίας τρεπόμενον, οἷς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης ὀφέλλεις,

Ὀδυσσεὺς ἐκπότε τὴν ἐπιστολὴν προσφέρων αὐτῷ [b] ἐρρητόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, οἷς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' [*] ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum post coenam quoque ad *convivationem & liberiores* in vino sermones jam conversi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi legationem apud illum orat: & , qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, versor:

Pro-

a Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ servavit. b Ἐρρητόρευε] Ἐρητόρευε Fl. * Ὑμμιν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graecismo* μὴ pro οὐ, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὴ legatur. Nam si praecedens πρότερον ἔντευξιν respicias, cique πρῶτον μὴ subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ sit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J.F.B.*

37. Χαῖρ' ὦ διοτρεφὲς] *Euripidis* versiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus est *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua usus est Empedocles dialecto, legendum manet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Παλαιῶμεν, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombrotus Εἷτος, ἴλαος γοῦν &c. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. Δ, 151. Χαίρετον, ὦ πόροι, ἐμὴ δ' Νέστορι πομπὴν δόσθον Βλ. πεῦν, *Valete & faventes jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ὦδε] *Eurip.* Phoeniss. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ὦδε] Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commentato. Videtur hunc *Stephanus* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus; etsi ejus ratio faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam invidendum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Stephano* diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi ; neque, ut nunc, ſolum matutinum : cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe adhuc Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδιῶς δὲ καιρὸς εἰδεὶς ἀπενεγκάμενος τῇ προσρήσει, οὐδὲ οὗτος πάνυ μόνος ὁ ἔμπροσθεν, ὅπου γε καὶ θεοὶ τῆς ἀπαισίου καὶ ἀποφορωτάτου ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· οὕτως ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περικάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσασθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [c] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντίζειν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ περιφρονιάτους ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ὁ δ' ὀπισθόλης δὲ ἐκεῖνος, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶ-

[c] *Μακρὰν*] Μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* [d] *Φιλιππίδης*] Φειδιππίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. *Ἀπὸ Σφακτηρίας*] Τότε Λακεδαιμόνιοι. *V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. *Πρῶτος*] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſerie tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaeſiſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis affingunt. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Chriſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio hanc Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. *Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας*] Errorem eſt ſtoppiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodes* L. VI. qui eum *Φειδιππίδην* vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſus eximius *ἔπνευε ἰφειδίππου*, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πυθόλαος, ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὸν πόθον. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ βελέμνου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι τὰς μνηστῆρας ἀνῄρει ἐκείνη. & ſexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solanoque plane adſentior, *Φειδιππίδης* ſcribendum, non *Φιλιππίδης*, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejuſmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J. F. R.*

64. *Κλέων*] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad *ἐπὶ δὲ κλέων* ſ. in *Pluto*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. *χαίρειν*. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν πρόσφησεν] *Thom. Mag.* v. *χαίρειν* ait: *χαίρειν τὸ ἐκτὸς εἶναι Ηλάτων λέγεται πρῶτος πρῶτος. καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, μὴ τὸ λαβεῖν τὸν Πύλον.* Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J. F. R.*

65. *Ἀπὸ Σφακτηρίας*] *Plutarch.* in Nicia. *J. Br.*

66. *Πρὸ-*

πρῶτον χαίρειν πρεσβεύσας, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἀπέστελλεν, ὁ τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἀπιστολῶν διέμενεν, ἀπ' αὐτῶν ἀξιόμενος τῶν πραγμάτων.

quam Sphacteria *dederat*, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praepofuit :: & omnino poſt illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epiſtolarum *more* perſeveravit, initium ab ipſis rebus capiens.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος καὶ νομοθέτης τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ ἀδέες σπουδαῖον ἐμφαίνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἀφικνεῖσθαι σύμβολον. καὶ θαρρέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν εἰς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῆς Πυθίης,

4. Sed admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honeſti ſignificans: ſed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene conſtituti teſſeram. Atque ſcribens ad Dionyſium accuſat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

[a] Ἀποδοκιμάζων] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ὁ Πλούτῳ Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἔφη, ὦ ἄνδρες δημῶ· Ἀρχιλόχου δὲν προσαγορεύων καὶ σκώπτων. G.

66. Πρόθυμον] Hoc non verum eſſe, ex *Hippocratis* epiſtolis colligo. *J. Br.*

67. Τῶν νίκων] Athenienſium contra Perſas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plas.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epiſtolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur : *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Caſtigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. τ. λ. ἀποδοκιμάζειν] Plana ſententia eſt; ſed forte ſic Lucianus ſcripſerat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. cad. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expreſſit, quod ante illum *Eraſmus* in verſione oſtenderat. Namquum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu hujus verbi. Sed quis neget non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quaeſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia habeant ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὅ γ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σωφρονεῖν φῇ, ἀποδοκιμαστέον καὶ ἀπόβλητέον. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noſter) ἀνὴρ ἀξιόπιστος καὶ νομοθέτης τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ ἀδέες σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἀφικνεῖσθαι σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum* ſervare *jubet plane improbare tanquam malum*, &c. Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . illud* ſalvere jubere *plane abrogat tanquam malefactum.* Integra eſt dictio, κελεύει χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere jubere*. In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut antè, pag. 517. B. δὸν τὸν σοφὸν τοῦτον φάσκοντα εἶναι, καὶ χαίρειν κελεύοντα. ubi oportebat, *confuetum illum vocem mittere*, & *ſalvere jubere*. Sic paullo poſt pag. 521. Ἐκ τούτου γοῦν αἱ ἐπιστολαὶ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπεστέλλοντο, ἀπὸ τοιαύτης τινὸς γραφῆς, ὑγιαίνειν σοῦς ἐν ἀρχῇ παρακελεύονται. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerii quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditiſſimi attulerunt. Quod *Marcilius* ſcribit, fortè ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hauſiſſe ex *Brodaeo*, qui IX. Miſcell. cap. 15. illud idem habet. *J. F.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid ſtatuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adſcribi obſervat *Voſſius*. Certe, ſi non mendoſi ſunt codices, pro καὶ

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιᾶς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ἔστε τὸ [c] εὖ πράττειν πρόγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γὰρ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις Ὀκέλλοις, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα τἀνθρώπου ἀγαθὰ καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον,

[b] Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Ὀκίλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκίλῳ uno λ ſcribitur. [c] Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *AIW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. τὸ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non τὸ διάγειν, aut πράττειν praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδειμάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν μοι τύχοι, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀντὶ πάνυ χαίρειν τοῦ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδειμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδειμάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Πειθῶν] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, ὦ ἑβδόμου βίστου διώκοις τυράννου. *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

84. Μηδὲν] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

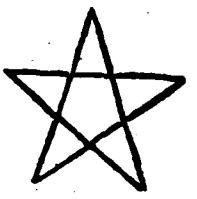
85. Ὀκίλλῳ] Cod. Florent. Ὀκέλλῳ. *J. B.*

Ὀκίλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τῦ παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελλον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκίλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὤκελλῳ. In reliquis fere Luciani Edd. Ὀκκελλῷ ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio aliis ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

τον, τὸ ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγείαν πρὸς αὐτοὺς ὀνομάζοντες. καὶ [a] ὅλως ἐνόμιζον τὸ εὖ ὑγιαίνειν [b] εἶναι, ὅτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, ὅτε [d] τὸ χαίρειν σύν-

lud triangulum sibi implexum, quinque descriptum & includium lineis, qua tessera ad sententiae suae homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* & *gaudere*] sed neque *bene agere*, ne-

[a] ὅλως] Ita ingens asteriscus in *Junt.* typis expressus suspect. lect. indicat. [b] εἶναι] . . . ται Fl. vacuo spatio ante ται. At marg. *Alii.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inserit ante εἶναι. [c] Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* [d] Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *Al.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris constet, Pythagorae figura, qua hodie contra fascinationes utuntur. Figura constat ex tribus triangulis, quorum latera deserviunt sibi invicem. Et trinitatis quae est in Divinis, puto; vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur signum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ διὰ τῆς συνηθείας λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀναγνωρισμὸν καὶ γοῦν διὰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τοῦτο. †

96. Οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορικοῖς ἀναγνωρισμὸν &c. *G.* (& addunt, quaere in Luciani Impresso.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορικοῖς ἀναγνωρισμὸν. *M. du S.* † Deerat in impresso figura, quam oculis subjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; [de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λίμνη Κρᾶναι. Εἰσὶ δὲ οἱ Κράναιον Πλαταιεῦσιν ῥοῦν. Ἀσκληπιοῦ δὲ ὁ πόρρω ἀπὸ λίμνης ἐστὶν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lysandrumque ejus rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Caeterum manst superstitio inter Judaeos & Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *den Druiden fusz.* Vid. elegantiss. *Keysslerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριτλοῦν] Quia nummus Πιτανατῶν, quem Cl. *Gesnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eamdem figuram habet, quae pag. proxima jam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haeresin.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἐνόμιζον τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι, ὅτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, ὅτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia. καὶ ὅλως ἐνόμιζον τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι ἢ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. ὅτε δὲ τὸ εὐπράττειν ὅτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoraeorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius ceusebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique adeo in Ed. *J.* stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . ται.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menocratem medicum, qui Jovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενοκράτης Ζεὺς. Agesilaus rescripsit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενοκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De posteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus.* V. H. XII. 51. cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a *Gronovio*, quem videram ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innotesceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo supra, sed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elsner.* ad Act. Apost. XV. 29. εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse.* Nec tamen ita perpetuo hoc solo significatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Aeschin.* Dial. 2. de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ιτως [e] ᾗ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν τέτρακτὺν, τὸ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [g] ἣν ἡ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ ἀπὸ ὑγιείας ἀρχὴν ὀνόμασαν, ὅπερ ὁ Φιλόλαος ἔφη.

Καὶ

-e Καὶ] Forte Δὶ *M. du S.* f Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν εἶναι marg. *Alw.* g Ἣν] Ἡ *Brod.* & *Marcil.* h Ἀποτελεῖν] Ἀποτελεῖ, ἢ δὴ *Marcil.*

2. Τέτρακτὺν] Quære in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de divit. §. 6. Ἀλλ' ἆρά γε τούτους ἂν τὴν αὐθάδειαν εὐδαιμονιστάτους ὑγιαίνειν εἶναι, οἵτινες μάλιστα τῶν πραττόντων; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν ὅτι ἄριστα πράττοιεν ὑγιαίνοντες καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, & *bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὴν τέτρακτὺν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τὰν ἱερὰν ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τέτρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἳ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸ μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἣν ἡ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, ἀπὸ ὑγιείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὺν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, scribendum sit τετρακτὸν Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἣν ἡ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodaeus* dicto loco legit, ἣν (scilicet τετρακτὺς) ἡ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγιείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὰν ἱερὰν γενεᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἱερᾷ γενεᾷ ibi ἱερὰν ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eundem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce folerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὰν ἱερίαν σοφίας εὑρέτριαν τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου, &c. *J. F.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam supra in B. III. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. du S.*

Ibid. Ὅρκον] Ἣν ἡ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ἢ δὲ ἀπὸ ὑγιείας ἀρχὴν &c. Ἣν ἡ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὲ ἀπὸ ὑγιείας. *Th. M.*

Ibid. Ἣν . . . . ἀποτελεῖν] *Ritterhusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἣν, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἣ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem. p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἔμπ. c. 36. *M. du S.*

Ἣν ἡ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ] (Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἣν ἡ ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quae dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. du S.*

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅτε ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ὀλιγοστολίαις (αἱ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προσλαμβάνον τὸ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγιαίνε, ὡς χρόνῳ ἀλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ὃν καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale; (pro Salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σαφῆς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὰ σκολιὰ τοῦτο Σιμωνίδης ἐκάλουν ἔχει ἅπας * αὐτολίξ, † Ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον ὄντα δεῖ, Δεύτερα δὲ φύναι καλὸν γενεᾷ, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἢ παραίνησις, ὡς ἐν Διδασκάλῳ· ἐν τῷ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἐν ᾠδῇ. τὸ μὲν ἐπὶ πάντων ἀδιάφορον καθ' ὕπνον ἐξῆς· τὸ δὲ ἐπὶ τῶν συν-

στατικῶν, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὁ δὲ καλεῖται λίξ τὴν τάξιν σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος ἐν Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ‡ πρὸ μιᾶς τράπεζαν πολλὰς κλίνης τιθέντες ἐν μιᾷ μόνῃ, ἐξῆς § μυρσίνας ἔχούσης ἄχρι γήμας ἢ ἐπὶ τὰ σύντομα. ἡ δὲ περιφορὰ σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὸ ἔλαττον τῶν κλινῶν. V.

* Αὐτολίξ] Αὐτολίξει Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κρατῶν. At quod legitur hic *Platonem* cum sit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non conferat utra harum lectionum alteri sit praeferenda. *J. C.*

‡ Πρὸ μίας] Exc. G. Παρὰ μίαν σὺν τ. τιθέντα. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque erraſſe dicendum est. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν ἰσθὶ] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὖλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta paſſim occurrentia nihil super est. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recenseturr c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valetudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

μέμνηϑ', τί γὰ ϐτός φησιν; ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέϑ'. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. ϗ χαίρειν δὲ τὸ πάμπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ϵἰπεῖνο, ϗ πᾶσι λέγω, ᵇ Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων μοῖ σεῦ ᶜ ναίοιμι τὸ ᵈ λειπόμενον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, ϗ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρωταχτέον τ' ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ ϗ ἄλλα ἔκ τε ϖοιητῶν, ϗ συγγραφέων, ϗ Φιλοσόφων καλαδείξαί σοι ἔχων, προλιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὼ ϖαραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, ϗ κινδυνεύσωμεν ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τ' ἧλον. ὀλίγα δέ σοι τ' ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι ϖροσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαϐον.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

Ὅτε Ἀλέξανδρος τ' ἐν ᵉ Ἰσσῷ μάχλιν ἀγω-

ᵇ Ὑγίεια] Vulgo ὑγιὰ, vid. nott. ᶜ Ναίοιμι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Νέοιμι Edd. ᵈ Λειπ.] Λοιπόμενον *Athen.* ᵉ Ἰσσῷ] Ἰσῷ C. Fl. Ἰδῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τ' ἧλον] Παροιμία ἐπὶ τ' αὐτόπους τοὺς ἄτοπα ϖάσχοντας καὶ ϖασχιδιώτους. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πάλιν *V.*

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ ϖτωχῷ, πλούτειν δὲ καλὸν φῦναι γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· ϗ τὸ τέταρτον συνεῖναι μοῖ τ' φίλον. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μάρτυρας] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia πλούτειν — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιεία] Sic incipit Ἀρίφρων ϖρὸς τῷ Σικυωνίου ϖαιδὶ ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιεία ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγιὰ scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγιὰ dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγιὰ propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. Οὐκ ἔϛ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν οὐ βίῳ. Ibidem vero rursus statim Ὑγίεια ϑ' ϖοῦς, ἥδιστ' τοῖ βίου δόσις. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγιὰ an ὑγίεια scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper ὑγιὰ scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἧλον ἥλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἧλον ἥλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ ϖαρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἰδῷ. *J. B.*

ἀγωνιᾶς ἔμελλεν, ὡς Εὐμενὴς ὁ [a] Καρ- 45
διανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἑωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκπλαγεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεῖόν τινα τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη τῆς ἐξόδου· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ ἄδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὸ κληδόνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται.

9. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ὑπὸ φάλαγγα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης ἀποδοῦναι τῇ φαλαγγὶ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ὑπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ὃν ἐχρῆν μὲν τὴν ὑπιστολὴν ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπών, ὑπὲρ τέλους δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ὑπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale:* & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. b Δὲ] Omissa haec particula in *J.* comparet in Fl. P. H. B2. S. & M.

45. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *C. Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in εὐ μὴν in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Ael.* l. c. *M. du S.*

Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἁμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἁμαρτήματα vid. ap. *Periz.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaraviisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. R.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

ὄντι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τύχης ἐνεγκόντος. ὅτῳ τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθήσεις ἐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐδοξίαν, ἢ πλοῦτου ὑφορὰν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ἠύχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἐφ' ᾧ γε τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τἄλλα προσγενησομένων. καὶ ἄριστα φρονεῖν, ἐμοὶ δοκεῖ, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν, ἐφ' ᾧ γε τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἐκάστῳ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης γε ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιτο· ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμεθα. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι

c Ἐφ' ᾧ] Lege ὧν, cum M. duS. d Τὸ] Τῷ M. e Μόνον ἀπῇ] Ἀπείναι φησί τις W. f Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. g Περὶ] Παρὰ male P. & L. h Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. *G.C.*

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Senis L. III. de dieta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, ὅτε χρημάτων, ὅτε σώματος, ὅτε τἄλλων ἁδίνος, ἄτερ τῆς ὑγιείας. *A.V.*

80. Ἐφ' ᾧ τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τἀγαθῶν ἐστι, ἐφ' ᾧ τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ, nam etsi paullo praecedens illud ἐφ' ᾧ τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Fortasse tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔχειν, ὦφη, ὅσους ἔχοιμι. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent.* *J.F.R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. duS.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adlevat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσῳ in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Ms. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. *Statim* init. Ὅσον — τιμωρήσασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*, hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. I. 4. ὅσον ἀπέσεως, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τὸ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem, quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἂν ἀφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐχθρίζει. Sed, si eousque opellam no-

ἔτι δὲ, ὁ μὲ χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφημῶ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσαλο, ᾗ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προσκελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, ᾗ ὑπομιμήσκει τῆς πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συνελευσιν· ᾗ ἐ συνεύχε μόνον, ἀλλὰ ᾗ προαγγέλλει.

Τί δ' ἐχὶ ᾗ ἐν τῷ τῶ ἐντολῶν βιβλίῳ, [a] ὃ ἀεὶ ᾗ παρὰ βασιλέως [b] λαμβάνε, τῦτο πρῶτον ὑμιν ἐν προγέγραπται, τὴν ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτῆς ἐπιμελεῖσθε; καὶ [c] μάλα εἰκότως. ἐδέν γὰ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῖν πρὸς τἄλλα, μὴ ὄτων ἐσκευασμένων. ἀλλὰ ᾗ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι κἀγὼ τὴν Ῥωμαίων φωνὴν ἐπαΐω, τὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιύμθα, τῷ τὴν ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, ὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲ τὸ χαίρειν, ἐπιπηδήσας δ' ἀντ' αὐτῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τῦτο μὴ ἄκων παθών, ἢ γελοίος ἂν ἦν ξενίζων, ᾗ τὺς καιρὺς τῶν προσαγορεύσεων ὑπαλλάτ̃ων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

95 *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat 1 modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate*. Recte sane. 5 neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. 10 *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus 15 *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ ᾗ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula ᾗ etiam abest in W. b Λαμβάνετε] Λαμβάνεσθαι W. Sed ε subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, τοσούτῳ μᾶλλον ὑμᾶς αὐτοῖς ἔνεστιν, plura forsan dabimus. *J.F.R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th.M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *J.M.G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὺ δὲ ὑγιαίνων τε εὐχόμεθα. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est*; &c. ad quam respexisse Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Προαγόρευμα] Ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th.M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam apostrophus centies negligitur, vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὦ' ἀφορίας, & ὦτὸ ἀφορίας. *J.F.R.*

10. Τῷ τὴν ὑγείας ὀν. πολ. ἀμείβ.] Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th.M.*

Τῷ τὴν ὑγ. ὀν.] Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. ὅτι γε τῷ ἐντυχόντι προσρήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῇ ἐπιφωνῇ τῇ ὑγιαίνει χρησόμθα. Adde *Muret.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐπ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον ἐξετράπη, ᾗ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα ἡ Ὑγείας, ἡ Ἀσκληπιῦ αὐτῦ [d] ὀπτροία τῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνυμένυ. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθ' ἑῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ ᾗ ἀνθρωπίνῳ τινὰ ὑπὲρ ἕ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, ἰδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπυδακὼς ὅπ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τ ἄγαν ὀπθυμίας εἰς τἐναντίον ἀφλαραχθεὶς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἂν τινα ἐκπλήξειε τ κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, ᾗ στρατιωτῦ πλῆθος, ὧν οἱ μὲ, προαθῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τ προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀβελτερίαν [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδῦς αὐτὸ σύμβολον, ᾗ ἀφελείας ἐποίησω, ᾗ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον ᾗ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ θαῤῥαλέον ἐν τοῖς τοιῦτοις, ἐ πόῤῥω θρασύτητος ᾗ ἀναισχυντίας [h] ἐστί. ᾗ ἔμοι γε εἴη μη-

[d] Ἐπιτροία] Sic W. Ἐπινοία vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl.* [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat o. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἐστίν W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας σωτήριας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἔρωτος μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. ἐξ ἀφαιρέσεως *ſanare.* *J.F.R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδελιχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, Φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J.M.G.*

20. Ὑγείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine ὑγιεία aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπιτροίας] Sic W. pro vulgato ἐπινοίας haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. λόγῳ τ ἄγαν ἀκριβείας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τ ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J.F.R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A.V.*

μηδὲν ἐμὲ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, ἐν τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τοῦ μὲν Σεβαστοῦ ἀγανακτησάντων, καὶ βασπάσαντος τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· εἰ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, [d] οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὔνουν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἁμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causſam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuste judicaſti.* Cumque ii, qui eſſent circa Auguſtum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *definite*, inquit, *irascì: neque enim linguam hominis ſed mentem examinare aequum eſt.* Atque ille quidem ſic. Tu vero ſive animum ſpectes, benevolentiſſimum reperies, ſive linguam, bene ominata etiam haec eſt.

19. Caeterum huc delatus non ſine cauſſa videor alterum quiddam vereri, ne ſint, quibus dedita opera peccaſſe videar, ut defenſionem hanc ſcriberem. Ac ſane contingat mihi, Aeſculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defenſio, ſed oſtentandae orationis *petita* eſſe occaſio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλλεσθ Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba ſic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius*. Neſcio quare; nam *J. A1. P.* & *S.* quoque ſic legunt, & ſana ſunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τοῦ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον *. G.

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaſte lecta eſſe; quo in Edd. legunatur. Num vero eorum expoſitio exciderit, neſcio. *J. F. R.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera N. Sic etiam habent Edd. *M. du S.*

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos ſupra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Noſtrum ubique. *J. F. R.*

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 Ὅσον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσματος σπουδῇ [a] τεκμήραιο, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνενόεις γῆν τι μέλαξυ τροϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ῥῆμα ὑπολογορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε καὶ ὧδε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ὑπὸ [b] σεαυτῷ διαλιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλιθεὶς, ἢ σχέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, ἀεί τι σπουδαῖον πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν εἰς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *J. H.* & *A1.* Deeſt in *P.* & Fl. & M. in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B2.* Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* Τεκμήραιο] Lege τεκμαίροιο Ex *Marc. Soulius*; ſed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σεαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Mens.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε]* In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Junt.* vero aliisque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήραιο] *Gaiſet.* ait: an τὸ ἐσὺ deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐσὺ recte omittitur: vid. *Ælian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τι ἐψευμένῳ τεκμήραιο. Unde ſimul confirmatur τεκμήραιο recte ſe habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίροιο, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τῷ ἐσὶ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gaiſetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιο] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μέλαξυ προϊὼν] Ne credas male cohaerere μέλαξυ προϊὼν, καὶ διεσάλευες, memineris μέλαξυ eleganter cum participio jungi, ut μέλαξυ πίων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ θύοντος. *Dionyſ. Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διαπονοῦντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν εἰς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopaeus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad praecepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *praecepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ὦ μίαν περιπάτου ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἴσως τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτων γυμνάζῃ δεῖ, καὶ προσδιατρίψαι τῇ πίστει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος· ſcilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὅπῃ τὴν μνήμην ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς τε καὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθες ἔρως πράγματος. Φιλοσοφία δὲ ἂν μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα ἐ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ [a] παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

a Παραπολόμ.] Παραπολόμ. *Fl.* Relsqq. vulgatam tuentur.

16. Τοῦ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τοῦ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J.Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ βίος] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J.B.*

21. Ἐγρηγόρως] *Vigilans.* *J.Br.*

Ἐγρηγόρως] An ἐγρηγορὼς? F. *Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κεκληγὼς. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διὰ γμίν excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἑστήκασιν. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariss. fruftra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Lectu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J.F.R.*

24. Παραπολόμενον] Castigo παραπολούμενον. *J.Br.*

26. Θαυμάσια ἡλίκα] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M.du S.*

31. Σχεδὸν ἑκκαιδεκέτη] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M.du S.*

32. Οὐδὲ ἄλλα] Legendum ἄλλο. *J.Br.*

Οὐδὲ ἄλλα] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J.F.R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr: *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J.M.G.*

37. Οὐδὲ ὄναρ...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde caeparat consuleret. *M.du S.*

Οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνίκατον σπουδὴν] Noli coepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis;* quum significent: *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὄναρ ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὲν ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J.F.R.*

38. Οὗτος ὅλος] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prossus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est alie-

na.

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὑ πόρρω σε εἶναι αὐτῆς, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, ᾧ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι δ μέτριον ἐκ πολλῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάς τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ὃ σε ὑδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ τοῖς διδασκάλοις φοιτῶντα, ᾧ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ὑπικεκυφότα, ὑπομνήματα τ συνουσιῶν ἐπογραφόμενον, ἐκχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, ᾧ τὸ σῶμα καθεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' ὑδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὕτως [b] ὅλος εἶναι ὁ τῷ πράγματι. ταῦτ' ἦν σκοπουμένῳ μοι, φαί-

[b] ὅλος] ὅλῳ Bz. & W. ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

sa. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' ὑδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ὕτως ὅλος εἶναι ὁ τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ὕτως ὅλῳ εἶναι ὁ τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ἦσα ὁ τῷ Ἄττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, ᾧ δ' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; sic totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὸν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δίδωσι δὲ τ ἕτερον, ὅτι οὐ θεῶ κατόχως ἐθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [ᾧ ὁ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ὁ μάλα ἀηδῶς, ᾧ ὅλως ἐρωτικά.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀηδῶς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. sive §. 5. ὅτι ἀφυλάκτως ὁλόγου δεῖ λαφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τ παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως λαφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτ῾ λαφθεὶς quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται θαρρῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτ῾ λαφθῇ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίδων δὲ, τῷ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, ᾧ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τ λόγου ἁπλικῶν, ἀπίθανα. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἅπαντ τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, ἐκ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, ὑδὲ τοσαύτης ταραχῆς ἐ τοσούτων ἐναντίωσιν μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. J.*

Ibid. ὅλον] ὅλῳ in W. & Bz. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ὕτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. B.*

φαίην σὺκ ἐς μακρὰν ὀπαλήψεσθαι τὴν εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι τοῦ ἀναβλέπειν ἐς τὴν ὁδόν; πόρρω δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὴν Ἡσιόδου οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ εἰμὸς ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα σὺκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἂν ἱδρῶσαί σοι δοκεῖ ὦ Ἑρμότιμε, καὶ [b] ἀδιπόρητα; ΕΡΜ. Οὐ, φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἤδη τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἀρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἔτυχε. ΛΥΚ. Ἀλλὰ πῶς γάρ σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν οὖσα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειρὸς ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

nihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa *jam vi* conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. At. S.* &c. b Ἀδιπόρητα] Sic recte *Bt.* & *a.* ac W. Ceterae Edd. male ἀδιπόρητα prima brevi. c Ἀρχόμεθα] Ita bene *Ba.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. At.* d Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. e Σε] Σὲ *M.* Σὲ Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὰν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσιόδου οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. haec tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.* Ἡσιόδου οἰκεῖ] *Hesiod. Ἔργ.* 288. *M. du S.*

48. Ἀδιπόρητα] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐκ ἱκανὰ ἔν ἱδρῶσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀδιπόρητα; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ἀδιπόρητα. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προαδιπορήσασιν ἂν Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συναδιατρίβων ἡμῖν ἀδιόντως. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προαδιτεύσας pro προαδιτεύσας. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαροξυνόμενον dederunt προπαροξυνόμενον. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσίοδος] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad *Ἔρωτ.* c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσίοδος ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Seidelius* in *Pertula L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristotelis* & *Platonis* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi Ἔργ.* 40. — ἦρ πλέον ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad *Somn.* §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

65 ἀναστῆσαι δηλαδή, καὶ [f] ἀναχωρίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ [g] ἀναβιβάσει αὐτὸς πρὸ πολλοῦ. ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν,

70 ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τε ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ [h] ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνῃ [i] συμπροθυμούμενον. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα

75 ὑποφαίνει, ὡς δηπόθεν ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἶχάζειν ὅτι τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον [k] μὴ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜΟΤ. Ὀλίγον φῂς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς [l] ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ

80 τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καλαγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθείαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βάλει ὑψηλοτέραν καὶ λιπαρωτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ'

f Ἀναχωρίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *J.* ἀναχωρίζοι male. *g* Ἀναβιβάσει] Ἐναβιβάσ. rursus male *J.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. *h* Συμπροθ.] Συμπροθ. W. *i* Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. *k* Μετὰ] Sic Edd. & M. *l* Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μέλλων. *V.*

* Εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur εἰς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς; & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat εἰς, interdum εἰν, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui sit: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλήσιος. *Semper agricola in novum annum diues.* *J. F. R.*

† Μέλλων] Deest lacuna. In Exc. G. legitur μέλλον. *M. du S.*

56. Παντόλο] Placet πάμπολυ. *J. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. A. *J. Br.*

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. du S.*

68. Ὄρη] Lege ὄρεα invitis omnibus nostris libris. *M. du S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *J. B.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J. B.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellipsi p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. *J. F. R.*

90. Ἡμῶν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, ἣ Ἄορτος ἐκεί-
νη, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κα-
τέλαβεν.

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Δυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, εἰ ἅμα μέροις Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχον-
μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρ-
χονται ἕως ποσοῦ, οἱ μέν, ἕως πάνυ ὀλίγου, οἱ δὲ, ἕως πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένων-
ται πολλαῖς τοῖς ἐμπόροις καὶ δυχερέσιν ἐντυγχάνουσι, καταπονούμενοί τε, καὶ ἀναπαύονται, ἀθυμοῦντες, καὶ ἱδρῶτι ῥέ-
μενοι, καὶ φέροντες τὰ κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος ἀγωνίσωνται, ἔνιοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦν-
ται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονίσαι θαυμάσιόν τινα βίον τῶν λοιπῶν βιῶντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. [b] Παπαί, ὦ Ἑρμότι-
με, ὀλίγους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentes. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem

Py-

a Ὑμῖν] Sic Edd. octo vett. & mf. M. Sola *Junt.* ἡμῖν. b Παπαί] Βαβαί L. Nihil vulgatam movent *Il. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis ipraemissis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quasi ignara quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philosophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a vers. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορτου ἐκείνης] Diodor. L. 17. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορτου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς afteriscoque & numero notaverat variantem lectionem quaesiturus atque additurus, at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, f. *Somn.* haud longe ab init. τυχὸν τινα τὴν ἐπικαιρίαν, ubi conf. not. Cl. T. *Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἄνθρωπος τῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαί ὦ Ἑρμότιμε, ὀλίγους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς συνηλίκους ἐκείνους, ἀλλὰ κινδυνεύομεν ὀλιγοστοὶ ἐπὶ χρῷ τῆς γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmais nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed κινδυνεύειν ἐπὶ χρῷ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς κινδυνεύοντας, aut ἑρπετῶν. sicut statim, ὅσοι κινδυνεύουσιν ἐπὶ πόδα ἰέναι, sed veram scripturam nobis ostendit Mf. Ἀλλὰ κινδυνεύεις παντάπασιν ἐπὶ χρῷ τῆς γῆς. In praecedente pag. 507. non frustra idem codex: εἰ δὲ μὴ ἰόβλεπτον, μηδὲ βαδίζει τις. sane ἀτρεμέστερον hoc est quam vulgatum σόβον. Solet enim ὀδὸς in his frequentissime omitti. sic apud *Xenoph.* ἰόβλεπτος ἔξω πίπτειν. *a recta via aberrare.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Κινδυνεύομεν . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mi-

ror

— ἐπὶ

Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: jam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam superatis nubibus, eo quo festinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adscensus, Lycine. Sed nimis multum supereſt.

6. LYC. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus. HERM. Nempe nec ipse accurate scio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in summo futuri simus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe scire talia. neque enim veri simile est, te re-

Πυγμαίοις ὑπείνοις, ἀλλὰ [c] χαμαικιρτεῖς [d] παντάπασιν ὀφ χρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, ἢ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μὴ τῶν θεῶν ἢ ὑμᾶς προσθιξόμεθα ὑφηφέλες γενόμενος, ἢ ἀπελθόντας οἱ πάλαι σπεύδοντες. ΕΡΜΟΤ. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο ἢ ἀπελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] παρεσκευῆ. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι ὀλίγῳ πλείω τῶν εἴκοσιν ἔτη ἔσεσθαι, μετ' ὀλίγα πάντας ἡμᾶς [h] ἢ ὀλίγῳ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τοῦτο μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ἢ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ ἢ μαντικὸς ὢν, ἢ χρησμολόγῳ τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἴσασιν; φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. εἰ γὰρ δή σέ γε εἰ-

c Χαμαικιρτεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes. & M. d Παντάπασιν] Πάντα πανδῶ W. male. e Ἐρχόμενοι] Ἐρπόμενοι Gron. male. M. du S. f Εἰ] Sic recte sine accentu Fl. P. Nam εἰ male J. H. g Παρεσκευῆ] Dedi ex W. P. L. Παρασκευῆ Edd. h Καὶ] Deest in W. Agnoscunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male El.

18. Εἰ] Εἰσὶν οἱ τὸ εἰ. πολὺ δὲ ὦ θεῖος Πλάτων τοῦτο. M.

——— ἐπεὶ εἴ ποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἰχνεμόνων τ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαικιρτῶς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Isaac. c. 10. Usurpat etiam *Pindarus Ol.* IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura quam secutus sum. Vid. Isaac. c. 6. Reperitur etiam in M. M. du S.

13. Ἐν χρῷ τῆς γῆς] *In superficie terrae.* J. Br.

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἰχνόμενοι] Quum Opsopaeus verterit *& quotquot per humum repentes summus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Basileenses ediderint μὴ τῆς θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum ἢ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ὑμᾶς δὲ ὁ συρφετὸς ἐ ἐσμὲν χαμαὶ ἑρπόμενοι ἴσμεν, ἢ μὴ τῆς θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. J. G.

Ibid. Χαμαὶ ἰχνόμενοι] *Hom.* Il. E. 442. & *Hesiod.* Θεογ. 272. Repetit in Isaac. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legisse in suo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius*. M. du S.

21. Περιβαλεῖ] W. P. & L. In vulg. ὦ θεῖε βαλεῖ. M. du S.

Περιβαλεῖ] Etsi non satis adfirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παρεβαλεῖ, adleverat παραλαβεῖ, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuisse *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inscripserat. J. F. R.

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. J. Br.

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. A. V.

εἰχὸς, ἔφη τῷ ἀδίλφῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν πάλαι καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη τὸ ἄκρον γενόμενον, τὸ χρεὼν ἐπισχὰν, καθαιρήσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα. ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' ἔα βιῶναι, ἂν μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι αὐτὴ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁτιοῦν ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴ ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; εἰ γὰρ δὴ αὐτὸς πω ἀπελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδε. ἄπτε ἀκρότατα ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ ἐκεῖ αὐτῷ, ἢ τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ὅπου τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. εὖδαιν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἀκριβῶς βεβαίως πεπεισμένον, ἃ ἕκαστα ἔχει. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξα, καὶ ἡδοναὶ, καὶ ὅσα τοῦ σώματός ἐστι, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὴν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ὀκνῶ ἀπιστεῖν

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates *inexsuperabiles*? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit; habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione *novit*, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

a ΛΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *Ar. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. b Ἀνδρίαν] Ἀνδρείαν W. c Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ἐπισχὰν] *Fatum imminens.* *J. Br.*

43. Ἀκαριαῖον] Vid. rursf. infr. c. 62. *M. du S.*

53. Πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀριστῇ βίῳ ἀλλὰ τίνα. &c. Excidit persona Λυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸ σὺν τῇ ἀριστῇ βίῳ. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. *Th. M.*

Ibid. Τῇ ἀριστῇ βίῳ] Post verba haec scribe. ΛΥ. *J. Br.*

59. Πλούτους] Conf. supr. Mer. c. 12. *M. du S.* Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J. F. R.*

62. Ἡρακλέα σὺν τῇ Οἴτῃ καταυθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo cremabantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J. F. R.*

66. Διαπυρωθῆν] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere εἰπυρωθῆς; sed nulla medicina eget locus saniſſimus. *M. du S.*

84. Ἂν δουλεύῃ] Lege δουλεύσῃ. * *F. G.*

Ἂν δουλεύῃ] Non male quidem *Guietus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μαθὼν in μαθεῖν, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum neservantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime; quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

Καλὸν ὁπόσον ἀνθρώπινον εἶχε τοῦδε τὸ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπταλο ἐς τοὺς θεοὺς [d] διϑυρηπηϑὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ ἔστι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαζόμενα εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ὅπου τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν Οἴτην, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις τὰ περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τό δέ μοι εἰπέ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῶν ἄκρων, ἢν ἐθέλωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, καὶ καταγελοῦσιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀπαλλαγῇ πρὸς ἀρετὴν, ὅτε ὀργῆς, ὅτε φόβου, ὅτ' ἐπιθυμίας ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' [f] ἂν λυπῶντο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μήν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσχε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ θαυμάζων ἔτως

[d] Διϑυρηπηϑὲν] Constans Edd. lectio & mss. M. [e] Ταῦτα] Τί ταῦτα Heinsius. [f] Ἂν] Εἰ W. [g] Μηδ'] Μὴ δ' F. [h] Εἶναι] Sic H. P. B2. Fr. & P. Εἰ F. ἦ vero A1. Fl. & W.

item c. 22. ὧν εἰδῆς in εἴδῃς, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. *F. F. R.*

85. Πάϑος] Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἀναϑεώρητος τοῖς ἐ ἰρετὰς τὰς ἀρετὰς definiebant. *A. V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἵστε λαός, εὐφημεῖτε χρή. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *F. B.*

88. Μηδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis est, ἀσεβὲς εἶναι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. F. εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro εἰρῆσθαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. *M. de S.*

ὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτούς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλέμιλλον πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφησθα καλαφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνοι γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέστιλε, ἀναμνησθεὶς δὲ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνδρα σὲ ὀνομάζω; EPM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς ὢν ὁ σὸς, ἀνὴρ τἆλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστερον. EPM. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶδα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; EPM. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίωνα αὐτῷ τὄνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτόν, ἐπεὶ τὸ μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου καιρὸν, ἀπήγαγε [c] ἐπὶ τὴν ἀρχοῦσαν ἕναγχος, ἐφελκύσας γε αὐτῷ δαιμόνιον τὸν τράχηλον, καὶ ὠθῶν, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ὑπὲρ μέσου γενόμενοι,

que rem ita habere, sapientesque fieri illos & fortes, & justos, & reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis senex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tamquam discipulus? rufum illum? contentiosum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui commodum adessent, eripuissent ipsius ma-

[a] Πλούτου] Sic *F.H.* Fl. Fr. *S. A1.* Πλούτων P. sola. [b] Ἐπίστιλε] Ἔπεστιν W. Sed prius Edd. constanter servant. [c] Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Ἐπὶ vulgo Edd.

97. Ἐπηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & saepe alibi. pagina 281. & seq. repetit in Lapith. *F.B.*

98. Πλούτου] Quum ad Parisinum exemplar describatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καλαφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaveram *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. sex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & sic supra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καλαφρονήσαντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni Editioni prae omnibus, auscultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet *Suicerus* in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit *Aristot.* Pol. I. c. 6. scribens: ποιητικὴ γάρ ἐστι τοῦ πλούτου ἡ χρημάτων, ibid. paullo post: πλοῦτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rursus: πάντες πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras num duo sint *Pluti?* vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur noster distinguere, in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat *Illustr. Spanh.* ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemsterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτόδοτης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia *Lucinus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores esse philosophos*; cumque ipse *Hermotimus*, ad cujus verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτους τε καὶ ἀρχὰς, iterum ibid. πλούτους λόγου, καὶ γένη. Philosophicum enim esse videtur similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & *Xenoph. Ephes.* L. 2. p. 32. πλούτου καὶ ἰσχύος

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφιλοσόφῳ τ̃ νεανίσκον ἐκ τ̃ χειρῶν αὐτ̃, ὦ ἄδη, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτ̃ τ̀ ῥῖνα ὁ γέρων, ὅτως ἠγανάκλει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γ̀ ἀεὶ ἐκεῖν[ος], ᾧ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, πρὸς τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τές γε ἄλλες, οἷς φαπίζει, πολλὰς ὅλας, οὐδὲν τοιοῦτό πω [d] ἠδικήκεικεν. ἀποδιδόασι γ̀ αὐτ̃ κ̀ καιρὸν τὸν τόκον. ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτ̃, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, κ̀ μηδέτι τ̃ ἐν τ̃ Οἴτ̃ καλαλελειμμένων δεομένῳ; ΕΡΜ. Οἴει γ̀ ὅτι ἑαυτ̃ χάριν ἐκεῖν[ος] πρὸς τὰ τοιαῦτα ἀσπάζεται; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδε[ται], μὴ ἐν ἀπορίᾳ καλαβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ὅτι τ̀ ἀρετὴν, ὡς συνθυσαιμονοῦσιν [e] αὐτῷ, πλείστ[ου] [f] καλαφρονοῦντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, πρὸς τοῦτον διαλέγεσθαί σοι· σπεύδω γ̀ ἤδη ἀκροάσασθ αὐτ̃, μὴ κ̀ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον

[d] Διατέθεικεν] Sic Fl. *H. P.* & M. Διατέθηκεν] *J.* [e] Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. [f] Αὐτ̃] Αὐτοῦ W. male. [g] Καλαφρονοῦντα] Καλαφρονοῦντες W.

ἀπιμελείας. *J. F. R.*

7. Ἐς τὸ ὑγιαῖον] *Valde.* *J. Br.*

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Aelt. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. *M. du S.*

13. Ἀποδίδου] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδ[ος] αὐτοῖς τ̀ μισθὸν ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* & hoc Lucianeo testimonio probatur. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. *M. du S.*

20. ΕΡΜ. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *Nam* vel *Enim*, ostendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οὐ γ̀ ὅτι ἑαυτ̃ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum vero ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum fit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γέ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. *J. M. G.*

23. Ἀποδιδόασι γ̀ αὐτ̃ κατὰ καιρὸν τὸν τόκον. Avertit δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus rideus, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? *J. G.*

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πέλλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν πρεσβεύσαντα ἀφιγμένον. *Tradidit ipsum* (Platonem) *Pellidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Aristoph.* in Pluto pro eo ἀμείνων δεῖ, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανεν, quem adeundum esse, in marg. *Graev.* Edit. notaverat. *T. H.*

27. Ἐν τ̃ Οἴτ̃] Vid. supra cap. 7. med. *J. F. R.*

γον γὰ ἐκεχειρία ἐπήγγελ]· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆ ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι σὺ τῆ παρόντι εἰκὼ οὐ ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῆ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέμαλο ὑπὲρ τῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον μὲ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγελο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, διπτήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑαυτῦ, καὶ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τ' ἐκ τῆς Περιπάτυ παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε τῦ ἐν τῷ κραυγῆς πολλῆς καὶ καθ' ἡμέραν ἐπὶ πλέον τῆς κεφαλὴν ἀλγεῖν, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, καταλαβόντος, ὡς φασι, τῦ συμποσίου· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τῆς ἰκανῆς, τὸ παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοτησίας προτεινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ χρὴ γέροντα· ὥστε ἀναγρέψας, ἤμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῷ ὠμόλαβεν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἔστωτι ὠμοδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνυ καθεύδει, μηδένα

denuntiatae ſunt, itaque ego tibi quod reliquum eſt viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, ſi quidem fides habenda programmati. Tabella enim ſuſpenſa ſuper veſtibulum, magnis literis ſcripta ſignificabat, hodie illum non diſputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae ſuae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum diſputaſſe multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertaſſe cum illo de iis, in quibus ipſi ſolent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & ſudaſſe multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, diſputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam ſatis fuit, cum, ut fieri ſolet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro ſene, cibi ſumſerat. Igitur domum reverſus & vomuit, ut aiunt, copioſe, & cum primum adnumerari ſibi juſſiſſet carnis fruſta, quae puero a tergo ſtanti tradiderat, & curate ea obſignaſſet, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐκπέπωκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παραδεδώκει] Παριδώκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅτι δὴ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τ' ἔργων. Copioſe hac de re Schol. *Ariſtoph.* ad pac. *Heſych.* *J. B.*

Ibid. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba iſta, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆ ὁδοῦ, miſere converſa erant ab *Obſopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum eſt itineris tecum unus confeciam*; ſed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum eſt, remitto.* *J. F. R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Perſ. dico ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφῶ] Infinitivus quidem loco imperativi frequentiſſime uſurpatur, vid. fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graeciff. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, ſed publicandi; alio ſui potius *non* praemiſiſſet, quam *οὐ*. Varia autem verba poſt ejusmodi infinitivos poſſe ſuppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσῆκεν, vid. ibid. Ego hic δεῖ ſupplendum arbitror, ut ſit: *hodie non eſt philoſophari*, i. e. *non poſſum*. tumque punctum minus pono poſt λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut verſio vult, comma ſufficiet. *J. F. R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτει. *J. B.*

Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forſan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem ſtatuendus ſit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Theſmopolis* enim illic memoratur depontanus ſenex, Macrylio odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obganniens, de quo diſerte in *Merc.* c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* ſeu *v. d.* V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis eſt. *M. du S.*

55. Φιλοτησίας] Conf. ſupra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀρ. ὠμόλαβε τὰ κρέα] Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσκαλισάμενός τ' ἀκόλαυθον, δοῦναι λαὸ τ' τραπέζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Caſaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

70. Οὐδ' ἀναιμωτί] Ut in Tim. & paſſim alibi. *J. B.*

75. Σκό-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus ſervo qui narraret quibusdam ipſius diſcipulorum, qui & ipſi, multi ſane, revertebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, diſceſſit ſuperior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum eſſe, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit ſenex ſuperior. Euthydemum enim nec incruentum diſceſſiſſe ajunt, ſed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim inſolens eſſet, & convellere noſtrum ſtudioſe vellet, & perſuaderi ſibi nollet, nec facilem refutanti ſe praeberet, optimus ille tuus magiſter, quem forte habebat ſcyphum, Neſtoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, & ita ſuperavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adverſus eos qui cedere melioribus recuſant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum ſenem incendit, irritari neſcium, & ira ſuperiorem, ſcyphum adeo gravem manu tenentem?

εἰσδέχεσθαι τὰ ἀγγέλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα ἔγωγε οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασίν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχόμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ πολὺ ὁ πρεσβύτης ἐπέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα πεμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγχτικὸς, καὶ πειθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτῷ, πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔπαισε κρατήσειν. ΕΡΜ. Εὖγε. εἰ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παράξειεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ἔπαισε βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

e Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτεὶ W.

67. Ἀγχόμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capaciſſimum.* Iliad. A. *J. Br.* Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Heſiod.* lib. 5. de Scypho Neſtoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*

Σκύφον Νεστ.] V. *Hom.* Il. A. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δίπας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Ariſtoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaevo cenſentur Neſtore fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Neſtoris deſcribit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Reſpicit autem noſter hos praecipue duos verſus:

Ἄλφῳ δὲ μογέων λέπτυνσε τροπίζος
Πλεῖον ἢ ἐπ. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογεῖ ἐπὶ πυμνῷ.

M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae ſupra §. 10. ad v. καιρὸν ex *L. Eos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epiſt. ad Rom. p. 97. ſ. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργή. Θυμὸς *eſt fervor ſanguinis qui circa cor movetur: ira naſcens.* Schol. *Ariſtoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ὅταν ὀργὴν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐπερχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice inſinuabant per focum ardentem corde deſuper impendente. Non male *Euſtath.* ad Iliad. A. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ἁθρόον, *ſubito commoveri*, vel *furere.* Cic. θυμὸν vertit *excandeſcentiam.* Tuſc. IV. *Excandeſcentia*, inquit, *eſt ira naſcens.* Ὀργὴ vero *eſt libido ulciſcendi & puniendi eum qui laeſiſſe videtur injuria.* Ὀργὴ ἐστὶ ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ δοκοῦντος ἀδικεῖσθαι, ut idem *Schol.* & *Luïer.* locis dictis. Unde *Euſtathius* ὀργᾶν ἀπὸ τοῦ ὀρέγω, i. e. *concupiſcere*, dictam putat, quia nihil aliud eſt ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί δὲ διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἔτι συνοδοιπορήσειν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐξάμυθον; ἢ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἵησῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἡνίκα σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην Φιλοσοφεῖν τεττεράκοντά τις ἔτη ἔχειν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε ἢ αὐτὴν ἄγε, λαβὼν καμὲ, δίκαιον γὰρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μαθήσεσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μέλαξυ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ ἔτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃς ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi ſumus, quid non narras mihi tuo ſodali; quomodo primum animum ad philoſophiam appuleris? ut ipſe quoque, ſi fieri poſſit, iter illud veſtrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo poſt videres quantum ſuperes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *ſi comparentur*, omnes: tantum illos ſuperabis ſapientia. LYC. Satis mihi fuerit, ſi poſt viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli eſſe ſolicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philoſophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via ſuſceptum me quoque ducito; aequum enim eſt. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere diſcentibus, ſi quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu ſi quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, ſic enim diſces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ.] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. A1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιπορεῖν. b Γὰρ] Γοῦν *Marc.* c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in ſeqq. capitibus quidquam variationis eſſe, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae ſubjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda ſunt, *ira & excandeſcentia*: non *iracundia* & *animus*, quemadmodum eſt apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum ſenem exaſperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Pariſ. animoque longe praeſtantiorem.) Rectius poſuiſſet — *ſenem ab omni ira atque excandeſcentia plane alienum*. i. e. ſenem, qui non tantum irae, verum etiam ipſi excandeſcentiae, irae naſcenti reſiſtere poteſt, ab ea ſe vinci non ſinit. Alia phraſi diceretur: Οὐ μετ' ὀργῆς μηδὲ θυμὸς καθίκεσθαι. Sic fere *Lucian.* in Revivifcent. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν. i. e. *Iram poſſe tangere Platonem vel Chryſip.* vel, *numquam putaveram, philoſophum iratum poſſe fieri.* q. d. Credidi ſemper philoſophos hoc affectu eſſe liberos. Non inſellexit vim phraſeos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chryſippi — iram incidere poſſe exiſtimaſſem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ὦ ἄνδρες ὀργίλου καὶ θυμικοῦ legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentiſſime ſignif. eum qui vincit, ſuperior eſt. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec eſt ſignificatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & ſic κρατεῖν *vincere, in poteſtate habere.* Sic inquam noſter ſupra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia ſuperiores.* Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγου, de quo ſupra egimus. Et ſic noſter paullo ſupra pr. c. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero diſceſſit ſuperior?* J. F. R.

84. Τί δὲ διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιπορήσειν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐξάμυθον] Monſtroſum verbum ἐπισυνοδοιπορεῖν potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos esse (*qui diversas vias sequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa? HERM. Omnino diversa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa. HERM. Recte sane.

15. LYC. Age ergo, amice, respondе mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῖν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; EPM. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινές, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δή, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ὅτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα; EPM. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα. EPM. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δή, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι τῷ, πόλει πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἐξεύρες ὅτι τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῶς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ὁδηγούσης, τὰς δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὲ τῶν σεαυτὸν οἰέσθω, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Δὶ] Δὴ *H.*

editores? In posterum ex Mss. scribe & distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιπορήσῃ ὑμῖν τοιαυτοῦδε ἀρξάμενος, ut & ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos cœpistis. *J.G.G.*

87. Ἔτι συνοδοιπορήσῃ] Insolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιπορήσῃ, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, *longo quamvis intervallo sequi*, & sic, *quasi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι συνοδ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε] Opsopæus: *si modo hac res tibi cordi esset.* Benedictus, *si modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνηλθῶν, ὦ Λυκῖν. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J. Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J. Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forsan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: *tantum prae illis sapies ipse.* i. e. ipse tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τοσουτονὶ τοῦτος] Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad Philosophos viderat, conferatur, constabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum illud juvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. *M du S.*

97. Τοσαῦτα γὰρ] Τοσαῦτα γοῦν ἂν Ἑρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθῃς] Μάθοις *Gujetus* vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi supra ad c. 8. hujus Dial. v. δυλιὸν. *J. F. R.*

22. Τῷ πόλει πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J. Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile castigatum & diligentem, si quis alius scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ ac statim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. *J. M. G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J. Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Supra vulgus.* *J. Br.*

κάμοῦ· ἀλλ' ἴσως ἀπόκρινοῦ, ὅπως τότε ἦθα ἰδιώτης, ἢ χ' ὁ νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγχίνοιαν ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, εἶεν, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν [a] ὑμετέρων προγόνων, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴασας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προύμνησας, ἀρκοῦς καὶ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅτι τὰ Στωϊκῶν, ἄριστους ἐξ ἁπάντων [b] προαιρούμενος ἄνδρας, ἐκέλευε καὶ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας τρατρέπειν, ἢ ἀρμόττεσθαι εἶναι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε, οὐδὲ ἠρόμην τοῦτον ἢ θεόν. ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ᾠήθης αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον καὶ σαυτῷ, ἄνευ [c] τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. Ἐμοὶ γάρ.

ΛΥΚ. Οἰκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωσόμεθα ἡμῶν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ βελτίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἂν τις ἕλοιτο, πᾶσας τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἴκαζον ἀρίστην εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους

vulgo sumus, possis: verum pro eo respondē, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspernatus, ex omnibus elegisti quae elegisti, & secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hisce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres. HERM. Nimirum sic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam esse colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ὑμετέρων] Ὑμετέρων male *Vorst.* b Προαιρούμενος] Sic Edd. omnes & M. Προειρούμενος legendum, conjiciunt, vid. nott. c Τοῦ] Τῶν male *Bz.* Τοῦ ceterae & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] a Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτοῦ γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προυτρέψατο εἰπὼν ἀνδρῶν † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. *V.*

a Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse judicet. † Δὲ] Omissum hanc in Edit. *Gen.* posticulum inseruit *M. du S.*

33. Καὶ κατὰ τὸ ἐμέ] *Et in aequo tempore fui.* *J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν διδασκάλων. *J. Br.* Ὑμετέρων] *Nostri majores* tamen Obsopaei versio in Ed. *Paris.* habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *vestrorum majorum.* *J. F. R.*

41. Ἅπερ προύμνησας] *Quae dixisti.* *J. Br.*

42. Ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα] Consule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προειρούμενος] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προειρούμενος. Qui Graece sciant, probabunt, sat scio, emendationem nostram. *M. du S.*

46. Τὸν ἀρχιστόλωνα] Ὀλίγ. *J. Br.*

74. Μόνῳ βασιλ.]

Ad

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias. HERM. Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia, qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim ſane illis ipſis credidiſſes ſua laudantibus. HERM. Nequaquam, ſed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diverſae ſententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philoſophantur. HERM. Non ſane. LYC. Ergo idiotae dicebant iſta. HERM. Ita eſt. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, ſed cum Margite

τὸν Ἐπικούρειον, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμεις γὰρ αὐτοὺς δηλαδή, καὶ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμουν ἔγωγε· εἰκάζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τοιούτων εἰκασμῷ φῂς ἐν πλήθει κρίναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλιχόμενοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῆς Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδης, καὶ σοφὰ γιγνώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῶν. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ὑπέστησας ἐπαινοῦσι τὰ αὑτῶν. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἷα Μαργίτῃ ἀφηλίγεσθαί τι-

d Οὗτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. *Μαργίτῃ*] *Μαινομένῳ. V.*

Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A.V.*

80. *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι*] Omnes priſcae Edd. *Al. J. H. Bz.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera conſului, haec ita habent: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.* Immo & Cod. M. eadem exhibere, teſtatur *Soulius*, qui tamen poſteriora illa: *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ.* in *Junt.* delevérat; nimirum olfaciens gloſſam eſſe; idem & mihi videtur; nam quid aliud ſunt, quam explicatio verbi *ἀντίδοξοι*? Interim, quia non adfertur Codex in quo deſint, ea ita contextu addere tutius duxi; ſed ut ſuſpecta uncis incluſi. *J. F. R.*

81. *Εἰκὸς Ἑρμῆ.*] In omnibus Impreſſis & ipſo Codice M. verba ſequentia hic inſerta legebantur; *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες*, inſulſe prorſus, ſi Dialogi Perſonae tribuantur; exulare itaque ego juſſi, cum palam ſit, ſcholion merum eſſe, quid per *ἀντίδοξοι* Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. *Οἷα Μαργίτῃ*] Eraſmi Chiliades: ibi *Μαργίτης*. *J. Bv.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii ſtolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Ariſtot.* atque *Clem. Alex. Demoſth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀφηλίγεσθαι] *Ἄφρων, μωρῷ*, de hoc *Suid.* ex *Heſych.* Interp. *Ariſt.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ Φιλοσοφίας, καὶ Φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ὀπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὸν κρυττόνων ἀξιῶν. εἰ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ὀπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεί, ἀρρενωπούς, οἱ πρῶ κυρίας τὰς πλείστους, οὐδὲν ἄδρον, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ὑπεκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτειχῶς, ἀλλ' ὅπη μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πρᾶττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut atonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum composítus sit amictus, & barba prolixa, & ca-

a Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. b Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* c Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. d Ὑπεκπίπτον] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτη] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Gron.* Ed. 990. C.) Junioris & vires tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτη] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. *F. G.*

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντι. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐς κρῶ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐς κρῶ κουρίας] *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus *inttidtor*, *per pectinem attonsus. Ingenti cincinnorum* Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κτένον, vel κτίον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Δεξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν κρῶ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν κρῶ κουρίας] Ἐγκρωκουρίας una voce *F. G.* scribit. Adsentirer, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis expostuere, quid sit ἐς κρῶ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἄδρον] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *suique deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonſus? &, quod ſupereſt, huno habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſentiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae ſit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuraverit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ πώγων βαθὺς, ἢ οὐ χρῷ ἡ κειρά; ἢ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τῦλοι κανόνα, ἢ τάθμιλω ἀκριβῆ τ τοιῦτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, ἢ βαδισμάτων ἢ χειρὸς ἀλαγιγνώσκειν τὺς ἀρίστυς. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, ἢ ἀποβλητέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμδος, εἰ ἐξαπατώμδος σωίημι. ΕΡΜ. Διατί τῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτλω ἐξέτασιν λέγεις, τ ἀπὸ τ σχημάτων. πολὺ γῶν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, ἢ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίυ τινὸς, ἢ Ἀλκαμένυς, ἢ Μύρων πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ ἢ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιῦτοις, τί ᵉ ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ ἀλαγῶ τ τ ἀμείνω προαίρεσιν προηρημένον, ὅτι σχῆμα ὅτι βάδισμα ὁρᾶν ᶠ δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε ὁ πρὸς τυφλὺς ἐ

ᵉ Ἂν] Ἂν W. Sed Edd. omnes ἄν. ᶠ Δυνάμδος] Δυναμένου W. Sed nihil a vulgata abeunt H. El. F.

tus omnis, atque alieni adeo judicii contemtus. *J. M. G.*

11. Ἐν χρῷ ἡ κουρά] Ut antea *οὐ χρῷ κουρίας*: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti *οὐ χρῷ κουρίαι. tonſi, cute tenus.* Ipſe vero *longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* haec monebat Senator Clariſſ. *Godefred. Maluynus.* Dixi hac de re antea. *J. B.*

20. Παίζεις πρὸς μὲ] Et haec ita legi in *J. H.* & *Fl.* adnotaverat *Solanus*; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A1. P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός μοι, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis moniturl: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξηγόρδιον πρός μοι; nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τε, ἐπί τε.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. *J. F. R.*

21. Σωίημι] *Mihi fucum fieri non ſentio.* *J. Br.*

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuas aliquis.* *J. Br.*

29. Εἰ τυφλὸς ὤν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam; perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. *J. J.*

Εἰ τυφλὸς ὤν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; ſed ἂν in ὢν mutandum monet. *F. G.*

Εἰ τυφλὸς ὤν] Quia Codex W. *Fenſianae* ac *Gujetianae* conjecturae adſentitur, non dubitavi ἂν pro ὢν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. *J. F. R.*

ὁ λόγος; ὦ Λυκῖνε, εἰδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῖν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπεὶ οὐδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοιντο ὅτι τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ἀξυδρκεῖς ὄντες, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τὸ τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τὸ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήκεις αὐτοῖς, καὶ ἐξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὸ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸ ὀρθῶς φιλοσοφεῖσθαι, ἢ μὴ; εἰ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω σαφῆ εἶναι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ὡς ἀφανῆ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἃ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τὸ γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήκεις αὐτοῖς] Immodice Opsopœus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, mirorum te parandæ & colligendæ sapientiæ cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & præter Græca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiæ virorum illorum amore captus ipsos adiisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Opsopœus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiæ virorum eorum caussa ad illos accedis, &..?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi vocibus ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud οὐκ. *M.du S.*

46. Καὶ ἐξίους] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἐξίους. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Ἰσ. β. c. 3. *M.du S.*

55. Ὁ μῦθος ἐφησε] Hujus fabulae mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M.du S.*

57. Εὐτυχίας πέρι] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H. 104. — μύλης ἔκτοθι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἶκαδε &c.] Adleverat orae Edit. Graev. T. *Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J.F.R.*

65. Ἐκπέπληξε] Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψεύδεται] Prave hic omnes ἢ, quod B2. sola ita emendavit. *M.du S.*

Ἢ] Εἰ *Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἢ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἢ—ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interfessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumserant, perspecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam superfluum fuerit: in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unusquisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περί· καὶ τὸ μὲν Ποσειδῶνι, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσαιτο. καὶ ἐπειδὴ ὅτε τὸ Μῶμον ἦκον, ὃν ὡς δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἑκάστου τὸ ἔργον, τὸ μὲν ἄλλων, ἅτινα ἠτιάσαιτο, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ὅτι δὲ ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτο ἐμέμψαιτο, καὶ τὸ δεχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπελαθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ καὶ [c] ἢ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, satis autem hoc, mihi quidem, est. LYC. Mihi tamen

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γοῦν ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ

[a] Ὑπὲρ] Sic r. *Fumt.* Aliae περὶ. [b] Ἐπέπληξε] Sic *F. H. A1. P.* Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. & *P.* [c] Ἢ] Ei *B2.* Ἤ reliqq. & M.

etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret εἰ pro ἢ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil desiderarem: at noster nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauseam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *F. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] *Lynceo perspicacior.* Perspicaces intelligentes & acute subtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa, Origenistam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *qumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit solus, transibat sydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiæ. *G. C.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ut in Contempl. *J. B.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, versus *Val. Flacc.* exstat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Jupiter umbra*
Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus.

J. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Aristoph.* Schol. in Pluto. *A. V.*

76. Κατὰ θεὸν] *Dei auspicio, divinitus.* *J. Br.*

Κατὰ θεὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ θεὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elsner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμένῳ δὲ ἐκ κατὰ θεὸν ἀνομοίως αὐτῷ τὰ προβέβουλτο. *Laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet.* Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit *tristitia secundum Deum*, quam *a Deo immissa*, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis Scriptoribus, si quid opus foret. *J. F. R.*

79. Καὶ

οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ φείσῃ με [a] παραπολυόμενον ἐν πολλῷ τῷ συμφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι λέγοιμι, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' ἐν σὺ ἔχων ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ἔστως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἅμεινον.

Ἔστω δή μοι ἡ μὲν ζητητὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιθομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλός σου, ἐνταῦθά ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· εἶτα δὲ πολλὰ γίγνεσθαι παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόμενα καὶ βιαζόμενα, καὶ πλεονεκτούμενα, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύεσθαι, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, στάσεις καὶ δημοκοπίαι καὶ ὀλιγαρχίαι καὶ τυραννίδες καὶ πόλεμοι καὶ μάχαι καὶ μάχιμοι καὶ ἀγαθοὶ καὶ δειλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι καὶ ἄνανδροι καὶ ἀγαθοὶ καὶ κακοὶ καὶ πλούσιοι καὶ πένητες καὶ ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι

& contentiones excitant, quorum causſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt; cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut nbi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ξμαι, τὰς φάσεις ϗ φιλονικίας ἐγείρει, ϗ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἐστὶν ἐκείνοις. οὐ γὰρ ἔτι χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς διαφέρειν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι πόλεως ἐξελαθάνασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύειν. ὥστε γαλήνιόν τινα, ϗ μακαριωτάτην βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, ϗ ἰσότητι, ϗ ἐλευθερίᾳ, ϗ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος ϗ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφαιρεθέντες ἐγγραφήσεσθαι ϗ αὐτοὶ, ϗ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῆς δ' ἄλλων ἀμελητέον. ϗ μήτε πατρίδος ἐν ταύτῃ ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόμενοι, ϗ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κελεύειν προθυμεῖσθαι ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσυσάμενον αὐτοὺς, χαίρειν αὐτοῖς ϗ πανευδαίμονα· ἐκείνης πόλεως ϗ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

[d] Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* [e] Ἐπικαλεχόμενοι] Sic Edd. *J. H.* Fl. P. &c. [f] Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαυθμυρίζ. [g] Ἀποσυσάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποσυσαμένους mſ. P. Ἀποσυσάμενος Cod. Angl. [h] Ἀποῤῥίψαντα] Sic P. Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρειν] Διαμάχεσθαι. *V.*

26. Κλαυθμυριζ.] M. P. & *A.* In aliis mendoſe κλαυθμυρίζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποσυσάμενον] Angl. ἀποσυσάμενος; Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eandem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπιλαμβάνοιτο κατέχοιεν, ἐσπέμψαι ἐπεῖσε, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντας] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντες mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐπεῖσε. *M. du S.*

εἰ τούτῳ ἐπιλημμένοι καθεύδοιεν, ἐσιόντων ἐκεῖσε. εἰ γὰρ δέοι μή σε τις ἀποκλείοι, [a] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοιμι.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρῄνεσεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσασθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιησάμενος, καὶ [b] φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτῆς, ὡς μὴ πάντων εὐδαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] εἰ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πενταικαίδεκα ἐτῶν ἦν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ πρόπυλα, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' ὅτι περὶ τῆς πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπασιν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐτόχθονες δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς, καὶ πένητας, καὶ ἀπόρους, καὶ ἀσθενεῖς, καὶ ἀπείρους πολέμου, καὶ ἀγυμνάστους, καὶ ἀσκήτους, καὶ ἀνάνδρους

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit; eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nemini*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

29. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

50 οὐ πάντας· ἢ ὅλως, μετέχειν τε πόλεως τε βουλόμενον. τὸ γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι, τε ἐγγραφῆναι, οὐδ' ἀπὸ χρημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ 55 μικρὰ ἄν αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ [a] λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἀνιέναι, μηδὲ μαλακίζεσθαι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνουσι· ὡς ὅστις ἂν 60 ταῦτ' [b] ἐπιδείξηται καὶ διέξελθοι, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὁπλα τοῦτον, ὅστις ἂν [c] ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὰ δὲ, χείρονα ἢ κρείττονα, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγενὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως 65 εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

[a] Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Erasum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. [b] Ἐπιδείξηται] Ita *J. H. B2.* Fl. P. & M. [c] Ὄντα] Εἶναι Angl. & P. ὄντα Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὴς scribit λιπαρὴς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὴς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J.G.G.*

Λιπαρὴς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρῆ, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὴς] Cum λιπαρὴς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὴς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὴς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* *J.M.G.*

58. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδόντες μηδὲν. Quod olim male verterant: *nihil admiscete jocosum.* Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγῆς, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *insanam*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J.F.R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione καὶ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται & διέξελθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διέξελθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro καταθύοις καὶ θυσιάζοις *F. Gujet.* legi jubet καταθύοις ἢ θυσιάζοις, quod non improbarem, nisi καταθύῃς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente καὶ conjungere. *J.F.R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθοι *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διεξέλθῃ. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J.F.R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J.B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J.Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς ἔτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτός, ὦ Ἑρμότιμε, τῆς αὐτῆς σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐχαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἦν ἅπασι, πάλαι ἂν εἰς ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦλθον ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτθούμην ἂν ὅτι τάχιστα. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε ἥτις ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ ἔτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν δοκεῖ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, ἡ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ δοκεῖ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ δοκεῖ τὸν ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] δοκεῖ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη αὖθις τὰ μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri simile. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοι μὲ ἐπὶ] Sic *F. H. Fl. P.* Σὸν μὲ ἔτι P. b Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς, W.

73. Αὐτὸς γὰρ ἐς αὐτὸν] *Ad eam profectus essem. F. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] *Μαρτὺς δὲ ὁ ἔρως ἀμφὶ ἐπ' αὐτόν. F. Br.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὲ ἐπὶ] Mend. *F. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὰ ἄρκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμίσεος πλοῦν ἀπίχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζεο δ' ὁπόσον τίθεμεν μέσον αὖθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *F. F. R.*

89. Εὐαὶ] P. L. Ed. *F.* & B2. ἴνα, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. a. c.* 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ἴνα in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐκ τῶν ἐναντιωμάτων τελεῖσθαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιότητα. *F. F.*

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιότητα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἔναγε] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ᾧ ἂν ἔλθω αὐτῶν (ὀδὸν) ἅπαξ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆ ἀτραποῦ ἔναγε ἱφιστὰς, εὐ τῇ ἐπόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ἱρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἄπιναι, λέγων ἔναγε αὐτὴν μόνον τὴν ὁδὸν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἅπαξ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆ ἀτραποῦ ἐνάγης ἱφιστάς paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans. F. F.*

Ἔναγε ἱφιστὰς] Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἐνάγῃς legendum, quam ἐνάγης, nulla quippe Ed. aut Mss. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, ἐδέσι ἀντίτυπον μηδὲν ἢ δύσβαλον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μία ἐοῦσα, ἐς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ ταύτης ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκαλινθήσαντας. κἂν ὅτι τὸ πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκείνῳ τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς [i] αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *J.* omnes; haec enim ὑγρός, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιώτατα *Jens.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος] Ἑκάστης *Jens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλοις *B2.* male. [h] Δυναμένους] Sic *J.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους P. & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abest articul. a *B2.* & M. adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *J. F. R.*

4. Δυναμένους] Sic M. Ed. *J.* & aliae quaedam recte, *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne αὐτῷ, cum vulgata, an αὐτῷ, quia ad ἀστὸν referri potest; immo si referatur, αὐτοῦ servandum est. *J. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τό τε — τὸ πλῆθος] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si demtur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, *s. Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τὸ δικαστήριον, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἶτα Ἰουδαῖοι τὸν δὲ τὸν περίφρονα νικήσαντα. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν ὅτεω ἐπιτερπνέουσι ἀλφηστῆσιν.) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόνοι λὸ τῆς ἐπιπαιρούσης τῆς εἰς τοῦ στόματος, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jensii*, *Solani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *J. F. R.*

αὐτῷ, ὑ μᾶλλον ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· ὑ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] ὑπερδιαπεινόμενοι, ὑ τὰ ἑαυτῷ ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ὑ γὰρ οἶδα ἢν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προσδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῷ ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐπ' ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων [b] ἐπὶ τοὺς ἄνδρας μεταληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, ἢ Πλάτωνος τρόπιδος, ὑ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, ἢ Ἐπικούρου ἐκείνῳ, [c] ὑ ἄλλος ἄλλῳ· σὺ δὲ, ἢ ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ οὐ Ἑρμότιμε οὐκ [d] ἔστω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τὸν μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, ὑ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, ὑ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, ὑ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· ἐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκταί πρός τι τέλος, ὑ εἰδέ τινα πό-

me perturbat, & in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberasti me dubitatione, sed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim unumquemque illorum cum ipsum, tum ducem, unius modo viae periculum fecisse, & illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo unde sciam vera illum dicere: Verum venisse illum ad finem quemdam, & vidisse civitatem aliquam, forte *illi* dederim.

a Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...ταινάμενοι Edd. b Μετελληλυθόσι] Μετιληλυθός. W. male. c Καὶ] Abest a W. adest in Edd. d Οὕτω] Sic H. J. P. S. A1. Οὗτος Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλοτιμούμενοι. V.

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. J.B.

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] Brod. Miscel. IX. c. 16. in suo exemplari legens ἢ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat: τίνι, non immerito: sed cum jam τίνι inveniam in Edd, nihil opus est conjectura τίνι. J.F.R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως; nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis; sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. J.F.R.

36. Εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν . . .] Εἰ δὲ ἐκεῖνο εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ὦ ἦ ἐπεθυμοῦμεν ἐγώτε & σὺ πολιτεύεσθαι. Ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἐλθὼν ὁ δεῖ· εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμην, οὐκ ἂν Κόρινθον ἐωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. εἰ δὲ πάντως. &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi & recarrigi sic potest. Εἰ δὲ ἐκεῖνο εἶδεν, ὃν ἐχρῆν σε ἦ ἐπεθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύεσθαι, ἄδηλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθὼν ἔχω, ὃ δεῖ· εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμην οὐκ ἂν Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. εἰ δὲ πάντως. Th. M.

38. Ἢ δῆλον] In omnibus ante *Salmuriensem*, ἰδέως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἶδεν, ex quo nihil boni elicias. *Benedictus* ex conjectura, ut videtur, ὡς δεῖν, quod ad verum propius accedit. Haud du-

rim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingre-

λιν, δόσιν αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνου εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ὃν ἡμῖν ἐθελήσαμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολίτευσα, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον οἴεται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι ἐστίν. ὁ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἡ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστά με εἰς ἀπορίαν καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ἔτυχε σφόδρα παραπαίων, ὡς οἴεται καὶ ἡ εἰς Ὑπερβορέους, καὶ ἡ εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον τελεῖν.

HERM. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οἶκτον, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, ὡς μακρᾶς δεῖ βουλῆς ὅτι τὴν αἵρεσιν τῆς ὁδοῦ τε, καὶ ἡγεμόνων. εἰδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἴωμεν. ἐπεὶ λήσομεν ἔτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὅτι Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. εἰδὲ γὰρ εὖ ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι τύχοιμεν, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅτι μίαν τῶν ὁδῶν πλωσοῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ

a Ἡ *Hom.*] Ἡδὺς Edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς *Hom.* Ἢ *Hom.* recte margo *Aldi*. Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼν. L. *Ei Hom. Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. f Παραπαίων] Παραπαιῶν Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οἱ ἢ πάντως * ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὸ παροιμιῶδες μέτρον ἴσως· εἰ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐστὶν ὁ πλοῦς. *V.*

* Ὁ τινὰ] Male *ἀ τινὰ* editum erat.

dubie scribendum ἢ *Hom.*, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) *M. du S.*

Ἢ *Hom.*] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἰδὼς, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, *Hom.* &c. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius ἐὰν πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐστὶν ὁ πλοῦς, vel *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἢ *Hom.*] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat *Hom.* similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἢ πολλάκις καταπεσῶν *Hom.* ἐδὲ τοῦτο συγχωρήσαι. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. Διὸ

ὴ τοῦτο γενέσθαι· ἢ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν ἐπιβολῆς ἀναρριπίζειν, εἰδ' ἐς γοῦν κομιδῇ καλαχλείειν τὴν σκάφην, ὅπερ ῥητὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶν τὴν Αἰγαίαν, ἢ τὸν [b] Ἰόνιον ἀλφιτοπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε εἰδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλογως τὴν τύχην, εἰ τοξεύσασα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν πελειάδα καταβαλεῖν, ὁ δὲ, τὴν μίτραν [e] ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ πολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τὸ πολλῶν [f] πραθήσεσθαι καὶ θέλειν

diamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non puto oportere periculoſam temere aleam jacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegeum* Ioniumve mare anſos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui cum columba dejicienda eſſet, lineam telo rupit, Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque ſit*) feriatur, &

in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. b Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰόνιον Cod. M. prave, vid. nott. c Τοῦ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. d Ὃς] Sic *F.* Fl. *Al. S.* & M. Ὡς *P. H.* Fr. *Ba.* male. e Ἔτεμεν] Ἐπέτασεν W. f Πραθήσεσθαι] Πεπραθήσεσθαι *Pell.*

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥητὸς * πλέω. *V.*

* Πλέω] Πλέως editum fuerat; ſed πλέω in V. & M. legi notaverat *Scaurus*; itaque illi quidem obſecundavi, etſi πλέως verum credam; nam & ſic edidit Cl. *Hemſterh.* in fragm. *Mercur.* quas in notis mox adlega, & ſecunda perſona proverbiis propria. *J.F.R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; ſi conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praefer es. *J.F.R.*

Ibid. Παρεῖλας ἀναῤῥίπτειν] Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo Philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παρεῖλας ἀναῤῥίπτειν, εἰδ' ἐς γοῦν κομιδῇ καταλείειν τὴν σκάφην, ἐπὶ ῥητὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὴν Αἰγαίαν, ἢ τὸν Ἰόνιον ἀλφιτοπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παρεῖλας ἀναῤῥίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputaverat in antecedentibus de tot diverſis Philoſophorum ſectis, qui tamen ſinguli ſe jactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe, contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſiſtentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in ſummo verſetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniendi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat: nam unam tantùm veram eſſe poſſe viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtiam quamdam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναῤῥίπτειν hoc in loco per ellipſin τῶν, κύβων, eſt *aleam jacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψαντα τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 26. Τελμήσαντα ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον. De Ἀναῤῥίπτειν per ellipſin τοῦ, κύβου, vide plura apud *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *J.J.*

66. Ἐπὶ ῥητὸς] *Eraſm.* in proverbio: *Aegaeum ſcapha transmittere.* *J.Bv.*

Ἐπὶ ῥητὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium εἴρεται ἐπὶ τῶν ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων. *J.B.*

Ἐπὶ ῥητὸς] *Crate viminea.* *F.G.*

Ἐπὶ ῥητὸς] Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥητὸς πλέωμεν, inquit Poë-

in telum quaſi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem eſſe periculum, ſi ſpe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad ſalutem facile eſt, ſi quis ſemel ſpiranti ſe *auras*, ſolutis retinaculis, permiſerit; ſed neceſſe eſt in pelago jactari naufeantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuiſſet ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conſcenſa ſpecula videre, ferensne ſit & ſecundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σῶζ τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνω ὅτι μικρὸς, εἰ ἀντὶ τ ἐπ' αὐθὶ ἀγύσης, ἐς τ πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσειζ τ τύχην ὑπὲς ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. εὐδὲ γὰς ἀναςρέψαι ἔτι, ἢ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὀλιδῷ τῇ πλεύσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμεν· ἀλλ' ἀνάγκη ὦ τῷ πελάγει ἀλφέρειζ, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, ἢ δεδιότα, ἢ καρηβαροῦντα ὑπὸ ζ σάλυ, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ὅτι σκοπήν τινα, σκέψαζ εἰ ὀλιφορόν ὅζι καὶ εὔριον τὸ πνεῦμα τοῖς ᵍ εἰς Κόρινθον ἀλπλεῦσαι ἐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δε W. P. Nihil mutant Fl. J. H. P. &c.

Poëta ἄλλω. Similiter *Ariſtoph.* in Pace. Κύρδος ἥκατε, ναῦν ἐπὶ ῥοπὸς πλέοις. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥοπὸς] Meminit hujus proverbii *Ariſtoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A.V.*

Ἐπὶ ῥοπὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος· ναὶ ἐπὶ ῥοπὸς πλέοις. ait *M. du S.* Et quia *Verſtius* modo *Ariſtophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Ariſtophanis indicari; ſed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, ſed addubitans tamen, adducit. Illa autem ſcribendi ratio moleſta eſt, & quoties *Herod.* ſcribit noſter, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Ariſt.* ſitne *Ariſtoteles*, *Ariſtides* an *Ariſtophanes*. *Ariſtoph.* vero Εἰρην. v. 698. idem proverb. habet, ſed de avaro uſurpat. Inter *Menandri* ſententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemſterhuſio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J.F.R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam ſic ſcribitur, ſecunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non ſemel alibi: *Dion. Alex.* de ſit. Orb. 94. Ἤ τι ϵ Ἰονίην ἀξιοπίστως ὑνδέξατο. Etſi Ἰόνιον natio ſecunda producta exaratur. Vid. eumd. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & ſeqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notiſſima omittam. effertur autem maſc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J.F.R.*

70. Ἑνὸς ὄντος σὺν μυρίοις] Hoc fert caſus ſaepe, ut qui verbi cauſſa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipſo centro, aut in ſumma apſide ſit fixus, excutere, artis eſt, aut caſus rariſſimi. *J.M.G.*

71. Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Ψ. *J.Br.*

Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* Il. Ψ. 865. *M. du S.*

72. Ὃς δίον] Similem caſum expreſſit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτυμον] Non opus eſt lectione Cod. W. ἐύτυ-

μον. Sed ſi quid mutatione indigeret locus, ἀπότυμον, vel ἀπίτυμον ex ipſo potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μάρτυρος τάφρος πικρὸς ἀϊστός. Verum nulla mutandi neceſſitas; nam alioqui etiam μὲ ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc ſaepe omittitur, vid. ſupr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis anguſtia prohibet. *J.F.R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire deſtinamus.* *J.Br.*

Τῶν πολλῶν] An τ πολλῶν τι; *F.G.*

78. Ἀγούσης] Intellige τ ὁδοῦ. *J.Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus ſum non τῇ πλεούσῃ ſc. νῇ, *navi euntí* quod inſolens mihi videbatur, ſed quaſi legeretur tenuiſſima mutatione πνεούσῃ, *ſpiranti*, nimirum ἀύρᾳ auras. *Vela ventis dare, navem auſtro permittere*, ſolennia ſunt, & ſexcenties tali in re uſurpata. *J.M.G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adſentior Reverendo *Jac. Elsnero*, ad Act. Apoſt. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto ἀύρᾳ, veluti eod. cap. verſ. 40. ἐπάραντες τ ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adſertum vid. ibidem. Etſi enim πλεούσῃ, intellecto νῇ aliquem ſenſum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam ſi ad λυσάμεν, quocum connectendus eſt ſenſus, reſpicias, videbis rectius procedere, ſi vento te credere dicaris, poſtquam jam ſoluta ſit navis, quam navi, cui te commiſiſſe diei potius deberes ante, quam ſolveretur. *J.F.R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc ſit, neſcire me fateor. Forſan πνεούσῃ. Sed neque ſic ſatis, unde habeat, aſſequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμεν] *Qui jam oras reſolverit.* *J.Br.*

ἐθέλωσι. καὶ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν δύνασθαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

& per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἂν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ἢ τοὺς ἡγεμόνας ἀμείνους, ἢ κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἑκείνοις ἕπου, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη πορευόμενος· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἶπον γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀπελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μετ' ἑαυτῶν ἕκαστον. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ἄφρ' γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον [c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθὲς ὑπισχνούμενον.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαιμι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναδύεται ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστον δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

[a] Πρὸς] Εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. [b] Μακρῷ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* [c] Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. *A. Fl. H. P. Al.* Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] *Brodaeus* inveniens παιπόλο, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. *J. F. R.*

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsu* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. *J. F. R.*

24. Ἑρμότιμε] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes*, Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti no-

aut cujus auctoritate, Chryſippum & Zenonem nobis praetuliſti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque ſermonem communicaveris nobiſcum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, ſi dicant, quid illis reſpondeam? Satisne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum adſeveraret atque diceret, nusquam terrarum homines eſſe al-

ὠφελῶν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρους ὄντας πολλῷ, χθὲς καὶ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρινοίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσω μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἰδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαιτᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἔστιν προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τὸν ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοιτες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἢν μὲν ἔτω ποιῶσιν, ἐφίενται δικάσασιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e] μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοσαράκαι, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμοῦ τῆς γῆς ἀνθρώπους

[d] Ἀντιξετάζοιτες] Ita recte *F.* B2. & W. Ἀντιξετάζοιτας male *A1. H. Fl. P. S.* habebant. [e] Μὴ δὲ πώποτε] Sic *F. A1.* & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε B2.

nobis multo majoribus, neque nobiſcum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos cenſemus? *Talia ſi dicerent, quid tandem reſponderem illis? Num ſufficeret, ſi dicerem, me obſequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus eſt Hermotimus ille*, &c. Totum locum propoſui, ut ex ipſius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitioſe legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρινοίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσω μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Noſtro eſt frequentatiſſima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδενὸς ἀνθρώπου βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. *Nullius hominis vita ſufficeret.* in Harmonide c. 3. ὡς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Qui unus eſſet inſtar omnium.* Et alibi ſimiliter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀποδόσθαι τὴν ἀσπίδα σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον ἂν ἡ κατάζησις. non dubium mihi eſt, quin legendum ſit καθέζησις. *F. F.*

37. Ὡς ῥᾷον] Ὅς ῥᾷον inveniens *F. Brodaeus*, ὡς ῥᾳου corrigere jubet, Miſc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥᾳου inde factum ſit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *F. F. R.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Oppoſuerit*

πως εἶναι λευκὸς, ἢ ξανθὸς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα προσμένοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τ' πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶδα, εἰ γὲ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῖν ἐδαμόσε, οὐδὲ νὴ Δία τὰ παρ' [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἷδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἐγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τ' πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; EPM. Οὕτω δικαιότατα γὲ [d] ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὲ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως γὲ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὲ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

EPM. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀναλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε πρὸς τ' Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς πρὸς τοὺς [g] πολλοὺς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

[a] Ἢ] Sic *J. Fl. P. H.* & M. [b] Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J. Fl. H.* &c. Τῶν ἄλλων P. [c] Οἶδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. [d] Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐκπλῆξαι male Edd. [e] Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Fl. *Mηδὲ* P. aliaeque & M. quod hic non improbem. *Mηδεπώποτε* iterum *B2.* junctim. [f] *Μηδὲ*] Aliae Edd. hic rursus *μὴ δὲ*. Sed nil refert. [g] Πολλοὺς] Ἄλλους *Vo.* Vulgatam servant Edd. & M.

poeus adcuratius: *pertinaciter adfirmaret*. Rev. *Elsner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J. F. R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam *si*, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inseri modestiores nolint. Concursus ille & hiatus, ἢ εἴποι; fecit ut interjectum *si* tanto facilius elideretur. *J. M. G.*

57. Δικαιότατα γὲ ἐκπλῆξαι] Δικαιότατα γὲ ἐκπλῆξαι. *Th. M.*

Δικαιότατα γὲ ἐκπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γὲ ἐκπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλῆξαι, Mss. hanc conjecturam stabiliente, & vertendum *justissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse*. *J. G. G.*

Ibid. Ἐκπλῆξαι] Secutus sum Mss. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλᾶ. *M. du S.*

Ἐκπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλᾶξαι reposui supra c. 20. *J. F. R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptissime Opsopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferre dicturus. Ergo absurde propositus est nobis quispiam*; quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Græcis, aut sic quoque pessime Græcam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur*. *J. G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* sive proportionem Geometricam cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista adnotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discen-

quae sunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam? HERM. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediscere, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *studio* occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem antiquum truncari etiam saeculo nostro, subinde observarem. *J.M.G.*

69. Ποδοῖς] Pro ποδοῖς nimis mallem ἄκροις, & ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. saeculi IX. & X. distrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile *aliis* substituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Σοφ. c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει ἀπαγ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th.M.*

75. EPM. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis *Luciano* absurde tribuuntur. *M. du S.*

EPM.] Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. *J.M.G.*

70 τὰ τοιαῦτα λέγει, ἢ δὲ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως δρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸ ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀπαγορίσωμαι αὐτῷ; 75 [h] EPM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν τις ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῖ· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶκεῖνα μέλαξυ καὶ 80 διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναλύπτει γε αὐτὰ, [i] προθεὶς αὐτός.

[k] ΛΥΚ. Ἢ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα πολλοῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ [l] ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν εἴ τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδοι ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα,

[h] EPM.] Omissa *Hermotimi* persona in Edd. restituta ex *Marcil.* & punctis W. [i] Προθεὶς] Προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. [k] ΛΥΚ.] Deerat in Edd. [l] Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald. Fl. H. P. F.*

EPM.] Recte quidem hanc personam inseri voluit *Soulius*; sed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exstare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scriptit, se id ex Cod. M. habere. *J. F. R.*

81. Προθεὶς αὐτὸς. ἢ νομίζεις] Excidit notatio personae Λυκίνου. Προθεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th.M.*

Προθεὶς] Leg. προθεὶς. *A.V.*

82. ΛΥΚ. ἢ] Novam hanc personam, quamvis repugnent codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere ejus partes a ἢ ἀναπρέσει γε: ac tum quidem προθεὶς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἢ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Parisina quidem Edit. habebat ἡμότερα aeque ac *H.* aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae *nostra* exhibebat. *J. F. R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα] Sic in Epist. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem consulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemst.* in marg. Ed. *Graev.* *J. F. R.*

ἢ τοὺς κενὴν πληγήν τινα καλαφέρουσα, [a] ὡς τὴ ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίουσα, εὐθὺς ἀναχηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἴεται ῥᾴδια εἶναι, τὰ δὲ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, ἐδενὸς ἀνταιροῦντος αὐτῷ, τὴ δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνειν, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ μή; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴεσθω κρατεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναιρέπεσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ καλασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀοθενῆ, εὐθὺς ἀναιρέπουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη τινὰ σωρήσαντες, ἔπειτα ὀλίγα κόντα πήξαντες, ὑπὸρ ταῦτα προθέμενοι, στοχάζονται· ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ προμηνύοντα τὸ βέλος τὴν ἄφιξιν, ἀλλὰ τὸν κενὴν πληγήν τινα καταφέρουσαν, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si farmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

a Ὡς] Sic *J.* Abest in ceteris Edd. & M. b Μὴ δὲ] Ita disjunctim *J. H.* Fl. & M. Reliquae fere male. c Τὸ τοιοῦτον] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς τὴ ἀντων.] Deerat ὡς in reliquis, sola *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένου] Ἀνταιρομένους pro ἀντιπορουμένους cod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμενος, sed ἀναιρόμενος hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & αἴρομαι *tollo*, non ab αἴρω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀναιρομένους adfirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *J. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito effecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲ τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ἐκίνουν. Noster supr. c. 10. ἥτις ἡ καταφορά. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτο pro τοιοῦτον scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. Ἴσως τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς ὄχθας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ πλάζεσθαι. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit Ju-

tum, dum incidat, sed fugere quantum licet maxime. Bestias enim ut plurimum dejiciunt sagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad scopum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergore, propositum trajiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transjicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt ullumque minasque
tueri Nostrae,

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque:

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os ajunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λᾶν, ἐφ' ἃν ἐμπίσῃ, ἀλλὰ ἀφαδιφάσκοντα ὡς ἔνι μάλιστα. θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ καταβοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ που καὶ δέῃ σκοπὸν δέῃ πειραθῆναι καὶ τόνου καὶ πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ἀμοβοίνιον προβέβληται, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὅπλων σφίσι χωρήσειν τὰς ὀιστούς. εἶτε τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα προβέβληται, καταβοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γεγραμμένας, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκός, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἔγωγε πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

d Οὐ γὰρ ἔμοιγε κόρυθες *e* λεύσσουσι μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ὁ τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι *f* δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι περὶ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τοῦ γὰρ Συρακουσίου Γέλωνος, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ὀκνοῦντας αὐτὸν, μηδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

d Οὐ γὰρ] Ὅτι ὁ γὰρ W. Abest ὅτι ab Edd. *e* Λεύσσουσι] Λεύσσουσι apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant Edd. Luciani. *f* Δοκεῖ] Sic L. & marg. *AIW.* Δοκῇ Edd.

Julian. est Iliad. 5. Tangit Pisid.

Ὦ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα,
Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικὴν ἀθυμίαν,
Τὰ λεπτὰ καρφη συλλαχόντων εἰς ῥόχθον.

Habet sequens illud ἀσπίδα ἀμοβοίνιον. Ex Homero. *J. B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo.* *J. Br.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Π. *J. Br.*

Οὐ γὰρ ἔμ.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mſ. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Cl. *Jens.* in Fereul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Deor. jud.* §. 1. pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. *J. F. R.*

36. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ὁ τῷ μέρει ἕκας] Optaverus *haec quidem una vice dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit*, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἐκχειρισάμενοι καὶ παιδικῶς ἐκβάλωσι ἃ παιδεύοντες ὑπὲρ τοῦ μιμεῖσθαι παύσανται. Ubi reddit *mutuo*, non singulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρᾶτο μόνῳ, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνίφγους, ἅπασιν ὑμῖν ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De saltatione, καὶ τοὺς ἱφικράτους δὲ καὶ ἐπαμεινώνδους ἐπαίειν αὐτῶν. quod non satis luculenter in Latinis efferunt. Et infra εἰ μὲν εἷς τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλως ἀφιστάναι αὐτῶν. *J. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus est. *J. Br.*

87. Ri-

ξένῃ [a] συνεγχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, [b] ὡς τὴν γυναῖκα ἐλθόντα ἐαυτῷ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσκολίαν. τὴν δὲ, ὡς αἰτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ μιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἐπικεῖσθαι τῷ στόματι. καὶ Ἑρμότιμον τοιγαροῦν ἅτε μένοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνόντα, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τὰ ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἰ σοὶ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ὅπῃ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις τῆς Φιλοσοφίας, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

regrina mulier congreſſa illi auderet etiam dicere, uti ſe res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret ſuam, iratum fuiſſe ipſi, quod ſibi non indicaſſet, cum maxime graveolentiam illam ſciret: illam vero ignoſci ſibi petiiſſe, ſe enim, quod virum alium experta non eſſet, neque ex proximo ſermones cum quoquam miſcuiſſet, putaſſe viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui ſolis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum ſint ora. Similia vero etiam Chryſippus dicat, aut plura hiſce, ſi quidem relinquens ipſum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui ſolo cum Platone verſati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obſcurum ſit, quae vera ſit in philoſophia ſecta, nullam earum eſſe ſectandam. Iſta enim contumelia fuerit in reliquas.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μέν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ἐπὶ γὰρ κατ' ἐμὲ διαγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐ-

35. HERM. Per Veſtam, *Lycine*, Platonem, & Ariſtotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quieſcere, neque enim cum illis contendere meum eſt. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipſos quaeramus, ſit ne tale quid philoſophia, quale ego

a Συνεγχθεῖσαν] Ita habere *F. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *F. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. conſtanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος ἱστορεῖται τῷ † Προυσαέως· ὃν καὶ λέξαι τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ‡ ἐπονόμασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας] § Φίλον ὄντα κατὰ τὴν Ἑστίας ¶ ἐξομοῦ· αὐτὴ γὰρ ** πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ καὶ Πλάτων τὸ Κρατύλου ἐτυμολογῶν αὐτὴν δεσφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συνάγει λέξῃ τὸ κατ' εἶναι ἔχόμενος τοῦτο ‡‡ προμηθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omiſſam ſupplevit *M. du S.*
† Προυσαέως] Sic C. & M. In V. Προυσίας erat. *M. du S.*
‡ Ἐπονόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἐξομοῦ] Ἐξαμοῦ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*
** Αἰτιᾶται] Ex M. ſupplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad δεσφαίνεται, reliquaque vitioſa reſtituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτὸς prave Edit. *Cler.* Emendata ex eod. fonte.
‡‡ Προμηθουμ.] Προμαθουμένη Edit. eadem, emendata ab eodem.

67. Εἰδότα εἴτε ἄν τινα] Placet εἰδότα ὡς εἴτε ἄν τινα. *F. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non poſſe optimam & veriſſimam ſectam eligi, niſi quis omnes perluſtraſſet, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum ſi unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus eſſet omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipſe per ſe ſatis poſſet ſcire, id ita eſſe. Omnino, reſpondet Lucianus, eum id per ſe ſatis ſcire poſſe. Infert itaque Hermotimus, Τί που' ἂν ἀδύ-

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si supervacui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ὅπου τὸν λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἰ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. EPM. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὕτωσὶ δὲ σκόπει, εἴ τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δεήσει περιόντα σε τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδέναι ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. EPM. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, σὺν-γε χάροντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο [g], εἰ δ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγοιεν.

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

[e] Αἰ] Γὰ W. [f] Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Fens.* ex Ba. [g] Γένοιτο] Sic *Al. H.* Fl. *F. Ba. S.* & M. Γένοιτο *J.* & *P.* [h] Λέγοιεν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδών] Procul facessant. *G.*

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, εἰ δ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγοιεν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν πολὺ, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Fens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt. indicavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν πολὺ] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι *Ba.* *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῆς διαφέρουσα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τιν' εἰστυχήκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συγκειμένας, ἢ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀπολεῖν; EPM. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. AΥK. Τί δαί, εἰστύχηκας πώποτε, ᾗ πρὸς Χαρίτων σεμνῶν ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ἢ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; EPM. Οὐδαμῶς. AΥK. Ὅρα τοίνυν μήποτε με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ἢ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσι περὶ φιλοσοφίαν, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἄδηλον φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς ἔστιν οἱ εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, [b] ἆρα ἄδηλον εἰ ἔστως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν ἕστω ξυνιδέναι, [c] ὑμᾶς δὲ φάναι ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ

discussatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne umquam, (& per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

a Πάμπολυ αὐτῆς διαφ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ διαφέρουσα αὐτῆς Edd. b Ὅπως ἀδ. ἀ ἔστ. ἔχει] Sic Edd. & M. c Ὑμᾶς] Sic W. L. & Ba. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

9. Ὁ μὲν τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τὸ, τὰ μήκη ἐθαύμαζον ἐπὶ πλεῖστον πήχεις μάλιστα συμβαίνειν: *Staturamque mirabantur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* L. Bos.

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. *J. Br.*

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν ἕστω ξυνιδέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsoporus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram. hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsoporus, sed *ipsos* vel *se*. Caeterum male peccavit, quum *Basilaeenses* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ὑμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopori *compositionem*? Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. ἐμοὶ τῷ Πυθαγόρᾳ ἐπίδειμον. εἶτα Πλάτωνι τοιαῦτ' ἔστω. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις, πάντα δ' ἐν ταῖσι συναλίφοις ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. *J. G.*

10. Ὑμᾶς] Non sola *P.* habet ἡμᾶς. *Ald. J.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & Ba. recte ὑμᾶς. *M. du S.*

14. Σάμαλα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. F. G.

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δόξης αὐτὸ ἔχειν] Δόξης αὐτοῖς ἔχειν. *Th. M.*

23. Ὅρα σιωπᾷν] Conf. infra Εἰκ. c. 13. *M. du S.*

Ibid. Σιωπᾷν] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Parisi.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Salmone*, qui id literae ν subjicere voluit;) Non pudissem operae hanc inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 198. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ῶν non recipere jota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγωνῶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγωνᾷν, ut in primitivis exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ῶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ἐπὶ τῶν εἰς ν λήγοντα βάρυτονα ἑπόμενον ἔχει πρὸς τῷ ν τὸ ι ἀπαρεμφάτου. i. e. *Infinita in ῶν exeuntia non habent jota subscriptum*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt; aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

37. HERM. Non videris mihi, Lyεἰ οὐ δοκεῖ σοι τοῦτο οὕτως, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγῆσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; ἢ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ ἀσωμάτου τινὸς καὶ ἀσωμάτου τι τὸ τῆς ὕσεως εἶναι; ἀλλ' ὅταν ἅψηται συλλαβὼν τοῦ ἀμφισβητουμένου συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ὂν τῶν Στωϊκῶν δόξας [f] αὐτὸ ἔχων, καίτοι ἀπολαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῷ τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὖν προδήλου γέ τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ὄντι μόνον τὸ δὶς δύο, τέτταρα εἶναι, ἅπερ σωστέον τοῖς ἄλλοις· ἔχει δ' ἐν αὐτῷ τούτῳ πάρεργόν τι (μάχαι) πρόσεστιν ὑμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

EPM. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυμέ-

ναι

[d] Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούρει W. semper. [e] Ὑμεῖς] Recte sic H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς male J. [f] Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτῷ Marc. Αὐτὸν W. [g] Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ'.] Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat M. du S. [h] Στωϊκῶν] Στωϊκὸς ὄντι μόνον W. Στωϊκῶν ὄντι μόνον J. Στωϊκῶν ὄντι μόνον H. Fl. A1. P. B2. & S.

prum: quia verba in ν finita numquam habent ante ν quidquam non praetatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίουν, ἐποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩῚ, ΛΕΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *iota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγωνιᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγωνιᾷν passi sumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἰᾷν dedit *Hemsterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾷν *Timon.* §. 56. f. ἐπιτυδᾷν ibid. §. 48. p. 161. ἐπιγελᾷν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. πρωιρᾷν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾷν. Idem I. 5. p. 6. 2. Πλάττᾷν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾷν ibid. p. 50. pr. Δρᾷν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾷν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *iῶσιν.* omitti; quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & B2. Edd. Luciani id habent ubique; sed *Junctina*, id non habet, nec *Magnaeana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ἰῶν, ἰοῦσι, μειλαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Junctina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βούειν, γελάειν, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aeque ac in βούειν βοᾷς, veritque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bongelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν fine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde.

J.F.R.

ναι πῶς βέλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἶσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο εἰσεληλυθέναι εἰς τὸ [b] Ἀσκληπιεῖον, ἢ εἰς Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρθυνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν μὲν τῷ πρωτέρῳ εὕρῃς αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὑροιμεν ἐν τῷ πρωτέρᾳ κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· οὐδὲν ἐρεύνης ἔδει ἔτι δή. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρθυνοῦμεν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὑρεῖτε, καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ [d] εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δέ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτῶν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτό, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι φησί. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπιγεγραμμένον ἐπὶ τῷ ἀναθήματι, ὃ μάλιστα ἐδόκει σημαντικὸν εἶναι τοῦ ἀναθέντος, ἀφανὲς ἐποίησεν ὁ χρόνος. ὥστε οὐδὲν ἔτι ἐστὶν ὅπως ἐξελεγχθήσεται ὁ ἀδικῶν, ἀλλ' ἐπιορκήσας ἀπελεύσεται ἀζήμιος.

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, siquidem perdita sit? HERM. Igitur si apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione, neque sic, opus est. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cujus rei gratia plus laboris sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi. Deinde ipsum quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona? Quot enim sunt sacerdo-

a Τοιοῦτον] Sic *F. H.* Fl. P. &c. & M. b Ἀσκληπιεῖον] Sic Edd. omnes & M. c Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab Edd. d Εἰ] Abest εἰ in P. Adest in Edd.

32. Ἀσκληπιεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & Imag. c. 16. At Dipsad. c. 27. Ἀσκληπιοῖον iidem habent. Vid. & Asin. c. 42. & utroque modo scribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Alex. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forsan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter *ἀνάθημα suspensum donarium*, & *ἀνάθεμα*, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen ejusdem thematis sit utrumque, vid. Perizon. contra *Sanctium* disputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Distinguit etiam *Hesych.* Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet *Suicerus* in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται λέγει τὸ κοινὸν καὶ ἀνθρωπίνον πραγμάτιον· ὅταν δὲ ὁ ἀνάθεμα γινόμενος, ἐκπίπτειν δοκεῖ λέγει τὸ τῆς πίστεως ὁμολογίας, τὸ ἀνατεθειμένον καὶ ἀφωσιωμένον τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληρούμενον τῷ Διαβόλῳ, καὶ ἀπο-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦν, οἱ δὲ, ἀργύρεον, οἱ δὲ, χρυσοῦν, οἱ δὲ, καστιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν εὕρῃς τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὔρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπολοῖτο χρυσῆ, καὶ σὺ ὦδε τὰς πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ ὅτῳ παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· εὖ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ Διός· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δέοι δὴ ὅτι πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἰέσθαι.

Καὶ γὰρ [e] αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν [f] ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅτῳ τινὰ ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ ὅτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Διὸς ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male P. S. & G. f Ἀποδυσομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων Edd. omnes male.

ἀναθήματα αὐτὸς ἑαυτόν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. *ἀνάθεμα* ne quidem scriptum invenerim, sed semper *ἀνάθημα*. *J. F. R.*

75. Ἐπὶ πάντας ἴεν] Sincera lectio ἰέναι. *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Mf. Gr. αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυσομένων] Scribendum ex Mf. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν ποικίλην ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυσομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑφηρημένῳ· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιώτικα ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἓν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολωλυῖαν φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ῥᾴστου ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ὀχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἐωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πολὺ καὶ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτι τὰ λαμπρὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου θέαν μοι παρεκαλλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅτῳ τινὰ χρὴ πάλαιειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

licet enim privata quoque habere. Causſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis facceſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιὸν, ὅτι Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, ἐς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, *in* hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλείου *J.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργύρεα.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδης ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα Δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης .... quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Aldi* ſemper ejusmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capeduncula (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna χληρωτὶς, κάλπις. ὑδρία*, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem *κάλπις ὅπου βαλλόντες τὸν αὐτὸν δρόμου*, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶν? Recte;

tur, inſcriptae. Inſcribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, ſi plures athletae fuerint, ut duae ſemper ſortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demiſſa in urnam manu, ſortium unam extrahit, & poſt illum alius; adſtansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec ſinit illum videre, quae ſit litera, quam extraxit. Omnibus autem ſuam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipſorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inſpicit ſortes ſtantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, ſimiliterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem ſi pari numero ſint athletae, vig. octo, quatuor duodecim: ſi vero impari numero, quinque, ſeptem, novem; litera quaedam impar & ipſa, uni tantum ſorti inſcripta, reſpondentem ſibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, ſubſidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverſo ſibi reſpondentem

τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένου· ἐγγράφει δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [c] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὲ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, καὶ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπασεν. ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ ὅτῳ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνασπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταὐτά. ὅτῳ μὲν [g] γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕως ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ἔστι γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο ὃ μικρὰ

e Γράμμα.] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. f Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. g Γὰρ] Abeſt haec particula a W. h Οἷον] Ὅλον Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. i Γράμμα τι] Γράμμασι una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμμά τι S. & M. Γράμμα τὶ P. Sola Aldina recte γράμμα τι.

ote; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae ſaepe peccant in accentibus. Sola autem Ba. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam ſequor. J. F. R.

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. J. B.

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. manus elata. ut ap. Hom. ἀνασχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. J. G. G.

27. Ἀλυτάρχης] Pete Varinum. J. Br.

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos ibidem laudat Cl. Vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV. 9. Cuſac. Obſ. II. 13. Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτους Idei vocabant. M. du S.

Ἀλυτάρχης] Varinum ait Brod. id eſt Pluvorinum, qui olim Guarinus. ſed ipſe maluit Varinus audire, Phavorinus vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. J. F. R.

32. Παγκρατιάζειν] Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philoſtratus de athletis refert, pancratium palaeſtram ſimul & pugillatum vocari. G. C.

38. Γράμμα τι] Miſere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in ſyllabis contiguis unius vocis ſcribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λάθρᾳ τις, & ſimilia in editionibus & ſcholiaſtis reperias, & viri etiam eruditi hodie ſibi in his apicibus collocandis non conſtent. J. F. R.

χρὰ εὐτυχία ζ ἀθλητῆ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖζ.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τάτᾳ γὼ ἐδεόμην μάλιστα· ἐχὲν οὖν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, ἢ ἔχουσι τὰς κλήρους, ὁρῶν δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, ἢ ἢ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, ἢ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, ἢ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, ἢ γὼ προείρηκα ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρολονοῦν τὸν ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, ἢ εὑρὼν, ἐκείνῳ μὲν ἤδη συνέζευξας· σὺν τυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅτῳ ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀνάπαλον τῷ εὑρεθέντι, ἢ [b] ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι λειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναπαλαγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ', εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὔπω νυν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι ἢ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ πῃ αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν

literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

41. LYC. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere, inspice literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest ut statim invenias literam illam subsessoris indicem, aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alteram A habet, eoque invento, illos jam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus sim quaeritur*. Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem. HERM. Quin, Lycine, facile discam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπῆς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. duS.*

44. Συμπεσεῖζ] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. duS.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκοπῆς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. *J.B.* Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκοπῆς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis litteras*. *J.G.G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego ἢ ἐκεῖνό ἐστι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκεῖνος. *J.M.G.* Ἐκεῖνός ἐστι] Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut sensus sit: *etsi inveneris literam, tamen nescias num ille praeses sit, penes quem invenitur illa litera*, s. *qui indicatur litera illa inventa*. *J.F.R.*

89. Μὴν γοῦν] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut supr. de *Merced. cond.* c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud no-

cam. Inter novem enim si E primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima A, altera B, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies, si primum Z invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τ̃ ἑνέα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, 75 οἶδα ὅτι ἕφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τ̃ λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μέν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλω- 80 κεν ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν ἔτι περιττὸν εἴη τὸ ἕξης γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνασπακὼς, ἕφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τ̃ συνέσεως, 85 ἢ θέλεις ἀπείπω τάχα μοι δοκοῦντα, οἷα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀλλ' εὐπορῶ μέν τοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀπειπεῖν ἔχοις πρὸς τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲν (Α) δευτέρου δὲ (Β) καὶ κατὰ τ̃ τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τ̃ ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὄντα τ̃ κλήρων τ̃ ὀκτὼ γράφοιμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὄντα τοῦ ἐνάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τ̃ ἕφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀγωνίσῃ ἕφεδρον ὄντα τ̃ ἐχόντα αὐτὸ, ἢν μὴ ὅτι πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦντα; εἰ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

c Μέν τοι] Sic Edd. & M. Sola *B*2. μήν τι, male. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελθόντες male W. e Μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφοιμεν] Sic *B*2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mf. M. *J. F. R.*

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. *G. C.*

98. Γράφοιμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. *J. F. R.*

1. Τὸ δὲ Z.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Z. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὲ καὶ ἕτερος τὸ αὐτὸ ὀπτασάπησον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφωμεν ὀπὶ τῶ κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαραχτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶ γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ὄνεια μὲ ἐάσομεν, ἐπεὶ ἀλλόκοτά ὀστι. Φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ὑπογράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντας· δύο ἀνθρώπους ὀπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ὀπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ὀκτάτῳ, λέοντα ἔστω. [b] τὸ ὀπίσημον· ἦν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τύτῳ κλήρῳ ὁ δεξιὸς εἰτύχῃς, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν ὅτι ἐτός ἐστιν ὁ τὸ ἅρμα φέρων πομπᾶν, ἢν μὴ καθυποφήσῃς ἄπαντας ὀπιὼν, εἴ τις καὶ λέοντα λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ἅ, τι σοι ἀποκρίσωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· ἰδὲ γὰρ εὐπρόσωπον ἰδέν· ὥστε ἦν ἐθέλωμεν ἢ τὸ ἔχουσα τὸ ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸ ἄριστα ἡγησάμενον ἡμῖν, εἰς τὸ πάλιν ἐκείνην τὸ Κόρινθον, ὀπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως περιόντες καὶ ἀποβλέποντες· [c] μόλις γὰρ ἂν ὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leonis sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse quae subsessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, respondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam *est quod responderi possit*. Itaque si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat invenire, vel subsessorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide

a Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. b Τὸ ὀπίσημον] Τὸ ἐπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. c Περιθεωροῦντες] Sic *J. Fl. P. H.* &c. Παραθεωροῦντες W.

10. Κυνοκεφ.] Horum figuras si videre lubet, adi Memfam Isiacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πέρι] Jam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibique adductum *Jensium*. *J. F. R.*

33. Πανῶν] Notat *Soulius* f. *Solanus* in W. reperiri *πανῶν*, additque id verum; Editiones autem prave *πάντων* legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jens.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo *πανῶν* legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus supra egit & mox agere perget; nam statim sequitur *μιᾶς ἀπείρους*, & — *ἀρίστην ἡγεῖσθαι*. Et pr. §. seq. *μίαν δὲ πανῶν ὁδὸν*. Jam quoque illud *αὐτῷ*, quod vulgatae *αὐτῶν* praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S. αὐτῷ* legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis *πάντων* ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod *λεγόμενα εἶναι τὴν ὁδὸν* insolentius videatur, & viae f. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui *πανῶν* praeferet, pro εἶναι legat εἰσὶ, & sic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est posliminio sincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ εἰσὶ *πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἶναι*. Posteriores perperam dederunt *αὐτὰ*, quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἢν δὲ τοὺς εἴκοσιν *ἀθροίσῃς λόγους, εἶδόν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσάγεταί μοι πιστόν*. quum recte in prioribus *αὐτῶν*. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. F.*

34. Ἀστ-

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcumque incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

ξιόπιστος ἔσει, φιλοσοφίας περί, ἣν τινα φιλοσοφητέον, ἔστ' ἂν εἷς μόνος ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτὸς λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ ἐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἕως ἂν καὶ μιᾶς ἀπείραλοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις ἐπιδείξαιμι καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ ἔστι καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, ἐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ καὶ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ συλυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅτῳ ἀνάγκη εὖ εἶναι.

46. HERM. Vera *ſunt iſta*. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι ὅτινα εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

[d] Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. [e] Αὐτῶν] Sic *J. H.* Fl. *B2. P. A1.* & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A.* [f] Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. [g] Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. [h] Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτελεῖς] Pendebam animi ἀτιλῆ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum*? Sed cum hujus intellectus nulla dum allata ſit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτίλιστος, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *J. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *J. M. G.*

54. Τελευτῶν] Τελευτῶν, *denique*, *poſtremo* interpretatur *J. Brod.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. vero *J. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *J. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus*. Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. *J. F. R.*

μένη ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δῆτα ἂν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἐς γε τὸ παρὸν εὐπορεῖμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἐξετάζοντα, καὶ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, ἣ ὅτι σκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς ῥᾴδιον ὑποδύναι ἑαυτόν, ἢ πετάσαντα τ ὀθόνιον, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχεθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ ζ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον ὥσπερ ἡ τραγικὴ Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρύσαντα αὐτὸν, [a] ἐξιέναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἢ πόθεν ζ λίνα εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θαῤῥεῖ,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto desponendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque *ingrediamur*, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

[a] Ἐξιέναι] Ἐξίναι marg. *AIW.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας;] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τοὺς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τοὺς κύνας τὰ ἱερὰ πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τ εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τέλος; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. qui ex nostro in *Dis Accusat.* Εὐθὺ τῶν Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἅπιμεν εὐθὺ τ καλοῦ ἀφεπατησοῦντες. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τινὸς τ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero*: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. Νῆφε) Νῆφε καὶ μίμνειν ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat *F. G.*

Νῆφε] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cautilenam illam suam:*

Νῆφε, καὶ μίμνειν' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τ φρενῶν.

J. M. G.

84. Τοῖς ἐξῆς λόγοις] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud καὶ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πόντε ἔτη] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ τ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi invenisse, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud est? LYC. Non meum dicam, sed cujusdam sapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui sequuntur dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii. verum etiam Aristoteli non pauciores. HERM. Non sane. LYC. Chrysippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere. HERM. Ita est. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, ὃ τινὲς οἰχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιποῦσες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ὅτι τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν εἰδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν ἔτυχε τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δὲ τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ παύλως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν ἔτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] ΕΡΜ. Οὐ γῶν. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ καὶ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά. ΕΡΜ. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

[b] Μὴ] Sic L. *Mοι* vulgo Edd. [c] Πέντε] Sic W. Abest ab Edd. [d] ΛΥΚ.] Deest haec persona in Edd. Restituta ex *F.* & P. [e] ΕΡΜ.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte ΕΡΜ. *F.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eadem restitutae.

16. Τὸ * *νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν*] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Ἥρε ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν ἔτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio personae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν ἔτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Misc. IX. c. 16. *F. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in sequentibus personarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui jussit *Solanus.* Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam subolueret; nam vel sine Mss. error detegi poterat; primo enim, absurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) se ex *Luciano* audisse; quot anni philosophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab *Hermot.* responsum tulerat, forsan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina versus finem hujus cap. s. §. 48. bis posita erat *Hermotimi* persona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ ἀληθείας, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, sed ante rursus ΕΡΜ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? *F. F. R.*

98. Οὐ γῶν] ΛΥΚ. Οὐ γῶν. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina personarum. Esse debet. Ἑρμο. οὐ γῶν. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δὲ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. ἔτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. ἔτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐνθένδε μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ ἑαυτῶν αἱρέσεως ἕκαστον, ὡς μηδὲν ὑστεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερον αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ἄλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαυτονὶ ἕτερα, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συμβείη, οὐ κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις τῆς φιλοσοφίας; ΕΡΜ. Ὑπὲρ ἑξακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον;

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον· ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ ὅταν ἀρχὴ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναλρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνθρωπον πείρας αἱρούμενον, μανείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρῶμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *AsW.* bene. b Πεντήκοντα ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *AsW.* Πεντεκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et ἐ γ' Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανὰ. Λυκ. repone Ἑρμο. ἄτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. *J. F. R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. *Th. M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *J. Br.*

21. Ὡς πεντεκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, Mend. *J. B.*

Ὡς πεντεκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis; respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus proe se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν. *centum & quinquaginta.* & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντα in MSS. *J. G. G.*

Ibid. Πεντεκαίδεκα] Sive sic, aut cum *Angl.* MS. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me cum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἀναζητεῖσθαι, οὐχ ὕτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἕως τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ ὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχούμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, ἀφ' ὃ μὴ εἰδέναι. τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὑρήσομεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην πεπερασμένοις αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστιν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲ δοκεῖς μοι λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) ὑπ' μείρακος ἀκμῆς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἕνεκα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐπεπυκνέναι σοι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τὴν ἀληθείας εὕρεσιν, ἔτ' γε τοσούτων δεομένην. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ὁ ἤ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν,

ὁ ἤ τις] Εἴ τις W. male, ait *M. du S.*

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. *M. du S.*

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nomen reſtant 150. ? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα ϛ ἑκατὸν legas, illud ἕτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἕτη autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. *J. F. R.*

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oporteat.* *J. Br.*

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicato, malo omine.* *J. Br.*

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Brodaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γ' ἐκεῖσ' ἦλθ' ἐγώ. *J. F. R.*

60. Ka-

ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ † Τιθωνὸν πολυετῆ, μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἑκατόν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἁπτόμενον.

strae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ σὺν οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἴσως μὲν ἡ ἀλήθεια ἔχει, ὑμεῖς δ' ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τἀληθῆ ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷα ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ῥᾴδια· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντα ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὡς τεύξοιτο, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καταμαθὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα σοὶ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνους ἐμὲ εἶναι ὡς ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speraſſes, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παρωδοκιμεῖται] Νικᾶται, ἤτοι † εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται. *V.*

* Παρωδοκιμεῖται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etiti & sic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφαίνεται, erat ὑπερφαίνεται. Emendaverat vero sic, ut dedi, *Semlius*, non addens unde; sed quam id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mſ. hauserit. *J.F.R.*

60. Κατὰ † Τιθωνὸν] *Erasm.* in proverbio: *Tithoni senectam.* *J.Br.*

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀθανάτων δὲ σκεπτομένων &c. *M. du S.*

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, verſ. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemsterhusii.* *J.F.R.*

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* *J.Br.*

96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* ſeq. c. 1. med. Conf. & Συγκρ. c. 9. *M. du S.*

3. Κακῶς Ἕρμωνα ποιήσεται τις] Imperite in *Basileensi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod ſecundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adſcripſit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* *J.G.*

Ibid. Ἕρμωνα] Vid. ſupr. *Somn.* c. 9. τὸ κατὰ τοῦτον ἕρμαιον ὤν. *M. du S.*

6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phoenice vivacior. *J.Br.*

12. Δαίμων] Mallem δίκτυα. *M. du S.*

14. Προσάξεταί μοι] Sic habere *J.* & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & ſic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philoſophandum nobis eſſe, ſed *conſultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audiſti? Neque enim ego philoſophari nos veto. ſed cum philoſophandum ſit, multae porro viae ſint, ad philoſophiam unaquaeque & virtutem ducere ſe profeſſae; vera denique inter has obſcura: accuratum faciendum eſſe diſcrimen, *dixi*. Fieri autem non poſſe, nobis apparebat, multis propoſitis eligere quod optimum, niſi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud viſum eſt. Tu autem quomodo vis facere? rurſus enim interragabo: in quem primum incideris, eum ſequere, cum illo philoſophabere? & ille te ſibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

53. HERM. Et quid tibi porro reſpondeam, qui neges per ſe judicare quemquam poſſe, niſi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti ſunt, laudantiumve & perhibentium teſtimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui ſciunt, & experti ſunt omnia? Si quis enim talis eſt, ſufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero neſcientes dicas, nihil me ipſorum multitudo ad credendum addu-

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόναι [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καλαδιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἥτις φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] καὶ χρὴτὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡδ' ἀληθὴς αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν [e] διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πως μακρὰ ἡ πεῖρα ἔφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕπῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; καίτοι κινδυνεύει Ἑρμαίου ποιήσεταί σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκρινάμενος ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῴη· πάντας δὲ κύκλῳ περιιὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δέησις. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν, ἄχρις

a Αὐτοὺς] Sic recte P. Ceterae pleraeque male αὐτοὺς. *b* Γοῦν] Abeſt haec particula in S. Adeſt in W. Item in Edd. *J. P. H.* Fl. *c* Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam ſervant Edd. optimae omnes. *d* Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. J. P.* & M. Ἐπ' male *B*2. *e* Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. *f* Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule *J.* *g* Δέησις] Sic *J. P.* Fl. *H.* & M. *h* Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A.* male.

3. Ἑρμαίου] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Clar.*

5. Ἢν μὴ φοίνικος ἔτη βιῴη] Φοίνικα, * τὸ Ἀραβίων λέγει πλῆθον. *V.*

Hag. plures enim jam conſulere nolo, quia non dubito quin rectum ſit; vid. Ζευξ. c. 2. προσάγειν αὐτοὺς. Et *Phalar.* I. c. 3. ἐς τὸ πιθανὸς προσάξειν τούτους. Forſan maluerit προσάξαι alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & ſic recte conſtrui, vel ex *Iſocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia oſtenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius ſignificet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcunque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accuſativum patientem, & in ſenſu metaphorico active uſurpatur. Sic eod. ſignificatu, quo Noſter, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ πειθοῖ . . . προσηγάγετο. Ibid. 12. 9. ἥλπιζε προσάξεσθαι τόν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonſtrandam congeram. *J. F. R.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, πρὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται. ΕΡΜ. Μόνος [b] δὲ σὺ ταληθὲς καλεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί τῳ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως καὶ τοῖς εἰδόσι, καὶ ὑπομνημονεύω ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι ταληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους προσποιούμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὅπως πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πεπεῖσθαι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἐν ἄλλως ἐλέγχῃ τὸ βέλτιον, ἢ ὅπως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐκ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασί γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, *Phidiam* puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a Ἢ] Delet *Gronov.* Adest in Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. b Δὴ] Δὴ *Pell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ γὰρ σκεπτικῶς ἴσασι, ὦ Λυκῖνε, λεγῶν. ἐπεὶ γὰρ καθόλου ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀντιπρίλον μαλακολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ διάφορα τῷ ὑπειρωνεύεσθαι. ἀνθρώπου δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γνῶσις, καθότι ἀδὴς ἀνθρώπων ἀδιάστρεπτος γνώμης ἀλήθεια. ἀλλὰ καγὼ φήσω, ἐπεὶ ὁ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, οὐ μάτην ὁ σὺ τῶν παραπολὺ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείς ὄφελος γε τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ ὅτως τοῖς εἰκαίοις ἀλόσυν πτερῶν. M.

34. Ὄνυχα μόνου λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία ἐξ ὄνυχος ὁ λέων. *V.*

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἁ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronunciabunt.* *J. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unum disciplinam singuli scientes de omnibus pronunciabunt.* *M. du S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectu oraculis videtur ad Alcæum referre, ἐκ τοῦ Ἀλκαίου, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντος. *G. C.*

34. Ὄνυχα μόνου λέοντος] Unde ortam paroemiam: ἐκ τοῦ ὀνύχων λέοντα ferunt nonnulli. *J. Br.*

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* Π. Χρησ. 730. 1. Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. *M. du S.*

35. Ἀναλελογίωται] Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis activæ valent; vid. *Jensium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. *J. F. R.*

51. Οὕτω, καί μοι &c.] Verba καί μοι τοῦτο ἀπόκρινai, *Solanus* in *Junt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ὅτως, legerem, ὅπως

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi respondе, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis di-

ἐκ ἀναλελογίζ ἠλίκ◎ δὴ ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τ ὄνυχ◎ ἀναπλασθείς· ἢ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπ◎ δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κα[λ]καλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεκαλυμένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. ἢ τοίνυν τὰ μ κεφαλαιώδη, ἃ ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον κα[λ]αμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ἀκριβὲς τοῦτο, ἢ μακρᾶς τ ἐξετάσεως δεόμενον, εἰ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τ αἵρεσιν τ βελτίον◎, ἀλλ' ἔνεστι κρῖναι ἢ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαῖ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τ μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μ τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν ἢ τὸ μέρ◎· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρ◎, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. [d] ἔτω καί μοι τόδε ἀπόκρινai, ὁ Φειδίας ἄν ποτε [e] ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω δὲ ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπ◎ χεῖρα ἰδὼν, [f] ἔχες ἂν εἰ-

[e] Ἀναλελογίζ] Ἀναλελογῶς Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *J. P. H.* & Cod. P. Ἀναλογίζ marg. *AIW.* [d] Οὕτω] Οὗτ◎ Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. [e] Ἰδὼν] Εἰδὼς P. Sed nihil mutant Edd. [f] Ἔχοις] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντ◎ ἔγνω ἂν] Τὸν ἀγνοπαλογισμὸν λέγω, ὃς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ κατορθοῦν *χρησίμου ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ μ μορικὴ γνῶσις αὐτόπτ◎ ἢ ἀληθὴς, ἢ μηδὲν τῶ καθόλου διαμένη. ὡς φῆσι τῶ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο ἢ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συμπτικὸς ὁ δέκα προσηχῶς, ὡς μ τῶ δέκα ὁ ἑκατὸν, ἢ τούτου ὁ χίλιοι, κἀκείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κωλύσει τ τὰ δέκα μὴ ἐπιφάρων ἰδιότ[η]ν, μὴ δέ γε τ̣ῳ̣ ἀριθμῶν ἔτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίσασζ ἀπαραγκλίτως, ὡς μία ἢ μία δύο, ἢ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστ ὑ πάνυ γνησι◎ ὁ λεγτέτων λόγ◎ τ τοιοῦτον λόγον, ὡς μ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδῇ οὐδὲ τὸ κατὰ μέρ◎. τἀναντίον γ̣ὰ̣ δεῖ τ μερῶν, τὸ ὅλον

συλλογίζεται, § ἢ ἡ τ κατὰ μέρ◎ ἄφιξις πρὸς γνῶσιν ¶ τῶ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφίσαμένη. ταύτῃ ἢ ὁ σοφὸς **ὑμῶν Ἀριστίλας τριτίσματά που †† τ ἑαυτοῦ λέγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστ ἐ ὁ τῶ λέοντ◎ ὀνυξ αὐτὸ τὸ μέρ◎ γνωστὸν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ Φειδίᾳ, εἰ ἐ μὴ τὸ ὅλον εἶδος, τὸ γοῦν μεγεθ◎ παραστῆσαι τῷ Φειδίᾳ οὐδὲν παύσειεν ἐμποδών, εἰ δὴ ἐ ἀναλογίαν §§ ἀναιφήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, ἢ τ ὄντων ἀπώσῃ ἀναπαίσθητον ζωὴν; ἢ φθόν◎ οὐδὲς σοι τ σοφῆς ταύτης ἐμπαλήξας. δὶ ἣν ἐ πρὸς τοὺς λύπους λαπτεμφθήσῃ ὡς λοιδ◎ τῷ ¶¶ ὄντι ἐ ὢν ἐ καλούμεν◎. *V.*

* Χρησίμῳ] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit *M. du S.*

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Ed. *Cler.* pro τέσσαρα autem lege ἓξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *M. du S.*

‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρ◎ pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente *M. du S.*

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit *M. du S.*

¶ Τῶ καθόλου λεγομένῳ] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισαμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστασιν ἐπεὶ μηδὲ τῆς φύσεως. Ex *Scalii* adnotatis. Scil pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλα. *J. F. R.*

** Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *M. du S.*

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit *M. du S.*

‡‡ Τῷ φιδίᾳ] Τῶν φιδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιφήσεις] Ἀναιφήσῃς M.

¶¶ Ὄντι] Legendum conjicio ἀνέμελι. *J. F. R.*

ἔτος *quomodo*, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. *J. F. R.*

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βέλτιον ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπελεύθερος, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο ἢ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τῶν μέρων καὶ τὰ λοιπὰ [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὁ δὲ φῄς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἐρωτᾷς αὐτόν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχήν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτω μὲν ἀκοῦσαι, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit caussa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nul-

a Ὦ παῖ] Ὦπαι margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. b Λέγων] Γέλων P. Nihil mutant Edd. c Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] *O puer, o imperite.* *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπαι. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μωθ. c. 4. & Z. Tp. c. 16. Pro λέγων in *Exc. Peric.* est γέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἁρμόσαι χρόνος. Sic ἅπας ὁ οὐρανός, c. 58. ἅπας ὁ πίθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis *Εὐχ.* c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὦπαι, nescio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὦπαι certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀκροδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie *schola*m philosophicam frequentet, ut *initio hujus Dialogi* innuit, id tamen minus huc *quadrare* videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum *Εὐχ.* c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλοῦτον, *totus thesaurus, totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων. *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίᾳ] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quali is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνάσχῃ τὴν ἀλγηδόνα] Opsopoeus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ τῷ μι-

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscribe-rent? ut persuadeant nempe, vera esse pau-cula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum elec-tionem, si morae impatiens sis, qua curio-se considerata unaquaque re integra, eli-gas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquo-que consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victi-mae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον εἶδέναι, εἰδέναι δὲ ὅτις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχὶ μορίου ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέῃ. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι πα-θόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τέτταρα ἐκατοντάδας χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖ-να, ἃ σοι ἐδόκει ῥᾴδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δέησει σοι καὶ ταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀκρι-βῆ, ὡς ἀκριβῶς ἐλέγχῃ αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον καλανόησας, ὀλίτομος γὰρ αὕ-τη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μέλλοις ἀμέμπτως τὴν μάλιν, ἀ-κούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοι ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας σοι τῷ ἱερείῳ ἥπαρ ἢ τινά σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βέλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέ-στερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καλα-θὴς ταυτὶ, καὶ θυσίζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίθων παρακαλῇς, ἀλλ'

ἐς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καὶ' *B2.* *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστῳ W. Nihil mutant Edd. *f* Καλαθύσ] Sic *B2.* & M. Reliquae Edd. male Καλαθύσις. In *B2.* tantum deest jota subscriptum. Καλαθύσιν *Vorst.* *g* Παρακαλῆς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν Edd.

pelas. *J.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὡς'. *F. Guiet.* Non, mi *Guiete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστῳ, quod forsan melius. *M.du S.*

92. Ἃ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosophorum sectam.* *J.Br.*

94. Καλαθύσις] Lege καλαθύῃ. *J.Br.*

Καλαθύσις] Καλαθύσις. Ordo: καὶ θυσίζῃ τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. ἀλλὰ τοῦ, ne advocato quidem sacer-dote. *F.G.*

Καταθύσ] Ita M. In impressis καταθύσις & παρακαλεῖν. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingenio-sa est, sed si recipias, lege, meo periculo, non δίον cum illo, sed δῖον. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M.du S.*

Καταθύσ] Vide, si lubet, quae supra de simili mo-dorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διξύλοι & ἀνιδύεται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed for-tean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δίον τινὰ τῶν μεγα-λομίσθων παρακαλεῖν. Et sacrifices Deo; neque opus *sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th.M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς σὺ. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano com-posita, *subjiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὲ πα-ρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum oratio-nis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem reme-dium stabiliendae inter Christianorum sectas concor-diae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno ha-bita. *J.M.G.*

εἰς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμμαλεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τὄνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμμαλείων, καὶ τοιοῦτον τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσοφεῖ.

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν εἰώθεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρῆν, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύμασι, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βέλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστον ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς σαφῶς παντὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὀπιπλέον ἐνοχλοίης, ταχ' ἂν καὶ προσχέαι σοι ὕδατος;

58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, deguſtans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu *dicere* poteras univerſum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, bibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. *Haec* ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

[a] Γραμματεῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1611. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖσι θάλλοντα, καὶ μηδενὸς ὀρφανισμόν. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ οὐ σοῦτὰ σὺ] *Ac te indigna.* *J. Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopoeus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. οἴνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλιον verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἶ] Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὡνησάς γε] *Gratum mihi feciſti.* *J. Br.*

37. Εἰ μὴ ἄρα] Duas illas voces ex conjectura ſupplevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox εἰ, ut omitteret, Librario oſcitanti anſam dedit. *M. du S.*

39. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis hausturn vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, ᾧ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸ πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ἀλιθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' οὐκ ἂν ἀφεθείης γε οἰόμενος δὴ ἐκπεφυγέναι, ἐς τὴν αὐτὴν κύρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι αἰθομολογούμενον πρᾶγμα λαβών, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὅτε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιον φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, [d] ἆρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ὑποδίδυσι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομιξήσαντες· ἴσως δ' ὑποσκοπήσομεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο ὑδρομιγοῦς ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἰσεται αὐτίκα ὁποῖός ἐστιν ὁ πίθος, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀνείποιμι. ἆρα δὴ καὶ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέ-

[b] εἶ] Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd. [c] Αἰθομολογούμενον] Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat M. duS. [d] Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat M. duS. [e] Κατὰ] Καὶ Ba. malc. Κατὰ servant reliqq. & M. [f] Ἀνείποιμι] Ἀνείποιεν W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. [g] Ταὐτὰ] Ut Jensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemsterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύειν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex *Aeschyl.* 7. Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Eonius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μοιχεύειν, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud *Aristoph.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi, quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *mercatoria* ap. *Aristot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. *J.F.R.*

Ibid. Κερασάμενοί γε] *Aquam immiscentes.* *J.Br.*

Κερασάμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M.duS.*

49. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F.G.*

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὑσημέρας, καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ἄλλα ἄλλοθι; πολλὰ γὰρ ἴσμεν πρόδηλον δ' ἐστὶν, ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς εἴη παρημμέλει αὐτῷ κατὰ τὸ Ὁδυσ-

μέραι, ἢ σοὶ τ αὐτῷ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν [a] εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ περὶ τ Ὀδυσσέα περινοστῶν, ἢ σιπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οἷόν; ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' [b] ἀεὶ ἕτερα καινὰ ὅτι καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. [c] ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τ πίθον, ἢ ἄλλως μεθύων τύχῃς, οὐκ εἰκῇ γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καταχρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τ τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ ὅποτ' ἂν εὕρῃς τὸ νεκτάρεον

dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim ſunt. Manifeſtum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum manſiſſe circumeuntem & oberrantem, ſi eadem diceret, ſed ſemel audiſſe tibi ſufficeret.

60. HERM. Quî enim poſſit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuiſti de primo guſtu noſſe omnia? Neque enim eadem profecto, ſed alia ſemper nova ſuper nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, ſemper idem erat. Itaque, ſodalis, niſi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipſo enim plane fundo videtur mihi Deus occultaſſe bonum philoſophiae, ſub ipſas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

a Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. b Ἀεὶ] Deeſt in M. c Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorſt.* emend. ὥστε μηδὲν ᾖ . . . μὴ ἄκρως . . . . At in vulgatam conſpirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσσέα περινοστῶν, ἢ σιπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim ſunt, ut patet, amice. Annon vero etiamnum, ut par eſt, apud ipſum, inſtar Ulyſſis circumeundo, & oberrando perduras, ſi eadem loquitur, vel tibi ſatis eſt aliquid ſemel inaudiviſſe?* Sed nihil certius juxta & manifeſtius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγω σημαίνει, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipſa, & ſequentibus. Duo rogat, utrum magiſter eadem ſemper, an identidem alia proponat. Reſpondebat ipſe, illud eſſe πρόδηλον; ſcilicet alia idemtidem proponi, quum multa ſint excutienda, & diſcipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam ſi eadem ſemper proponerentur, ſufficeret vel ſemel audiviſſe. Res per ſe plana eſt. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J. J.*

Ταῦτα] Secuti ſumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jenſius* inſpexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* aſſervatur. In Oxonienſi enim illo manifeſte ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἰκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorſtium* exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui codicis pro εἰκὸς adſcripſerat εἰκῆ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero qui meminiſſem Hermotimum XX. annos perpetuos magiſtro Stoïco operam dediſſe (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulyſſis*, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praeſertim cum leviſſima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim abſque codicum ope quaedam inſanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἰκοσιν ἔτη *Solanus* juſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione eſt ſuffulta, & Clar. *Geſneri* verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi *Solani* ſive *Sonlii* emendationem valde probo. *J. F. R.*

53. Περινοστῶν] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος] Pro ἀπὸ τοῦ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis *Epiſt. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi οὐ dicendum fuiſſe volunt; ſatis multis probat Rev. *Jac. Elſn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo ſaepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J. F. R.*

59. Ὥσπ

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

65 ξεον ἐκεῖνο πῶμα, ᾧ πάλαι [d] διψῶν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γεγησόμενον, ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς ἡ πρόμαντιν, ἐπειδὰν πίῃ ἐκ τῆς ἱερᾶς κάμαρος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' οὖν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαί ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς [h] ὑποφάνω καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ

[d] Διψῶν] Sic *J.* Fl. *H. P. S.* Sola vero P. jota ſubſcriptum addit. [e] Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. [f] Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *J. P.* & *S.* Σύγ' male Ald. *H.* Fl. [g] Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* [h] Ὑποφάνω] Ὑπὸ φάνω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ᾧ — κἂν ἄκων. *A.V.* Ὥστε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων σοφίας] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Heſiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τῆς ἱερᾶς κάματος] *Fontis Creſphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὲ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὲ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine mentis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejusdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παντοσπερμία τις πυρὸς ὑπὸ ἄνω. καὶ μὴ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὲ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων τὸ σπερμάτων, καὶ ὡς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ἅπερ ἦν, ἀνίδυκέ σοι δίψημα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰκῶν εἰς ἑκάστου λαβεῖν, εἰ οἱ ἱρέοιεθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ ὑτακεῖς, &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indiderit: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles,* &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὲ σὺ ἀνήσαιο ἰθίλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐνενήκοντα ϵ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Η μὴν κλύσω, καὶπιθωύξω γε πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἐτεροῖόν τι ἄφθη, ᾧ παρίφγου ἐξετάσεως διόμφον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρία-

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσαιο ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὁ ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὥσπερ ἦν, ἀνέδακέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι εὐ ἀλφίκενοι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὅν φήσει τις τῶν πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστὶν· εὖ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἕτεροῖόν τι ἄφθη, εὖ παρέργου τὴν ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, τὸ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα τὸν συφετῷ καταπολεῖσθαι, [c] ὡς ὁ αὐτὸς τὸ ἀρχῇ ἔφησθα, εὖ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλιον πρίαιτο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, ἅτινα ἀπίθανα γθύομαι

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

a Εἰ δὴ . . . . ἀφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* b Ὧν] Ὅν *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. c Ὡς ὁ αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πρίασθαι, τὸ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κινδυνος. αὐτὸν δέ τινα τὸν τῷ συφετῷ καταπολεῖσθαι, ὡς ὁ αὐτὸς τὸ ἀρχῇ ἔφησθα, εὖ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα τὸν τῷ συφετῷ καταπολεῖσθαι] pendet ab sequentibus, ὡς ὁ αὐτὸς τὸ ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ἄφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κινδύλου tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ἄφθη. Quin & verba illa εὖ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita. referenda itidem ad ἄφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα τὸν τῷ συφετῷ καταπολεῖσθαι, εὖ μικρὸν εἶναι κακὸν ἄφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* J. J.

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* J. F. R.

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ κάπηλος. *F. G.*

84. Εὐτακεῖς] *Facile macerantur.* Οὐ διάκενοι. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς σὺκ ἰπάμεως φιλοσοφοῦντος .. μετρεῖτε τὸ Κλεάνθους &c. *M. du S.*

87. Τῶν πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Soulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοις vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi inveniissem, sine haesitatione recepissem. *J. F. R.*

Ibid. Ὁποία ἐστὶν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lect. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἐρώτησον, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἐρῶ, τί πράττει. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. εἶτ' ἂν ὁ δράσεις; & Nostrum infra c. 81. f. καὶ τί γε μητρὸς ἐραμένης αὐτὸν, τί ταῦτα λέγεις. Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἐνὸς ἢ δὲ legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ἀλόγως πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν.

&

furda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis , nihilo minus plenum fit dolium , neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim , quod in proverbio eſt , res illa quo magis exhauritur , contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat , quin ſtatim difflueret ; hic autem , ſi quid abſtuleris , plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere , neque maledicere me putaveris , ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero , ut cicutae vel aconito , aut alii ex eo genere. Neque enim haec , mortifera quantumvis interficiant , ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum , ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt , & quomodo , & ὑ· Φιλοσοφία δὲ , ἐὰν τοιοῦτο πάθοι , ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πίῃς , [d] οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνε᾽ , οὐδὲ ζημιώσει᾽ ὁ κάπηλος. ὑπερρεῖ γὰρ καὶ ἡ παροιμίαν τὸ πρᾶγμα , ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ σωτεῖχεν , ἀλλὰ διέρρει εὐθύς , ἐντεῦθεν δὲ , ἢν ἀφέλῃς τι , πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνε᾽.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος , καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς , ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν , οἷον [f] κωνείῳ , ἢ ἀκονίτῳ , ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα , ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν , [g] ἀποκτείνοι ἄν , εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτοῦ , ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο , ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ , καὶ ὅπως , καὶ ξὺν οἷς , καὶ

[d] Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. [e] Εἰπεῖν] Ita M. B2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. [f] Κωνείῳ] Κωνίῳ ἢ ἀκονίτῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. [g] Ἀποκτείνοι ἄν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτάνῃ Fl. Ἀποκτάνοι M.

2. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλως * μὲν † ἐξαντλούμενον, ἢ δὲ ‡ ἐπιῤῥεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis , delevit γὰρ M. du S. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem ; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur , vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de *Merced. Conduct.* J. F. R.

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

† Ἐξαντλούμενον] Ἐξαντλοῦμεν perperam Edit. *Clerici.*

‡ Ἐπιῤῥεῖ] Ἐπιῤῥεῖν erat in Edito , ἐπιῤῥεῖ inde fecerat M. du S. Ego in ἐπιῤῥεῖ mutavi , quia id voluiſſe Scaliger ſuſpicor ; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. J. F. R.

& *Demoſth.* 148. 1. οὐ τοῦ δυοῖν ὀβολοῖν ἥττων ἄν. M. du S.

94. Ὡς δ᾽ αὐτὸς — ἴφησθα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus , σὺ δ᾽ αὐτὸς ἴφησθα ἡ μικρὸν εἶναι κακόν ; vel ita : ὡς κ. α. ἴ. ἡ μ. ἐφ᾽ κακόν. Illud enim ἴφησθα huc revocare , cum alia jam conſtructio interceſſerit , videbatur duriuſculum. J. M. G.

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant , praeeunte Cod. P. ejicere ; nam ſic ſenſus fit planus : ſi enim ὡς retineas , illud ſequens εἶναι in ἔφησθα vel ἐφ᾽ mutandum foret , ut nexum indaganti patebit. Ceterum σὺ τοῦ συμφιτῦ τοῦτο παραλείπεσθαι ἡ μικρὸν κακόν , habuimus etiam ſupra , c. 2. J. F. R.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In huius Dialogi initio.* J. Br.

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa , ἄλλως μὲν ἐξαντλοῦμενον ἡ δὲ ἐπιῤῥεῖ , conſule parœmiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. J. B.

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] *Eraſm.* in Proverbio. *Danaïdum dolium.* J. Br.

4. Δαναΐδων] Apud alios ſcribitur alio accentu , Δαναΐδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. J. *Ald.* B2. & S. &c. expreſſimus , quae circumflexum agnoſcunt , recte quidem , ſi ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum ; id quod tamen vix mihi perſuadeo ; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum , exiſtimo a nominativo Δαναΐς , ut ἰλνὶς , ἰλνίδων , λαμπὰς , λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. J. F. R.

14. Ἀκαριαῖον] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγχρ. c. 7. M. du S.

Ibid. Ἀποξύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait M. du S. At cum ibi legatur ἀποξύσαν ἂν τὸ κυρὸν , nihil aliud , credo , indicare voluit , quam ἀποξύω & ἀποξύω utrovis modo dici. J. F. R.

οὐκ ἂν [a] ἀπεθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τελάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπολέσαι τὸ σὸν ἄλυ γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἐγὼ ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί δὲν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γῶ, ὦ Ἑρμότιμε, τὸ δεινὸν εἶδεν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθων, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχη με, ὦ Λυκῖνε, καὶ σωελαύνεις ἐς γένος, εἶδεν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν πάθων, ὑπὸ φθόνου δηλαδή, ὅτι ἐγὼ μὲν πρόκοπον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὀλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόθεν τοῦ ὁδοῦ, καὶ πέραινε χτὲς τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιον ὄν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

[a] Ἀπεθάνοιο] Ita J. Fl. H. P. & M. &c. [b] Ἑαυτοῦ] Sic J. Fl. H. P. &c. & M.

17. Ἀπεθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀπεθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. M. du S.

24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. M. du S.

25. Ὁ μὲν βίος βραχὺς] *Virgil.* X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vita — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. G.C.

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν ἐὺ εἰδέναι. Th. M.

Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, puerilíter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βίαιον ὂν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποθε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non sinis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weten / dat ik nooit anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδ' ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [Ἢν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ὠφέληται τὸ βίαιον, ἤδη ἀγόμενον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, *eripiat*, vindicet. J. F.

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποθε ἄλλο εἴποιμι] Opsopœus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me nunquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris ἄλλο εἴπαμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι χ' τ' ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἕως ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃ τ' βίας, ἤδη ἀγόμενον. εἰδὲ γέ τοι ἡ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. EPM. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄῤῥητον καλαλέλειπ') αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν ἡ διεξελθεῖν δι' αὐτῆς, ὡς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι ἢ μεγίστου ἐνδεῖν. EPM. Τίνος τοῦτο; ΛΥΚ. Κρίσεως τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς πολλοσχοινῆς, ἡ νῦ ὀξέος, ἡ ἀληθείας ἀκριβοῦς, ἡ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τ' περὶ τ' τηλικούτων διακόσαι ἡ μάτιον ἂν ἅπαντα ἐναμβλύα εἴη. ἐπιδοτέον δὴ φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον ἐκ ὀλίγον, ἡ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι μελλοντα, ἡ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν ἢ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ χ' τὸς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ε ποιοῦντα. οἳ δ' νυκτὶ ἡ

c Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὖτως *Marcil.* M. in litura ν. Sic notat *M. du S.* * Τὰ] Sic *J. H. S.* Τὰ *P.* d Ἐνδεῖν] Ἐνδῆν Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. e Ποιοῦντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J.G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. ν. *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M. du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς δ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. F.G.

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὖτως corrigit *Th M.* Et marg. *B2.* *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cujque hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. F.G.

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριτῇ. F.G.

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. F.G.

Καὶ προθέμ. ἅπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι ἀμελλοντα, ἢ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H.V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι ἀμελλοντα, ἢ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopoeus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J.G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. F.G.

ἢ σκότῳ διιάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τὸς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπουσιν, ἢ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φῄς. Ἐκ μὲν τούτων ἱκανὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ [b] πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ἐπιδεῖν, ἢ ἐπιδόντα κρῖναι, ἢ κρίναντα αἱρεθῆναι, ἢ αἱρεθέντα φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ ἂν ἔτως εὑρεθῆναι φῄς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανὸν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μέν τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεῖς πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, ἢ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πολλοὺς μὲν ὑπολαβόντες ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀναστρώσαντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλῃ· ἀτεχνῶς [f] γάρ με ὑποβάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ [g] διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶδα ῥεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπασι ἦλθομεν πειρώμενοι, ἢ τοῦτο ἐργασόμεθά ποτε, εἰδέναι οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάν-

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, sed ad ea quae dicuntur respiciant: tum demum licere post firmam electionem, philosophari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum judicemus, judicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam à nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non assequor, quid illa sibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, haud beatne aliquis eorum id quod quaerimus, an similiter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἑλομένου F. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδεῖν] Ἐπὶ διὰ discretim sola Ald. male. d Γὰρ] Sic L. P. M. & marg. ASW. Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμον P. Vulgatam servant ceteri, & Edd. f Γάρ μα] Μὰ τὸ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. P. H. B2. Διεκδῦναι F. male. Διεκδῦναι legendum adscripserat Fusinus Solanus, frustra, ut postea ipse vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habita; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῄς. Ἐκ μὲν τούτων, ἱκανὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν. καὶ ἐπιδόντα, κρῖναι. καὶ κρίναντα, αἱρεθῆναι. καὶ αἱρεθέντα, φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustret, & accurate singula perspiciat; perspectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philosophetur. Saepe supra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, per omnes ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. κἂν ἐφ' ἅπαντας ἐλθωμεν πειράμενοι. Etiamsi per omnes iverimus, experimentum capientes. c. 68. Δήπου τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον αἱρεῖσθαι, οὐ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. Oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cognituru sis, si non per omnes, per plurimos falsem ipsorum ire. supra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα. c. 42. ἐπὶ

illud habet? LYC. Obſcurum. niſi forte fieri non poſſe putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam ſit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Qui fieri illud poſſit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi cauſſa fabas aliquis viginti manu ſumens, ea clauſa interroget decem homines, quot ſint in manu ſua fabae? at illi divinantes dicant unus ſeptem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in univerſum alium alius numerum. Fieri quidem poteſt, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita eſt? HERM. Eſt ſane. LYC. Verum enim vero neque illud non poteſt accidere, ut omnes, alium alii, numeros falſos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri ſic poſſe. LYC. Eadem ratione igitur philoſophi omnes felicitatem quaerunt, qualis ſit, & eam dicunt alius in alia re ineſſe, unus quidem in voluptate, alius in honeſto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur ſimile eſt horum unum quoddam eſſe ſummum bonum; ſed nec abhorret, eſſe quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento feſtinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam eſſe veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἀδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἵοντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ὀπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν, ἑπτὰ, [h] ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, ἢ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, [i] ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλως ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὀρθούς, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὀρθὸς ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῂς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ὄν, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. [k] ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγκειται τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει

h Ὁ δὲ πέντε] Haec addita ex M. Deſunt in omnibus Edd. *i* Ἡ γάρ] Ἦ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J. Fl. H. P.*

διώσει ἐπὶ πάντας σὺ κύκλῳ ἐλθόντα ἰδίᾳ. c. 41. ὃν μὴ ἐπὶ πάντας ἴλθῃς. *J. F.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Fuſſii* ſecutus eſſem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi in M. & L. πάντα inveniſſem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων ſine ἐλθῶν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δῶν] Reſtituo ἐπιδῶν. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro γε, quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔτι μοι δοκοῦμεν] Παρίλκον illud μοι. *F. G.*

78. Οἱ ἀλωπέκιστι] Videtur ad fabul. Æſop. alludere. *A. V.*

86. Οἰκεῖῳ πυρὶ δικαίνειν] Hoc *Oporopoeus* verterat: *proinde ego te rurſum extricare conabar.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec ſignificare poſſunt, ſi ſola ſpectentur; verum nexus ſequentium ſatis oſtendit, poſteriore modo accipienda eſſe. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οὔθεν πῶν, *Oporopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium eſt, peritia nasandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare ſcis.* Poſterius verum eſſe, ſi probatione indiget, adi *Ariſtoph.* Plut. 114. Et *Kuſterum*, idem ex *Eurip* adſtruentem. *J. F. R.*

2. Ὁ δὲ πέντε] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

33. Ἰδιώ-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἶτα μὴ τοῦτο, τὸ ἑξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πιστέον ἐστίν. EPM. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῂς ὅτι εἰ δ' ἂν ἀφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν ταληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθέ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐφ' ἂν ἄδηλον, ἢ, εἴ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

EPM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῂς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τῆς φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, τὸ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἀφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενον ἐτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσον ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum : ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda ? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro *ista ita* demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΑΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit person. ΑΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest ἐξ in *S. J.* Fl. *H.* & M. Adest in *P.* & *B*2.

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἵνα ἐ εὑρῃ. τίς * ἂν εὑρήσει, βελτιωτάτη, ἄνθρωπος ὤν; ἢ τίς τούτῳ πιστεύσει; τ' ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ ὅλως ἐχούσης τὸ παχυμερὲς ἐ ἀδιάστατον. M.

* Ὤν] Lege ἂν. num autem illud ὤν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτην τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lect. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit ; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τῆ φιλοσοφεῖν ΑΥΚ.] Expunge ΑΥΚ. quod quidem post verba haec ἴσως ἐ μὴ substituendum est hoc pacto: ἴσως ἐ μὴ. ΑΥΚ. *J. Br.*

34. ΑΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota personae ΑΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opsopœus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophia incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hic ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres : *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promtum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num possis juratus dicere, eam inventam ab illis esse? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur eos qui sciunt, & dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ἐπρήμερον [c] γίγνεσθαι τἀληθὲς ἢ ἐκάστῳ βίῳ. τελευτῶν δὲ, ἢ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀπερ-45 δοίητον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρητὸν πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθὲς, εἴτε ἢ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν 50 ὅ, τι εὑρητὸν πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους 55 ἑκάστους, τοὺς δὲ μή, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίνειν τοὺς εἰδότας, καὶ διαγνώναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὐ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶ-60 ναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δέησει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸ ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ μὴ ὅτι πάντας, ἀλλ' ὅτι τοὺς πλεί-

c Γίγνεσθαι] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *M. du S.* d Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Nescio quare. e ΛΥΚ.] Deest in Edd. Adest in *J.* W. & P. f ΕΡΜ.] Deest in Edd. Adest in M. i. e. designatur solitis punctis. g ΛΥΚ.] Deest in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὃν φὴς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* §. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τῷ ἀϊδίῳ βίῳ & χρόνῳ φθέγξασθαι recte interpretatus est ex *Cicerone Tullius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* *J.M.G.*

45. Τελεύτων] Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *J. Al. H. P. S.* quas consului, τελεύτων adverbii more, non τελευτῶν, ut *Bud.* in Comment. *J.F.R.*

48. Εἴτε & μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota personae, Εἴτε & μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th.M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum est, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J.F.R.*

Ibid. Τί εὑρηται] Τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὑρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th.M.*

Τί εὑρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans *Hermotimi* personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omisissem, nova confusio orta foret. *J.F.R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. *M. du S.*

πολίτης αὐτῷ ἐλθεῖν, ἢ πειράσθαι, ἢ τ' ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, ἢ κρίσιν τ' τοιούτων δύναμιν προσάρμοσον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προαιρεθείς. ἢ σὺ ἢ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τὸν χρόνου, [a] ὃν ἔχων παρῆκα, δείσας μὴ σὺ ἀγαναχτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἄμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, ἢ μόνη σοι αὕτη πρὸς ἢ βέβαιος ἐλπὶς ὅτι τ' ἀληθοῦς τε καὶ εὑρεσιν αὐτῆς, ἄλλην δὲ ὑπ' οὐδεμίαν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, ἢ χωρίζειν ἀπὸ τ' ἀληθῶν τὰ ψεύδη, [b] ἢ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυραμοιβοὺς τοὺς ἀφανιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα ἢ ἀδόκιμα, ἢ ἃ παρακεκιβδηλευμένα· ἢ εἴ πού τοι καὶ αὐτῷ τινὰ δύναμιν, ἢ τέχνην προσάρμοσον, [c] ἧς ὅτι τ' ἐξέτασιν τ' λεγομένην. εἰ δὲ μή, οὖ ἴσθι ὡς οὐδεὶς [d] κωλύσει σε ῥᾳδίως ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστου, ἢ ὥσπερ ἀλλῷ προσευχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ ταῖς ὑπὸ πότον ἐξ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' [e] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ ἢ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ προσπολαμίᾳ πεφυκότι, ἢ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ μι-

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, institutа prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam si judicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet*: sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, *aut* fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam

&

a Ὃν] Οὓς P. Vulgatam servant Edd. priscae. b Καὶ] Deest in W. Adest in J. Fl. H. P. &c. c Ἧς] Ἄγις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλῆ] Sic Fl. H. P. Θαλῇ J. f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutat Fl. J. H. P.

84. Τῷ ἐπιπαροιζῶ ὑδατι] Τῷ ἐπὶ τ' πρανίζης ἐρχομένῳ, ἢ λῷο τῶν ἐπιφανείων ἐ τὸ ἀπαφρίζειν τ' τραπέζης ἐπὶ χάρις μᾶλλον, ἢ τ' ἐπιφανείας ἐπαινετικὸς * τῷ διατύλῳ ὄχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥοῦς φόβους † ὑπάρχων ἐ ἀτρεμοῦν μὴ ‡ πεφυκὸς. V.

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. Voss. erat, δ jubet legere Solanus. frustra, ut attenta perlegere dignanti patebit. J. F. R.

† Ὑπάρχων] Sic recte correxit Solanus pro ἐπάρχων, quod in Cier. Ed. erat. J. F. R.

‡ Πεφυκὸς] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. J. F. R.

71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F. G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia jam nimis frequenter est repetitum; nam qui paullo supra, a verbis ἢ ἀφαγιγνώσκειν incipiens numerare velit usque ad ἢ τέχνην, invenict vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per &, ac, quo, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. Dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἠδὲ interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. Ἧς] Retinui vulgatam, etsi ὅσης, quod Cod. P. habet non malum. Intendum enim ὅσον ita ab-

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & eum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverbio, ſi quem ſemel arripuerit, non facile dimittet.

κρά τις αὔρα ἀφαφοσήσασα, ἀφαναλώσῃ σοῦτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, καὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀφακρίσεως, τέχνῃν τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖ), καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθὲν), καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὸ τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλὰ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέου ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνήρ τις τοιοῦτος, ἀφαγωγικός τε, καὶ ἀφακριτικὸς ποιῆσαι ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικός, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς ἀφορίβης δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν [g] οἶδά σοι, ἐξθυρόπλι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξθυρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρόσθεν ἦμεν, καὶ τις [h] παροιμιαζομένους, πολ-

[g] Οἶδά] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἶδά Ald. H. Fr. J. [h] Παροιμιαζ.] Προιμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

abſolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω με. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ἔστι Ἀλέξανδρον — ἐπάγοντα ἐπὶτὶ ἱδρύσατο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐς πολλοὺ συμπροθυγότες ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοντα δὲ χώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἰσχυρῶν παρόντων ὑφρομένων. J. F. R.

81. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν] *Eraſm.* in proverbio: *naribus trahere.* J. Br.

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. τούτῳ ἀμφορία μὲν οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἰσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστως ἐχρῆτο. καθάπερ οἱ τὰ πιῶντα τῷ θαλλῷ ἄγοντες. M. du S.

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. J. F. R.

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζῃ κεχυμένῳ ὕδατι, ὃ ἀφὸ τοῦ ἐπαφίεσθαι ἐς τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆ τραπέζης ἐπὶ χόρας μένειν, καὶ τῆ ἐπιφανείας ἐπιτηδείως τῷ δακτύλῳ ἐχομένῳ αὐτὸ φίλει ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμοῦν μὴ πιφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quæ paſſim alibi. J. B.

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aqua ſuper menſam injecta vel effuſa.* J. Br.

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo fœdere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani adducit. J. F. R.

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπιγνώμονά τινα εἰδέναι τε ἀποδεῖξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὑρήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ὑπιγνώμων ἔστω οἷός τε ἀμαγιγνώσκειν τὰ ὀρθῶς κρινθέντα ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλον ὑπιγνώμονα, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν ἀμακρίνειν τὰ ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποδείνει, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί πού τε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἵόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσταί [b] αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συναπτουσαι, ἀδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥστε εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὅλης φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ὀλίγα μοι ἐργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. c. 23. ἐργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοιτο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσασθε scribitur pro ἠργάσασθε. *J. J.*

Εἰργάσω] Cl. *Jensii* emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*

Ibid. Ἀνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν] *Erasmus* in proverbio:

bio, post multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

LYC. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, quî judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus dijudicare eum, qui judicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat, & ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis *adhuc* lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi caussa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. B2. *S.* At ignorat illud τι Cod. M. & sic *Vorst.* voluit, quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorst.* αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. d Ὅμως] Ex W. Deest in Edd.

24. Εἰ ὁ ὑπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἐστι καὶ νῦν αὐτοῦ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα ἀμφιβολίαι. *V.*

17. Γάρ τι λυπ.] An γάρ τοι? *F. G.*

Γὰρ λυπηρ.] Inter hasce duas voces inserebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*

24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. *Suid.* *M. du S.*

34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. *F. G.*

35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*

37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. *M. du S.* At Ορβορει versio exprimebat illud *tamen*. *J. F. R.*

43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἷά μοι εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας.

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestе feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: caussam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irascеris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

χύκλῳ θεούσες, ὅπῃ τ αὐτὴν ἀρχὴν, ἡ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

EPM. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, ἡ ὁ κάμαὶ ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι ὁ μόνῳ ἔξω μένεις τ ἐλπιζομένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὅτου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. [f] ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκεῖνων ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅσπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· τὰ δὲ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τ τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν εἰς τ οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς εἰς τ θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας εἰς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τ Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τ λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, καὶ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τ ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ἀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τ ὕπνον ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς· ὃν ἐώρας; πάσχουσι δ' αὐ-

[e] Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B2. εἰγάσω exhibens. [f] Ἢ τίς] Εἰ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

Ἀνθρακας . . .] Infra rursus Ζεύξ. c. 2. f. *M. du S.*

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in paroemia: *De asini umbra.* *J. Br.*

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii caussa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξ. v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. *M. du S.*

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. *F. G.*

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* *J. M.*

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἰκ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. *M. du S.*

αὐτὸ ᾗ αἱ ‡ * κεῖνη μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττουσιν, ἢν μέλλοντες πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πλήθος θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖον τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἦν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τὸ ἀναγκαῖον, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἦ, φατέον πρὸς τὸ ἀπαιτοῦντα τὸ ἐνοίκιον, ὃν πολλῷ δεδεμένοις, ἔτους ἀγαναχτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τῆς ἐρωμένης καὶ παρεγχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι ‡ ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑψηλὰς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὤν, ὀλίγον ἀφ' αὑτοῦ τοῦ βίου, ἐνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ἐνείρῳ γε συνόντα· ἀφανάστατα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν τοῦ ἀναγκαίου, καὶ ὅ σε παρέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φροντίσαντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῆς ἱπποκενταύρου καὶ χιμαίρας καὶ γοργόνων ἀφέστηκε, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειρος, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθερα ὄντες,

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod superest vitae dimittere possit *communi illo* sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

a Κεῖνη μακαρίαν] Κεῖνη ᾗ μακαρίαν male W. Sed recte abest ᾗ ab Edd. J. Fl. H. P. &c.

68. Τὴν κεῖνη μακαρίαν] Κεῖνη μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγχινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρόττουσιν ἐμποιοῦσα * τὰ αἰς τροφὴν ᾗ αἰσθησίαν ὅσα ὁ παρὼν βίος λέγει. δὲ ᾗ μακαρία μὴ ὄσα ἐκ τοῦ ὕπνου τὸν ἀπέλαυσιν ἐποδίδωσιν, καὶ δι' ὅτι † μηδὲν ἰσὸς ἔχει ᾗ βάσεως, ἀλλὰ μὴ τοῦ ὕπνου ‡ ᾗ τὸν § αἰσθησίαν ἀφίστησι. τοιοῦτο ᾗ τὸ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, κεῖνον μακαρίαν τὴν Ἀθήνας ἀποκαλοῦς, ὡς κατ' οὐδὲν τὸ ὁ ὕπνος αἰσθησίας ἀφῳρεῖται. V.

* καὶ] Deerat in V. inseruit ex M. *M. du S.*
† μηδὲν ἰσὸς] Male ἴσως M. Non agnoscit *Bourd.* *M. du S.*
‡ Καὶ] Καὶ erat in Edito, sed mutavit *M. du S.*
§ Αἰσθησίαν] Sic etiam est in C. *M. du S.*

68. Κεῖνη μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Paris. Talis autem illa est qualis felicitas Micyllii in *Galla*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγχινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρόττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ αἰς τροφὴν ᾗ αἰσθησίαν, καὶ, ὅτι μηδὲν ἰσὸς ἔχει τῆς βάσεως, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. J. B.

80. Ὡς

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae conſequentia & cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάτ]ωσιν, ὅτε γενόμενα πάντοτε, ὅτε γενέσ]θαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦν]αι ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, ἀφ' ᾧ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἀνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τῇ αὐτῇ σκιᾷ εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζομεν Φαίνεται, τὸ λεγόμενα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπιστρέψαι τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐκαρᾶτε μόνον, καὶ ἀφ' τούτου εἶλκεν ὑμᾶς ὁ μῦθος, ἐπίπαν ἅπαξ τὸ πρώτιμον λαβὼν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ ἠγαπωμένῳ, διὰ τῆς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ οὐδεὶς οὐμῶν ἔτι ὀπισθρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθῆς ὁδὸς, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τὸ πρόσθεν ἰχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτῶν ἡγεμόνα, δέον ὅτι τῇ εἰσόδῳ, καὶ χθὲς καὶ [e] ἐχθὲς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιητέον.

[b] Εἶναι] Sic Edd. & M. Οὖσαν L. Ἐκείνην Pell. & Mart. Καὶ Solanus. [c] Ἐξήταζεν] Ita bene J. Fl. H. P. & W. Ἐξήτασεν male S. [d] Αὐτῶν] Sic J. H. P. P. & M. Deeſt in Fl. [e] Ἐχθὲς] Αὐτὸν marg. Mill. [f] Εἰσιητέον] Ita Fl. J. P. S. &c.

17. Λαβὼν] Ἁρπάσων, μάψας, ἁρπάσας. V.

80. Ὡς ὑπὸ τῦ ἰφικλέους] *Ut ab eo qui hoc percunctatur.* J. Br.

91. Παραπέμψωσι] Conf. infra Δικ. c. 1. Εἰχ. c. 1. Ἐν. Κρον. c. 17. & Ἐνυπ. Ἀφελ. c. 1. M. du S.

92. Τὰς κενὰς] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. J. Br.

94. Ὑπποκενταύρων & χιμαίρων] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernûm veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimeram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. C. C.

5. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἡ τὴν οὐρανίαν ἑταίραν, &c. nempe ἀφροδίτην. Th. M.

Ibid. Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet εἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe ᾖ. M. du S.

21. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: εἰ ἀληθὴς emenda εἰ ἀληθὴς ἐστι. Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. J. F. R.

30. Πα-

Ὁ δὲ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὅμοιον ᾧ θεωρήσῃ αὐτῷ. λέγουσι γάς τινα τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητὴν ὡς γένοιτό ποτε τριπέφαλον, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, ἓξ ὥσπερ ἑκάστῳ ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις [a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲ χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγουσι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὲ τῇ ἀρχῇ, ᾗ καὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἔστως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ὅπῃ ῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ ὅπῃ θέλει φήσει, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres & conferas ejusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam dejecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, posset ne recipi? & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit.

a Ταῖς] Ex W. Abest ab Edd.

30. Πῶλ τριπέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? *J.G.*

53. Οὐκ ἐνοῦντες] Ista verba οὐκ ἐνοῦντες εἴ τῳ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, pessime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*, cum haec sit sententia: *non considerantes sicubi quid se invicem consequatur*, (vel *sibi congruat*,) *quamvis falsum sit*. ut si quis credat bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim, paullo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῶν προαιρέσεως ἑκάστης, non est, ut Latinus, *datis uniuscujusque sectae principiis*, sed *admittentes, concedentes principia uniuscujusque sectae*. statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τὴν ἀρχὴν ὁρμωμένων, *cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *& postulas pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens*. hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. *J.G.G.*

Ibid. Εἰ τῳ] Forsan εἴτις. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit.* In M. & Fl. εἴ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὑτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδος] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elsnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἴσως ἀνθρώπων προσποίησιν ξυγγενείας τινὶ, καὶ μὴ οὔσαν, καλλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Cl. *Gesner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. *J.F.R.*

55. Λέ-

cidit. Prae amore enim & studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, & idem sit falsum. Ut si quis dicat bis quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non & ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, & postulat vera ad demonstrationem dicere, initio a falsis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque concessis sectae cujusque principiis, his quae sequuntur fidem adjungitis, & signum veritatis illorum consequentiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii quidem vestrum spei suae immoriuntur ante quam

50 ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ πρὸς τὴν εἴσοδον ἑκάστῳ, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες [b] εἴ τι γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ 55 τις [d] λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ τυγχάνοις αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας πρὸς σαυτῷ, ἐπάξειν φήσαιμι, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα ποιήσει, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεω- 60 μετρία ποιεῖ. καίτοι γε τὸν οὐδὲ ἔχειν, ἀλλοκότου τινὰ αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρήσαι αὐτῇ ἀξιώσασα, εἶδε συνιστᾶσαι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅτι σαθροῖς τοῖς 65 θεμελίοις τοιούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδῶν ἀρχῆς ὁρμηθέντα.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς ἑκάστης αἱρέσεως, πιστεύετε τοῖς 70 ὅροις, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτοῖς τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ ὄντα. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

b Εἴ τι γ.] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. *c* Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H. Ba.* Αὐτῶν *P. S. A.* *d* Λέγοι] Sic M. Λέγει Edd. *e* Ὅτου] Ita sola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν . .] Optime torqueri possunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἴσως ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν, in *Dial. Achillis & Antilochi* dixit, φέρε δὴ καὶ μεμαθήκατε ἢ κατανοήσατε τὸ πρόγραμμα. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* est. Reliquae ὅτι, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Est in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cujus in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota jam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisae partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa manent: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certissimae & praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πτερὶ descripserit, c. 5. Vide etiam quam iniquus sit in viros illos summos qui Matheſin excoluerunt, Ἵππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descriptoribus. *J. J.*

ἰδεῖν τἀληθὲς, καὶ καταγνῶναι τὴν ἐξαπάτην τῶν ἑαυτῶν· οἱ δὲ, κἂν ἤδωσι, ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὅμως αἰδοῦνται ἀναχωρεῖν, αἰδούμενοι εἰ δόξουσι τηλικοῦτοι αὐτοὶ ὄντες ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔσχον ἐπιεσαν, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἤν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσουσιν ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἔνιοτε εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων σκηπτόμενοι, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ εὐτύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπουσι τῶν ὁμοίων [c] ἀπειροκάλους. εἰ δ' ἔν τινι τοιούτῳ εὐτύχοις, φιλαλήθη τε καλεῖ

verum viderint, ſuosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet ſero denique ſenes jam facti deceptos ſe ſentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, ſi oporteat, id aetatis cum ſint, fateri, ſe imprudentes puerorum tractaſſe ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praeſentia, & quotquot poſſunt ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed ſolatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae ſibi uſu venerint. Nam rurſus illud quoque vident, ſi verum dicant, ſe non jam graves ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque honorem eundem conſequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Pauços omnino reperias ſatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum vo-

ca,

a Ἰδεῖν] Ἰδὴ male P. Vulgatam tuentur priſcae Edd. b Ἔχωσι] Sic *J. H. P.* Ἔχουσι Fl. M. & *Coll.* c Πειρωμένους] Nihil hic mutare *J.* Fl. *P.* notat *M. du S.* Non invenit ergo variationem. At marg. *Al.* πειρωμένους habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jenſ.* in ferculo liter. p. 9. & 10. exiſtimat hoc verbum ſolis fere ſacris ſcriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; ſed non aegre feret, ſcio, ſi ei hunc *Luciani* locum oppoſuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elſn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis ſcriptoribus non inuſitatum eſſe. *J. F. R.*

Ibid. Παίδων ἔσχον] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer ſupra Nαυ. Διαλ. XV. §. 3. *M. du S.*

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuiſſe τῶν ἐξὸ μυθίων. quod vitium *H.* quoque cum obſideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id ſuſtulerat *Soulius* ſive, ſi mavis, *Solanus.* At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omiſſum, quia Edit. *Juntin.* in qua editionum varietates notaverat noſter, non poſſidebat Ciar. *Hemſterh.* Etſi forſan, ſi poſſidiſſet, ejusmodi minutias non adnotaſſet. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

96. Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδέναι. *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipſo M. ἰδόντες. *M. du S.*

1. Καὶ λίθε — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno *belli Peloponneſiaci*, de quo non eſt hic ſermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſaepe apud auctores hiſtoriae & rhetoras fit mentio τοῦ πρὸ Εὐκλείδου; quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, factae inter cives pace. *J. P. aG.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Montfaucon* in *Biblioth. Coiſlef.* p. 490. In Excerptis inſcriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου τὸ ἐρτάζεσθαι. Παροιμία. Ὅτε ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἐξεγυμνώθησαν τριάκοντα τριήρεσιν ἔτησαν παρ' αὐτοῖς, εἴ τινες τῶν πολιτῶν μὴ ταῦτα καλῶς ἐκέχρηντο τοῖς λοιποῖς, κατελυθήσονται ἐν τῇ τριήρει, καὶ γινομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum ſuperiore Scholio conferri, & videri queat, idem eſſe, ſed nonnulla aliter legi.

ca, & frugi, & juſtum, & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut quod ſciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

τὸ τοιοῦτον, ἢ χρηστὸν, ἢ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· ἐγὼ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τούτου μόνου γε ὑμῖν. οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτουσιν ὑπὸ δειλίας, ἢ αἰσχύνης, ἢ τοῦ προλιμᾶσθαι βούλεσθαι.

76. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe, aliam vero quamcumque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium ejus delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & ſummum Stoi-

Καίτοι πρὸς τὸν Ἀθηνᾶν, ἅπαντα μὲν ἃ ἐφίλει, ἐάσωμεν, αὐτῷ καλαβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν Στωϊκὴν, ἄλλην δὲ μηδεμίαν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἃ νῦν εὐδαιμονήσουσιν οἱ εἰς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἔξειν τὰ τοῦ ὄντι ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἴ τινι σὺ τετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ καὶ Στωϊκῶν τῷ

d Μόνα] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. e Ἢ οἶδεν] Οἱ οἶδεν W. Nihil a vulgat. abeunt J. Fl. H. P. f Εἰδότες] Ex P. L. & Angl. Ἰδόντες Edd. g Ἡνίκα] Sic Edd. J. Fl. H. P. Ἡλίκα Gr. h Πάντα] Πάντας W. male. i Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδείης W. k Καὶ] Ἐς W. k Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant J. Fl. P.

2. * Ὥσπερ τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τὰ Ἀθηναίων ἐξεγυμνώθησαν τὴν τυφόπουν ἔτησαν παρ' αὐτοῦ. εἴ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μὴ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. J.C. Tam impeiite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. M. du S.

legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad Ariſtoph. Plut. v. 1147. J. F. R.

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμφικλέους. F.G.

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia, & Κατάπλ. c. 5. M. du S.

7. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἃ νῦν εὐδαιμονήσουσιν οἱ εἰς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* νῦν hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσι, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ περιμένει λιθοξόος γενόμενος. *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. J.G.G.

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄλλα θαυμάσια ἡλίκα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia νῦν hic neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, niſi aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς νῦν— quod minus elegans foret. M. du S.

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Quae haud dubie ſunt bona.* J. Br.

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλλ. ſub init. M. du S.

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἐς Στοϊκὸν τὸ ἄκρον. J.B.

τῷ ἄκρῳ, οὔτε μήτε λυπεῖσθαι, μητ' [a] ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶσθαι, μητ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονητῇ, καὶ συμβόλοις εὐδαίμοσι, ὁποῖον χρὴ τὸ κανόνα εἶναι, ᾧ γνάμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν τἄλλα πάντα τελεία ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐκ ἔχει, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἑκών. εἰς τί γὰρ ἀπολέποιτ' ἂν φιλοσοφεῖν, ὅταν ἅπαξ μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν σοφὸν ἐκεῖνον, μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, ᾧ δικαίως τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ πλησίον γενέσθαι τὸν εὐδαιμονίας; ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος ἐμοίγε γὰρ [b] ἔξω τοῦ ἐδοῦ εἶναι, ἢ οὐ τῶν ἐπαύλων ὅσῳ, τί τοῦτο τὸν θύραν ἔξω εἶναι, ἢ ἐν αὐλῇ. Διαλλάττουσι δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ἐκ-

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem compositae. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus aliis superet. Hoc vero si sit, non est, nondum, inquam, est beatus.

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a Ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P. Fr. B2.* & *Ald.* male, vid. aott. b Ἔξω τοῦ ἐδοῦ ἐστι] Ἔξω τοῦ ἐδοῦ ἐστιν Edd. Sed ἐστι Codd. M. & L.

33. Διαλάττουσι] Διαφέρουσιν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] *M. Fl. S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ς, vel σ. *M. du S.*

Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video etiam illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλὴν ἔχῃ] *Vorst.* legit κἂν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τοῦ ἐδοῦ ἐστι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, *pro viam, limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant ἐδοῦ ἐστιν, enclitice. Aliae ἐστὶν cum accentu. Et quamvis ἐστι hic quoque accentum amittere debuit, expressi tamen Mss. lectionem. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦ ἐδοῦ] Τῷ ἐδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare* aut dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τοῦ ἐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox ἔδος, sed Luciano familiaris. Sic *Mort.* c. 23. πάντα ἐκ τοῦτου, τὸ γένειον, τὸν ἰλλόφρυν, τοὺς ὀφθαλμοὺς, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καλλωπίσματα εἶδε, &c. Adde *Mar. mort.* c. 5. *Ocn.* c. 18. & *Amor.* c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. ᾗ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, ᾗ ὁ ἔνα. ἴσον γὰρ εἶναι τὸ Κανώβου. Quod & *Suidas* affert in v. *Κανώβ.* Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariss. *Jo. Bernh. Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in specimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *homis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? neque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios mini-mum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens

τοῦ ἀνιάσθαι, ὁρῶν ἐγγύθεν ὅσον ἐφέρπεις σύτα, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτόν· καὶ παραδραμεῖταί σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀμηχανίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενυκτότα, ἢ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῂς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τελάχιστον, ἵν' εὐδοκιμοντότης γενόμενος. [d] ἦ τίς ἐγγυητής ἐσί σοι, ὅτι βιόσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἦς ἂν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονέουσι, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσων διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἀκύτεροι πολλῷ διώκοντες οὐ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ καταλάβῃς, οἶμαι δαιεῖ, καὶ ἔχῃς ἅπαν συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ, τί ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὃς ἀντάξιον δοκεῖ τοσούτων πόνων τοσοῦτον. ἔπειτα ἐς πόσον ὅτι τὸ λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξω, καὶ τὸ ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν [e] τῇ σορῷ ἔχων

e Πλησίον] Πλὴν *P.* sola male. d [H] *B'* *Ba.* Nil mutat *J. H. Fl. P.* ἦ *M.* e Τῇ σορῷ] Sic *J. Fl. H. P. &c.* Τῇ *M.* Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῇ πορθμαίᾳ ἔχοντα. *G.*

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔστω] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἐστιν. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλὴν enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

42. Ἦ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. *Ba.* ἦ, nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες δὲ καταλάβωσι] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 214. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαμβάνειν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἐὰν δὲ καταλάβῃς, ἀ' διώκειν πάλιν; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ οἱ διώκοντες καταλάμβανον. Et *Strocmbl.* L. I. p. 295. ὅθ' ἅμα τοῖς διώκουσι καταλάβῃ. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum eriam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διώκειν, etiam interpretatur, μετ' ὁρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὸν διώκτην αὐτὸν φυσιάζεσθαι. quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ ἢ καταλάβῃς] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi καταλάβῃς legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχῃς satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apolog.*

οὐ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [55] προ-
γυμνάζεις [a] σεαυτὸν, ὡς ἐς Ἅιδου ἐλθὼν,
ἄμεινον Ἀχαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον
χρὴ βιῶναι· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευά-
ζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον,
ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ Ἀφθαρείς. 60

Ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό γε καλαπεύσεσθαι,
οἶμαι, ὡς ἡ μὲ ἀρετὴ, οὐ ἔργοις ὅπου ἐστὶν,
οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀν-
δρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω,
τοὺς ἄκρους τῶν Φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες 65
ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύσκολα
μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ
τὸ πλεῖστον ἐν βίῳ ὑπὲρ τούτοις Ἀμφιβάλλετε· καὶ
ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν
δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸ διδάσκαλον τι- 70
τανὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς
προσομιλοῦντας εἰς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν
ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παναργῆ-

in tapulo; nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum caussa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

a Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. b Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῷ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores esse & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Δυσ. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατρῖβε] Conf. infra Συγγρ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἀφυᾶς] Angl. & Mf. ἄφυλα. *J. B.* Ἀφυᾶς] Lege ἄφυλα. *F. G.* Ἀφυᾶτα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφωνα. *M. du S.*

83. Ὀλκοῦ] Ὀλκὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὀλκῷ δὲ τρεχέσασαν ἄλσεϊ εἰλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu subits ille leonem* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum* serpens, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & Ovidium Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐγχίας] Vid. supra Ἀνα. c. 24. *M. du S.* Ἐγχίας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐγχίας in *J. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχίας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπο-δύσεται, ubi πρὸς & ἀπὸ ad & ab tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. λαλοῦσιν οἱ μὲ πρὸς ἀνθρώ-πους. *Arrian.* de Exped.

tendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? HERM. Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros?

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque iracundum, & aeque sordidum, & aeque rixosum, & aeque voluptatis per Jovem amantem? HERM. Quibus nam? Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλόδοξος; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi levi mutatione lo-

cum

σαι, καὶ ἐς [c] ἄφυλα ἐμβαλεῖν· καὶ τ̔ κεφάλαιον ἀτεχνῶς ἀφέντας (ἔστω δὲ ἡμῖν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τ̔ φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἔνθεν ἐς ἑσπέραν; EPM. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὐκ ἂν εἰκὸς καὶ ὀρθῶς τις φαίη, [d] σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυομένου τὸ σῶμα, ἢ καὶ ὄφεως τὸ σύφαξ, ἀμελήσαντας καὶ ὅλως; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πιτύοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ πρέπον οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους πιτύσας, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐπαῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ὀθόλοις ἂν ἔχω τῷ λόγῳ τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, ὅτῳ μὲν ὀργίλος, ὅτῳ

c Ἄφυλα] Ἀφυλα Edd. omnes male. Ἄφυλα recte M. mf. B. & *Angl.* d Πιτύσαι — πιτύσας] Ex *Schol.* Πλήττει & πλήττων. Edd. omnes. Πιτύσαι & πιτύσων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σύφαξ] Ἡ γοῦν τὸ ὄλμιον. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τῆ ὀλκοῦ] Ἀμελήσαντες τῆ ὀλκοῦ, ἢ γοῦν τῷ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκὸς καὶ τὸ σῶμα τῦ ὄφεως, καὶ τῆ ὀλκῆ λέγεται. ἢ ὀλκὸς μὲν καὶ τούτου ἔχον, ἢ γοῦν ἡ † κοινὴ συνηθεία. οὕτως καὶ τὸ μέρος τῦ σώματος καὶ τὸ καὶ πόσιν ἔχον. *V.*

* Ὀλκὸς] Ἀλκὸς prave edium fecerat, quod correxit *M. du S.*
† Κοινὴ] Exc. G. idem habent. *M. du S.*
‡ Πλέον] Sequebatur ἐκπεμφίσιν, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. admotat *M. du S.*
§ Τῦ] Inseruit articulum *Salmas.*, qui in edito abeat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

85. Πιτύσαι — πιτύσων] Scholia πιτύσων vel πιτύσαν. M. autem hic πιτύσαν, & supra πιτύσαι. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ἂν ἀναλῶ &c. egregie confirmat. Vid. *Plat.* 799. 2. Impressi omnes πλήττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλος] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, ὅτῳ μὲ ὀργίλος, ὅτῳ δὲ μικρολόγος, ὅτῳ δὲ φιλόπλουτος ἦν, ἢ φιλόδοξος· ἢ Δι' ὃ μὴ τοῖς αὐτοῖς ἅπασι. EPM. Ναὶ γε; ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θάττον ἀπογνῶ-

82. Τὸ σύφαξ] Ἡ γοῦν τὸ ὄλμιον. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τῆ ὀλκοῦ] Ἀμελήσαντες τῦ ὀλκοῦ, ἢ γοῦν τῷ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκὸς καὶ τὸ σῶμα τῦ ὄφεως, καὶ τῆ ὀλκῆ λέγεται. ἢ ὀλκὸς μὲν καὶ τούτου ἔχον, ἢ γοῦν ἡ † κοινὴ συνηθεία. οὕτως καὶ τὸ μέρος τῦ σώματος καὶ τὸ καὶ πόσιν ἔχον. *V.*

85. Πιτύσαι — πιτύσων] Πίστιον ἀντὶ § τῦ πιτύσων, ¶ ὁ πυρὶ τ̔ ἄχνης λέγεται ἐπὶ πιτυόντος τὸ ὕδωμα ἀφ' ἅχνης. *V.*

§ Τῦ] Inseruit articulum *Salmas.*, qui in edito abeat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

¶ Ὁ πυρὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. ἔστιν ἐπὶ τῦ ἄπτω (leg. ἅπτω) *M. du S.*

** Τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. τῦ ἅπτω (leg. ἅπτω) Cur a scriptura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clericus* saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν ἀπιέναι ἢ πόλεμον. Ubi πρὸς & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποτρέπων etiam ἐκτρέπων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν πρὸς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πιτύσαι — πιτύσων] Scholia πιτύσων vel πιτύσαν. M. autem hic πιτύσαν, & supra πιτύσαι. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ἂν ἀναλῶ &c. egregie confirmat. Vid. *Plat.* 799. 2. Impressi omnes πλήττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλος] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, ὅτῳ μὲ ὀργίλος, ὅτῳ δὲ μικρολόγος, ὅτῳ δὲ φιλόπλουτος ἦν, ἢ φιλόδοξος· ἢ Δι' ὃ μὴ τοῖς αὐτοῖς ἅπασι. EPM. Ναὶ γε; ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θάττον ἀπογνῶ-

σύφαξ. primo male μικρολόγος vertitur *ita minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίνα γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?*

ὕτω δὲ μικρολόγος, ὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν, ἢ φιλήδονος, μὴ Δί', εἰ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. ΕΡΜ. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ παμπόλλαι τῆς νέας ὅτι σοφίας πλησιάζουσιν; ἀπαιτήσαντος δέ τινος τῆς μαθητρίας τὸν μισθόν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπόλοιπον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον ἤδη ὀφλήσειν, ὃν ἔδει πρὸ ἑνδεκάτης ἡμέρας ἐπιλελύσθαι τῇ ἕκτῃ φθίνοντος τοῦ νέα, ὅτε δὴ συνέβαινε, τὰ [d] δὲ ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεὸς τὸ παιδίον, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] ἢ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ἡμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cunctus, aeque sordidus, aeque contentiosus uti sis, aeque voluptuarius, *talis enim est* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cujus domum multi admodum juvenes sapientiae causa frequentant. Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non solvisse debitum, quod solutum jam ab illo oportuisset, sexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quippe conveniisse.

81. Adstans autem juvenculus adolescentis, homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit, homo admirabilis,

a Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. b Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; Graev. c Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata est vulgata lectio. d Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. H. S. P. & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπὶ ταῦτα J. & L. e Καὶ] Omissum in J. habent Fl. H. P. B2. & M. In Juntina ἄνθρωπος per compendium scriptum sic: ἄνθ. f Ἡμέτερα] Ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum sic posse purgari: *εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam esse puto, in qua legitur quidem τισί γε, sed sine distinctione personarum. Sic n. illa habet: *εἰ δὲ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non infeliciter Divum Critices. *J. & G.*

94. Τί σιγᾷς;] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere suo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit esse similis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cujus proinde similis esse equidem jam nolim. *J. M. G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque personam ΕΡΜ. ante τί & ΛΥΚ. post συγᾷς delevisset, quod necessarium erat, si cum illo συγᾷς legat. At quum Cl. *Gesnerus* commodum sensum ex vulgata elicuisset, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non est; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem, tum quia illud τί συγᾷς nostro usitatum, tum quia non sic solet illud τίσι γε usurpare. Immo quo plus confidero, eo magis perspicio nexum orationis id postulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσομαι; Si vero praemiserit *quid taces?* concinnius sequitur, *ego porro narrabo. igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero signum interrogandi quod post τίσι γε aderat in Edd. etiam omisi, quia Cl. *Gesn.* sic velle video. *J. F. B.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non possum hic cum Viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio Philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia ejus opuscula in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL. aetatis annum scripta. *M. du S.*

3. Ἐκ τῆς νέας] Vid. *Aristoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuse enarrat qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam deceſſit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum deſiderio ab initio commendavi tibi adoleſcentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus eſt, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugiſſet, niſi talento redemiſſem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehenſus ab ea cum ſub veſte efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret ſymbolas. Quantum ad iram, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius ſuperiore anno

μέγις' ἰδιώτης λέγων, εἰ ῥημάτια τοῦτό σοι πριάμθμοι, μηδέπω ἐκλελοίπαμεν ἀφφορον καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτός, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμεῖς, συνέσπασά σοι ἡ νεανίσκου, οὐδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται ἀφ' σὲ, ὃς τὴν μὲν γείτονος Ἐχεκράτους θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ἀπησάμην τὸ πλημμέλημα τοῦτο παρὰ ἀνδρὸς πένητος Ἐχεκράτους· ἡ μητέρα δὲ πρώην ἐράπισεν, ὅτι αὐτὴν ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζουσαν· καὶ κάδον, ὡς ἔοικε συμβολάς, οἶμαι, καταθεῖναι τὰ μὲν ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος· μακρῷ τινι ἄμεινον εἰ-

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulius*. Sed cum P. haberet σιναρπάσας. Id ex *J.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγον ſola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδιον vitioſe omnes, praeter *J.* & Fl. & W. qui κάδον. quoque exhibet. Marg. *AIW.* ſic quoque corrigit. k Ἔοικε] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀναίσχυμα. *G.*
18. Πλημμελήματα] Ἀμαρτήματα. *V.*
21. Κάδον] Μίτρον οἴνου. γνωλὸς ὑπὸ * Σολέων. καρύμιον ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολέων] Exc. G. σολίων. Non adgnoſcunt C. poſteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& deſinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non ſimpliciter *hominem privatum* ſignificare, ſed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex addito ἄγροικος adparet, & ex aliis quos adduxit *Jenſ.* Vid. ſupra, ad c. 67. Adde, ſi lubet, Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. eſt enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cætera hujus Dialogi antea ſum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγε. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam ſcribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγον] W. Cod. & plerique impreſſi ἔφυγε; *S.* recte mutavit. *M. du S.*

20. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendiſſet* *J. Br.*

11. Τὸν κάδον] *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδιον ſcribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum eſt in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομιζουσαν· τὸν κάδιον. Quid eſt κάδιον, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc eſt *vini cadum in ſinum efferentis* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. vide ſuperius in βίων πράσει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφ· ὅρα εἴαν ἀπόκριτον ἀπεκρίνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρισβυτικὸν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille reddiderit.* Atqui πρισβυτικὸν reſponſum eſt *anile reſponſum*, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ τίτθαι τοιαῦτα λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδὲν μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ὦν φαῦλα ἥδιον ποήσουσιν ἐκεῖ μενοντες. *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum. nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum eſt in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & *J.* abeas, κάδιον hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipſe M. ἴσχοι *B2.* & *P.* ἴσχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἴσχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obſequerer *Salmurienſi* ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paullo ſupra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipſo quod M. non ἴσχῃ, ſed ἴσχοι habet, adparet eum ἴσχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἴσχῃ ſecurus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐ-
τὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον,
ἢ σὲ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν
πρὸς ἡμᾶς ἔδει διαμέτρως, ὅτι τὸ δεῖπνον
διεξέρχεται, ὡς κροκόδιλος παῖδίον
ἁρπάσας ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀπορή-
σῃ ὁ πατὴρ εἰ οἶδ' ὅ, τί· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν
ἐστιν ἡμέρας εἶσης, μὴ νύκτα εἶναι. σοὶ δὲ καὶ
κέρατα ἡμῖν ὁ γναθὼν ἀναφύει, οὐκ οἶδ'
ὅπως παρεπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶ-
μεν ὅτι τούτοις καὶ μάλιστα ὅταν ἐνθυμήμα-
τα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ ἀγέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντα-
σίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιόν.
ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ
ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτη-
κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι
καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καί τις γε μητρὸς ἐρομένης
αὐτὸν τί ταῦτα λῆρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς,
ἀλλ' ἦν τι λῆρον τοῦτο, ἔφη, ἐκμάθω ἀκρι-
βῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον, μό-
νον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνθράπο-
δα καὶ καθάρματα νομίζειν, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hiſce potius illum a te juvari, quam illa ſcire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena diſputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque ſe redditurum promiſerit, ſi reſpondiſſet pater neſcio quid? aut, neceſſe eſſe ſi dies ſit, non eſſe noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, ſermone neſcio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus iſta, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehenſiones*, & *viſa*, & nomina id genus plura perſequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo eſſe Deum, ſed ire per omnia, ut oligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtiſſimas. Ac cum mater ipſum interrogaret, quorſum iſta nugaretur? deridens illam, verum, inquit, ſi perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, ſolum me divitem, ſolum regem eſſe, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixiſſet, quod reſpon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte *F.* P. &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. b Ἀποκρίνηται] Ita bene *B*2. Fl. *H.* P. & M. Ἀποκρίναι male *F.* c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata ſtant *F. H. P.* & P.

29. Ὡς κροκόδιλος] Ὄλισθε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

29. Ὁ κροκόδιλος] Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. *F. Br.*

Ὁ κροκόδιλος] Studio expreſſi *Brodaeanum* ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. *F. F. R.*

Ibid. κροκόδιλος] Vid. ſupra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κέρατα] Vid. iterum ſupra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & ſaepe alibi de hoc Syllogiſmi fraudulenti cognominatione dictum eſt, ut in *Vit. auct.* &c. *F. F. R.*

35. Ἐνθυμήματα] *Ne quid audiat, quod eum, hac apud ſe meditantem, turbet atque interpellet.* *F. Br.*

43. Λῆρος] Variationis notam adpoſuerat *Salmaſius*, nec tamen addiderat qualis ea eſſet, fors rurſus λῆρος quaeſivit; ſed Indicativus ſeſe recte habet. Vid. nos ſupr. ad c. 61. *F. F. R.*

45. Μόνον βασιλέα] Haec ſunt nunquam ſatis deriſa Stoicorum ſomnia. *F. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* *F. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς ταῦτα αἰδώς] Perperam reddunt, *philoſophia, & praeter haec verecundia*; ſenſus enim eſt: *philoſophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς ſaepe ſumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὸν εἶναι φιλοσοφίᾳ. In *Abdicato* . . Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagin.* . . . *Pſeudomant.* . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἰσχύειν. Sed ipſiſſimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, eſt in L. *de Saltatione* . . . Οὐκ ἂν ἔφη δημαγωγὸς ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεῖρηκεν. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς ταῦτα αἰδώς] Quod Cl. *Horae. Vitringa* in priſtina verſione reprehendit, ex Benedictina eſt; id nec *Obſopoeus* melius reddiderat: *philoſophia juxta ac verecundia.* Recte Cl. *Geſnerus* jam dedit, etiam non viſa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus notis.

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀποκρίναιτο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς προσῳλιχήν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ἦτ@, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξειργάσασθαι, ἢ ἐᾷ, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδιδόναι; ὡς γοῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀναξί@ φαίνοιτο τοῦ σχήματο@ καὶ τοῦ ὀνόματο@· ἃ δὴ καὶ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαι@ ἂν εἴην, εἰ μὴ [d] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὧν γε ἐκείνων, ἃ μὴ διέδραμεν, αἰδουμέν@ φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον ὑδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀπεπλῆσθαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκέ μοι ἐς αὔριον παραλαβών, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνε@, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καλα-

[d] Ὧν] Ὃν male W. Ὧν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους. *V.*

nott. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐπ ᾧ δὴ ἂν ἀγάσαιμι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀντιχθὼς πρὸς τ Πομπήιον ἀγανακτήσας. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian.* I. 8. 5. Καὶ ὁ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* I. 5. 5. Κοινὴν ὑμεῖ μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καλαμιτῶσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδὲν τι ἧττον ὑμῶν ἐμοῦ δυσφορεῖν. *Commonem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me graviter ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐπαφῆκεν. *Hoc cum illo diviſi*, (*communicavi*) ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

64. Ἀποτίσω] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτίσω & ἀποτίσω, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lect. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Z. 47. Ἐς ὠφρυοῦ πατρός. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Maiſtaire* de Dialect. p. 73. & *Solan.* ad Somn. c. 1. *J. F. R.*

67. Ἀποκλῆσαι] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9. & 19. Item Τέχ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδέντων legerat in ſuo exemplari *Brod.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *J. F. R.*

71. Ἀνέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. *F. G.*

Ἀνέγνωκε βιβ.] Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt.* 210. C. & περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam ἐτὸς φασιν ἤδη τῶ δι' αὐτοῦ δόγματος χρῆσασθαι ἀναγνώσεται. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· εἰ δὲ ἢ τὸ μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐδὲ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ.

de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιώσαμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἶναι δοκοῖμεν; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί [a] δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγα δέω; ἐς τοσοῦτό [b] με καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον [c] ἀνάλωτα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων. νυνὶ γοῦν, ὥσπερ ὀπὸ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοὐ ἐστὶν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ σπέρδομαι διὰ ταῦτα.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύειν, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν μύθου ἐκεῖνο πάνυ σωστὸν, οἶμαι, ὃν

84. LYC. Et quid lacrimis opus *eſt*? o bone! valde enim prudens *conſilium* arbi-

a Δὶ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. b Μου] Με W. ſolus. c Ἀνάλωτα] Sic recte Edd. & M. Ἀήλωτα *B*2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panætius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin* καθῆκον officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laërtium* in Zenone Cittico. *AE. M.*

87. Ἀνάλωτα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius efferri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia *B*2. mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τῷ κυματώδει] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἔφη γάρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τῷ κυματώδει, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſedisſe, ut numerares undas.* vides ἐπὶ τῷ κυματώδει plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον τῷ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τῷ κυματώδει ſcribit ἐπὶ τῷ κυματογῷ. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠιόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἔφη γάρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῷ κυματογῷ καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine littoris conſedisſe, ut numeraret fluctus.* Κυματογῆ eſt ἠιὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπερωγή. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόξηροι δὲ εἶσι πέτραι ἐξείαι ὑποθρυπτόμεναι τῷ κλύσματι, καὶ φοβερώτατόν ποιεῖ τὸν κυματογῶ, καὶ τὸ ἦχον μέγαν. *Erant rupes nudae & aſperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματόγη, & in Mſ. Luciani κυματογή. *Euſtath.* ad Odyſſ. ι. ἐπωχμὴ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ πλατεῖς αἰγιαλοὶ, μάλιστα δὲ τόποι σκληρὸν ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἐν τούτοις, ἵνα ἔγνωται μὴ δυναμένης δηλαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματογὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. *J. G. G.*

Ibid. Κυματώδει] Vid. Τιμ. ſub finem: μὴ μύθου ἐς βάσ-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causfa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Ἀίσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυμαλωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀπιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τέρδους παραγενόμενον εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ σε παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἑστεῦθεν ἀριθμεῖν ἀρξάμενον ἀμελῆσαι ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπεί σοι οὕτω δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτευόμενος τοῖς πολλοῖς, ἡδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ γηρᾷ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανῃρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος. ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τὸν

d Κυμαλωγὴν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *Ald. W.* Κυματοδῆ male Edd. omnes. e Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. f Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. g Ἤρησο] Edd. ἤρησο. *Ba.* ἤρησο cum puncto subscripto.

96. Καρδὼ] Ἀλόπεκα. *V.*

9. Ἐπαγηρημένον] Προγεγηρυκότα, Θέλοντα. *V.*

βάθος, ἀγκαὶ, ἀλλ' ὅσον ἐκ βουβῶνος ἑπτάδας ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mss. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοκυλίων. G. M. P. & L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματοδῆ. *Polyaen.* ὧδε τὸν ἠιόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματωγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματοδῆ servari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag.* P. Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dedisce re*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; Σι. Οὐδ' ἂν δύῃς γέ μοι τὸ Πλοῦτον αὐτόν. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. φιλοσόφους. *J. Br.*

12. Ἤρησο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τὸν ἅπαν ἀκριτον ἐμὸν καὶ ἀγνωτον. sed quid est ἤρησο? legendum omnino ἤρτησο. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεῖσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκολασμένη ἀγωγὴ est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα & ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut Cicero loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat διαίταν κεκολασμένην. *J. G. G.*

Ἤρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἤρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi; etsi *Brod.* quoque scribit ἤρησο, *delegisses*. Sed ex *Ba.*

τῆς ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνές. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοὰν ἀποβλεπτάζῃ ὁ λόγος ἔδοξεν, εὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

telis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam praetulisses, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μελαβαλοίμην ἐς αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, οὔτε διαίταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτοῦ· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν ἀφ' οὗ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ὑποσαίμι ἐν φασι. σοὶ δ' ὧν ὑ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] ὠθαφερόμενον ὑπὸ θολερᾶς τινος χειμάῤῥου, καὶ τραχέος, ὑπιδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατ' ῥῆν συῤῥέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam & prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens

[a] Ὑποσαίμι] Ποίσαιμι W. ἰνσίσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. [b] Παραφερόμενον] Περιφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. *AIW.*

punctum subscriptum addidi; est enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τέθειμαι *vidi*, *Euang. Joan.* I. 32. δέδομαι *accepit*, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* I. 13. 15. ἐδεδούλωντο active ponit. Miror itaque Cl. *Gravium rogare* quid sit ἤρετο? *J.F.R.*

20. Οὔτε διαίταν κεκολασμένην] Id est, *neque castigatam* (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem*. Sic *Aelian.* V. H. XI. 3. κεκολασμένην τροφὴν ἀγαθῶσαι. *D. Bos.*

Ibid. Διαίταν] Vid. supr. *Nigrin.* c. 7. ex divisione *Soulii*; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J.F.R.*

26. Ἐλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. *Persii* S. V. *Th. M.*

Ἐλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) *F.G.*

Ἐλλέβορον πιεῖν] Ipse Lucianus infra, verae Historiae Lib. 2. ἐκούσιον δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium*. *AE.M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium obliviscerer.* *J. Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. *Menagii not.* ad *Diog. Laërt.* & nostrum in B. περ. c. 23. & Ἰσ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ὕδωρ ὀκέᾳ πλήττειν in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φησὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἰσ. β. c. 18. & supra B. περ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφερ.] Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose ὠθαφερ— legebatur. In reliquis ἀφερ— minus apte. Vid. *Tim.* c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum ἀφερόμενον. quia *agitatum*, *circumserrantem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *delatum* eo quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*, *non utens libero rationcinio*, quod ipse mox per συῤῥέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J.F.R.*

34. Θεὸς ἂν μηχανῆς] Miror *Erasmum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm.* in Proverb. *J.F.R.*

35. Κυρί-

niens tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita aversabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

σπασας, ὄπις τὸ τῶ τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ὀπιφανείς· [c] δοκῶ δέ μοι 3 εἰκὸς ἀλόγως ἂν ἡ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλήν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε ἡ σωτήρια τήμερον [d] ἄξων, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ἔτως ἐκκρατήσομαι, ἡ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi caussa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sen-

1 [e] Ἡροδότου εἴθε μὴ καὶ τἄλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ἐ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶν ἓν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτοῦ, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ [e] Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυὲς, ἢ τὸ γνώμης

[c] Δοκῶ] Δωκῶ *J.* sola male. [d] Ἄξων] Ἄξιν Fl. & M. Ἄξον ceterae & Cod. P. [e] Ἰωνίᾳ] Ἰωνίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae recte Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς] Ἐπὶ τῶ Ἡροδότου λέγει καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶ τραγῳδῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσάγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν † ἢ τόλμια ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα ἐ ἐλεῖν τοὺς ἀτυχηκέναι δοξάσας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεπρακότας ἐ ὠφορμήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν· ‡ σὺν ἐπ' αὐτῆς τῆ σκηνῆς ὀρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους λάθ τινὸς μηχανῆς ἢ ἔλαπτον μὲ πρότερον οἱ θεαταὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν § ὁ φοβούμενος ἐδείκνυτο τὸ τῆ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τῆ κατὰ ¶ στολὴν τῆ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειώσαι ὡ τούτῳ τῶ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄξιαν κίττων τοὺς ἑαυτοῦ ἀφειμένους ἐργάζεσθαι λόγους. *V.*

* Γὰρ] Aberat in Ed. Inserui *M. du S.*

† Ἡ τόλμια] Ἡ τολμᾶν C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *M. du S.*

‡ Οὐκ ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτῆ Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*

§ Ὁ φοβούμενος] Mire sane haec corrupta. Ego malim ὁ φοβ. Et Κατασχὼν. *M. du S.*

¶ Στολὴν] Στολὴν, εἶναι. C.

* Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet *Solanus.* Nam pro ὑπέδειξεν in Ed. *Cler.* legebatur ἐξαίνων, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδέξιας &c. Pro κίττων, αἰττιζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro σπαργάζετο denique, πυπργάζετο. Merito igitur hunc secutus sum. *J. F. R.*

35. Ἐυρήσασθαι] Vid. supr. de *Merced. Cond.* c. 1, *M. du S.*

36. Ἐλεύθεροι] Conf. infr. Εὐχ. c. 2. *M. du S.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Est λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cujusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τῦ οἴκου. Et ἐπτίας ἡ βαλανείου. Et περὶ τῦ διψάδων. *Th. M.*

3. Μεῖζον γὰρ εὐχῆς] Confer supra *Mued.* c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat *Dionysius Halic.* περὶ συνθέσ. f. 3, p. 22. Uproni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ὅτα μή τις ὑποπλάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τ ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ὡ τις τεκμαίρεται, ὅτι οὐκ ἐν τῇ κάλλει τ ὀνομάτων ἡ πειθὼ τ ἁρμονίας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia lenitor fluxum, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante s. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit, Lysiam*, Herodotum, *Thucydidem parum studiosos compositionis fuisse &c.* *J. M. G.*

μης τὸ πλεῖστον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα δὲ εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ὅτι τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι [a] γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ὀφθείη τε καὶ εὐδόκιμος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστεῖν, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. ἦλθεν οὖν ἐξὶς ἀφοπᾶν τὸ πρᾶγμα, εὐθὺς κτῆσιν ἀφαίρεσιν, ὅτω κατ' ὀλίγον [b] ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν ἐπεβούλθε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους πω λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν ἐν Ὀλυμπία τὰ μεγάλα.

tentiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque dispersè ita & minutatim conciliare & cogere *sibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna

a Γνώριμος] Deerat in Edd. Aderat in L. & *J.* Item in marg. *AIW.* b Ἀγείρων καὶ συλλέγων] Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *J. Ald.* Fl. *F. H. B2. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Ἢ Ἁλικαρνασσοῦς ἢ τῆς Καριας. *V.*

8. Πέμπτον . . ἐλπίδος] Conf. supra Μισθ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti esse *libros* ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano*. *J. M. G.*

10. Γνώριμος] Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *J.* restituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέστη] Hic aliquid desideratur. An γνώριμος? Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, pag. seq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέστη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus*. Id ipsum enim quod omissum conjecit, in L. & *J.* inventum restituimus. *J. F. R.*

12. Πλεύσας δὲ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae* CCCX. *anno; Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *historiam eam condidit in Thuriis in Italia*. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος μετέπειτα δὲ ἐν Σάμῳ ἀφ' Λύγδαμιδος τοῦ καὶ Ἀρτεμισίας τρίτου τύραννου Ἁλικαρνάσσου. ἐν ὧν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἐσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν Ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id est: *Secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica Dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc σκόμμα tibi relinquam examinandum. *J. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πάνυ in notis ad Euſ. Chron. p. 104. asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus, rem ipſam putans, venire ſibi tempus maxime deſideratum, obſervato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingreſſus in poſticum *templi Jovis Olympii*, non ſpectatorem, ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt, canens hiſtorias, & eo usque demulcens hos qui adeſſent, ut Muſae ipſius libri, qui & ipſi novem eſſent, vocarentur.

2. Jam igitur multo ipſum magis noſſe omnes, quam victores ipſos Olympiae; nec eſſe, cui Herodoti nomen non eſſet auditum, partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepiſſent: & ſicubi conſpiceretur modo, digito monſtrabatur, Hic ille Herodotus eſt, *dicentium*, qui praelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit, qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſto-

ὑ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκεν οἱ νομίσας τ' καιρὸν, ἐμάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τ' πανήγυριν, ἀπαντεχόθεν ἤδη τ' ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τ [c] ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, ὑ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι ὑ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, συνέα ὑ αὐτὰς ὄσας.

Ἦδη ἦν ἅπασιν αὐτὸν ᾔδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. ὑ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν ὑ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τ [d] ἐκ τ πανηγύρεως ἠκόντων πυθανόμενοι, ὑ εἴ τῳ γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἐν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τ ἱστορίων,

c Ὀπισθόδομον] *J.* dubie an ὀπιστόδομον. Ceterae recte ὀπιστ. d Ἐκ] Gr. λὸ. Nihil mutant Edd. ſed οὐ τ habent pro τ οὐ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γνικῇ ϗ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam Editionem, ut ita dicam, Hiſtoriae ſuae, locupletarit & ornarit; quae etiam Nobiliſſimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* ſententia eſt; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae verſionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoria uſurpatum? Eam autem quam habemus non alia ſcripta, intelligi ſequentia demonſtrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. ſupr. *Catapl.* c. 17. *J. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων ϗ συλλέγων] Haec verba ἦκον ἠξίου ἀξιοπᾶν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ κατὰ ἀξίωσιν ἄτε κατ' ὀλίγον ἀγείρων ϵ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, ἦκον ἠξίου ἀξιοπᾶν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ κατὰ ἀξίωσιν ἄτε κατ' ὀλίγον ἀγείρειν ϗ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἠξίου ϵ ᾔδη, Nec dubito quin pag. 573. fit ſcribendum οἱ δὲ οὐ τ λὸ τ πανηγύρεως ἠκόντων πυθανόμενοι. in editionibus, λὸ non habetur, cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. *J. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philoſtr.* ep. XIII. p. 919. λὸ τ τῦ πὸ βαλλῶδ. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. λὸ τ προπύλ τῦ νὸ. AG. X. 95. Vid. *Philoſtr.* Gorgia p. 493. ubi τ μὲ λόγον τ Πυθικὸν λὸ τῦ βωμοῦ ἔχοντα, Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγ. &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Παρ. c. 32. *M. du S.*

33. Μούσας] Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit; quamvis non deſint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Caſaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia, ipſe poſtea, *Cic. Apul.* de Prodico, Xenophon, & nos ad ſomnium Luciani, de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Ariſtot. Diog. Laërt.* de Ætione, *Theocrit.* Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, *Arrian. Curt.* *J. B.*

38. Οἱ δὲ τ οὐ] In omnibus libris erat οὐ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τ οὐ τ . . . ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱερῶν] Intellige ἄκρα τ ἱε. ellipſi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἰ τ' ἀρ' ὀΐῃ ἰσχεάνδρου ἐπιμίμφεται, αὐ' ἑκατόμβου. *Sive is nos OB vota non reddita incuſat, ſive ob Hecatombum.* *J. F. R.*

51. Ἱε-

ξιῶν, ὃ μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὸν ψῆφον ἅπασι τοῖς Ἑλλάδος λαοῖς, ἢ ἀνακηρυχθεὶς ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ὑπὸ ἁπάσης πόλεως, ἕδρα ἓν καὶ πανηγυριστῶν.

Ὅθεν ὕστερον καλανοήσαντες, ἐπιτομόν τινα καὶ ταύτῃ ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτοῖς σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

Καί τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, καὶ εἰκόνα ἐπιδείξαντα, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ποθεῖσθαι τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

Καί τί τὸ θαῦμα ἐστὶν τῇ γραφῇ αὐτῶν ἐνῆν τις, ὃς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τὸν θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ,

71. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus est, statim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς ἐν πολυθεωρήτοις. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philostratus* in ejus vita p. 496. ἔδειξε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγους ποικίλους ἐν περιφανεστάτοις τόποις. *M. du S.*

73. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pausan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

74. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philostratum* p. 493. Et *Lysias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philostr.* p. 169. & *Cresoll.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jens.* ad *Ovid. Trist.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etsi vulgo locum significat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. *Jens.* p. 276. Sic supra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ οἱ πάντες τὰ ἄρθρα ἔχουσι &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἐστὶν, ὅπου γε τῶν ἰατρῶν ἐν δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ σιτήσεις, καὶ προεδρίας διδόασι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούληται καθαίρειν, ὧδε ποιεῖν. *Corpora quando quis purgare velit, fluida facias oportet.* Ibid. rurs. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Potest & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεῦξ. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρετο] Commodius legeretur ἤρατο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, nescio. *M. du S.*

71. Χρῆναι παρθένου] Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph.* Plut. 895. πολλοῦ χρήναι τιμώμενον. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆναι τῶν νυκτῶν. Alia similia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariss. *G. O. Reisz.* in Belga Graeciss. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τὰς κεφαλὰς τῶν παλαίστρων] Dixi ad *Petron.* de tædis Hymenaei, notum & multa Sc. ad Catull. *J. B.*

75. Ka-

viarum suarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium qui ferret, ornaretque praeconio non ab uno sane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent.

3. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti sunt.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *in se* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam ostendisse, *successu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret.

5. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-

a Ὑφ' ἑνὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. b Ἤρετο] Sic *J. Fl. Ba. H. S.*

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in cur-*

χρὴ γὰρ εἶδον, ὅσα καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχαμι· 70θάλαμος ὅδι κάλλιστος, ἡ κλίνη νυμφικὴ. ἡ δὲ Ῥωξάνη κάθηται παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένε, ἐς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὸ κεφαλῆς τὸ καλύπτρην, ἡ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δειλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἤδη τοῦ ποδὸς, ὡς καλακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος δὲ χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἕρως, ἕλκει αὐτὸν πρὸς 80τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὀπισθώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ ὁ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστηκε, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ὅστις. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ ἡ εἰκὼν, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῦνται 90ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ὅτι ἡ ἀσπὶς καλαχείμενον, βασιλέα δηθεν καὶ αὐτὸν σύ-

ρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. *G.*

82. *Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ παροχεῖς, παροχὴ τὸ παρεχεῖν τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήματος γὰρ τοὺς νυμφίους ἤγον. V.

* Πάροχος] Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in eodem sinum retinui. *J. F. R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτρην] Ad vittam nuptialem respicit & ἀναπαλυπτήρια, de quibus *Langbain.* ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque *κάλυπτρον flammeum* reddidi. *J. M. G.*

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Proteſilai, versus fin. καθικόμην ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. K. 385. Πρὶν λόγων ἐπάρους, ἢ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . καθαιρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτοῖσ ὀρμαθῷ. *Volo te circumdare, coronare* (in) *catena panum.* Noster infra *Zeux.* c. 6. ἐν χρῇ τῇ μητρὶ προσιεώμενοι. *colore matrem referentes*, & *Philopſ.* §. 33. ἀναξας τὸ σῶμα ἐν ἵππων ἕντεσι. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀναξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. ἀσπίττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Mattaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Trez.* ἐν ἄφει ἐ ἐφει τίμιον. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῶν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος ἐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J. F. R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt; sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastikῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. *J. F. K.*

ρυσι, τὸ ὀχάνων τὸ ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸ θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ παρεργάσαι ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ ὅ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέλητο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὂν τὸ ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνησθεισαμένη τῶν Ἀετίωνι τὴν θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, παρεργον τὸν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

rus trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina jacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. 95

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, *& appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum *admirabilem* redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, (victorias) Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Jovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir

a Νίκας] Deest in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λάρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἡνίας. *V.*

* Λάρων] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri *du Cange* in Gloss. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

92. Ὀχάνων] Ὄχανον ὁ τὸ ἀσπίδος ὠτάριον. *Hesych.* & Interp. *Aristoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Πάρεργον] Qui suavitatem hujus loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiduccus* est pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τὴν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο & συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab

97. Περιέργασαι] † Περιγένεται. καταπαιστέον. ἐφεστέον πονεῖν. *V.*

† Περιγένεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto; λοχῶντι] Καλαυλέπτῃ· ubi pro λοχῶντι, γένοιτο, mox eam vocem sequens, scripserit. *Ad. de S.*

Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Gracis faciendam admiratione dignum esse scriptorem*: Ab aliis, *satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Gracis, eum scriptorem esse admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea relidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam sufficere* & valere *etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Gracis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic solita erant θέατρα, non historiarum scriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic desiderari videtur. *F.G.*

Ibid.

vir ille mihi faveat. Ego *igitur* illud certe simile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo*. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid essem ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic *sperabam* votum mihi meum rectè eventurum.

8. Jam igitur & ipsi convenistis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum & *flos* omnium Macedonum: & suscepit vos urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Jovem, neque angustiis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum: sed Rhetorum, & Historicorum, & Sophistarum

1 στάμα εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον πυθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ἦν

2 ὅτῳ ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν περιόδια τηνικαῦτα ἕ ἔτος ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτως ἐπιβήσεσθαί μοι τὰ ἐν εὐχῆς.

Αὐτοί τε ἦτε ἤδη συνηλήλυθατε, καὶ ὅ, τι ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ

3 τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἀπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ δείστη ἥδε ἐστὶ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ αὐχμόν. οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ, καὶ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν

5c δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

b Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. c Δὶ] Abest a Fl. Adest in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι πιρ ὄφιλος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μίγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφιλιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφιλιμώτατοι] Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σώσ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille jubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis secluso. *J. F. R.*

28. Ὅτι πιρ ὄφιλος] Recte ibi *Opsop.* nam ὅτι πιρ ὄφιλες dictum ἀντὶ οἱ μιγάλοι οἱ μίγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι πιρ ὄφ.] Illustrat hanc formulam *Kuster.* ad *Aristoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἡ ἀρίστη] Comma post ἀρίστη quod in Edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σαφὴς καὶ καλύβας ἐ πιῦγος] Voces interpretatus sum alibi: rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quæ*

omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advena aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac sæpe pra turba, elisis exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores. *J. B.*

Σαφὴς ἐ καλύβας] Itaque ἀνὴρ Χῖος apud *Ælian.* V. H. 14, 18. ἀργιζόμενος τῷ αἰκίσῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, σὺκ εἰς μύλλω ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava distinctione. Sic n. haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε ἐ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσοι δ' μικρὸν ἦδη μὴ τύμον παραπολὺ ἐνδιέτριψαν φαίνεται τῇ Ὀλυμπίῳ. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, sic Ed. *Pax* jam habebat. *J. F. R.*

ταῦτα· ᵃ ὅσον ἐ μικρὸν ἤδη, μὴ πάνυ σαφῶς ἐνδείξασθαι φαίνῃ τῆς Ὀλυμπίου. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι ᵇ παραβαλῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἂν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες ᵈ μόνον ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιδείξητε ἴδητε, τάχ' ἂν ἐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ στάδιῳ, ἱκανὸν ἐμοὶ γ' ἂν ᾖ τοῦτο.

probatiſſimi. Ferme parum jam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum ſi quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter ſpectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo eſſe. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me ſolum me exutum ſpectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem ſtadio: ſatis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ΕΝαγχος ἐγὼ μὲ ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῆς ἀκροάσεως πολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες ὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζοντες

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

INuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* oſtendiſſem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos *jam meos* dicere) accedentes igitur complectebantur me,

ᵃ Ὅσον ἐ μικρὸν ἤδη] Ὡς ἐ μ. δῆς. *Pell.* Sed vulg. ſervant *J.* Fl. P. Vid. *Dial.* ſeq. c. 3. ᵇ Παραβαλῆτε] Π . . . ῆτε *Th. M.* Παραβαλῆτε *B2.* cum jota ſubſcripto. Ceterae vulgatum tuentur. ᶜ Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. Ἐφ' αὑτοῦ *J.* Fl. *H.* Ἐφ' αὑτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραβαλῆτε μοι] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνητε Edit. *Clar.* Συγκρίνητε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζητε, legendum cenſeo. *M. du S.*

38. Ὅσον ἐ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo reſtitui poſſint, adhuc liquet. Dicere debuit: *Parum ergo abeſt quin ad Olympicorum celebritatem accedant hinc.* *M. du S.*

Ὅσον ἐ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* eſt, hoc eſt, Parum abeſt quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipſis Olympiis verſari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem ſententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Perſ. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.*

Πολυδάμαντι] Vide Σόγλ. c. 35. & ὁ Εἰκ. c. 19. *Scoſſuſſaeus.* Cujus ſtatua febri laborantibus mederi credebatur. Ἔκλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Perſii Polydamanta amandat. Vicit hic πανκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. *Pauſ.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Baſilius* de Leg. Gr. lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chryſoſt.* p. m. 441. C. ubi Theſſalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὁ Εἰκ. c. 19. Caryſtius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pyctes* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demoſth.* περὶ στεφ. ſub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave ſcribitur Καρσίου. & *Æſchin.* c. 63. *Pind.* etiam, ſed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chryſoſt.* p. m. 441. C. ubi idem *Caryſtius.* *M. du S.*

41. Παραβαλῆτε] Παραβαλῶ ea fere forma percuſſum verbum ac παιδεύω apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παιδεύω μοι δειλίαν τινὰ vertendum eſt, *obſervans IN ME timiditatem*, ſeparata a verbo praepoſitione: ita hic etiam θεραπεύω idem eſt ac θεραπεύω τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραβαλῆτε] Παραβαλῶ *Th. M.* legere, *Solanus* notaverat; ſed quid dubites, ſitne *Theod. Marcilius* an *The-*

me ; & admirationem prae se ferebant. Multum enim prosecuti aliunde alius clamare , & laudare , adeo ut erubescerem , *veritus* , ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem , & *summum laudis* haec illis erat , omnesque eorum & idem acclamabant , consilium scriptionum insolitum esse , & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare , quae isti protulere. *Vah novitatem ! Admirabilis Heroles oratio ! hominem ad inveniendum agilem ! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere , prout nimirum ab auditione moverentur : quam alioqui mentiendi caussam habuissent , & eo modo adulandi peregrino homini , nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me , dicetur enim , ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia , & cum tandem post illorum discessum , solus

σιν ἐφέρεσαν. Ὀλίγου γὰρ παρεμαρτύρησε, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα τἀμπαλὺ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' ἐν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὖσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἃ τῶν ἐκείνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις τῆς εὐδοξολογίας εὐμήχανον ἄνθρωπον· οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς διανοίας καινότερον. εἰ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκπλήττοντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψευδόμενοι καλακεύοντες τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, καὶ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γάρ) οὐ μετρίως ἤνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ πόλε παπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν ὡδὲ

Thomas Magister intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari , (quem adeundum in verbo ὠθισμάλλω, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur , loco dicto , haec habet : ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ παραπλήσιόν τινι ἄγω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραβιβῶ παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀστέων ἀνὴρ ἢ μὲν ὁμοῦ Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μύλωνι ὠθισμαχεῖτο. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas , ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνου ἀναδύοντες ἴδητε] Sic edunt, quod intelligi non potest ; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀναδύοντος. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult , & Codicem optimae notae suffragantem habet , sic edi magis passus sum , quam jussi , melius enim est quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ ; nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat , hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐκτιτράκειν. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem , quia dubito , liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere ; ut enim proprie dicitur πέπεισμαι ἐμαυτὸν , *Herodian.* I. 55. Σύνοιδα ἐμαυτῷ. Et ὡδὶ πάντα τὰ ἐμαυτοῦ βίον εἶδόν τι καὶ ἔπαθον, idem *Herodian.* I. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ἴδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀναδύοντος legere, si *exutum* velis significari , sed ἀναδύοντας ἴδητε conjungendum , & parvi interest , hoc tum vertas , vos *me exuentes videtis* , an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀναδύοντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀναδύοντος. Quin ἀναδύοντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt , h. e. exui jubent , ut inspicere totum possint , athletam ἀγωνιζόμενον. Ἀναδύοντος activa voce vix dici de eo , qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μαιευόμενος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror : paucae variantes lectiones , & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προσλαλιὰ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro , paret fine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Προσιόντες ἤν] Epanalepsi inservit illud ἤν, veluti infra Tom. II. *quom. Conscr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας ἦν. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκύθνα ἦν τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide , & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 31. *J. F. R.*

35. Ὡμοῦ

ἐκεῖν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἐνεστιν, ὅτι μὴ σωήθη, μηδὲ κτ τὸ κοινὸν [a] βαδίζει τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, ἢ πρὸς ἓν δεξαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῦ ὀξέος, ἢ φρενοίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τοῦ ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τυμόν· ἐγὼ γοῦν ἂν παρεῖλες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπήνεν μόνον τὸ καινὸν τοῦ προαιρέσεως, ἢ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος, ὤμην, ὁπότε ἀναπηδῶῆλες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγοιτ' αὐτοὺς· ἀληθὲς γοῦν εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, ἢ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούσιν· εἰ μὴν τοσοῦτόν γε, ὥστε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἡδίους, ἀλλὰ τοῦ μὲν, ὡς πρὸς ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπιχοσμεῖν τι, ἢ πρὸς τοῦ ἔπαινον συλλελεῖν ἢ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀκροάσεως εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μέτριος ἐπήρμην, ἢ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἵνα ἢ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγεσθαι· ἢ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κτ τοῦ παροιμίαν, ἀνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, ἢ ὀλίγου δεῖν θαυμαστοποιεῖν τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτοῦ.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν ἢ τὸ περὶ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

essem, ita cogitabam: Ergo illud solum jucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi solertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudant novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum verum sit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia

non

a Βαδίζει] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει Ba. b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. c Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὤμην τάχα μέντοι ἐ αὐτὸ τοῦτο προσάγοιτ' αὐτοὺς] Benedictus, *statim quidem id ipsum etiam addituros putabam.* Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, quum ipse Lucianus ante dixit se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Dobraeus, *hoc ipso eos potissimum adductum iri*, nisi quod congrua oratio poscat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortasse attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἔρμ. Parum ergo refert utram scripturam sequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῆ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῆ Ὁμήρου, ἢ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A. v. 351. *J.G.G.*

Ibid.

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim & accurationem* artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi periisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

55 οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεούς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ᾖ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τ' ἀκρίβειαν τ' τέχνης ἐπεδείκνυτο· ᾧ δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ 60 θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναιρέφουσάν γε προσέτι παιδίω Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῇ νηπίω. τ' εἰκόν' ταύτης ἀντίγραφός ὀστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ γράθμῃ μέλεγ- 65 γμένη. τὸ δ' ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων γραληγὸς, ἐλέγετο μ' τ' ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα δὲ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τ' ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, τ' γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε 70 εἰκόνα τ' εἰκόνος εἶδον, τ' αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τ' Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινος τ' γραφείων Ἀθήνησι τ' τὸ θαυμάσαι τότε τ' τέχνῃ, 75 τάχ' ἄν μοι τ' νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲ τῇ ἵππῳ χαμαὶ πεπτωμένη, καὶ ἀποτέταται εἰς τὰ ὀπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ 80 γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, τ' ἐπ' ἀγκῶνός ὀστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι τ' ὕτοι ἀποτάδην, οἷον ὅτι πλαγίαν κεκμηκότος· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, [e] ὃν [f] καμπύλος ὑπεστραλμένη τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ 85 ἔμπαλιν [g] ἐπανίστατο, τ' δ' ἐδάφους ἀπιλαμβά-

[d] Αὐτὸς] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. [e] Ὃν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. [f] Καμπύλος] Καμπόλος credo fuisse in *J.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. [g] Ἐπανίστατο] Ἐμπανίσ. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἀνθρακιὰς . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιῶ] Vide idem ferme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀστρολ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contuliisse. *J. M. G.*

βάνει), [a] οἷόν εἰσιν ἵπποι, πυρόσμοι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἡ τίτθη ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαστόν· τὸ δὲ ἕτερον, ἐκ τοῦ ἵππου δηλάζει, ἐς τὸ πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τοῦ εἰκόνος, οἷον ἀπό τινος [b] σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ καὶ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνεμένης, ὑπακύπλει γελῶν, οὐχ [c] ὅλῳ φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς [e] δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἓν ἄλλα τοῦ γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, καὶ πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, τὸ ὅλῳ ὅμως ἔχει δύναμιν τοῦ τέχνης, οἷον τὸ ἐπιτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὐκαίρως τὴν ὑπαλλὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τῷ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν [f] μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖ-

humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrimque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, *pictorum fi-*

lii

a Οἷόν εἰσιν] Οἷ–ὸν εἰσιν *J.* Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. b Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* c Ὅλῳ] Sic Edd. octo. Sola *J.* ὅλως. d Ἀνέχων] Ἀνίχων *J.* e Δεδίξαιτο] Δειδίξαιτο *Vorst.* Nihil mutant Edd. f Μερῶν] Μίμων sola *J.* Ceterae μέτρων, male. Μίμων Mſ. Gr. P. & L.

86. Οἷόν εἰσιν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀπόστροφοι τάξεις. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. *J. F. K.*

90. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opsoporus? *quemadmodum pulli a matribus lactari solent.* *J. G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τῷ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus descripsisset Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum vitiebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Meleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τῷ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα & ἁρμονίαν γραφέων παῖδες, ἐπαινέσαντες, οἷς ἔργον εἶδναι τὰ τοιαῦτα. *Sic* in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* *Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καλὸς ἂν αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε & πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* I. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio.* *Plinio* in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe jactantem, hirsutum majori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & *sub* humeris ejus quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sessorem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima praeter aures, illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commistio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sen-

δὲς ἐπαινέτων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ ᾧ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ὁ μιᾷ ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ ἄφατον ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, ἢ μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, ἐν κομῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, ἐς ἵππον αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ ἐν καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· ἐν ἐξάρας ἐκ αὐτοῦ στὺς ὤμους ὅτι πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, ἐν ὀρεινόν τι, ἐν ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· τὴν δὲ Θήλειαν, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, ἐν ἄβαλοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, ἐν ἡ μίξις δὲ, ἐν ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, ἐν συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἡρέμα, ἐν οὐκ ἀθρόως μετα-

g Αὐτοῦ] Sic Edd. J. Fl. P. H. &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *AtW.* h Τὴν] Abest a Fl. Adest in J. H. P. i Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat *M. du S.* Quare? quia a J. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis semper.

22. Σατυρώδη] * Χαρδινιά. *V.*

* Χαρδινιά] Ride. *M. du S.*

tiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc est, verbis Luciani ἴσα πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἑαυτῆς ἐν ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium *συμμετρίαν* & *ἀναλογίαν* cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schiltero*, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Jurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & exeuterem. Recte vero me vidisse excerpta Ms. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μοιρῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse jubeat. *J. G. G.*

5. Μίαν] Sic recte, praeter Mf. Gr. P. L. & Ed. J. Reliquae omnes μίστην. *M. du S.* Ego μοιρῶν scribo. *J. F. R.*

6. Γραφίων παῖδες ἐπαινούντων] Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινούντων mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii, pro imperativo ἐπαινούντωσαν, quem recte illustrat *Th. Magister* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Wesselingi* Observ. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Mastig.* 981. adfert: Οἱ δ' ὧν γελάντων πανταχαιρόντων κακοῖς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 79. *J. F. R.*

8. Ἐπῄνεσα] Absurde *Opsopoeus*: *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subjunctive; Exempla simil. vid. ap. Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notasse ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *J. F. R.*

μεταβαίνουσα, ᾗ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει ἧττον ὅλην ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη. [a] τὸ δὲ νεογνὸν τὸ [b] ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον ᾗ ὀ τοῦ ἀπαλοῦ ἤδη φοβερόν, ᾗ τοῦτο θαυμαστόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸ σχήμενον τῆς λέοντος ἀναβλέπουσι, μέλαξυ δ' ἑηλῆς ἑκάτερον ἐπωλημένοι ὀ χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι.

sim, non subito transiens, & accessu *qui vix sentiatur* conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adsistentes.

Ταῦτα δ' ἦν Ὀπιδιξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ὅτι τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅτε καὶ μὲ πρόλυ ἐκεῖνοι ὀ Ὀπιοίας τὸ ξένον, ᾗ

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper isti: in-

[a] Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

[b] Ἐν τῷ νηπίῳ] Ἐν τῷ νηπίῳ *Gron.* Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον ᾗ ὀ τοῦ ἀπαλοῦ ἤδη φοβερόν] Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pullus? An vero scribunt hanc fuisse naturam centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος ᾗ φοβερώτερος? Profecto meræ absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῷ νηπίῳ? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, vel τὸ ἐν τῷ νεογνῷ? Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ δὲ τοῦ νηπίου ὅμως ἄγριον ᾗ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν; nec de altero infantum, sed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi visum est admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad sequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendisse *Opsopaeus.* *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῷ . . . προσιστάμενοι] Etsi praepositio *in* hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo *Dial.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba προίζουσιν ἐς ὄπλους, diximus. *J.F.R.*

46. Περίβαλε . . . . ᾗ ἀράμβους] Unum adloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὴν εἰκόνα, ᾗ ἀράμβους ἀπενεγκάτω. hoccine ἀσύστολον: *involve hoc & auferte.* De Graecis securus *Opsopaeus* utrumque singulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμβους excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam jusserat, dein conversus *ad ceteros* dixerit: & vos eam domum auferte, *quippe quae major erat*, quam ut ab uno commode portari *posset.* At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, *ideo nihil* muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Paris. post κάτω erat, servavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero si quis praetulerit, ut novum a ᾗ ἀράμβους mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* Plut. 527. — οὐχ ἥξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καθεύδωμεν, ᾗ 'γὼ ἐνοντα. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (scil. lecti) Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore *Plinii*, Vid. ap. ipsum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait Eruditiss. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio, involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

γνώμλω τ γραφῆς ὡς νέαν, ϗ τοῖς ἔμπροσθεν [c] ἠγνοημένην ὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνὶς ὅτι αὐτὸς ἀχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ ὖσα, ϗ ἀπάγει τ τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεϑ τ ἀκρίβειαν τ πραγμάτων, ἄγε δή ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τ μαθητὴν, βάλε ἤδη τ εἰκόνα, ϗ ἀράμβοι ἀπκομίζελε οἴκαδε, ὕτοι γ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινῦσι, [d] τ δ', [e] ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, ϗ κτ' τέχνην, ὐ πολὺν ποιεῖν λόγον, ἀλλὰ παρϑυδοκιμεῖ τ ἀκρίβειαν τ ἔργων ἡ τ ὑποϑέσεως καινολομία.

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognomento, & ob insignem victoriam Gallicam, quae ei cum Gallis Asiae tyrannis fuit, Deo simili, & ob id Nicatori, hoc est victori, cognomento, quod ei Romani primi dederunt, ut Appianus in Syriacis refert, & ob id Nicephoro, hoc est victoriam ferenti, cognomento, quod ei Ptolemaeus Philometor dedit, ut Polybius refert, & ob id Soteri, hoc est servatori, cognomento, quod ei Rhodii primi dederunt, ut Strabo refert, & ob id Philadelphi cognomento, quod ei Ptolemaeus Physcon dedit, ut Athenaeus refert, & ob id Epiphanis cognomento, quod ei Ptolemaeus Lathyrus dedit, ut Porphyrius refert, & ob id Dionysii cognomento, quod ei Ptolemaeus Auletes dedit, ut Strabo refert, & ob id Neoterici

ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλατας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, οἷόν ποτε ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει παμπόλλους ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερᾶς συναρμοῦσαν, καὶ ὅτι μετώπου μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοὺς, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅτι κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὸ ἵππον [a] δισμυρίαν εἶναι, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ σμικρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δὴ ὀλίγου τὴν γραλαίας ἐκείνης σκηνοθεσίας, καὶ μεγαλοπρεπῆ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς γραλίας ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρεπῆ λύσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρεῖναι ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, ſimile quiddam uſu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli; veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

a Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H. B2. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. b Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐπισπήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H. P.* &c. c Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. B2. Fl. P.* &c. d Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *A2W.* Δι' ὀλίγων Edd. e Γυμνῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελταστικὸν] Τακτικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πέζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἕτερ διδύας, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] *Opſopoeus* verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ὅτι ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe. *Opſopoeus* & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ὅτι] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲ ὡ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθείᾳ φαλάγγι,

Hos jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more

τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, ὅτεως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καλακρύψαντας, ὡς μὴ καταδηλοι εἶεν [g] ὑπερφαινόμενοι τῆς φάλαγγος· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀνθεπαφεῖναι τοῖς ἁρμαμαξαις καὶ συνωριαξαῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ ὅτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ὅτως πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὑπολευκοτέρους ὀφθησομένους, ὡς ἂν ἐκ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς πρόσωμαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπαιωρημένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν

[f] Κατακρύψαντας] Κατακρύψαντα P. [g] Ἐκάτερα] Ἑκατέρωθεν P. [h] Τετριγότων] *Delrio* τραχυνόντων. Sed nihil mutant Edd. *J. Fl. H. P.* &c. [i] Πρὶν ἢ] Sic habere *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.*

97. ‡ Τετριγότων] Ποιῶν ἦχον λεπτιλούντων. *V.*

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

γι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: τῷ ἐγκεκλῖσθαι βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. *J. P. R.*

64. Ἐκδύσασθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐκπηδῆσαι. *J. B.*

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. *M. du S.*

Ibid. Δι' ὀλίγου] Ita, uti conjecerat *Vorstius*, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγου. *M. du S.*

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Oplopœum, *tunc uno cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui eum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. *J. G.*

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. *A. V.*

97. Τετριγότων] *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τραχυτήτων. *J. B.*

Τετριγότων] *Polyaenus* κραξάντων de elephantis usurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philostratus* 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τέρυγος pro τέτριγός. *M. du S.*

2. Πρὶν ἢ] Non solum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, sic habent Edd. sed &c P. & *S.* nec dubito quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud ἢ? potest quidem; Sed & recte adest, ut supra *Dial. mort.* XIV. *ALEX & PHILIP.* ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 21. νέφος ἐστὶν . . μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνον, πρὶν ἢ προσπεσεῖν

σὺν ὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέφοντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους ἐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο καὶ αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ καθ' Ὅμηρον,

Δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ οὖν ἅπαξ τε [a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπελήλαντο, ἐκ ἀναχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς [b] ἡνιόχους ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἁρπαγοῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι διαπειρόντες, καὶ τέλος, ἅτοι κρατοῦντες ἢ δεδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ δὲ φόνου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο.

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum jaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos differebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

10 *Dederunt ſonitumque ruinamque.*

Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, dejectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum dejeciſſent; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & confoderent dentibus : & tandem hi ſuis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-

vi

a Ἐς] Sola *S.* omiſit ἐς. b Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex Fl. & B2. Ἀποβάντες P. Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* c Κατεβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' * ἀνακυμβαλίαζον] Λιφρόμβοι καὶ πρὸς γῆν φερόμβοι, καὶ σαυτριβόμβοι ἦχον ἀπετέλουν. *V.*

* Ἀνακυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

νῆσαι αὐτόν. Et non ſemel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τοῦ Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

3. Περιπειρόμβοι] Sic quoque in *J.* erat, ſed *a* ſupra poſuit *Solanus*, ut qui περιπειράμβοι legi velit, addiditque conferendum Noſtrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id eſt in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καρῖρος, legitur. Alter locus eſt in *Gallo*, c. 2. περιπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπειρόντες. Unde quidem uſus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμβοι in περιπειράμβοι mutandum; quin paſſivum hic praeferrem; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quid ni dixiſſet : περιπειράμβοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elſner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περίπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Utcunque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in ſuos dicant; quae quemadmodum fieri poſſunt ? Praeterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀνατρέπειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἀλλων, & in Demonacte ἀναλαμπτῷ τῇ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in *Ariſtophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retrorſi* vel *reverſi*, ut in Scytha, οὐκ ἂν ἐδὴ ἀνέστρεψεν οἴκαδε ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέβαλε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmurienſi* editum τοῦ τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac editione repeti video, quum recte *Baſileenſes* τοῦ εἰς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. *J. G.*

10. Δί-

vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculissent hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem jussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Jam mihi videndum est, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* sit simile. Reliqua quidem praelii, indigna *visa sunt attentione*: elephanti autem quidam *sunt*, & peregrina spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, νοῦσο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλοθεν ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τῆς θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ὅτι τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὸμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὁρῶντας, καὶ θαυματοποιΐα, [g] ἄλλως σκηνὴ γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται. καὶ ὥσπερ ἐστὶ, χαυνὼν, καὶ

d Ολίγοι] Ὀλίγου sola marg. *AIW.* *e* Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαιώνιζον *Schol.* & P. *f* Ἐγένετο] Ald. ἐγένεσο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. *g* Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* *h* Ἐπεποίθειν] Ἐπεπόθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.* 27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀντικυμβαλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖθ' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Α. 160. petita sunt. *J.G.G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τίμωντες sequitur, & sequentia etiam participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod κεῖθ' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, quum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖθ' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖθ' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖθ'. Est enim hic κεῖθ' pro κεῖνα, i. e. κεῖνα ὄχεα. *vacui currus*, sed κεῖθ' f. κεῖνα ab ἐκεῖθεν foret. Sic saltem κεῖ' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖ' ὄχεα κροτάλιζον. *Sessoribusque excussis vacuos currus cum strepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J.F.R.*

Ibid. Κεῖ' ὄχεα] *Homer.* Il. Α. 169. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J.B.*

20. Πεμπτέροντες] Vid. paullo supra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιων . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

ἢ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεπόνηται; ἀλλ' ἐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μὴ τέχνης ἔκαστα ἐράτε, εἰ μὴ μόνον ἄξια ἦν θεάτρου δυκνύειν.

novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna fiat theatro quae ostendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὅτια, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐγὼ τῇ τέχνῃ; ἢ τί ποιοῦντα, εἰσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι, καὶ ἐμμελὲς, καὶ [a] ὑποβάλλειν τοὺς δακτύ-

HARMONIDES.

1 HArmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? & quo facto meo me* 5 *Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admo-*

a Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditissimum quendam de suis Harmonibus scribit, cujus judicium videtur plurimi facere. G.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non est προσλαλιὰ, sed Σύστασις sive commendatio. *Th. M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. 1. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G. C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare jussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boëthio* & decretum ipsum emendatius exhibet *Cuspinian.* ad Athen. p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; Noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Ἀτειδ. c. 5. De Milesio *Leop.* 160. Hic est qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum seu nomorum ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Musica. *G. C.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρίλκει τὸ ἔφη, ἢ μετὰ τοῦτο ἐγὼ Ἀθηναῖον ἴδω. *V.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de musica scripserunt, quinque constituant, addentes his quatuor Æolium, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Cassiodor.* Epist. 40. lib. 2. & libr. de Music. Nisi sub Dorio Æolium involvat, haec enim duo saepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam αἰολίδα μολπάν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obsop. *attonitum.* voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *suavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. sic saepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos recessus multasque latebras habet. *J. B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis musicis ideam desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariss. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J. F. R.*

25. Νικίσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi appaream, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! *quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-*

λως εὐαφῶς ὑπὸ ψυχῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἁρμονίας ἑκάστης ἀγαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τὴν Φρυγίᾳ τὸ ἔνθεον, τὴν Λυδίᾳ τὸ Βακχικὸν, τὴν Δωρίᾳ τὸ σεμνὸν, τὴν Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν ἓν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, ἐγὼ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἤν ποτε φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τὄνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητὴς· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐπὶ τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τῷ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ᾐδεῖς ἦν, ὃς ἤγνοει τὄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum νικήσας. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis cecinisti Pandionide, & ſuperior fuisti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. *J. J.*

Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοὶ, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit.* Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio.* ubi *Hardouinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui.* Vulgo circumfertur: *cognominis ſui.* Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo paſto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare *pro* τῷ nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τῷ ὁμώνυμόν σου] Leg. τῷ ὁμωνύμου σου. *Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio* τῷ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebeat: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. *J. M. G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

b Ἐκμεμαθήκα] Καὶ μεμάθηκα W. *c* Ἐνίκησας] Νικήσας Edd. & M. *d* Ὁμωνύμου] Ὁμώνυμόν σοι Edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σοῦ. *Marc.* Ὁμωνύμου σοι *Pell.*

ἐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον ὀκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ᾖς νῦν φανῇς, συνθέουσιν ὅπῃ σὲ πάντες, ὥσπερ ὅπῃ τὰ γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ὀδὶ δι' ἄρα ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθρωπος ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, ὀκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, ὃ δ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεται μέλλοιμι λανθάνων. ὀδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρήτου, φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καμαυτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ὅπῃ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅπῃ τῇ δόξῃ αὐτῆς.

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μοὐ, ἔφη, ὦ ἴσθι, ὅ μικρῷ πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ὀνόματος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὕτω πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ὀνειδιεῖν ἐθέλοις τοῖς φοιτῶσι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες εἴσονταί σε· ᾗ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον ὂν μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conſpiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec ſunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum ſuſcepi. Ipſam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis ſeparatam, non receperim, ſi inglorio & ignoto contingat, neque ſi Marſyas aut Olympus in illa obſcuritate futurus ſim. Occultae *enim ajunt*, nullus eſt reſpectus Muſicae. *Verum tu*, inquit, *& haec doce me, quomodo & me ipſo & arte utendum ſit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipſius nomine.*

2. Reſpondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut inſignis fias, & cognoſcaris a plurimis. Hoc vero ſi ſic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praeſtare tibi velis; longum fuerit, & ne ſic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-*

[a] Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα] Tredecim illa verba deſunt in *F*. Adſunt in ceteris ad unam omnibus. Adſunt etiam in W. niſi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctuâ noctu videt, canit & volat ſola, odioſa caeteris avibus, in quas aſtuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata reſupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, roſtro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* ſcribit Timonem Philiaſium hoc nomine maxime reprehendiſſe Arceſilaum, quod is populares plauſus non aliter conſectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi conſuevit.

Haec ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur inepta,
Illa ſtupet ſolidum; ſed tu vaniſſime, plebis
Captator, quid ob haec tam non praclara ſuperbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in ſua Lamia exponit. G.C.

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim ſunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Ariſtot. Laërt. Dio Chryſoſtomus*, alii. *J.B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. *Ælian.* de Anim. I. 29. M. du S.

Ibid. Τὰ ὄρνεα] Saltus quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a ſimilitudine terminationis in να; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omiſit. *J.F.R.*

30. Ταῦτ' ὀδὶ δι' ἄρα ἠυξάμην] Lege δι' ὅπερ ηὐξ... *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *J.F.R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverſ. indoct.* c. 5. *J.F.R.*

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀνακρ. c. 5. M. du S.

Ibid. Οὐδὲν γὰρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδὲν λόγος. Vide Interpr. *Perſii* ad Sat. 1. *J.B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A.V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium.* M. du S.

Ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς] Hujus adagii ſenſus eſt, quaevis egregias dotes ingenii, ſi non proferas, perin-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν ; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ὅπῃ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὔλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μέλετω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ὀπίτομός τε καὶ ῥᾳστα ὅπῃ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἔστιν. εἰ γὰρ ὁπολεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ὑπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ἕτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος· ἐν ὀλίγῳ βραχεῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, ἕτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις ; ὁ γάρ τοι πολὺς ὅδε λεώς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅν τινα δ' ἂν οἱ πρόσχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύσω μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ ἦν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κροτῆ-

[b] Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. [c] Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. [d] Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta Bz. quae vitioſe ἐπαινεσέονται. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινήσονται. Sed —ήσομαι in proſa uſitatius. [e] Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. [f] Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψέγειν ἢ ἐπαινεῖν. *G.*

inde eſſe, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyrae. G.C.

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrimque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit : certe nequaquam ad Graeca. Opſopoeus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime : nec enim hue adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J.G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ὑπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ἕτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμον. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos ; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iique te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J.J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J.B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πόλε, καὶ συρίσαι, κρίνεσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μέλαξυ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητάις, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, καὶ πρὸς τὸ πολλῶν ἐπαίνου δέόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἂν

judicant vero aut septem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar

[a] Δὴ] Δεῖ L. Δὴ Fl. *F.* P. &c. [b] Οὗτος] Deest haec particula in Ed. Fl. Adest in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔφασκες] Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔφασκες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: ἔτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepte sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est διανοοῦμαι existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique sequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼν περ ἔμελλον ὑπερφίαλος τελέεσθαι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: ἔμελλον, ἐμάνην, ἐνομιζόμην. *F. G. G.*

Οὕτω δὴ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam suum, virum principem, Ἐσκεπτόμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum ὅτῳ pro ὅτι. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cujus consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δίκαιον τάμά, καὶ σὺ διακόσιους μύστας, εἰς γὰρ ὅσον φαίνεσθε, καὶ δι' ἐπὶ πέρας ἦκεν μοι τὰ ἐλπίδος· εὖ μοι ψήφῳ τοὺς ἀπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; subbato post φαίνεσθε puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer jam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* *F. F.*

Οὗτος] Sic L. uti emendari jusserat *Jensius*. *M. du S.*

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & similia. Luculentum praesertim exemplum est in Scytha p. m. 593. ὃ χαλεπῶς ἔμελλε ἐκ αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον ὕστερον ἀγανακτήσεσθαι. *F. M. G.*

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 20. contra *Th. Magistr.* adfert, dicens: Ἔμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικοὶ, οὐκ Ἔμελλον. Atqui pas-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regulâ. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τοιοῦτον. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἰη γὰρ οὕτω φαίνοιτο) καὶ δὴ ὀΐομαι πόρρω ἥκειν με τῆς ἐλπίδος, ὡς μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμενος, οὐκὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμενοι τοὺς λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πᾶσιν συνειλεγμένοις, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν εἴη. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστῳ μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκατέρῳ αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

c Οὕτω] Οὕτως Edd. quas vidi, omnes. Sed οὕτω recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σιωπτὸς ἢ * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῆμα † γεωμετρικόν. V.

* Κανονικὸν] Κατόπτρ. C.

3. Ἐπιδικνύμενος] Ἡ ἐπιδικνύμενος ὑπερουσιαστικὸς, ἢ ἐπιδικνυόμενος ὑκτικόν. V.

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* M. du S.

paſſim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἐμέλλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πολλὴ ὠδὶς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε δὲ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσις. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸ ἐφεξῆς. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον ὕστερον ἀμφισβητήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὴν Ἡλιόσποτον περιοικήσειν. Haec *Fenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἐβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ἀτταττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φαίνοιτο] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Fenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa*. Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Reviviſc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἡμὶ ζηλοῦσι τὰ ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὁρῶσι. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone*. c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὗτοί μὲ ἐκεῖνο, & ὡς δὲ ἀληθῶ λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῷ βασιλεῖ τῷ μὲ λόγῳ διηκουσμένου, τῷ δ' ἀληθείᾳ τραχεῖ ὄντι. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τῶν

λυψηφόταλος ὁ παιδεία. σύ γε ἢ μάλιστα ὅσῳ τ' λθικὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' γε τὸ μέγεθ© ζ τολμήμαλ©, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείλα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι ἢ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲ πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μεῖ παντὸς ζ ἔθνους· ὥςτε ἤν πω ἢ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ὁ τῷ λόγῳ, ἢ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τ' τ 'Αθηνᾶς suffragandi jus habes; ea maxima de causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b 'Αλλότριον] Ita Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριαν B2. male. 'Αλλότρια *Jens.* & *Pell.* quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν λάϐκὴν] Δύο ἦν ψῆφοι τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἀπέκειντο, λάϐκη © πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἱππικοῖς ἡ μέλαινα © ἡ τέτρυπημένη. *Sch. V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Clev.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, φολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λάϐκὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι © αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsequutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ἢ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti susceptо gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* *J. J.*

Αὐτὸ] *Vorstii* & *Jensii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. 'Αλλότριον] *Vorstius* & *Jensius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

'Αλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet: *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia, Noster supra, *Zeux.* c. 4. οἷον ἴσως ἴππου. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα © τοῖς λουομένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἰλιγγίαι, ἢ οἱ ἀθλητα. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τ' Ἑλλάδ©. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲ σ παφέργα ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρμοσα δοτέον. *danda sunt alimenta*; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. *efferri* notum est.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellipsi. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit: *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἔω *sum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum *de Salt.* c. 1. Ἀνὴρ δέ τις — © ταῦτα, παιδιᾶς σύντροφ© & *Aristoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. Ταῦτα ἐγὼ ὁρῶ, πολλὴ ἐστὶ; alibi τάδε ὁρῶ, vid. Ind. *Kusteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς 'Αθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Consu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi & familiare videatur; prava *hic etiam* corrigere.

προστιθεὶς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον τῷ σαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω.

4. Etenim neque illud mihi satis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis jam ego, si laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *somnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas est ad tantum certamen euntem.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπνήμια ὀνείρατά, φασι, καὶ σκιαὶ ἐπῶν. τὸ δ' ἀληθὲς, ὁ τῶν παρόντων διαχθήσεται. ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον καὶ παιδείαν δέκου νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτου μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα.

9 Ἐκεῖνα] Sic Edd. omnes. Ἐκείνων *Angl.* P. & L. item marg. *Alii.*

28. Ὑπνήμια] Ἀκίδεια. *V.*

sule etiam, si lubet, Schol. *Aristoph.* 244. D. & nostrum in Ἀνακ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philostr.* p. 568. Ed. Lipsi. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & *rector* provinciae, quaecumque depravata sunt *corrigere* & restituere: tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐκεῖν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐκείνων σκιαὶ, ut σκιὰς ἄνας apud Pindarum. *J. B.*

Ἐκεῖν σκιαὶ] Λόγος ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laërt.* Democr. 246. D. & *Plut. π. πολυπ. ἀγαν.* 16. 2. λόγος δ' ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐκείνων. *Philemon* Casaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μεν δὴ πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. *Exc.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὗτος ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, ὅτου ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δέκου νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienfis sic transtulit: *His lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sit ne hoc omni eruditione refertissimum, quod tuum ferat suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est & aliis etiam erit, instar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος sive *finis* hic est *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. σοὶ γε δόξαν absolute positum, ut sexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δέκου νομίζεσθαι σοί γε δόξαν ἢ πάντων] Opsopœus apud Basileenses & Bourdelotium, *sed aut optimum juxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apparet* (sic *Bourdelotius.* at in Basileensi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* Unde apparet illas voces σοὶ γε δόξαν verius fuisse intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Basileensi* adscripsit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipse *Benedictus* non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, quum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans λιτοτης, quae fugit omnes interpretes, praeter Clarissimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator judicarit, id quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δέκου νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ὅτου μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil*

χωρήσετε, δόξαιμεν γάρ, ὦ θεοί, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιότερόν ἡμῖν ἡ δόξα πρὸς ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαῤῥοῦντας εἰς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη τὸ ἆθλον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλυμπίᾳ τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmatæ nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censeri, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ab bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter judicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit.* At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; quum debuisset sequi χείμιστον, vel simile. *J. J.*

Ἢ πάντων .... Εὐφ. δὴ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus λακωνισμὸς designaretur; quo facto liquida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer qua ratione factum sit, ut Viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior Interpres recte apposuerit observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla passim apud Auctores occurrunt; de qua *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. *M. du S.*

38. Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλυμπίᾳ τὰ μεγάλα νενικηκότι] Hoc loco τὰ μεγάλα non παρέλκει, sed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Ægypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὶ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῇ Μακεδονίας κατέδειξεν, ἔγγιστα δὲ ἐν Ἰσθμῷ, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἐπαρίθμους ταῖς Πυθίαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, χρυσαῖς ὐ Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἰσὶ δὲ καὶ ἐν ἄστει Παναθήναια ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua *Jos. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recenset *Hesychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνῃσιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fecit in Pandectis asserit idem *Scaliger*. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta fuit Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. supra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

S. C. Y.

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΟΥ[a] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ὀπθυμίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ὀπθηδυμάτων φιλομαθὴς τῶν ἀρίστων· οἴκου δὲ, οὐ τῶν βασιλείου γένους [b] ὢν, οὐδὲ τῶν πιλοφοριχῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἵοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάπουες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν ἰοθεσπότην εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. ὅτος ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω εἰς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἐδόξε, καὶ ὀπτίμοις αὐτῷ θύε-

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτος] Sic *B2. P. S. A.* Πρῶτον *Ald. Fl. Fr. H.* Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὤν] Sic recte Edd. vett. Ὃν male receptiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπέθανεν W. Prius vero servant Edd.

13. Ὀπτίμοις αὐτῷ] Ὀπτιμίσαι. V.

ΣΚΥΘΗΣ] *Προπαλιὰ.* Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th. M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Astrolog.* 2 c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte sit expressus. *J. F. R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium.* *G. C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J. B.*

Πρῶτος] Sic emendatum in *B2. P. S.* & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in προτρ. ad Artes. *A. V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 155. *M. du S.*

6. Οὐ τῶν βασ. γένους] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M. du S.*

Ibid. Ὤν] Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, ὢν τῶν βασιλικοῦ γένους ὤν, nempe ὤν pro ὢν. *J. F.*

7. Πιλοφορικῶν] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖθεν — τῶν πολλῶν] Sic infra Τοξ. c. 45. med. Πόντου — τῶν Σκυθῶν τῶν πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκτάπους] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset *Hesiod.* bovem aratorem. *G. C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo post CCXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ὀπτίμοις αὐτῷ ἔθυσ ἰατρῷ.] Ἔθυσ ἰατρῷ. *R. G.* Ita in nott. ejus Mss. inventio, an igitur voluit ἔθυσ nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solinus* quoque voluit, facile admisimus. *J. F. R.*

Καὶ ὀπτίμοις αὐτῷ ἔθυσ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι.] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* ὀπτίμοις αὐτῷ ἔθυσ ἰατρῷ, hoc est, *ipsi hostias immolant, suo nomine peregrinae Medici.* *M. M.*

Καὶ ὀπτίμοις αὐτῷ ἔθυσ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι.] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* addendum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἥρωι δὲ ὀπτιμοῦσι. *Spanh.* Differt. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J. F. R.*

τῷ [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὸ ὄνομα, ἥρως γενόμενον, ἐπεκτήσαλο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀφ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καλελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε οὐ Σκύθαις μόνοις ὑπάρχειον ὂν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] ἀγγέλους τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπισχάσα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσουσι τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς τοίχους οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, οὐ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμεύειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς εἴτε σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & abolegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) oſinem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

a Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. b Παρὰ] Sic recte Fl. S & A. Item Codd. M. & L. Περὶ male J. H. &c. c Ἔπαυσε] Ἢ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμονώτη. G.

24. Ἐπισχόντα] Multo ante vita functum. G.

Ibid. Ἐντέμνουσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται ἐπεκήδευσαν αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντέμνουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόασιν, ἀγῶνάς τε ἱστᾶσιν ἐπετείους θυτούς. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanheimius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J. M. G.*

Ibid. Ξένῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἔκκλ. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. G. G.

Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. S. & A. recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ὅτεο λιποθυμέοιεν ἑωυτοὺς ναμίζουσι, ἰόντα τὸν λιποψύχεοντα ὡς παρὰ τὸν Ζάμολξιν διέποντα. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι ὡς παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ὃν ἐπιλάχῃσι τὸν ἂν ἑκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ δὲ Ἑλλάδος omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdelotiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Gracia Scythas Deos facere. Quo tempore ſeva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας. ἐπὶ δὲ Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos facere. Quo tempore ſeva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, ſeu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, conſuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perſolvitur, equus albus in ipſius monumento immolatus, *illo ipſo loco*, unde oſtendit Dimaenete progreſſum ipſum, illa de vino praecepiſſe: & inventus ibi fuerat ſepultus Toxaris, tum inſcriptione agnitus, etſi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella inſculptus erat Scytha, ſiniſtra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipſam faciem, tempus olim jam abolevit. Eſt autem non multum a Dipylo *ſive Jano*, ad ſiniſtram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' ἐγ μισθός τε ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καλαθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν δείξειεν ἡ Δειμαινέτη προελθόντα αὐτὸν, ἐπείλατο ἐκεῖνα τὰ περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ νῦν ἀμφίλογα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπται, τῇ μὲν λαιᾷ τόξον ἔχων ἐντεταμένον τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, οἰκ ἰοῦσιν εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλὴν ἀλλ'

d Ἔδειξεν] *Pell.* an ἴδοιξεν ut ante? *e* Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ϖ͂ϑ. *f* Εἰ] Erasa priore ſcriptura haec ſuperinducta eſt in M. quam etiam adgnoſcunt Edd. *g* Ἔτι] Punctum poſt ἔτι eſt in W. Idem aderat in *P.* quare id ſervavi, etſi abeſſet a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. *h* Ἐγκεκόλαπται] Ἐκκεκόλαπται W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe huem graſſatam nemo ita coecus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Graeciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄδαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorſus quod ad ſyntaxin καταζεύξεως, (& quis dicet Διατοιῶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant Διατοιῶ, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quaeſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν ϑ μ.] Tempore belli Peloponneſiaci, de qua peſte *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔστιν] In L. ἦ ἐστὶν. Et ſane cum πρίν uſurpant, participia ſolent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide ſententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔστιν] Etſi tantum non ſemper cum participio conſtrui amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens eſſet. Et cum πρίν quoque conſtruatur cum genitivo ſubſtantivi, quid prohibet etiam dicere πρίν τοῦ πονοῦ aeque ac πρὶν τὸ πονεῖν. Nec deſunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognoſt. pag. 151. verſ. 29. (monente *Foëſio* in Oecon. Hippocr.) ubi ſcribit *Galenus*: τὸ ἀφανισθῆναί φησι πρὶν φύσει ἄγειν εἰπεῖν, ἐ ταυτὸν σημαίνει τῷ πρὶν φύσαι. Nec tamen ἐπρίν improbem. *J.F.R.*

34. Δήλιος ἵππος] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ ἰφάνη, καίπερ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ ἐ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι ἐ μᾶλλον & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μᾶλλον. quamquam non integra nunc extet, & maxime. *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Meurſ.* AG. IV. 1010. In W. poſt ἔτι punctum eſt. In reliquis cum ſequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Diſtinctio quam Cl. *Graev.* poſt ἔτι fieri voluit, jam aderat in Parilina, niſi quod pro commate punctum minus exſtabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἐγκαίλαί γε ἀεὶ, φασὶ, συρραίοντάς τινας ἤδη πεπαυμένους ἀπ' αὐτοῦ, καὶ μάλα τοῦ Διί, εὐθὺς ἄρξαντα, ὡς ἅλην αὐτὸς ἐκπαλαι τὴν πόλιν.

Verumtamen coronata semper est, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem insanierit.

Ἀλλὰ γὰρ ὑπὲρ ἧς ἐποιησάμην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἀρτι καταπεπλευκὼς, ἀπὸ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, καὶ μετρίως ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβοδὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ αἰσθάνεται καταγελώμενος [a] ὑπὸ τῆς ὁρμήσεως ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ὁμογλώττων εὑρέθη οὐδενὶ, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τοῦ ὁδοῦ, καὶ εὐθέως ἐβούλετο μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅτι πόθεν αὖθις ὀπίσω χωρεῖν καὶ [b] πλοίου ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ὅτι Βοσπόρου, ὅθεν δὲ πολλὴ [c] ὁδὸς ἐμέλλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. ἔτως

3. Verum enim vero, cujus rei caussa mentionem illius injeci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeeo adscendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim deriderisi ob habitum & arma; & linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum viae ipsum jam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, vissis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque navigio, navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic *F. H.* Fl. *P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *F. H.* Fl. P. Πλοίῳ W. c Ὁδὸς ἔρρωτο αὐτῷ] Inverso ordine W. ἐμ. αὐτ. ἐδ.

57. τοφοδὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. *V.*

49. Πυρσαίοντάς] Infra tamen συρίττειν pro συρσαίειν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. histor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. *F. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καὶ φασι, συρσαίοντάς τινας, ἤδη πεπαυμένους ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καὶ φασι, συρσαίοντάς τινας ἤδη, πεπαυμένους ἀπ' αὐτοῦ, & ajunt, quosdam, fabri jam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινας. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Gruterus, V. Cl. legendum, καὶ ὑφὴς κἀκεῖ, ὁ Τόξαρις τεθαμβημένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωθεὶς, αἱ δὲ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἄνηρ ἐγκεκόλαπτο. *Ac inventus illic est sepulcrum Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non omnibus exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *incisum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα, &c. Sic c. XI. a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς δὲ τῶν αὐτοῦ εἰκόνας ἰδὼν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, τοῦ Σίλανος, ἢ Πραξιδάμου, ἢ Ἀριστοδήμου ἐστοῦς. ὁ δὲ, υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀνάβροχος ἐστὶ, φύσας μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀθλητὴς τῶν τὸ εὐμορφίαν. εἰ δὲ ἐθέλοιμεν μᾶλλον, αἰχμάτειαί τε λέγειν τὸ ἄτεκνον ἀναδησάμενον. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀναβροχός ἐστι. *Atque ut impensius mireris, unius ejusdemque statuae familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (h. e. Pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero simul ac videris eum, te abripiat; adeo magnus est, & masculae quadam formae decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te omnibus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *F. F.*

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum post ἤδη collocaverat. In *Parisina* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & *Obsopoeus* quoque continuo filo texerat. *Ajunctque nonnullos febre laborantes jam ab illo sublevatos esse.* Quod cum recte se habeat, *Jensium* quidem secutus sum in tollenda post τινὰς distinctione; nec tamen novam post ἤδη addidi, quia non opus est. *F. F. R.*

60. Παρὰ] Ex solo Cod. L. *Solanus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* inquit. Sed id non adeo necessarium puto, quin ὑπὸ, etsi alibi non idem sit quod ὑπὸ, hic tamen non sit inpetum. Παρὰ enim saepe significat *a parte illius*, sive quod proficisci-

Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico sit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret populārem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipso jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharsis es Daucetis filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharsis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu ne*-

ἐγκολπί τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ὢν τῷ Κεραμεικῷ, καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, παλριώτις οὖσα; ἔπειτα μέντοι καὶ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους ὢν τοῦ δοκιμωτάτου ὄντος, καὶ ὢν τῶν πρώτων Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, καὶ ὑπεξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσιδήρου, ἤδη στωμύλον, καὶ μᾶλλον τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; ἔπειτα μελετᾷ τοιοῦτο ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσιπὼν αὐτῷ, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις εἶ τοῦ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι τε ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ὁ Σκύθαις, καὶ πρό-

---

δ Τῶ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P, & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. ε Ὑπεξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. ζ Εἰδότα] Ἴδοντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τόπῳ. *V.*

70. Ἐπεσπάσατο] Allexit, *G.*

ciscitur ab aliquo, non solum Cl. *Periz.* ad *Aelian.* alique ostendebant; verum & passivis adjungitur, ut in Ἐπαγ. Δικαι. l. 49. τῶν λελαμπρύνας ὑφ' ἑαυτῶν, ubi & ὑπὸ locum habuisset. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα αὐθὶς ἐπίσω χωρεῖν] Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα αὐθὶς ἐπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. supra Ἀνάχ. c. 13. *M. du S.*

72. Τῶ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων *J. B.*

Τῶ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiorem, quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένῳ, ut sit γένῳ τῶν δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatissimis*, i. e. *dignitate conspicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione usitatissima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset Toxarin populārem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* deinde, ἀσιδήρου, ἤδη στωμύλον. verte *sine ferro, & jam lepidum*, seu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*; ut interpres. consuetudine Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, στυφρότης. ἀσιδήρου autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subjunctivum expressisse oportuisset, docet Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 30. *J. F. R.*

77. Βεβαμμένον] De habitu, ornatu, etiam *Diod. Hist. Antiq.* V. p. Ed. *Eipf.* 309. vers. 8. ἱμάτια αὐτοῖς — καὶ φοινικοῦν ἐπίπαν. i. e. *levi armatura instructos.* Et L. XI. p. 707. 18. ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ἁπλῶν. Noster iterum c. 5. hujus *Dialogi.* ὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπεξυρημένον] Id verbum recte se habere, vidi supra *Thm.* c. 14. ex divisione *Solani*, quod jam esit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. meret.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑπεξυρημένῳ τὸ γενείῳ. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 255. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξα-
ρις τὄνομα, ὐ τ' ἐπιφανῶν, ὥστε ἡ ἐγνῶς ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ,
σοὶ ὃ ἐγὼ πολλὰ ὧν τις Τόξαρις ἐρρωτᾶ τὴν Ἑλλάδα, ἀπολιπὼν ἡ γυναῖκα ἐν Σκυ-
θίᾳ, ἡ παιδία νεογνὰ, οἴχεσθαι ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν [a] ἀξιοῦσθαι καλοῦ, τιμώμενον ὑπὸ τῶν
ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ ἐμοῦ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν, ἐκεῖνος, ὃν ὁρᾷς ὁ
Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σὺ ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν πρόσθεν
ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, ἡ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἐπιδημήσας, ἥκω σοι, μυρία πα-
θὼν ἐν τοῖς ἀξενωτάτοις [b] ἔθνεσι. ἡ εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωκα ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι,
ὀπίσω αὖθις ὅτι ναῦν καταίνειν, ὕστερος ἐπελευσόμενος, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν
ἀλλὰ πρὸς ἀχνύμενος, ἡ Ζαμόλξιδος, τὴν πατρῴαν ἡμῖν θεὸν, σύ με, ὦ Τόξαρι,
ἐπαλαθεύσαντα ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῆς Ἀθήνησιν, εἶτα ἡ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ
Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, ἡ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, ἡ ἥβην, ἡ πανηγύρεις,
καὶ βίον αὐτῆς, ἡ πολιτείαν, δι' ἃς σύ τε, κἀγὼ μὲν σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν,

ro, *Hospes*, *unde nosti nos?* *Et ipse*, inquit, *inde sum*, *e vobis*, *Toxaris mihi nomen*, *non e nobilibus*, *ut eo tibi notus sim*. *Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es*, *de quo audivi ego*, *Toxarin quendam Graecinae amore*, *uxore relicta in Scythia & parvis pueris*, *Athenas abiisse*, *& nunc ibi vivere*, *& in honore esse apud optimos quosque?* *Ille ipse*, inquit, *ego sum*, *si quis de me adhuc sermo apud vos est*. Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharsis, *discipulum me tuum factum esse*, *& aemulum amoris*, *quo flagrabas*, *videndae Graeciae*. *Hujus negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpessus mala ab interjectis gentibus*. *Ac nisi in te incidissem*, *decretum jam erat*, *ante solis occasum retro rursus descendere ad navim*, *adeo perturbatus I sum*, *cum peregrina & ignota mihi viderem omnia*. *Sed per* ego te *acinacem*, *& Zamolxin*, *patria numina*, obsecro, *tu me*, *Toxari*, *adsumtum tanquam peregrinum circumducito*, *& ea*, *quae Athenis pulcherrima sunt*, *ostendite*, *tum & reliqua in Graecia*, *leges optimas*, *viros praestantissimos*, *mores*, *celebritates*, *vivendi rationem & administrandae reipublicae*, *propter quae & vos*, *& post te ego*, *tantum itineris fecimus*; ne-

a Διατρίβοι] Sic W. Διατρίβοις Edd. b Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτό] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθεν εἰμὶ παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὄνομα, ὐ τ' ἐπιφανῶν, ὥστε ἐ ἐγνῶς ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus*, *ut ego tibi notus sim pariter*, sicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτὸ. saepe est *pariter*, *simul*. *J.G.G.*

Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. *Hemsterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνόσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Genes.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit: *ex quo signo?* Apud Lucianum simili ellipsi occurrit, ἐγνῶς κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit Eruditissimus *Gravius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro discedere liceret, vertorem: *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus*, *ut ex eo tibi notus essem*. Haec ille. Sic fere *Dionys. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. vers. 4. Ed. *Lips.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγούμεθα τὴν λέξιν δεινὴν τῇ Θουκυδίδου; καὶ ὃ μάλιστα πείθομαι μάλιστα ἀληθῶς ἐρεῖν. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *secundum*, an *propter*, ut c. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex qua caussa*, *ob*, *per*, *secundum* quam caussam verteris, non multum intererit. *J.F.R.*

91. Διατρίβοι] Sic solus nostrorum Codicum W. melius quam quod in aliis est, ἀληθεύει. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, ἦν] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, *inquit Anacharsis*, *scias factum me discipulum tuum*, *tuique amoris aemulum*. Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterorum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ τοιάδης ἀθέατον αὐτὴν ς ἀναστρέψοντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐραστικὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· πολλοῦ ἀλλὰ θάρρει· ἐ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, [d] ἀπέλθῃς, οὐδ' ἂν ἀφίη σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ ὅτως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ὑπολήψεταί σε, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ὑπερχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα. πολλὰ ἐς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τὴν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα ὅτου δημοτικῶς ἐσταλμένον· πολλῷ δέ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι καὶ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιῶν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἵαν ἀνὴρ ὅστι, πᾶσαν νομιεῖς τὴν Ἑλλάδα σὺν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τὴν τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

ς Ἀναστρέψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim Edd. omnes. d Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant J. Fl. H. P.

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. V.

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit. M. du S.

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. G.

pretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἴσχων, ἦ δ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. Ergo, insit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris. Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἰκανήν τὴν μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦ δ' ὅς, inquit ille. Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum fit bona fortuna, bonis avibus. J. G. G.

3. Ἀκριβέστατον] Vide Τοξ. c. 38. M. du S.

11. Ἀναστρέψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφ. M. du S.

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. M. du S.

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. J. F. R.

σε καλὸν χαρίσωμαι ξενισμόν, ἢ σοὶ τοῦτον ἐκεῖνον.

tibi donare bonum possim, quem illi se commendem.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὸν, ἄγε πρὸς αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ οὐ συμφέρῃ δεῖπνόν σοι ἡ ἔντευξις ὑπὲρ [b] ἡμῶν εὐφήμει, ἢν ὀξύς, ἀκούσῃ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶν, ἀφορμὴν ἀγαθὴν ἔχων ὀξὺς ξένῳ ἀνδρὶ εὐποιΐας ἔσεσθαι ῥᾴων, εἴσῃ γὰρ ἴσως [c] περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιμέλεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατ' ἀμείνονα ἔτι αὐτὸς ἡμῶν προσίσιον, ὁ δὴ συνοίσει, ὁ λαλῶν ἐκείνῳ, καὶ ἅμα προσιόντων ἐς Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας ἄξιον.

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deducat. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, suborninstranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocutus, *Huc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem municipii.*

Σκύθης δὲ ὢν τὸ γένος ἥκω σοὶ ξυναλισθεὶς, καὶ ἔρως τοῦ σοῦ πάλαι ἀφεὶς, ἵνα συνεσόμενος ὁρῶν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος ἐν Ἑλλάδι, καίγε ἐπιτεμών τινα τούτων ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅτως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι τάδε, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς δείνοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, ἔτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις σὺ αὐτῷ, καὶ πολίτην γνώσει ἀποφανεῖς τὸν Ἑλ-

7. *Scytha autem ego, generosus apud me, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venis, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, videat. ego autem compendiarium hunc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego ostendam, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem*

a Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, nisi quod nonnullae δυς πρόσοδος sejungunt. b Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. c Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸ ξένιον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Τούτων ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
60. Καὶ προξενήσεις] Προξενῶν αὐτοῦ ἴσως. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ προξενῶν αὐτοῦ γένοιο. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δύσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum *Solone* παρὰ recipiam. *J.F.R.*

56. Ἐπιτεμών τινα τούτων] Supple ὁδὸν. *AE.M.* Idem & *Gaisfordus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J.F.R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demosth.* Προίξωνται αὐτῶν. *F.G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, avis publicus ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J.G.G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Graevium* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gaisfordo* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, περιξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ὑπερπετίλιζειν sciens, ut non longo

officio. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem mei amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδ@. ἡ ἄφρ σε ὄφελον μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, παύλα εἰρηκας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς. οὐκ ἔτι ξέν@, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἔχεις τὸ κτῆμα ἐκ τῆς συνουσίας τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, σοὶ μόνῳ αὐτῷ. ἔχεις δὲ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, καὶ ἔρωτ@ τὸ τέλ@. ἴσθι σοι ἡ Ἑλληνικὴ καινὴ, τοῦτο δεῖγμα δὲ φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ἴστω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατ@ εἶ, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν δ' ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἥδη Σόλων τοῦ δώρου, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἕλλησιν καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ὁπωσμελλόμεν@, ὅπως ἡδίστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὴν ἑτέραν ποδὸς ἐκὼν εἶναι ἐπιλειπόμεν@. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τὸν Σόλωνα, ἅπαντα ἔγνω ἐν ὀλίγῳ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμ@,

d Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse Διατρίψῃ. Sed alia manus Διατρίψῃ fecit. Διατρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥδθη] Lactatus est. G.

go hinc intervallo, ad verbum ἔμελλο pro ἔμελλε dico. *F. F. R.*

80. Ἥδετο Διατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, & ut vera sequitur vibiam, veritur insulsissima haec: ἡ πᾶσα τρόπον ὁπωσμελλόμεν@, ὅπως ἥδετο Διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia viveus renideret.* Quid est, *jucundissime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα Διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. ἔκειτο δὲ Ἀθῆναι, ἡ τοῦ Διατρίψοντος κτῆσις, *ejus Athenae, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ἔστερεῖ offendimus reſcribendum esse ἐστρεῖ. *F. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse Διατρίψῃ, sed alia manus Διατρίψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Graevii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit surſum c. seq. *F. F. R.*

82. Εἶναι] Legendum puto ἰέναι, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi ἰέναι quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermet.* Certe ita interpretatus sum. *F. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο διὰ ταῦτα. εἰ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν δὲ ταῦτα ὁμιλάζοι. καὶ ὀλίγου δεῖν ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστορήσαντι αὐτῷ. καὶ οὐκ ἂν [d] ὠδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, εἰς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε οὖν ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος τερατοείδης; ὥρα γοῦν εἰδέναι δι' τινός μοι ἕνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, καὶ Τόξαρις ταχὺ εἰς Μακεδονίαν ἦλθον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τὴν εἰκόνα, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ τὸ βασιλικὸν ὑποπτεύω ταπεινὸν

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante jure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus.

Vultin' igitur jam inducam etiam finem *&* *coronidem* fabulae, ne sine capite oberret. Jam enim sciendum est cujus mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Ajo nimirum simile mihi quiddam Anacharsidi usu veniisse. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii generis viro me assimilavi. Barbarus *enim & ille;* neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τοῦτο solum, sine καὶ B2. Sed vulgatum tuentur J. Fl. H. P. & M. Καὶ τούτῳ L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abest καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab Edd. Comma est in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν J. male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. J. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte J. H. Fl. Ἐπαγομένῳ male Ald. & P.

91. Δημοποίητος] Δημοποιητὸς ἐστὶν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γιγνόμενος. V.

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat;* quum debuissent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans;* non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. J. G.

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ⊖ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν, ὡς ἐκεῖνος ὁμιλάζοι. cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienses: *Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτην ἐπείθοντο, ἐφίλουν δὲ ὡς ἐκεῖνος ὁμιλάζοι. & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant quos ille probabat.* J. G. G.

89. Καὶ ἐπίσης ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane sic etiam attente interpretes, alter *ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharsis initiatus est:* alter, *eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus est Anacharsis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & si vis vel Graecismum vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίσης ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα ⊖ ἐμυήθη. J. G.

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, sa-

illam affecto; sed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem perculsus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore. Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem, urbem in eo culmine constitutam, & secundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes solent.

10. Ita nempe habens, quid agendum esset, jam considerabam. Et facultatis quidem dicendi specimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, si silentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, deinde

ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῖν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὸ ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ὀπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διαληθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸ ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τὸν λόγον ὑμῖν, πάλαι ἐδεδόκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ (οὐδ' ἀποκρύψομαι τἀληθές,) οἵ τινες οἱ πρέποντες εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ συγγραφάμενος προστά-

8. Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* h Ὑμῶν] Et sic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῶν male Fl. i Συγγραψάμενος] Sic Edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyssea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. *Cic.* l. de Nat. Deor.

Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Petronium* 46. 1. ubi plures recenset. *M. du S.*

91. Ἀμφικτύονος γυνόμενος] Anacharsis ab Athenienſibus civitate donatus. *F.G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorsus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum, non ἀλλ', vid. ex Παρασ. c. 45. δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι τῶν ἀγαθῶν, εἰ μὴ τῶν Ἀγαμέμνονα ἀπίδοι. *M. du S.*

2. Ἐπιγραφόν] Delevi jota subscriptum, quod in *Parisina* Ed. sensum turbabat, non enim est dativus, sed nominativus dualis. *J.F.R.*

15. Νησιώτης ἰκοῦ] *Telemachus* scilicet ex insula Ithaca, *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. *G.C.*

Νησιώτης ἰκοῦ] *Telemachus* apud *Homer.* Odyss. repetit alibi. *J.B.*

Νησιώτης ἰκοῦ] *Telemachus.* *F.G.*

Νησιώτης ἰκοῦ] Vid. *Homer.* Odyss. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τὸν λόγον ὑμῖν. est & *specimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις est specimen. usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctorium redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. observ. c. 13. *J.G.G.*

Δεῖξαι τὸν λόγον] Malim δεῖξαι τὸν λόγον ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δεῖξαι (δεῖγμα) τὸν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τὸν λόγων. *J.M.G.*

28. Ἐπιγραψάμενος.] Ex L. haec scriptura. Sic Δις. c. 29. & Περ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραψάμενος προστάτας] Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil absurdi habeat vulgata; sic saltem apud *Gregor. Nyssen.* Orat. funebr. in Basi-

τάτους, συναγωνιστὰς χρῆται πρὸς τὰ ὅλα. ὁλαῖθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τοῦ Ἀναχάρσιδος καὶ ὅτου βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ εἰκὸς ἂν ἀλλαχοῦ [a] τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἄνδρε ἡμῖν ἄνδρε ἔδοξεν, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προέχοντας ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δυνάμει σχεδὸν ἄλλοις ἄν. καὶ δὴ καὶ τῷ δήμῳ εὔνοια πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτοὺς· καὶ τυτὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] ὑμῖν ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι καὶ ὅ, τι ἂν ἄριστον ἢ τῇ πόλει. ἐκ μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ ἐκ πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ὀλίγου μεγίστου ἀποστέρησον, καὶ τοῦ μετ' αὐτὰς ἀδέσμιον, καὶ τὸ παρὸν, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἐν ἄλλοις διηγήσασθε, συμπαθεῖς μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere, *Multi quidem, bospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec aliàs non plures viros invenias. Dii autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticum illos decodi comparaverit. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam faciles accessus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paulo post facto.*

II. Ut-

a Τοσούτους] Sic W. restit. Τοιούτους Edd. b Δυνάμει] Sic Edd. Δυνάμεσι W. c Οὕτω ἡδέως . . . ἐ. ο. τ. α.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Ατt. διν.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένην λέγει δήπου ῥήτορας Ἀττικούς, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς ἄλλους. F.

* Δημοσθένην] Δημοσθένης erat in Edidis exemplaribus, sed mutavit *Salmas.*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in ν, cum Δημοσθένης Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videat nostrum in *Demosth. Encom.* c. 2. & alibi, ubi Δημοσθένης scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνης, alii Ἀριστοφάνην amant. *J. F. B.*

liam T. III. p. 480. συγγράφεσθαι τινὰ, *operis faciem adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in Thesaur. Eccles. Vide etiam Cl. *P. Wesseling.* Obs. II. 6. p. 162. (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis asseverasse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Ea quae aggressus, poesibus conscripta de illis historia* (paene fuit est ap. Benedict.) quum debuisset: *quibusque ad stirpis patronis*; id enim significare περιέχειν γένεσιν, γράφειν, λογογράφους, ἐπιγράφειν & συγγράφειν, ibidem docet *Wesselingius.* Cum vero ex *Luciani* his accusat. c. 29. ἐπιγράφουσι ἀνάπλεως προσώπων ἐπῶν adferat; nec τὸ συγγράφειν προσώποις aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatius sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. *J. F. B.*

39. Τῇ Ἀττικῇ δυνάμει] *Vincentius Opsopoeus* interpres sic vertit (*Attica Musa*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ Δυνάμει, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δύναμις non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit *Dionysius*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. *J. P. a Gl.*

Ibid. Ἀττικῇ δυνάμει] Vide apud *Philostratum* p. 564. Ἡρώδης δὲ ἐν αὐτῷ τῷ Ἑλλάδι . . . τῇ καλλονῇ αὐτὸν ὑπερβάλλεται, &c. De Herode forma est, qui respondet id solum, *so Atticisch maliciren.* In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. scriptum est δευτέρᾳ α. Quod an Luciano sit, viderint alii, mihi nunc de eo dispicere non vacat. *M. du S.*

42. Ὅτι ἂν ἐθέλωσιν] Haec verba: Ὅτι ἂν ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι καὶ, in W. sola reperiuntur. *M. du S.*

Ibid. Οὕτω ἡδέως . . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripsit ad me Cl. *Hefner.* super hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum esse video Cl. *du Soul: Fis-*

„ *que*

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devinctum abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa loquentes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Clinias filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς ᾧ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὑπονοεῖς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μόνον, [d] ἀπάξεταί σε, ὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῆς ὥτων ἀναδησάμενος, τοσαύτῃ Ἀφροδίτῃ ὑπὸ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἤ γέ τοι πόλις ἅπασα λεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπόταν ἐν δημηγορήσων [g] παρέλθῃ· ὁποῖόν φασι τὸν τότε Ἀθηναίους, πρὸς τὸν Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τῆς ἐρωμένου, ὃν ἠράσθησαν τῆς Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἐν τοῖς ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

[d] Ἀπάξεταί] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξειεν male S. & A. [e] Οἰχήσεταί] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. [f] Ἀκούουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. F. H. P. &c. [g] Παρέλθῃ] Παρίλθῃ W. Nihil vulgatam mutant F. Fl. H. P. [h] Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαιντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. V.

„ que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim, „ quidquid optimum eſt. Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἐγίγνεται οὐ τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλονται· βούλονται γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, pla„ ne accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, „ tanto credibiliorem, quod repetitio τοῦ ὅ, τι omiſ„ ſioni locum dare potuerit: recipere tamen non au„ ſim". Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem Solani retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. Gesner. ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae Soulium legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *J. F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μόνον, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς, καὶ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. Jenſ. Sed Pariſ. rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens καὶ ὀφθεὶς μόνον αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque ponente Jenſio correxi. *J. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε λαβὸν ὧτων ἀναδησάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε λαβὸν ὧτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *J. P. a G.*

Οἰχήσεταί σε λαβὸν ὧτων ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio, abeo, diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ὀχήσεται, *vehet, raptabit*. *J. F.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere ſtuduimus. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τῶν ὤτων] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J. B.*

62. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

68. Ἐπι-

ποιήσαιτο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, ἢ [a] Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, ἢ οὐκ ἔτ' ἀνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, ἀλλ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησίν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν καλῶν κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοισθε· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς ἥρι[74]ος, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισεῖσαι χρεὼν χεῖρα. W. b Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. c Ἤδη] Ἤδη S. & A. male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. d Ἔδοξαν] Ἔδοξα Edd. & M. e Φησὶν] Φασὶν male Fl. Recte cett. f Θάλασσα] Θάλατται W.

74. Ὁ Κεῖ[ος]] Ἀναμφίλογον. G. (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc sit, clarius ex ὁ Εἰκ. c. 4. discès, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δισ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀνδοιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J. G. G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. *F. G.*

73. Ἔδοξαν] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. sic leges. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. *J. G. G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἔργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβολίεργ[ος] ἀνὴρ ἄτασσι πελάσσῃ.

J. B.

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργ[ος], secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖ[ος] . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἔργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Ascreo* Ceüs factus Hesiodus? Deinde ubi ἕδρας? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐχ ἕδρας ἔργον, ἀλλ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαυγίδ[ος] Ἰτωνίας χρὴ πανὶ σὺν δαίμονι ἐλθόντας ἀθρόοις δίκαι. Fuisse autem Ceüm inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie Ceüs. Vid. *Maneth.* c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceüs* comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lutatium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖ[ος]] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J. M. G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. *Ἀλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ῥυθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτηρ. *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἐχατιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἶτυς *pro* Αἴτνης. *de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemori. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba, de ἄσυ contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: ᾧ ἠρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆ πατρίδος πρώτοι πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δήμου Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ὅτος ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ὑπὸ τῆ Ἀττικῆς ὧδῆς τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῆ ἐσωτερίᾳ; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus λόγῳ παραδόσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius exiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem; ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse (Ἡφαιστιάδην debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἰθικοῖς, non autem Ἐφεστιάδην) ut ubi ἄστοιν τῆ ἄστεως vivat, addit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μόνος ἀνθρώπους, οὐκ ἐδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nanciscì in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορρίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κύμασι
Τύμωνα δ', ὃ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῆσι· sed cum duæ sint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νῦφι δ' μέμνησο ἀπιστεῖν, ἄφρον ταῦτα τὰν φρενᾶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ Ζεῦ φίλιε, ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερίδης] (Ἐπερίδης erat in Ed. *Graev.*

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μαρῆ δὲ τῇ δεξιᾷ τὴν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφαψάμενα, τῇ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρίψασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπιείσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπικαμπὲς τῆς χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρας βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπιτρίψασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed καμπυλότερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in ἐστὼ ἐπὶ σοῦ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα ὑ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆ ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμὸν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten Aristophanis legas, ἀρχαῖοι ὑ τὸν μέτρον & ῥυθμὸν διέστελλε.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Illius enim vis ὑπνοποιὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympos. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἀφέλων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τ πολιτείας, ubi ταράλογος dicitur μανδραγόρας ὑ μόνῃ ψυχοποδιστικὴ.

Pag. 105. 41. Κοσκινδὸν] Παίζει χαριέστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, σπερμὸν, σωρηδὸν, κοσκινδὸν. Ceterum cum ait σειρασμὸς fieri κοσκινδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videatur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Παγδιῶν] Notandum hoc Luciani judicium, qui ἐκτὸς παγδιῶν dici φησὶν in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem παγδιῶν, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τ ἄμπελον. Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis pervenire possit. Ceterum non ἐκτὸς τε, legendum est, sed ἐκτὸς tantum. Quod autem vocem hanc παγδιῶν interpretatione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιδώνιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod μόστιον Lucianus in hac historia dicitur, aliis λάφαξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τὸν Δευκαλιῶνα φασὶν ἐκπεμφθῆναι ὑπὸ τ λάφακος ἀφισμένον δίλυμα γυμνῆς χερσαίου μὲν ὑπὸ πάλιν ὑποδυομένης, ὑδίας δὲ ὑπαντώσης. id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. Λιμωρεῖ] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycoreа, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ Ξανθίππη] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γυναῖκα, ὦ γύναι, ὦ δαιμόνια, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλίωνες] Etsi constet plures fuisse Deucalliones; eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates διολύτους, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam eae &c.

Pag. 110. 86. Μηδ' ἀναγνῶναι] Verti *ne legenda quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τ σηλῶν ἀναστρεμμένων.

Ibid. 89. Σωτῆρα & σωργόνιον] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ & δίκης. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, *servare Latino uno verbo exprimi non posse*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece σωτήρ. Terentius: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Ibid. 92. Ἐπὶ τοσοῦτον τὸν ἰχνῶν] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest. Dii boni! Sakem meminisset Homerici illius;

Ἄγχοῦ ἰὼν ἰχνῶν. ἴδε δ' ἔμπαλιν, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τις δάλλο σταδίῃ ἰνάμπτυκα μάκτην
Ἄγχοῦ ἰὼν ἰχνῶν, ᾧ μὴ πάρα γυμνὸς ἔλαση. Odyss. 5.

ἰχνῶν hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἄγρον.

Pag. 121. fin. Νήδυμος] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδης] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. I. de Legibus, ait advectum eum Athenas περὶ τὴν Πυθικὴν ὄγδοα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν δάτερον nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeterisse..

Pag. 112. 3. Οὗτος] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐνανσάμενος] Libentius legerim ἐσανσάμενος maxime cum *Erasmus* verterit, *redaccenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἐνανσάμενος, sed ἐσανσάμενος.

Ibid. 6. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτευκίσαντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐκὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐτεγέγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἐκλελοίφθαι, ὥστε φαίνεσθαι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὃν τοῦτο ἂν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνωος, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ἁπλῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri fabula non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se so aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὸν περὶ τὸ νεκρὸν θεράπειαν) *decoraverunteque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζω, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, ΟΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur ἢ τὸ ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum ἢ τοῦ ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τὸ Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑκατόμβας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβων καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὅταν ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse διὰ τὸ φυγεῖν τὰς ἄσας, legendum est ἄσας, id est λύσας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυτιοῦν, & ἀσηδὶς pro λυτηδὶς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζητο ἐκ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηδίῃ ἀπολομένῳ τὸ κειμήλιον.

Pag. 114. 24. Οὐτωσὶ μὲ εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ] Locus adprime facicus ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὐτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὐτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀκρισίᾳ περὶ τοὺς φίλους] In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄσυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianae. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄσυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ὁ Βαρβαρος.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄσυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκέων ἄσυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere movemur.

Ibid. 46. Ἠγειάσατε] Lego ἀγειάσατε, & πυθέσθαι.

CAPUT II.

Lucianus ſex ſeptem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proſerpina & Ceres Θεσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τιλεῖν ἐκ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Heſychius in Ἑρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δεῖ. Dionis Chryſoſtomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur ἀλλ' παρεκβάσεως. de hac voce ἡσσῆδον, contra Bud. & Vallam. ὀρχησδόν, & alia quaedam.

Pag. 116. 48. Τοσαῦτα μιόταλα ταύρων] Ajunt eſſe Atticiſmum, μιόταται αἰγῶν; at ego ajo ſolos barbaros Graece dicere τοσαῦτα μιόταλα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae conſuetudinis non eſt. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum eſſe: nam in iis planiſſime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in ſacris praecipue abſumpta. Teſtes qui petat, non Homerum, non Ariſtophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque ſuperſedebo afferendis teſtimoniis.

Pag. 117. 64. Λάρυς μεγάλη] Puto ſcripſiſſe Lucianum λάρυς μεγάλης μεγάλη τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui iſtud λάρυς nullo adjecto nomine non ſatis efficax videtur.

Ibid. 66. Ξυνέβη πρὸς ἡμᾶς] Etiamſi nullum in Mſſ. Codd. ſubſidium eſſet, nemini tamen, ut opinor, difficile foret perſuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video ſane plerosque omnes in hac eſſe opinione, Luciani textum, uti vocant, eſſe perquam emendatiſſimum; ſed qui ita cenſent, nae illi haud ſatis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς ſolœciſmus eſt; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὦ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρώην &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoſcas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συντρίβω τὸν πέτραν] Locus corruptus, etſi primo ſecus videatur: cum enim ſcripſiſſet Lucianus, συντρίβω περὶ τῇ πέτρᾳ, neſcio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιάφθειραν, feceruntque τὸν πέτραν, ſed longe alius eſt enſus, ſi παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, ſi περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, ſignificat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mſ. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον ἐχὶ δικράνῳ ἐξέβαλε με τῆς αὐλῆς, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῇ χερσὶν ἀπορρίπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeſo nonne ἀπολέλυκεν ſit, ſi quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter ſimilitudinem literarum facile excidit, τῇ ſcilicet, τῇ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia conſtent, ſic, *me veluti fuſcina extrudebat, & ut ii facere ſolent, qui excuſſa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; ſane quidem, ſi ſententiae tam exigua res non obfuiſſet; ſed, ut opinor, non eſt quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris ſtudioſum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις] Reſpicit locum qui in Pluto Ariſtophanis eſt: quem huc transferre non vacat, ut nec alia *παρέργα ὅσα*. nam ex Ariſtophanis Pluto haec magnam bonamque partem edùcta ſunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μέν σε αἰτιᾶσθαι] Non poteſt ſtare hic locus, niſi legas σε pro σε. Senſus eſt: *numquid ab omni ratione alienum eſt, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σε ταῦτα ſignificabit, *te in his accuſare*, vel, *te rerum harum accuſare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῷ τι γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνομάσιον] Melius ſcribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνομάσιον.

Ibid. 63. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμοί] Legerim εὐνοϊκὸν αἰς ἐμοί, etſi aliter verterim. Siquis autem exiſtimat αἰς ἐμοὶ in lingua communi, & ὡς ἐμοὶ in lingua Attica, idem eſſe, fallitur: nam ὡς ἐμοὶ Atticum, ſemper *ad me*, vel *in domum meam* ſignificat, non *erga me*.

Ibid. 65. Κατάκλειστον ὁ θῦρις] Suſpicor legendum θήκαις, *in arca*. forte etiam pro θῦρις ſcriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando ciſtulam ſignificat, aliquando ſacculum. Deinde ſi hac voce θῦρις uti voluiſſet, haud dubie dixiſſet ὑπὸ θῦρας, non εἰς θῦρις, quemadmodum ſcripſit ſupra, καθαπερεὶ κλεῖθραι ὑπὸ μοχλοῖς ἢ κλεισί.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοιούτοις δεσμοῖς κατασκευάζεις] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲ ἀπαιδεύτως ἔχοντες τὰ κτήσεται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ καθαίπτουσιν. mox ſequitur locus mihi ſuſpectus: τὰ δὲ ἀμβλύνοῦντες, τῇ μαστροῦντες, τῇ ἰσάντες, τῇ ἀλφιτόκοῦντες. Libenter legerim ἀλφιτόκοῦντες, eos ut deſiguet, qui pecuniam ſuam fricant, ut aeruginem avertant. Locus eſt lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. edition. poſtremae Leunclavianae.

Ibid. 76. Μίτρου] Reſpicit proverbium notiſſimum, μίτρου ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τῆ Διὸς] Hujusmodi facetia apud Ariſtophanem eſt.

Pag. 127. 84. Ἀπάγου μοι χυθησομένην] Cum ſequatur mox ἀνοίγων τὰς θύρας, non poſſum concoquere iſtud ἀπάγου; qua voce ſignificatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλῳ μυςήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγου, ſed προάγου, unde προαγωγεύς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Eraſmi* ita legebatur; quod ex ipſius verſione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. Ἐπ' ἀρότῳ παιδὸν γνησίων] Tragicum eſt. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα δυσμενῶν βίᾳ.
Heus, liberorum ne ſulcum ſeras Diis
Invitis. ——

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae Cereri.* Cauſam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipſa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, ſed & Proſerpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόροιν τέμενος, *Cereris & Proſerpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, sed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi servus καλλιγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Aristoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in sermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud est quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona est; nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pseudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit; Ἔλεγε τοὺς οὐ μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ἅλοκλήροις ἢ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρους. At pro τετριμμένοις legendum est τετρυπημένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπωμένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

Ibid. 21. Πρὶν εἰσρυῆναι χαλῶν ἐπιχυθησομένων] Facile sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, ἐν πλούτ. de servo oblivioso.

Ὅσις σκαλαθυρμά τι ἔστ' ἢ μικρὰ μανθάνειν,
Ταῦτ' ἐπιλήσεται πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἅπαξ] Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum; ἐκεῖν' εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρίξεται τὸ πεπρᾶσθαι, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέροις] Σκέλεσι videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μάλις τελεῖ ἐπὶ τὸ τέρμα] Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: Θᾶττον ἂν ἐφ' ὁμοφύλους τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque scopum pervenerit.* Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephaniano*, de Brasida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὀρνίθων ἀκύτερον] *Horat.* de Fortuna

—— *si celeres quatit Pennas*

sed quod in Mſ. Cod. legitur, impensius placet, ὀπίσω scilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἕστασι δὲ ὕστλαγξ] Bene ἕστασι nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello περὶ τῆς μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. sic habet: καὶτοι ὁ μὲ ἀγαθὸς δρομεὺς τὸ ὕστλαγγα οὐδὲν καλαπατεύσης, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς] Mſ. Cod. ἐγὼ δέ τοι.

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολὸν ἄξει πρίασθαι βρόχου] *Ne laqueî pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etsi scio vocem hanc Latine reddi servata proprietate satis commode non posse.

Ibid. 64. Πρόκειται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενον pro θανόν.

Ibid. 67. Ἐπελπίσαιλες] Non temere in hoc significatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in spem inducere* est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Ibid. 71. Λῦσον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico ad vinciendas epistolas, testamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίᾳ, Δρόμωνα] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria est, eadem notatione, qua olim apud veteres Latii poëtas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τ' ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. οἷα Δᾶον & Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabyſus Asianum est.

Pag. 136. 85. Ὁ δύνων] *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria crescent.

Ibid. 89. Παχύδερμος] Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petitum. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorsum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ πᾳριὼν ἄλλῳ ῥαιδίῃ τις] Error: legendum enim ἄλλως, id est *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἱπποτροφίας] Ἵππῳ νόσος, ut ait Comicus, δίκη φαγεῖν (id est δικαίνῃ) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγνώστου Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγνώστου Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themistius ἐν βασανιστῇ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκου τοῦ Καλλίου] Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditissimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῆν προσκυνῶν] Lucrum enim insperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἴλεγον, καθάπερ ἀγαθὸν δαίμονα, καὶ Διὸς σωτῆρα, ibi emendandum est, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud *Homer.* habes.

Ὦ πομπάτερ σπένδοντες, ὅτε μεταλύετο κώτυ.

His addas licet *Jul. Pollucis* testimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quo-

que Ἑρμῆς εἰδὼς πόσους ὤδῑνε Στράττις. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσκίμενον &c. ἀπελαυνόμενος] Hujus λοιδορίας veluti σχῆμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τῦ χρυσῦ γένους.

Pag. 139. 43. Βαθυκήτεα πόντου] In Mſ. Cod. βαθυκήτεα. Videlicet βαθυκήτης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κύτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κύτος brevem esse; sciam praeterea alludisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πινύσιν scilicet) δὲ χρὴ φύγοντα ϵ̓ς μεγακήτεα πόντον
Πίπτειν ϵ̓ς πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur centies, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκήτεα scilicet. locus est in libello περὶ Στοϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ὖν ϵ̓ν αὐτῷ ἴδῃ] Mſ. Τί ὖν ὅτι ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δῆ] Mendum est. Nam pro δῆ legendum δὴ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ἐ γὰρ δῆ εἰκός? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκόλως] Mſ. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥκιμ ἐγχείλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ αἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυσότα] Mſ. ἐμπεφυσότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρῶγμα ἦν &c.

Pag. 143. 3. Κατελείπετο] Mſ. καθαλείπετο αὖ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερβάλλῃ ϵ̓ν Κλάνι] Homines sunt sua μοχθηρία nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197. ἐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν ὠφελοῦσι πλήττειν, ἅτε οὐδὲ αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὡς ψευδεῖται ἡ ἑξακοσταῖα ἀπιχουμένη, ὅτε ἔχω ταύταν τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praeludio, ὅτι ἔχω ταύτην τὴν ἀνεδείαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se fitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem prorsus homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diverius abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχυφίους] Legendum hoc loco ἐγχυσίους. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάπτου] Nescenda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολείψει] Leg. vel ἀπολείψῃ; vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἡμῖς δὲ προσίεμεν] Mſ. ἡμῖς δὲ ἐ προσίεμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶ καλάμου.

Ibid. 79. Τόνδε Δία] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἰδίων] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἰδίων non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντως ἀνδρώσει ἥδιον] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἥδιον ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur *valde* ἥδιστος. *constat tamen* eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Σύβαριν μὲν γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἥδιστα ἐκείροντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πολλῷ μέγα πρηνέεσκον. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἥδιστα, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἥδιστα per, *valde* ἥδιστος, aut *maxime vehemens*, sed ἄφθονα, vel πάντως καὶ ἁπλῶς, ut *Suidas* ex veteribus gloss. vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldasti evulgatum est, ἥδιστα conversum per ἡσυχῆ, at illud ἡσυχῆ legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viriatim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *nunc sorte, nunc & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athonienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut decentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: τῶ δὲ Ἀθηναίων μισθὸν ἔμελλον διδόσθαι ἡσυχῆ ἕκαστον ὄντα δραχμῶν &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Husychium* legerat vocem illam ἡσυχῆ pro ἥδιστα conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὗτοι ἀπόλωνται] Ex *Homeri* versu.

Οὗτοι ἀπόλοιτ' ἐκ θεῶν φυσίζοος αἶα.

Pag.

Pag. 150. 28. Προσθήκης] De hoc honore lege quae ab *Is. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Characterem. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπὸ παλλακῆς] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιδυλεύσασί μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἰέναι] Latine, *capite protrusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μηθ' ἥκειν] Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἐλεὺς βωμός. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἐκστὰς τῶν ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati, ut & Lucianus. Ἐρωτᾶν. *quomodo διδάσκειν, διδάσκαλον discipuli apud Terentium.* ἄσμενος τῇ ὁμιλίᾳ *quomodo intelligendum.* Ἐκπηδᾶν. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus.* ὅθεν *quid. Lucianus duobus locis correctus.* κυρίκη. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.*

Pag. 151. 61. Εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum.* Ita ἠερίπτυνον poëta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittant.

Ibid. 64. Σὺ φημί] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ὑμῶν ὑποστήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ τῶν ὑποστήσομαι. *Nunc vero abibo.* nam jam antea abiturierat. deinde ἵστημι non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἄνθρωπος εἶμι] Notum proverbium, ἄνθρωπος ὁ ξυνιείς.

Ibid. 78. Ὦ χρυσί] Versus *Euripidaeus*; quae autem sequuntur, αἰδόμενον γάρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ἐς τὸ σκότος νυκτί, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν λαμπόμενον, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ εἰς Διλφοὺς ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Παρὰ τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἐχεπειᾷ scilicet. Nam ἐχεπειὰ est χωρίον νομὸς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθερίας pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα est) *amictum est, quo habitu nunc Roma Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium μαιήτωρ; & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Παρὰ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πανὸς τούτου, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere τούτῳ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, ἀλαζονείας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet.* ἐμοὶ, παπαὶ βόμβαξ.

Ibid. 96. Ὑποψία] Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, τὸ τι ὑποψίας ἐπελάβετο. lege fidenter ὑπερψίας.

Ibid. 97. Ἐλεὺς βωμός] Hujus aras meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, & δικαστηρίῳ; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλεῷ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐκπεμψόμενοι] In Cod. *Erasmi* legebatur ἐκπεμψάμενοι, vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθέων] Mſ. ἰθέων.

Ibid. Μονήρη διαίτην] Hanc vitam qui vivebant, ii μονήρεις & ἰδιαίτοι dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐηχᾶτε] Legendum εὐηχεῖσθε. nam εὐηχία significat *aliquem convivio accipere*, εὐηχεῖσθαι autem *epulari.* error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκστὰς τῶν ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκστὰς τινός, sed τινος; itaque pro ἐκστὰς τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὰς ἀπ' τῶν ἄλλων, *longe ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανοι] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολία] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τρόπων. Ubi enim legitur, τρόπων ἀκοσμίαι, αὐθάδειαι, palam est legi debere δύσκολοι. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φιλόπρωτος τῶν ἀνάγκην τι ἐς ἀκόλαστον, haud dubie legendum ἀνάγκην τι ἐς δυσκόλου.

Pag. 157. 25. Πίττης ἐλαίου] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βεβυτίζοντα] Male in libris scriptis πίττοντα.

Ibid. 31. Τίμωνα Ἐχεκρατίδην] Mendum est. lege Τίμωνα Ἐχεκρατίδου, *Timonem Echecratidae filium.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἕρμωνα κείρεσθαι] Qui *cornam* vertunt, ii mihi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ὕπνος, aliud δίκτυον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] *Qui nuper evulgati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, μιμοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ πρωτῳδὸς ἦσι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. *Num immemores discipuli?* id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es discipuli*, πῶς τὰς φρένας ἔχεις; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀσωδίμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβου νεοδιδάκτου. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ᾄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ διαύλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκουσι πολλὰ τῶν παλαι ὑπ' αὐλοῖς ἢ κιθάραις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, πείθων χορὸν συναλδύοντας ἐν αὐλῷ ἢ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ πρωτῆλθον] *Erasmi* codex habebat, ἢ γὰρ &c. scilicet Ἀλλ' πρωτόβιον.

Pag. 161. 87. Ἐνιόθεν] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπίδυτος δὲ, ὁδόντων ἢ ἐξ ὀφέων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπισκῶψαι] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπισκῶψαι ἐπιτολῆς ἔσονται ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαπτόμενον μὴ θελόντων δίδοναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ ἔσται βέβαια τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐρικτεῖδῆ] Mendum est, legendum enim Αἰγηΐδῃ; quippe Κολυττὸς erat tribus Aegeidis, teste *Harpocrat.* δῆμος ἐστὶ τῆ Αἰγηΐδι φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Aegidis fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congessit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θυμοιδῆ] De aere rhetorico diligentissime *Harpocration* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφελ-] Josephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τῆ ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basilienfi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, ἢ τῆ ἐπὶ τροφῇ χάριτος, οὔτε μὴ πωφύτος, ὄφελ. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὄφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro ἢ, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τῆ ἐπὶ τροφῇ χάριτος, οὔτε μὴ πωφύτος, ὄφελος ἦν ὄν. diligens Lector Josephum adibit. Istud autem ὄφελος ἦν ὄν, verti ea ratione debet, qua δίκῃ αἰτεῖ, & δίκῃ τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δίκαιον τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Ibid. 18. Ἑρμοῦν τ' Ἀθηναῖον] *Mercurius* sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἑρμᾶν τ' Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire Josephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἑρμῶ, unde natum ἑρμοῦν est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ νῦν ὦν ἡμαρτε ἐ μάτω τὸ φρονῶ ἑρμοῦν, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἑρμοῦν nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μάτω τὸ φρονῶν ἑρμοῦν, id est, κατὰ τὸ φρονῶ, vel κατὰ τὸ φρόνιμον, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφίγυαι] *Scilicet* ἐ ἄνω ἢ ὁ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Libanium* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίων. eum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τελεῖν ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι διὰ τὰ ἅρματα ἀνοῖ τὸ τέλειον ἅρμα· τὰ δὲ πωλικὸν, ἐκτόν. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἵππια φάρμακα πώεσιν decretum est. sic habet:

Δωδέκαις περὶ δίφρον ἰσόγυιον ἕρματα δίφρα περὶ δίφρον? Sed quid hoc, quaeso, ἰσόγυιον ἕρματα δίφρα περὶ δίφρον? Davus profecto sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* πόσιας (ita metam vocabant) in illis autem verbis ἕρματα δίφρα nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ἕρμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ἕρματα, ἕρματα πολεῖς (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ἕρματα Aeolice ἔρματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ἕρμα nihil est aliud quam *metus*, vel *ag-*

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὄθω, quod κυθῶ aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τῶ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθμια δίφρα (δίφρα est ἅρματος) ἀντὶ τοῦ, τὰ ὑκύτητα ἅρματα. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσάλατο pro ἐσήγαγε; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides τὸ πρῶτον, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις (locus est Atticæ) & quidem ἱππομαχίαν βραχεῖαν. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens; cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆ πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρός τινας. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνὰς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνὰς, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαία] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βυλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

P. 166. 50. Συγχύσεως ἀγχιστεύς] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι τὴν τοῦ υἱὸν ἐξελόμενος ἀγαγεῖν παρὰ σέ.] Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ τοι τὸν υἱὸν &c.

P. 169. 69. Ὀπισθόδομον] Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Λὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipsissimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πολλῶν ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ τὸ ταράττειν, ἣν καρύκην φασὶν αἱματώδη τὴν χρόαν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ὀνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ ὁ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

P. 171. 9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Unde ἀλφαλίζειν & λόγοι ἐπικυλικιοῖοι· unde etiam λόγοις & ᾠδαῖς ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfocerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è consessu cum surrexisset; quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. οὐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βωμολῶ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ὁ δὲ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾖδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refuſez vous à ouïr un perſonnage qui a le langage ſi bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une alluſion à ce mot κηλεῖν, qui ſignifie rejouïr par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Meſſieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, μωμίαν ἀφλισπάνου ἀσμενέστατα. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim τῷδε quidam φωσφόρῳδε exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, δῆς, ὦ πυῖ, δῆς ἰμοὶ λαπάνῳ, ἰματίῳ γάῤ?

P. 172. 21. Πάντοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάντοφόν τι χρῆμα.

Ibid. 26. Ὥσπερ οἱ ἐν Πλούτῳ] Delendum οἱ, & ſcribendum οἷ, jungendumque cum συνδιαφυλάττει.

P. 173. 31. Μάζα] Nihil aliud quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur, panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς ἀναγράφει.

Ibid. 34. Ἐνναέρους] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

P. 174. 46. Κυματώδης γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἀκτὴ ὅθεν δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. Αὐτῷ] Lege σαυτῷ.

Ibid. 52. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Ibid. 58. Αἰγινητικούς] Ad ridiculum. nam menſura Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. Κεφαλὴν ἰμπλήσω τοῦδ' ὕλαν] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

— *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num te* &c.